

Giới thiệu Nửa Mặt Giang Hồ

Trước đó, Họa Phi Thiên Hạ để lại nhiều ấn tượng trong lòng bạn đọc thì nay Nửa Mặt Giang Hồ dù mới ra mắt nhưng sức hút không hề kém cạnh. Giáo chủ ma giáo Hê Ngọc Đường, năm nay hai mươi mốt tuổi, võ công cao cường, phong tư vô song. Phụ mẫu đều mất, đại ca trốn đi, kẻ thù lâu năm mạng lớn, bản thân lại nghèo nàn. Xuyên không hai mươi năm, cuộc sống không hề tốt. Vì vận mệnh ép buộc mà phải cố gắng nỗ lực làm một giáo chủ tốt. Hê Ngọc Đường tự đặt cho mình ba mục tiêu sống: Một, lên làm nình chủ vô lâm. Hai, trở nên giàu có. Ba, giết chết Việt Thanh Phong. Truyện về ba điều ở trên, tạm thời, một cái nạng cũng chưa làm được, bởi nạng là người có trái tim ngôn tình.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bắt Cá Hai Tay Không Phải Là Lỗi Của Người.

Lúc thủ hạ trình thiếp anh hùng không biết bị ai ném đến trước cửa lên, Hê Ngọc Đường đang thảo luận đại sự sinh sát với nhóm tâm phúc của mình.

Chẳng hạn như...

Làm thế nào để giã dập Lăng Tiêu Các, bóp nát Huyết Sát Điện, làm thế nào để so da mặt dày với đám lão bắt tử bên Võ Lâm Minh, làm thế nào để thấy Việt gia kia muốn chết nhưng không thể chết chỉ có thể tức đến đập bàn.

Chẳng hạn như những chuyện như vậy, thảo luận đến khi thể ngất trời.

Nhìn thấy thiếp anh hùng trước mắt, Hê Ngọc Đường khẽ gờ tay bảo mọi người đừng nói, nhìn người mới tới.

"Đây là cái gì?"

Thủ hạ nhanh chóng quét mắt về phía người đang mang mặt nạ màu bạc trước mặt kia một chút, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm đáp: "Thiếp anh hùng, mời ngài tham gia đại hội vô lâm một tháng sau."

Ồ?

Hê Ngọc Đường tiếp nhận thiếp anh hùng rồi quét mắt một vòng, đưa cho mỹ nữ quản sự bên cạnh. Quản sự mở ra nhìn, gật đầu: "Đúng là thiếp mời của đại hội vô lâm, người gửi là Âu Dương minh chủ."

Trên thế gian từ trước đến nay anh hùng thì nhiều mà thiếp anh hùng thì thiếu, đại hội vô lâm ai cũng có thể tham gia, nhưng có thể nhận được anh hùng thiếp lại không có mấy người. Cho tới bây giờ Huyền Thiên giáo bọn họ luôn bị loại bỏ khi phát thiếp anh hùng, lần này lại nhận được thiếp mời, cũng không biết bọn họ đã chọn gì đến Âu Dương Huyền và Võ Lâm Minh.

Vài tâm phúc xem thiếp mời là chuyện lạ mà chuyện nhau đọc một chút rồi trả lại cho Hê Ngọc Đường, người sau lại cầm thiếp mời gõ gõ lên mặt bàn, hỏi: "Ai đưa tới?"

Thủ hạ: "Thuộc hạ không biết."

"Không gặp được người sao?"

"Thiếp mời được ném ở cửa chúng ta, đại nương quét rác nhặt về đưa tới, người đưa thiếp mời, ách, không thấy đâu."

"..."

Một tiếng cười nhẹ truyền ra từ trong miệng Hê Ngọc Đường, tùy ý ném thiếp anh hùng lên bàn, ban lệnh: "Nghênh Thu, viết một bức thư cho minh chủ vô lâm tân nhiệm Âu Dương Huyền sắp xuống đài, nói, đại nương quét rác của chúng ta không cẩn thận nhặt được thiếp anh hùng lại tưởng là đồ bỏ mà vất đi thiếu, bảo hân phái người đưa cái khác lại đây."

Từ trước đến nay Nghênh Thu luôn tuân theo lệnh của giáo chủ, nghe xong lập tức xoay người bắt đầu mài mực.

"Nói cho hân biết, để thể hiện sự coi trọng với đại hội vô lâm, nhất định phải cho người 'tự tay' đưa thiếp anh hùng đến trước mặt ta."

Nói xong, thiếp anh hùng vừa rồi đã bị ném vào trong tay người tới báo tin: "Thieu đi."

Người báo tin do dự một chút, đau lòng gật đầu--

Đây chính là thiếp anh hùng đấy! Là tấm thiếp anh hùng đầu tiên mà Thánh giáo bọn họ có được đấy!

Viết thư xong, dùng bỏ câu đưa tin đưa đi, bạch y công tử ngồi phía trên lười nhác kéo dài giọng mở miệng: "Cứ như vậy mà ngươi đã xác định là Âu Dương Huyền không nể mặt ngươi rồi sao?"

"Không cần biết hắn là ai." Hề Ngọc Đường chống cằm, thờ ơ nói: "Mọi chuyện liên quan đến thiếp anh hùng, cứ tính lên đầu hắn là không sai được."

"..."

Âu Dương minh chủ, gánh trách nhiệm trên lưng một trăm năm, người rất đáng tin cậy.

Mọi người yên lặng thăm thắp tặng cho Âu Dương minh chủ một vòng nến.

Người báo tin vẫn mang dáng vẻ 'Ta không nghe thấy mấy người lãnh đạo này đang nói gì', tiếp tục bẩm báo: "Giáo chủ, người ở dưới truyền lời, thiếu Các chủ Tiêu Văn Hàm của Lăng Tiêu Các đã mang theo người vào địa giới của giáo ta, không tới nửa tháng sẽ lên núi."

Hề Ngọc Đường hơi kinh ngạc: "Nhanh như vậy sao?"

"Có thể không nhanh sao? Không đến thì vị hôn thê cũng không có." Hữu hộ pháp Tư Ly ở một bên vừa ăn Liên Dong Tô (một loại bánh ngọt), vừa châm chọc chuyện không liên quan tới mình.

Tư Ly, mười ba tuổi, từ trước đến nay rất thích ăn uống, hơi lùn, độc hiệu là Tâm Nhân, từ nhỏ đã lớn lên ở Huyền Thiên, hiện tại vừa vặn là năm thứ tám.

"Phụ thân Tiêu Thừa của hắn đâu?" Hề Ngọc Đường hỏi.

Thủ hạ lắc đầu: "Không thấy."

Hề Ngọc Đường trầm tư, Tiêu Văn Hàm thì dễ, võ học tạo nghệ của thiếu chủ Lăng Tiêu Các không khác gì bao cở như nội hàm của hắn (ý chỉ vô dụng), nhưng nếu là phụ thân Tiêu Thừa của hắn thì..

"Đề Trâu Thanh đi ứng phó."

Tư Ly cười ngọt ngào: "Chỉ sợ Tiêu Thừa lão nhân không đến đâu."

"Thực lực Lăng Tiêu Các rất mạnh, bảo Trâu Thanh cẩn thận thì hơn."

Nam tử lơ đãng: "Lần này không có giáo chủ không được, Trâu thúc thúc đánh không lại, giáo chủ đi đi."

Hề Ngọc Đường: "..."

Quy củ giang hồ bị người ăn mất rồi phải không? Ước chiến quyết đấu một với một sờ sờ ra đấy. Quy củ là thứ để người coi nó như không tồn tại sao?

Bảo người báo tin lui xuống, động tác ăn của Tư Ly vẫn không ngừng: "Giáo chủ quản hắn làm gì, không phải đại tiểu thư Đường Môn mới là mục đích thiếu chủ Lăng Tiêu Các đánh tới cửa sao?"

Nhắc tới đại tiểu thư Đường gia, ánh mắt mấy người nhìn về phía chủ vị mà không để lại dấu vết.

Hề Ngọc Đường không hề nhúc nhích, chỉ lạnh lùng đón lấy tầm mắt của mọi người, lạnh nhạt nói: "Đại tiểu thư Đường gia chịu nổi khổ gấp kẻ bắt cá hai tay, lúc lên Tuyết Sơn đã thương tâm muốn chết, chúng ta cũng không thể thất lễ với khách nhân không phải sao?"

Bạch y nam tử ghét bỏ nói: "Đúng là chưa gặp qua người vô liêm sỉ như thế bao giờ."

Hề Ngọc Đường ngoài cười nhưng trong không cười nhếch môi: "Đa tạ khích lệ."

Mọi người: "..."

Đường Môn sau này cũng chỉ là một môn phái làm cảnh. Nếu trở lại mười năm trước, tất nhiên đại tiểu thư Đường Tích Tích này sẽ là một viên minh châu được nuông chiều, song khi Đường Môn xuống dốc, 'đại tiểu thư Đường gia' liền biến thành một sự tồn tại vô cùng xấu hổ. Lúc còn nhỏ đã định hôn ước với thiếu Các chủ của Lăng Tiêu Các, bao nhiêu người khen môn đăng hộ đối, nhưng hôm nay luận thân phận, một nữ nhi của võ lâm thế gia xuống dốc với một thiếu chủ của môn phái đang phát triển không ngừng, khoảng cách không chỉ là thiên sơn vạn thủy.

Vì thế khi Đường Tích Tích tận mắt nhìn thấy vị hôn phu cùng du sông Tần Hoài với vị đại mỹ nhân cho dù là xuất thân, đáng vẻ, võ công đều có thể đảm đương nổi một câu "Một thế hệ nhân tài tuổi trẻ xuất chúng", thân mặt khảng khái, có thể có phản ứng gì, ai cũng biết.

Người thế gian nói Đường Tích Tích không hiểu chuyện, nhưng lại không biết nàng hiểu rất rõ, mới hiểu được xem ra hiện tại mới hôn ước lúc nhỏ kia, chỉ là một cái rắm.

Hiện giờ nàng đi đến Tuyết Sơn, đã biểu đạt hết tất cả ý tứ của mình. Mà Tiêu Văn Hàm đuổi theo vạn dặm, nói một câu không quá khó nghe, cũng chỉ

là sợ người khác chỉ vào lưng nói mình bội tín phụ nghĩa mà thôi.

Nhờ phúc của vị Tiêu thiếu hiệp và đệ nhất mỹ nhân võ lâm kia, Huyền Thiên giáo bọn họ mới có cơ hội chống lại Lăng Tiêu Các, tuy rằng không định xuống tay sớm như vậy, nhưng cơ hội chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Lại nói...

Duỗi thất lưng, Hề Ngọc Đường nhìn về phía vai tên tâm phúc nhà mình: "Đường Tích Tích này rút lui rất đúng lúc, giáo chủ ta cũng nguyện không có vị hôn phu như thế."

Bạch y công tử liếc nàng: "Về ngoài của Đường Tích Tích so với đệ nhất mỹ nhân Giang Thiên Đồng kia, cũng không kém."

"Người tha cho ta đi." Hề Ngọc Đường chỉ chỉ vào nửa miếng mặt nạ màu bạc trên mặt mình: "Thật sự không kém sao?"

"Từ trước đến nay không ai có thể thắng giáo chủ về mặt mũi." Tư Ly nói tiếp.

"Ai, ngoan." Hề Ngọc Đường vừa lòng vỗ vỗ mặt hấn.

Thiếu niên lạnh nhạt vuốt ve tay nàng, thuận tiện yên lặng không dấu vết bôi hoá cốt phấn lên mu bàn tay của đối phương: "Bởi vì giáo chủ không có mặt."

Hề Ngọc Đường: "..."

Giáo chủ ma giáo ôm tay đau đến không nói ra lời trừng mắt nhìn thiếu niên kia, đưa bàn tay đang đổ máu không ngừng sang cho nam tử áo trắng một cách đáng thương. Người kia hừ lạnh một tiếng, lấy một bình sứ ra khỏi ngực, đổ hết một đồng bột lên tay đối phương.

"Oá ~~~~" Hề giáo chủ đau đến mức nước mắt văng tung toé.

Tư Ly cười khanh khách.

... ..

Mười lăm ngày sau.

Trên Tuyết sơn, trong Huyền Thiên giáo, một nữ tử trẻ tuổi mặc lục y lẻ loi đứng nơi góc tường, mắt lạnh như băng nhìn về phía phần đông các đệ tử của Lăng Tiêu các, xuyên qua màn tuyết, rơi vào trên người vị công tử dẫn đầu.

Thanh y công tử nhìn thẳng vào nữ tử, trên khuôn mặt tuấn tú có chút đau lòng.

"Tích Tích đừng sợ, chắc chắn ta sẽ cứu muội ra ngoài!"

Giọng nói được phát ra bằng nội lực, vang lên bên tai nữ tử, sau khi nghe thấy, khuôn mặt vốn tái nhợt nhỏ nhắn của nàng lại càng trở nên quặt cường, bóng người gầy yếu run run trong gió, hệt như sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

"... Huỳnh trở về đi." Nữ tử nói: "Ta không đi với huỳnh đâu."

Bàn tay cầm kiếm của thanh y nam tử trở nên căng thẳng: "Tích Tích, muội đã hiểu lầm rồi! Ta và Thiên Đồng không có gì cả, có phải muội đã bị ma đầu này mê hoặc rồi không? Chờ ta, hôm nay nhất định ta phải nói rõ với Huyền Thiên giáo!"

Nói xong, Tiêu Vân Hàm dồn khí đan điền, chia mũi kiếm về phía đại môn đóng chặt: "Hề Ngọc Đường! Ngươi lăn ra đây cho ta, nếu hôm nay ngươi không tha cho Tích Tích, Lăng Tiêu Các ta sẽ không đội trời chung với Huyền Thiên giáo các ngươi!"

Tiếng hô hùng hậu vang lên trên Tuyết Sơn một lúc lâu cũng không dứt, mà đại môn đầu mũi kiếm kia vẫn không hề đáp lại.

Một tiếng than nhẹ vang lên từ trong miệng nữ tử: "Vân Hàm ca ca, huỳnh đây là đang làm gì vậy, muội đến Tuyết Sơn này hoàn toàn là do tự nguyện, muội không ngốc, giải trừ hôn ước thôi, từ đây muội và huỳnh... Không gặp nơi giang hồ."

Thân hình Tiêu Vân Hàm chấn động, lửa giận dâng trào: "Đường Tích Tích, muội không thể rời khỏi ta như vậy!"

Đường Tích Tích mờ to mắt, bàn tay trắng nõn run rẩy, cuối cùng cũng vung xuống: "Huỳnh đi đi."

Nói xong, xoay người rời khỏi.

Tiêu Vân Hàm hoảng sợ nhìn bóng dáng đối phương đang dần đi xa, không thể tin mình đã bị một nữ tử liên tục thoái hôn làm mất mặt, nhất thời không kịp phản ứng.

Không bao lâu sau, sơn môn khép chặt của Huyền Thiên giáo kết một tiếng... Một khe hở hiện ra, một vị giáo chủ bình thường xuất hiện trước mặt mọi người, cung kính hành lễ với nhóm người võ lâm hiệp khách.

"Đường cô nương mời chư vị xuống núi."

Lăng Tiêu Các kết thù với Huyền Thiên giáo chỉ vì đại tiểu thư Đường Môn, thiếu Các chủ Tiêu Vân Hàm dẫn người làm loạn Tuyết Sơn, vốn tưởng rằng có thể chiến đấu một hồi máu me đầm đìa với đối phương, làm anh hùng cứu mỹ nhân, lập được thành tựu, ai ngờ không chỉ Huyền Thiên giáo không có ai ra mặt, Đường Tích Tích còn nói sẽ không xuống núi... Chẳng lẽ cứ không giải quyết được gì như vậy sao?

"Không thể nào?" Tiêu Vân Hàm lạnh giọng nói: "Nếu hôm nay ta không thấy được Đường Tích Tích thì quyết không bỏ qua!"

Tiểu giáo chúng sững sờ chớp mắt một cái: "Nhưng, nhưng không phải vừa nãy ngài đã thấy rồi sao?"

Tiêu Vân Hàm "..."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Phá Hư Đồ Thì Phải Bồi Thường.

Trong sơn môn, chính sảnh, có người bật cười ra tiếng.

"Ha ha ha ha... Thiếu Các chủ Lăng Tiêu Các đúng là một bao cở trăm nghe không bằng một thấy." Một giọng nói non nớt vang lên, thiếu niên với hàm răng nhỏ trắng tinh vỗ tay mừng rỡ.

Bên người thiếu niên, nam tử bạch y da trắng Thảm Thất lười nhác mở mắt, chút ý châm biếm lướt qua trên gương mặt còn tinh xảo hơn so với nữ tử: "Với loại phế vật không đầu óc như thế, ai thành thân với hắn thì đúng là bị kịch."

Vừa dứt lời, đã thấy một bóng dáng mặc thanh y vội vàng đi tới cửa, xoa cánh tay, dậm chân, nhìn thấy hai người, khuôn mặt có phần nhỏ nhắn tái nhợt lại lộ ra chút gấp gáp.

"Mau, áo choàng, lấy áo choàng, đông chết bốn toạ rồi!"

Thảm Thất ghét bỏ tùy ý lấy áo choàng chôn đen bên cạnh ném đi: "Là ai cứ muốn mặc thành dáng vẻ này rồi đi ra ngoài vậy? Đáng đời!"

Nữ tử tròn trắng mắt, nhìn mấy đầu ngón tay đã sắp đông cứng, nâng tay, sờ vào bên tóc mai, soạt soạt một tiếng, mặt nạ mỏng manh cứ như vậy mà bị lột xuống khỏi mặt, trong nháy mắt khuôn mặt của đại mỹ nhân như sen như sương lại bị thay thế bằng một khuôn mặt đầy anh khí.

Rõ ràng đó là giáo chủ Huyền Thiên giáo, Hề Ngọc Đường.

Gương mặt hoàn toàn khác với Đường Tích Tích người gặp người yêu, đây là một khuôn mặt khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt một cái là khó có thể quên được. Không có sự dịu dàng nhu nhược của nữ tử khuê các, cũng không giống dáng vẻ hờn dỗi xinh xắn của nữ nhi giang hồ, phẳng phất như một viên ngọc lạnh lẽo, rõ ràng là nữ tử, lại khiến cho người nhìn cảm thấy có phần hào sảng.

Nữ tử có đôi mắt sâu như đầm, đen như mực, một vết sẹo nghiêng thật dài kéo từ giữa chân mày trái qua khoé mắt đến xương gò má, khiến khuôn mặt vốn dĩ không hề đủ dịu dàng lại thêm phần dữ tợn lạnh lùng.

Đúng là không thể quá dễ dãi. Đám người không lương tâm này, không ai đưa nỗi cho bốn toạ một cái áo choàng... Chỉ cần một lỗ ừ tay cũng được! Nữ tử xoa xoa gò má đã đông cứng của mình, tùy miệng hỏi: "Tiêu Vân Hàm vẫn còn đứng ở cửa sao?"

Thảm Thất lạnh nhạt nói: "Thế nào, Tích Tích cô nương đau lòng rồi à?"

Nữ tử thả mình tựa vào ghế: "Yên tâm, giáo chủ thân ái của các người rất vất vả mới thoát được khỏi mối hôn sự đáng chết này, tuy rằng nếu ngoại công ở dưới đất biết được, có khả năng sẽ giận đến giờ chết, nhưng dù sao bốn toạ cũng vui còn không kịp, mặc kệ đi. Tên kia đâu, Tư Ly?"

Nghe thấy nàng gọi, hữu hộ pháp tuần tú biết điều lên tiếng: "Có, chuyện gì vậy giáo chủ?"

"Gọi Trâu Thanh đang úp mặt vào tường ra khỏi phòng cho ta, bảo hắn đi đuổi người."

"Được rồi."

Tư Ly đi làm, bước từng bước ngẩn ra ngoài. Còn chưa bước ra cửa điện, bất chợt lại nghe thấy một tiếng phản phó vang lên từ phía sau:

"Nói cho hắn biết, không cho hắn phá cửa, không được tùy ý phá hư của công, nếu không tiếp tục úp mặt vào tường cho ta."

Tư Ly phì cười một tiếng, chạy đi mất.

Thảm Thất nói: "Đại đao Cửu Hoàn của Trâu hộ pháp này gặp thần giết thần, người không nghĩ đến việc hắn sẽ giết chết vị hôn phu của người ngay ở

son môn sao?"

Đường Tích Tích, hoặc phải gọi là Hề Ngọc Đường, nghe vậy thì hơi ngẩn ra, không nói gì thêm.

Ánh mắt của nàng từ từ xuyên qua đại điện rồi nhìn về phía sơn môn, đất trời ngoài cửa trắng xoá, băng thiên tuyết địa, giữa lúc hoảng hốt, còn tưởng rằng bản thân đã trở về hơn nhiều năm trước, phụ mẫu nàng, huynh trưởng, các thúc thúc a di đều cười với nàng, cung chiêu nàng.

Một lúc lâu sau, nàng nhẹ nhàng mở miệng: "Tốt xấu gì cũng là vị hôn phu của ta, cho dù có chút ngu xuẩn, cũng không đáng chết. Kẻ đáng chết thật sự chính là phụ thân của hân... Để lại cho hân một mạng rồi đưa tới cho Tiêu Thừa."

Thấy chút ừ rừ hiện lên trên mặt nàng, nam tử lấy bình sứ ra khỏi ngực, đổ một viên thuốc tròn ra rồi đưa tới, người sau không hề từ chối, nhận lấy rồi quăng vào miệng. Rất nhanh, chút lo lắng trong lòng dần tan ra, nàng thở dài một tiếng đầy khoan khoái.

Nhìn tuyết rơi như lông ngỗng bên ngoài, Hề Ngọc Đường buồn bã nói: "Tuyết Sơn này lạnh quá. Thảm Thất, người nói xem có nên dọn tổng giáo đến Giang Nam, làm hàng xóm với tên hôn dân Việt Thanh Phong kia được không?"

Thảm Thất mặc kệ nàng, dứt khoát đứng dậy bỏ đi.

... ..

Làm tả hộ pháp của Huyền Thiên giáo, sát thần Cửu Hoàn đao tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, quả nhiên Trâu Thanh không phụ sự kì vọng của mọi người mà đánh hết những kẻ ngoài sơn môn, ngoại trừ Tiêu Văn Hàm.

Tiêu Văn Hàm thở hổn hển nhìn đám binh chưa kịp xuất trận của mình, giận dữ hét một tiếng, rút kiếm phóng về phía Trâu Thanh, khoé môi người sau nhếch lên, cười lớn ứng chiến.

Hai người đại chiến vài hiệp, dần dần, công lực Tiêu Văn Hàm không tốt, lộ thế bại trận. Trái lại bên kia, Trâu Thanh càng đánh càng hăng, Cửu Hoàn đao được hân múa mạnh mẽ đầy uy lực, kết hợp với chiêu thức, thân pháp, còn thêm nội lực hùng hậu của bản thân, đánh Tiêu Văn Hàm đến mức chật vật không thôi, liên tiếp thối lui.

Ầm một tiếng, trường kiếm rời tay, nhất thời sắc mặt Tiêu Văn Hàm đại biến. Trâu Thanh tận dụng đúng thời cơ mà tiến tới, đầu đao trong tay vừa chuyển, đánh thẳng về phía mặt đối thủ, hoàn toàn đã quên chuyện được dặn phải để lại cho đối phương một mạng.

Khi mọi người đều cho rằng hôm nay Tiêu Văn Hàm sẽ phải chết dưới tay Trâu Thanh, chuyện bất ngờ lại xảy ra, một bóng người lục sắc lao vào vòng chiến nhanh như chớp, một tay đỡ Trâu Thanh, một tay kia chế trụ Tiêu Văn Hàm, mượn thể công của Trâu Thanh mà xoay chân, nội lực tràn đầy bùng nổ, ầm ầm vài tiếng, sau đó quăng cả hai người ra ngoài.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn vang lên, đại môn Huyền Thiên bị xuyên thủng, tiếp đó, Trâu Thanh ăn đau mà bò lên từ phía sau cửa. Về phần Tiêu Văn Hàm, dĩ nhiên đã bị trọng thương, nằm hấp hổi một bên được các đệ tử tiếp lấy.

"Ai? Con mẹ nó là ai dám can đảm tử đánh nhau?!" Trâu Thanh cao lớn vạm vỡ mang theo lửa giận đi ra ngoài, nhìn thấy một người đang đứng thẳng giữa đám đông, lập tức chửi ầm lên: "Xú tiểu tử, ngươi dám can đảm gia gia người, có tin lão tử... Ôi chào, a, ô?"

Nói còn chưa dứt, khi Trâu Thanh thấy mặt đối phương thì ngẩn ra: "Tiểu tử ngươi nhìn quen mắt nhỉ?"

Trước sơn môn, mọi người được một trận cười ngất.

"Trâu hộ pháp, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng." Đối phương mở miệng, y phục lục sắc càng tôn lên thân hình trắng tấp như tuyết của hân: "Đã thắng rồi thì làm gì phải đuổi tận giết tuyệt?"

Dáng người của nam tử cao gầy, một đầu tóc đen được buộc ra sau ót một cách cẩn thận, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị khó nén vẻ phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là đã lặn lội đường xa mà đến. Thấy hân tự mình leo lên Tuyết Sơn mờ mịt này, lại vẫn chỉ mặc một chiếc áo đơn bạc, đủ để thấy được tu vi thâm hậu, khí thế quanh thân kinh người, khẳng định là không tầm thường.

"Ngươi quần lão tử làm gì!" Trâu Thanh tức giận: "Tiểu tử ngươi là ai? Xưng tên đi!"

"Tại hạ Lâm Uyên." Nam tử lạnh nhạt trả lời: "Lần này đặc biệt đến đây để đưa thiếp anh hùng cho giáo chủ."

Trâu Thanh vò đầu suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu ra: "Thì ra là đại đệ tử của Âu Dương minh chủ."

"Chính là tại hạ." Lâm Uyên ôm quyền.

"Nhưng cũng không thể tùy tiện nhúng tay vào trận đấu của lão tử!"

"..."

Một tiểu giáo chúng chạy lên nói nhỏ hai câu vào tai Trâu Thanh, nhất thời sắc mặt người sau đại biến.

"Nguy rồi!" Trâu Thanh vỗ mạnh vào đùi, chỉ đại đao vào nam tử đang đứng, đầy giận dữ: "Con bà nó, đều là nguoi, là nguoi khiến lão tử lại làm hỏng cửa rồi!"

Lần này thì xong, giáo chủ sẽ tìm hấn để bồi dưỡng thêm một lớp tư tưởng lao động vất vả gì nữa rồi!

Lâm Uyên: "..."

Mọi người: "..."

Đợi chút, lần này Huyền Thiên giáo bọn họ không sai! Sao một ma giáo lại có thể chịu thiệt chứ?

"Không được, bồi thường, phải bồi thường tiền!" Trâu Thanh nói: "Đi một chút đi, đi gặp giáo chủ. Không phải đang lúc nguoi muốn tặng đồ sao? Đi giải thích rõ ràng với lão tử?"

Lâm Uyên bị Trâu Thanh tiến lên chế trụ, sắc mặt khê biến. Sức lực của đối phương rất lớn, kéo hấn mạnh đến mức dưới chân lão đảo suýt ngã.

"Trâu hộ pháp, tại hạ có thể tự đi." Sắc mặt Lâm uyên rất khó coi. Hấn đường đường là đại đệ tử dưới trước Minh chủ Võ lâm, từ khi nào lại bị người khác kéo đi như vậy?

"Không được." Trâu Thanh lại là một kẻ lỗ mãng: "Nếu tiểu tử nguoi không muốn bồi thường thì làm sao bây giờ?"

Nói xong, bất chợt nhớ lại dường như bản thân đã quên chút gì đó, mắt hấn lướt qua phía sau Lâm Uyên, nhìn đám người Lăng Tiêu Các ngã trái ngã phải, tìm kiếm một lúc, cuối cùng lại dừng trên người Tiêu Vân Hàm bị trọng thương.

"Suýt chút nữa đã quên còn có tù binh."

Tà hộ pháp đại nhân buồn Lâm Uyên ra, phi thân đánh về phía Tiêu Vân Hàm.

Ai còn dám ứng đối chính diện, ào ào tránh khỏi mũi nhọn, sắc mặt Tiêu Vân Hàm đại biến, vừa định lui về phía sau thì đã bị Trâu Thanh bắt lấy, nhất thời phun ra một búng máu tươi, đất đá bay loạn trong lòng.

Suýt chút nữa hấn đã rút lui trott lọt rồi!

... Mọi người của Lăng Tiêu Các có lòng mà không có lực, trơ mắt nhìn thiếu chủ nhà mình bị Trâu Thanh xách như xách gà vào trong đại môn của Huyền Thiên giáo, lập tức tất cả cất tiếng khóc rống, hét to ào ào thiếu Các chủ bảo trọng, cũng cam đoan sẽ về bẩm báo lại với Các chủ, để Các chủ tự mình đến Huyền Thiên giáo lấy lại công đạo.

Tiêu Vân Hàm... Tiêu Vân Hàm hấn dưới con giận giữ, khó thở công tâm, hôn mê.

Chờ đến lúc Trâu Thanh xách theo thiếu Các chủ Tiêu Vân Các cùng Lâm Uyên đi đến trước mặt Hề Ngọc Đường, người sau đã đợi rất lâu.

Hắc y toàn thân, mặt nạ bạc nửa mặt, thân hình gầy, vóc người không cao nhưng cũng không kém phần lớn nam tử bình thường bao nhiêu, một cặp mắt đen sâu như mực nhìn xuyên qua mặt nạ, dường như chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể nhìn thấu lòng người.

Lâm Uyên cố chống lại ánh mắt này, coi như bước sai một bước, suýt nữa đã rơi vào vực sâu tràn ngập sương mù.

Giáo chủ Huyền Thiên giáo Hề Ngọc Đường trong mắt nhân sĩ giang hồ, chính là một sự tồn tại đầy mâu thuẫn.

Thân là con của giáo chủ ma giáo tiền nhiệm, mười hai tuổi chính thức tiếp nhận vị trí giáo chủ, ngoại trừ đại hội võ lâm, những lúc còn lại, rất ít khi mọi người nhìn thấy vị thiếu chủ ma giáo này hành tẩu giang hồ. Mặc dù người này làm người khiêm tốn, lại xử sự cao diệu, nhưng mọi người đều biết đại sự mà Huyền Thiên giáo đã làm trên giang hồ trong mấy năm nay, luôn có bóng dáng của vị thiếu chủ này.

Cũng nhờ vào vài động tác đó, mới khiến cách nhìn của thế nhân với ma giáo Huyền Thiên có sự dao động, dần dần khi nhắc tới Huyền Thiên giáo, trực giác liền cho rằng đây đã không còn là tà ma ngoại đạo mà là một giáo phái đang dần tiến vào thể trung lập của chính đạo.

Thứ làm người ta khó hiểu nhất là, tác phong làm việc của vị giáo chủ này lại giống như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược so với phụ thân Hề Chi Miếu năm đó, năm đó Hề Chi Miếu phóng túng bao nhiêu, Hề Ngọc Đường bây giờ lại hiền lương chính trực bấy nhiêu... Không giống cha con ruột thịt.

... Ít nhất trong mắt thế nhân là vậy.

Lần đầu tiên Lâm Uyên lấy thân phận của khách nhân đối mặt với Hề Ngọc Đường, không biết vì sao mà bỗng nhiên hấn cảm thấy, lời đồn đãi của giang hồ, sao không đáng tin vậy...?

Hề Ngọc Đường ngồi trên ghế chủ vị, tay chống huyệt thái dương, lười nhác nhìn Lâm Uyên bên dưới, môi mỏng khê mở, giọng nói có chút khàn, khó phân biệt nam nữ...

"Nghênh Thu, mang Tiêu thiếu Các chủ xuống tỉnh đường trước đi."

Nghênh Thu cười tuân mệnh, tiếp nhận Tiêu Văn Hàm trong tay Trâu Thanh, nhẹ nhàng nhấc lên, tung lên một chút rồi khiêng người đi mất.

Chân mày Lâm Uyên nhảy dựng, dời ánh mắt từ trên người Nghênh Thu về.

Một nữ tử nhìn như bình thường lại có thể vác một đại nam nhân bằng một tay mà không hề tổn sức, quả nhiên Huyền Thiên giáo này rất lắm chỗ quái dị.

"Lân này Lâm thiếu hiệp đại giá quang lâm, có gì muốn làm sao?" Hề Ngọc Đường chậm rãi mở miệng.

... Không phải là người bắt gia sư phải đưa lại một tấm thiệp anh hùng à? Còn cô ý ghi rõ là phải đích thân giao đến tận tay người nữa!

Hồ háp của Lâm Uyên thiếu hiệp có chút bất ổn.

"Phụng mệnh gia sư đến đưa thiệp anh hùng." Lâm Uyên lấy một cái thiệp mời ra từ trong ngực, tiến lên hai bước đưa cho hạ nhân.

"Ồ?" Hề Ngọc Đường tiếp nhận thiệp mời, lật đi lật lại, cười như không cười: "Chỉ là một tấm thiệp anh hùng mà lại đáng giá cho đại đệ tử của Âu Dương minh chủ phải tự mình đi một chuyến, xem ra mặt mũi của Huyền Thiên giáo chúng ta rất lớn."

Lâm Uyên: ... Người nói cái gì ta nghe không hiểu.

"Hề giáo chủ nói đùa rồi." Lâm thiếu hiệp tiếp tục kiên trì: "Chỉ là một tấm thiệp mời mà thôi."

Hề Ngọc Đường cười cười, nhìn về phía Tư Ly bên cạnh, người sau ngẫm hiểu, nhảy xuống ghế đi tới trước mặt Lâm Uyên, lấy một tờ giấy đưa tới: "Có qua có lại, Lâm thiếu hiệp, mời xem qua."

Lâm Uyên cúi đầu đối mặt với Tư Ly một chút, tiếp nhận, vừa nhìn, sắc mặt lại đen thui.

Chỉ thấy trên đầu giấy có hai chữ rất lớn: Hoá đơn.

"..."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Khi Còn Trẻ Ai Lại Không Gặp Phải Vài Tên Cạn Bã.

Đối mặt với tờ giấy kia, tâm tình Lâm Uyên có chút phức tạp.

Tư Ly vẫn mang vẻ mặt hồn nhiên: "Giáo chủ của chúng ta nói, thánh giáo cũng không phải là kẻ lỗ mãng bịp bợm, người nợ tiền có quyền biết lý do tại sao mình phải móc bạc. Phí tổn để sửa chữa đại môn, mặt trên đã viết rõ rành mạch rồi, Lâm thiếu hiệp sẽ không trốn nợ chứ?"

... Ở dưới mái hiên người ở dưới mái hiên người ở dưới mái hiên người... Lão tử trốn được với các người mới là lạ!

Cuối cùng là các người muốn đòi bạc chứ gì! Cái gì mà không phải kẻ lỗ mãng bịp bợm? Gặp quý à?

Ho nhẹ một tiếng, Lâm Uyên gấp giấy lại rồi nhét vào tay áo, trầm giọng nói: "Đương nhiên tại hạ... Sẽ không trốn nợ."

"Vậy là tốt rồi." Nhất thời Tư Ly cười tươi như hoa: "Lâm ca ca không hổ là Lâm Uyên công tử thanh danh lan xa giang hồ, dù sao thì Võ Lâm Minh cũng lắm của nhiều tiền, chắc chắn sẽ không để ý chút bạc đó đâu."

Lâm Uyên: "... Ừ."

Sửa một cánh cửa một trăm lượng, mặt mũi Huyền Thiên giáo các người cũng lớn quá đấy!

Hề Ngọc Đường buông thiệp anh hùng trong tay xuống, nói: "Mấy ngày tới Lâm thiếu hiệp có việc gì không?"

Lâm Uyên không nói gì, chỉ lắc đầu.

"Thời gian đến đại hội võ lâm gần ngay trước mắt, tính toán ngày một chút thì cũng nên xuất phát rồi, Lâm thiếu hiệp có muốn đồng hành cùng chúng ta không?"

"..."

"Lâm thiếu hiệp?"

Ta không muốn lăm đầu.

Từ xưa chính tà bất lưỡng lập, tuy rằng mấy năm gần đây thanh danh của Huyền Thiên giáo đang tốt dần lên, nhưng nhiều năm trước nó thật sự là một ma giáo đấy!

Lâm Uyên hít sâu một hơi: "Hề giáo chủ định sẽ xử lý Tiêu thiếu Các chủ thế nào?"

Hề Ngọc Đường im lặng nhìn hắn một hồi, xác định hắn chỉ đơn thuần muốn nói sang chuyện khác, liền lười nhác nói: "Chờ Tiêu thiếu Các chủ tỉnh lại, bốn toạ sẽ phái người đưa hắn về Lăng Tiêu Các."

Từ trong bản năng, Lâm Uyên không thể nào tin được Huyền Thiên giáo, nhất thời không định nói gì thêm.

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn Hề Ngọc Đường, sau khi tiếp xúc với ánh mắt đen như mực của đối phương thì có chút sững sờ, nhanh chóng dời mắt đi, giữ bình tĩnh nói: "Trên đường đến Võ Lâm Minh lần này sẽ đi qua địa giới của Lăng Tiêu Các, đã vậy thì sao không mang theo Tiêu thiếu Các chủ đi cùng? Tại hạ rất lo lắng cho thương thế của hắn."

Hề Ngọc Đường gật đầu: "Có thể."

Thấy nàng đáp ứng vô cùng sáng khoái, hết như không hề có ý sẽ làm hại Tiêu Văn Hàm, Lâm Uyên khẽ nhủ mảy, nghĩ đến cái danh 'hiền lương chính trực' mà giang hồ đồn đãi, dần dần cũng cảm thấy thoải mái hơn chút, khoé môi cũng được thả lỏng: "Được, Hề giáo chủ đúng là người ngay thẳng."

Hề Ngọc Đường không chút để ý đáp: "Ừ."

Lâm Uyên: "..."

Nhìn biểu cảm 'ta vừa vào phải hàng hổ' của Lâm Uyên, Thẩm Thất từ đầu đến cuối vẫn không nói gì lại cảm thấy vô cùng đồng cảm với vị Lâm thiếu hiệp này.

Ngươi nói thử xem, sao một đám lão yêu quái có da mặt chẳng khác gì tường thành bên Võ Lâm Minh kia lại có một tên hậu bối... Hồn nhiên như vậy? Cứ như vậy mà được sao? Lâm thiếu hiệp, ngươi tỉnh táo lại chút đi, ngươi chính là đệ tử của mình chủ võ lâm đấy!

Sao ngươi có thể... Ngây thơ như vậy?

Thật sự không đành lòng để một nam tử vô cùng tốt cứ dần bị mất giá trị như thế, Thẩm Thất háng giọng, mở miệng:

"Ta nghe nói, Lâm thiếu hiệp và Việt tiện... À, Việt công tử là bạn tri kỉ sao?"

Nghe được tên hảo hữu, Lâm Uyên nao nao: "Thẩm thần y đang nói tới Thanh Phong sao?"

Thẩm Thất nhìn thoáng qua Hề Ngọc Đường, gật đầu: "Ừ, Việt Thanh Phong."

"Ta và Thanh Phong mới gặp đã thân, chính là hảo hữu lâu năm." Lâm Uyên vẫn rất hồn nhiên: "Sao Thẩm thần y lại nhắc tới việc này?"

Ngươi là hảo hữu của tên Việt Thanh Phong đó thì sao lại không học được một phần mắt nhìn người của hắn vậy? Khắp thiên hạ đều biết tên Việt gia nửa sống nửa chết kia và Hề Ngọc Đường không hợp, ngươi làm bằng hữu của Việt Thanh Phong, sao còn đồng ý đi cùng nàng?

Đầu óc ngươi đâu?

Không sợ nàng gài ngươi sao?

Khoé miệng Thẩm Thất giật nhẹ, không còn hứng thú: "Không có gì, chỉ muốn hỏi tình hình gần đây của Việt công tử chút thôi, dù gì hắn cũng là bệnh nhân của ta."

Lâm Uyên vô cùng cảm động nhìn Thẩm Thất, đột nhiên cúi đầu, cúi thật thấp: "Thân thể của Thanh Phong, còn xin thần y quan tâm nhiều hơn."

Thẩm Thất: "..."

Tự bẽ mặt đập chân mình, Thẩm Thất giận đến mức mặt cũng biến thành màu đen, Hề Ngọc Đường nhìn không được phì cười ra tiếng.

Lời giang hồ đồn đãi không hề sai, Lâm Uyên, đúng là một nam tử ngay thẳng.

... ..

Thật sự thì việc Lâm Uyên ngay thẳng cũng không quá dị là mấy.

Nói đến ân oán tình cừu của Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong, chỉ cần là người ở trong giang hồ hơi lâu năm cũng có thể tùy ý viết ra đến vạn chữ. Dù sao người biết đến chuyện này cũng rất nhiều.

Năm đó, sau khi Hề Ngọc Đường mười hai tuổi lấy thân phận thiếu chủ ma giáo thừa kế ngôi vị giáo chủ của phụ thân Hề Chi Miếu, liền luôn luôn tận sức tẩy trắng cho giáo phái, không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là do quá nghèo mà thôi.

Tất cả mọi người trong thánh giáo này, ngoại trừ một đám chỉ biết lao vào quần áo mỗi lần giao chiến, còn biết thế nào là kinh doanh sao? Giáo chủ tiền nhiệm Hề Chi Miếu lại càng là người quái dị hơn, thích giao du tứ hải, thích làm chuyện hào hiệp trượng nghĩa vùng tiền khắp nơi, nương nàng Đường Chi Yên đúng là mất mủ mới bị lừa lên Tuyết Sơn. Hai kẻ không biết kinh doanh lại còn lập hội cùng một đám người hào phóng, trực tiếp cho Huyền Thiên giáo một châm ngôn đơn giản: Cứ dựa vào năng lực là có thể tùy tiện vùng kiếm trong giang hồ.

Vì thế, chờ đến lúc bỗng nhiên tin tức phụ mẫu đã mất đồng loạt truyền đến, ca ca ruột lại mất tích, Huyền Thiên gặp đại biến, Hề Ngọc Đường tỉnh lại từ trong đau thương bắt đầu cần quét Huyền Thiên, cuối cùng khi nàng tiếp nhận cục diện rối rắm từ phụ thân mình, lại phát hiện... Bọn họ đã nghèo tới mức không có gì để ăn rồi.

Điều người ta thường làm trong trường hợp này chính là quyết định phát triển kinh tế, làm một nữ xuyên không, đây không phải là một chuyện đã hạ bút thành văn sao?

Không, Hề Ngọc Đường sẽ nói cho người biết, không hề đơn giản như vậy, mà là khó khăn muốn chết!

Hề tiểu giáo chủ không hề biết gì về kinh tế và kiếm tiền, vì muốn giúp mấy trăm người cao thấp trong thánh giáo đang tàn lụi có được cơm ăn, lo lắng hết lòng, dốc hết tâm huyết, hết giảm biên chế đến kêu gọi nhân lực, từ Tuyết Sơn đến giang hồ, qua mười năm mới có thể khiến toàn bộ giáo chúng trong thánh giáo từ cạp đất biến thành có ăn có mặc như hiện nay.

Thời kì khó khăn, muốn vượt qua cũng không hề dễ dàng.

Tiếp nhận một 'tiền ma giáo' thanh danh không tốt, con đường tẩy trắng của Hề Ngọc Đường vô cùng gian nan. Thật ra nàng rất muốn loại bỏ truyền thống ma giáo đã sứt mẻ lỗi thời kia, cho dù có nhận được bao nhiêu sự chỉ dạy từ đời trước, bản thân nàng vẫn không có cách nào để chấp nhận con đường 'ma đạo' này. Tuy rằng nhiều trở ngại, hai bên đối lập, tính phí lưu cũng cao, nhưng giang hồ không hề thiếu đường cho người sống.

Vì vậy, xoay chuyển thanh danh của thánh giáo, hấp dẫn càng nhiều người tìm nơi nương tựa, phát triển sản nghiệp, che chở cho thương nhân, vân vân... Chuyện Hề giáo chủ phải làm rất nhiều, cũng rất khó.

Mà cách làm trực tiếp và đơn giản nhất, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã nhất là gì?

Là lên làm minh chủ võ lâm.

Lên làm minh chủ võ lâm có rất nhiều cái lợi, ta không nói, mọi người đều biết. Có điều vị trí này cũng rất khó leo lên, ít nhất với Hề Ngọc Đường mà nói thì chính là như vậy.

Năm mười hai tuổi, sau khi kế vị, chuyện đầu tiên mà vị thiếu chủ ma giáo thần thần bí bí này làm chính là tham gia đại hội võ lâm ba năm một lần kia. Tuổi còn nhỏ, lấy một đánh nhiều thắng liền trăm trận, có thể nói là nổi bật có một không hai.

Đúng lúc này, Việt Thanh Phong lại xuất trường.

Thân thể của vị thiếu chủ võ lâm đệ nhất thế gia này luôn yếu đuối, nhưng võ công lại rất tốt, hai người đại chiến mấy trăm hiệp, cuối cùng Việt Thanh Phong lấy ưu thế nhỏ bé mà chiến thắng, Hề Ngọc Đường tiếc hận bại trận.

Theo lý thuyết, chẳng phải lúc này Việt Thanh Phong nên làm chủ lôi đài rồi chờ người khiêu chiến sao?

Nhưng, sau khi Âu Dương Huyền, cũng là minh chủ Võ lâm ngày nay lên đài, Việt Thanh Phong lại bị một hồi giao chiến lúc trước làm ảnh hưởng đến bệnh cũ, học máu....

Âu Dương Huyền không chiến mà thắng, thuận lý thành chương trở thành minh chủ võ lâm tân nhiệm.

Lúc đó nội tâm của Hề Ngọc Đường như bị hàng đồng lạc đà chà đạp, một ngụm máu nghẹn ngay cổ, mấy ngày cũng không thể nuốt xuống.

Lần này không được thì còn lần sau, vì thế Hề giáo chủ nằm gai nếm mật nghỉ ngơi dưỡng sức, ba năm sau góc đầu trở lại. Nhưng thật trùng hợp, chuyện xưa lại tái diễn, nàng lại thua dưới kiếm Việt Thanh Phong.

Tất nhiên lúc sau bệnh cũ của Việt Thanh Phong lại tái phát, Âu Dương Huyền lại không chiến mà thắng.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, ba lần đại hội võ lâm liên tục, Hề Ngọc Đường đều hi sinh dưới cái hổ Việt Thanh Phong, vô cùng mất mặt, trở thành một chuyện cười lớn trong chốn giang hồ, cũng vì thế mà hai người bị thế nhân chụp cho cái mũ 'kẻ thù lâu năm' đầy hài hước.

Nói đến chuyện sỉ nhục lớn nhất trong hai mươi năm cuộc đời của Hề giáo chủ.

Chỉ có một điều.

...

Đã quyết định phải hộ tống Tiêu Vân Hàm, tất nhiên Lâm Uyên phải đồng hành cùng đám người Hề Ngọc Đường, vì thế cũng ở tạm trên Tuyết Sơn một thời gian.

Hai ngày sau, sắp xếp mọi việc xong xuôi, để Trâu Thanh và Nghênh Thu ở lại giữ nhà, Hề Ngọc Đường mang theo Thẩm Thát cùng Tư Ly, còn có Lâm Uyên và Tiêu Vân Hàm, bắt đầu lộ trình đến Lạc Dương.

Lúc mấy người lựa chọn cách xuất hành đã xảy ra một chút mâu thuẫn nhỏ, Lâm Uyên tán thành cách cưỡi ngựa đi đường, Hề Ngọc Đường lại muốn ngồi xe đạp thanh. Cuối cùng cách ngồi xe chiếm được nhiều phiếu hơn.

Lý do: Thân thể Thẩm thần y yếu đuối không biết võ công, Tư Ly vẫn là tiểu hài tử, Tiêu thiếu Các chủ hôn mê bất tỉnh cần nằm trên giường.

Cái gì? Người hỏi Hề giáo chủ sao?

Loại người vô liêm sỉ này có thể chấp nhận việc cưỡi ngựa khi đã có xe để ngồi rồi à?

Tất cả mọi người lên xe ngựa, chỉ còn Lâm Uyên, xanh mặt ngồi trên lưng một con ngựa cao to chạy từ từ theo xe.

"Lâm thiếu hiệp." Thẩm thần y vén rèm cửa sổ lên, thò ơ nhìn người kia: "Ta thấy sắc mặt ngươi không tốt, hình như sắp nhiễm phong hàn rồi, sao không lên xe đi?"

Lâm Uyên: "... Không cần."

"Lâm thiếu hiệp, đừng miễn cưỡng mà." Tư Ly thò đầu ra ngoài cửa cười hi hi nói.

Lâm Uyên: "... Ha ha, thực sự không cần."

Cho dù xe ngựa có lớn, bên trong đã có một tên nằm ba tên ngồi, chỉ có quý mới chen vào nổi!

Huyền Thiên giáo các người chỉ có một chiếc xe ngựa này thôi sao? Bốn con ngựa kéo xe đều đang khóc đấy các người có thấy không?

"Đừng rồi, đừng ép buộc làm khó người khác." Hề Ngọc Đường vung chân, đá Tiêu Vân Hàm vẫn còn hôn mê ra nằm một góc, mắt kiên nhẫn mở miệng.

Thẩm Thát liếc nàng: "Tốt nhất thì ngươi nên cầu nguyện cho Lâm Uyên không ngã bệnh đi, nếu không cho dù ta có khám bệnh tại nhà cũng phải thu phí của ngươi."

Hề Ngọc Đường: "..."

Lâm Uyên bên ngoài xe ngựa: "Thẩm đại phu, tại hạ có thể nghe được... Đừng lo lắng cho tại hạ, thật sự không ngờ Tuyết Sơn lại, à, lạnh như vậy. Cũng may từ trước đến nay thân thể của ta vẫn rất khỏe mạnh, cố gắng một chút thì sẽ qua được thôi."

Tư Ly nghe vậy, kinh ngạc nhìn về phía Hề Ngọc Đường, vô cùng đau đớn: "Giáo chủ, người không hề chuẩn bị củi lửa trong viện của Lâm thiếu hiệp sao? Người..."

Lâm Uyên: "Không không, không thể trách Hề giáo chủ, từ trước đến nay người tập võ không hề sợ phong hàn..."

"... Người đã làm mất một khoản phí thu củi lửa rồi đấy người biết không?"

Lâm Uyên: "..."

Phải trách ta, ta không nên tin đám người các người lại có lòng tốt như vậy...

Tinh thần Lâm thiếu hiệp chịu đã kích trầm trọng, mãi cho đến khi tới trước Lăng Tiêu Các cũng không mở miệng nói chuyện.

Cũng may mặc dù Huyền Thiên giáo nghèo, nhưng không hề khát khe với bản thân, dọc đường nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nên ở khách điểm thì ở khách điểm, chẳng qua dù là Lâm Uyên hay Tiêu Vân Hàm đang hôn mê thì vẫn phải tự trả tiền.

Vốn dĩ Lâm Uyên định tính một phần của Tiêu thiếu Các chủ này lên đầu mình, nhưng lúc trước hắn đã bồi thường cho Huyền Thiên giáo một trăm lượng tiền phí để sửa cửa, lúc này đã viêm màng túi, muốn lo cho bản thân cũng đã là chuyện không hề dễ dàng.

Về phần chi phí của Tiêu Vân Hàm này, Tư hộ pháp ngoan ngoãn chăm sóc rồi làm một phần giấy tờ kỹ càng, nhân lúc hắn không cẩn thận Lâm Uyên lại liếc sang nhìn một chút, bên trong bao gồm phí củi lửa thời kì ở lại Tuyết Sơn, phí ăn ở, phí chẩn bệnh của Thẩm Thát, phí đi lại, phí nghỉ trọ ở khách điểm, phí bồi thường do tạo thành thương tổn tinh thần với Tích Tích cô nương cùng phí bồi nhọ và làm tổn thất danh dự của Hề giáo chủ... Đợi đã, tổng cộng hơn mười mục, toàn bộ đều được chỉnh sửa lại cho thoả đáng, chờ đến khi đưa thiếu Các chủ về Lăng Tiêu Các, nhất định sẽ giao lại cho phụ thân Tiêu Thừa của hắn.

Lâm thiếu hiệp đã có một ấn tượng sâu sắc về Huyền Thiên giáo, bỗng nhiên cảm thấy mình chỉ bồi thường một trăm lượng đã là nhờ đối phương nể mặt rồi.

Đây không phải là Huyền Thiên giáo danh chấn giang hồ, đây chỉ đơn giản là một giáo phái chuyên nhỏ lòng của người khác thôi được không? Mỗi người người trên Tuyết Sơn kia, cho dù là phần tử hiếu chiến ngốc nghếch như Trâu Thanh, đều là bán mạng đòi tiền đây!

Lâm Uyên cảm thấy, lúc trước khi hắn ở Tuyết Sơn, bởi vì lần đầu giao tiếp với 'ma giáo' đã cãi tà quy chính mà mất ngủ hai đêm... Đúng là quá ngây thơ.

Nhưng cũng may, rất nhanh Lăng Tiêu Các cũng sẽ có cùng cảm nhận như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngăn Giá Cũng Không Phải Là Chuyện Tốt.

Không tới vài ngày, đoàn người Hề Ngọc Đường đã tiến vào địa giới của Lăng Tiêu Các. Không cần sai người đi thông báo, cũng không cần chủ động chạy tới cửa, ngay lúc còn cách sơn môn Lăng Tiêu Các hơn mười dặm đã gặp được người mà nàng muốn gặp.

Lúc Lăng Tiêu Các chủ lạnh mặt mang theo người ngựa đi đón nhĩ tử đã hôn mê nhà mình, đồng thời còn nhận lấy hoá đơn tính phí lên đến hơn hai vạn của Huyền Thiên giáo, sát khí dày đặc, ngay cả người đánh xe lẫn bốn con ngựa đều không còn sức để đứng.

Dưới sát khí như vậy, rất nhanh sắc mặt của Thẩm Thất đã trở nên tái mét. Từ nhỏ hắn không thể tập võ, không thể chịu nổi sát khí của Tiêu Thừa, hắn siết chặt quyền, mấy đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch. Tư Ly cũng giống thế, tuổi còn nhỏ, công phu không tốt, tuy trên khoe môi kia vẫn còn ý cười, nhưng khi nhìn kỹ thì nụ cười đó đã sớm có phần cứng nhắc.

Đây là ân oán của Huyền Thiên giáo và Lăng Tiêu Các, quy củ giang hồ, người ngoài không tiện nhúng tay. Lâm Uyên chán chừ một chút cũng quyết định không xen vào, chỉ quan tâm đến việc Thẩm Thất là đại phu trị bệnh cho Việt Thanh Phong, liền bảo hộ bên người hắn, giúp giảm bớt phần nửa áp lực từ Tiêu Thừa.

"Hề Ngọc Đường, ngươi khinh người quá đáng!" Tiêu Thừa gầm lên: "Nếu con ta xảy ra chuyện gì không may, cho dù Tiêu mỗ ta có phải dốc hết toàn lực cũng phải khiến cho Huyền Thiên các ngươi vạn kiếp bất phục!"

Giọng nói hùng hậu có lực hoà lẫn với sát khí dày bạo ngược, quanh quẩn một lúc lâu trên đầu mọi người, dường như cả gió xuân cũng bị tiếng nói này ảnh hưởng, bỗng chốc lại bắt đầu thổi mạnh hơn, hết như những thanh đao đầy sắc bén, thổi trúng cổ đại bên chân, cây cối ven đường đều bắt đầu lay động dữ dội, một luồng sát khí mang theo chút cảm giác chết chóc không thể diễn tả bằng lời.

Cách hơn mấy trượng, Hề Ngọc Đường vẫn nhìn chằm chằm vào Tiêu Thừa. Không ai biết lúc này nàng đang nghĩ gì, dường như bên dưới lớp mặt nạ bạc vô tình đó chính là dòng tâm tư cuộn cuộn.

Từ trước đến nay nàng luôn muốn kéo tấm mặt nạ vô sỉ của kẻ kia xuống, đánh bọn chúng rút xuống vực sâu, vĩnh viễn cũng không thể vực dậy, nhưng trước kia nàng rất yếu, Huyền Thiên giáo cũng yếu, mà kẻ địch ngày đó lại rất mạnh. Giờ đây, nàng đã trưởng thành, trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng kẻ địch cũng đã già đi rồi.

Khi xưa là một sự chênh lệch, nhưng hiện giờ cũng chẳng còn gì.

Nàng vỗ nhẹ vào bả vai Tư Ly, nhất thời người sau cảm thấy áp lực đã giảm bớt không ít, Tư Ly thở phào nhẹ nhõm, nhin không được mà dùng một cặp mắt to ngập nước nhìn giáo chủ nhà mình.

"Đừng sợ." Hề Ngọc Đường thân nhiên nói.

Tư Ly ngoan ngoan gật đầu, nhưng trong lòng bàn tay vẫn không thể tự chủ mà nắm chặt độc tiễn.

Hề Ngọc Đường cười khê một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tiêu Thừa: "Chẳng lẽ Tiêu Các chủ không biết phân rõ phải trái sao?"

Trả lời nàng, là Tiêu Thừa quả quyết rút kiếm.

Hề Ngọc Đường nhú mày, vươn tay đẩy nhẹ Tư Ly đến bên người Thẩm Thất, người sau phản xạ có điều kiện tiếp được người, hơi có chút xấu hổ mà nhìn thoáng qua Lâm Uyên.

Lâm thiếu hiệp: ... Thôi, hộ thêm một người cũng là hộ.

Một giây sau, một luồng sát khí rất nhỏ đánh về phía Tiêu Thừa, người sau nhanh chóng giơ kiếm lên nghênh đón. Hai luồng lực lượng yên lặng va chạm

vào nhau, đi đôi với nó là nội lực bùng nổ, vật áo Hề Ngọc Đường không gió mà bay, mà phía sau Tiêu Thừa, hơn mười người đệ tử Lăng Tiêu Các đều bị bức lui ba bức, sắc mặt đều trở nên hoảng hốt.

Lâm Uyên thấy thế, lập tức mang theo Thẩm Thất cùng Tư Ly phi thân ra xa.

Đột nhiên, mấy đầu ngón tay đang nắm chặt của Hề Ngọc Đường được buông ra, ba sợi tơ hồng xuất hiện trong mắt mọi người, một đầu trong tay nàng, một đầu khác lại quấn chặt trên thân kiếm của Tiêu Thừa, tay nàng vừa chuyển động, một lực đạo vô hình khiến Tiêu Thừa lao đảo, ông ta nhanh chóng khôi phục thể kiếm, xóa bỏ công kích vô hình.

Tiêu Thừa vừa kinh hãi vừa giận dữ, bỗng nhiên dùng lực kéo mạnh, nhưng Hề Ngọc Đường vẫn không nhúc nhích, trong không khí, tơ hồng nhìn như không chịu không chế mà lay động tùy ý theo gió, nhưng lúc này hai người vẫn đang phân cao thấp bằng nội lực.

Ngay sau đó, đột nhiên hai người bắt đầu thủ thế, Tiêu Thừa vươn tay trái rút thêm một thanh kiếm sau lưng, mà một loạt ngân quang lại lướt qua trên đầu ngón tay Hề Ngọc Đường, từng cây ngân châm bạc loé sáng khiến người ta sợ hãi.

Bỗng chốc binh khí va vào nhau, cuồng phong gào thét, tất cả mọi người đều nhắm mắt lại theo bản năng.

"Vì sao Hề giáo chủ phải lựa chọn thứ vũ khí... Kì lạ như vậy?" Cách đó không xa, Lâm Uyên nhìn chăm chăm vào hai vị đại cao thủ trong giang hồ đang giao chiến, hai chữ 'ê ô' cứ quay vòng trên bờ môi, cuối cùng lại được nuốt xuống bụng.

Tư Ly mang khuôn mặt lạnh lùng nhìn chăm chú vào hai người đang đánh túi bụi ở phương xa, đối mặt với sự nghi hoặc của Lâm thiếu hiệp, trầm mặc một chút mới đáp: "Giáo chủ nói... Giáo chủ nên dùng tú hoa châm hoặc tơ hồng làm vũ khí."

... Cái quỷ gì vậy?

Trận chiến của hai người càng lúc càng nghiêm trọng, Lâm Uyên cảm thấy kinh ngạc khi phát hiện, đối mặt với Tiêu Các chủ thanh danh lan xa, Hề Ngọc Đường không chỉ không rơi vào thế hạ phong, ngược lại càng đánh càng hăng, thế cục của trận chiến bắt đầu nghiêng về một bên!

Hắn dám nói, không đến thời gian một nén nhang, Hề Ngọc Đường tất thắng!

Kết quả này không chỉ khiến Lâm thiếu hiệp giật mình mà trong phút chốc, điều đó cũng khiến hắn cảm nhận được một áp lực rất lớn, từ sau lần đại hội võ lâm lần trước, võ công của vị thiếu chủ này, lại tiến thêm rồi.

Lâm Uyên có thể nhìn ra thế cục thì sao người ở trong trận như Tiêu Thừa lại không cảm giác được gì? Tuy rằng bề ngoài vẫn là khí thế bức người, ra tay lưu loát, nhưng sâu bên trong lại là sóng to gió lớn! Hề Ngọc Đường hoàn toàn không chừa đường sống cho ông ta, nói chính xác hơn là lúc đầu chỉ là thử, hiện tại sau khi đã thăm dò thực lực của ông ta xong thì chiều nào chiều nấy đều nhắm vào chỗ chí mạng!

Trong diện quang hoà thạch, vô số ý nghĩ lướt qua trong lòng Tiêu Thừa, thậm chí cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bản thân đang phải chận vật đối phó với công kích như gió táp mưa rào của Hề Ngọc Đường, từ đầu đến cuối vẫn không thể tìm ra được một kẽ hở, chờ đến khi hoàn hồn, ngân châm của đối phương đã bao phủ hết những huyết vị quan trọng trên người ông ta, không thể tránh thoát, đồng thời, mấy sợi tơ không biết từ chỗ nào thoát ra, phóng thẳng tới, nếu không thể tránh kịp, chính là đầu rơi xuống đất!

"Dừng tay!"

Đột nhiên một tiếng thét khản giọng truyền tới từ phía sau Tiêu Thừa, cùng lúc đó, giọng của Lâm Uyên cũng vang lên.

"Hề giáo chủ, xin... thủ hạ lưu tình!"

Một luồng kiếm quang lướt qua, chỉ nghe leng keng mấy tiếng, Lâm Uyên ném đao đỡ cho mệnh môn của Tiêu Thừa, mà Tiêu Vân Hàm chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào cũng phi thân sang, mấy tiếng vang trầm đục vang lên, ngân châm cắm thật sâu vào thân thể, người nào đó thật vất vả mới tỉnh lại được, lúc này lại lâm vào hôn mê.

"Hàm nhi!" Tiêu Thừa tiếp lấy nhi tử ngã xuống, sững sờ một chút, trong nháy mắt gân xanh nổi đầy trên huyết thái dương. Hai tay run run ôm chặt nhi tử, ông ta chậm rãi ngẩng đầu lên, đầu tiên là nhìn Hề Ngọc Đường thật sâu, sau mới tạ ơn Lâm Uyên.

"Lâm thiếu hiệp, đa tạ."

Lâm Uyên gạt đầu, từ từ đi tới nhặt vũ khí của mình lên, mang về mặt phức tạp nhìn về phía vị vị huyền y công tử cách đó không xa: "Hề giáo chủ, thắng bại đã phân, dừng tay đi."

"Cút."

Hề Ngọc Đường phát tay, mấy sợi tơ đỏ bay thẳng về phía Tiêu Thừa sau lưng Lâm Uyên, Lâm Uyên thấy thế, lúc này nhanh chóng lùi lại mấy bước vung đao lên chặn.

"Còn xin Hề giáo chủ hạ thủ lưu tình!" Lâm Uyên cảnh báo: "Xin thứ lỗi cho tại hạ không thể đứng nhìn Tiêu Các Chủ bị giết."

"Tránh ra."

"Không được!"

"..."

Biết hôm nay phải kết thúc như vậy, tuy có phần không cam lòng, nhưng dù sao vẫn là chuyện trong dự tính. Hề Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào Lâm Uyên hồi lâu, hừ lạnh một tiếng, vừa thu tờ hồng lại trong tay, ngoài miệng cũng không tha cho người.

"Hay cho một Trầm Uyên thiếp hiệp... Nói cách khác, nếu hôm nay đổi thành Tiêu Thừa muốn giết bốn toạ, ngươi có thể sống chết mặc bây rồi."

Nhất thời Lâm Uyên nghẹn lời: "Tại hạ không hề có ý này, tại hạ..."

Hề Ngọc Đường cười trào phúng, vẻ mặt của Lâm Uyên lại càng trở nên khó coi hơn.

"Đi thôi." Nàng tiến lên đón hai thủ hạ, không hề quay lại nhìn ba kẻ kia, tiêu sái xoay người rời đi: "Đường kẻ tiếp, Lâm thiếu hiệp nên tự đi rồi."

Lâm Uyên nhũu mày, nắm chặt kiếm trong tay, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Tư Ly cùng Thẩm Thất liếc mắt nhìn Lâm Uyên một chút, dứt khoát rời đi theo Hề Ngọc Đường.

Đi vài bước, đột nhiên Tư Ly quay đầu lại: "Tiêu Các chủ, đã đại nạn không chết thì đừng quên trả tiền nha, tốt xấu gì thì vẫn có Lâm Uyên thiếp hiệp làm chứng đây. Ngài nên cảm thấy may mắn vì giáo chủ ta không dùng ám tiễn để đả thương người, nếu ngăn chận trong người lệnh lang có độc, hôm nay ngài sẽ phải đầu bạc tiền đầu xanh rồi."

Tiêu Thừa vừa nghe, nhất thời khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn, vốn đã bị nội thương, cuối cùng cũng phun một ngụm máu ra ngoài.

Tư Ly bữu môi khinh thường, nhanh chóng chạy đuổi theo hai người.

...

Sau khi cáo biệt Lâm Uyên, ba người Hề Ngọc Đường du sơn ngoạn thủy, cuối cùng cũng tới Lạc Dương sớm ba ngày.

Mọi người trong phân đường Huyền Thiên giáo ở thành Lạc Dương đã sớm chờ tại cửa thành, sau khi nghênh đón lập tức dẫn đường tới nơi nghỉ ngơi đã chuẩn bị từ sớm.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày thứ hai, sáng sớm Hề Ngọc Đường đã đến thư phòng để gặp người quản sự ở phân đường.

"Giáo chủ." Chủ phân đường họ Lữ, tên Chính, là nhóm tâm phúc đầu tiên của Hề Ngọc Đường sau khi tiếp nhận Huyền Thiên giáo: "Bên Lãng Tiêu Các kia nói muốn không đội trời chung với thánh giáo chúng ta, và lại Tiêu Thừa cũng đang tính toán giữ nguyên kế hoạch tới tham gia đại hội võ lâm, giờ cũng sắp đến Lạc Dương rồi."

Mấy ngón tay như ngọc của Hề Ngọc Đường cầm bức mật hàm mà Lữ Chính đưa tới, nhìn lướt qua rồi ném sang một bên, thản nhiên nói: "Huyết Sát Điện sao rồi?"

"Từ năm trước sau khi Trâu hộ pháp đánh bại tam điện chủ của Huyết Sát Điện, bọn họ vẫn không có động tĩnh gì. Lần đại hội võ lâm này chỉ có điện chủ Huyết Sát và nhị điện chủ Huyết Ngọc tới đây, hiện tại đã ở thành Lạc Dương." Lữ Chính trả lời.

Hề Ngọc Đường vuốt cằm.

Lữ Chính do dự: "Giáo chủ, bên Lãng Tiêu Các kia, có cần..."

Hề Ngọc Đường nhìn về phía nam nhân trung niên trước mắt: "Sợ cái gì?"

"Không phải thuộc hạ sợ." Lữ Chính bắt đầu đi: "Ngài xem hiện giờ việc Trầm Uyên thiếp hiệp ngăn không để Tiêu Thừa kia chết đã truyền khắp nơi rồi, lấy lòng dạ của Tiêu Thừa, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ... Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở ngài thôi."

"Dù sao cũng chỉ là thủ hạ của bại tướng, chẳng làm được gì." Hề Ngọc Đường không thèm để tâm.

Nếu Lãng Tiêu Các muốn phái toàn lực đi đối phó với nàng... Cũng tốt, còn giảm bớt chuyện cho nàng.

Không quá một lúc, một hạ nhân lại đưa đến cho Lữ Chính thứ gì đó, người sau nhận lấy, vừa nhìn lại có chút kinh ngạc.

"Cho ngài." Lữ Chính đưa thiếp mời cho Hề Ngọc Đường: "Tiệc đầy tháng tôn nữ (cháu gái) của Âu Dương minh chủ, ngày mai."

Hề Ngọc Đường kinh ngạc: "Âu Dương Huyền này làm việc nhanh thật."

"Ngài có đi không?"

"Đi, có tiệc miễn phí thì đại gì không tham gia?" Hề Ngọc Đường biếng nhác nói: "Nhớ chuẩn bị lễ vật."

Lữ Chính lên tiếng trả lời: "Thuộc hạ đã hiểu. Giáo chủ cần mang theo ai? Có cần thuộc hạ liệt ra mấy người..."

Người sau khoát tay: "Mang Từ Ly theo là được."

Lữ Chính a một tiếng, do dự một chút, câu nói vô nghĩa nhắc chủ tử mình cẩn thận lại ghen về.

Chờ hai người thương nghị xong rồi ra ngoài, đột nhiên Hề Ngọc Đường lại nghe thuộc hạ bẩm báo, Thảm Thất xuất môn, là do đại đệ tử Lâm Uyên của Âu Dương minh chủ tự mình tới cửa mời.

Hề Ngọc Đường không cần nghĩ cũng đã biết là do vị thiếu gia thân thể yếu kém kia, không ngờ đối phương cũng kéo lê theo cái thân thể đầy bệnh tật đó mà tới Lạc Dương.

Nghĩ đến đây, nàng hơi trầm mặc.

Lữ Chính bên cạnh thầm nói không tốt, vừa muốn mở miệng đã nghe chủ tử nhà mình phân phó chuẩn bị xe. Nhất thời Lữ Chính cười khò: "Chủ tử, chúng ta đi đâu đây?"

Hề Ngọc Đường liếc nhìn ông ta: "Đón Thảm tiểu Mỹ."

Thảm tiểu Mỹ, biệt danh của Thảm Thất, được lưu truyền rộng rãi trong nội bộ cấp cao của Huyền Thiên giáo, cũng bởi vì hần họ Thảm, tên chỉ có một chữ Mai (mai và mỹ có cách phát âm giống nhau). Vì một số nguyên nhân, Thất công tử bỏ tên thật của hần, hành tẩu trên giang hồ chỉ dùng tên khác, dần dần, thế nhân chỉ biết có Thảm Thất, không ai biết Thảm Mai.

Lữ Chính: "... Hay là thuộc hạ đi đón nhé?"

Hề Ngọc Đường: "Không được."

Lữ Chính: "... Vậy thuộc hạ đi với ngài nhé?"

Hề Ngọc Đường liếc ông ta, nâng bước đi về phía đại môn, Lữ Chính phân phó người bên cạnh vài câu, mặt dày chạy nhanh theo, sợ vị tổ tông này nghĩ quần trong lòng, dùng khinh công chạy sang mà đập nát cửa nhà người ta.

Phải biết rằng chỗ đó không phải là của ai khác mà chính là biệt viện của thiếu chủ Việt gia đấy...

Nếu đánh tới, giáo chủ nhà họ sẽ huỷ cả phòng ở của người ta mất!

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Có Giả Vờ Đi Nữa Thì Vẫn Là Kẻ Thù Lâu Năm.

Thảm Thất không nghĩ tới, lấy tình cảnh không tính là có giao tình giữa hần và Lâm Uyên, đối phương lại tới cửa bái phỏng nhanh như vậy. Huống chi, lúc trước Lâm Uyên còn làm chuyện khiến người khác vô cùng khinh thường như thế, vì vậy khi Thảm Thất nhìn thấy hần, sắc mặt không thể nói là tốt.

Nhưng đối phương rất có thành ý... Hần thừa nhận... Là tiền chẩn bệnh rất nhiều, Việt Thanh Phong lại là bệnh nhân của hần, làm một đại phu vang danh thiên hạ, Thảm Thất không có lý do gì để từ chối lần chẩn bệnh tại gia này.

Thiếu chủ đệ nhất thế gia Việt Thanh Phong, từ mười mấy năm trước đã đi du ngoạn thiên hạ, sau khi dùng thực lực của bản thân quét hết mười tám son trại dọc Giang Nam, thanh danh đại chấn, được vinh danh là thiên tài của võ lâm, không chỉ được dân chúng Giang Nam vô cùng kính yêu mà người trong giang hồ cũng chưa từng dứt lời ca ngợi.

Tuổi còn trẻ đã có thực lực vô cùng mạnh mẽ, vẻ bề ngoài cũng có sức sát thương rất cao, hơn nữa lại có bối cảnh thâm hậu, Việt Thanh Phong đã sớm trở thành hiền tế hàng đầu trong lòng phần đông các đại lão trong giang hồ, ở võ lâm cũng được công nhận là thiếu niên anh tài, không biết có bao nhà muốn kết thân với hần, có thể có được vị thiếu niên anh hùng này thì tốt, chỉ sợ người khác được lợi.

Chỉ tiếc người tài bất hạnh, rất nhanh, tin tức Việt thiếu chủ bị bệnh không thể trị được truyền ra ngoài. Việt gia tung tin chiêu mộ danh y trong thiên hạ, dồn hết gia sản để mua được những loại được quý giá nhất, thậm chí gia chủ Việt gia còn ba lần viếng nhà tranh để mời thần y trong Dược Vương Cốc ra tay, có thể nói là dùng hết mọi cách.

Nhưng, tin tức Việt thiếu chủ sắp chết vẫn truyền khắp thiên hạ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ giang hồ đều mờ mịt, nhất là những nhà muốn gả nữ nhi cho người ta, trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Dưới kinh nghiệm các loại bằng hữu liên tục từ hôn tới từ hôn lui, thiếu niên kiều ngạo, ương ngạnh, hăng hái, dám một mình đơn độc xông hang hồ đầm hang rỗng năm đó, dường như chỉ trong một đêm đã bắt đầu bật vô âm tín.

Đã không còn vị thiếu niên trầm tĩnh, ôn nhuận nhô nhả chính trực thoát tục thường xông pha giang hồ. Việt Thanh Phong bắt đầu những tháng ngày tranh giành sự sống với Diêm Vương, mãi cho đến khi gặp Thảm Thất, cuối cùng hẳn mới có chút hi vọng sống sót.

Chẳng qua chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc hẳn cứ tiếp tục càn quét thiên hạ, dù sao hẳn vẫn còn có giáo chủ ma giáo Hề Ngọc Đường làm đối thủ lâu năm.

May mắn nhờ có Hề Ngọc Đường, thanh danh của Việt thiếu chủ không những không bị người lãng quên, ngược lại còn tăng thêm rất nhiều.

...

Thảm Thất đi đến biệt viện Việt gia ở Lạc Dương, lúc nhìn thấy Việt Thanh Phong, người sau đang ngồi nhàn nhã tự đánh cờ một mình dưới tàng cây, mái tóc đen buộc đơn giản sau ót, được cố định bằng một cây trâm ngọc Dương Chi mộc mạc, khuôn mặt tuấn mỹ vì bệnh tật lâu năm mà không hề có chút huyết sắc, hết như một viên ngọc lạnh lẽo. Rõ ràng đã là cuối tháng năm, trời còn rất nóng nhưng vẫn ăn mặc rất kín đáo, thỉnh thoảng lại ho khan một tiếng, mười phần có chín phần là do bệnh nặng kéo dài.

Thứ duy nhất đáng nhắc tới chắc là khí thế bức người xung quanh hẳn. Mặc dù thiếu chủ Việt gia bị bệnh nhưng chưa từng có người nào lại dám coi hẳn như bệnh nhân mà đối đãi. Nguyên nhân chính cũng là bởi vì vị giai nhân thoát nhìn như trẻ tuổi vô hại này có một thân công lực làm cho người ta sợ hãi.

Không đợi Thảm Thất bước vào viện, động tác trên tay Việt Thanh Phong đã dừng lại, nhìn thoáng qua, vừa thấy là Thảm Thất cùng Lâm Uyên, mỉm cười, quân cờ bạch ngọc trong tay cách một tiếng, lại trở về bên trong hộp.

Dường như chỉ trong chớp mắt, suýt nữa Thảm Thất đã cho rằng mình đã thấy Hề Ngọc Đường vẫn luôn làm tổ hằng ngày trên Tuyết Sơn.

"Thảm thần y, phiền ngài đi một chuyến rồi." Giọng nói ôn hoà của Việt Thanh Phong vang lên, kéo suy nghĩ của Thảm Thất trở về.

"Lâm Uyên công tử đích thân đi mời, dám không đến sao?" Thảm Thất lạnh lùng đáp lại.

Lâm Uyên ở phía sau xấu hổ ho một tiếng.

Việt Thanh Phong cười: "Lâm đại ca cũng chỉ có ý tốt thôi. Lại nói, có giáo chủ quý giáo ở đây, nếu ngài không muốn tới, còn ai có thể bắt buộc ngài đây?"

Thảm Thất bĩu môi không đáp lời, xem như cam chịu cách nói của hẳn. Nhanh chóng đi qua ngồi đối diện Việt Thanh Phong, ngón tay thon dài gõ trên mặt bàn ngọc thạch, không bình tĩnh lắm mà mở miệng: "Tay."

Việt Thanh Phong phát tay, toàn bộ mấy quân cờ hỗn độn trên bàn đều được thu vào trong hộp, lúc này mới ngoan ngoãn vén tay áo lên, đặt trên bàn đá.

Thảm Thất bắt mạch, đồng thời nâng mắt quét một vòng trên mặt người đối diện, hơi nheo mắt, trầm tư một lúc mới nói: "Ta nhớ là ta đã nói rồi, muốn sống lâu thì đừng có luyện võ nữa, nguoi hay thật, không chỉ không nghe, ngược lại võ công còn tăng thêm nhỉ?"

Việt Thanh Phong không hề cảm thấy kì lạ khi Thảm Thất có thể nhìn ra hẳn không làm theo lời của đại phu, nhưng vẫn có chút xấu hổ: "Đều nói Thảm đại phu không có võ công, theo Thanh Phong thấy thì không giống."

Thảm Thất liếc nhìn hẳn một cái, không nói gì thêm, nhắm mắt bắt mạch hồi lâu mới chậm rãi thu tay lại.

Lâm Uyên bên cạnh đã sớm không thể chờ được, vội hỏi: "Thảm thần y, sao rồi?"

Thảm Thất trả lời nhanh: "Lâm thiếu hiệp không nên mở miệng thì tốt hơn, ta không muốn nói chuyện với nguoi."

Lâm Uyên: "..."

Việt Thanh Phong hơi nhú mày, ánh mắt hơi chuyển giữa hai người: "Không biết đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Thảm Thất trầm mặc không nói gì, lập tức lấy đồ trong hòm thuốc ra, Lâm Uyên tárm tắc cười khổ một tiếng, giải thích cho hào hữu: "Lúc trước ta... Đắc tội với Hề giáo chủ."

Nhất thời Việt Thanh Phong hiểu ra: "Vi Tiêu Thừa sao?"

Lâm Uyên gật đầu.

Thảm Thất lấy một bao bố mộc mạc, đặt lên bàn đá rồi mở ra, một loạt ngân châm mang theo chút khí lạnh bày ra trước mắt hai người.

"Cởi áo."

"Ồ chỗ này sao?" Lâm Uyên không nhìn được mà nói tiếp: "Bên ngoài gió lớn, không bằng..."

Thảm Thất nâng mắt, lạnh nhạt nói: "Người là đại phu hay ta là đại phu?"

Lâm Uyên: ... Là ngài, là ngài đây!

Việt Thanh Phong ở bên cạnh không hề hỏi gì, sau khi Thảm Thất lên tiếng thì nhanh chóng cởi bỏ áo ngoài, tiếp tục cởi áo trong, để lộ cánh tay trái tái nhợt nhưng cơ bắp vẫn rõ ràng, dường như đã sớm tập thành thói quen với sự sắp xếp không theo lễ thường của đối phương.

Thảm Thất khởi động mấy đầu ngón tay, động tác như nước chảy mây trôi nhanh chóng lưu loát rút một cây châm bạc, không hề han gỉ đã cắm luôn vào trên cổ tay Việt Thanh Phong.

Khoé miệng người sau cứng đờ, cắn chặt răng, tiện thể bắt bản thân phải bình tĩnh lại. Hạ nhân bên cạnh lấy áo khoác lên vai hẳn chính cho ôm vào người, lúc này Việt Thanh Phong mở miệng: "Lâm đại ca, việc này là do huynh không đứng trước, tìm một cơ hội đến để tạ tội với Hề thiếu chủ đi."

Lâm Uyên nao nao: "Thanh Phong, lúc đó..."

"Cho dù tình hình lúc đó có ra sao, huynh cũng không nên nhúng tay vào." Việt Thanh Phong ngắt lời hẳn: "Cũng chỉ là một tên Tiêu Thừa mà thôi, Hề Ngọc Đường có muốn giết cả hai người như hẳn cũng không thành vấn đề, lần này có thể thu tay, xem ra là đã nể mặt huynh rồi."

Lâm Uyên không nói lời nào.

Dường như Việt Thanh Phong hoàn toàn không để ý đến việc bên cạnh mình vẫn còn một Thảm Thất của Huyền Thiên giáo, vừa nói xong, liếc mắt nhìn sang lại thấy cánh tay của mình đã bị châm thành một con nhím, cảm nhận sâu sắc thấy lần châm này hoàn toàn khác với mấy lần trước, hẳn cũng hiểu Thảm Thất này là đang giận chó đánh mèo.

Trầm tư một lát, hẳn chậm rãi mở miệng: "Ngay từ đầu đã không định dính vào thì cuối cùng cũng dừng ra tay. Huynh như vậy không gọi là nghĩa bạc vân thiên hiệp can nghĩa đảm, Lăng Tiêu Các không cảm tạ huynh bao nhiêu, trái lại còn đắc tội với Huyền Thiên giáo, trong ngoài đều không được lòng người."

Lâm Uyên rồi rầm đánh một quyền vào cây hoa hạnh bên cạnh.

"Đắc tội với Tiêu Thừa cũng không sao, nhưng đắc tội với Huyền Thiên..." Việt Thanh Phong chậm rãi nói tới đây, dừng lại một chút: "Lâm đại ca, một đường đồng hành huynh còn không hiểu được, căn bản là huynh không thể chọc nổi Hề Ngọc Đường sao?"

Lâm Uyên: ...

Thảm Thất từ từ châm một cây cuối cùng, nhú mảy nhìn về phía Việt Thanh Phong: "Người hiểu khá rõ đấy."

Nhất thời một nụ cười như gió xuân lộ ra trên khuôn mặt của Việt Thanh Phong, mở miệng lấy lòng: "Ta không hề xem nhẹ quý giáo. À, đại phu châm nhẹ một chút được không? Ta cũng là người, việc này không có quan hệ gì với ta cả."

Thảm Thất vờ như không thấy.

Lâm Uyên lại có chút lờ mờ. Sao hẳn có cảm giác lúc bằng hữu tốt nói chuyện thì cứ như đang khen ngợi và... Tôn sùng Huyền Thiên giáo cùng Hề Ngọc Đường vậy?

"Thật sự phải xin lỗi sao?" Lâm thiếu hiệp không nhìn được mà hỏi.

Việt Thanh Phong lắc đầu: "Ta không thể quyết định thay huynh, không xin lỗi cũng được."

"Thật sao?" Nhất thời tinh thần của Lâm Uyên trở nên minh mẫn.

Việt Thanh Phong nhìn hẳn: "Nhiều nhất cũng chỉ là lúc Hề giáo chủ gài bẫy huynh mà không chừa đường sống, ta làm hảo hữu sẽ giúp huynh đó được con đường lui... Chắc, chút mặt mũi này, chắc Hề giáo chủ sẽ bán cho ta nhỉ?"

Lâm Uyên: "..."

Cuối cùng thì Việt Thanh Phong người vẫn nghiêng về bên kia!!

Đặt hảo hữu vào thế khó xử, Việt Thanh Phong lại chuyển lực chú ý vào trên cánh tay trái của mình. Đau đớn lúc trước đang dần giảm bớt, nhưng bên

tay lại càng lúc càng nóng đến khó chịu. Không đến một lát, trán hắn đã đổ một tầng mồ hôi, tiếp theo, lại như vạn tiễn xuyên tim, toàn bộ cánh tay trở nên tê dại khó nhận.

Cảm giác được cơ thể càng lúc càng đau đớn, càng lúc càng nóng, Việt Thanh Phong vẫn mặt không đổi sắc nhận lấy khăn hạ nhân đưa tới lau trán, chậm rãi mở miệng: "Thẩm đại phu, chúng ta đánh cuộc được không?"

Thẩm Thát đang ung dung uống trà đường thần, liếc hắn một chút, lạnh nhạt nói: "Đánh cuộc gì?"

Việt Thanh Phong cười cười, trên gương mặt tuấn tú dần đỏ lên do bị thi châm: "Trong vòng một ly trà nhỏ, nếu ta có thể thấy Hề giáo chủ thì sao? Nếu ta thắng, lần trị liệu tiếp, Thẩm đại phu đề cho ta được thoải mái một chút."

Thẩm Thát buông ly trà trong tay, đảo mắt qua vầng trán thấm đẫm mồ hôi của Việt Thanh Phong, trái ngược với mấy bệnh nhân khác của hắn, tâm tính tên này không tệ. Lúc trước khi Việt Thanh Phong nói chuyện, nghe câu chữ thì giống như đang khuyên bảo Lâm Uyên, nhưng thực chất là lại đang nói cho hắn nghe, làm một người trong Huyền Thiên giáo, bạn tri kỉ của Hề Ngọc Đường, ai lại không thích nghe lời tán dương chứ?

Hắn quyết định cho Việt Thanh Phong chút mặt mũi: "Nếu người thua thì sao?"

Việt Thanh Phong lấy một lệnh bài gỗ rồi ném lên bàn, một chữ 'Thanh' được khắc sâu vào trong...

"Ta mở khổ phòng, để tùy ngài chọn."

Thấy hắn lấy lệnh bài đại biểu cho thân phận của bản thân ra, huyết thái dương của Lâm Uyên nhảy dựng, lập tức muốn mở miệng ngăn cản.

Phản đặt cược này quá lớn.

Việt gia lắm của nhiều tiền, truyền thừa trăm năm, không biết đã tích được bao nhiêu thứ tốt, đương nhiên Thẩm Thát cũng biết ý nghĩa của lệnh bài kia, trong phút chốc mắt lại sáng lên.

"Có Ly Hoà thảo không?"

Việt Thanh Phong vuốt cằm: "Có."

"Được, ta cược!" Thẩm Thát vỗ bàn.

Vừa dứt lời, hạ nhân hầu hạ bên cạnh Việt Thanh Phong là Thu Viễn đã chạy vội vào, đầu tiên là hành lễ với ba người, tiện thể nói: "Thiếu chủ, có khách đến."

Ý cười trong mắt hắn lại tăng thêm một chút: "Ai?"

Giọng điệu của Thu Viễn vừa hưng phấn vừa vội vàng: "Lữ đường chủ của Huyền Thiên giáo và..." Hắn nhìn lướt qua Thẩm Thát: "Hề giáo chủ."

Thẩm Thát: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Gặp Lại Sau Ba Năm.

Tuy không nghĩ rằng mình sẽ có thể lấy được Ly Hoà thảo một cách thuận lợi, nhưng... Hề Ngọc Đường người tới cũng quá nhanh rồi! Đồ không có tiền đồ!

Thật sự Thẩm Thát đang rất muốn đập luôn ly trà.

Nghe Thu Viễn báo xong, Việt Thanh Phong cười tươi rói: "Đi mời."

Thu Viễn lắc đầu: "Thiếu chủ, đối phương không định tiến vào, chỉ nói muốn đến đón Thẩm thần y, sẽ chờ ở bên ngoài."

Việt Thanh Phong mặt không đổi sắc: "Thẩm đại phu cần phải thi châm một lúc lâu nữa, Lâm đại ca, ta không thể đi, huynh thay ta ra đón khách nhân đi."

Thu Viễn: "..."

Lâm Uyên: "..."

Đôi mắt với sự nhắc nhở đầy kiên trì trong mắt của hảo hữu, sắc mặt Lâm Uyên đen thui, khễ cắn môi, xoay người ra khỏi viện.

Thẩm Thát tức không có chỗ phát, đã đau lòng cho Ly Hoà thảo, lại có chút mềm lòng vì hành động lo lắng cho mình của Hề Ngọc Đường, thở dài một tiếng, nhìn về phía cánh tay toàn là ngân châm của người đối diện, châm biếm: "Ta lại không biết từ khi nào mà Việt công tử đã chuyển sang nghề tướng số rồi đây."

Việt Thanh Phong có chút mệt mỏi, miễn cưỡng cười cười, không trả lời.

Không bao lâu sau, Hề Ngọc Đường đã xuất hiện ngoài viện, theo sát phía sau nàng là Lâm Uyên với sắc mặt không tốt lắm cùng với một Lữ Chính mang biểu cảm lờ đờ.

Có lẽ Lâm Uyên đã nghe lời dặn dò của hảo hữu mà nhận lỗi rồi.

Lúc này Thẩm Thát mới buông tha cho cánh tay của Việt Thanh Phong, đang định châm thêm một cánh khác, người sau đang chuẩn bị cởi áo, bỗng nhiên động tác cứng đờ, không đợi Thẩm Thát kịp phản ứng, đột nhiên lấy áo tuấn lên, che kín người.

Thẩm Thát nhướng mày, vừa định nói chuyện đã nghe thấy mấy tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

Quay đầu, vừa vặn đối mặt với tầm mắt của Hề Ngọc Đường.

"Đường..." Thẩm Thát vừa mới mở miệng đã dừng lại, sau đó lập tức sửa miệng: "Đường chủ... Sao lại đi với giáo chủ đến đây?"

Nói xong, đột nhiên hần nghĩ tới gì đó, nghiêng người chắn trước mặt Việt Thanh Phong, dường như người sau cũng không nghe thấy lời nói lỡ miệng của Thẩm Thát, cúi đầu tiếp tục đấu tranh với áo trong, nhưng động tác này nhìn thế nào cũng không giống như đang thoát y mà là đang yên lặng mặc quần áo trở về.

Lữ đường chủ thấy Thẩm Thát vừa mở miệng lại không phải tiếp đón giáo chủ mà là hướng về bản thân, nhất thời hiểu rõ bản thân đã bị lôi ra làm bàn đạp, uất ức liếc Thẩm Thát một cái.

Lời ngầm: Đây là địa bàn của Việt công tử, giáo chủ cứ muốn đến, người cảm thấy ta sẽ yên tâm sao?

Thẩm Thát: Ta biết.

"Tiểu Mỹ, về thôi." Đôi mắt với Việt Thanh Phong, thậm chí Hề Ngọc Đường còn không tặng cho hắn một ánh mắt, lập tức mở miệng như không coi ai ra gì.

Nghe thấy biệt danh của mình, trong nháy mắt Thẩm Thát tức đến giờ chân, sự cảm động lúc trước cũng đã tan thành mây khói: "... Đã nói không cho gọi cái tên này rồi, Hề Ngọc Đường ngươi muốn chết sao?"

Lâm Uyên trợn mắt há mồm: "..."

Động tác của Việt Thanh Phong dừng lại: "..."

Lữ Chính đã biết là sẽ như vậy: ... Ha ha.

Hề Ngọc Đường bị Thẩm Thát quát lên như vậy nhưng vẫn không hề tức giận, trái lại nhanh chóng xin lỗi: "Xin lỗi, ta quên mất là còn có người ngoài."

Nhóm người ngoài: "..."

Chưa thấy qua người đứng đầu giáo phái nào lại tùy ý xin lỗi thuộc hạ như vậy, tròng mắt của Lâm Uyên suýt rơi xuống đất, ngay cả Việt Thanh Phong cũng dừng mặc y phục, ánh mắt có chút phức tạp mà quét quanh hai người vài vòng, cuối cùng dừng lại trên mặt Hề Ngọc Đường.

... Lừa gạt dùng dùng của Thẩm Thát cứ như vậy mà bị dập tắt, khoe miệng không thể khổng chế mà giật giật, cuối cùng vẫn ép buộc bản thân phải trung một khuôn mặt ta không quan tâm ra ngoài.

Lữ Chính thu hết cục diện trước mặt vào trong mắt, tảng đá trong lòng cũng yên lặng rơi xuống đất, quyết định giao giáo chủ nhà mình cho Thẩm Thát canh giữ, tự mình ra ngoài ngồi chờ. Trước khi ông ta đi còn liếc Thẩm Thát một chút, người sau đọc hiểu ý của ông ta, gật đầu bảo yên tâm.

Nhìn Lữ Chính rời đi, Thẩm Thát quay lại nhìn Hề Ngọc Đường: "Giáo chủ, quá trình chẩn bệnh của Việt công tử còn chưa kết thúc, không bằng ngài về trước đi."

Nghe hắn nhắc tới Việt Thanh Phong, lúc này Hề Ngọc Đường giống như mới ý thức được mình đang đứng trong viện của người khác, lười biếng nghiêng đầu, lướt qua Thẩm Thát, nhìn Việt Thanh Phong từ trên cao xuống, người sau cũng vừa vặn nhìn sang, ánh mắt hai người chạm vào nhau nơi không trung.

Đánh giáp lá cà, dường như xung quanh cũng yên tĩnh hơn vài phần.

Tiếp đó, một nụ cười rất nhẹ hiện lên khuôn mặt tinh tế chỉ có ở trên trời của Việt Thanh Phong.

"Hề giáo chủ, đã lâu không gặp."

Hề Ngọc Đường gật đầu: "Là rất lâu."

"Ba năm lẻ mười lăm ngày rồi." Việt Thanh Phong nói tiếp.

Hề Ngọc Đường: "Thì ra Việt công tử vẫn chưa bệnh tới mức lú."

Việt Thanh Phong: "Nhờ phúc của Thảm thần y, Việt mỗ còn sống rất tốt, khiến Hề giáo chủ phải thất vọng rồi."

Trên mặt Hề Ngọc Đường có chút ý châm chọc: "Người không cần phải cố gắng ra vẻ tinh táo đâu Việt Thanh Phong, chẳng lẽ việc khiến người khác nghĩ bồn toạ còn quan tâm tới người lại tốt đến vậy sao?"

Việt Thanh Phong giật mình, ho khan vài tiếng, khoe môi hơi nhếch lên: "Vậy là Hề giáo chủ cũng rất hay nhớ tới Việt mỗ."

Hề Ngọc Đường: "..."

Sao trên đời này lại có kẻ vô liêm sỉ đến vậy!!

Khi Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong ở chung, phần lớn thời gian là đánh nhau, thời gian còn lại là mở miệng đá kích người. Chẳng qua hai người cũng không thường gặp nhau, những lần so đo khác đều là ở trên bàn tiệc, ví như cướp chỗ ngồi, châm chọc vài tin tức gần đây của đối phương, cộng thêm việc Hề Ngọc Đường thường xuyên nguyên rửa đối phương nên chết sớm một chút.

Nhưng không hiểu vì sao, Lâm Uyên đứng một bên nhìn vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

... Sao hắn cảm thấy dường như hai người này đã... Quen nhau rất lâu rồi nhỉ?

Sau lớp mặt nạ, Hề Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng tiếng từ trong kẽ răng: "Đúng là mỗi ngày ta đều nhớ! Người! Đấy!"

Nhớ trù người chết sớm đẩy tên hồn đản kia.

Việt Thanh Phong yên lặng nhét vạt áo xong, mặt không đổi sắc nói: "Vậy thì thật sự đa tạ rồi."

"Không cần tạ!" Hề Ngọc Đường tức giận lên tiếng, lập tức đánh giá từ trên xuống dưới hắn vài lần, lạnh nhạt nói: "... Xem ra Việt công tử vẫn còn có thể sống thêm một thời gian nữa, không giống như lời đồn bên ngoài, khiến người khác nghe xong lại sinh lòng tiếc nuối."

Sau khi Hề Ngọc Đường đánh giá xong, tai Việt Thanh Phong đỏ lên một chút. Hắn nghiêng đầu ho khan vài tiếng, chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nàng: "Sao giáo chủ không về trước đi? Lát nữa Việt mỗ sẽ đưa Thảm đại phu về sau."

Hề Ngọc Đường phát tay, đá mũi chân một chút, ụ ghế đá bên cạnh đã di chuyển vài thước, ngừng ngay bên cạnh gốc cây hoa hạnh. Nàng thoải mái đi qua ngồi vào chỗ của mình, dựa vào thân cây, kiêu khích nhìn về phía hắn.

"Không cần phải phiền như vậy, bồn toạ chờ ở đây, Việt công tử sẽ không để ý chứ?"

Việt Thanh Phong: "Ta..."

Thảm Thất: "Hắn để ý!"

Từ nãy đến giờ Thảm đại phu vẫn không nói lời nào, nhìn giáo chủ nhà mình cứ định ở lì không đi, hoàn toàn đen mặt: "Việt công tử vẫn cần phải được thi châm, cần ít nhất là một canh giờ."

Hề Ngọc Đường lấy một chồng thư ra khỏi cổ tay áo: "Vậy thì hết cách, phiền Việt công tử chuẩn bị bút và mực cho ta."

Thảm Thất cắn răng: "... Giáo chủ, ngài ở trong này sẽ làm ảnh hưởng tới ta!"

Hề Ngọc Đường cười lạnh: "Chẳng phải là rất tốt sao?"

Thảm Thất gần từng chữ: "Muốn thi thâm cho Việt công tử thì phải còi! đồ!"

"..."

Hơi ngần ra, lúc này Hề Ngọc Đường mới nhìn về phía Việt Thanh Phong. Còn chưa kịp mở miệng, lại thấy đối phương nhẹ nhàng băng quơ ném ra một câu: "Nếu Hề giáo chủ đã lo lắng cho Thảm đại phu, cũng không thể tin được Việt mỗ, vậy thì chỉ có thể chờ rồi. Nếu sợ nhầm chán, ta bảo người lấy giấy bút cho người."

... Lời nói bên miệng lại quay trở về bụng trong nháy mắt.

Lúc này Hề Ngọc Đường mới bắt tri bắt giác ý thức được tại sao phản ứng của Thẩm Thát lại nghiêm trọng như vậy, hơn nữa còn thấy đáng vẻ khoác y phục này của Việt Thanh Phong, nhất thời xấu hổ ho khan một tiếng, đứng bật dậy.

"Nếu đã vậy, ta đây..."

"Đều là nam nhân, không có gì phải kiêng dè." Việt Thanh Phong cắt đứt lời của nàng, ở một nơi mà không ai có thể nhìn thấy, tai lại bắt đầu đỏ hơn.

Hề Ngọc Đường: "..."

Thẩm Thát: "..."

Là người có lương tâm ở đây, cuối cùng Lâm Uyên cũng không thể nhịn được: "Thanh Phong, để Hề giáo chủ ở đây thì đúng là không hợp đạo đài khách."

Người đang chữa bệnh đấy, cứ bại lộ như vậy, để lộ nước điểm thì tốt sao? Ngộ nhớ thú tính của Hề Ngọc Đường nổi lên muốn báo thì làm sao bây giờ, muốn đánh người thì làm sao bây giờ, muốn động thủ thì làm sao bây giờ! Ta đánh không lại hần đâu!

Dường như Việt Thanh Phong lại càng không nghe thấy lời của Lâm Uyên, ung dung nâng tay: "Thu Viễn, đi lấy giấy bút cho Hề giáo chủ."

Lâm Uyên, Thu Viễn: ...

Huyết thái dương của Hề Ngọc Đường bắt đầu nhảy lên, nếu không phải trong viện này có ít nhất mười ẩn vệ, lại sợ liên lụy đến Thẩm Thát, nhất định lúc này nàng sẽ không nhịn được mà nhào lên vật ngã tên Việt Thanh Phong kia, trực tiếp tiến hấn một đoạn đường.

"Không cần." Nàng nói lời chính nghĩa: "Nếu A Thát đã cảm thấy phiền, vậy bôn toạ đi trước."

Nghe nàng nói vậy, lúc này Thẩm Thát mới nhẹ nhàng thở ra. Việt Thanh Phong lướt mắt nhìn qua Thẩm Thát mà không để lại dấu vết, cuối cùng dừng mắt trên mặt nạ của Hề Ngọc Đường hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: "... Tuy người vậy."

Một câu này nói rất nhỏ, không biết vì sao lại khiến Hề Ngọc Đường cảm thấy không thích hợp, nhưng vẫn chưa để trong lòng, chỉ gật đầu với Thẩm Thát, cất bước rời đi.

Đi đến một nửa, đột nhiên nàng quay đầu, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên mặt Việt Thanh Phong: "Việt Thanh Phong, đáng vẻ này của người, vài ngày sau có thể lên lời đài được sao?"

Vốn dĩ Việt Thanh Phong vẫn đang nhìn theo bóng lưng rời đi của nàng, giờ phút này không kịp phòng ngự trước đôi mắt đen như mực kia, hơi ngẩn ra, chật vật né tránh, chậm rãi nói: "Ai nói cho người lần này ta cần lên lời đài vậy?"

Nghe đi, giọng nói kia chả có chút khách sáo nào.

Cuối cùng Hề Ngọc Đường cũng phát hiện ra có chỗ nào không đúng rồi.

"Người không định ra tay à?" Lúc này thật sự nàng rất kinh ngạc.

Không chỉ có nàng, ngay cả Thẩm Thát, Lâm Uyên cùng Thu Viễn nghe xong lời nói của Việt Thanh Phong thì lại khiếp sợ nhìn sang.

"Không định." Việt Thanh Phong thản nhiên nói: "Lần này Hề giáo chủ cứ yên tâm đi, vị trí mình chủ đang đợi ngài đấy."

Suýt chút nữa Hề Ngọc Đường đã ngã ngửa: "Ta phóng..."

Ta nhỏ vào!

Lão tử cất công khổ luyện vì muốn rửa sạch sự sỉ nhục khi trước, giờ người lại nói với ta người không đánh sao? Mấy lần thua của lão tử cứ như vậy mà xong sao?

... Tâm cơ kỹ nữ!

Đồ thói tha không biết xấu hổ.

Mặc niệm kinh phật trong lòng vài lần, cuối cùng nàng cũng tỉnh táo lại, mặt không biểu cảm nhìn người trước mắt: "Tại sao?"

Việt Thanh Phong bật cười lớn: "Chẳng lẽ đây không phải là hi vọng của Hề giáo chủ sao?"

"Nói chuyện cho cẩn thận đi." Bỗng nhiên giọng Hề Ngọc Đường lại trở nên lạnh lùng.

Người đối diện có chút sững sờ.

Dừng một chút, Việt Thanh Phong nhẹ giọng mở miệng, mang theo chút tùy hứng không thể phát giác: "Ba lần là đủ rồi, ta không muốn đánh nữa, ta bệnh nặng."

... Hề Ngọc Đường, Hề Ngọc Đường nàng tức đến mức nói không ra lời.

Chân mày Thẩm Thất nhảy dựng, yên lặng lui về phía sau mấy bước.

Mấy người cách vài thước ở đây đều cảm nhận được bão táp sát khí của giáo chủ Hề Ngọc Đường, thậm chí Việt Thanh Phong không cần nhìn xuyên qua lớp mặt nạ kia cũng có thể đoán được chắc chắn sắc mặt nàng không hề tốt, chẳng qua hắn cũng rất có nhãn lực mà bảo trì sự trầm mặc của mình.

Mãi cho đến khi phát hiện sát khí trên người nàng đang dần thu lại, Việt Thanh Phong mới ngẩng đầu, mang gương mặt vô tội như chưa có chuyện gì xảy ra, hỏi bằng giọng điệu rất thoải mái: "Hề giáo chủ đã nhận được thiệp mời tham dự tiệc đầy tháng của Âu Dương minh chủ chưa?"

Hề Ngọc Đường tức giận: "Nói thẳng ra đi."

Việt Thanh Phong lại hoàn toàn không để ý đến sự lạnh lẽo xen lẫn bên trong giọng nói của nàng, vui vẻ nói tiếp: "Không biết ngày mai Hề giáo chủ có hứng đi chung với Việt mỗ không?"

Hề Ngọc Đường: "..."

Lão tử đi với ngươi cái mông!!

"Đi với ta sao?" Nàng không nhìn được mà bắt đầu trào phúng: "Ngươi có bị bệnh không?"

"Đúng vậy." Việt Thanh Phong không chút để ý: "Hề giáo chủ không biết sao?"

"..."

Cổ nén xúc động muốn phóng châm, Hề Ngọc Đường lạnh lùng nói: "Vậy thì dưỡng bệnh của ngươi đi, đi ra ngoài tiệc tùng làm gì?"

"Cứ ngồi một chỗ, bệnh tình cũng không khá hơn được." Việt Thanh Phong mặt không đổi sắc nhìn thoáng qua Thẩm Thất đang đứng chờ ở một bên: "Việt mỗ nói không sai chứ, Thẩm đại phu?"

Đột nhiên Thẩm Thất hồi hồn, trả lời theo bản năng: "Cũng không sai, chẳng qua..."

"Vậy thì cứ quyết định như thế đi." Việt Thanh Phong ngược khuôn mặt tuấn mỹ khiến không biết bao nhiêu người phải thẹn thùng kia lên, cười khê rồi mở miệng: "Ngày mai giờ ty, Việt mỗ ở Vọng Tương Lâu phía tây thành chờ giáo chủ."

Hề Ngọc Đường còn muốn cự tuyệt, lại nghe thấy Vọng Tương Lâu, đột nhiên ngăn ra, ánh mắt nhìn về phía Việt Thanh Phong bắt đầu trở nên nguy hiểm. Vọng Tương Lâu là sản nghiệp ngầm lớn nhất của Huyền Thiên giáo bọn họ ở thành Lạc Dương, từ trước đến nay không ai biết, hiện giờ đột nhiên lại nhắc tới, là vô tình hay cố ý vậy?

Về mặt Việt Thanh Phong vẫn rất bình thường, đề mặc nàng đánh giá, không hề có ý muốn giải thích.

Hai người yên lặng giằng co với nhau, cách xa vài thước, lại coi như chỗ không có người mà đại chiến một hồi, dù chỉ có ánh mắt giao vào nhau nhưng cũng tạo ra vô số sát khí cùng tia lửa, liều mạng xem ai sợ hãi.

Lúc lâu sau, Hề Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, xoay người nhanh chóng rời đi.

Phía sau, về mặt thiếu chủ Việt gia hơi trắng, dưới ánh mắt đánh giá đầy nghi hoặc của Thẩm Thất và Lâm Uyên, cười đến xuân về hoa nở.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đồng Minh Không Phải Là Kết Quả Ngươi Muốn.

Sau khi về phân đường, Hề Ngọc Đường tự nhốt mình trong phòng, cẩn thận suy xét từ đầu đến chân Việt Thanh Phong của ngày hôm nay một lần, lần qua lộn lại suy nghĩ cẩn thận cũng không biết cuối cùng tên Việt Thanh Phong kia đang đánh chủ ý gì.

Nhưng tốt xấu gì cũng đã làm đối thủ nhiều năm, Hề Ngọc Đường hiểu rõ đối phương là người thế nào. Từ trước đến nay Thiếu chủ Việt gia nói một không hai, hắn đã nói sẽ không tham gia lần đại hội võ lâm lần này thì chắc chắn sẽ không tham gia, chẳng qua về nguyên nhân thì vẫn cần phải xem lại, không biết có phải thật sự là vì thân thể hắn không.

Đã không hiểu được, nàng cũng không phí đầu óc vào mấy chuyện này, gấp chiếu phá chiếu thôi.

... ..

Ngày hôm sau, Hề Ngọc Đường mang theo Tư Ly đến Vọng Tương Lâu đúng giờ, đập vào mắt chính là một nam tử mặc bạch y thêu hoa văn ẩn ngồi cạnh cửa sổ nhàn nhã uống trà, Thu Viễn ở phía sau mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm mà đứng, nghe thấy cửa phòng mở, liếc nhìn một chút rồi lại tiếp tục đứng yên.

Việt Thanh Phong quay đầu, ánh mắt trong suốt nhìn về phía cửa phòng, lúc nhìn thấy Tư Ly bên cạnh Hề Ngọc Đường thì hơi nhúm mày, sau đó lại vẩy tay cười: "Đến ngồi đi."

Hề Ngọc Đường mặt không biểu cảm dẫn Tư Ly đi sang, dứt khoát ngồi về phía đối diện Việt Thanh Phong, nói thẳng vào vấn đề: "Nói đi, ngươi định làm gì?"

Hắn nào có tính toán gì.

Việt Thanh Phong tránh không đáp, tự tay rót cho Hề Ngọc Đường một ly trà: "Ném thử đi, trà ở Vọng Tương Lâu này rất ngon đấy."

Hề Ngọc Đường mặt không biểu cảm tiếp nhận ly trà nhưng không uống. Có thứ ngon gì thì tất nhiên nàng biết, không phải đây là địa bàn của nàng sao?

"Ta cũng ném thử!" Tư Cách đoạt lấy ấm trà trong tay Việt Thanh Phong, rót cho mình một ly đầy, nhấp một ngụm, gật đầu: "Ngon thật! Giáo chủ, trà này ngon hơn nước lã, ngươi cũng thử đi."

Hề Ngọc Đường: "..."

Đồ con nít! Bồn toạ chỉ thích uống nước lã thôi đấy!

Nàng nâng mắt nhìn lướt qua Việt Thanh Phong, chậm rãi nhấp một ngụm trà. Nàng cũng không phải là người giỏi phẩm trà, dù sao trong đầu mấy tên trên Tuyết Sơn kia cũng toàn là tư tưởng thích quần áo, chỉ đi phía sau mông bọn họ để thu dọn tàn cục thôi mà đã bận tới mức, liệu nàng còn có thời gian để làm mấy chuyện phong nhã này sao?

Việt Thanh Phong bị người đoạt đồ khỏi tay, hơi ngần ra, nhìn về phía Tư Ly: "Vị này là Tư Ly sao?"

"Ừ, là ta." Tư Ly ngoan ngoãn gật đầu, nụ cười rực rỡ hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn như búp bê sứ: "Nghe danh thiếu chủ Việt gia đã lâu, lần đầu gặp mặt, đáng vẻ rất tuần tú."

"Vì thế nên mới cho ta chút quà gặp mặt sao?" Việt Thanh Phong cũng cười rất ôn hoà.

Tư Ly giật mình, lập tức Hề Ngọc Đường phản ứng kịp, nhìn về phía bàn tay mới cầm ly trà của Việt Thanh Phong, quả nhiên đầu ngón tay đã có phần đen sạm đi, dường như vẫn còn đang tiếp tục lan ra.

"Thiếu chủ?" Thu Viễn nghi ngờ đi lại, vừa thấy lại kinh hãi: "Thiếu chủ trúng độc rồi? Từ lúc nào..."

Hắn nhìn về phía Tư Ly, người sau vô tội trừng mắt nhìn hắn.

"Hề giáo chủ!" Thu Viễn không nhận được mà kêu to.

Hề Ngọc Đường bất đắc dĩ xoa huyệt thái dương: "Tư Ly."

"Không." Tư Ly phản bác: "Ta không thích hắn."

Việt Thanh Phong: "..."

Không một người nào ở Huyền Thiên giáo thích ta, điều này ta biết, không cần nói ra đâu!

"Nghe lời đi." Hề Ngọc Đường không nặng không nhẹ vỗ Tư Ly một chút.

Tư tiểu hộ pháp không tình nguyện lấy một viên thuốc ra, chu miệng ném giải dược cho Thu Viễn: "Cho ngươi, nghiền nát pha với nước sạch rồi uống."

Thu Viễn không nhúc nhích, tiếp tục tức giận đứng nhìn chăm chăm vào hai người.

"Nghe theo đi Thu Viễn." Việt Thanh Phong thần nhiên nói.

"Thiếu chủ!" Thu Viễn không đồng ý.

Việt Thanh Phong liếc hắn, người sau uất ức bĩu môi, đi xuống chuẩn bị.

Giải độc xong, Việt Thanh Phong che miệng ho hai tiếng, dường như sắc mặt còn trắng hơn lúc trước vài phần. Dưới cái nhìn chăm chú của Hề Ngọc Đường, hần bình tĩnh đổ ly trà trên bàn ra một bên, nhìn về phía người đối diện.

"Hề giáo chủ cũng biết lần mở tiệc chiêu đãi này có những ai chứ?"

Cuối cùng cũng nghe hần nói tới chính sự, vẻ mặt của nàng trở nên nghiêm túc: "Đến giờ chỉ biết sẽ có ngươì và ta."

Việt Thanh Phong nhẹ nhàng chấm tay lên nước trà, viết một chữ trên bàn.

"Tiêu?"

Hần gật đầu, tiếp tục viết.

Liệt? Huyết, còn có... Mười tám?

Lăng Tiêu Các, Liệt Diễm Bang, Huyết Sát Điện... Mười tám thủy trại? Âu Dương Huyền đây là đang bắt chấp tất cả sao?

Giọng nói của Hề Ngọc Đường hơi trầm xuống: "Lão già Âu Dương đó cũng không sợ yến tiệc này không thể diễn ra sao?"

Việt Thanh Phong nghe vậy thì không nói gì, nhẹ nhàng gạt một cái, ly trà ở một bên đã rơi xuống, một chút nước trà còn thừa bên trong cũng từ từ chảy ra ngoài.

Nhìn chăm chăm vào vũng nước một hồi, nàng cười.

"Xem ra thiếp anh hùng là thật, đại hội võ lâm là giả, lần này Âu Dương Huyền đang tính thu một khoản lớn sao? Không biết có phải là nhắm tới chỗ ta không?"

"Có phải hay không thì tạm thời không biết." Việt Thanh Phong lại vung tay áo, vũng nước trên bàn lại bốc hơi nhanh chóng: "Chẳng qua chuyện lai giả bất thiện (người tới không có ý tốt) lại là thật. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Việt mỡ muốn đồng hành với Hề giáo chủ."

Liệt Diễm Bang cùng Huyết Sát điện, đây là những bang phái trong mười năm qua Huyền Thiên giáo dùng để giết gà dọa khỉ với những môn phái kết thù khác trên con đường tây trắng của mình. Người trước, bang chủ Liệt Ngạo Thiên từng là bại tướng dưới tay Hề Ngọc Đường, người sau còn có nguyên nhân phức tạp hơn, nói tóm lại đó là do Huyền Thiên giáo đã nhận uỷ thác thì phải hết lòng làm việc cho người ta, phái Trâu Thanh đi giết nhị điện chủ của đối phương. Về phần Lăng Tiêu Các thì không cần phải nói, mười tám thủy trại... Năm đó chính là bị vị Việt công tử trước mặt này đánh cho suýt chút nước là thấy mẫu thân mình rồi.

Gom hết đám người có thù với nàng và Việt Thanh Phong lại với nhau, nói không có gì cũng không ai tin, đừng nói chỉ riêng Hề Ngọc Đường, tùy tiện kéo một kẻ ngoài đường lại hỏi thôi thì cũng thấy có vấn đề đấy.

"Có lẽ nào là xuất phát từ lễ nghi không? Dù sao cũng là Âu Dương minh chủ làm tiệc đầy tháng cho tôn nữ, lại vừa vặn là một ngày trước đại hội võ lâm nha." Tur Ly nhin không được mà lên tiếng: "Tất cả mọi người đều đã ở đây, cứ mời hết đến, khỏi ngại bên này nhẹ bên kia thì không phải tốt à?"

"Đây cũng là suy nghĩ của rất nhiều người." Việt Thanh Phong gạt đầu.

"Tin ông ta mới là đồ ngốc." Hề Ngọc Đường cười lạnh: "Không cần nói đầu xa, hiện giờ cục diện của Lăng Tiêu Các và Huyền Thiên chúng ta cũng là sống chết không chừng. Tiêu Thừa cũng đã nói, có hần không ta, bốn toạ không tin lão già Âu Dương kia không biết."

"Việt giáo chủ khẳng định những người này sẽ tới sao?" Tur Ly hỏi: "Nếu là thật, giáo chủ, hôm nay chúng ta vẫn đi sao?"

"Đi, sao lại không đi." Hề Ngọc Đường nhìn về phía Việt Thanh Phong: "Vừa rồi ngươì nói, đây là một trong những nguyên nhân ngươì tới tìm ta sao?"

Việt Thanh Phong từ chối cho ý kiến.

"Mấy cái còn lại thì sao?" Hề Ngọc Đường hỏi.

"Tất nhiên là vì lâu ngày không gặp nên muốn tâm sự nhiều hơn với Hề giáo chủ rồi." Hần nói mà mặt không đổi sắc.

"Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?"

"..."

Phân phó chương quầy bày một bàn đồ ăn, lại dặn Tur Ly đi báo cho Lữ Chính một tiếng, trong phòng chỉ còn lại một mình nàng và thiếu chủ Việt gia, Hề Ngọc Đường chủ động rót cho mình một ly trà, nhìn Việt Thanh Phong lạnh nhạt nói: "Việt thiếu chủ, người thông minh không nói lời khó hiểu, quan hệ của ngươi và ta như thế nào, trong lòng mọi người đều rõ, gặp mặt không động thủ đã là cực hạn rồi. Hiện giờ ngươi lại nói muốn xoá bỏ mọi hiềm khích trước kia với bốn toạ, lời này nói ra, ngươi tin không?"

"Ta tin." Việt Thanh Phong vẫn ung dung tự nhiên dưới cái nhìn đầy áp lực của Hề Ngọc Đường: "Giữa ngươi và ta cũng không có huyết hải thâm cừu gì, mượn lời nói từ mấy năm trước của Hề giáo chủ, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích lâu dài, hiện giờ thế cục biến hoá kỳ lạ, sao không buông hết

khúc mắc mà liên thủ một lần?"

Tại sao ngươi biết ta sẽ không quay đầu lại cho ngươi một đao?

Khoé môi Hề Ngọc Đường nhếch lên thành một nụ cười đậm bạc, đôi mắt nhìn Việt Thanh Phong sâu như biển: "Giữa chúng ta không có thù sao? Có cần bồn toạ nhắc lại một chút không?"

Việt Thanh Phong: "..."

Trầm mặc một lúc lâu, hần cười khê: "Hề giáo chủ đúng là không dễ gạt."

Hề Ngọc Đường ngoài cười nhưng trong không cười hừ một tiếng.

"Lần này tùy vào Hề giáo chủ." Việt Thanh Phong nhìn nàng: "Kết minh hoặc là đường ai nấy đi, ngươi tự chọn."

Hề Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong suốt của Việt Thanh Phong, dường như đang muốn nhìn ra một chút thành ý từ chỗ sâu trong đôi mắt của hần, đồng thời trong lòng cũng đang cân nhắc không ngừng. Từ trước đến nay nàng đều hành động một mình, Huyền Thiên giáo cũng không phải là nơi thích ôm đui hay liên hợp với những môn phái khác để tiến lên, trong võ lâm cũng có tiếng độc lập, ngoại trừ nguyên nhân do kế thừa tư tưởng người trước truyền lại, một nguyên nhân khác cũng là vì muốn giảm bớt phiền phức.

Nhưng nếu đối tượng hợp tác là Việt Thanh Phong..

Trầm mặc hồi lâu, nàng đã quyết định, thay đổi thái độ bức người vừa rồi, lười biếng tựa vào trên tấm đệm mềm, chậm rãi nói: "Vậy thì liên thủ đi. Ta cũng không dám cam đoan sẽ không thọc dao găm, dù sao thì lúc nào Việt thiếu chủ cũng đề phòng ta rồi."

Hợp tác không cần nhiều, có thành ý là đủ, thật lòng thì không.

Việt Thanh Phong nhìn chăm chú vào nữ tử trước mặt, từ trong miệng nàng hần cũng cảm nhận được sự phòng bị của đối phương cùng với việc nàng không thể nào xóa bỏ được chuyện đã xảy ra, hơi có chút đau lòng.

Hần mở miệng: "Xem ra trong mắt Hề giáo chủ, Việt mỗ là người mang tội ác tày trời rồi sao?"

"Không đến mức đó." Hề Ngọc Đường cười đến nhẹ nhàng băng quơ: "Không thích mà thôi."

Việt Thanh Phong.

Còn không dễ nghe bằng tội ác tày trời.

Lòng Việt thiếu chủ bị thất nút: "Việt mỗ cũng rất..."

"Không cần phải nói." Hề Ngọc Đường khoát tay, nàng không hề có tính kiên nhẫn với tên đã cản trở mục tiêu nhân sinh hơn mười năm của mình đâu: "Ngươi còn nói thêm, ta sẽ động thủ đây."

"..."

Nuốt một búng máu xuống, Việt công tử chau mày suy nghĩ một hồi, bình tĩnh nói: "Được, vậy thì theo lời giáo chủ nói."

Hề Ngọc Đường vừa lòng gật đầu.

... ..

Thức ăn vừa lên thì Tư Ly cũng trở về, mấy người vây quanh dùng bữa, Hề Ngọc Đường nói qua chuyện kết minh một lần, Tư Ly ngạc nhiên đến mức suýt nghẹn, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường, trong lúc dùng bữa vẫn luôn mắt hờn mắt vía, biểu cảm như người chết trôi.

Cơm nước xong, Tư Ly nhanh chóng bỏ nhào vào trong ngực Hề Ngọc Đường, kể tai nói nhỏ.

"Giáo chủ, kết minh thật à?" Hần nhỏ giọng hỏi: "Có thể tin Việt Thanh Phong sao? Có phải lúc trước khi xuất môn giáo chủ chưa uống thuốc không? Sao chúng ta có thể kết minh với địch nhân được? Ngươi đừng thấy tuổi ta còn nhỏ thì gạt ta! Tiểu Mỹ biết không? Lữ đường chủ biết không?"

Hề Ngọc Đường dờ khóc dờ cười kéo người từ trên người mình xuống, búng cái trán tròn bóng của hần: "Việt thiếu chủ còn ở đây, đừng có vô lễ. Chuyện đã định, có ý kiến gì thì cứ giữ lại cho ta, ta không định nói cho Thẩm Thất, ngươi ngoan ngoãn một chút đi."

Tư Ly bĩu môi, ngồi xuống cạnh Hề Ngọc Đường, ngoan ngoãn nâng chén lên uống trà, thỉnh thoảng lại nhìn Việt Thanh Phong bằng cặp mắt đầy oán niệm.

Việt Thanh Phong mặt không đổi sắc nhìn hành động của hai người, thản nhiên nói: "Thì ra quan hệ thường này của giáo chủ và thuộc hạ lại thân mật như vậy, Việt mỗ đã được mở mang tầm mắt."

Hề Ngọc Đường không để ý lắm, xua tay: "Việt thiếu chủ đừng để ý, Tư Ly còn nhỏ."

Thấy thái độ của nàng có phần ôn hoà, Thu Viễn cũng thu hồi tâm tư để phòng của mình, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, muốn nói lại thôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ý tò mò.

Hề Ngọc Đường thấy hân nóng lòng bất an, bắt đầu có hứng thú: "Muốn nói gì?"

Thu Viễn chần chờ một chút: "Thật sự có thể hỏi sao?"

Hề Ngọc Đường kháng khái: "Nói đi, lúc này tâm tình ta không tệ."

Ăn uống no đủ, có người mời khách, lại còn là từ lâu nhà mình, thật tốt.

"Này..." Thu Viễn do dự một chút: "Giang hồ đồn đãi Thẩm đại phu là, ách, là khách nhập môn của ngài (ý chỉ giống như làm ấm giường), việc này... Là thật sao?"

Phụt~~

Tư Ly phun một ngụm trà.

Suýt chút nữa Việt Thanh Phong đã làm rớt ly trà trong tay, nhú mồm: "Thu Viễn."

Thu Viễn hoảng hốt: "Ta không, không có ý đó, ta không, không kì thị nam nhân với nam nhân.... Không, ý ta là... Hề giáo chủ, ta sai rồi, chủ từ ngài phạt ta đi."

Tư Ly bên cạnh ôm bụng cười như điên, trực tiếp ngã lên trên người Hề Ngọc Đường, người sau nhìn Thu Viễn, hỏi lại: "Ngươi nghe từ đâu vậy?"

Thu Viễn mang vẻ mặt đau khổ trả lời: "Là giang hồ đồn đãi..."

"Giang hồ còn đồn thiếu chủ nhà các ngươi thích đại tiểu thư Đường gia, đó cũng là thật sao?" Hề Ngọc Đường lạnh nhạt bùng ly trà lên.

Thu Viễn: "..."

Việt Thanh Phong: "Là thật đấy."

Phụt~~

Lần này đến phiên Hề Ngọc Đường phun trà.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trong Lúc Sinh Tử.

Một câu nói của Việt Thanh Phong lại khiến cho mọi người trong phòng phải yên lặng.

Tiếng cười của Tư Ly im bật, duy trì tư thế kì quái mà hoảng sợ nhìn về phía đối diện, Thu Viễn cũng là lần đầu nghe được lời này, hoảng sợ kêu trời.

Hề Ngọc Đường bị sắc nước, ho khan một lúc lâu, không thể tin mà nhìn về phía nam tử vẫn đang mang vẻ mặt vân đạm phong khinh phía đối diện: "Việt Thanh Phong, Đường Tích Tích là vị hôn thê của Tiêu Vân Hàm đấy."

"Vị thê mới nói là đừng bao giờ xem lời giang hồ là thật" Việt Thanh Phong mặt không đổi sắc.

"Vậy hiện tại ngươi đang nói gì thế?" Hề Ngọc Đường sắp hòng mất rồi.

Nam tử không nói gì, thậm chí còn rớt lại cho Hề Ngọc Đường một ly trà: "Không phải là đã giải trừ hôn ước rồi sao?"

Tư Ly nhìn thoáng qua giáo chủ nhà mình, thử nói: "Việt thiếu chủ, hiện tại Đường cô nương đang ở trên Tuyết Sơn của chúng ta."

Việt Thanh Phong gió thổi không động: "Ta biết."

Tư Ly: "... Không định cướp về sao?"

Việt Thanh Phong: "Người đoán xem?"

Ba người đều mang dáng vẻ lơ mơ, Việt Thanh Phong cười, đổ trà nguội trong chén, ngồi chờ bọn họ hồi hồn.

Sau một lúc lâu, Hề Ngọc Đường mở miệng: "Người cam tâm sao?"

"Hề giáo chủ cho rằng Đường cô nương sẽ nguyện ý xuống Tuyết Sơn sao?" Việt Thanh Phong nhún mày.

"Nàng không muốn." Hề Ngọc Đường chắc chắn.

"Vậy cũng được." Việt Thanh Phong cup mắt.

Hề Ngọc Đường há miệng thở dốc, một lúc sau mới khôi phục được lý trí: "Việt Thanh Phong, tuy rằng nữ nhân giang hồ yêu ghét rõ ràng, nhưng danh tiết của cô nương nhà người ta thì không thể tùy ý trêu đùa, hôm nay dừng tại đây đi."

Bỗng nhiên Việt Thanh Phong mất hứng trêu chọc bọn họ, không chút để ý gật đầu: "Vậy thì không nói nữa."

Nhất thời Thu Viễn giờ chân: "Thiếu chủ, nói gì mà chỉ nói một nửa...."

"Đùa cho vui thôi, không thể coi như thật." Việt Thanh Phong tao nhã đứng dậy: "Ta sợ không đánh lạc hướng, Hề giáo chủ sẽ quăng người ra khỏi cửa sổ trước mặt ta."

Thu Viễn: "..."

Thấy chủ đề này được lược qua, Tư Ly thăm thò phào một hơi, để lại Thu Viễn vì mãi suy nghĩ theo cách của người khác nên chẳng biết suy nghĩ của mình là gì. Việt Thanh Phong cũng lười nói lại, chỉ nhẹ giọng mở miệng: "Đi thôi, sắp đến giờ rồi."

Người đối diện gật đầu, đứng dậy xuất môn đi theo.

Tư Ly tiến đến bên cạnh giáo chủ nhà mình, kéo góc áo của nàng, vừa đi vừa nói: "Giáo chủ, lời đồn đãi của người và Thảm Thất... Cứ mặc kệ sao?"

"Đã biết là tin đồn, sao phải cố ý đi làm sáng tỏ?" Hề Ngọc Đường sờ đầu Tư Ly: "Tư Ly, trên đời này không phải chuyện nào cũng có thể nói rõ ràng. Nếu thế nhân đã nói vậy, muốn bọn họ không còn nghi ngờ ta và tiểu Mỹ nữa, trừ khi từ giờ chúng ta không gặp nhau, người thấy có thể sao?"

Tư Ly lắc đầu.

"Vậy là được rồi." Sắc mặt Hề Ngọc Đường dần trở nên lạnh lẽo: "Không có lửa thì làm sao khói. Người cảm thấy nếu làm sáng tỏ tin đồn này, hậu quả sẽ là gì?"

Tư Ly suy nghĩ, cúi mặt xuống: "Thảm tiểu Mỹ sẽ xuống núi, rời khỏi chúng ta."

Hề Ngọc Đường tiếp tục hỏi: "Vậy không phải sẽ hợp ý rất nhiều người sao?"

Tư Ly gật đầu, thiên hạ đệ nhất thần y ở Huyền Thiên bọn họ, tất nhiên sẽ có rất nhiều kẻ không phục...

"Giáo chủ, chắc hẳn kẻ truyền những lời này phải có dụng tâm khác."

Thấy cuối cùng hẳn cũng phản ứng kịp, Hề Ngọc Đường vui mừng vỗ đầu hẳn một cái: "Cho nên... Cho dù Thảm tiểu Mỹ có là khách nhập môn của bản toạ thì sao?"

Tư Ly giờ tay lên: "Rất tốt!"

Hề Ngọc Đường cười: "Bản toạ cũng cho là như thế."

... Việt Thanh Phong đi ở phía trước nghe được từ đầu đến cuối, đầu đầy hắc tuyến, không biết vì sao mà bỗng nhiên tâm tình lại trở nên có chút phức tạp.

Vì thế khi Thu Viễn khò sở đồ thiếu gia nhà mình lên xe ngựa, lại bị cho hay bỗng lộc một năm kế sẽ không có rồi.

Thu Viễn nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm rèm xe rồi oán hận hồi lâu, yên lặng tạt vào miệng mình một cái.

.....

Thật ra, Việt Thanh Phong cũng không biết tại sao mình lại có chút không vui.

Vốn dĩ ước hẹn tại Vọng Tương Lâu chính là kế hoạch tốt của hẳn, có thể thuận lợi kết minh với Hề Ngọc Đường thì mục đích đã hoàn thành, hiện tại hẳn vẫn chưa dám mơ tưởng tới việc hợp tác nhiều hơn, hẳn đã lường trước từng bước một để đối phó với Hề Ngọc Đường.. Ngay cả thái độ của Hề Ngọc Đường với Thảm Thất hẳn cũng đã biết trước, nhưng không biết vì sao, trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Việc không vui không rõ nguyên nhân ấy cứ tra tấn hần một đường, từ không rõ nguyên nhân cuối cùng lại biến thành hận mình.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau ra khỏi cửa thành, Thu Viễn đánh xe ở phía trước, đi được nửa đường, đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, yên lặng đánh xe chậm lại, thấp giọng nói: "Chủ tử, có gì đó không đúng."

Trên đường này quá yên tĩnh.

Việt Thanh Phong xóc mần xe lên, quét mắt một vòng trên con đường trống không người, dừng lại bên rừng cây ven đường, ánh mắt biến đổi, nhanh chóng bắt lấy vai Thu Viễn, phi thân ra khỏi xe ngựa.

Một giây sau, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, sau lưng bọn họ, trong phút chốc xe ngựa của Hề Ngọc Đường và Tư Ly đã bị phá thành từng mảnh nhỏ, vô số đầu mũi tên bắn tới, giáo chúng đánh xe của Huyền Thiên giáo trực tiếp bị ghim vào trên xe, ngựa bị kinh hoàng, chống chân trước lên không mà hí vang, còn chưa kịp chạy đã lao đảo ngã xuống.

Biến cố phát sinh bất ngờ, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Việt Thanh Phong rút kiếm bên người vừa đánh rơi tất cả tên, vừa nhìn về phía xe ngựa đằng sau: "Hề Ngọc Đường!"

Bụi đất bay mù mịt, hai bóng người hiện lên, đúng là Hề Ngọc Đường đang che chở cho Tư Ly, chỉ nghe tiếng của nàng truyền từ xa đến: "Trốn!"

Bất chợt Tư Ly cúi xuống, một mũi tên bay lướt qua đầu của hần, cửa đứt mất dây cột tóc. Suýt chút nữa, hần sẽ cứ như vậy mà bỏ mạng rồi!

Hề Ngọc Đường nhanh chóng nhắc vài miếng vải mần xe đã bị đứt đoạn bên cạnh, nhanh chóng phát nội lực, tơ lụa trong tay như kiếm, vừa cứng vừa mềm, quét sạch những mũi tên ở xung quanh, Tư Ly ở sát cạnh nàng, thỉnh thoảng lại hỗ trợ đánh gãy một vài con cá lọt lưới, mắt lại quét quanh bốn phía, rất nhanh đã phát hiện có điều không đúng.

"Giáo chủ, là nhằm vào chúng ta, bên Việt công tử không có chuyện gì."

Hề Ngọc Đường xoay người đã bay một mũi tên, lạnh lùng nói: "Ta biết."

Việt Thanh Phong cách khá xa cũng phát hiện có chút không đúng, muốn đến gần lại bị tên bắn cản lại, chỉ có thể bảo vệ mình và Thu Viễn trước.

Nhưng rất nhanh, một trận mưa tên kết thúc, hơn mười hắc y nhân xuất hiện ở hai bên đường vắng, hắc y nhân che mặt, sát khí tận trời, nhanh chóng vây quanh Hề Ngọc Đường cùng Tư Ly.

"Người tới là ai?" Tư Ly lạnh lùng hỏi.

Trả lời hần, là đối phương đồng loạt xông lên.

Việt Thanh Phong thấy không ổn, buông Thu Viễn ra liền muốn phi thân mà đi, nhưng nửa đường lại bị hai hắc y nhân chắn trước mặt.

"Việt thiếu chủ." Giọng của đối phương rất khàn, hết như yết hầu đã từng bị phỏng: "Nghĩ kỹ rồi hãy làm."

"Cút." Việt Thanh Phong không nói hai lời vung kiếm quét về phía hai người.

Bên kia, Hề Ngọc Đường cùng Tư Ly đã khai chiến với đối phương. Võ công của những người này rất cao, ra tay lưu loát, chiêu chiêu chí mạng, hiển nhiên là những sát thủ đao đã uống quen máu.

Tư Ly rải độc, đối phương chỉ tránh đi một chút, hoàn toàn không quan tâm đến việc liệu mình có trúng độc hay không, vòng tới bên Hề Ngọc Đường, dường như không hề đặt Tư Ly vào trong mắt.

Mà Hề Ngọc Đường bị hơn mười người vây quanh vẫn không rơi vào thế hạ phong, tơ hồng và ngân châm trong tay như lưới hái của tử thần, rất nhanh, bên chân hai người đã có không ít thi thể của hắc y nhân.

"Thính Vũ Các..." Tư Ly nhanh chóng biết được thân phận của đối phương: "Giáo chủ, bọn họ là người của Thính Vũ Các!"

Thính Vũ Các, một tổ chức sát thủ nổi danh trong giang hồ, chỉ cần trả tiền, ai cũng có thể giết, bao gồm cả người trong triều đình và hoàng thất. Mà hiển nhiên những người này đều là tinh anh trong Thính Vũ Các, đội ngũ như vậy, chỉ vì một người Hề Ngọc Đường, cũng coi như là xem trọng nàng rồi.

Thấy Tư Ly đã biết được thân phận người đến, một người trong đám hắc y nhân hô lớn, thế công bọn họ lại tăng lên, rất nhanh Tư Ly đã không còn là đối thủ. Đối phương phóng một đao xẹt qua tay hần, một vết máu lướt qua không trung, hần miễn cưỡng tránh thoát, ám tiễn bắn vút vút vào mặt đối phương, sát thủ đã ngã xuống đất không dậy nổi vì độc.

Nhưng ngay sau đó, cả người Tư Ly cứng đờ, ma xui quỷ khiến lại lao đảo đi về phía trước, phía sau, một kẻ vung đao bổ vào lưng hần, vừa may thoát khỏi một kích chí mạng.

Hề Ngọc Đường thấy thế, xuống tay càng thêm tàn nhẫn, nội lực ầm ầm bùng nổ, ba sợi tơ hồng trong tay chém sắt như chém bùn, trong phút chốc đã

bức lui mấy người. Cơ hội khó có được, nàng lộn người đập vào một kẻ phía sau, phi thân lên bên cạnh Tư Ly, vung tay chop lấy bả vai của thiếu niên, giải quyết hết mấy kẻ cản đường rồi ném về phía Việt Thanh Phong.

"Lăn xa ra một chút!" Nàng hét về phía Tư Ly.

Tư Ly chưa kịp phòng bị đã bị vurt tới trước mặt Việt Thanh Phong, nhất thời hai mắt đỏ bừng lên vì tức giận. Hấn vùng ra, tránh khỏi Việt Thanh Phong, không nói hai lời định quay trở lại vòng vây.

Việt Thanh Phong phi thân lên điểm huyết hấn, nhất thời Tư Ly trở nên cứng đờ bất động.

"Thu Viễn, chăm sóc hấn!" Hấn lạnh giọng nói.

"Buông ta ra! Hồn đản, Việt Thanh Phong ngươi buông ta ra!" Tư ly hét to.

Thu Viễn tiến lên tiếp lấy Tư Ly, vận khinh công chạy về phía trước, vừa chạy vừa kêu: "Công tử cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để bị thương! Thu Viễn ở phía trước chờ ngài!"

Nói xong, lại dùng sức tung pháo hiệu trong tay ra, một làn khói nổ tung trên đầu mọi người.

Có Việt Thanh Phong gia nhập, nhất thời áp lực của Hề Ngọc Đường được giảm bớt. Lần đầu tiên hai kẻ không ưa nhau liên thủ, lại bởi vì đã hiểu quá rõ võ công đối phương mà phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn. Dựa vào chút này, Hề Ngọc Đường mới miễn cưỡng thoát khỏi cái bóng tử vong to lớn, vất vả đánh lui một đợt tiền công, thờ hồn hèn dựa vào sau lưng Việt Thanh Phong.

"Đa tạ." Đường như nàng đã kiệt sức, hô hấp cũng có chút bất ổn, hỗn loạn, nếu Việt Thanh Phong đến trễ chút nữa, hôm nay nàng không chết thì cũng phải trọng thương.

Sát thủ Thính Vũ Các phái đến đều là tinh anh, nói đến võ công thì cũng đạt đến tiêu chuẩn của Trâu Thanh và Lâm Uyên, chỉ một tên nào đó cũng đã rất khó đối phó, đừng nói đến việc mười mấy người cùng ra tay. Cho dù võ công của Hề Ngọc Đường nàng có cao đến đâu cũng không thể trụ được trước thế công của nhiều cao thủ như vậy.

Từ khi xuyên không đến nay, Hề giáo chủ đã thấy quen vô số cảnh tượng mình thương ám nhận cùng tuyệt cảnh chết chóc, chỉ tính ám sát thôi đã có hơn trăm lần, nhưng chưa từng có lần nào giống lần này. Đối mặt với kẻ địch như vậy, nếu không phải bất chấp sinh tử mà đánh nhau đến chết, chỉ sợ nàng cũng chỉ chống đỡ được trong thời gian một ly trà.

Chỉ có kẻ không muốn sống mới có thể lấy mạng người khác.

Việt Thanh Phong vẫn không nhúc nhích đứng phía sau, dùng lưng làm điểm tựa cho Hề Ngọc Đường, cảm nhận thấy chân khí hỗn loạn cùng hơi thở bất ổn của nàng, hiển nhiên là đang phải cố sức, không đáp lời nàng, chỉ thần nhiên nói: "Thu Viễn đã thả khói hiệu rồi, chống đỡ thêm chút nữa."

Không chỉ Việt Thanh Phong nhìn thấy pháo hiệu, thủ lĩnh của đám hắc y nhân cũng nhìn thấy đám khói trên đầu mình, thấy Việt Thanh Phong đã tiến vào vòng chiến, nâng tay hô lên, hắc y nhân mai phục trong rừng tùng hai bên đường đều chạy ra, chỉ cần đếm sơ qua, số người đã tăng hơn so với đợt đầu.

Xem ra hôm nay Thính Vũ Các muốn mạng của nàng rồi. Hề Ngọc Đường hí mắt nhìn thủ lĩnh của đám hắc y nhân: "Đề hấn đi."

Dù có nói nàng và Việt Thanh Phong là kẻ thù lâu năm, nhưng hai người chỉ giao thủ vài lần ít ỏi, cũng chưa bao giờ liều mạng đấu với nhau, hiện giờ Thính Vũ Các chỉ nhắm vào một mình nàng, mặc dù thường ngày Hề Ngọc Đường vẫn trừ Việt Thanh Phong chết sớm, nhưng cũng không muốn liên lụy đến hấn trong lúc này.

Đây là đạo nghĩa, cũng là điểm mấu chốt.

Loại tâm lý này không phải là do đạo đức tốt gì, chẳng qua nó cũng chỉ phát sinh từ một loại ham muốn chiếm hữu và chấp niệm "Trừ ta ra không có ai được giết hấn" đã ngấm sâu vào trong lòng nhiều năm qua.

Việt Thanh Phong ngẩn ra, kinh ngạc nhìn người bên cạnh, bỗng nhiên một chỗ nào đó sâu trong nội tâm lại dâng lên thứ cảm giác không thể nói nên lời.

Trong lúc sinh tử, có rất nhiều thứ đều dễ dàng bị phóng đại, bao gồm cả tình nghĩa.

"Chúng ta không có hứng thú với mạng của Việt thiếu chủ, nhưng đạo kiếm không có mắt." Đường như thủ lĩnh của đám hắc y nhân cũng cảm thấy rất kinh ngạc khi Hề Ngọc Đường không muốn kéo Việt Thanh Phong theo, mở miệng nói: "Hề giáo chủ, Việt thiếu chủ, đắc tội rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: May Mắn.

Lời còn chưa dứt, thủ lĩnh hắc y nhân đã phóng về phía Hề Ngọc Đường nhanh như chớp, bóng dáng vô cùng quý dị, dường như chỉ vừa đổi mặt, thủy chủ trong tay đã để lại một vết tích thật sâu trên tay Hề Ngọc Đường.

Hề Ngọc Đường thấp giọng rủa một tiếng, phát huy khinh công đến mức cao nhất, lợi dụng vài sơ hở mà thoát ra khỏi phạm vi công kích của đối phương, tay vừa vung, tơ hồng đã quấn nhanh trên vết thương để cầm máu, vài cây ngân châm bay vào xung quanh một cách yên lặng, chỉ nghe mấy tiếng kêu đau đốn vang lên, một loạt hắc y nhân đã ngã xuống.

Thân pháp sắc bén của Việt Thanh Phong đã xỏ xuyên qua vô số hắc y nhân, bạch y như ảnh, kiếm nhẹ như hồng, ánh bạc trong tay chớp loé, quét đến đâu người chết đến đó.

"Chết tiệt..." Hề Ngọc Đường ở cách đó không xa thấp giọng nói tục một câu: "Hết châm rồi."

Kiểm Việt Thanh Phong hơi ngừng lại, không đồng tình nhìn thoáng qua vị bằng hữu này: "Chú ý cách dùng từ."

Hề Ngọc Đường: "..."

Lo thân nguoi đi có được không! Sao nguoi cứ lo chuyện nguoi ta vậy?

Tơ hồng trong tay bay lên, một đầu khác lẳng lẳng quấn lên gáy của hắc y nhân, chỉ nghe một tiếng động nhỏ vang lên, trong phút chốc vì không kịp phòng ngự mà huyết hoa đã bắn lên mặt Hề Ngọc Đường. Nàng nhắm mắt nghiêng đầu theo bản năng, bất chợt một mũi đao sắt bén lướt qua bên gò má nàng, chỉ nghe răng rắc một tiếng, mặt nạ bạc bị đao của đối phương làm nứt một đường.

Hề Ngọc Đường nhanh tay bắt lấy tay đối phương, đột nhiên vung ra, trường đao của đối phương rơi xuống đất, cánh tay lại bị gập lại thành một góc không thể tưởng tượng nổi. Dùng sức bổ sung thêm một cước đá văng đối phương ra ngoài, Hề Ngọc Đường tránh thoát khỏi kiếm quang như điều huyền, trường đao rơi vào tay, tay trái vẽ thành một đao hoa, lại thêm đầu một kẻ bị chém đứt.

Cuối cùng mặt nạ cũng không thể chống đỡ được, rắc một tiếng vỡ thành hai mảnh rơi xuống đất, một gương mặt khiến người ta kinh ngạc bại lộ trước mắt.

Người trong giang hồ chưa từng thấy qua bộ mặt thật của giáo chủ Huyền Thiên giáo, lúc này vừa thấy, động tác của hắc y nhân hơi ngập ngừng, bị Hề Ngọc Đường bắt được sơ hở, đáp trả lại hần một đao.

Không riêng gì thủ lĩnh hắc y nhân, ngay cả Việt Thanh Phong trong một khắc quay đầu kia, mắt trừng lớn, ánh mắt dừng lại ngay vết sẹo trên mặt đối phương.

Chắc, vẫn là dùng đao thuận tay hơn.

Hề Ngọc Đường khởi động tay trái, ánh mắt như một thanh kiếm được tuốt ra khỏi vỏ: "Đến đây đi, bốn toạ chơi với các nguoi tới cùng."

Việt Thanh Phong một kiếm giải quyết một tên hắc y nhân, nhin xuống từng đợt sóng to gió lớn đang cuộn cuộn trong lòng, nói khẽ: "Ta không biết nguoi quen dùng đao đấy."

Cũng không biết là nguoi thuận tay trái.

Cái gì cũng cho nguoi biết thì còn gì vui nữa!

Mắt Hề Ngọc Đường phát sáng, hệt như một con sói tuyết thường lui tới ở nơi lạnh lẽo tột cùng, lệ khí toàn thân hoàn toàn bạo phát, ra tay mau mà độc, rất nhanh đã bắt đầu hỗn chiến với hắc y nhân kia.

Chống lại Thính Vũ Các, dù có bao nhiêu thực lực cũng không đủ.

Thủ lĩnh hắc y nhân nhanh chóng hoàn hồn từ lúc thấy được mặt thật của Hề Ngọc Đường, hần đã để lộ át chủ bài lần này, trước khi vệ binh chưa tới, hần phải hoàn thành nhiệm vụ.

Mà Hề Ngọc Đường đối binh khí khác, dù đã rất mệt, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với đối phương. Trong lúc nhất thời hai người khó phân thắng bại, kết hợp nội lực và thân pháp, hết thân pháp lại tới đao pháp, dùng toàn bộ sở học toàn thân muốn chém chết đối phương dưới đao mình.

Còn Việt Thanh Phong lại đang dốc lòng giải quyết mấy tên vương chân. Sao thiếu chủ thiên hạ đệ nhất thế gia lại có thể là một nhân vật bình thường, một thân kiếm pháp xuất thần nhập hoá, đám hắc y nhân chống lại hần đều có chút bó tay bó chân, rất nhanh đã rơi xuống thế hạ phong. Mà kiếm của Việt Thanh Phong cơ hồ là càng lúc càng nhanh, hệt như đã hoá thành từng đạo quang ảnh.

Chiến đấu tới tận bây giờ, Thính Vũ Các lấy mấy chục tinh anh đối đầu với hai người, chiến tích của Việt Thanh Phong và Hề Ngọc Đường có thể nói là đã cao minh, độc nhất thiên hạ rồi.

Đổi lại thành người khác, chắc chắn không có ai có thể làm tốt hơn họ.

Cuối cùng, một tiếng ngựa hí đã vang lên từ cuối đường, khói đất đầy trời, vệ binh đã tới.

Thủ lĩnh hắc y nhân tách đao ra khỏi Hề Ngọc Đường, phi thân lùi về phía sau, kéo giãn khoảng cách rồi đứng lại, ra lệnh một tiếng, toàn bộ hắc y nhân đều rút lui về phía sau như gió cuốn lá rách.

Đồng thời, một luồng khói đã nổ tung giữa hai bên, từng tiếng động nhẹ truyền ra từ trong đám khói mờ mịt.

"Hai vị không hổ là nhân tài kiệt xuất của võ lâm, tại hạ bội phục."

"Còn muốn chạy sao?" Hề Ngọc Đường nhanh chóng phản ứng kịp: "Để tên người muốn mua mạng ta lại."

Không người đáp lời.

Ánh mắt Hề Ngọc Đường như đao, đột nhiên vài cây ngân châm lại xuất hiện trên ngón tay trái, nhanh chóng bắn vào trong đám khói mù, một âm thanh trầm đục vang lên, bóng dáng hắc y hơi ngập ngừng, lao đảo biến mất ở nơi sâu trong rừng.

"Đứng lại!" Nàng tung người muốn đuổi theo.

Việt Thanh Phong ngăn nàng: "Giặc cùng đường chó đuôi, bỏ đi."

Hề Ngọc Đường bắt đầu dừng lại. Sóng sốt sau một hồi chém giết kịch liệt, trái tim trong ngực lại bắt đầu nhảy rộn lên, nàng thở phào một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Vốn dĩ thân thể của Việt Thanh Phong đã không được tốt, cường độ chiến đấu như vậy cũng khiến hắn có phần không thể chịu nổi, ho một tiếng, nuốt ngụm máu đã lên tới cổ xuống, nhìn nữ tử cả người đầm máu trước mắt, động tác vô cùng tự nhiên giúp nàng vén sợi tóc bị dính máu bết trên trán.

"Chẳng phải đã nói không còn châm rồi sao?"

Cảm giác mệt mỏi dâng lên, Hề Ngọc Đường vô lực nói: "Ba cây cuối, thật sự là không còn nữa."

Thậm chí nàng đã không còn sức đi để ý hành động vừa rồi của Việt Thanh Phong, chỉ quan sát nam tử cũng có chút chật vật như mình, nói: "Ám vệ vẫn hay đi theo người đâu?"

"Vi đồng hành với người, nên ta cho rút lui rồi."

Mắt Hề Ngọc Đường hơi tối lại, ngay cả giọng nói đều nhỏ đi: "... Ta không muốn bị người khác nhìn thấy mặt."

"Được." Việt Thanh Phong đáp ứng không chút do dự.

Vừa nói xong đã thấy mắt nàng nhắm lại, dứt khoát hôn mê.

Việt Thanh Phong yên lặng đỡ lấy người ngã vào lòng mình, thông thả ngồi xuống, cuối cùng cũng nhìn không được mà phun một ngụm máu ra ngoài.

Lau sạch khoé miệng, hắn nhìn chăm chăm vào Hề Ngọc Đường, ngón tay thon dài mà lạnh lẽo hơi run rẩy, cuối cùng vẫn dừng lại bên vết sẹo dài nơi mắt trái của nàng, chạm vào thật khẽ.

Đây là nguyên nhân đeo mặt nạ sao?

Chưa từng có ai nói với hắn chuyện này...

Việt Thanh Phong ôm Hề Ngọc Đường, mệt mỏi dựa vào thân cây bên đường, mắt thấy Thư Viễn đang ôm Tư Ly chạy như bay tới, phất ống tay áo, nhẹ nhàng che mặt người trong lòng.

May mắn.

... ..

Dường như Hề Ngọc Đường đã chìm vào một giấc mộng rất sâu, trong cảnh tượng đao quang kiếm ảnh, máu tươi khắp nơi. Trâu Thanh luôn hộ bên người nàng, chẳng qua mỗi lần Cửu Hoàn đại đao vung xuống lại giống như đã phải dùng hết khí lực toàn thân. Hắn gào về phía trước phải cứu tiểu thư, sau đó lại có thêm rất nhiều người tới, không nói hai lời mà ôm nàng bỏ chạy.

Sau đó, nàng thấy bóng dáng Trâu Thanh càng lúc càng xa. Máu tươi vung vẩy khắp nơi, thầy ngang khắp đồng, huyết sắc đỏ tươi như một tấm lụa đỏ phủ cả bầu trời, liếc mắt nhìn lại, không thể thấy bờ. Tiếng nói của Trâu Thanh cũng càng ngày càng nhỏ, dường như người ôm nàng bỏ chạy đã bị thương, thất tha thất thểu chạy về phía sau núi, đại môn Huyền Thiên giáo như xa tận cuối chân trời, nàng dùng hết sức với tới, nhưng làm thế nào cũng không thể đến được sơn môn, cũng không thể với tới Trâu Thanh.

Một giây sau, nàng bừng tỉnh, mở mắt.

Đập vào mắt chính là tấm màn thêu hoa văn kim vân tinh xảo nơi đỉnh đầu, không khí tươi mát tràn ngập chung quanh còn mang heo chút hương của thảo dược, dưới thân là chiếc giường mềm mại, vô cùng thoải mái.

Nàng chớp mắt vài cái, cố gắng cử động bàn tay đã cứng ngắc ngoài chấn, vừa nghiêng đầu đã bắt gặp cặp mắt phượng tuyệt đẹp của Thẩm Thất.

"Tỉnh rồi sao?" Thẩm Thất mở miệng.

Hề Ngọc Đường cho Thẩm Thất một ngón cái, người sau đỡ nàng ngồi thẳng dậy, cho nàng chén nước ấm, lại bắt mạch, thấy nàng đã không còn gì đáng ngại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hề Ngọc Đường mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: "Trâu Thanh đâu?"

Thẩm Thất nhíu mày: "Mơ thấy chuyện trước kia sao?"

Nàng gật đầu.

"Trâu Thanh vẫn đang ở Tuyết Sơn." Thẩm Thất tức giận mở miệng, xoay người bụng tới một chén dược đen tuyền.

Hề Ngọc Đường ngoan ngoãn nhận bát, nghiêm mặt uống cạn một hơi. Một giây sau, miệng lại bị người nhét vào chút mứt quả, ngọt, nhưng vẫn đắng.

"Bao lâu rồi?" Nàng mở miệng.

"Vừa qua khỏi giờ Thân." Thẩm Thất thân nhiên nói: "Ngươi chỉ hôn mê hai canh giờ thôi."

Hề Ngọc Đường yên lặng nhìn nam tử điểm lệ kia, hơi cong môi: "Giận à?"

Thẩm Thất mặt không biểu cảm cất chén thuốc kia: "Không."

"Gạt người." Hề Ngọc Đường cười: "Xin lỗi, không nói cho ngươi biết là ta muốn đến Vô Lâm Minh, là ta không tốt."

Thẩm Thất yên lặng nhìn nữ tử với sắc mặt trắng bệch trước mặt, một lúc lâu sau mới nói: "Vậy lần sau thì sao? Còn muốn đi nữa không?"

Hề Ngọc Đường có chút không chắc chắn: "Đi... Đi chứ."

"Không mang ta theo?"

"... Ừ."

"Hề Ngọc Đường, ngươi giỏi thật."

Thẩm Thất không nói gì thêm, xoay người rời đi.

"Tiểu Mỹ..." Hề Ngọc Đường ngồi dậy: "A..."

Thân mình Thẩm Thất cứng đờ, vội quay đầu đã thấy nàng đang động đậy miệng vết thương, nhất thời bước nhanh chân đến bên giường: "Ngươi có thể cẩn thận một chút được không? Ngươi cho rằng vết thương nhẹ lắm à?"

Nói xong lại vén tay áo nàng lên để xem xét miệng vết thương.

Hề Ngọc Đường cúi mặt, tiếng cười vang lên trên đầu, động tác của Thẩm Thất hơi dừng lại, bắt đầu tức giận: "Hề Ngọc Đường!!"

Hề Ngọc Đường kéo Thẩm Thất đang muốn đi trở lại: "Thật sự rất đau, không lừa ngươi đâu!"

Thẩm Thất nhìn chằm chằm vào nàng, không nói chuyện.

"Được rồi." Hề Ngọc Đường bảo hần ngồi xuống: "Mặc dù chỉ là vết thương nhỏ nhưng vẫn rất đau, không phải là ngươi không biết ta rất sợ đau, hơn nữa giờ đầu ta cũng rất đau, như muốn nổ tung vậy, đừng cãi nhau với ta."

Thẩm Thất chỉ hận rèn sắt không thành thép mà từng nàng một lúc lâu, tức giận ngồi xuống.

"Đây là biệt viện của Việt Thanh Phong sao?" Hề Ngọc Đường hỏi.

Thẩm Thất không tình nguyện gật đầu: "Ta bị người kéo đến trị thương, còn tưởng Việt Thanh Phong xảy ra chuyện gì, kết quả lại nhìn thấy ngươi cả người đầy máu... Hề Ngọc Đường ngươi có thể khiến ta yên tâm hơn một chút được không? Ngươi biết lúc thấy đáng về đầy máu đó của ngươi thì suýt chút nữa ta đã điên rồi không?"

Hề Ngọc Đường lấy lòng kéo kéo ngón tay hần: "Hôm nay ta đã rất lợi hại rồi, ngươi biết mà, mấy chục người của Thính Vũ Các cũng không thể lấy

được mạng của ta, ta cảm thấy mình là thiên hạ vô địch, người để lòng hư vinh của ta bành trướng một lúc đi..."

Thảm Thất liếc nàng một cái, cũng không rút ngón tay lại.

"Tur Ly đâu, hân bị thương có nặng không?" Hề Ngọc Đường hỏi: "Còn Việt Thanh Phong, sao rồi?"

"Đều không có việc gì!" Thảm Thất tức giận đáp: "Tur Ly chỉ bị ngoại thương, đã bôi thuốc. Việt Thanh Phong không bị thương, chỉ hơi mệt, không có gì đáng ngại."

Hề Ngọc Đường vừa nghe, nhất thời yên lòng: "Ít nhiều gì thì hôm nay hân đã..."

Thảm Thất muốn nói lại thôi, lại nhìn người thêm vài lần, vẫn lựa chọn không nói chuyện Việt Thanh Phong đã bế nàng một đường trở về ra.

"Đã biết ai là người mua mạng người chưa?" Hân hỏi.

Hề Ngọc Đường lắc đầu: "Rất nhiều kẻ đáng nghi."

Tiêu Thừa, Âu Dương Huyền... Người muốn giết nàng rất nhiều đấy, chẳng qua không ngờ lại đáng giá như vậy, lần này Thính Vũ Các ra tay như thế, ngầm lại giá, chắc chắn là không ít.

Thảm Thất cười lạnh: "Vậy thì còn đi cái gì?"

"Sao người nói vậy!" Hề Ngọc Đường cười khẽ. Vốn dĩ cũng chỉ muốn xem thử Âu Dương Huyền đang muốn chơi trò gì chút thôi, hiện tại lại càng muốn đi hơn. Mặc dù không biết là ai muốn mua mạng của nàng, nhưng khi nhìn thấy nàng vẫn sống tốt, sắc mặt của người nọ, chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Hai người còn nói một hồi, Hề Ngọc Đường đã đứng dậy. Nàng bị thương cũng không nặng, chỉ là kiệt sức mà thôi, ngủ một giấc đã hồi phục lại khá rồi, ngoại trừ tay phải bị thương hành động không tiện ra, những thứ khác cũng không khác bình thường là mấy.

Lữ Chính đưa y phục tới, còn có mặt nạ, vũ khí, Thảm Thất ra ngoài chờ, đợi đến lúc nàng sửa soạn xong ra cửa, lại nhìn thấy Tur Ly đang đỏ mắt chờ trong sân, đứng bên cạnh là Việt Thanh Phong.

"Giáo chủ..."

Tur Ly vừa thấy Hề Ngọc Đường thì đã lao về phía trước, bị Lữ Chính nhanh tay lẹ mắt bắt được.

Hề Ngọc Đường xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của hân: "Sao không nằm nghỉ đi? Lỡ động đến vết thương thì sao?"

"Vết thương nhỏ mà thôi, thoa chút thuốc là ổn rồi." Tur Ly ngoan ngoãn kéo tay của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn lưu lại sự sợ hãi sau khi sống sót.

Dù đã là một hộ pháp trong Huyền Thiên giáo, nhưng nếu tính ở thế giới của nàng, cuối cùng cũng chỉ là một học sinh tiểu học, lần đầu gặp phải chuyện lớn như vậy, bị dọa cũng là chuyện thường.

Hề Ngọc Đường an ủi tiểu tử bên người, nghĩ rằng, có lẽ nàng đã bảo hộ Tur Ly quá kĩ.

"Đã cảm tạ Việt thiếu chủ chưa?" Nàng cúi đầu.

"À." Tur Ly gật đầu, nói tạ ơn Việt thiếu chủ trước mặt giáo chủ nhà mình: "Đa tạ Việt thiếu chủ đã xuất thủ tương trợ, lúc trước Tur Ly không hiểu chuyện, ngại dưng trách."

"Không sao." Việt Thanh Phong nhếch môi, nhìn về phía Hề Ngọc Đường, dừng lại trên mặt nạ của nàng một chút: "Khoẻ rồi sao?"

Hề Ngọc Đường gật đầu, có chút kì quái mà nói cảm tạ: "Liên lụy người rồi."

"Đã là đồng minh thì không cần nói lời này." Việt Thanh Phong lại nói: "Đã chuẩn bị xe."

"Giáo chủ." Thảm Thất ở phía sau lạnh lùng mở miệng.

"Không được." Hề Ngọc Đường không cần nghĩ đã mở miệng cự tuyệt: "Ồ lại đợi với Tur Ly, Lữ Chính đi theo ta, ngày mai ta đến đón các người."

"Vâng." Lữ Chính chấp tay lĩnh mệnh.

"Ta cũng đi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tur Ly nhăn lại.

Hề Ngọc Đường liếc nhìn hân một chút, người sau bĩu môi, không cam lòng buông tay Hề Ngọc Đường ra.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Võ Lâm Minh.

Lần này, bọn họ quyết định ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Thật ra cũng không phải là vì Lữ Chính không chuẩn bị, chẳng qua là sau khi thấy xe ngựa của Việt Thanh Phong, vị đường chủ đại nhân này lại nói rằng bản thân mình quá bận rộn, không thể chuẩn bị xe, sau đó lại mang gương mặt dày kia mà nhìn chăm chăm vào Hề Ngọc Đường, một dáng vẻ 'Có giới thì người làm khó ta xem?'."

Hề Ngọc Đường: Lữ Chính, ông được.

Lạnh mặt lên xe, Hề Ngọc Đường phát hiện, tên Việt Thanh Phong này là một người rất biết hưởng thụ, trong xe được bố trí vừa thoải mái vừa tinh tế, lại còn có một bàn cờ bằng bạch ngọc, vừa nhìn thấy đã biết là vô giá.

Một cảm giác xúc động muốn đập đầu xuống đất dâng lên trong lòng Hề tiểu giáo chủ.

Việt Thanh Phong coi như không có chuyện gì mà phân phó Thu Viễn đánh xe, Lữ Chính rất có nhãn lực mà ngồi bên ngoài đánh xe với Thu Viễn, chỉ chừa lại hai người trong xe.

Việt công tử kéo một ngăn hộc nhỏ, lấy ra một đĩa bánh ngọt, đẩy đến trước mặt Hề Ngọc Đường, người sau không chút khách khí lấy một khối Hạnh Hoa Tô nhét vào trong miệng.

Nhất thời, một nụ cười như gió xuân hiện lên trên mặt Việt công tử.

Hai người ăn một đường, chờ Hề Ngọc Đường ăn lưng dạ, lại bắt đầu bàn luận về chuyện ám sát lúc trước với Việt Thanh Phong.

"Không sợ bọn họ góc đầu quay trở lại sao?" Nàng mở miệng.

"Không." Việt Thanh Phong vô cùng quyết đoán: "Thích Vũ Các nhất kích không trúng, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không tới nữa. Nhưng ta muốn hỏi... Trong Thích Vũ Các có người mà ngươi quen không?"

Hề Ngọc Đường hơi sững sốt, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không có."

"Chắc không?"

Hề Ngọc Đường nghi ngờ nhìn về phía người trước mặt: "Sao lại hỏi vậy?"

Việt Thanh Phong thờ ơ nói: "Trực giác."

Hề Ngọc Đường lại nghĩ, cũng cảm thấy có chút không đúng.

Tình trạng của thủ lĩnh hắc y nhân toàn vẹn, năng là nó mạnh hết đà nhưng vẫn sống, lần tiên phong này của Thích Vũ Các cũng rất kì quái. Hề Ngọc Đường cẩn thận suy nghĩ một chút không biết mình có quen người nào không, chút nghi ngờ trong lòng lại càng sâu hơn.

"Mặc kệ là ai, trả được một cái giá lớn như vậy để mua mạng ta thì cũng không nhiều." Hề Ngọc Đường dựa vào vách xe, nói bằng giọng điệu mỉa mai: "Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có vài người, có lẽ một lúc nữa sẽ nhìn thấy thôi."

Việt Thanh Phong liếc nàng một chút, tùy tay lấy một tấm đệm bạc đưa tới: "Nghỉ ngơi dưỡng sức đi, tối nay sẽ phải hao tâm tổn sức đấy."

Hề Ngọc Đường kinh ngạc tiếp nhận tấm đệm kia: "Việt Thanh Phong, ngươi không phát sốt đấy chứ?"

Người đối diện nhú mày.

"Tốt với ta như vậy là có ý gì? Ta nói trước, ta không có tiền."

"..."

Không có ý đồ gì! Không có đâu!

Chỉ là phát hiện ngươi hơi sợ lạnh mà thôi!

Việt Thanh Phong mặc kệ nàng, nhắm mắt dưỡng thần.

Hề Ngọc Đường cười khê, cũng không đấu khẩu với hắn, điều chỉnh hơi thở, bắt đầu ngồi xuống.

Nhưng rất nhanh, nàng đã ngủ rồi.

Nghe thấy trong xe chỉ còn lại tiếng hít thở trầm ổn của nàng, Việt Thanh Phong chậm rãi mở mắt ra. Ánh nắng ngoài xe có phần yếu ớt, ánh trời chiều xuyên thấu rèm cửa rồi tiến vào trong xe, một tia sáng vừa vắn dừng lại trên mặt của người đang ngủ, dưới ánh nắng hoàng hôn, chiếc mặt nạ bạc kia như nhiễm phải một lớp kim quang óng ánh, sát khi lạnh như băng thường ngày đã suy yếu, nhìn có vẻ vô hại hơn rất nhiều.

Việt Thanh Phong yên lặng nhìn Hề Ngọc Đường đang ngủ say, một lúc lâu sau, hắn vươn tay che nơi màn cửa, vừa vặn chặn mất tia sáng kia.

"Tư Nhiên." Hắn nhẹ giọng mở miệng.

Rất nhanh, một tiếng trả lời đã truyền đến xuyên qua vách xe ngựa: "Chủ tử."

Lữ Chính ngồi ngoài xe đã bị kiềm hãm, nhìn thoáng qua Thu Viễn, người sau cười với ông ta, đặt một ngón tay trên môi, ý bảo chớ có lên tiếng.

"Truyền tin cho Lam Ngọc, ta muốn đáp án, toàn bộ." Giọng nói của Việt Thanh Phong như đã được gió thổi tan, nhẹ nhàng mà chậm rãi, nhưng lại có thể truyền vào tai người ngoài xe.

"Đã biết, chủ tử." Tư Nhiên đáp lại, rất nhanh đã không còn tiếng động nào.

Lữ Chính yên lặng nắm chặt dây cương, quyết định giả vờ như không nghe thấy gì.

Xe ngựa chạy thẳng đến Võ Lâm Minh, mãi đến khi mặt trời đã hoàn toàn chìm xuống khỏi đường chân trời, trăng sáng dần hiện lên, rốt cuộc cũng bắt đầu đi chậm lại, cuối cùng đã đứng vững trước cửa Võ Lâm Minh.

Hề Ngọc Đường ngủ cả một đường, lúc xe ngựa dừng lại mới từ từ tỉnh giấc, xung quanh hoàn toàn tối đen, nhất thời khiến nàng không thể phân biệt rõ ràng mình đang ở đâu. Nhưng rất nhanh nàng đã thanh tỉnh, mắt nhìn thẳng vào Việt Thanh Phong.

"Đến rồi sao?" Nàng mở miệng.

Việt Thanh Phong gật đầu.

Khả năng nhìn trong bóng tối của người tập võ rất tốt, giống như hắn và Hề Ngọc Đường, chút bóng tối này không thể tạo thành chút ảnh hưởng nào với thị giác của bọn họ.

"Đi thôi." Hắn nói xong, xốc màn xe đi xuống trước.

Đền được trước đại môn Võ Lâm Minh sáng trưng, người nghênh đón đang cao giọng xướng tên từng vị khách có thiếp mời, mắt thấy Việt Thanh Phong xuống khỏi xe ngựa, lập tức chạy đến hành lễ, vừa chuẩn bị mở miệng đã thấy Hề Ngọc Đường cũng xuống khỏi xe.

Nhất thời người nghênh đón kia trợn mắt há mồm, không dám tin thứ mà mình nhìn thấy, tầm mắt lướt quanh hai người một vòng, lại thêm một vòng nữa, muốn mở miệng nhưng cổ họng lại như bị ai đó bóp chặt, sau một lúc lâu cũng không thể nói lên lời nào.

Trời ạ!

Hắn nhìn thấy gì vậy!

Giáo chủ Huyền Thiên giáo lại đến chung với Việt công tử! Đến! Dự! Trên! Cùng! Một! Chiếc! Xe! Ngựa! Đây!

... Quá kinh hoàng!

Người nghênh đón kia có cảm giác như mình đã sắp hoá đá.

Không riêng gì hắn, lúc này tất cả khách nhân đứng trước sơn môn chuẩn bị vào dự tiệc thấy cảnh tượng này, dường như tất cả đều hít vào một hơi khí lạnh, trong lúc nhất thời, xung quanh đều trở nên yên tĩnh không còn tiếng động, dường như ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

"Nhất định là ta gặp ảo giác rồi!"

"Chắc đó không phải là Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong đâu!"

"Trời ơi!"

"Quả nhiên người sống lâu thì thứ gì cũng có thể nhìn thấy!"

"Ta không dám ở đây nữa!"

"Cứu mạng, ta gặp quỷ rồi!"

Nội tâm của mỗi người đều đang gào thét một cách điên cuồng, có chuyện chỉ nói được đến một nửa, có người chỉ mới xuống xe được một nửa, đường như tất cả đều lấy tốc độ nhanh nhất để chạy, tình cảnh vô cùng thảm khốc.

Hề Ngọc Đường vừa xuống xe đã nhìn thấy một đồng tượng điêu khắc, hình như hồn của tất cả mọi người đều đã bay lên trời, trong đó còn có cả đám đệ tử đón khách của Võ Lâm Minh, khoe miệng giật nhẹ, nàng hiểu rồi.

... Thật ra là trước đây một ngày, nàng cũng không thể ngờ mọi chuyện sẽ tốt đến như vậy đây có được không?

Thời gian như dừng lại ở một khắc này.

Mãi đến khi Thu Viễn ho nhẹ một tiếng, người nghênh đón mới hồi hồn, nhanh chóng mở miệng: "Việt thiếu chủ, Hề giáo chủ, hai vị tới trễ vậy, chúc buổi tối tốt lành nhé!"

... Người nói cái rắm gì vậy!

Lữ đường chủ yên lặng trợn trắng mắt.

Chuyển thiệp mời của hai người, Thu Viễn bất mãn nhìn lướt qua người nghênh đón, người sau vội vàng cúi đầu xác nhận, sau khi thấy là thiệp mời, cuối cùng cũng phải tiếp nhận hiện thực Việt Thanh Phong và Hề Ngọc Đường cùng kết bạn, cao giọng báo tên hai người.

"Việt giáo chủ... Và giáo, giáo chủ Huyền Thiên giáo... Đến!"

Lữ Chính phụng phịu liếc mắt về phía người xướng danh, nhất thời người sau đỏ đầy mồ hôi lạnh, cúi đầu nói: "... Các vị, mời!"

Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong liếc nhìn nhau, nâng bước đi vào đại môn.

Vừa đi khỏi, ngoài cửa đã bắt đầu hỗn loạn.

Tất cả mọi người nhanh chóng chia sẻ cảnh tượng không bao giờ xuất hiện trong ngày thường kia, kích động tỏ vẻ không uống công mình đã đến bữa tiệc này, cho dù có chết thì cũng được sáng mắt...

Suýt chút nữa đã không thể không chế được cục diện!

...

Mọi người ở ngoài cửa bắt đầu xôn xao, người khởi xướng lại hoàn toàn không biết gì mà cứ đi vào trong, hoặc là nói, bọn họ đã biết sẽ có kết quả như vậy, nhưng hoàn toàn không quan tâm, dù sao cũng chỉ do tự bọn họ tự hoảng sợ thôi.

Võ Lâm Minh tọa lạc trên Thanh sơn ngoài thành Lạc Dương mười mấy dặm, vốn dĩ ngọn núi lớn này là một núi hoang, nhờ Võ Lâm Minh mà được nổi danh, đổi tên gọi là Vũ Sơn. Vũ Sơn rất cao, lên tới trăm dặm, nửa dưới bằng phẳng dễ đi lại, nhưng từ giữa trở lên trên lại bắt đầu hiểm trở, mức độ khó đi không thua gì nơi đất Thục.

Miền cường xây được sơn đạo đến giữa sườn núi, đại môn Võ Lâm Minh liền được đặt ở nơi đây. Sau đó lại là một sơn đạo gấp ghe, uốn lượn đi sâu vào bên trong, người thường muốn đi thì rất khó khăn, chỉ cần hơi vô ý thì rất có thể sẽ ngã xuống vách núi, tan xương nát thịt, trừ khi thân mang võ công mới có thể đi qua được thoải mái một chút.

Lấy ánh mắt của Hề Ngọc Đường khi nhìn đến nơi này, quả thật đây chính là một thành lũy dễ thủ khó công! Nàng đã đỏ mắt rất lâu, nhiều lần nằm mộng cũng muốn chuyển tổng bộ Huyền Thiên giáo ở Tuyết Sơn về tới nơi này, nơi không đủ đại khí nhưng lại có một khoảng trời riêng như vậy thật sự chính là được tạo ra cho 'Ma giáo' bọn họ! Đám Võ Lâm Minh cứ lúc nào cũng quảng cáo chính khí rùm beng này, đúng là phiền phức...

Nghĩ đến việc do kẻ nào đó mà nàng mới không thể chuyển nhà, Hề Ngọc Đường vô cùng tức giận, mặt không biểu cảm nhìn lướt qua Việt Thanh Phong đang trầm mặc đi ở phía sau, dưới chân hơi dịch một chút, một viên đá nhỏ bình thường đã bay nhanh đánh về phía mắt cá chân của hắn.

Việt Thanh Phong vẫn không cúi đầu, làm bộ như không phát hiện ra có gì khác thường, song khi viên đá kia sắp đánh tới, bỗng nhiên hắn lại nhấc chân lên, mặt không đổi sắc bước qua một cái hố đất nho nhỏ.

... Viên đá kia theo động tác nhấc chân của đối phương mà bay sượt qua, đập vào trên vách núi bên cạnh.

Lữ Chính: ?

Thu Viễn: ??

Việt Thanh Phong: ... Nguy hiểm thật!

"Tiếng gì vậy?" Người dẫn đường hoảng hồn nhảy dựng lên, nhìn về nơi phát ra tiếng động, khi thấy vách núi bị lõm xuống cỡ một bàn tay, không khỏi kinh ngạc: "Ám khí sao?"

Hề Ngọc Đường liếc hắt một cái, quyết định im lặng. Không chỉ có nàng, Lữ Chính, Việt Thanh Phong cũng không nói gì. Nhưng Thu Viễn lại kinh ngạc mà mở to hai mắt nhìn: "Ồ, công phu tốt, lực đạo cũng tốt!"

Một đường đi, cuối cùng cũng có người nguyện ý mở miệng nói chuyện, cuối cùng cũng giải thoát sự yên tĩnh như muốn lấy mạng người rồi!

Người dẫn đường lệ nóng quanh tròng, suýt chút nữa đã kích động đến mức rút kiếm ra mà múa vài đường, ánh mắt nhìn về phía Thu Viễn nóng hừng hực như một ngọn lửa, Thu Viễn thấy mà không hiểu vì sao, còn chưa kịp tránh, đã thấy đối phương kéo lấy hắt, kề vai sát cánh mà dẫn người đi về phía trước.

"Vị tiểu huynh đệ này cũng cảm thấy như vậy sao? Ngươi cho rằng đối phương đã dùng vũ khí gì? Dám ở trước mặt Hề giáo chủ và Việt công tử múa rìu qua mắt thợ thì đúng là chán sống rồi! Ngươi nói có phải không? Ồi chao, a, ồ vị tiểu huynh đệ này tên gì vậy? Tại hạ là Thường Hưng..."

Hề Ngọc Đường múa rìu qua mắt thợ: "...."

Chết tiệt, đúng là tức điên người mà!

Thu Viễn nhìn về phía công tử nhà mình để tìm kiếm sự trợ giúp, Việt Thanh Phong cười nhẹ, khen ngợi từ tận đáy lòng: "Đúng là công phu tốt."

Hề Ngọc Đường: "..."

Hừ lạnh một tiếng, đột nhiên Hề giáo chủ tăng tốc, vận khinh công dưới chân, trong chớp mắt đã phóng người đi xa. Thường Hưng tán thưởng một tiếng, lập tức cười khò nhìn về phía Việt Thanh Phong: "Công tử... Âm khí này, cứ mặc kệ sao?"

Việt Thanh Phong nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Hề Ngọc Đường một chút, lắc đầu: "Đừng để ý."

"... À."

Một chút nhạc đệm đã bị Việt Thanh Phong bỏ qua một cách nhẹ nhàng băng quơ, mọi người lại tiếp tục đi, không bao lâu sau, trước mặt lại rộng mở, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, bọn họ đã đến.

Thu Viễn bị Thường Hưng kéo đi ở tuốt phía trước, cuối cùng lúc này đã được giải thoát. Bị bắt phải hàn thuyên với người ta trên cả một đường, lòng Thu Viễn vô cùng buồn bực, lại liên tưởng đến một màn ngoài sơn môn, hắt bắt đầu cảm thấy mọi người trong Võ Lâm Minh đều có bệnh!

Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong một trước một sau vào sảnh, Âu Dương minh chủ đang ngồi ở ghế chủ vị tiếp đón mọi người, thấy hai người vào cửa, hai mắt toả sáng, đứng dậy đi đến đón.

"Ha ha ha ha..." Ông ta tiến lên vài bước, vỗ mạnh vào vai Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong, dáng vẻ nhìn như rất thân thiết: "Tốt tốt tốt, Hề giáo chủ và Việt công tử đi đường xa mà tới, mau ngồi đi, người đâu, dâng rượu!"

Hề Ngọc Đường: "..."

Này, ông đập nhẹ một chút có được không?

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Buông Thị Nữ Đó Ra.

Âu Dương Huyền chừng năm mươi tuổi, một thân công lực hùng hậu, giọng nói vang như chuông, từ xa đã truyền vào trong tai mọi người.

Nghe thấy Hề Ngọc Đường tới cùng Việt Thanh Phong, trong lúc nhất thời mọi người trong đại sảnh to như vậy đều dừng mọi động tác.

Trời sắp đổ mưa máu rồi! Hai người này có thể đi chung một đường à?

Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong chống lại ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, đồng loạt kiến lễ với Âu Dương Huyền, về chỗ, Hề Ngọc Đường không hề khách khí mà ngồi dưới vị trí thủ tọa.

Tất nhiên vị trí này có chút nhạy cảm.

So sánh với đám người trong đại sảnh này, mặc dù tuổi Hề Ngọc Đường còn trẻ, nhưng lai lịch không nhỏ, tiếp nhận Huyền Thiên giáo mười năm, nếu phải so sánh với đại bộ phận hậu bối sau này thì tất nhiên phải là bậc tiền bối, cộng thêm sự phát triển của Huyền Thiên trên giang hồ mấy năm gần đây, thân thủ của giáo chủ lại cao cường, ngồi ở vị trí đầu tiên dưới chỗ ngồi của Âu Dương Huyền thì cũng có thể giải thích được.

Nhưng có tư cách ngồi và không hề chào hỏi gì mà tự ý ngồi là hai chuyện khác nhau.

Ở đây đều là các đại môn phái hoặc thủ lĩnh đáng chú ý, ai cũng có tư cách ngồi vào một bữa tiệc của võ lâm, nhưng có ai lại không gặp mặt hàn thuyên khách sáo trước một chút rồi cuối cùng mới ngồi chứ? Nào như Hề Ngọc Đường, cứ dứt khoát ngồi trong khi đám người này vẫn còn đứng.

Đám người thăm phỏng đao quang kiếm ảnh qua mắt của mình, rốt cuộc cũng phải yên lặng mà chấp nhận.

Cứ ngồi đó đi... Đánh bại cả Tiêu Thừa, chỗ ngồi thì sao, hấn vui là tốt rồi...

Động tác của Việt Thanh Phong chậm hơn so với Hề Ngọc Đường, hấn muốn ngồi cạnh nàng, nhưng vừa bước ra nửa bước, một hạ nhân liền dẫn hấn đến vị trí đối diện, hai người ngồi nhìn nhau từ xa, cách chỉ vài thước. Cự ly này, cho dù là ai động thủ với đối phương trước thì cũng không phải chịu thiệt, hiển nhiên là đã được sắp xếp rất tốt.

Việt Thanh Phong đi theo ngồi vào chỗ tên hạ nhân kia dẫn đến, nụ cười vẫn treo trên mặt, nhưng trong lòng lại âm thầm hỏi thăm già trẻ cả nhà Âu Dương Huyền...

Lúc này ông có biết ta và Hề Ngọc Đường là kẻ thù không?

Đầu mấy tên Huyết Sát Điện với Mười Tám Thủy Trại kia đều bị nhét rom hết rồi à?

Hai người ngồi vào chỗ của mình xong, trong phòng lại bắt đầu ồn ào trở lại.

Thị nữ xinh đẹp rót cho Hề Ngọc Đường một ly rượu đầy, người sau lạnh nhạt tiếp lấy, mắt lướt nhanh qua bốn phía, dừng lại trên người hai tên điện chủ của Huyết Sát Điện, thấy Tiêu Thừa vẫn chưa đến dự tiệc nhưng vài đương gia của Mười Tám Thủy Trại đã đến đây, không khỏi cười lạnh trong lòng.

Nghĩ đến việc vừa rồi khi mới vào cửa Âu Dương Huyền đã vỗ hai phát vào cánh tay nàng, Hề Ngọc Đường thu mắt, ánh sáng bên trong có chút thâm thúy khó dò.

"Hôm nay hai vị cùng đến đây, đúng là ngoài dự đoán của mọi người!" Âu Dương Huyền mở miệng: "Thanh Phong, tiểu tử nhà ngươi đã khiến lão phu bất ngờ đấy, vốn dĩ còn tưởng rằng hôm qua Thâm thần y qua phủ là do thân thể ngươi không khỏe, không ngờ hôm nay lại đến đây, không có gì đáng ngại chứ?"

Thấy Âu Dương Huyền lên tiếng, mọi người đều im lặng.

Việt Thanh Phong không hề có phản ứng gì, chỉ cười chấp tay: "Minh chủ đã mời thì sao lại dám không tới? Nhưng có thể kết bạn với Hề giáo chủ thì mới đúng là trùng hợp."

"Vậy à?"

Âu Dương Huyền nhìn về phía Hề Ngọc Đường, người sau lạnh lùng đặt ly rượu xuống, thị nữ bên cạnh nhanh chóng rót đầy, sau đó lại ngồi xuống chỗ của mình bên cạnh Hề Ngọc Đường, gò má có chút đỏ, thẹn thùng nhìn người bên cạnh.

Hề Ngọc Đường thấy nàng như thế, đôi môi mông dưới lớp mặt nạ nhếch lên, khoác tay vòng qua vòng eo mảnh khảnh của thị nữ, lười biếng nâng mắt nhìn Âu Dương Huyền: "Có thể coi như bốn toạ và Việt thiếu chủ có chút nợ nần, lúc trước hẹn nhau ở Vọng Tương lâu nên mới tới trễ một chút."

"Còn có việc này sao?" Âu Dương Huyền ra vẻ kinh ngạc: "Hề giáo chủ đừng bắt nạt Thanh Phong nhé."

"Không dám." Hề Ngọc Đường nói dối không chớp mắt: "Việt giáo chủ có việc nhờ bốn toạ giúp đỡ, bốn toạ đã đồng ý, hôm nay chỉ bàn bạc tiền công mà thôi."

Âu Dương Huyền: Cái gì?

Việt Thanh Phong: Tư thế đó của ngươi là gì, mau buông thị nữ kia ra!

Lữ Chính: Giáo chủ, sao người lại bắt đầu đi gạt người rồi? Người không thấy ngại sao?

"Không biết phí để Hề giáo chủ chịu giúp... Là bao nhiêu?" Một đương gia nào đấy của Mười Tám Thủy Trại mở miệng.

Hề Ngọc Đường cười khê, lời nói ra rất có trọng lượng: "Năm ngàn lượng."

Mọi người: "..."

"Năm ngàn lượng cũng không phải là con số nhỏ đâu." Một giọng nói sắc bén vang lên, Hề Ngọc Đường nhìn qua theo tiếng, là một nam tử, ánh mắt hung ác nham hiểm, vóc người gầy guộc, trên khuôn mặt không hề có ý tốt mà chỉ có hai chữ bói móc.

"Không phải là Huyền Thiên giáo các ngươi muốn vu khống chơi xấu người khác chứ? Nghĩ cũng biết, Huyền Thiên giáo các ngươi không bao giờ biết xấu hổ, Việt thiếu chủ đừng mắc mưu của hấn!"

Vừa giáp mặt đã đối chọi gay gắt như thế, trong phút chốc mọi người trên yến tiệc đều bắt đầu tập trung lại.

Này, mau đánh nhau đi!

Đôi mắt của Hề Ngọc Đường có phần lạnh lẽo, vươn ngón tay thon dài thường thức ly rượu bằng bạch ngọc, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: "Ta còn tưởng là ai, thì ra là điện chủ Huyết Ngọc, Huyết Sát Điện các người không trả nổi năm ngàn lượng, không có nghĩ là Việt thiếu chủ không thể. Vu khống sao? Đừng ngậm máu phun người như thế, không bằng hỏi Việt thiếu chủ một chút, giá trị con người của bốn toạ là bao nhiêu? Năm ngàn lượng đã là giá hữu nghị rồi!"

Quần chúng: ... Ngươi và Việt Thanh Phong có tình hữu nghị cái con khi!

Huyết Ngọc bị nghẹn một chút, mặt đỏ lên: "Sao Huyết Sát Điện của chúng ta lại không chuẩn bị nổi năm ngàn lượng này cơ chứ!"

"Vậy thì lấy ra trước mặt ta xem nào!" Hề Ngọc Đường bùng ly rượu được thị nữ kia rót đầy lên rồi uống một ngụm, ngay cả mắt cũng lườm nâng lên.

Nhất thời Huyết Ngọc bị thái độ của nàng chọc giận, vỗ bàn đứng lên: "Lấy thì lấy! Ta..."

"Nhị đệ!" Cuối cùng Huyết Sát điện chủ cũng không thể ngồi nhìn người nhà mình tiếp tục làm người đần độn thêm nữa: "Ngồi xuống!"

"Đại ca! Hề Ngọc Đường hấn khinh người..."

"Ngồi xuống!"

Huyết Ngọc: TAT

Thấy Huyết Ngọc bị khí thế của Huyết Sát trấn áp, Hề Ngọc Đường cười đầy ý trào phúng, khẽ nói thầm: "... Ngu xuẩn."

Âu Dương Huyền nhìn một màn kịch vui xong, lúc này lại nhảy ra chủ trì đại cục. Ông ta nhìn Hề Ngọc Đường, sau đó lại nhìn sang Việt Thanh Phong: "Thanh Phong, lời Hề giáo chủ nói là thật sao?"

Việt Thanh Phong nâng mắt nhìn về phía đối diện, vừa vặn bắt được ánh mắt thờ ơ của Hề Ngọc Đường, biết ý của nàng, bất đắc dĩ mở miệng: "... Quả thật là có chuyện này. Thu Viễn?"

Đột nhiên Thu Viễn cảm thấy cả người mình run lên: "... Công, công tử?"

"Đưa số tiền 'giao phó' kia cho Hề giáo chủ." Việt Thanh Phong nói rất thân nhiên: "Cũng xin những người đang ngồi ở đây làm chứng."

Thu Viễn: "..."

Hắn chưa bao giờ gặp qua người vô liêm sỉ như thế bao giờ! Bằng hữu sao? Máy canh giờ đồng sinh cộng tử đâu? Bánh ngọt đã ăn trên xe ở đâu rồi?

Thu Viễn cảm thấy huyết thái dương của mình đang nhảy lên từng hồi, dưới ánh mắt nhìn đăm chiêu của mọi người mà phụng phịu lấy ra một sấp ngân phiếu từ trong ngực, cứng nhắc đưa cho Lữ Chính sau lưng Hề Ngọc Đường.

Người sau cười đến mức không thấy mắt đâu, thoăn thoắt nhận lấy ngân phiếu, nói một tiếng đa tạ, rất hân hạnh khi được chiếu cố.

... Chiếu cố cái đầu nhà ngươi! Các ngươi đang mở cửa hàng buôn bán à?

Không phải là kết minh sao, còn muốn trả phí xuất trưởng cái gì, ngay cả giáo chủ mà Huyền Thiên giáo các người cũng có thể đưa ra buôn bán được sao?

Thấy Lữ Chính nhận tiền, thậm chí Hề Ngọc Đường còn không thèm liếc mắt nhìn vị công tử như ngọc kia chút nào, ôm thị nữ tiếp tục uống rượu!

Làm bại tướng dưới tay Việt Thanh Phong, lần này lại đến dự tiệc cùng hắn, chắc chắn những người khác sẽ nghĩ rằng nàng là kẻ không biết xấu hổ chỉ thích ôm đùi người ta, dọc đường đi Hề Ngọc Đường đã nhìn những ánh mắt này từ lâu rồi.

Người nhảy ra chắn trong đại hội võ lâm là hắn, kẻ cướp mâm xuống tay linh hoạt gọn gàng cũng là hắn, hiện giờ kẻ chủ động làm hoà kết minh cũng là hắn... Mặc dù có ơn cứu mạng, nhưng Hề Ngọc Đường nàng không phải là kẻ thư đồng hậu hạ thái tử đọc sách, không bóc lột một khoản thì đúng là tự vứt bản mặt này của nàng đi là vừa.

Có nợ phải thu, ân cứu mạng nàng sẽ báo, nhưng phí xuất trưởng nàng vẫn phải thu.

Cho dù có khiến lòng hắn không thoải mái thì chuyện này cũng đáng.

Trong lúc mọi người còn đang cảm khái cho khoản tiền này của Việt Thanh Phong thì một tràng cười lớn đã truyền vào trong đại sảnh, người chưa tới nhưng tiếng đã tới trước, như sấm bên tai, khiến màng nhĩ đại đa số người ở đây đều phát đau.

"Ha ha ha ha... Hề giáo chủ đúng là người thoải mái, rất can đảm, lại dám bắt bẻ cả Việt thiếu chủ, Liệt Thiên Hạo ta phục ngươi rồi! Tiều Thừa lão đệ,

ngươi nói có đúng không?"

Nghe tiếng, Hề Ngọc Đường đặt ly rượu xuống, híp mắt nhìn về phía cửa.

Người tới chính là Tiêu Thừa và Liệt Ngạo Thiên.

Liệt Ngạo Thiên là một kẻ kì lạ, một kẻ ngốc không để tâm bất cứ thứ gì, xem trọng võ công, hề nhìn thấy ai có công phu tốt thì nhất định phải đánh nhau một trận. Năm đó khi Huyền Thiên giáo khuếch trương địa bàn thì cũng đã phát sinh xung đột với Liệt Diễm Bang, vốn dĩ cũng chỉ là tranh chấp nhỏ, nhưng sau đó lại biến thành bang chúng trong bang cùng quần chiến. Cổ tình năm đó bên người Hề Ngọc Đường lại không có ai để dùng, vì thế phải tự thân xuất mã đến giải quyết vấn đề, thứ khéo chính là, Liệt Ngạo Thiên cũng tự thân xuất mã.

Đối mặt với vấn đề buồn bán, Hề Ngọc Đường càng có khuynh hướng ngồi vào bàn rồi từ từ bàn bạc. Nhưng sao một kẻ vô cùng quê mùa lại đồng ý ngồi xuống dùng tài hùng biện đầy tính quân tử mà tranh cãi với người đây? Vì thế hai người bắt đầu ẩu đả từ trên đường đến trên núi, đánh một ngày một đêm, cuối cùng, Hề Ngọc Đường liều mạng, mặc kệ nội thương, đá Liệt Ngạo Thiên một cước rớt xuống sông.

Huyền Thiên thắng, giành được địa bàn, nhưng hiện nay, nhóm giáo chúng và bang chúng của Liệt Diễm Bang cứ gặp mặt là phải đánh, tất nhiên người làm gương đầu chính là hai vị thủ lĩnh.

Liệt Ngạo Thiên không mang thù nhưng cứ thích động thù, không khác gì Trâu Thanh, đánh đến sau này, mỗi khi Hề Ngọc Đường thấy ông ta thì đều bỏ chạy, dần dần lại truyền ra lời đồn hai người kết thù không hẹn gặp mặt nhau trên giang hồ.

Nhưng sự thật thì sao?

Sự thật chính là, Liệt Ngạo Thiên ông ta là một kẻ ngốc.

"... Không biết sao Liệt Diễm Bang vẫn còn có thể tồn tại đến ngày nay, bang chủ hồn nhiên như thế, đúng là người khờ có phúc của người khờ." Phía sau Hề Ngọc Đường, Lữ Chính nhỏ giọng chầm chọc.

"Đừng xem thường người ta." Hề Ngọc Đường thờ ơ nói: "Trong lòng ông ta biết rất nhiều, so với ông ta, Tiêu Thừa mới là kẻ ngu xuẩn thật sự."

Lữ Chính ngầm chấp nhận, không nói gì thêm.

Mọi người thấy Liệt Ngạo Thiên và Tiêu Thừa, nhất thời ai nấy cũng mang dáng vẻ muốn xem kịch vui, không biết đã đảo mắt giữa Hề Ngọc Đường và Tiêu Thừa bao nhiêu vòng. Liệt Ngạo Thiên hoàn toàn không nhìn thấy cục diện sóng to gió lớn này, sau khi vào cửa với Tiêu Thừa, ánh mắt như đao kia quét một vòng, đầu tiên là dừng trên người Việt Thanh Phong, thấy sắc mặt của hắn không tốt, hơi có chút tức giận, tiếp theo thì đã thấy Hề Ngọc Đường rồi.

"Hề lão đệ, đã lâu không gặp, đến đánh một trận đi!" Liệt Ngạo Thiên háng giọng mở miệng.

Nghe cách xưng hô này, tay Hề Ngọc Đường run lên, suýt nữa đã làm rơi ly rượu xuống đất.

Dường như là cùng lúc, Việt Thanh Phong ở phía đối diện cũng phun một ngụm rượu, sau đó là một con ho khan tới tấp.

"Chắc, Việt công tử à, sao xương cốt của ngươi lại yếu như vậy, uống rượu mà cũng sặc được đấy!" Liệt Ngạo Thiên nhíu mày: "Không phải hôm qua Thảm Thất đã đến khám bệnh cho ngươi rồi sao? Sao đám người trẻ tuổi các ngươi lại càng lúc càng yếu ớt như vậy, bỏ đi, Hề lão đệ đừng để ý đến bọn họ, chúng ta đánh nhau đi."

Việt Thanh Phong ho đến mức đỏ cả mặt, vất vả một lúc mới dịu xuống, sau khi nghe được nửa câu trên, suýt chút nữa đã nghẹn họng thêm lần nữa.

Người trẻ tuổi cái gì?

Hề Ngọc Đường không phải là người trẻ tuổi sao? Còn có cách xưng hô kia là cái quái gì vậy?

"Không đánh." Hề Ngọc Đường chậm rãi mở miệng: "Mỹ nhân trong ngực, rượu ngon nơi tay, đánh nhau nhiều sẽ sát phong cảnh."

Liệt Ngạo Thiên trừng mắt: "Ngươi muốn uống rượu thì ta mang cho ngươi một vò nữ nhi hồng quý giá nhiều năm, đưa thêm mười tám vị mỹ nhân đến tông giáo trên Tuyết sơn thì thế nào."

"Không dám, Liệt bang chủ đại nhân cứ giữ đi." Hề Ngọc Đường từ chối: "Nhà ta còn một vị mỹ nhân nóng tính cứng đầu đó, không thể trêu được."

Việt Thanh Phong: ... Đủ rồi đấy.

"Nhà ngươi?" Liệt Ngạo Thiên nao nao: "Đại tiểu thư Đường gia à?"

Hề Ngọc Đường cũng sững sốt một chút, vốn dĩ nàng còn muốn nói đó là Thảm Thất... Suýt chút nữa đã quên mất vẫn còn một Đường Tích Tích rồi!

Nhắc tới đại tiểu thư của Đường gia, sắc mặt của mọi người càng phần khích hơn, từng ánh mắt cứ bay tới bay lui trên người Tiêu Thừa vừa bước vào cửa, người sau bị nhiều người chú ý như thế, tức giận đến mức hừ lạnh một tiếng, bỏ rơi Liệt Ngạo Thiên rồi tự mình nhập tiệc.

"A, mệnh của ta chả kén gì cả, Tiêu Thừa lão đệ thứ lỗi nhé." Liệt Ngạo Thiên biết mình đã lỡ lời, vội vàng nhận lỗi với Tiêu Thừa: "Nhưng dù gì cũng phải nói, nam chưa cưới nữ chưa gả, Vân Hàm tiểu tử lại không tệ, thiếu gì một nàng Đường Tích Tích kia để làm tức phụ chứ, cô nương tốt rất nhiều, lừng lờ như thế thì không nên..."

Nhi từ Liệt Anh đi theo Liệt Ngạo Thiên nhin không được ho khan một tiếng, kéo phụ thân nhà mình.

Liệt Ngạo Thiên: "... Mẹ nó, lại nói bậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Quy Tắc Giang Hồ.

Dưới hoàn cảnh này, không thể nghi ngờ gì khi Tiêu Thừa chính là người lúng túng nhất ở đây.

Con ông ta lên đến tận Tuyết Sơn chỉ vì Đường Tích Tích, kết quả chính chủ không ra lại mang một thân thương tích trở về. Ông ta làm người đứng đầu một môn phái đứng ra bảo thù thay cho nhi tử, lại thất bại thảm hại, suýt chút nữa còn bị giết, hiện tại còn nhận được không ít ánh nhìn chòng chọc đầy chế nhạo của mọi người, nếu không phải ông ta có huyết hải thâm thù với Hề Ngọc Đường, chắc rằng cũng sẽ không nhin được mà bắt đầu cảm thông cho ông ta rồi.

Chỉ tiếc, giữa nàng và Tiêu Thừa chỉ có một kết cục nếu người sống thì ta chết.

"Tiêu lão đệ, không biết thương thế của Vân Hàm sao rồi? Có nặng lắm không?" Câu hỏi của Âu Dương Huyền đã xua tan không khí xấu hổ trong đại sảnh.

Nghe thấy Âu Dương Huyền mở miệng, dường như cuối cùng Âu Dương Huyền đã có thể tìm được tâm phúc của mình, đứng dậy chấp tay: "Lúc này khuyến tử đã bị trọng thương, trước khi Tiêu mỡ đi hẳn còn học máu, giờ chỉ có thể nằm trên giường không dậy nổi, tìm đại phu ở khắp nơi mà vẫn không có chút khởi sắc, Tiêu mỡ thật sự... Thật sự rất..."

Nói đến đây, mắt Tiêu Thừa đỏ lên, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào.

Đại sảnh yên tĩnh đến mức dọa người, Tiêu Thừa cố gắng bình tĩnh một chút rồi nhìn lướt qua Hề Ngọc Đường: "Âu Dương minh chủ, đáng ra lần này Tiêu mỡ sẽ không thể đến đây. Nhưng nếu đã tới thì đầu tiên, Tiêu mỡ muốn tìm đại phu cho nhi tử của ta, thứ hai... Là muốn kết thúc việc này, vẫn xin minh chủ suy xét tới tình hình hiện tại của Vân Hàm mà thành toàn cho Tiêu mỡ."

Vừa nói xong, mọi người đều chuyển mắt về phía Hề Ngọc Đường.

Sắc mặt Âu Dương Huyền có chút nghiêm trọng, nhìn về phía dưới: "Hề giáo chủ... Người thấy thế nào."

Hề Ngọc Đường rút cánh tay bên hông mỹ nhân về, từ từ ngồi thẳng dậy, ánh mắt u tối như đêm đen bên dưới mặt nạ đón nhận ánh mắt của Âu Dương Huyền: "Minh chủ cho rằng phải kết thúc bằng cách nào đây?"

Âu Dương Huyền trầm tư một chút: "Vẫn phải hỏi, thương thế của Vân Hàm là do Hề giáo chủ gây nên sao?"

Hề Ngọc Đường nói: "Không sai, Tiêu các chủ ước chiến với bản toạ, nhưng không ngờ thiếu Các chủ lại lấy thân ra chấn, bản toạ rất khâm phục."

Âu Dương Huyền: "... Ông ta nên nói câu gì tiếp đây?"

Mọi người đều nói Tiêu Vân Hàm bị thương thay phụ thân mình, là đạo hiếu! Còn trách Hề Ngọc Đường làm cái rắm gì?

Có phải cố ý đâu?

Hơn nữa nhi tử của người còn chủ động chạy lên Tuyết Sơn khiêu khích người ta, ngay cả chính chủ còn chưa bước ra ngoài, mới phải hộ pháp đuổi đi thôi, Tiêu Thừa người còn muốn gì nữa? Sao người không nhìn lại mình đi!

Thấy sắc mặt của Âu Dương Huyền lúc xanh lúc trắng, Hề Ngọc Đường vô cùng bình tĩnh, nếu không phải khoe môi nàng còn đang nhếch lên tạo thành một nụ cười châm biếm kia, có lẽ mọi người còn tưởng nàng đang khen Tiêu Vân Hàm thật lòng đấy.

Tiêu Thừa thấy tình thế vẫn không thay đổi, lại mở miệng: "Lão phu nguyện là người bị thương, con ta là vô tội! Đáng thương cho Vân Hàm bị thương quá nặng, minh chủ, ta..."

Âu Dương Huyền có chút không vui nhìn về phía Tiêu Thừa: "Ngừng kiện cáo đi. Người đã đến đây tìm y, vậy lão phu chiêu y cho người thì thế nào?"

"Thiên hạ thiếu thần y, nếu chậm trễ sẽ càng khiến cho Tiêu thiếu Các chủ đau khổ hơn." Nhị điện chủ Huyết Ngọc của Huyết Sát Điện lại mở miệng, dường như hôm nay mấy kẻ thuộc phe yếu bọn hắn đều đang muốn trở mặt với Hề Ngọc Đường: "Chẳng phải lúc này Lạc Dương đang có sẵn sao?"

Hề Ngọc Đường khép hờ mắt, mắt điếc tai ngơ."

"Đúng rồi, Thâm thần y đang ở đây..." Lời vừa ra khỏi miệng thì Âu Dương Huyền lại cảm thấy có chút không đúng, không khỏi nhìn về phía Hề Ngọc Đường: "Hề giáo chủ?"

Trầm mặc hai giây, nàng nói, mặt không đổi sắc: "Có thể được."

Lời nói vừa dứt, không chỉ có Huyết Ngọc kinh ngạc mà Tiêu Thừa cũng ngẩn phát đầu lên.

"Chỉ cần Tiêu các chủ có thể trả nổi phí chẩn bệnh là được, từ trước đến nay A Thất rất có tấm lòng của một y giả." Hề Ngọc Đường cười nhẹ: "Chắc hẳn sẽ chữa trị cho Tiêu thiếu các chủ không thua gì Việt thiếu chủ đâu."

Việt Thanh Phong: ...

Liệt Ngạo Thiên nói thẳng ý của mình: "Hề lão đệ, ngươi đồng ý thật đấy à?"

Hề Ngọc Đường bật cười: "Liệt Ngạo Thiên ngươi theo phe nào đấy?"

Liệt Ngạo Thiên vò đầu, tò mò hỏi tí mà cũng không được!

"Sao bốn toạ có thể không đồng ý được?" Hề Ngọc Đường lại ôm eo vị mỹ nhân kia: "Đây là hai chuyện khác nhau, Tiêu Các chủ có thể yên tâm, không có việc gì mà bốn toạ không làm được cả."

Ta đánh nhi tử của ông bị thương, nhưng sau đó ông lại muốn đại phu nhà ta đi chữa bệnh cho nhi tử của ông sao?

Có phải đầu ông toàn là cỏ không vậy?

Lời nói của Hề Ngọc Đường đã khiến sắc mặt của Tiêu Thừa hơi có chút thay đổi, nhìn về phía Âu Dương Huyền xin chút trợ giúp, người sau lắc đầu xua tay, dáng vẻ đó chính là để mặc cho hai người thương lượng.

"Xin minh chủ làm chủ!" Tiêu Thừa kiên trì.

Âu Dương Huyền: "..."

Ta làm chủ con bà nhà ngươi!

Đánh không lại tiểu tử này, nói cũng không lại người ta, ngươi muốn làm gì thì tự đi mà nói!

"Khụ khụ khụ..."

Đột nhiên mấy tiếng ho khan vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, mọi người nhìn về phía Việt Thanh Phong theo bản năng, dường như mấy suy nghĩ của Âu Dương Huyền sáng lên, có chút nóng vội mà mở miệng: "Thanh Phong, ngươi thấy việc này thế nào?"

Việt Thanh Phong là thiếu chủ của đệ nhất thế gia, từ trước đến nay đều có thái độ làm việc độc lập trên võ lâm, nhân phẩm tốt, phong độ không thể chê vào đâu, nói chuyện có phân lượng, hắn và Lăng Tiêu Các không thù không oán, lại là kẻ thù lâu năm của Hề Ngọc Đường, để hắn xử lý thì quá tốt rồi!

Thật sự Âu Dương Huyền đang rất muốn khen ngợi bản thân vì sự tài trí của mình.

Đột nhiên Việt Thanh Phong bị đẩy lên đài, lại ho khan vài tiếng, lúc này mới khó khăn mở miệng: "Minh chủ định... Khụ... Để Thanh Phong phán xét chuyện này sao?"

Âu Dương minh chủ gật đầu một cách nghiêm túc.

"Vậy được rồi..." Việt Thanh Phong từ từ đứng lên, cố gắng kìm chế cơn ho khan bên miệng, giọng nói có chút yếu ớt: "Vậy Việt mỗ bắt tài xin được nói hai câu."

Chính sảnh vô cùng yên tĩnh, chỉ thấy hắn nhìn Tiêu Thừa: "Tiêu Các chủ cảm thấy thân thể của lệnh lang rất quan trọng sao?"

Tiêu Thừa gật đầu.

"Vậy trị thương quan trọng hơn... Khụ, nếu không chê, Việt mỗ có giao tình rất tốt với Dược Vương Cốc, nếu không ngại thì nhờ Dược Vương Cốc ra tay có được không?"

Tiêu Thừa mừng rỡ: "Tiêu mỗ đa tạ Việt thiếu chủ."

Việt Thanh Phong thần nhiên đáp lễ: "Nhắc tay giúp đỡ mà thôi."

Dứt lời, hần lại nhìn Hề Ngọc Đường: "Xét đến cùng thì chuyện này cũng có liên quan đến Giang nữ hiệp của Ly Tuyết Cung và Đường cô nương, như Việt mỗ đã nói..." Hần lại ho khan, một lúc sau mới dừng lại, mặt không đổi sắc nắm chặt chiếc khăn đã thấm máu: "... Không ngại mời hai vị nữ hiệp làm sáng tỏ hiểu lầm này, hoá giải tâm kết giúp Tiêu thiếu Các chủ."

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì, xem ra thân thể của Việt thiếu chủ ngày càng không tốt rồi.

"Không được." Mắt Hề Ngọc Đường đảo qua chiếc khăn lụa trong tay hần: "Từ sau khi Tích Tích gặp Tiêu Vân Hàm thì đã mắc bệnh nặng không dậy nổi, A Thất nói đó là bệnh nan y, chỉ có thể tĩnh dưỡng, cho dù là ai cũng không thể quấy nhiễu, nếu không về sau sẽ càng khó khăn hơn."

Dù gì năm đó cũng từng là đích nữ của Đường Môn, cứ chết trẻ như vậy, thật đáng tiếc.

Có người thờ dài lắc đầu.

"Việc này không liên quan gì tới Thiên Đồng cả, Việt thiếu chủ cẩn thận lời nói."

Lúc này cung chủ Ly Tuyết Cung vẫn chưa hề lên tiếng từ lúc vào cửa tới giờ mới trầm giọng mở miệng.

Yến hội tiến hành đến lúc này, Hề Ngọc Đường mới bắt đầu chuyển mắt về phía Liễu Mạn Vân.

Năm nay vị cung chủ này đã gần bốn mươi, lại nhờ bảo dưỡng vô cùng tốt mà thoát nhìn cũng không khác nữ tử hai mươi là mấy, thậm chí còn nghe nói lúc trẻ đã từng tuyệt đỉnh cả thiên hạ. Làm chương môn đứng đầu cả một môn phái toàn nữ tử, địa vị của Liễu Mạn Vân trong võ lâm rất cao, nói chuyện cũng rất có phân lượng, nhưng điều quan trọng nhất là quan hệ của Hề Ngọc Đường và bà ta lại có chút kì lạ.

Nói đúng ra thì năm đó qua hệ của phụ thân Hề Ngọc Đường là Hề Chi Miêu và vị đệ nhất nữ nhân võ lâm này không phải tầm thường, nghe nói năm đó hai người đã từng kết bái huynh muội. Chẳng qua dưới đôi mắt của Hề Ngọc Đường, giao tình của hai người cũng không tốt là bao.

Dường như đã phát hiện nàng đang nhìn mình, Liễu Mạn Vân nhìn thẳng vào Hề Ngọc Đường. Người trước gật đầu hỏi thăm, người sau cũng nhếch môi, nâng chén về phía bà ta.

"Mạn Vân cô cô nói phải." Khoé môi nàng nhếch lên thành một nụ cười như có như không, tuy rằng cách xưng hô có phần thành kính nhưng lại không nghe ra bao nhiêu thành ý.

Dường như đã bị cách xưng hô này gọi nhớ lại vài thứ, Liễu Mạn Vân gạt mình, nhưng biểu cảm vẫn lạnh lùng như cũ, ánh mắt lại trở nên mơ hồ.

Hai người nhìn nhau một lúc, sau đó lại cùng dời mắt.

Bị Hề Ngọc Đường và Liễu Mạn Vân phủ quyết lời đề nghị, lúc này Việt Thanh Phong cũng chỉ có thể đi đường vòng.

"... Nếu đã như thế thì không thể nào thực hiện cách này được." Hần khẽ thờ dài: "Tiêu sư đệ lên Tuyết Sơn vì Đường cô nương, Tiêu Các chủ vì báo thù mà muốn đòi công đạo từ Hề giáo chủ, vì tình thân, Việt mỗ không thấy Tiêu Các chủ có gì không ổn."

Tiêu Thừa vừa nghe thì sắc mặt cũng có chút vui mừng: "Việt thiếu chủ suy nghĩ thật chu đáo."

Việt Thanh Phong miễn cưỡng cười cười: "Có điều lý do ra tay của Hề thiếu chủ cũng không có gì sai. Nếu Tiêu Các chủ đã cho rằng việc này cần được kết thúc thì ta vẫn còn một cách, cứ dựa theo quy tắc giang hồ đi."

Tiêu Thừa: "Cái gì?"

Hề Ngọc Đường khép hờ mắt, cúi đầu cười.

Việt Thanh Phong, lòng người quá đen tối.

"Quy tắc giang hồ sao?" Liệt Ngao Thiên mở miệng: "Là quy tắc giang hồ mà ta biết đó à?"

"Đúng vậy." Việt Thanh Phong gật đầu: "Không biết hai vị thấy thế nào?"

Cái gọi là quy tắc giang hồ, tất nhiên chính là nếu không giải quyết được mâu thuẫn thì phải đánh một trận.

Ai thắng thì có lý, giang hồ chính là nơi thô bạo đơn giản như thế.

Tiêu Thừa nhíu chặt mày, nhìn về phía Việt Thanh Phong, ánh mắt lại có chút nghi ngờ, mà Hề Ngọc Đường buông nữ nhân trong lòng ra rồi đứng dậy: "Lời Việt công tử đã nói, thứ lỗi cho bốn toạ không thể đồng ý."

Việt Thanh Phong nhíu mày: "Hà?"

"Tiêu các chủ đã bại dưới tay bổn toạ một lần, nếu bại thêm lần nữa thì Huyền Thiên giáo bọn ta cũng không thể chịu nổi cuộc trả thù trăm năm của Lăng Tiêu Các đâu!" Hề Ngọc Đường trả lời rất nhẹ nhàng, nhưng từng chữ một đều như từng cái tát mà đập mạnh vào mặt Tiêu Thừa: "Bổn toạ cũng nên lo lắng cho giáo chúng Huyền Thiên giáo một chút, ân oán cá nhân chỉ là chuyện nhỏ, phải biết bảo vệ nhau mới là chuyện lớn."

Tiêu Thừa: "..."

Không biết là ai đã phì cười ra tiếng, không khí trong đại sảnh nhanh chóng trở nên quái dị.

Đây rõ ràng là đang cười nhạo lòng dạ của Lăng Tiêu Các rất hẹp hòi mà!

"Vậy thì hết cách." Việt Thanh Phong ho khan: "Tiêu Các chủ tiền bối, Việt mỗ tin vào nhân phẩm của ngài, cũng tin vào khí phách của Lăng Tiêu Các. Việc Hề giáo chủ nói sẽ không xảy ra, Việt mỗ cam đoan."

Hề Ngọc Đường châm chọc: "Ngươi cam đoan à? Ngươi là người của Lăng Tiêu Các sao?"

Việt Thanh Phong lắc đầu: "Nếu như mọi chuyện thật sự xảy ra như Hề giáo chủ nói thì Cô Tô Việt gia cũng sẽ tham gia, bảo vệ cho Huyền Thiên. Hề giáo chủ có thể tin tại hạ không?"

Hề Ngọc Đường nheo mắt, nhìn người đối diện một lúc lâu mà không nói gì. Sau một hồi, nàng cười lạnh: "Ngươi và ta có thù, cả thiên hạ đều biết, lời bảo đảm của Việt gia với bổn toạ mà nói chính là cái rắm."

Lời này không hề khách sáo chút nào.

Việt Thanh Phong sùng sốt một chút, sau đó lại nhún mày: "Đừng nói tục."

Hề Ngọc Đường đại 囧!

... Ngươi đang nói cái gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Trăng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Người Nghĩ Ta Có Dám Không

Một câu nói ra, dường như xung quanh càng yên tĩnh hơn.

Việt Thanh Phong ngáp ngừng một chút, bắt đầu cứu vớt cục diện: "Hề giáo chủ, từ ngữ thô bi không thể dùng để giải quyết vấn đề, Việt mỗ nhận sự uy thác của mình chủ, thành tâm cố gắng giải quyết vấn đề của hai vị, nếu ngươi nói năng lỗ măng như thế, Việt mỗ... Không quan tâm nữa."

Nói xong, vung tay áo, ngồi xuống.

Hắn ngồi xuống rồi.

Ngươi còn dám kiêu ngạo phải không?

Mọi người còn chưa kịp làm rõ tình hình, Tiêu Thừa đã bị Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong kẻ xướng người hoạ khiến cho có chút lờ mờ, còn chưa kịp phản ứng lại phát hiện hai người vốn còn đang nói chuyện bình thường đã bất hoà, một giây sau thì trở mặt với nhau rồi!

Đều là tại thế giới này biến hoá quá nhanh...

"Được!" Hề Ngọc Đường cố nén giận: "Cứ như ngươi nói!"

Vừa dứt lời, nàng vung tay, nội lực phóng ra bên ngoài, chỉ nghe thấy vài tiếng răng rắc vang lên, chiếc bàn trà lớn bên người đã vỡ nát!

"Nếu bổn toạ phát hiện ngươi có tâm tư gì khác, vậy thì đừng trách bổn toạ tâm ngoan thủ lạt, bắt ngươi và Việt gia khai đao trước tiên!"

Trong phút chốc, đại sảnh yên ắng như tờ.

Mọi người rất muốn vỗ tay khen hay...

Đây mới đúng là cách ở chung của Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong chứ! Kết bằng hữu lúc trước là cái gì, kẻ xướng người hoạ cái gì, đều là giả hết! Là ảo giác mà thôi!

Việt Thanh Phong đảo mắt qua chiếc bàn trà vỡ vụn, lại nhìn bàn tay phải mới vừa thực hiện hành động của Hề Ngọc Đường, đôi mắt thâm thúy kia dần có chút tức giận.

Sau một lúc lâu, hắn mới nói một cách lạnh lùng: "Xin hai vị lập quy ước trước mặt tất cả nhân tài kiệt xuất trong võ lâm, tự chịu mọi thương tổn, Việt mỗ cũng viết giấy đảm bảo, nếu như lời vừa rồi có nửa phần giả dối thì mặc cho Hề giáo chủ xử lí."

"Được." Hề Ngọc Đường phất tay áo tiến lên, đứng giữa sảnh nhìn Âu Dương Huyền: "Xin minh chủ làm chứng."

Âu Dương Huyền: "... Tiêu lão đệ?"

Tiêu Thừa: "..."

Chờ, chờ chút? Ông ta đã đồng ý đâu?

Ông ta đánh không lại Hề Ngọc Đường mà!

Âu Dương Huyền lại gọi một tiếng, lúc này Tiêu Thừa mới hoàn hồn, thấy mấy kẻ đang ngồi đây đều nhìn ông ta bằng cặp mắt sáng quắc, trong lúc nhất thời đã đâm lao thì phải theo lao, sắc mặt biến hoá muôn vẻ, cuối cùng thở dài, gật đầu.

Âu Dương Huyền vung tay lên, rất nhanh đã có người viết xong giấy luận võ, Hề Ngọc Đường và Tiêu Thừa đều ký tên đồng ý.

Hai tờ giấy luận võ, Hề Ngọc Đường và Tiêu Thừa mỗi người một tờ, sau khi Việt Thanh Phong kí thêm vào thì chuyện này đã được định.

"Luận võ sẽ diễn ra vào trưa ngày mai, xin chư vị hãy đến xem cuộc chiến." Việt công tử nói rất thân thiện.

Mọi người đều tỏ vẻ nhất định sẽ đến.

"Tốt, chuyện đã xong, mọi người uống một chén đi, đến đây!" Liệt Ngạo Thiên đề nghị một cách hào phóng.

Âu Dương Huyền cũng đồng ý: "Mặc dù vẫn còn chưa tiến hành luận võ nhưng cũng có chút tiến triển rồi, người đâu, mang chén lại đây."

Rất nhanh, hạ nhân đã mang tới bốn ly rượu.

Bốn người lần lượt cầm lấy bốn chén, lần lượt cụng chén rồi uống một hơi cạn sạch.

"Mời các vị về lại chỗ, đợi lát nữa lão phu sẽ khoe tôn nữ ngoan bảo bối của lão phu với mọi người, ha ha ha ha..." Âu Dương Huyền cười lớn trở về chỗ ngồi.

Hề Ngọc Đường cũng cười theo, quay trở về chỗ, nhưng còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi vang lên, lại quay đầu.

Chỉ thấy giữa sảnh, Tiêu Thừa mang về mặt thống khổ ôm bụng, miệng phun máu tươi, cả người bắt đầu run lẩy bẩy.

...

Chuyện xảy ra quá bất ngờ làm mọi người không kịp trở tay.

Tiêu Thừa run rẩy ngã xuống đất, hộc máu không ngừng khiến sắc mặt của mấy người ở đây đại biến, Hề Ngọc Đường càng trừng lớn mắt, có chút khó hiểu nhìn Tiêu Thừa, đột nhiên bụng đau dữ dội, phun một búng máu ra ngoài.

"Giáo chủ!" Lữ Chính là người đầu tiên phản ứng kịp, hét lớn một tiếng rồi tiến lên đỡ Hề Ngọc Đường.

"Tiêu Thừa lão đệ!" Liệt Ngạo Thiên vọt ra ngoài, không đợi ông ta đến bên người Tiêu Thừa thì lại thấy Hề Ngọc Đường cũng thổ huyết, kinh hoàng hô lên: "Hề lão đệ!"

Lúc Tiêu Thừa vừa run rẩy ngã xuống mặt đất, Việt Thanh Phong, Huyết Sát cùng Liễu Mạn Vân cũng chạy ra, chợt nghe thấy tiếng hét đầy hoảng hốt của Lữ Chính, hắn dừng lại, khiếp sợ nhìn sang phía của Hề Ngọc Đường, chỉ thấy nàng phun một búng máu ra ngoài, trong phút chốc cả người đã cứng đờ tại chỗ.

Bước chân của Liễu Mạn Vân cũng ngừng lại một chút, do dự nhìn về phía Hề Ngọc Đường, nhưng sau đó vẫn đi về phía Tiêu Thừa, phối hợp với Huyết Sát điểm vài huyệt đạo, khi thấy ông ta không còn run rẩy nữa thì vươn tay dò xét.

Hơi do dự một chút, hai người nhìn nhau, đều lắc đầu.

"Minh chủ." Huyết Sát trầm giọng: "Tiêu Các chủ đã..."

Lời nói chưa hết, sắc mặt của Âu Dương Huyền cũng không tốt mấy.

"Giáo chủ!" Tiếng gọi của Lữ Chính đã kéo sự chú ý của mọi người trở lại trong chốc lát.

Đột nhiên Âu Dương Huyền hồi hồn, hét lớn với mấy vị đại phu đến chậm: "Còn không mau đến xem cho Hề giáo chủ đi!"

Các đại phu nhanh chóng ôm hòm thuốc chạy về phía Hề Ngọc Đường.

"Đứng lại! Tiến lên phía trước một bước thì đừng trách ta không khách sáo!" Lữ Chính rống lên.

Ông ta chống đỡ cho Hề Ngọc Đường một cách khó khăn, sắc mặt người sau đã trắng bệch, từng giọt mồ hôi trượt xuống bên dưới lớp mặt nạ kia, chỉ cần nhìn cũng có thể thấy được nàng đang phải chịu đau đớn cùng cực.

Mà vừa lúc Lữ Chính nói xong, Hề Ngọc Đường lại phun một búng máu.

Mọi người đều cả kinh, nhưng khi thấy dáng vẻ ai tới ta liều mạng với kẻ đó của Lữ Chính, tất cả đều đứng yên tại chỗ. Ngay cả Âu Dương Huyền cũng bị tự thế bất chấp tất cả của Lữ Chính dọa sợ, nhũn nhũn: "Lữ đường chủ, tình thế khẩn cấp, không thể để Ngọc Đường lão đệ như vậy được!"

Lữ Chính hơi do dự, nhìn Hề Ngọc Đường bên cạnh một chút, bỗng nhiên lại phát hiện cánh tay mình hơi đau, vừa bắt gặp ánh mắt đầy thâm ý của Hề Ngọc Đường, lập tức hạ quyết tâm, lạnh lùng nói: "Ai dám chạm vào một sợi lông của giáo chủ nhà ta, Lữ Chính ta liều mạng với kẻ đó! Âu Dương minh chủ, giáo chủ của chúng ta uống rượu của ông mới trở nên như vậy, ông nghĩ ta có thể để đại phu của ông tiến lên một bước sao?"

Sắc mặt của Âu Dương Huyền chuyển đen, nhanh chóng trở nên giận dữ: "Người!"

Ở phía xa, Việt Thanh Phong lâm bẫm: "Thẩm Thất... Đúng rồi, Thẩm Thất."

Hắn nhanh chóng phóng tới bên người Hề Ngọc Đường, không đợi Lữ Chính kịp phản ứng đã nhanh chóng ra tay chặn chân khí của nàng, tiếp theo lại thô bạo ôm người ra khỏi lòng Lữ Chính, cẩn thận để nàng nằm ngang dưới đất, không thêm nâng đầu lên nói...

"Chấn người có ích gì sao? Còn không đi mời Thẩm đại phu của các người đi!"

Lữ Chính còn đang hoảng sợ hoang mang, bị hắn quát một tiếng, nhất thời hoàn hồn, thấy giáo chủ nhà mình đã hoàn toàn hôn mê mới cuống quýt: "Đứng đứng, Thất công tử... Ta đi tìm Thất công tử, Việt thiếu chủ, giáo chủ nhà ta nhờ cả vào ngài!"

Việt Thanh Phong không quay đầu lại, phất tay, Lữ Chính nhanh chóng phi thân ra khỏi cửa.

Nhưng chưa đợi ông ta kịp ra khỏi đại môn đã nghe thấy một giọng nói trong vất vang lên, trong đó còn mang theo chút ý lạnh thấu xương truyền vào tai mọi người: "Đừng tìm, ta đến rồi!"

Mọi người quay đầu, thấy Thẩm Thất đang lạnh mặt đi tới, khuôn mặt tinh xảo không khác gì nữ tử kia lúc này lại được che phủ bởi băng tuyết lạnh giá.

Hắn vừa tới đã dừng mắt tại chỗ Hề Ngọc Đường, nhìn không chớp mắt, đến chỗ nào, mọi người đều tự giác nhường đường. Thẩm Thất bước về phía Hề Ngọc Đường, vung tay đẩy Việt Thanh Phong ra ngoài, sức lực rất lớn, người sau lao đảo suýt ngã.

Lúc này Hề Ngọc Đường đã gần hôn mê, Thẩm Thất kiểm tra mạch một chút, trái bao bố ra, tay nâng châm bạc, lấy tốc độ cực nhanh châm vào mấy huyệt đạo quan trọng toàn thân nàng.

Chỉ vừa ra tay đã khiến trán hắn thấm đẫm mồ hôi.

Nhưng động tác của Thẩm Thất vẫn không dừng lại, từng cây ngân châm không ngừng đâm vào trong cơ thể Hề Ngọc Đường, lúc mọi người đang nín thở, hắn lại thở ra một hơi, đưa tay về phía người bên cạnh: "Mượn thủy chủ dùng một chút."

Người đang đứng bên cạnh chính là điện chủ Huyết Sát của Huyết Sát Điện, hắn hơi ngáp ngừng, có chút do dự.

Một giây sau đã có một thanh được đưa cho Thẩm Thất: "Dùng đi."

Thẩm Thất nhận thủy chủ rồi rút ra, một chữ 'Thanh' rõ ràng đập vào mắt. Hắn đảo mắt qua Việt Thanh Phong, giữ thanh chuỷ chủ nhắm ngay mạch cổ tay mình rồi rạch ngang qua...

Mọi người đang vây xem đều phát ra mấy tiếng hô đầy kinh ngạc.

"Câm miệng!" Thẩm Thất quát một tiếng, tách miệng Hề Ngọc Đường ra một cách đầy thô bạo, đưa tay để từng giọt máu nhỏ vào, sau đó lại như đã hết sức mà ngã ngồi trên mặt đất.

Đại sảnh yên tĩnh hết như màn đêm u ám bên ngoài.

"Thẩm đại phu, thế nào rồi?" Người lên tiếng đầu tiên là Âu Dương Huyền.

Thẩm Thất vừa tự băng bó cho mình vừa nói: "Cứu chữa kịp thời, không chết được."

Âu Dương Huyền thở phào một hơi: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, vậy thì xin Thẩm đại phu đến xem cho Tiêu... Tiêu Thừa lão đệ, ai."

Thẩm Thát nhủu mày đứng dậy, nhìn lướt qua điện chủ Huyết Sát điện bằng ánh mắt lạnh như băng, sau đó đi về phía Tiêu Thừa, đầu tiên là xem tử trạng của ông ta, sau đó lại thăm chút máu trên mặt đất, đưa lên mũi ngửi, tiếp đó lại quay về phía Hề Ngọc Đường, cũng ngửi chút máu.

Sau một lúc lâu, mở miệng: "Kịch độc."

Nhất thời trong đại sảnh bắt đầu ồn ào, sắc mặt của Âu Dương Huyền trở nên vô cùng khó coi.

"Tur Ly!" Thẩm Thát cất tiếng gọi lớn.

"Đến đây!" Giọng Tur Ly truyền từ ngoài cửa vào, mọi người quay đầu, chỉ thấy một thiếu niên mười hai mười ba tuổi lấy đà nhảy vài cái đến bên người Thẩm Thát, nhận lấy khăn lụa của hắn, đầu tiên là ngửi, sau đó lại lè lưỡi liếm một chút.

"Này, tiểu tử, không muốn sống nữa à!" Liệt Ngao Thiên rút chiếc khăn kia khỏi tay Tur Ly.

Tur Ly bĩu môi, tìm người mang một chén nước sạch tới súc miệng, nói với Thẩm Thát, Lữ Chính và Việt Thanh Phong: "Là U Minh, gặp rượu liền tan, không màu không vị. Ngoại trừ rượu, dính vào thứ gì khác cũng sẽ có mùi như xác chết thối rữa, một loại độc rất vô bổ."

Một loại độc vô bổ lại độc chết một các chủ Lăng Tiêu Các, đầu độc một vị giáo chủ của Huyền Thiên.

Cho dù kẻ hạ độc là ai, hắn cũng quá thâm rồi.

"Nàng... Khi nào thì có thể tỉnh?" Việt Thanh Phong bình tĩnh mở miệng, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi Hề Ngọc Đường.

"Nhanh thôi." Thẩm Thát nói: "Cũng may mọi năm giáo chủ ở chung với ta và Tur Ly, đã ăn rất nhiều thuốc giải độc, nếu không lúc này..."

Thẩm Thát có chút khó nói, lúc này nghĩ đến mà sợ, gương mặt tuần tú trắng bệch như giấy.

Nếu hôm nay hắn nghe lời Hề Ngọc Đường mà ngoan ngoãn chờ tại biệt viện...

Nếu hắn không kéo theo Tur Ly lên lút tới đây...

Nếu...

"Trừ giáo chủ chúng và Tiêu... Các chủ ra, còn ai trong các người uống rượu không?" Tur Ly hỏi.

Mọi người nhìn mặt nhau. Nếu nói tới rượu, mọi người ở đây đều uống. Nhưng nếu...

"Ta." Giọng nói đầy mệt mỏi của Âu Dương Huyền truyền đến: "Còn có Việt thiếu chủ."

Mất Tur Ly quét quanh hai người này vài vòng, sau đó đi đến trước mặt Việt Thanh Phong: "Việt công tử, cho ta xem lưỡi của ngài."

Mất Việt Thanh Phong vẫn còn đang ở trên người Hề Ngọc Đường, nghe thấy lời Tur Ly nói thì mới quay đầu, chậm rãi mở miệng.

Tur Ly nhìn một lúc, lại chạy tới trước mặt Âu Dương Huyền, người sau phối hợp há miệng.

"Hai vị không hề trúng chút độc nào, đúng là may mắn." Tur Ly đưa ra kết luận.

Thu Viễn vừa nghe xong, vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm... Hôm nay hắn không chịu nổi đã kích nào nữa đâu.

Thấy chuyện đã kết thúc, đã có người định cáo từ.

Không ngờ lúc này Việt Thanh Phong lại đứng dậy, ngữ điệu hờ hững nhưng lại có phần cường ép: "Hôm nay trước khi mọi chuyện được điều tra rõ, các vị đều là người bị hiềm nghi. Mọi người vội vã rời đi như thế, là đang sợ gì sao?"

Không chỉ thẳng tên họ nhưng vẫn chọc giận một số người, kẻ đầu tiên bùng nổ chính là Huyết Ngọc: "Việt thiếu chủ, ngươi có ý gì?"

"Chính là ý mà ngươi nghe được." Việt Thanh Phong lại ho khan dữ dội, gò má cũng đỏ ửng lên, nhưng lời nói của hắn vẫn rất bình tĩnh, hết như đang nói tới chuyện không hề quan trọng: "Nếu hôm nay không phải là Hề giáo chủ và Tiêu các chủ thì đó sẽ là Việt mỗ và Âu Dương minh chủ, hiện tại Việt mỗ đại nạn không chết, nếu nhị điện chủ muốn rời đi vào lúc này, Việt mỗ sẽ tính chuyện này lên đầu ngươi."

"Ngươi dám!" Huyết Ngọc nổi trận lôi đình.

"Ngươi nghĩ ta có dám không." Việt Thanh Phong gần từng chữ một.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Hiểu Lâm.

Huyết Sát Điện không thể trêu vào Việt gia sao?

Không, khi thật sự trở mặt, nếu Huyết Sát Điện liều mạng dốc hết toàn lực thì không biết kết quả thắng lợi cuối cùng sẽ về tay ai. Nhưng dưới tình huống như vậy mà chọc giận vị thiếu chủ Việt gia Việt Thanh Phong công cao danh thịnh này, thật sự không phải là chuyện có lợi gì cho lắm.

Dù gì Huyết Ngọc cũng là nhị Điện chủ của Huyết Sát điện, biết lúc nào nên nặng nên nhẹ, dù mặt mũi có bị mất thì hấn cũng chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn người trước mặt một lúc lâu, sau đó lại nhìn Huyết Sát, hừ lạnh một tiếng rồi từ bỏ ý định rời đi.

Âu Dương Huyền nhìn Việt Thanh Phong một lúc, nói: "Người đâu, truyền lời, đại hội võ lâm sẽ được dời về sau, một khi việc hôm nay chưa được điều tra rõ thì Âu Dương Huyền ta không thể ngủ ngon. Thông báo với đệ tử của các vị chưông môn hãy về lại chính sảnh, lát sau sẽ có người mang tất cả đi nghỉ tạm. Chư vị, xin ngồi lại chỗ chờ Hê giáo chủ tỉnh lại đi, nhân tiện... Để lại bốn ly rượu và người rót rượu lúc trước, những thứ không cần thiết khác thì bỏ đi."

Thấy mình chủ lên tiếng, mọi người ta nhìn người người nhìn ta, cuối cùng đều lắc đầu chấp nhận sự sắp xếp này.

Tư Ly chếp miệng, muốn nói gì đó lại bị Thẩm Thất kéo ống tay áo, mà sau khi Việt Thanh Phong nói câu nói kia thì vẫn luôn im lặng, không hề có lời phản đối nào với sự sắp xếp mà Âu Dương Huyền đưa ra!

Toàn bộ đại sảnh yên lặng như đêm khuya.

Không biết qua bao lâu, khi tất cả các đệ tử đều đã trở lại bên các trưởng bối, cuối cùng Hê Ngọc Đường cũng ho một tiếng, dần tỉnh lại, hai mắt vô thần nhìn xà nhà trên đỉnh đầu, yên lặng chửi một câu.

Mẹ nó chứ, hôm nay đã là lần thứ hai rồi... Bộ gần đây là năm hạn của nàng sao?

"Giáo chủ!" Tư Ly kích động nhào tới.

Hê Ngọc Đường miễn cưỡng tiếp được Tư Ly, tinh thần vẫn có chút mờ mịt: "... Sao lại đến đây? Thẩm Thất đâu?"

"Ta ở đây." Thẩm Thất kéo Tư Ly xuống khỏi người nàng, cầm tay nàng để bắt mạch, một lúc lâu sau mới thở phào một hơi: "Không sao rồi."

Hê Ngọc Đường vô cùng cảm khái, nâng cánh tay lên, người sau thờ dài ôm nàng. Hai người cho nhau một cái ôm sau khi sống sót qua đại nạn, Hê Ngọc Đường khẽ cười, nói: "Người ở đây thì thật tốt."

"Vậy thì sau này có đi đâu cũng phải mang ta theo." Thẩm Thất buông nàng ra.

"Được."

Nàng nâng mắt, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, mặt không đổi sắc đưa tay về phía Thẩm Thất: "Đỡ ta dậy."

Nhưng bỗng nhiên một bàn tay lạnh lẽo lại xen ngang vào, dùng sức nắm chặt tay nàng, sau đó kéo mạnh một cái. Hê Ngọc Đường nhìn chủ nhân của bàn tay kia, thấy sắc mặt của Việt Thanh Phong không tốt lắm, yên lặng rút tay về: "Đa tạ."

Việt Thanh Phong im lặng không nói gì.

"Minh chủ." Hê Ngọc Đường chấp tay.

"Không sao là tốt rồi." Âu Dương Huyền thờ dài: "Trước khi người tỉnh, lão phu và Thanh Phong cũng đã có sắp xếp, trong bốn ly rượu này chỉ có hai chén bị bỏ độc, loại độc này gặp rượu ắt tan, người rót rượu... Tự sát thân vong, manh mối đã bị cắt đứt."

Hê Ngọc Đường lẳng lặng lắng nghe, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Tiêu Các chủ đâu?"

Âu Dương Huyền than nhẹ một tiếng, không trả lời.

Nàng nhìn Việt Thanh Phong, người sau chậm rãi lắc đầu.

Tiêu Thừa... Chết rồi sao?

Hê Ngọc Đường sững sờ tại chỗ, không biết vì sao, bỗng nhiên lòng nàng lại trống trải như đồng hoang, hai tay bên người chậm rãi nắm chặt thành quyền, móng tay đầu sâu vào trong da thịt.

"Vận may của Hề giáo chủ thật tốt, trúng độc không chết, việc luận võ ngày mai cũng được huỷ rồi." Một lời nói châm chọc vang lên từ trong đám người, lại là Huyết Ngọc đang nhìn nằng với vẻ mặt trào phúng.

Hề Ngọc Đường nhanh chóng buông lỏng tay ra, tiếp theo đột nhiên vỗ tay: "Điện chủ Huyết Ngọc, ta có một câu muốn nói với ngươi."

Huyết Ngọc nhíu mày: "Chuyện gì?"

Khoé môi Hề Ngọc Đường hơi nhếch lên, một giây sau đã biến mất tại chỗ.

Đến khi mọi người kịp phản ứng, nàng đã đứng trước mặt Huyết Ngọc, ra một đòn nhanh như chớp, đánh vào mặt hắn. Ngay sau đó thân hình lại loé lên, tờ hồng trong tay phóng ra, vòng quanh cô Huyết Ngọc mấy vòng, chỉ vừa thu tờ lại đã khiến gương mặt của Huyết Ngọc đỏ bừng lên, đột nhiên có một chút máu tươi rỉ ra.

Nàng đứng sau Huyết Ngọc, một tay giữ chặt bả vai của đối phương, một tay kia kéo căng tờ hồng, hết như đang muốn cắt đứt cổ của Huyết Ngọc.

Trong phòng có nữ đệ tử hét ầm lên. Tất cả mọi người đều có vẻ kinh ngạc, tuyệt đối không ngờ đường đường là điện chủ Huyết Sát Điện thanh danh hiển hách bên ngoài lại dễ dàng bị Hề Ngọc Đường bắt được... Võ công của hắn, cuối cùng đã cao đến cảnh giới nào rồi?

"Hề Ngọc Đường!" Huyết Sát cả giận nói: "Buông nhị đệ của ta ra!"

"Được." Hề Ngọc Đường thản nhiên nói: "Chờ hắn chết đã."

"Ngươi!"

Huyết Sát tức giận ra tay, một đám sương mù màu máu xông đến trong chớp mắt, nhưng còn chưa chạm vào được mục tiêu đã thấy Hề Ngọc Đường lui về phía sau, Huyết Ngọc cũng bị kéo theo vài bước, sắc mặt đã chuyển sáng tím ngắt, hai mắt bắt đầu trợn ngược lên, tay vẫy vùng trong không trung, mất thấy sẽ chết ngay tại chỗ.

Lữ Chính và Tư Ly xông lên chặn trước mặt Huyết Sát, sát khí tận trời, dường như chỉ cần hắn động thủ thì sẽ xông lên đánh nhau liều chết, người sau càng không nói hai lời rải độc ra ngoài, khiến Huyết Sát Điện chủ không dám lấy cứng đối cứng, trước tiên chỉ che miệng mũi rồi nhanh chóng lùi về phía sau.

Tư Ly vừa ra tay, trong nháy mắt xung quanh không còn một bóng người, tất cả mọi người nhìn vị tả hộ pháp của Huyền Thiên trong truyền thuyết này một cách đầy khiếp sợ, không ngờ tuổi hắn còn nhỏ mà đã ra tay độc ác như vậy.

Huyết Sát bị bức lui, ánh mắt lạnh lẽo: "Đề hắn xuống!"

"Ngươi lại đây, ta sẽ cắt đầu của hắn, cứ thử xem!" Hề Ngọc Đường bình tĩnh mở miệng.

Nhất thời vẻ mặt của Huyết Sát trở nên nghiêm trọng hơn.

Thấy hắn đã hiểu được ý của mình, Hề Ngọc Đường cười, nói lỏng tờ trong tay ra: "Huyết Ngọc Điện chủ, ngươi còn muốn nói gì không?"

Huyết Ngọc thờ hồn hển, một lúc lâu sau mới lắc đầu một cách khó khăn, vừa khẽ động một chút, máu trong người mới bắt đầu lưu thông trở lại.

Hề Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, buông ngón tay ra, đập Huyết Ngọc một cước bay ra ngoài. Người sau thống khổ ngã xuống đất, được Huyết Sát tiếp được, bắt đầu ho khan dữ dội.

"Lần sau thì ngoan ngoãn một chút đi." Nàng nói khẽ: "Không cần phải cảm tạ đâu."

Huyết Sát vừa giận lại vừa sợ, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Sự mệt mỏi tột cùng dâng lên trong lòng, Hề Ngọc Đường không muốn ở lại chút nào, tùy ý chấp tay với Âu Dương Huyền: "Minh chủ, xin nể mặt để bốn toạ đi nghỉ ngơi."

Nói xong, nàng xoay người đi ra ngoài đại sảnh.

Thảm Thát vừa thấy thế, một đám cũng chấp tay cáo từ với Âu Dương minh chủ, nhanh chóng đuổi theo.

Mọi người còn đang đắm chìm trong cảnh tượng Hề Ngọc Đường đã thương người lúc mới vừa rồi, Việt Thanh Phong nhìn lướt qua Huyết Ngọc đang vô cùng chật vật, ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Huyền: "Minh chủ, xin tra xét suốt đêm."

Âu Dương Huyền thở dài xua tay, đứng dậy rời đi.

....

Dưới sự chỉ dẫn của người trong Võ Lâm Minh, Hề Ngọc Đường và thuộc hạ đến viện Quan Lan đã được sắp xếp cho bọn họ, vừa mới đi vào trong phòng nàng liền nói với ba người: "Các ngươi đi xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một chút."

Tư Ly và Lữ Chính liếc nhìn nhau, ngoan ngoãn ra khỏi cửa, Thảm Thất yên lặng nhìn bóng lưng của Hề Ngọc Đường, xoay người rời đi.

Trong chút chốc căn phòng lại yên tĩnh hơn.

Hề Ngọc Đường lẳng lặng đứng đó, không biết qua bao lâu, mãi đến khi lòng bàn tay và khoe miệng đều có máu trào ra, lúc này mới chậm rãi nhắm mắt lại, vươn tay lấy mặt nạ xuống, hai tay ôm mặt ngồi xuống đất, thở dài một hơi.

... Đây không phải là kết quả mà nàng muốn.

Nàng muốn được tự tay đâm chết kẻ thù, nhưng kẻ thù lại chết không rõ ràng.

Điều này khiến nàng cam tâm sao được?

Phụ thân, mẫu thân, huynh trưởng, các thúc thúc, a di của Huyền Thiên giáo... Nhất định bọn họ đang chờ nàng báo thù, lại không ngờ, nàng không thể hoàn thành ước nguyện, thậm chí còn chưa có cơ hội ra tay, đối phương đã chết.

Nhưng dù thế nào, trên danh sách kẻ thù của nàng, cái tên Tiêu Thừa này đã vĩnh viễn biến mất rồi.

Không sao.

Hề Ngọc Đường bắt mình phải hít sâu một hơi, không sao, chưa kết thúc, nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm, không chỉ vì Tiêu Thừa chết mà có thể buông lỏng, không thể.

Nàng muốn báo thù, nàng muốn nhìn Huyền Thiên giáo lớn mạnh hơn, nàng phải sống.

Còn có rất nhiều chuyện đang chờ nàng.

Qua một lúc lâu, Hề Ngọc Đường buông tay, mệt mỏi nhắm mắt dưỡng thần, mãi đến lúc khôi phục được chút bình tĩnh mới khẽ mở miệng: "A Thất."

Giọng của Thảm Thất truyền đến từ ngoài cửa: "Ta ở đây."

"Vào đi."

Thảm Thất đẩy cửa vào, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt đầy máu của giáo chủ nhà mình liền phát hoảng.

Hề Ngọc Đường nhếch môi cười: "Đến lau mặt giúp ta với, ta mệt quá, nâng tay không nổi nữa."

"Đồ chết tiệt nhà ngươi!" Thảm Thất mắng.

Nhưng cứng miệng mềm lòng, Thảm Thất vẫn thấm khăn ướt lau mặt cho Hề Ngọc Đường, thấy khoe môi của nàng đã bị cắn nát, lòng bàn tay cũng bị móng tay nghiền, thở dài, nhận mệnh bôi thuốc cho nàng.

"Ngươi đây là đang làm gì vậy?" Thảm Thất rắc chút thuốc bột vào trong tay nàng, lấy một miếng vải sạch quấn một vòng.

Trên môi Hề Ngọc Đường cũng dính thuốc, nói chuyện không được lưu loát: "Có chút không cam lòng."

Thảm Thất nhanh chóng thắt nút băng lại, thản nhiên nói: "Cho qua đi."

"... Ừ."

Băng bó xong hai tay, Thảm Thất đóng hòm thuốc lại, ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu tiến hành thẩm vấn.

Chân mày của Hề Ngọc Đường run lên, nhanh chóng chạy ra ngoài. Ai ngờ còn chưa đến được cửa, Lữ Chính và Tư Ly một trái một phải đứng bên ngoài, cười hì hì nhìn nàng.

"Giáo chủ, thăng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự phải bị trừng trị, người có nghe bao giờ chưa?"

"Trong viện đều là người của chúng ta, người đừng mong chạy thoát nhé." Lữ Chính tận tình khuyên nhủ.

Nhất thời khoe môi Hề Ngọc Đường càng co rút dữ dội hơn.

"Quay lại, ngồi xuống." Thảm Thất lạnh lùng mở miệng.

Hề Ngọc Đường bấu môi, có chút không tình nguyện quay trở lại, Tư Ly và Lữ Chính tiện tay lấy một cái ghế dựa rồi ngồi bên cửa, đề phòng nàng chạy trốn.

"Nói đi, nói cho hết." Thảm Thất lạnh mặt: "Nói cho ngươi biết trước, ngươi học máu ở bên người Lữ đường chủ, lúc hôn mê ta và Tư Ly cũng có mặt,

đừng hòng giấu diếm."

Hè Ngọc Đường: ...

Đám các người muốn lên trời rồi phải không?

Đối mặt với khí thế bức người của ba vị thuộc hạ, nàng buồn bã vò đầu, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ta không sao cả."

"Vốn ta cũng không định uống ly rượu kia. Mặc dù khi đưa đến miệng cũng không cảm thấy có chút gì đó không đúng, nhưng trực giác lại mách bảo ta, ly rượu kia hơi kì lạ... Ta cho rằng chỉ dùng để đối phó với mình ta thôi."

"Đã không có chuyện gì thì giáo chủ người diễn nghiêm túc như vậy làm gì!" Lữ Chính bùng nổ rồi.

"Xin bớt giận, đừng mắng ta mà." Hè Ngọc Đường an ủi Lữ Chính: "Tuy rượu có vào miệng, nhưng ta không nuốt xuống, Tiêu Thừa trúng độc, độc tính lại cao như vậy, ta liền cảm thấy có chút không đúng, mục tiêu của kẻ hạ độc không chỉ có một người, vậy thì nhất định ta phải trúng độc rồi."

"Bởi vì ngươi có thù với Tiêu Thừa, nên nếu hần gặp chuyện không may, nhất định sẽ có người muốn giá hoạ lên người giáo chủ phải không?" Tư Ly nhăn mặt, không ủng hộ nàng.

Hè Ngọc Đường gật đầu.

"Nhưng còn Âu Dương Huyền và Việt Thanh Phong nữa."

"Ngươi cảm thấy ai sẽ tin? Trừ ta ra, còn có ai có động cơ giết Tiêu Thừa không?"

... "Vì thế, ngươi không hề trúng độc."

Đột nhiên một giọng nam tử trầm thấp vang lên, mấy người trong phòng sợ hãi quay đầu, chỉ thấy Việt Thanh Phong mặt không biểu cảm đứng ngoài cửa, rõ ràng là chỉ đứng ở nơi đó, lại như mây đen che phủ, ánh mắt phức tạp khó đoán, cả người như một hố mực đen sâu thẳm, yên tĩnh mà bức người.

Hè Ngọc Đường nhìn Việt Thanh Phong, có chút hốt hoảng, gật đầu theo bản năng.

Thấy nàng thừa nhận, Việt Thanh Phong vẫn không nhúc nhích nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt vẫn dừng lại trên gương mặt đầy anh khí kia, hơi thở quanh thân càng lúc càng lạnh, thậm chí còn có chút sát khí đang dâng trào.

Lữ Chính phản xạ có điều kiện đứng dậy chắn trước mặt ba người.

"Hè Ngọc Đường, ngươi rất được." Giọng nói nhẹ nhàng của Việt Thanh Phong vang lên.

Nói xong, hần xoay người rời đi.

Hè Ngọc Đường mở miệng, đứng dậy đuổi theo: "Cái kia, ta nói, ngươi làm..."

Chỉ tiếc đã chậm nửa bước, ánh mắt chỉ bắt kịp một góc áo xanh nhạt của Việt Thanh Phong, giáo chúng trong viện bị điểm huyết nằm nghiêng ngả khắp nơi, chẳng qua đã không còn bóng dáng của hần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ngươi Còn Tỏ Thái Độ Nữa À?

Edit: Từ Chân

Lời nói còn chưa dứt, sao Hè Ngọc Đường có thể để Việt Thanh Phong bỏ đi dễ dàng như thế? Lúc này vừa điểm nhẹ dưới chân, thi triển khinh công nhảy lên không, tư hồng trong tay áo tung ra, phập một tiếng dễ dàng xuyên thấu qua nhánh cây cao nhất, nhanh chóng đuổi theo.

Cảnh tượng lúc này quá quen mắt, Hè tiểu giáo chủ sống qua từng ấy năm, chẳng lẽ lại không biết đây chính là viễn cảnh trong mấy bộ phim truyền hình vừa cầu huyết vừa giả tạo sao? Tuy đây là lần đầu gặp nhưng nàng rất muốn cười cảm khái nghệ thuật thật giống với cuộc sống, có điều nàng vẫn nên nhanh chóng giải quyết dứt khoát chuyện trước mắt thì hơn.

Nhưng nàng cảm thấy tình tiết cầu huyết giả tạo này, ứng trên người đối phương là Việt Thanh Phong, hình như có chỗ nào đó kì lạ.

Khinh công của hai người đều thuộc hạng trác tuyệt, mặt trăng nhô lên cao, bóng đêm càng lúc càng sâu, chỉ thấy hai bóng người một đen một trắng lần lượt lướt qua trên không, sau đó lại bay về phía xa xa.

Ba người Tư Ly đuổi theo ra ngoài sân đã thấy hai người biến mất trong màn đêm, không khỏi ba mặt nhìn nhau.

“Đứng lại!” Hề Ngọc Đường ở phía sau Việt Thanh Phong quát lên.

Bóng trắng ở phía trước không hề có ý dừng lại, thân pháp nhanh nhẹn nhẹ nhàng, trong chớp mắt đã phi thân đến chỗ xa hơn. Hề Ngọc Đường thấy mà giận, phát động chân khí gia tăng tốc độ, nhanh chóng kéo gần khoảng cách giữa hai người, đồng thời, tơ hồng trong tay kết hợp với ngân châm nhắm ngay vào vị trí giữa lưng của Việt Thanh Phong mà phóng tới.

Cảm giác được sát khí phía sau đang tới gần, Việt Thanh Phong nhanh chóng xoay người, dịch mũi chân một chút, thoát cái đã tránh khỏi công kích, nhưng cũng vì thế mà mất đi sự ổn định, bóng người vừa nhoáng lên, người đã đứng trên mái ngói một nóc viện, vừa vung tay đã kẹp lấy mấy cây ngân châm bạc công kích về phía mình trong.

Hề Ngọc Đường đuổi tới, nhẹ nhàng dừng ở phía đối diện, trong tay lại đang nắm một đầu khác của tơ hồng.

“Không nghe lời ta nói phải không?” Hề Ngọc Đường nhú mày.

Mặt Việt Thanh Phong lạnh như ngọc, không hề đáp trả lời chất vấn của nàng, tay vừa dùng chút sức, tơ hồng giữa hai người đã bị kéo căng. Suýt chút nữa Hề Ngọc Đường đã bị nguồn lực này kéo về phía trước, bước một chân lên trên để ổn định thân mình, đồng thời cũng truyền một luồng nội lực vô hình dọc theo tơ hồng đánh về phía đối diện.

Nghe lén mà còn tỏ thái độ phải không? Nàng giận dữ.

Việt Thanh Phong nhanh chóng chuyển người tránh thoát luồng chân khí đánh trả kia. Hề Ngọc Đường tức đến độ đầu bốc khói, nội lực bùng nổ, tơ hồng đứt đoạn. Bóng dáng của nàng nhanh chóng biến mất tại chỗ, một giây sau, vô số ngân quang trút xuống, nhằm ngay hướng Việt Thanh Phong!

Đôi mắt người sau trầm như đầm sâu, động tác như nước chảy mây bay nhanh chóng rút kiếm bạc bên hông, nâng tay chém một hình bán nguyệt trong không trung, động tác nhìn có vẻ chậm nhưng lại vô cùng nhanh chóng, chỉ nghe đình đình đang đang vài tiếng, toàn bộ ngân châm đã bị đánh rớt.

Hề Ngọc Đường xuất hiện, gió đảo qua tay áo, mấy sợi tơ hồng đều xuất hiện, hết như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ còn kèm theo cả sát khí phóng thẳng về phía đối diện, đồng thời tay trái cũng vung lên, ngân châm bay ra trong nháy mắt, lẩn vào trong tơ hồng, không chút lưu tình.

Sát chiêu!

Thấy nàng thật sự động sát tâm, kiếm trong tay Việt Thanh Phong càng trở nên nặng nề hơn, thân hình vừa động, kiếm quang phủ bóng hết như ánh trăng chiếu sáng khắp nơi, lại như một thác nước đổ ngược, không hề né tránh mà xông thẳng tới.

Hắn như bóng hình phản chiếu trên mặt nước mơ hồ, hoàn toàn nhập vào trong độn công kích ngập trời của Hề Ngọc Đường, mọi việc đều dễ dàng, hết như chỗ không người, nơi nào hắn đi qua, tơ hồng đứt đoạn đến đó, ngân châm bị lệch đường, cả người như cá gặp nước, vô cùng linh hoạt!

Rất nhanh, công kích đã được hoá giải, Việt Thanh Phong đứng thẳng người, nhìn thẳng vào Hề Ngọc Đường.

“Ngươi dùng sát chiêu với ta sao?”

Hắn mở miệng, trong sự bình tĩnh còn xen lẫn chút lửa giận.

Hề Ngọc Đường cũng đang rất giận dữ. Nàng nâng tay xé một góc áo bào, lấy một miếng vải đen che mặt, hai tay vòng ra sau buộc lại thật chặt, nhất thời khuôn mặt anh khí kia đã bị che lại hơn phân nửa, chỉ còn lại một ánh mắt đen như mực lộ ra ngoài.

Tiếp theo, nàng vung tay trái lên, một thanh thủy chủ vô cùng sắc bén xuất hiện trong tay, chút ánh sáng bạc hắt lên khiến khuôn mặt kia càng trở nên lạnh lùng, vết sẹo dài nhỏ nơi mắt trái cũng trở nên dữ tợn.

Việc ngày hôm nay, còn có cả sự hiểu lầm lúc nãy, lúc này đã không còn tâm tình để nhắc lại, dường như nàng đã quên mất lời mình muốn nói khi đuổi theo Việt Thanh Phong ra đến tận đây, trong mắt tràn ngập ý định muốn đập cho đối phương một trận.

Đồ thân kinh!

Vừa rồi là ai động thủ trước đây? Muốn đánh nhau mà còn phải làm bộ như thế làm gì?

Việt Thanh Phong cũng vô cùng rối loạn, vì nàng giả vờ trúng độc, cũng vì việc đêm nay bản thân mình đã thất thố, càng vì việc hắn đã nghe thấy chính miệng nàng thừa nhận mình không trúng độc, khi đó, hắn lại cảm thấy vô cùng may mắn, nhưng còn có chút cảm giác tức giận.

Sự kiêu ngạo và bình tĩnh từ trước đến nay của hắn đã không còn sót lại chút gì trước mặt Hề Ngọc Đường.

... Làm sao bây giờ?

Chỉ có thể chiến một hồi thôi!

Hai người như đã thương lượng từ trước mà đồng loạt ra tay, Hề Ngọc Đường không dùng ngân châm, thi triển một loại bộ pháp hỗn loạn nào đó dưới chân rồi tiến lên chống lại trường kiếm nhẹ nhàng sắc bén trong tay Việt Thanh Phong.

Kiểm chiêu và thân pháp của đối phương không ngừng biến hoá, không chỉ đỡ hết chiêu thức của nàng một cách dễ dàng mà còn lấy thủ phản công, thế công sắc bén, chiêu chiêu chí mạng.

Hai người đều là cao thủ hàng đầu nơi đây, cao thủ quyết đấu, chỉ mới có sát khí đã dẫn tới sự biến hoá của cả đất trời. Sự yên tĩnh của màn đêm đã bị phá vỡ, gió lớn hơn, cây cối không ngừng lay động trong gió, hết như quần ma loạn vũ.

Đao quang kiếm ánh hoa cả mắt, dĩ nhiên hai người đã bắt đầu động sát tâm, lên trời xuống đất, đánh đến túi bụi, rõ ràng đang ở chỗ cao, nhưng bụi đất vẫn bay lên cuộn cuộn,

Động tĩnh lớn như thế chắc chắn sẽ dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người, không bao lâu sau đã có vô số người đến xem chiến, ngay cả Âu Dương Huyền cũng gia nhập.

Mấy đệ tử khí thế kém không thể nào chịu được khí thế chiến đấu của hai người, sắc mặt trắng bệch, chân cũng run rẩy. Có điều cao thủ quyết đấu khó gặp, cho dù có liều mạng đến nội thương vẫn phải kiên trì ở lại, có khi lại nghiệm ra được điều gì đó từ trận chiến này thì sao?

Về phần những người khác thì lại quan tâm đến tình trạng của bản thân nhiều hơn, bọn họ đã sớm nhìn ra thân thủ của hai người, nhưng vì sao lại đánh nhau? Nguyên nhân gì đã khiến Hề Ngọc Đường bỏ châm mà quay sang dùng đao thế?

Chỉ vài năm không gặp, hai người này đã mạnh hơn trước không ít rồi.

Không bao lâu sau, chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn vang lên, cuối cùng một căn phòng nào đó đã không còn cách nào để chịu đựng sức mạnh của hai người mà bắt đầu sụp đổ, bụi đất bay tán loạn, mọi người nhanh chóng nhấc tay ngăn cản, tiếp theo, từ trong đống bụi, hai bóng người nhảy ra ngoài, đáp xuống chỗ khác, đao kiếm không ngừng, như hình với bóng.

“Nhãi ranh! Không coi lão tử ra gì sao?” Cuối cùng đại đương gia của Mười Tám Thủy Trại cũng không thể nhịn được nữa, vác đao vọt tới: “Các người đã huỷ viện của lão tử rồi đấy!”

Ông ta chỉ mới đi ra ngoài bàn luận công việc với người khác mà thôi, trở về đã thấy chỗ ngủ của mình bị huỷ, có thể không giận à?

Ai ngờ còn chưa dứt lời đã bắt gặp tiếng quát đồng thanh của hai người đang giao chiến: “Cút!”

Hai dòng nội lực vô hình xông thẳng tới, trực tiếp đánh văng đại đương gia Phi Đan Hành Thiên của Mười Tám Thủy Trại ra ngoài, đập vào trên một gốc cây.

Đại đương gia: ... Con bà nó.

“Thật quá đáng!” Một tiếng hét lớn vang lên từ trong đám người, tiếp theo, một bóng người phi thân đến, xông về phía Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong: “Các người đánh nhau mà không gọi lão tử à?”

Mọi người: ... Còn tới nữa hả?

Chỉ thấy hai tay Liệt Ngao Thiệt cầm theo một thanh giản* gia nhập vòng chiến, tiếng cười hùng hậu xuyên thấu tầng mây, thậm chí mọi người còn có thể cảm nhận được sự hiếu chiến và hưng phấn từ một kẻ hiếu chiến như ông ta!

* Giản: một loại vũ khí bằng sắt có khúc như côn của thời xưa, không có lưỡi dao, có bốn đoạn gấp khúc, dài bốn thước, thuộc loại binh khí ngắn, có lợi cho mã chiến. Giản có chia thành trọng lượng khác nhau, người không có sức mạnh lớn không thể vận dụng nó linh hoạt, lực sát thương rất cao, cho dù có cách một lớp giáp cũng có thể giết chết đối thủ. Về cách luyện có phần giống với kiếm pháp....)

Liệt Ngao Thiên võ công cao cường, thậm chí còn mạnh hơn cả đại đương gia Phi Đan Hành Thiên của Mười Tám Thủy Trại, Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong không dám khinh thường nửa phần, càng không cần phải nói đến việc đánh văng ông ta ra khỏi vòng chiến như lúc này, chỉ có thể nhìn ông tay chen ngang vào, nhất thời ba người bắt đầu hỗn chiến.

Lâm minh chủ vô lâm, lại đang ở trên địa bàn của mình, thấy ba người này không coi mình ra gì, Âu Dương Huyền tức giận, ngực phập phồng lên xuống bất định: “Kỳ lạ! Bọn họ làm cái gì vậy? Còn ngại hôm nay chưa đủ loạn phải không!”

Lâm Uyên đứng thẳng sau người gia sư, mặc dù hấn không ra tay, nhưng từ hai nắm đấm đang được nắm chặt thì có thể thấy được, ý hiếu chiến của hắn cũng đang dâng lên, nếu không phải còn có Âu Dương Huyền ở bên cạnh, chỉ sợ lúc này hắn đã gia nhập rồi.

Liệt Ngao Thiên tham gia, cuối cùng cũng giúp hai người Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong thoát khỏi cảnh giới giao chiến giữa hai người. Đương nhiên bọn họ cũng hiểu tình huống hiện tại, lửa giận đã sớm biến mất, đánh cũng đã đánh, trút giận cũng đã trút giận xong, vừa chuyển mắt, quyết định đồng thời thu tay, lui về phía sau.

Đã ba năm không giao thủ, cho dù là Hề Ngọc Đường hay Việt Thanh Phong thì vẫn có những tiến bộ khác nhau, nhưng hôm nay không phải là trạng

thái tốt nhất của hai người, không ai chiếm được chút lợi nào. Nếu không phải đột nhiên Liệt Hạo Thiên nhúng tay vào, chỉ sợ sẽ còn phải đánh nhau một lúc nữa, hiện tại chợt dừng tay, hồ hấp của hai người đều có chút bất ổn.

Đột nhiên không có đối thủ, Liệt Ngao Thiên cảm giằng đứng giữa khu đất trống, thấy hai người không đánh nữa, nhất thời bất mãn: “Này, Hề lão đệ, Việt lão đệ, các ngươi nghĩ gì vậy, đang khinh thường lão Liệt ta phải không? Đánh tiếp đi chứ!”

Hề Ngọc Đường trầm trợn mắt, muốn nói gì đó, nhưng chân khí trong cơ thể lại bị động, vừa mở miệng, một ngụm máu đã thuận thế tuôn ra. Trong miệng tràn ngập mùi tanh như sắt, nằng dứt khoát lưỡi mở miệng, yên lặng giấu đi thương thế của mình.

Không có ngoại thương, chỉ bị kiếm khí chém vài nhát lên ngoại bào, nội thương cũng không tính là nặng, điều tức mấy ngày là có thể khôi phục, Hề Ngọc Đường rất hài lòng với tình hình chiến đấu của bản thân, không thèm quan Liệt Ngao Thiên hùng hùng hồ hồ, chỉ nâng mắt nhìn Việt Thanh Phong cách đó không xa.

Khi ánh mắt dừng lại trên người đối diện, vừa lúc nhìn thấy Việt Thanh Phong đang chậm rãi lau chút máu tươi trên khoé môi, bàn tay cầm kiếm phải run rẩy vài cái mới ổn định lại, huyết châu rơi xuống, kiếm bạc vừa vung, tất cả đều trở lại như bình thường.

Y phục của hắn không có vấn đề, nhưng tất nhiên cũng có nội thương trong người, theo động tác cúi đầu, vài sợi tóc trên trán không chịu khống chế mà buông xuống khiến gương mặt tuấn mỹ có phần tái nhợt kia lại thêm một phần phong trần.

Cũng vậy thôi, hắn không chiếm được chút lợi nào.

Hề Ngọc Đường vừa lòng rồi.

Thấy hai người đã hoàn toàn ngừng chiến, Liệt Ngao Thiên mất hứng thu vũ khí, mấy người khác thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chỉ mới cách ba năm, trước đại hội võ lâm lại có thể cho mọi người thưởng thức một hồi đại chiến Hề Việt, đúng là rất bất ngờ.

Nhưng vì sao vừa rồi hai người này còn đánh đến đất trời mù mịt, mới ngừng tay, khí thế đối chọi gay gắt lúc trước đâu mất rồi?

Mọi người có chút chờ mong, Việt Thanh Phong tiếp nhận ánh mắt của Hề Ngọc Đường, hai người đều im lặng không nói gì, ánh mắt giao nhau, khí thế cũng chưa hề thu lại, chỉ cảm thấy sát khí sắc bén vẫn tràn ngập toàn thân.

Một lúc sau, thân hình Hề Ngọc Đường chợt lóe, trong nháy mắt đã đứng trước mặt Việt Thanh Phong.

Hành động kia đã khiến tất cả mọi người sợ hãi, quần chúng ngàng đầu nhìn lên theo bản năng, sợ hai người sẽ đánh nhau tiếp.

Nhưng, vẫn chưa...

Yên lặng tới gần người trước mặt, Hề tiểu giáo chủ hạ giọng, tiếng nói có chút khàn, giọng điệu chân thành: “Xin lỗi!”

“Thật sự xin lỗi!” Người sau nhanh chóng đáp lại.

“...”

Việt Thanh Phong! Tiền đồ của ngươi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Mục Đích Của Ta Là Nàng!

Edit: Từ Chân

... Ngươi không dùng não để nói chuyện à?

Hề Ngọc Đường không nói gì, chẳng qua trên mặt có viết mấy chữ: ngươi có bệnh sao?

Việt thiếu chủ: Đúng vậy, ta có bệnh.

“Đi theo ta.”

Phát hiện tối nay hắn quá khác so với trước kia, trong lúc nhất thời Hề Ngọc Đường không có cách nào để đối phó, nơi đây không phải là chỗ để nói chuyện, nàng cũng không có hứng đứng xem xiếc khỉ, không nói hai lời liền thi triển khinh công rời khỏi.

Việt Thanh Phong thờ dài, không nói lời nào đi theo.

Hai người đánh nhau một cách khó hiểu, lại một trước một sau rồi đi, từ đầu đến cuối cũng chẳng thém ngó ngang đến đám quần chúng bên dưới, mấy người đến xem diễn nhìn nhau, thấy việc vui đã hết, tất cả đều mất hứng, ào ào tản đi.

Chỉ có Âu Dương Huyền là đứng tại chỗ, mắt nhìn theo hướng hai người rồi đi một lúc lâu, cuối cùng đôi mắt đục ngầu kia mới nheo lại, trên gương mặt lạnh lẽo có chút biểu cảm khó hiểu.

Hề Ngọc Đường phi thân rất nhanh, cuối cùng cũng dừng lại ở một nơi hoang tàn vắng vẻ, Việt Thanh Phong đuổi theo, đứng sau lưng nàng.

Nàng xoay người, bóc lớp khăn che mặt xuống, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi nay ta không trúng độc.”

“Nhưng người cho rằng độc này dễ dàng phun ra như vậy sao? Trong người ta vẫn còn, chẳng qua phun ra hai lần cũng coi như hết rồi. Vì thế học máu là thật, hồn mê là thật, mọi chuyện xảy ra bất ngờ, không thể nói cho người trước, như vậy thôi.”

Nàng nói rất nhanh, hệt như không muốn nói nhiều về vấn đề này. Việt Thanh Phong miễn cưỡng cười một cái, áp chế cơn ho khan đã lên đến bên miệng: “Diễn rất đạt, không những lừa được mọi người mà còn cứu được bản thân.”

Người đối diện không nói gì, coi như cam chịu.

Trầm mặc một lát, Việt Thanh Phong cười một cách khó hiểu, cũng không biết là đang cười nàng cơ trí hay là cười bản thân mình đã quá ngu ngốc.

Hề Ngọc Đường có chút nghi ngờ liếc hán một chút, thấy hán không có ý muốn giải thích thì nhanh chóng nói cáo từ rồi xoay người rồi đi.

Việt Thanh Phong đứng tại chỗ một lúc lâu, không hề cử động, mặt không biểu cảm nhìn bàn tay cầm kiếm của mình, trong bóng đêm tối tăm hán không thể thấy những đường vân trên tay mình, chỉ cảm thấy nó vừa yếu ớt vừa vô lực.

Xung quanh vô cùng im lặng, đột nhiên hán ho khan một hồi, tiếp đó lại nôn ra một ngụm máu lớn.

Nếu Hề Ngọc Đường ở đây, nhất định sẽ có thể đoán được chỉ sợ rằng bệnh cũ của hán đã tái phát.

“Nói lời gạt người mà ngay cả một giọt nước cũng không lọt ra ngoài...” Cách một lúc lâu hán mới nói một cách yếu ớt, còn có cả chút ý tự giễu: “Có phải độc đã phát rồi không, còn cho rằng ta không nhận ra nữa sao?”

Mùi máu tươi bị gió chậm rãi thổi tan, bốn phía như càng yên tĩnh hơn.

...

Trở về Quan Lan Viện, Hề Ngọc Đường vừa mới vào cửa thì chân đã mềm nhũn. Mấy người Thẩm Thất không đi xem trận chiến, nhưng hai người gây ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ sợ toàn bộ Vũ sơn này không ai không biết.

Từ từ đã, chống lại ánh mắt của ba vị thuộc hạ, Hề Ngọc Đường bất đắc dĩ thờ dài: “... Các người không biết đóng cửa khi nói chuyện à?”

“Đóng cửa thì Việt thiếu chủ sẽ không nghe được sao...?” Tư Ly nhỏ giọng châm chọc.

“Người trong viện của chúng ta đâu hết rồi?”

“... Không cần được.”

“Người còn nói nữa à!” Nàng trừng mắt.

Tư Ly lè lưỡi.

“... Vậy, đã nói chuyện rõ ràng rồi sao?” Lữ Chính có chút chột dạ mở miệng.

Hề Ngọc Đường xua tay: “Xem như là vậy, dù sao độc phát cũng là thật.”

“Nhưng không phải là U Minh...” Tư Ly nhin không được mà bắt đầu nói tiếp: “Hôm nay trước khi xuất môn giáo chủ quên uống thuốc rồi.”

Thẩm Thất ở bên cạnh đang nhắm mắt dưỡng thần.

Sao lại chưa uống, buổi chiều khi bị thương trở về hán đã cho nàng uống trong biệt viện của Việt Thanh Phong, nếu không phải do nàng vận khí bức máu ra ngoài thì sao độc có thể phát được?

Suy nghĩ một chút, hán lại nói chuyện mình cần Ly Hoà Thảo ra, Hề Ngọc Đường có chút lúng túng, nhăn mày.

“Ồ khó phòng của Việt gia, còn là tư khổ của Việt Thanh Phong nữa à?”

Thẩm Thát gật đầu.

... Sớm biết thế đã không cần lấy năm nghìn lượng kia rồi.

Hề tiểu giáo chủ có chút hối hận: “Nếu như vậy, đợi mấy ngày nữa ta quay lại nói với hắn một chút.”

Thẩm Thát liếc nàng đầy thâm ý: “Là chúng ta có việc muốn cầu người, nhớ nói chuyện cho từ tế.”

Khoé môi Hề Ngọc Đường giật giật, vì đã đuối lý nên lựa chọn trầm mặc.

...

Ngoan ngoãn điều dưỡng hai ngày, không dám làm chuyện gì liều lĩnh, cuối cùng, sau khi Hề Ngọc Đường được Thẩm Thát cho phép, sáng ngày thứ ba mới xuất môn đi tìm Việt Thanh Phong. Lúc đi đến Kinh Hồng Viện lại nghe được hắn đã đi làm chút chuyện giúp Âu Dương minh chủ, phải một lúc nữa mới có thể về.

Hề tiểu giáo chủ cảm thấy vô cùng chán nản, cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn bị Ly Hoà Thảo đánh bại, cầm một quyển sách chờ trong sân, đợi đến lúc Việt Thanh Phong quay lại.

Đáng tiếc trời sinh không cho nàng năng lực đọc sách, xem một lúc đã không xem nổi nữa. Độ an toàn trong viện của Việt Thanh Phong rất cao, trời cuối tháng năm đầu tháng sáu lại rất ẩm, chỉ chốc lát nàng đã nằm úp sấp lên bàn đá để ngủ.

Hề Ngọc Đường ngủ một hồi, vừa mới đọc sách thôi đã khiến nàng vô cùng mệt mỏi. Thật vất vả mới tỉnh lại được, mặt trời đã chuyển về phía Tây, mà chẳng biết từ khi nào trên người đã có thêm một lớp ngoại bào ấm áp.

Nàng cố gắng cử động cánh tay tê rần, ngẩng đầu, ở một chỗ không xa bàn đá, Việt Thanh Phong đang làm tổ trên ghế đệm rộng rãi thoải mái, cầm sách đọc vô cùng chuyên chú.

Gió đầu hè có chút cảm giác mát lạnh, lúc thổi tới còn mang theo cả mùi thơm của cỏ xanh, nhẹ nhàng thổi bay vài sợi tóc đen rơi xuống trên ghế đệm, để lộ khuôn mặt tuấn mỹ như bạch ngọc chỉ có trong họa, mặt trời chiếu sáng trên đỉnh đầu lại khiến cả người hắn như bùng sáng.

Hề Ngọc Đường nhìn đến sững sờ.

Một tiếng lật sách vang lên, Việt Thanh Phong cũng không quay đầu lại, mở miệng: “Tỉnh rồi sao?”

“... Ừ.” Nàng đáp lời theo bản năng: “Trở về từ lúc nào vậy?”

“Lâu rồi.” Việt Thanh Phong không nói nhiều, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi cuốn sách: “Đói không?”

Hề Ngọc Đường thành thật gật đầu: “Đói.”

“Thu Viễn.”

Thu Viễn đã sớm chờ ở đó, mang theo lồng đựng thức ăn đến, đặt mấy món bánh ngọt tinh xảo trên bàn đá, Hề Ngọc Đường vừa nhìn đã thấy thèm.

Bây đồ ăn xong, Thu Viễn vừa muốn rời đi, đột nhiên Hề Ngọc Đường lại mở miệng: “Chờ một chút!”

Thu Viễn đứng lại, nghi ngờ nghiêng đầu.

Hề Ngọc Đường nhếch cằm chỉ về phía đĩa bánh đậu xanh: “Muốn ăn cái kia.”

Thu Viễn: “...”

“Ta không nâng nổi tay nữa, đang vận công chờ hồi phục, người lấy một cái tới trước mặt giúp ta với.” Hề Ngọc Đường giải thích.

Thu Viễn: “...”

Yên lặng liếc sang chủ tử nhà mình, thấy hắn vẫn đọc sách mà không có phản ứng nào như cũ, Thu Viễn nhận mệnh lấy khăn bẻ một miếng bánh đậu xanh, dè dặt cẩn thận đưa tới trước mặt Hề Ngọc Đường. Người sau ăn một miếng, vị ngọt lan dần trong cả khoang miệng, mắt cũng nhin không được mà bắt đầu cong lên.

Ăn xong miếng bánh, mắt Hề Ngọc Đường toả sáng: “Tiếp đi Thu Viễn, lấy cho ta một miếng Liên Dung Tò.”

Thu Viễn: “...”

Ăn liên tục hai miếng Liên Dung Tò, lúc này cánh tay của Hề Ngọc Đường đã khôi phục, vẫy vẫy tay, Thu Viễn như trút được gánh nặng ôm lồng thức ăn chạy mất dạng, để lại nàng ngồi ăn từng miếng bánh Hoa Trà, vô cùng mãn nguyện.

Ăn được một lúc, Hề Ngọc Đường mới dừng lại rồi xoa bụng. Việt Thanh Phong ở cạnh vẫn không hề nhìn nàng, nhưng dường như hắn đã canh chuẩn thời gian từ trước, lúc này mới nói: “Ăn xong rồi à?”

“No rồi, đa tạ đã tiếp đãi.” Hề Ngọc Đường đáp.

“Vậy thì về đi.”

“Được.”

Hề Ngọc Đường đứng dậy đi ra khỏi viện, nhưng mới đi được một nửa, cả người chợt cứng đờ, quay đầu: “Việt Thanh Phong, ngươi đang đùa với ta à?”

Nam tử lật một trang sách, bình tĩnh nói: “Không.”

“Ta chờ ngươi một ngày rồi đấy!”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“...”

Sau đó ta muốn đá ngươi một cước xuống núi, ngươi tin không?

Hề Ngọc Đường lẳng lặng nhìn người trước mặt: “Nói chuyện đàng hoàng đi.”

Việt Thanh Phong yên lặng buông sách, nâng mắt: “Hề giáo chủ muốn nói gì?”

“...”

Hắng giọng, nàng giả vờ nghiêm trang nói: “Việc điều tra thế nào rồi? Có cần ta làm gì không?”

Việt Thanh Phong thần nhiên nói: “Hề giáo chủ không nên nhúng tay vào thì hơn, khỏi phải bị liên lụy đến thân.”

Hề Ngọc Đường nhú mày, thấy có chút không đúng: “Việt Thanh Phong, nếu ngươi còn dùng giọng điệu kì quái đó để nói chuyện với ta nữa thì quan hệ đồng minh của chúng ta cứ kết thúc đi.”

Công tử nhà ngươi muốn tức giận chứ gì, lão tử chấp ngươi đấy!

Nàng im lặng nhìn nam tử trước mặt, người sau quay lại nhìn nàng bằng đôi mắt vô cùng bình tĩnh, không có chút ý muốn nhượng nhịn nào, càng nhìn càng khiến người ta giận sôi gan. Rõ ràng người này còn đang giận chuyện nàng giả vờ trúng độc lúc trước, nhưng đánh cũng đã đánh rồi, hắn còn bắt bẻ gì nữa vậy?

Thu Viễn đứng ở trong góc thấy hai người nhìn nhau, nhất thời da gà toàn thân nổi lên. Khí thế của hai người này quá đáng sợ, nhất là Hề giáo chủ, khí thế không ngừng tăng cao, dường như chỉ cần một chút nữa là sẽ động thủ mất!

Này này này... Chờ một chút! Thân thể công tử nhà hắn sẽ chịu không nổi đâu!

Mãi đến lúc Thu Viễn đã tưởng tượng đến hình ảnh công tử nhà hắn bị thương nặng vô số lần, thậm chí suýt chút nữa còn muốn lao ra ngăn cản, một tiếng thở dài vang lên, Việt Thanh Phong mở miệng rồi.

“Là ta không đúng, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Hề Ngọc Đường bán tín bán nghi nhìn hắn một lúc, từ từ ngồi xuống.

“Cho ta xem thương thế của ngươi.” Việt Thanh Phong chủ động bày tỏ.

“Không cần.”

Bị ghen một chút, Việt thiếu chủ im lặng rút một tờ giấy ra khỏi sách rồi đưa tới: “Vừa rồi mới thu được chút tin, Tiêu Văn Hàm đang chạy tới Lạc Dương.”

Hề Ngọc Đường nhìn lướt qua, đôi chân mày sau lớp mặt nạ nhướng lên: “Có phải ngươi đang định nói Tiêu Văn Hàm còn muốn tìm bốn toạ để tính sổ không?”

Người đối diện ho hai tiếng, không nói chuyện.

Được, tốt lắm. Mỗi ngày đều có kẻ muốn chết chạy tới trước mặt nàng mà.

Nếu Tiêu Văn Hàm này đã không thiết sống như vậy, nàng sẽ chờ hắn ở Vũ sơn! Hề Ngọc Đường siết chặt tay, tờ giấy đã hoá thành chút bụi chậm rãi

roi xuống.

Việt Thanh Phong nhìn lướt qua chút bụi kia, thông minh thay đổi đề tài, nói chuyện mình đã điều tra được với Âu Dương Huyền hai ngày nay một lần. Người khả nghi nhất đã tự sát, khi tra ra có liên quan tới mấy người phụ trách rượu, tất cả đều uống thuốc độc tự sát, lần nào vừa mới bắt được chút manh mối thì mọi thứ lại bị cắt đứt hoàn toàn.

Sau đó, Việt Thanh Phong nhắc tới chén rượu kia.

“Lúc người nhận tra xét chén rượu đó thì nó đã được mang ra ngoài rồi sao?” Bất chợt Hề Ngọc Đường hỏi một câu.

Hắn gật đầu.

Thăm mắng câu ‘một đám ngu xuẩn’, Hề Ngọc Đường cũng có chút khó xử: “Khi cầm chén kia ta cảm thấy có chút lạnh, không thể chắc chắn có phải là do U Minh gây ra hay không. Có điều đây cũng không thể là chứng cứ, đối phương ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, dựa vào cách làm việc của bọn chúng, nhất định đã xóa hết dấu vết còn sót lại rồi.”

Việt Thanh Phong nhú mày trầm tư.

Hắn đã kiểm tra chén rượu kia nhưng vẫn không tìm ra bất cứ vấn đề gì, cẩn thận nhớ lại quá trình bốn người nâng chén rượu khi đó, cũng không hề rõ ràng... Vụ án này đúng là không có đầu mối.

“Án này cũng không phải là không thể phá.” Hề Ngọc Đường thông thả mở miệng. Ai là hung thủ cũng không có ý nghĩa gì với nàng, biết rõ ràng ai có địch ý mới là chuyện quan trọng.

Việt Thanh Phong lại nói: “Người muốn giết ta và người rất nhiều.”

“Nhưng hung thủ ở ngay trên Vũ sơn.”

Có phải nàng nên đặt giả thiết kẻ đã mua mạng của nàng ở Thính Vũ Các và hạ độc lần này là cùng một người không?

“Âu Dương Huyền sao?”

“Cũng có thể là người.” Khoé môi Hề Ngọc Đường nhếch lên, ánh mắt lạnh lẽo đảo sang.

Âu Dương Huyền khá đáng nghi, nhưng địa điểm lại quá mức rõ ràng, thật sự không tiện để xuống tay. Mặc dù vị minh chủ này cũng có chút xung đột lợi ích với nàng nhưng cũng chưa từng đắc tội gì nghiêm trọng, bình thường hai người cũng không qua lại nhiều, không thù không oán, chỉ dựa vào chút đó mà động thủ thì không phải là phong cách của ông ta. Hơn nữa, từ trước đến nay Âu Dương Huyền chưa hề để lộ chút ý đồ địch nào với nàng, điều này cũng khiến nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhưng nếu nghĩ là Việt Thanh Phong, suy nghĩ cẩn thận lại một chút, không phải là cũng có khả năng sao?

Đón nhận ánh mắt có chút kinh ngạc của hắn, Hề Ngọc Đường bắt đầu đề phòng, chân khí nhanh chóng vận chuyển, khớp ngón tay gõ từng nhịp lên mặt bàn, vừa thông thả vừa khiến lòng người bất bình.

“Đã là đồng minh thì cũng nên nói thẳng với nhau.” Nàng cười như không cười, mở miệng: “Lần này Việt thiếu chủ lên Vũ sơn có mục đích gì? Đừng nói là lại muốn cản trở ta giành vị trí minh chủ đây, chuyện này đã làm trò cười cho mọi người nhiều năm rồi, ta không ngờ đến mức cho là thật đâu.”

Tranh đấu nhiều năm, đều nói người hiểu rõ người nhất không phải là bằng hữu mà chính là kẻ địch, dù Hề Ngọc Đường không thể đoán được vì sao Việt Thanh Phong phải chặn đường của nàng, có thể là vì mục đích gì đó sâu xa, nhưng chắc chắn không phải vì muốn bảo vệ vị trí của Âu Dương Huyền.

Nàng không muốn bước chân vào ván cờ này, không muốn bị liên lụy vào trong, chỉ thầm nghĩ muốn lảng lạng bắt một con cá, báo một mối thù, nhưng nếu chuyện kết minh khiến nàng rơi vào vũng nước đục, vậy thì cách tốt nhất chính là giải trừ đồng minh, cách những người này càng xa càng tốt.

Nhìn nữ tử trước mặt dần trở nên nghiêm túc, Việt Thanh Phong biết người hắn đang đối mặt lúc này đã không còn là Hề Ngọc Đường, mà chính là giáo chủ Huyền Thiên giáo đã chấp chương một môn phái trong võ lâm hơn mười năm.

Thấy đối phương chất vấn trực tiếp như thế, mục đích rõ ràng như vậy, trong mắt nữ tử đều để lộ ý muốn rời khỏi hắn, rời xa mọi âm mưu, chỉ muốn bo bo giữ mình, thái độ vô cùng chân thật kiên định, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Người đang ép ta phải ngã bài với người sao?” Hắn chậm rãi mở miệng.

Hề Ngọc Đường vẫn nhìn hắn không nhúc nhích, giữ chặt ngân châm đang nắm trong tay.

Dường như đã cảm nhận được ý bức bách của nàng, Việt Thanh Phong liên tục ho khan mấy tiếng, máu tươi lẳng lẳng nhuộm đỏ lớp khăn lụa màu trắng. Một lúc lâu sau, hắn mới nói ra câu tiếp theo: “... Cũng tốt thôi, cứ ngã bài vậy.”

“Mục đích của ta, chính là nàng!”

Chương 17: Người Ta Muốn Là Nàng

Edit: Từ Chân

Mục đích của ta, là nàng.

Là nàng...

Nàng...

Hề Ngọc Đường trừng mắt, mồ hôi lạnh lẽo chảy dọc xuống theo tóc mai, vô số hình ảnh thoáng qua trong đầu, tất cả đều là thứ gọi ngả bài của nàng và Việt Thanh Phong trong Kinh Hồng Viện.

Đầu nàng đau như muốn nứt ra, tâm cảnh bị huỷ hoại, chân khí rối loạn, còn có chút dấu hiệu tẩu hoả nhập ma, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, toàn thân không thể khống chế mà run lay bầy.

Vốn chuyện sau khi trở về từ Kinh Hồng Viện chính là cố gắng ổn định tâm cảnh, nhưng suy nghĩ của nàng quá mức hỗn loạn, luyện công không đủ tinh tâm, suýt nữa gây ra sai lầm lớn.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã sớm tắt, tiếng gõ mõ cầm canh truyền đến từ xa, cả Quan Lan Viện yên tĩnh không tiếng động, nàng thử gọi tên Lữ Chính hai lần, một giây kế tiếp, cửa phòng nhanh chóng bị người đẩy ra, Lữ Chính và Tư Ly hốt ha hốt hoảng xuất hiện trước mặt nàng.

Không đợi Hề Ngọc Đường mở miệng, Lữ Chính đã phát hiện có chút gì đó không đúng: “Giáo chủ, có vấn đề gì trong lúc luyện công sao?”

Hề Ngọc Đường không còn sức để giải thích, cổ nén sự đau nhức như muốn tê liệt trong kinh mạch toàn thân, giọng nói khàn khàn: “Sang đây giúp ta một chút...”

Lữ Chính và Tư Ly liếc mắt nhìn nhau, rồi rút tiền lên khoanh chân ngồi xuống, một trước một sau đưa chân khí vào cơ thể Hề Ngọc Đường. Tư Ly còn nhỏ, công lực chưa đủ, rất nhanh đã có mấy giọt mồ hôi trên trán, Lữ Chính đang kinh hãi khi nhận thấy trạng thái hỗn loạn trong người giáo chủ mình, nhưng vẫn bình tĩnh giúp đỡ từng chút một, chỉ sợ sẽ gây thêm tổn thương cho người trước mặt.

Hai người hợp lực mới có thể miễn cưỡng ổn định tình trạng của Hề Ngọc Đường, thấy vẻ mặt của nàng khôi phục lại trạng thái bình thường, lúc này mới chậm rãi thu tay, lặng lẽ lui tới trước cửa, cũng dặn dò thủ hạ tử thủ Quan Lan Viện, không có chuyện gì thì không cho phép ra vào tùy tiện.

Hề Ngọc Đường nghe thấy sắp xếp của bọn hắn, âm thầm gật đầu, trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng ngày hôm qua.

“Mục đích của ta, là nàng!”

Việt Thanh Phong đã nói như thế.

Trong nháy mắt đó, Hề Ngọc Đường đã ngỡ tai mình có vấn đề, não đình chỉ hoạt động trong phút chốc, chỉ có thể duy trì trạng thái trọn mắt há mồm sững sờ nhìn Việt Thanh Phong, không thể tin vào điều mình vừa nghe.

Quả thật suy nghĩ đầu tiên về lời nói của Việt Thanh Phong chính là muốn giết nàng, nhưng rất nhanh lại cảm thấy không đúng, vô số suy nghĩ vòng quanh trong đầu, lại có chút hồ đồ... Đây không phải là đang tỏ tình chứ?

Có phải hắn điên rồi không?

Thấy Hề Ngọc Đường không có phản ứng gì, Việt Thanh Phong thần nhiên nói: “Thu Viễn, đi châm thêm bình trà mới.”

Thu Viễn biết điều hành lễ rồi lui ra, tiếp theo mấy tầm mắt xung quanh phòng cũng biến mất, âm vệ Việt gia rút lui, cả Kinh Hồng Viện được bảo bọc như một thùng sắt, ngay cả một con chim cũng không bay vào được.

“... Nói rõ hơn đi!” Khoé môi Hề Ngọc Đường co rút.

Việt Thanh Phong ho khan hai tiếng, trầm mặc một lúc lâu mà trước đây chưa từng có, lâu đến mức Hề Ngọc Đường đã sắp cho rằng nàng sẽ không còn có thể nghe thấy giọng nói của hắn nữa, lúc này mới từ từ mở miệng một cách yếu ớt.

“Yên tâm, không phải là muốn giết người... Người ta muốn chỉ là nàng thôi.”

Hề Ngọc Đường: ... Are you kidding me??? (dịch: ‘Người đùa ta phải không’, đoạn tiếng anh này là nguyên văn, nữ chính xuyên không nên việc biết tiếng anh không có gì lạ)

Đối diện với vẻ mặt có chút đỏ ửng do ho khan dữ dội của người trước mặt, có chút hơi nước dâng lên trong mắt, từ góc nhìn của Hề Ngọc Đường chỉ có thể thấy được hàng mi dài như cây quạt nhỏ còn mang theo vài giọt nước long lanh bên trên. Ánh mặt trời chiều tà rọi xuống, nửa người của hắn ẩn trong bóng ma, vẻ mặt cười nhưng không cười, chẳng qua vừa nhìn lại thì đã không còn cảm xúc gì khác.

Hắn không giải thích những lời này, chỉ trầm mặc lúc lâu, đột nhiên lại hỏi một câu.

“Hề giáo chủ, nàng có biết... Sư phụ của Việt mỗ là ai không?”

Hề Ngọc Đường ngẩn ra, chút tò mò bị hắn treo lên không được lấp đầy, trong lòng như đang có vô số mấy móng vuốt nhỏ đang cào loạn, không ngờ sẽ gặp phải câu hỏi dạng này.

“Không phải lệnh tôn sao?”

“Tất nhiên là không.” Việt Thanh Phong cười một tiếng, dừng lại trong chốc lát, như đã hạ quyết tâm rồi mới mở miệng: “Không biết Hề giáo chủ đã từng nghe qua tên... Hàn Nhai lão nhân hay chưa?”

Việt Thanh Phong là đồ đệ của Hàn Nhai lão nhân, ngôi sao sáng của võ lâm trên núi Nhất Trụ kia sao?

Lòng Hề Tiểu giáo chủ hơi chấn động, đột nhiên có chút cảm giác ghen tị mãnh liệt.

... Đòi người thật trớ trêu!

Hàn Nhai lão nhân, đó chính là cao thủ có bối phận cao hơn phụ thân nàng rất nhiều, một trong số ít người đứng trong hàng đỉnh cao của võ học, cao thủ chính đạo hàng đầu! Không ai biết ông ấy đã sống bao lâu, dường như đã trở thành một truyền thuyết mà ngay cả phụ thân nàng cũng chỉ mới nghe danh mà chưa từng thấy qua chân thân, càng không cần phải nói tới tiểu bối như nàng nữa.

“Một đời Hàn Nhai lão nhân thu nhận ba người đồ đệ. Đại đồ đệ là minh chủ võ lâm đời trước Trác Chính Dương, nhị đồ đệ không ai biết, đệ tử cuối cùng chính là Việt mỗ.” Ngữ điệu của Việt Thanh Phong rất thông thả, hiếm thấy có lần hắn nói mà không ho khan.

Không kịp đề phòng đã bị xoay vòng, Hề Ngọc Đường nghiêm mặt đáp: “Thế nhân chỉ biết có Trác Chính Dương.”

Khoé môi Việt Thanh Phong chợt nhếch lên thành một nụ cười rồi biến mất: “Hề giáo chủ có biết nhị đệ tử của Hàn Nhai lão nhân là ai không?”

Hề Ngọc Đường lắc đầu.

“Là thiếu chủ ma giáo chân chính của năm đó.” Hắn nâng mắt, nhìn thẳng vào nơi sâu trong mắt của nàng: “Hề Ngọc Lam.”

“...”

Đồng tử của Hề Ngọc Đường co rụt lại, suýt chút nữa đã thất thố đứng bật dậy.

Không thể nào!

“Việt Thanh Phong...”

Âm điệu của nàng dần trầm xuống, trong lời nói là sự lạnh giá thấu xương trước đây chưa từng có, gần từng câu, hết như muốn huỷ hết xương cốt người trước mặt rồi nuốt vào: “Đừng có nói chuyện lung tung!”

Việt Thanh Phong vẫn ngồi đó không nhúc nhích, nhìn thẳng vào đôi mắt phía sau lớp mặt nạ của Hề Ngọc Đường, ở nơi nào đó đang nổi lên một cơn sóng to gió lớn, lạnh lẽo thấu xương, sát khí dâng nhanh!

“Không tin sao?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Huynh ấy đã sớm chết rồi.” Sát ý trong cơ thể mệnh mông, mặt Hề Ngọc Đường lạnh lẽo như băng tuyết, toàn bộ phòng tuyến đều được dựng lên, trong đầu lướt qua vô số cách để giết chết người trước mặt, lời vừa nói ra nhưng lại không hề phát hiện cách xưng hô dưới tình huống này đã thay đổi.

“Bồn toạ... Mới thực sự là thiếu chủ chân chính!”

Việt Thanh Phong cười, gần từng chữ: “Nàng không phải!”

Lời còn chưa dứt, dường như chỉ trong chớp mắt Hề Ngọc Đường đã tới bên người Việt Thanh Phong, tay hồng chém sát như chém bùn văng lên cổ hắn, đồng thời tay trái vừa chuyển, mấy cây ngân châm nhắm thẳng vào giữa mi tâm của đối phương!

Tơ hồng áp sát vào trong thịt, chút máu đỏ thẩm chảy xuống từ trên da Việt Thanh Phong, thấm vào trong vạt áo của hắn.

Cùng lúc đó, nơi Hề Ngọc Đường ngồi lại phát ra một tiếng động chói tai, bàn đá cũng theo đó mà vỡ nát.

“Khụ khụ...” Việt Thanh Phong đầu đón ho thành tiếng, thanh quản chuyển động, vết thương trên cổ càng sâu hơn: “Hề Ngọc Đường, huynh trưởng của nàng là sư huynh của ta...”

“Huynh ấy đã chết từ sớm rồi!” Bỗng nhiên Hề Ngọc Đường siết chặt tay, từng câu từng chữ như gấn từ trong kẽ răng: “Rất nhiều năm trước Hề gia đã bị diệt môn!”

Khoé miệng Việt Thanh Phong có chút máu tươi trào ra, bất chợt hắn vươn tay lên bắt lấy bàn tay đang nắm tơ hồng của người trước mắt, sức lực rất lớn như muốn bóp nát bàn tay yếu ớt kia: “Huynh trưởng của nàng từng nói cho ta biết rất nhiều chuyện của huynh ấy, trong đó bao gồm cả việc huynh ấy, khụ khụ, rất yêu thương tiểu muội của mình...”

Sắc mặt hắn trắng đến dọa người, đôi môi cũng không còn chút huyết sắc nhưng vẫn cố gắng nói cho hết.

“Cả nhà Hề gia bị diệt môn là chuyện mọi người vẫn giữ kín không nói ra, ngay cả những thế gia hay môn phái đứng đầu cũng phải giữ bí mật. Đột nhiên mười năm trước nàng xuất hiện, tự xưng là thiếu chủ ma giáo, mọi người chỉ xem nàng như một đứa con tư sinh do nội bộ Huyền Thiên tìm đến...”

Trước mắt hắn dần trở nên mờ hồ, ho khan dữ dội mấy tiếng, nhưng vẫn cố gắng giữ vững.

“Nàng không hề sợ hãi... Là vì không ai biết nàng vẫn còn sống phải không?”

Hồ hấp của Hề Ngọc Đường hơi chậm lại, gần như đồng tử đã co lại thành đốm nhỏ, tim run lên, suýt chút nữa chân khí đã đảo ngược.

Vừa để lộ sơ hở, Việt Thanh Phong nắm lấy cơ hội, nội lực quanh thân bộc phát, tơ hồng trên cổ đứt lìa.

Hai người giao thủ với nhau mấy hiệp, cuối cùng Việt Thanh Phong bắt đúng thời cơ, khéo léo tung ra một chưởng, ép Hề Ngọc Đường lui về phía sau mấy bước, sau đó lại nhanh chóng điểm vào huyết trước ngực, bả vai hơi ngấp ngừng, tiếp đó phun ra một ngụm máu đen.

Thấy hắn học máu, Hề Ngọc Đường lao đảo dừng lại, lý trí cũng được kéo trở về.

Kinh ngạc nhìn Việt Thanh Phong, thậm chí nàng đã quên cả hít thở.

Từ khi quyết định sẽ đi con đường này, nàng đã biết có một ngày mình sẽ bị vạch trần, chẳng qua năm đó chỉ nghĩ có thể kéo dài được bao nhiêu thì đến bấy nhiêu, kéo đến khi Huyền Thiên giáo đã lớn mạnh hơn, tới khi võ công của nàng đại thành, dù sao, một khi thân phận này lộ ra ngoài ánh sáng, chắc chắn sẽ rất dễ dụ cường địch tới, mà nàng quá yếu, Huyền Thiên giáo quá yếu, không thể gánh vác nổi.

Nàng cho rằng cõi đời này sẽ không còn ai có thể đoán được thân phận của mình. Kẻ thù đã bị nàng dùng đủ mọi cách để giết chết, tên điện chủ của Huyết Sát Điện đã bị Trâu Thanh trừ khử, vương bài của Thỉnh Vũ Các, dòng thứ của Đường gia, phản đồ Huyền Thiên... Giờ Tiêu Thừa vừa chết, cũng chỉ còn lại vài ba kẻ chủ mưu mà thôi.

“Ngươi...” Giọng nói của Hề Ngọc Đường có chút run rẩy: “Ngươi biết mình đang nói gì không?”

“Nàng hiểu ta đang nói gì!” Việt Thanh Phong đáp.

Mười tám năm trước, một trận chiến trên Tuyết sơn, Hề gia bị diệt môn đầy khó hiểu.

Đầu tiên là phu thê Hề Chi Mặc và Đường Yên ra ngoài làm việc lại truyền tới tin người chết, tiếp đó có người công kích Tuyết sơn, trong ứng ngoại hợp. Không có người nào đảm đương việc ở đây, không ai biết mục đích của đối phương là gì, cứ lên là giết, suốt cả đêm, trên dưới Huyền Thiên chó gà không tha, bao gồm cả thiếu chủ Hề Ngọc Lam và vị tiểu thư nhỏ bé chưa có cả đại danh của Hề gia.

Sau khi nghe tin Tuyết sơn gặp chuyện không may, mấy chưởng giáo thế gia liên tục đến nơi dò xét, họ nhìn thấy thi thể của thiếu chủ Hề Ngọc Lam và mấy đại hộ pháp trong đại điện, men theo tung tích, lại đào được thi thể đã đông lạnh của tiểu thư Hề gia ở sau núi và hạ nhân tùy thân, sau đó phương trượng Vô Ích của thiếu lâm tự mình tuyên bố tất cả đã chết, huyết mạch Hề gia cũng đứt.

Sáu năm sau, khi chuyện Huyền Thiên bị diệt lắng xuống, trên Tuyết sơn lại truyền ra tin tức con tư sinh được nuôi bên ngoài của Hề Chi Mặc đã được tìm về từ ngàn dặm, trở thành thiếu chủ mới. Mặc dù chuyện có chút li kì, nhưng có thể cũng chỉ là một cái danh mà thôi, có thể là tư sinh, cũng có thể không hề có chút máu mủ nào, đứng là một trò cười.

Cái tên Huyền Thiên chỉ còn trên danh nghĩa, thực tế thì đã mất, rất khó để tạo thành bất cứ uy hiếp gì, những người đứng đầu môn phái thế gia cũng không làm lớn chuyện, không cần phải bỏ đá xuống giếng để lại tiếng xấu, dù sao ma đầu đã chết, Hề gia tuyệt hậu, lợi ích cần phân chia cũng đã xong. Nếu không phải nhờ phương trượng Thiếu Lâm mở lời chứng sinh có đức, mọi người phải làm gương sáng, tỏ ý đã không còn gì nguy hại cho võ lâm, không có kẻ rơi vào tà ma ngoại đạo, bằng không khi kiến thiết lại Huyền Thiên, chỉ sợ sẽ dẫn tới nhiều kẻ có dã tâm.

Chẳng qua chuyện cũng không hề thuận lợi. Từ ngày Hề Ngọc Đường tuyên bố thân phận giáo chủ này liền bắt đầu những tháng ngày với vô số những cuộc ám sát muôn màu muôn vẻ, phải tìm đường sống trong cõi chết trong nhiều năm.

Điều đáng mừng duy nhất chính là, sau khi huynh trưởng Hề Ngọc Lam của nàng nghe tin phụ mẫu đã chết liền dẫn theo một vị hộ pháp bí mật xuống núi điều tra nguyên nhân, để lại thể thân ở tông đàn, sau đó không còn tin tức. Thi thể trên trận đánh ở Tuyết sơn chỉ là thể thân, nàng biết, nàng cũng cảm thấy thật sự may mắn khi lúc ấy hân không có ở đây.

Nhưng mất tích nhiều năm, trong tiềm thức, nàng cho rằng hân đã chết.

Trong đình viện yên tĩnh đến đoạ người, tiếng lá cây xào xạc dưới từng cơn gió mùa hạ, tiếng côn trùng kêu, tiếng trang giấy bị gió thổi lật của cuốn sách trên bàn đá, tất cả đã biến mất, ánh sáng đỏ sẫm của trời chiều bao phủ, bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở yếu ớt của hai người.

Có chút mùi máu tươi lượn lờ trong không khí, càng khiến khung cảnh lúc này lại thêm nặng nề.

Hồi lâu, đối phương lên tiếng.

“Ta nói chuyện này cho nàng...”

Chỉ mới nói nửa câu, hân đã bắt đầu ho khan, ho đến mức như muốn ho cả phổi ra ngoài, máu tươi liên tục trào ra bên khoé môi, hơn nữa còn vì dùng sức mà làm vết thương trên cổ bị động, thoát nhìn cả người vô cùng thê thảm.

... Có nên nhân cơ hội này giết người diệt khẩu không?

Mấy ngón tay cứng nhắc bên người Hề Ngọc Đường khẽ động, sát cơ lại xuất hiện.

“... Ta cho nàng biết chuyện này, chỉ vì muốn nói với nàng, ta sẽ không làm hại muội muội ruột của sư huynh mình. Ta hiểu nàng quá rõ, còn rõ hơn nàng nghĩ...” Việt Thanh Phong bị Hề Ngọc Đường đá thương, lồng ngực phập phồng lên xuống liên tục, mỗi lần nói đều giống như đã dùng hết sức lực toàn thân: “Mục đích của ta là nàng, cũng vì ta người ta muốn chính là nàng... Ta thừa nhận mục đích kết minh không hề quang minh chính đại, nhưng điều này không hề có trở ngại gì tới thành ý của ta, vốn ta tới Lạc Dương này, cũng chính vì muốn gặp nàng.

“Vì thế ta đưa nhược điểm của ta cho nàng, có muốn diệt khẩu hay không, tùy nàng quyết định.”

Giọng hân trầm hơn, thở hỗn hển mấy hơi, ngẩng đầu lên, đối mặt với tầm mắt lạnh như băng của Hề Ngọc Đường bằng ánh mắt có chút ướt át do ho khan quá nhiều, dùng hết sức nói ra mấy từ cuối cùng.

“Phải ra tay sao?”

Hề Ngọc Đường khẽ trợn mắt.

Phải ra tay sao?

Giết người này, bí mật của nàng sẽ được giữ kín. Không giết, chỉ sợ sẽ có biến.

Giết, hay không giết?

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đánh Cuộc

Xung quanh yên lặng như tờ.

Dường như thời gian trong khoảnh khắc này đã bị kéo dài đến vô tận, ở một nơi nào đó có một con sông dài vắt ngang, một bờ là sinh, một bờ là tử, Hề Ngọc Đường đang cầm một bông bỉ ngạn, trong đầu đều là lời dạy bảo của Hề Chi Mặc, là Hề Ngọc Lam nhéo gương mặt nhỏ nhắn của nàng, nói với nàng rằng khi muội lớn lên ta sẽ bảo vệ và thương yêu muội, là lời an ủi muội muội đừng sợ trong lúc tuyệt vọng của Đường tỷ tỷ ở cái hồ năm ấy, là vẻ mặt vui sướng, vui mừng hay thống khổ, thần nhiên của mọi người trên Tuyết Sơn.

Tất cả bọn họ đã chết rồi.

Mà Việt Thanh Phong vẫn ngồi đó, không chút phòng bị, cả người đầm máu, gạt bỏ tất cả đường lui và đường sống, giao quyền chủ động vào tay nàng, không màng đến tính mạng.

... Chỉ là người điên mà thôi.

Có giết không?

Đĩ nhiên phải giết!

Thù lớn chưa trả, tất cả nhân tố không thể lường trước đều phải bị bóp chết từ trong trứng nước, nếu không, chẳng phải tất cả cố gắng của nàng sẽ thành công cốc hết sao? Dù cho đối phương là Việt thiếu chủ cũng không được phép biết những bí mật sau lưng nàng.

Cái gì là ‘mục đích là nàng’, cái gì là ‘tới Lạc Dương vì nàng’... Hề Ngọc Đường tin mới lạ. Từ trước tới nay giang hồ không thiếu kẻ không lợi không làm, nàng đã thấy nhiều người vì đạt được mục đích mà không chừa mọi thủ đoạn, hơn nữa cũng đã từng làm qua.

... Huống chi, là bản thân hấn chủ động chịu chết, không thể trách người khác.

Nhưng trước khi ra tay, nàng cần hỏi Việt Thanh Phong một vấn đề.

“Hề Ngọc Lam... Còn sống không?”

Việt Thanh Phong sững sờ, thu mắt tránh khỏi đôi mắt tràn đầy sự mong đợi của Hề Ngọc Đường mà có lẽ ngay cả nàng cũng không phát hiện, một lúc lâu mới nói khẽ: “Không biết.”

Sự thất vọng tràn trề trào tới như nước thủy triều, Hề Ngọc Đường trừng mắt, hô hấp cũng bắt đầu loạn.

Nhưng, nàng đã quen rồi.

Ngân châm trong tay lại xuất hiện, Hề Ngọc Đường vận chân khí, ra tay nhanh như chớp...

“Chẳng qua mấy năm trước ta có gặp huynh ấy.” Đột nhiên Việt Thanh Phong lên tiếng.

“!!!”

Hô hấp hơi chậm lại, bỗng nhiên Hề Ngọc Đường trợn to hai mắt, nhưng châm đã rời tay, không thể thu hồi, dưới cơn sợ hãi, từng cây ngân châm liên tiếp được phóng ra, lúc công kích sắp đâm vào tim Việt Thanh Phong, một tiếng đinh nhỏ vang lên, một cây ngân châm lấy một góc lệch khác nhanh chóng bay tới đánh lệch cây châm kia, đồng thời hô lớn: “Tránh ra!”

Việt Thanh Phong nhắm mắt nghiêng đầu theo bản năng, cây ngân châm thứ nhất lướt qua sát người hấn, để lại một dấu hồng thật dài dưới mắt, cây thứ hai trực tiếp đâm vào vai.

Còn kém một chút nữa!

Khi ngân châm rơi xuống đất, hai người cũng không nhận được mà thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Ngươi...” Hề Ngọc Đường có chút không phản ứng kịp: “Ngươi vừa mới nói gì?”

Ngân châm đâm vào trong cơ thể, đau đến mức Việt Thanh Phong như muốn chết đi sống lại, ngáp ngừng một chút mới cố gắng nói: “... Sáu năm trước, huynh ấy tới tìm ta, chỉ nói cuối cùng thứ huynh ấy tìm kiếm nhiều năm đã có kết quả, định đi làm một chuyện, nhưng lần đi này vô cùng nguy hiểm, rất có khả năng sẽ không thể trở về, vì vậy...”

Hấn dừng một chút, ngừng đầu: “... Dặn ta phải chăm sóc nàng nhiều một chút.”

Hề Ngọc Đường có chút khiếp sợ: “Sáu năm trước sao? Là lúc đại hội võ lâm phải không? Ở Lạc Dương phải không?”

Việt Thanh Phong cam chịu.

“Sau đó thì sao?”

“...”

Việt Thanh Phong im lặng một cách kì lạ, lúc lâu mới chậm rãi nói: “Không có tin gì.. Chính là tin tốt.”

... Không có tin gì chính là tin tốt.

Hề Ngọc Đường lại ngẩn ra.

Suy nghĩ của nàng rất loạn. Vết sẹo năm xưa đã bị người khác bóc trần mà không hề báo trước, hành động quá khích và cảm xúc thay đổi quá nhanh đã khiến nàng đánh mất năng lực tư duy trong lúc tạm thời. Nàng có cảm giác lời của Việt Thanh Phong vẫn chưa phải là tất cả, nhưng lại không biết phải hỏi từ đâu, không có cách nào để tĩnh tâm suy xét từng chỗ sơ hở trong câu nói đó, trong lòng nàng chỉ còn lại một suy nghĩ điên cuồng, ‘có thể Hề Ngọc Lam vẫn còn sống’.

Trái tim chìm trong mười năm tro tàn lại bùng cháy, chỉ bởi vì một câu nói của người trước mặt. Sống gặp người chết thấy xác, cho dù chỉ là một chút tin tức, cũng đáng.

Hề gia, chỉ còn lại bọn họ.

Mà Việt Thanh Phong đã gặp Hề Ngọc Lam.

Toàn thân Hề Ngọc Đường run rẩy, mười ngón tay siết thật chặt, nội tâm không ngừng giãy dụa, một hồi lâu mới không cam lòng nhắm mắt lại, trong phút chốc nội tâm như một cánh đồng hoang vu trống vắng.

Nàng bước từng bước đầy khó khăn, đột nhiên có chút linh cảm, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, nàng sẽ phải bỏ lỡ rất nhiều thứ chỉ vì sự yếu đuối của mình.

Trầm mặc đi tới sau lưng Việt Thanh Phong, đánh một chưởng nhẹ lên vai hắn, chỉ nghe mấy tiếng ngân châm rơi xuống đất. Hề Ngọc Đường hơi cắn răng, bình tĩnh nói: "... Ta sẽ gọi A Thất đến một chuyến."

Tiếng nói nhẹ nhàng, như truyền đến từ nơi bình địa xa xôi, mang theo chút cảm giác mệt mỏi, đột nhiên hô hấp của Việt Thanh Phong như dừng lại, cảm xúc phức tạp tuôn trào như muốn bao phủ cả thế giới, mừng rỡ như điên, sợ hãi, do dự...

Vô số cảm xúc đan xen, muốn mở miệng, lại vì quá đau đớn mà không nói nên lời.

Hắn đưa lưng về phía Hề Ngọc Đường, lúc lâu sau mới cố gắng bình tĩnh, nói: "Không sao, trong ngăn kéo có hòm thuốc và vài băng sạch, giúp ta được chứ?"

Hề Ngọc Đường yên lặng nhìn bóng lưng của hắn, lâu đến mức Việt Thanh Phong đã cho rằng nàng sẽ đổi ý, bất chợt, nàng thu tầm mắt, cất bước đi vào trong phòng.

Thấy bóng dáng của nàng biến mất sau tấm bình phong, Việt Thanh Phong thở phào một hơi như trút được gánh nặng, cả người mệt là dựa vào trên ghế, mắt nhìn vào hư vô, sự mệt mỏi từ sâu trong linh hồn như khiến hắn khó giữ được chút thanh tỉnh trong lòng.

Thắng cược rồi.

Lần đánh cược này, hắn đã thắng...

Yên lặng cười mấy tiếng, nam tử lại bắt đầu ho khan, kinh mạch toàn thân co rút, đau đớn đến khó nhin, nhưng cảm xúc khi sống sót qua đại nạn lại lan khắp tứ chi hắn, giúp hắn có thể tiếp tục tỉnh táo.

Bước cờ này vô cùng nguy hiểm, đáng ra không nên tiến hành khi vẫn chưa chuẩn bị kỹ như thế, nhưng chỉ vì chút ý nghĩ muốn rời khỏi hắn của Hề Ngọc Đường đã khiến hắn thiếu kiên nhẫn, phải lật mở lá bài tẩy của mình.

Chẳng qua mặc dù có chút khó khăn, nhưng kết quả lại khiến hắn có cảm giác dù chết cũng đáng.

Sao trên đời này lại có người có khẩu vị như hắn? Vẫn uống rượu độc để giải khát sẽ dù biết sẽ trúng độc, thậm chí là nghiện. Giờ phút này, chỉ cần nàng mở miệng, chẳng sợ núi đao biển lửa, hắn cũng có thể vui vẻ mà chịu đựng...

Làm sao đây?

Đầu óc của hắn đã bị sự vui sướng này làm cho choáng váng rồi.

Chẳng lẽ đấu tranh tâm lý vẫn luôn khó khăn như vậy sao?

Từ trước đến nay thiếu chủ Việt gia luôn là một cao thủ. Nhưng chuyện hôm nay là một bước cờ hiểm hơn hai mươi năm chưa từng có của hắn, thành công chưa tới một phần, rất có thể sẽ có mười phần là bị Hề Ngọc Đường giết chết tại chỗ... Hắn không hề nghi ngờ chuyện nàng sẽ có thể làm việc đó.

Quân mã duy nhất mà hắn có chính là một vị sư huynh tên Hề Ngọc Lam, người hắn đã từng gặp, từng ở chung, đã từng hiểu rõ. Mặc dù lời nói là vô tận, nhưng bí ẩn trong đó đã bị lược qua, có điều những thứ ấy không hề ảnh hưởng đến việc hắn đã thay đổi tâm cảnh của Hề Ngọc Đường.

Hắn đặt tính mạng của mình vào tay nàng, đánh cược một lần vào sự tín nhiệm của nàng.

Nếu tâm Hề Ngọc Đường cứng rắn hơn một phần, nhất định hôm nay hắn phải chết.

Chẳng biết từ lúc nào, xiêm y trên người đã ướt đầm mồ hôi, nhưng hắn không thêm để ý. Hắn đã thành công trong việc rút ngắn khoảng cách giữa mình và Hề Ngọc Đường, mặc dù vẫn còn hơi xa mục tiêu, nhưng cây đã gieo xuống, coi như có thu hoạch lớn rồi.

Vì thế hắn rất vui, rất thoải mái, tâm tình rất tốt.

Tìm hòm thuốc, lấy kim sang được, Hề Ngọc Đường trở lại trong sân.

"Cởi ngoại bào ra." Giọng nói khàn khàn còn mang theo chút hàn khí vang lên, Việt Thanh Phong ngồi dậy, cởi bỏ ngoại bào một cách tự nhiên.

Rửa sạch vết thương, rắc thuốc bột, run rẩy băng bó, Hề Ngọc Đường băng bó cho người trước mặt một cách khó khăn, có cảm giác mình mới là kẻ điên.

“... Người thật sự là đệ tử của Hàn Nhai lão nhân sao?” Nàng mở miệng.

“Ừ.” Lời nói của Việt Thanh Phong có chút cảm giác thả lỏng khi sống sót qua tai nạn.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Mười ba năm trước đây.”

“Ca của ta... Từng đề cập về ta với người sao?”

“Ừ.”

“Huynh ấy có nói phải đi đâu không?”

“Không.”

“Tại sao lại không nói với người khác?”

“Huyền Thiên thế nào cũng không liên quan tới ta, vì sao phải nói?”

“Vì sao lại không liên quan? Chẳng phải ca của ta là sư huynh người sao?”

“Đúng là sư huynh, rất thân thiết.”

“Huynh ấy tin người sao?”

“Ừ.”

“Lúc huynh ấy ở Lạc Dương, tại sao lại không đi gặp ta?”

“... Không biết.”

“Nếu huynh ấy trở lại... Sẽ liên lạc với người sao?”

“Sẽ.”

“... Người cảm thấy ta cái nam trang có thành công không?”

“...”

Chờ một chút, cuộc trò chuyện này đi về hướng nào rồi?

Hồ hấp của Việt Thanh Phong hơi chậm lại, còn chưa kịp trả lời đã nghe Hề Ngọc Đường tiếp tục hỏi: “Từ trước đến nay ta vẫn tin chắc vào những thứ kịch cô trang trong mấy... Thoại bản* kia, ‘nữ giả nam trang, sẽ không có ai nhận ra’, đúng là cái rắm, nhưng sau lại phát hiện, không phải là người khác không nhận ra, mà là khi người nọ đã đứng ở một vị trí nhất định, tất nhiên mọi người sẽ tự có phán đoán riêng của mình, cũng không cho ai phản bác.

(*một hình thức tiểu thuyết phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể về chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

Cũng như Hề Ngọc Đường nàng vậy.

Mười năm kể từ khi tiếp nhận Huyền Thiên giáo, ngoại trừ lúc tự xưng mình là giáo chủ Huyền Thiên giáo tới bây giờ, chưa lúc nào nàng nói mình là nam nhân, chỉ vì dễ thuận tiện mà mặc nam trang làm việc, lại khiến thế nhân tin rằng, giáo chủ mà giáo chính là nam nhân.

Nàng chấp chương một phương, võ công cao cường, làm việc dứt khoát, thủ đoạn tàn nhẫn, vì thế chắc chắn phải là một nam tử, thế giới này không hề công bằng với nữ nhân, từ xưa đến nay, luôn là như thế.

Cho dù khi nương của nàng tức giận sẽ lấy châm và tơ làm vũ khí, mọi người cũng nói bà trời sinh eo lá.

Đĩ nhiên, khi xưa dây thanh quản của mình đã bị thương, giọng nói cũng khàn hơn, dễ tạo thành ảo giác cho người khác.

Giọng của nàng bình tĩnh không gợn sóng, không hề có ý giấu cợt, hết như chỉ đang trần thuật lại một câu chuyện mà mọi người đã biết.

Việt Thanh Phong lắng lắng nghe, không hề vạch trần việc nàng cố ý nói lái sang chuyện khác, chẳng qua khi mở miệng thì ngữ điệu lại có chút kỳ lạ: “... Thật sự không phải là do bề ngoài trông giống chứ?”

Hề Ngọc Đường: “...”

Hơi dùng sức, lập tức người sau bị đau đến hít vào một hơi: “Được được, không phải! Nhẹ một chút, đau quá!”

Được lời còn khoe mẽ.

Hề Ngọc Đường tức giận thất bại, cúi đầu nhìn gương mặt thâm thẫm của Việt Thanh Phong, thấy trong mắt hắn có chút vẻ vô tội, trầm mặc hồi lâu, thản nhiên nói: “Việt Thanh Phong, ta biết ngươi vẫn chưa nói hết, tốt nhất ngươi nên nói một tin đáng giá để ta không giết ngươi, ngoại trừ Hề Ngọc Lam... Nếu không, ngươi cứ tin rằng sớm muộn gì cũng sẽ chết dưới tay ta đi.”

Thấy nàng bình tĩnh như thế, Việt Thanh Phong cũng thu hồi tâm tình của mình, trả lời rất nghiêm túc: “Chuyện ta biết đủ để nàng giết ta diệt khẩu.”

Hề Ngọc Đường hiểu ý của hắn nhưng không đáp lại.

Biết nếu hôm nay hắn không thể nói rõ thì cục diện chỉ có thể kết thúc đầy khó khăn, Việt Thanh Phong trầm mặc hồi lâu, rũ mắt xuống, bình tĩnh nói: “Ta biết ‘Châm quyết Tổ Cửu’ và nửa bộ thượng của ‘Tâm pháp Thái Sơ’ ở Huyền Thiên... Cũng có tin tức của nửa bộ hạ còn lại.

Hề Ngọc Đường: “...”

... Thật sự rất muốn giết hắn. ...

Nếu như có một ngày nào đó tên này chết một cách bí ẩn, nhất định sẽ vì biết quá nhiều.

“Ai nói cho ngươi?” Nàng lạnh giọng hỏi.

“Hề Ngọc Lam.”

“...”

Sao tên khốn nhà ngươi không thành thân với hắn luôn đi!!

Nhìn, cổ nhìn nào... Cuối cùng Hề giáo chủ cũng có thể áp chế được dòng sát khí trong lòng, giờ ba ngón tay lên: “Trước khi có được tin tức của Hề Ngọc Lam, bốn toạ... Không giết ngươi.”

Không cần phải phải thề thốt đến mức ngũ lời oanh đình, với hai người mà nói, những lời này đã đủ rồi.

Phát thệ, Hề Ngọc Đường không nói gì thêm mà xoay người rời đi, chỉ sợ còn ở lại lâu hơn thì sẽ đổi ý rồi động thủ mất. Việt Thanh Phong bắt đầu đi che cỏ, không hề có ý đứng dậy đưa tiễn, chỉ mong nàng nhanh chóng đi xa, sự mệt mỏi trong mắt cũng không thể che giấu.

Hắn yên lặng đứng dậy, động tác chậm chạp cứng nhắc, đầu óc trống rỗng, lười phải suy nghĩ thêm bất cứ thứ gì khác. Thu Viễn đang ôm tách trà khác trở lại, đột nhiên thấy công tử nhà mình đang lão đảo hệt như u hồn trong sân, kinh hãi hô lên một tiếng.

Lực chú ý của Việt Thanh Phong bị thu hút, nhìn sang đây vẻ khó hiểu.

“Công tử, ngài ngài ngài...” Thu Viễn hoảng sợ chỉ vào cổ của hắn.

Việt thiếu chủ bắt giắc sờ lên chỗ băng vải được quấn qua loa trên cổ mình: “Có phải rất khó coi không?”

Người sau gật đầu như điên.

“Tay nghề rất thảm hại phải không?”

Tiếp tục gật đầu.

“...”

Ai~

Đã biết là không thể trông cậy vào nàng rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lại Phải Cần Tiền

Không nói đến khi Thu Viễn gỡ băng vải xuống, vừa nhìn thấy mấy vết cắt vô cùng đều đẹp trên cổ Việt Thanh Phong thì nước mắt nước mũi đã lưng tròng như gặp phải quỷ mất đầu, sau khi Hề Ngọc Đường trở về, lúc luyện công gặp vấn đề, không thể không bế quan một ngày một đêm, mãi đến khi đã điều chỉnh tốt chân khí và tâm cảnh thì đã là chuyện của sáng ngày thứ ba.

Vừa mới đẩy cửa ra ngoài, Thẩm Thất, Tư Ly và Lữ Chính đang sóng vai đứng, nhìn sang bằng mấy ánh mắt sáng người. Dưới mắt ba người cũng có quang thâm, hiển nhiên là đã canh giữ hai ngày rồi.

Hề Ngọc Đường không nhận được mà cười rộ lên.

Thấy nàng bình an vô sự, ba người cũng không hỏi một câu dư thừa nào, nên sắp xếp bữa sáng thì sắp xếp bữa sáng, nên đi sắc thuốc thì đi sắc thuốc, mỗi người một việc như không có gì xảy ra, hết như đã quên mấy chuyện xảy ra chuyện khi nàng luyện công, mọi thứ giống như một buổi sáng bình thường, không khác gì với lúc trước.

Lúc ăn cơm, Tư Ly liu riu nói chuyện bát quái mình nghe được, Lữ Chính ngồi bên cạnh bổ sung khiến Hề Ngọc Đường vô cùng nhức đầu nhưng lại không nhận được mà cứ vừa nghe vừa cười tùm tùm, thỉnh thoảng còn gấp chút thức ăn cho Tư Ly, đôi lúc một nụ cười ngọt ngào của hắn.

Nghe Tư Ly nói, đêm qua Việt thiếu chủ lại phát bệnh, canh hai phái Thu Viễn tới Quan Lan Viện để tìm Thẩm Thất, mãi đến canh tư mới về.

Cùng lúc đó, đêm qua có thích khách âm thầm len vào viện của Âu Dương minh chủ muốn hành thích người, lại bị thủ vệ phụ trách là Lâm Uyên phát hiện, hai người đại chiến một trận, thích khách chạy trốn. Âu Dương Huyền nổi trận lôi đình, tìm kiếm khắp Vũ sơn cả đêm, không buông tha bất kỳ ngóc ngách nào.

Nhị đệ tử Hàn Văn Ngạn của minh chủ phụ trách dãy Quan Lan Viện, đúng lúc Hề Ngọc Đường luyện công, vốn còn muốn xông vào, vừa lúc Thu Viễn đến tìm Thẩm Thất, thuận miệng nói bệnh cũ của Việt thiếu chủ lại tái phát, chính là vì ra tay quá nặng trong lần luận võ đột trước với Hề giáo chủ, hai người đều bị nội thương, nhất định Hề giáo chủ đang phải bế quan, lúc này xông vào thì không tốt cho lắm.

Hàn Văn Ngạn không dám tự ý hành động, chỉ báo lại việc này cho Âu Dương Huyền, người sau đích thân đến Quan Lan Viện, sau khi dùng nội lực thâm hậu của mình xác định việc Hề Ngọc Đường còn đang bận chữa thương, mà quả thật ngoại trừ nàng ở trong cũng không còn ai khác, ngay khi đó nơi khác cũng bắt đầu xảy ra chuyện, lúc này mọi thứ mới dừng lại.

Vũ sơn rối loạn một đêm, thích khách không sa lưới, không ai dám ngủ. Lữ Chính và Tư Ly thương lượng với nhau, quyết định tiếp tục trợ giúp cho giáo chủ, Thẩm Thất ở bên ngoài canh đọi lệnh, ba người đã nghĩ kỹ, chỉ cần giáo chủ tẩu hỏa nhập ma, cho dù có phải liều chết thì bọn họ cũng phải vọt vào ngăn lại.

Cũng may nàng còn có thể bước ra ngoài mà không có chút hao tổn gì, tâm cảnh cũng đã bình, không sinh tâm ma, thực lực lại nâng cao thêm một bậc.

Nhìn Tư Ly nói cười vui vẻ như mở cờ trong bụng mà kể chuyện xưa, lòng Hề Ngọc Đường vừa yên bình vừa vui vẻ, ăn xong một bữa điểm tâm, cả người cũng bình tĩnh hẳn, hơi thở còn có phần thâm sâu hơn trước.

Lữ Chính và Thẩm Thất ở cạnh cũng nhìn nhau, cuối cùng đã hoàn toàn yên lòng.

Chẳng qua, chuyện hôm qua cũng có chút kì lạ, Hề Ngọc Đường không thể không thừa nhận, sợ là mình đã nợ Việt Thanh Phong rồi.

Sao Thu Viễn có thể tới đúng lúc như vậy? Sao có thể đến nói nàng phải bế quan do nội thương đúng lúc như thế, thậm chí còn thăm đe dọa Hàn Văn Ngạn mà không để lại chút dấu vết nào? Còn có việc nơi khác xảy ra chuyện là thật hay giả? Vừa nghĩ đến đây, nếu đêm qua Hàn Văn Ngạn dẫn người xông vào, Tư Ly và Lữ Chính sẽ không thể can được.

Nếu không có lời xác nhận của Việt Thanh Phong, nhất định nàng sẽ phải chịu tội.

Hề Ngọc Đường không hề nghi ngờ đây chính là sắp xếp của hắn.

Ám vệ Việt gia không phải để nói chơi, tin tức rất nhanh nhạy, sợ rằng đêm qua khi Hoa Thanh Viện của Âu Dương Huyền xảy ra chuyện thì bên kia đã biết, nghi ngờ sẽ có người lợi dụng chuyện này nên mới giả bộ phát bệnh, báo Thu Viễn đến làm nhân chứng. Mọi người đều biết Thu Viễn là gã sai vặt bên cạnh Việt Thanh Phong, nhất định sẽ có chỗ hữu dụng của hắn, mà có kẻ thứ ba ở đây, Âu Dương Huyền hoặc những thích khách nấp trong bóng tối cũng không thể động thủ một cách quang minh chính đại.

Chỉ cần có thể sống sót qua được một đêm, trước khi trời sáng không xảy ra vấn đề gì, dù nàng có thể xuất quan hay không, chuyện gì cũng có thể trở lại như bình thường.

E rằng Việt Thanh Phong đã có thể đoán được tám chín phần chuyện nàng đang cố ổn định tâm cảnh của mình.

“Hắn phát bệnh thật sao?” Hề Ngọc Đường nhìn về phía Thẩm Thất.

Người sau lười biếng gật đầu, rất có thâm ý: “Đi qua quỷ môn quan một lần, nội thương và ngoại thương đều không nhẹ.”

Hề giáo chủ: “...”

Lần xuất môn này nàng chỉ mang theo một mình Thẩm Thất, một là để lại lực lượng nhất định để bảo vệ đại bản doanh trên Tuyết Sơn, Trâu Thanh và Nghênh Thu một người võ công cao cường, một người suy nghĩ cẩn trọng, hai người phối hợp với nhau cũng đủ để phụ trách nhiệm vụ. Hai là nàng nghĩ khi đến Lạc Dương đã có phân đường, cũng có đầy đủ nhân thủ, Lữ Chính là một nhân tài trên mọi lĩnh vực, Trâu Thanh và Nghênh Thu hợp lại cũng không thể so được, cộng thêm nàng, Tư Ly và Thẩm Thất, chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng nàng đã xem thường chuyên đi đại hội võ lâm lần này, cũng không ngờ sẽ có nhiều biến cố như vậy. Lữ Chính chỉ có một, Tư Ly không có đủ kinh nghiệm, Thẩm Thất không có võ công, một khi thân nàng có vấn đề thì bọn họ sẽ không có kết cục tốt. Nếu không phải trước đó đã kết minh với Việt Thanh Phong, sợ rằng chuyến này sẽ càng gian nan hơn.

Người có thể sử dụng được quá ít.

Những cao thủ đời trước của Huyền Thiên đã chết hết không còn một ai, những người còn lại có thể dùng đều bị nàng phái đi nơi khác để áp trận, một củ cải một hột đất, không còn ai có thể dùng. Tất nhiên cửa hàng nào lớn đều sẽ gặp phải vấn đề này, nhưng cũng không thể vì một đại hội võ lâm mà thu hẹp lực lượng, chỉ có thể tự mình gánh lấy áp lực này mà thôi.

“Có ám vệ để dùng thì thật tốt...” Nàng vô cùng cảm khái.

Tư Ly và Lữ Chính đều là người tai thính mắt tinh, nghe thấy nàng tự thì thầm cũng bắt đầu hòa theo: “Giáo chủ muốn gây dựng lại ám vệ sao?”

Hề Ngọc Đường không trả lời.

Sao chương giáo một môn phái lại không có ám vệ? Lúc trước Hề Ngọc Đường cũng có. Khi nàng còn chưa ngồi lên vị trí giáo chủ, mấy vị trưởng bối còn lại đã từng phí hết tâm tư, tất cả ám vệ đều là do bọn họ tự chọn lựa vì muốn tạo được một đội tử sĩ cho nàng trước khi chết. Vậy mà trong nhóm ám vệ kia lại có một phản đồ, lần đó, Hề Ngọc Đường đã suýt bỏ mạng, vết sẹo trên mặt cũng có từ khi ấy.

Sau này thực lực của nàng mạnh hơn, lên đứng đầu một giáo phái, vì vậy mới bắt đầu có ý định tự tuyển chọn người, vốn tưởng rằng không có tí sơ hở nào, ai ngờ vẫn còn có vấn đề.

Lòng người khó dò, vô số lợi ích trước mắt, vĩnh viễn không có cách để khảo nghiệm lòng người. Nàng đã nhận được rất nhiều bài học kinh nghiệm, những chuyện như thế này, dù có thế nào cũng không thể sắp xếp được.

Nàng muốn cố gắng luyện công, muốn kiếm tiền, muốn báo thù, muốn nuôi nhà mình... Mà bồi dưỡng ám vệ cần một lượng thời gian và tiền vốn rất lớn, hiện tại nàng không thể làm được.

“A...” Nàng chán nản gục xuống bàn, kêu rên đầy thống khổ: “Ta nghèo quá!!! Ta nghèo đến chết mất!!”

Nhắc tới chữ nghèo, ba tên thủ hạ đều có chung một vẻ mặt.

“Không bằng giết Việt thiếu chủ...” Tư Ly nhìn về phía tay mình, ánh mắt có chút dao động. Hắn vô cùng thông minh, dĩ nhiên có thể đoán được chuyện hôm qua là nhờ phúc của Việt thiếu chủ, nhưng một khi đã đi cướp của, ai còn quan tâm những thứ đó chứ...

Mắt Hề Ngọc Đường sáng lên, ngay sau đó lại nhụt chí: “Không được, giờ ta không muốn gặp hắn...”

Việt Thanh Phong biết quá nhiều, nàng không có cảm giác an tâm, mặc dù giữa hai người vẫn còn một bí mật chung là Hề Ngọc Lam, nhưng lúc này vẫn không thể chắc chắn liệu người nọ còn có tín tức gì không.

‘Tổ Cửu’ và ‘Thái Sơ’ là hai bản bí tịch mà năm đó Hề Chi Mạc mang về, không rõ lai lịch, chỉ biết nếu hai món đồ này được thả ra giang hồ, chắc chắn sẽ dẫn tới một hồi rung chuyển dữ dội.

Rất ít người biết chuyện này, phụ thân nàng chính là một người chuyên lừa nữ nhi về những việc xấu mà mình từng làm. Hề Ngọc Đường vô cùng nghi ngờ trận đánh trên Tuyết Sơn kia, địch nhân không ngừng đánh về phía bọn họ, thời gian nàng nhìn thấy bí tịch đến khi Huyền Thiên bị diệt cũng không quá nửa năm, nếu không phải bị giấu đi thì sợ đã sớm bị lấy đi rồi.

Người mang ngọc có tội, đương nhiên nàng hiểu đạo lý này, tất nhiên không thể để lại mấy thứ mang điềm chết chóc kia, Hề Ngọc Đường lặng lẽ xử lý, tổng cộng đổi được hơn năm vạn lượng bạc.

... Lỗ vốn tới mức ruột gan nàng cũng đau theo.

Thấy gương mặt không khác gì trái mướp đắng của mọi người, Thẩm Thất than thở: “Xem ra chỉ có thể dựa vào Thất gia ta thôi.”

Mắt ba người toả sáng ngời ngời.

Nhìn ba con người không có tiền đồ kia, Thẩm Thất từ từ đứng dậy: “Gia đi ngủ một giấc, nghỉ ngơi dưỡng sức, sau khi dậy sẽ sang Kinh Hồng Viện một chuyến. Nếu đã muốn cướp thì phải chọn nơi giàu có nhất để ra tay.”

Được lắm!

Ba người đồng loạt giơ mấy ngón tay cái.

Thảm Thắt liếc xéo đám người, chậm rãi rời đi.

Đưa mắt nhìn Thảm Thắt rời đi, Hề Ngọc Đường nhìn ánh mặt trời sáng sớm, cũng quyết định đến Hoa Thanh Viện của Âu Dương Huyền một lần. Mà cùng lúc đó, ở bên kia, không khí trong thư phòng của Âu Dương Huyền lại lạnh như băng, không như thường ngày.

Đóng chặt cửa thư phòng, Âu Dương Huyền đi tới đi lui, trên gương mặt vô cùng âm u chứa đầy sự tức giận. Một góc nào đó trong thư phòng, bóng tối bao phủ, một người với vóc dáng mập lùn đang che mặt dựa vào tường, nhìn người trước mặt bằng ánh mắt lạnh lẽo.

“Chuyện hạ độc còn chưa lắng xuống, tôi qua còn phạm phải sai lầm, mấy ngày nay, ngay cả một đáp án nguoi cũng không thể cho bản toạ!” Âu Dương Huyền chất vấn đầy giận dữ: “Nói thẳng ra đi, có phải độc này là do nguoi hạ không?”

Thư phòng vô cùng yên tĩnh, một lúc lâu sau, hắc y nhân mới mở miệng: “Thứ lỗi cho ta nói thẳng, cho dù là độc này có phải do ta hạ hay không, hiện tại... Sự rằng cũng đã được tính trên đầu ngài rồi.”

“Nguoi!” Âu Dương Huyền tức giận trừng mắt: “Là nguoi hành động thiếu suy nghĩ, giờ còn muốn đổ hết lên người bản minh chủ sao? Nguoi có biết suýt chút nữa bản minh chủ cũng đã chết rồi không?”

“Chẳng phải giờ minh chủ vẫn bình an vô sự đó sao?” Hắc y nhân nói rất thản nhiên.

“Đó là do mạng của bản minh chủ lớn!”

Mồ hôi lạnh của Âu Dương Huyền lạnh lẽo chảy dọc sau lưng. Người này nhúng tay vào yến hội trong khi ông ta không hề hay biết gì... Vũ Sơn ngày nay, vẫn là Vũ Sơn mà ông ta nắm trong tay sao?

Bình tĩnh lại, ông ta cười lạnh, nói: “Xem ra thủ đoạn của chủ tử nguoi cũng không có gì đặc biệt... Thế nào, chút bản lĩnh có được đã dùng hết, bước tiếp theo lại định ngồi ôm cây đợi thỏ, chờ họ giết lẫn nhau sao?”

Hắc y nhân không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Âu Dương Huyền, ánh mắt ấy như một con rắn độc khiến Âu Dương Huyền vừa thấy đã nổi da gà.

“Âu Dương minh chủ, có phải ngài đã quên thân phận của mình rồi không?”

Thân hình Âu Dương Huyền chợt cứng đờ.

“Để ta nói cho ngài biết...” Hắc y nhân bước từng bước ra khỏi bóng râm, đi tới trước mặt Âu Dương Huyền, nhìn chăm chăm vào người trước mặt: “Ngài chính là một, con, chó của chủ tử!”

Hắn cười hai tiếng, tiếng cười như cộc gỗ bị chém lia: “Ta và ngài đều là những con chó của chủ tử, chỉ làm việc cho chủ tử mà thôi, ngài làm minh chủ võ lâm của ngài, không thể ra tay, vì vậy ta cứ giúp ngài một chút!”

“Nhưng việc nguoi làm đã gây trở ngại cho ta.” Âu Dương Huyền cố gắng kìm chế cơn tức giận.

Hiện tại không phải là thời cơ tốt để ra tay với Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong, nếu bọn họ chết ở Vũ Sơn thì liệu ông ta còn có thể ngồi vững trên cái ghế này sao?

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng: “Vây ý của Âu Dương minh chủ là cứ giải quyết hai tảng đá cản đường này của ngài một cách quang minh chính đại à?”

Âu Dương Huyền nghẹn họng.

“Thời gian chủ tử cho ngài không nhiều lắm, thấu tóm toàn bộ thế lực của võ lâm trong tay mới là chính sự.” Hắc y nhân nói: “Phải nhanh chóng loại bỏ mấy tảng đá cản đường ấy đi. Nếu Âu Dương minh chủ không muốn ra tay, thì chuyện này, cứ giao cho lão phu.”

Âu Dương Huyền trầm mặc trong chốc lát, môi giật giật: “Có Việt Thanh Phong ở đây, Hề Ngọc Đường không thể vượt mặt ta. Bản toạ có lòng tin sẽ thu phục được hắn, nói thế nào thì Huyền Thiên giáo cũng là một thế lực lớn.”

Huống chi, ai cũng nói bản bí tịch trong truyền thuyết kia vẫn ở trên Tuyết Sơn, tuy Âu Dương Huyền ông ta chỉ làm việc thay người khác, nhưng cũng có lòng riêng. Có điều, chút lòng riêng này không thể được tiết lộ với người khác mà thôi.

Hắc y nhân kia cười đầy châm chọc.

Thu phục Hề Ngọc Đường ư? Đây là chuyện buồn cười nhất mà lão từng nghe qua.

Cho rằng chỉ cần đưa một tấm thiệp anh hùng thì đã có thể khiến trên dưới Huyền Thiên giáo phải đội ơn sao? Nếu Hề Ngọc Đường có thể bị thu phục dễ dàng như thế thì bọn họ đã sớm ra tay nhiều năm trước rồi!

“Lòng dạ yếu đuối không thể làm đại sự.” Cuối cùng hắc y nhân mở miệng: “Âu Dương minh chủ, cẩn thận hại người hại mình.”

Âu Dương Huyền có chút tức giận nhìn người trước mắt, còn chưa kịp mở miệng, hai người cùng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ xa. Liếc mắt nhìn nhau, thân hình hắc y nhân chợt loé, chưa kịp phát ra chút tiếng động nào, người đã rời đi từ cửa sau.

Chờ trong chốc lát, tiếng gõ cửa vang lên, Âu Dương Huyền sửa sang lại y quan, ngáp ngừng trong chốc lát, điều chỉnh lại vẻ mặt rồi mở cửa.

Người đứng ở cửa là đồ đệ của ông ta, Lâm Uyên.

“Sư phụ.” Lâm Uyên ôm quyền: “Hè giáo chủ đã tới, đang đợi ở chính sảnh.”

Âu Dương Huyền gật đầu đi ra khỏi cửa. Lúc đi lướt qua Lâm Uyên thì dừng lại một chút, muốn nói gì đó, nhưng khi quét mắt tới khuôn mặt nghiêm túc chính trực của đồ đệ mình, lời đã đến bên miệng lại bị nuốt vào.

Hay là quên đi...

Lòng người đệ tử này của ông ta quá chính trực, người quá ngay thẳng, cứ để cho hắn làm một gã hiệp khách trường kiếm chốn giang hồ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Mỹ Nhân Dưới Tầng Cây

Edit: Từ Chân

Hề Ngọc Đường có chút cảm xúc rất phức tạp với vị mình chủ võ lâm này.

Làm một kẻ có dã tâm chiếm lấy ngôi vị mình chủ, nàng không bao giờ keo kiệt trong việc áp dụng mưu suy tính đầy độc ác lên người Âu Dương Huyền. Quá trình ông ta thượng vị cũng rất hài hước, bỏ qua đám người đoán mệnh làm vật hi sinh như... Vị mình chủ Trác Chính Dương kia, năm đó sau khi Hề Ngọc Đường bại bởi Việt Thanh Phong, Âu Dương Huyền không cần thắng mà thượng vị, lực uy hiếp cũng không được bao nhiêu. Tại vị mười năm, Âu Dương Huyền ngồi rất vững, rất có hiệp nghĩa, giang hồ cũng bình lặng hơn trước rất nhiều. Quan trọng hơn là, ông ta lại để mặc kẻ có lực uy hiếp rất cao tới vị trí mình chủ như nàng và Việt Thanh Phong tồn tại.

Ông ta có coi trọng vị trí mình chủ này không, rất coi trọng. Hôm nay phần lớn hậu bối chỉ biết tới Âu Dương Huyền của Võ Lâm Minh mà không biết tới Âu Dương Huyền của Đoạt Nhạc Môn. Nhưng nếu xét tới trường hợp ông ta không coi trọng vị trí này... Mỗi một kì đại hội võ lâm ông ta đều mời nhân sĩ khắp nơi đến để khiêu chiến vị trí của mình.

Chẳng qua phần lớn mọi người đều chết trước cửa ải Hề Ngọc Đường.

Cả võ lâm đều biết Âu Dương minh chủ là người gánh nổi nhiều năm, có chuyện gì bỏ lại cho ông ta thì nhiều lắm ông ta cũng chỉ cười khò hai tiếng rồi tiếp nhận, rất dễ nói chuyện. Nhưng cùng lúc đó bọn họ cũng biết vị mình chủ này cũng rất có dã tâm, có thực lực, có thủ đoạn, nếu không thì đã không ngồi được trên vị trí này lâu như thế.

Đổi lại nếu nàng là Âu Dương Huyền, chắc chắn Huyền Thiên không thể có cơ hội phát triển lớn mạnh hơn, ‘Hề Ngọc Đường’ và ‘Việt Thanh Phong’, hai cái tên này sẽ sớm hoá thành một gò đất, sao còn có chuyện tốt như tham gia đại hội võ lâm vậy? Không cần nói chuyện khác, cứ lấy chuyện thích khách gần đây mà xem, nếu nàng là Âu Dương Huyền, đừng nói ai là Thu Viễn, cho dù có là Việt Thanh Phong đích thân đến thì cần xống vào Quan Lan Viện thì cứ xống... Cùng lắm thì sau đó cứ nói là thấy hành tung của thích khách, hành động lần này chỉ là để bảo vệ giáo chủ Huyền Thiên giáo mà thôi.

Ai có thể cản mình chủ võ lâm, dù có là người đứng đầu chính đạo thì thế nào?

Muốn thành đại sự, nhất định lòng dạ phải độc ác, nên bỏ phải bỏ, nên quên phải quên.

Vừa có mưu đồ, nhưng bụng lại mang một lòng hiệp sĩ hào phóng đôn hậu chân chính, chẳng phải đó là đang nói đùa sao?

Mặc dù lòng Hề Ngọc Đường đã sớm đặt chuyện hạ độc lên đầu mình chủ, nhưng cũng không biết có phải giữa lúc xảy ra biến cố đã xảy ra chuyện gì hay không mà lần gặp mặt riêng này, lúc Âu Dương Huyền nói chuyện còn có chút ý muốn lôi kéo, không chỉ hỏi han ân cần quan tâm đến nàng nhiều hơn, còn tự mình làm chủ đưa rất nhiều thánh dược trị thương đến trước mặt nàng, lúc Hề Ngọc Đường muốn cáo từ xuống núi cũng bị ông ta cố giữ lại, hi vọng nàng đừng vắng mặt trong đại hội võ lâm lần này.

Khoan nói đến chuyện đó, ông ta còn chủ động giải thích chuyện thích khách, khi đến đoạn ông ta lấy được tám lệnh bài ‘Thỉnh Vũ Các’ ra khỏi thi thể đầm máu của thích khách thì Hề Ngọc Đường đã bị thái độ của ông ta làm cho mơ hồ rồi.

Chẳng lẽ muốn đổi thành dụ dỗ sao?

Nước ấm lược ếch à?

Hề Ngọc Đường không thể hiểu ý được ý đồ cũng ông ta, tất nhiên cũng không dám đồng ý bữa chiều gì, miễn cưỡng ở lại Hoa Thanh Viện ăn cơm rồi từ chối lời mời đánh cờ của Âu Dương Huyền, ra đi với một tâm trạng vô cùng phức tạp.

Một bữa cơm ăn mà khách và chủ đều vui mừng. Cũng không biết có phải là do nàng quá đa nghi hay không, thức ăn đầy bàn, Âu Dương Huyền lại động đũa trước, sau đó mới nhiệt tình mời nàng, dường như đang muốn đích thân chứng minh bản thân mình đã không hạ độc, cũng sẽ không hạ độc vậy.

Cảnh ô liu đã vươn tới trước mặt nàng rồi...

Mang theo một bụng đầy nghi vấn trở về Quan Lan Viện, đập vào mắt Hề Ngọc Đường chính là Thảm Thất ngồi dưới tàng cây giữa đình viện, lười nhác chỉ điểm Tư Ly phân được liệu, một bên là Lữ Chính đang vui đầu vào bàn đá xử lý công sự.

... Yên lặng hài hoà đến mức không thể lí giải được.

“Giáo chủ về rồi à?” Tư Ly phát hiện nàng đầu tiên, một nụ cười sáng lạn nở rộ trên khuôn mặt tuấn tú.

Hề Ngọc Đường ngồi xuống chỗ đối diện Lữ Chính, ngoắc ngoắc tay với Tư Ly: “Có chuyện giao cho người đi làm”

Tư Ly bỏ lại được liệu chạy tới.

Lấy một tờ giấy trắng dưới tay Lữ Chính, Hề Ngọc Đường viết mấy chữ như cười ngửa xem rỗng, sau khi thổi cho khô thì đưa tới: “Trở về Tuyết Sơn, đưa cái này cho Nghênh Thu.”

Lời vừa nói xong, động tác của Thảm Thất và Lữ Chính dừng lại.

Tư Ly nhận lấy rồi quét nhanh qua mấy vòng, kinh ngạc hỏi: “Giáo chủ, có người muốn xuống tay với chúng ta sao?”

Lữ Chính và Thảm Thất cũng bu lại, thấy mấy chữ viết xấu xí như rùa bò phía trên thì khoé miệng khẽ co rút.

“Vừa nhìn thì đúng là bút tích của giáo chủ rồi...” Lữ Chính không nhịn được muốn nôn thành một dòng sông.

Hề Ngọc Đường trừng mắt liếc ông ta.

“Đừng có học theo nàng, có nghe không?” Thảm Thất gõ đầu Tư Ly.

Tư Ly: “Biết rồi.”

Hề Ngọc Đường: “...”

Hắng giọng, nàng làm như không có chuyện gì xảy ra rồi tiếp tục nói: “Ta không có ở đó, tốt hơn hết là các người phải tiếp đãi khách thật chu đáo biết chưa?”

Thái độ của Âu Dương Huyền có biến, khiến nàng không thể không phòng bị cẩn thận, phải cố gắng không để lộ tí sơ hở nào. Nàng phải ở lại Lạc Dương một khoảng thời gian nữa, nếu lỡ như trong khoảng thời gian này có ai muốn đến Tuyết Sơn ‘ngắm phong cảnh’ thì tốt nhất phải bắt bọn họ có đi mà không có về, hối hận vì cuộc đời này đã lên Tuyết Sơn.

Tư Ly hiểu ra: “Có phải Âu Dương minh chủ không để ngài xuống núi không?”

Hề Ngọc Đường liếc người sau bằng một ánh nhìn đầy cảnh cáo, người sau là lưỡi, lời Lữ Chính đang sắp xếp lịch trình đi chỗ khác.

Hai người lần lượt đi khỏi, chỉ còn Thảm Thất và Hề Ngọc Đường, người sau có chút mệt mỏi xoa huyệt thái dương, vừa thả tay xuống đã thấy một chén thuốc lợn lờ hơi nóng được đặt trước mặt nàng.

Hề Ngọc Đường nhìn thấy ánh mắt của Thảm Thất, yên lặng bụng lên uống.

“Còn nhớ chuyện người đã nói lúc tỉnh dậy sau khi trúng độc không?”

“Nhớ.” Hề Ngọc Đường cười nói: “Ta đi đâu cũng mang người theo.”

“Tốt.”

Dứt lời, hần lại trở về dưới tàng cây, tiếp tục công việc lúc trước Tư Ly vẫn chưa làm xong.

“Cái đó...” Tầm mắt của Hề Ngọc Đường cũng dời theo hần: “Chuyện Ly Hoà Thảo, ta cảm thấy... Tạm thời không có tiến triển.”

Thảm Thất vẫn phân chia được liệu trong tay, không ngẩng đầu lên, nói: “Biết rồi.”

Hôm qua hần đến viện của Việt Thanh Phong, lại nhìn thấy vết thương trên cổ hần đã đoán được chỉ sợ có lẽ đoạn nói chuyện của hai người này không hề có chút khôi sắc nào, chắc còn có chút chém giết nữa.

“Thật sự xin lỗi.” Hề Ngọc Đường nhỏ giọng nói.

Động tác của Thẩm Thất vẫn không ngừng lại: “Sao lại nói những lời này?”

Hề Ngọc Đường xoa mũi, không trả lời.

Hai người họ quen nhau vô cùng tình cờ. Năm đó Hề Ngọc Đường may mắn sống sót từ sau trận chiến ở Tuyết Sơn, hôn mê bất tỉnh mấy tháng. Khi ấy Cốc chủ của Dược Vương Cốc cũng bị Trâu Thanh kéo tới xem bệnh cho nàng, Thẩm Thất cũng trở thành cái đuôi nhỏ của ông.

Để bảo vệ mạng cho Hề Ngọc Đường, Cốc chủ để lại Thẩm Thất rồi trở về một mình, ai ngờ trên đường lại gặp tắc mà thân vong, toàn bộ giáo chúng đồng hành cũng chết tại chỗ. Chờ đến khi Thẩm Thất biết tin thì hần đã bị Dược Vương Cốc xoá tên, nguyên nhân là do đã đầu nhập vào ma giáo.

Vì vậy mà Thẩm Thất tính khí quật cường cứ như thế mà ở lại Huyền Thiên giáo.

Lúc đó tính mạng của Hề Ngọc Đường không có gì đáng ngại nhưng thân thể lại rất yếu ớt, mỗi ngày không ăn không uống lại không nói lời nào, là Thẩm Thất kiên quyết kéo nàng từ Quỷ Môn Quan trở về, còn cố gắng giúp nàng điều dưỡng thân thể cho tốt.

Sau này, vì báo ân cứu mạng, Hề Ngọc Đường tặng quyển y kinh ‘châm quyết Tổ Cửu’ kia cho Thẩm Thất. Hai năm sau hần nói muốn xuống núi rèn luyện y thuật, cố gắng thấu hiểu sở học, vừa đi chính là ba năm. Khi Hề Ngọc Đường đã cho rằng hần sẽ không trở về, vậy mà một ngày nào đó lại gặp hần trước sơn môn.

Hần không đề cập tới ‘Tổ Cửu’, lại mang thái độ ‘Ta đã học đồ người cho ta thì sẽ làm việc cho người, người nuôi ta’, khiến Hề Ngọc Đường đang cười nhạo hần không hiểu sao mà lại có chút ngại, cũng có chút cảm động.

Có thể nói, mạng này của nàng, cũng là của Thẩm Thất.

“Tóm lại ta thấy trừ Ly Hoả Thảo ra, chắc chắn vẫn còn cách khác.” Hề Ngọc Đường nịnh hót tiến tới cạnh nam tử kia, sau đó ngồi xuống bên cạnh, cầm chút dược liệu lên phân ra giúp hần: “Ta bị trúng độc không chết, chỉ hơi khó chịu một chút, không chịu lạnh được mà thôi.”

Một tiếng çat vang lên, Thẩm Thất đánh vào tay Hề Ngọc Đường: “Đừng có gây thêm phiền nữa.”

“A.”

Kết quả cuối cùng Thẩm Thất đã không thể chịu đựng nổi, bỏ lại dược liệu, móc một tờ giấy cam đoan ra khỏi ngực đưa tới: “Ly Hoả Thảo này ta đã mua trả dần, lấy phí chẩn bệnh của Việt Thanh Phong để bù vào, có điều phải đến Tô Châu để lấy.”

Hề Ngọc Đường nhận lấy nhìn lướt qua, cảm động đến mức rối tinh rối mù: “Tiểu Mỹ~~~ QAQ”

“Cút.” Thẩm Thất đập một cước sang.

Ngày đó, tiền Tư Ly đi, Hề Ngọc Đường lại tiếp tục bế quan, ở lì trong phòng suốt mấy ngày, mãi đến lúc bổ sung lại hết phần thể lực đã tiêu hao lúc trước mới chịu ra khỏi cửa phòng.

Vừa ra khỏi cửa đã gặp được một người tuyệt đối không thể nào xuất hiện trong viện của nàng. . .

Chỉ thấy dưới ánh nắng sớm, trước cây ngô đồng, một bóng dáng yếu điệu đang đứng đưa lưng về phía nàng, vừa mờ mờ ảo ảo, tóc dài đen như thác nước được thả tùy ý ở phía sau, một bộ y phục vàng nhạt phát phơ theo gió, gò má trắng như trứng gà bóc như ẩn như hiện, chỉ cần liếc mắt nhìn, cả linh hồn đã như bị hút đến nơi đó.

Cảnh đẹp, người đẹp.

Hề Ngọc Đường trầm than.

Mà khi nữ tử xoay người thì cho dù có là Hề Ngọc Đường thường nhìn thấy mỹ nhân cũng không nhận được mà phải khen một tiếng thật xinh đẹp. Ánh mắt có chút sưng mù như biết nói còn mang theo vẻ sợ sệt kia vừa nhìn tới thì nửa người trên của giáo chủ đại nhân đã nhũn ra rồi.

... Thế nhân đều nói Giang Thiên Đồng là mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ, phong thái còn hơn cả vị sư phụ Liễu Mạn Vân năm đó, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Làm một nữ nhân, Hề Ngọc Đường không có cách nào để phủ nhận, Giang Thiên Đồng thật sự là... Quá con mẹ nó đẹp!

Giáo chủ đại nhân luôn hài lòng với vẻ ngoài của mình, yên lặng ghen tỵ.

Hề Ngọc Đường vẫn duy trì phong phạm của cao thủ, bình tĩnh nhìn người trước mắt, quyết định phải đợi đối phương chủ động mở miệng trước. Hiện tại nàng không biết Giang Thu Đồng tìm nàng để làm gì, không phải là đi lạc đường chứ?

“... Ó?” Giang Thiên Đồng nhìn thấy Hề Ngọc Đường, hơi ngẩn ra: “Hề giáo chủ à?”

Hề Ngọc Đường: “...”

Sao lại có lời đạo đầu như vậy?

Chỉ thấy vẻ mặt của nữ tử ở phía đối diện chuyển từ kinh ngạc đến hoảng sợ, trong đôi mắt như được rửa qua nước mưa thu đầy đủ các loại cảm xúc, hết như đã không cẩn thận mà phá vỡ chuyện gì đó của người khác vậy.

“Sao ngài lại ra ngoài từ phòng của Việt giáo chủ vậy?”

.... Lạc đường thật kia!!!

Muội tử nhà ngươi được rồi đấy! Ngươi có biết chỉ vừa mới mở miệng mà ngươi đã huỷ diệt mất chút mong đợi khi thấy mỹ nữ của ta với ngươi rồi không?

Nội tâm Hề Ngọc Đường như có cát bay đá chạy, mặt ngoài lại vô cùng bình tĩnh: “Ngươi nhầm đường rồi.”

Giang Thu Đồng: ??

“Đây không phải là viện của Việt Thanh Phong.”

Lời vừa dứt, nữ tử đối diện giật mình, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn kia cũng đỏ lên, tay chân luống cuống, đứng không vững, cả người cũng có chút bối rối.

“Ta, ta...”

Hề Ngọc Đường dờ khóc dờ cười. Một muội tử ngây ngô như vậy, sao Liễu Mạn Vân có thể yên tâm thả nàng ra hành tẩu giang hồ thế?

Đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Giang Thiên Đồng. Ban đầu bên sông Tân Hoài, nếu không phải thấy nàng ấy và Tiêu Vân Hàm đang cùng du sông thì cũng sẽ không có chuyện lúc sau. Thế nhưng lúc đó nàng cách khá xa, cũng chưa từng nói chuyện nửa câu với vị đệ nhất mỹ nhân võ lâm này, giờ không ngờ lại gặp nàng trong tình cảnh như vậy...

Thờ dài, Hề Ngọc Đường nói: “Giang cô nương, bốn toạ không bắt ngươi đâu.”

Thả lỏng đi được không? Đừng có giống như con tôm thế!

Giang Thiên Đồng vô cùng lúng túng, đôi mắt biết nói trời sinh đang nhìn chăm chăm vào dưới giày đầy máu hổ, nghe thấy lời của Hề Ngọc Đường thì không nhịn được ngẩng đầu lên, thấy mặc dù nàng có vẻ lạnh lùng nhưng cũng không có ý trêu đùa mình, lòng cũng nhẹ nhõm hơn: “Thật sự xin lỗi, ta muốn tìm Việt thiếu chủ, nhưng hình như đã tới nhầm nơi rồi.”

“Không sao.” Hề Ngọc Đường đáp lại rất lạnh nhạt.

Lúc này Lữ Chính đã tỉnh dậy, bụng điểm tâm vào trong viện, đột nhiên nhìn thấy Giang Thiên Đồng, ông ta vô cùng sửng sốt. Hề Ngọc Đường quay đầu nhìn về phía ông ta, chỉ thấy đường chủ nhà mình đang có vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, trên mặt cũng viết mấy chữ ‘giáo chủ ngài đã làm cái gì thế!’, vừa thấy vậy, kẻ rằng Hề Ngọc Đường cũng đau.

Không để ý tới Lữ đường chủ đang lên cơn, Hề Ngọc Đường nhìn về phía động vật nhỏ trước mắt, lướt mắt qua chiếc giày dính bùn của nàng, mà xui quỷ khiến lại hỏi một câu: “Đói không?”

Giang Thiên Đồng kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy gương mặt của người trước mắt vẫn không có chút gọn sóng nào, cố gắng nặn ra một nụ cười trên gương mặt nhỏ nhắn: “Không...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy mấy tiếng rột rột vang lên, Giang mỹ nhân phản ứng nhanh che bụng, khuôn mặt vốn đã đỏ lại càng đỏ hơn.

Hề Ngọc Đường bị chọc cười, xoay người lại nói với Lữ Chính còn đang ngẩn người: “Bây com ở chính sảnh, bốn toạ muốn ăn sáng với Giang cô nương.”

Lữ Chính: “... Ó.”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Mỹ Nhân Như Mãnh Thú

Có người như Giang Thiên Đồng ở đây, tất nhiên vị đường chủ như Lữ Chính phải đi chuẩn bị điểm tâm cho tốt. Tư Ly vừa mới đi, Thẩm Thất không ngủ tới lúc mặt trời lên cao thì chắc chắn sẽ không dậy... Sáng sớm, Lữ đường chủ vô cùng cô đơn hiu quạnh.

Ăn không nói ngủ không nói, Hề Ngọc Đường giải quyết xong điểm tâm với Giang Thiên Đồng. Không thể không nhận xét, tuy tính tình hơi đơn giản nhưng trên phương diện lễ nghi thì Giang Thiên Đồng cũng không có chút khuyết điểm nào, chỉ cần nhìn từ việc ăn cơm đã thấy nàng được Liễu Mạn Vân nuôi dạy rất tốt, không giống nữ tử giang hồ, trái lại còn có chút giống tiểu thư khuê các hơn.

Đặt đĩa xuống, cô giáo chúng tiến lên dâng trà cho hai người. Hề Ngọc Đường miễn cưỡng uống xong một ngụm rồi buông tách, nhìn về phía thiếu nữ đối diện, mở miệng: “Sao Giang cô nương lại đi lạc vào tiểu viện này?”

Vừa nói đã đi thẳng vào vấn đề, Giang Thiên Đồng bị sặc nước, che miệng ho hai tiếng: “... Leo tường.”

Hề Ngọc Đường: ... Hiểu rồi.

“Không phải là do ta có ý!” Giang Thiên Đồng có chút bối rối: “Không phải vậy, tuy ta nói ta có ý leo tường vào nhưng...”

Ánh mắt của Hề Ngọc Đường dần trở nên lạnh lẽo.

Giang Thiên Đồng: “... Thật sự xin lỗi, ta lỡ leo tường rồi QAQ.”

Chỉ bằng khinh công và ẩn khí tức đã có thể vượt qua thủ vệ trong viện của nàng, vị đệ nhất nữ hiệp này cũng không phải là hạng người tầm thường. Nhịn không được cười khẽ một tiếng, Hề Ngọc Đường nói: “Khinh công rất tốt.”

Giang Thiên Đồng cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhiễm phải một tầng mây đỏ.

Dừng một chút, nàng mới nâng mắt lên: “Hề giáo chủ, ngài có thể nói cho ta biết phải đi thế nào mới tới được nơi ở của Việt thiếu chủ không? Thật sự là ta có chuyện rất quan trọng...”

Hề Ngọc Đường đã hiểu: “Lát nữa bốn toạ sẽ sai người đưa cô nương đi.”

“Thật sao?” Mắt Giang Thiên Đồng sáng ngời: “Hề giáo chủ, ngài thật tốt.”

Người tốt Hề Ngọc Đường: ...

Gọi người đưa Giang Thiên Đồng đi xong, Hề Ngọc Đường bình tĩnh tự nhiên tự tại đi tới thư phòng dưới ánh nhìn mờ ám của Lữ Chính. Nhưng không lâu sau, Tiểu Ngũ được phái đi đưa Giang Thiên Đồng lại hét ha hét hải chạy về, vừa chạy vào đến trong viện đã ngã nhào ra đất.

“Giáo chủ, Giang cô nương gặp phải phiền phức rồi.”

Hề Ngọc Đường buông công vụ trong tay ra, liếc Lữ Chính ở bên cạnh, mở miệng: “Nói xem.”

Lập tức đối phương bắt đầu bẩm báo: “Là nhị đệ tử của Âu Dương minh chủ Hàn Văn Ngạn cản đường Giang cô nương, hai người xảy ra tranh cãi, thuộc hạ thấy tình thế có chút không đúng, vốn định hỗ trợ nhưng lại bị Giang cô nương đuổi về, cô nương ấy nói không muốn làm khó thuộc hạ. Thuộc hạ nghĩ từ đầu đến đuôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng nên mới phải chạy về báo tin.”

Hề Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ: “Đã truyền tin tới Tuyệt Cung bên kia chưa?”

Tiểu Ngũ yên lặng lắc đầu.

“Hàn Văn Ngạn không phải là hạng quân tử như sư huynh của hần.” Lữ Chính ở bên cạnh nói: “Võ công không kém, nhưng nghe nói cách hành sự thì không tốt lắm...”

Nghĩ đến vị muội tử ngọc kia, Hề Ngọc Đường đứng dậy: “Được rồi, tiền Phật phải tiền đến Tây Thiên, bốn toạ đi xem thử, Tiểu Ngũ dẫn đường.”

Tiểu Ngũ vui vẻ ra mặt, chạy nhanh ra ngoài như thỏ.

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ngũ, rất nhanh Hề Ngọc Đường đã chạy đến hiện trường, không thấy thì thôi, vừa thấy đã 囧.

Chỉ thấy Giang Thiên Đồng đã thay đổi phong phạm thực nữ của mình, cuốn tay áo lên, lấy một mảnh lụa mỏng màu vàng trời chịt Hàn Văn Ngạn, sau đó lại leo lên người hần, đánh từng quyền thật mạnh, đánh đến mức máu mũi hần cũng văng tứ tung, thật sự vô cùng thâm hiểm.

Hề Ngọc Đường yên lặng nhìn thoáng qua Tiểu Ngũ bên người, khoe miệng người sau co rút mãnh liệt, không nỡ nhìn thẳng về phía trước.

“Giang cô nương.” Tiểu Ngũ nhin không được mở miệng: “Giang cô nương! Giáo chủ của chúng ta đã đến rồi!”

Nghe được giọng nói này, hai người vẫn đánh nhau đến túi bụi dừng động tác rồi nhìn sang.

Thân thể Giang Thiên Đồng cứng đờ, vội vàng chống hai tay đứng dậy, nhanh chóng sửa sang lại y phục, nhìn Hê Ngọc Đường bằng đôi mắt đỏ ửng, trên vẻ mặt đều là mấy dòng chữ ‘sao nguoi đến trễ như vậy’, nước mắt cũng suýt rơi xuống.

Hê Ngọc Đường: ...

“Lại đây.” Nàng ngoắc tay với Giang Thiên Đồng, người sau cúi đầu đi tới, đứng cạnh nàng, có chút uất ức cúi đầu không nói gì. Hai người thân cao chênh lệch một đoạn, Giang Thiên Đồng vừa đứng cạnh nàng đã trông có vẻ yếu đuối.

“Mở trời cho Hàn công tử.” Hê Ngọc Đường sai bảo.

Hàn Văn Ngạn luống cuống tay chân đứng dậy dưới sự trợ giúp của Tiểu Ngũ, bị đau mà phải che lấy khoé môi đã bị toét máu của mình, trừng Giang Thiên Đồng đầy phẫn nộ: “Nàng chờ đó cho bổn công tử! Chắc chắn sẽ có một ngày nàng phải đồng ý!”

“Chờ cái gì?” Hê Ngọc Đường hỏi, giọng nói rất lạnh lùng: “Một đại nam nhân lại bị một nữ tử đánh đến mức không có cách nào đánh trả, nguoi vẫn còn mặt mũi à?”

Hàn Văn Ngạn bị đâm trúng chỗ đau, lập tức gợn chân: “Là nàng ấy giờ ám chiêu trước! Nếu không phải...”

“Không phải là ta!” Đột nhiên Giang Thiên Đồng mở miệng: “Là tên đặng đồ tử (= dê xồm) nhà nguoi tới kéo ta trước!”

Hê Ngọc Đường kinh ngạc liếc nhìn người bên cạnh, sau đó lại nhìn Hàn Văn Ngạn, người sau có chút chán nản, muốn nói gì đó, nhưng thấy Hê Ngọc Đường ở đây nên đành phải chấp nhận thua thiệt, cứ đứng đó mà trừng Giang Thiên Đồng.

“Việc này dừng ở đây.” Hê Ngọc Đường mở miệng: “Tiểu Ngũ.”

Tiểu Ngũ đứng nghiêm: “Có thuộc hạ.”

“Đưa Hàn công tử về chữa trị trước đi.”

“Vâng.” Hàn Văn Ngạn hừ lạnh một tiếng, miễn cưỡng chấp tay với Hê Ngọc Đường, trừng mắt liếc Giang Thiên Đồng bằng một ánh nhìn vô cùng thâm độc, xoay người rời đi. Hê Ngọc Đường đưa mắt nhìn hẩn đi khỏi, quay đầu, phát hiện vị muội tử bên cạnh vẫn cúi đầu như cũ, tay trái nắm tay phải, trông đáng vẻ như đang phải chịu thiệt rất lớn vậy.

“Thân thù của Giang cô nương không tệ.” Hê Ngọc Đường thần nhiên mở miệng.

... Đâu chỉ không tệ chứ, quả thực là đã vượt khỏi sự dự đoán của nàng đấy!

Nàng có chút không thể chấp nhận được sự tương phản quá lớn của vị muội tử này rồi!

“Là tên đặng đồ tử kia ra tay trước đấy...” Giang Thiên Đồng kiên quyết nói: “Hê giáo chủ, có thể nào cũng đừng nói cho sư phụ ta nhé!”

Hê Ngọc Đường im lặng: “Bổn tọa không phải là người nhiều lời.”

Thấy nàng đã đồng ý, cuối cùng Giang Thiên Đồng cũng thở dài một hơi, cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu lên: “Việc kia, Hê giáo chủ... Có thể phiền ngài dẫn ta đến chỗ của Việt công tử không? Ta... Ta không biết phải đi thế nào cả...”

Hê Ngọc Đường: “...”

Tại sao nàng lại tới chỗ mồm vào chuyện này? Tại sao!!!

Yên lặng nhìn chăm chăm vào búi tóc của vị muội tử trước mặt, Hê Ngọc Đường khẽ thở dài, cất bước rời đi. Giang Thiên Đồng ở phía sau cười đến vô cùng vui vẻ, vội vàng nhặt tám lạng mồng ở dưới đất lên rồi bước nhanh theo.

Chưa chạy được hai bước nàng đã kêu lên một tiếng, ngồi bệt xuống mặt đất.

Hê Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy muội tử vô cùng lúng túng muốn đứng dậy, kết quả là chân lại mềm nhũn, suýt chút nữa đã ngã thêm lần nữa.

“... Bị thương ở chân rồi.” Giang Thiên Đồng giải thích.

Hê Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ mà nhìn nàng.

“Đừng, đừng để ý.” Giang Thiên Đồng cuống quýt xua tay.

Đi vài bước tới trước người nàng rồi ngồi xổm xuống, Hê Ngọc Đường duỗi mấy ngón tay thon dài sờ thử lên gân của nàng, không nói hai lời đã kéo một

phát, chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau vang lên từ trên đỉnh đầu, sau đó thả tay ra.

“Thử xem.” Nàng nói.

Giang Thiên Đồng thử cử động chân, quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều, lập tức cười rộ lên: “Tốt hơn nhiều rồi, đa tạ ngài.”

“Lúc về phải băng bó một chút, chú ý đừng đi lại nhiều.”

Hề Ngọc Đường vừa dứt lời, không nói gì mà thả dài một hơi, đột nhiên vòng tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Giang Thiên Đồng, nói một tiếng ‘đắc tội’ rồi thi triển khinh công dưới chân, ôm người trực tiếp bay về phía Kinh Hồng Viện.

Nàng không hề nghĩ nhiều, dù sao cũng là nữ tử, cũng không có ý lỗ mãng gì, chẳng qua chỉ muốn giúp người ta đi mà thôi. Mà Giang Thiên Đồng ngoại trừ một tiếng hét kinh ngạc lúc đầu ra thì một đường cũng không mở miệng nói chuyện, bàn tay nhỏ bé kia cứ nắm chặt lấy vạt áo của Hề Ngọc Đường, mãi đến khi hai người đã đến nơi mới đỏ mặt nói cảm tạ.

Hề Ngọc Đường quay người muốn rời khỏi thật nhanh.

“... Không vào cùng sao?” Giang Thiên Đồng mở miệng: “Ta, lần này ta không thể leo tường được...”

Hề Ngọc Đường: “...”

Đừng có dùng mỹ nhân kế với ta! Ta sẽ không bị lừa nữa đâu!!

“... Được!”

“Đa tạ Hề giáo chủ!!” Giang Thiên Đồng nín khóc trong nháy mắt, nhanh chóng mỉm cười: “Ngài thật tốt!”

Hề Ngọc Đường bị ngộ nhận thành người tốt lần thứ hai đen mặt tiến vào đại môn của Kinh Hồng Viện, phía sau còn có một cái đuôi nhỏ đang hấp tấp theo sát nàng.

.....

Chờ đến khi Việt Thanh Phong thấy hai người thì Hề Ngọc Đường đã ngồi nói chuyện với muội tử được một lúc lâu, tuy rằng phần lớn thời gian đều là đối phương nói còn nàng chỉ ngồi nghe.

Thấy hẳn đã đến, Hề Ngọc Đường đứng dậy định đi gấp, ai ngờ còn chưa kịp bước đi đã nghe thấy một câu nói thâm của người nào đó khi lướt qua nàng: “Chạy cái gì?”

.... Con mắt nào của ngươi thấy ta định chạy?!

Hề Ngọc Đường nghiêng răng thu chân.

“Việt công tử.” Giang Thiên Đồng đứng dậy thi lễ: “Mạo muội tới chơi, xin thứ lỗi.”

Việt Thanh Phong đáp lễ, lấy khăn gấm bằng tơ tằm che miệng ho khan mấy tiếng, Thu Viễn ở phía sau đám lưng thuận khí giúp hẳn.

Hề Ngọc Đường nhìn lướt qua Giang Thiên Đồng. Muội tử lại thay đổi thái độ à? Chắc là về phong thái lúc bình thường rồi.

“Hai vị cứ từ từ mà nói, bồn toạ cáo từ trước.” Nàng mở miệng.

Thật sự nàng không muốn nhìn thấy tên Việt Thanh Phong này.

Giang Thiên Đồng nhìn thoáng qua Hề Ngọc Đường, lại nhìn về phía Việt Thanh Phong, trên mặt có chút vẻ khẩn cầu: “Việt công tử, ngài có thể để Hề giáo chủ ở lại được không? Chuyện tiếp theo mà tiểu nữ muốn nói cũng có liên quan tới Hề giáo chủ.”

Việt Thanh Phong ho khan gật đầu: “Không sao, Giang cô nương mời ngồi. Thu Viễn, dâng trà.”

Dừng một chút, lại tặng thêm một câu: “Cho Hề giáo chủ nước ấm”

Hề Ngọc Đường đi không được: “...”

“Ồ?” Giang Thiên Đồng có chút khó hiểu: “Hề giáo chủ không uống trà sao? Nhưng vừa nãy...”

Hề Ngọc Đường ho một tiếng, cắt lời nàng: “Gần đây bồn toạ... Bị lạnh bụng.”

“Nhưng mà nước lọc khó uống như thế...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Thiên Đồng cũng lộ vẻ đồng tình: “Vậy thì ta đây cũng uống nước ấm với Hề giáo chủ.”

Việt Thanh Phong: “...”

Hề Ngọc Đường: “...”

Dứt khoát đổi hết nước trà thành nước ấm, Thu Viễn vô tội đứng ở nơi hẻo lánh cố gắng chống đỡ vẻ mặt khó chịu của công tử nhà mình.

Giang Thiên Đồng thấy Hề Ngọc Đường ở lại, cũng cảm thấy bình tĩnh hơn, mở miệng: “Việt công tử, ta nghe nói việc Tiêu các chủ trưng độc là do ngài đang xử lý phải không?”

Việt Thanh Phong khẽ vuốt cằm: “Là tại hạ.”

Mấy ngón tay dưới tay áo của Giang Thiên Đồng đã xoắn cả vào nhau: “Tiêu nữ có chuyện muốn nói... Thật sự ta và Tiêu thiếu các chủ cũng không có tư tình gì cả, thật ra Đường Đường tỷ tỷ đã hiểu lầm rồi.”

Việt Thanh Phong nhướng mày, nhìn về phía Hề Ngọc Đường. Người sau gặp gió không động tiếp tục bùng tách uống nước, nghe thấy thế cũng không có chút phản ứng nào.

Giang Thiên Đồng hít sâu một hơi: “Lần đó ta vô tình gặp được Tiêu thiếu các chủ ở sông Tần Hoài, lúc ấy trên thuyền hoa trù ta ra còn có mấy vị sư tỷ muội đồng môn, các nàng cũng biết lúc đó bên cạnh Tiêu thiếu các chủ còn có một nữ tử khác. Chúng ta không hề biết nàng kia, nhưng Tiêu thiếu các chủ vẫn luôn gọi nàng là Niệm muội. Có điều do trùng hợp nên ta đã thấy được ngọc bội tùy thân của nàng ấy, hơn nữa còn nghe được đoạn đối thoại của nàng ấy với người khác...”

Giang Thiên Đồng ngập ngừng một chút, sau đó lại như đã đưa ra quyết định: “Nàng là đệ tử của Tử Vi Lâu.”

‘Choang’ một tiếng, chén trà nhỏ bằng bạch ngọc lăn trên mặt đất.

Ba người trong phòng đồng loạt nhìn sau, Hề Ngọc Đường nói rất thản nhiên: “Xấu hổ quá, trượt tay.”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tử Vi Lâu

Edit: Tử Chân

Trượt tay...

Người nghĩ chúng ta sẽ tin lời giải thích không đầu không đuôi này sao?

Việt Thanh Phong liếc nhìn Hề Ngọc Đường bằng ánh mắt âm u sâu thẳm, sau đó lại nói với Giang Thiên Đồng: “Giang cô nương, Tử Vi Lâu đã không còn liên hệ gì với giang hồ trong nhiều năm nay rồi, khụ khụ khụ... Cô nương chắc chắn chứ?”

Giang Thiên Đồng có chút lo lắng, gật gật đầu: “Ta chắc chắn, chính tai ta đã nghe được. Hơn nữa ta còn nghe nàng kia nói, Lăng Tiêu Các chủ ngu xuẩn không làm được việc lại ngoan cố không chịu thay đổi, chỉ có Tiêu Văn Hàm thiếu chủ tiếp được vị trí chủ vị mới có thể làm việc tốt hơn... Nhưng lúc ấy ta cũng không suy nghĩ nhiều.”

Tử Vi Lâu.

Hề Ngọc Đường rũ mi che giấu đôi mắt đông đầy suy tư, mấy ngón tay thon dài khẽ cuộn lại thành quyền.

Trước khi lâu chủ đời trước của Tử Vi Lâu là Trác Chính Dương chết, Tử Vi Lâu như mặt trời ban trưa năm đó cùng dần suy tàn, rất nhanh sau đó đã tuyên bố giải tán. Người giang hồ đều biết Tử Vi Lâu không còn, lại không biết môn phái này vẫn chưa hoàn toàn tan rã. Nhưng Hề Ngọc Đường thì biết rất rõ, vì Tử Vi Lâu đã từng tặng cho nàng một món ‘đại lễ’.

Chỉ tiếc những kẻ kia đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, hết như châu chấu bay ngang, chờ Hề Ngọc Đường lấy lại tinh thần, tiếp nhận vị trí giáo chủ thì môn phái này đã sớm mai danh ẩn tích trong giang hồ, không chỉ có nhà không vườn trống, mà trên giang hồ cũng không còn một người đệ tử nào qua lại.

Trong lúc Việt Thanh Phong và Giang Thiên Đồng vẫn còn đang xác định những chi tiết khi nhìn thấy Tử Vi Lâu, suy nghĩ của Hề Ngọc Đường đã sớm dời đến một đêm tuyết nào đó vào mười mấy năm trước. Nàng trốn trong đồng tuyết, co thành một đồng nhỏ, lạnh đến toàn thân cứng ngắt, trước mắt đều là một màu đen kịt, tiểu tỷ tỷ của Đường gia nằm cách nàng không xa, bị mấy người đuổi theo lên núi phát hiện, xách nàng ấy lên như xách một con gà, nói mấy lời gì đấy mà nàng không nghe rõ, chỉ thấy tiểu biểu tỷ bị đâm một đao, máu tươi tung toé đầy đất, nhuộm hồng cả vạt áo người nọ, cũng nhuộm đỏ cả ngọc bội bên hông y.

Việt Thanh Phong trầm tư, một hồi lâu sau mới hỏi: “Việc này, Giang cô nương đã nói với ai khác chưa?”

Giang Thiên Đồng lắc đầu: “Đã nhiều năm nay Từ Vi Lâu không tham dự vào giang hồ, ta cũng tưởng bản thân mình đã nhìn lầm... Nhưng chuyện Tiêu Các chủ chết lại khiến ta nhớ tới chuyện ngày đó nghe được. Tiêu nữ cảm thấy, có lẽ việc này sẽ có ích với Việt thiếu chủ, đắn đo suy nghĩ một hồi lâu mới mạo muội tới bái phỏng.”

“Liều Mạn Vân có biết không?” Bất ngờ Hề Ngọc Đường mở miệng.

Giang Thiên Đồng giật mình, lắc đầu: “Ta vẫn chưa nói với sư phụ... Sư phụ người không cho ta nhắc đến tên Tiêu Vân Hàm... Hề giáo chủ, người có thể giải thích cho Đường tỷ tỷ được không?”

Nhìn lướt qua đôi mắt đỏ bừng của nữ tử trước mặt, Hề Ngọc Đường gật nhẹ đầu.

Nếu nàng không đồng ý, chỉ sợ trong tương lai khi nàng tuyên bố tin tức Đường Tích Tích đã chết thì chuyện ấy sẽ trở thành bóng tối theo sau cả đời Giang Thiên Đồng... Vốn nàng đã tiến hành lợi dụng đối phương, những chuyện nhỏ nhặt này, nếu có thể làm được thì đồng ý cũng không sao.

“Việc này vô cùng quan trọng, lời hôm nay Giang cô nương nói, sau khi ra khỏi đây thì đừng nói cho ai khác biết thêm nữa.” Việt Thanh Phong mở miệng.

Giang Thiên Đồng gật đầu: “Tiêu nữ hiểu. Võ công của ta không tốt, lỡ có chọc phải phiền phức thì cũng khó bảo toàn cho bản thân.”

Thấy nàng thức thời như vậy, Việt Thanh Phong cũng rất vui mừng: “Giang cô nương đúng là tài sắc vẹn toàn.”

Có thể được Việt thiếu chủ danh chấn thiên hạ khen một câu là chuyện mà biết bao người hằng mơ ước, Giang Thiên Đồng hơi ngẩn ra, trừng lớn mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vô thức nhìn thoáng qua Hề Ngọc Đường ở bên cạnh.

Hề Ngọc Đường: “...”

Việt Thanh Phong: “...”

Thu Viễn: “...”

Chờ một chút, có phải có thứ gì đó không đúng hay không?

Trao đổi tin tức với hảo hữu vào sáng sớm đã kết thúc, Hề tiểu giáo chủ lại một lần nữa thất bại trước ánh mắt đáng thương của muội tử, phải chủ động gánh trách nhiệm đưa tiễn người ta.

Chống đỡ ánh mắt quý dật của Việt Thanh Phong và Thu Viễn, sau khi đưa Giang Thiên Đồng trở về Ly Tuyết Cung thành công, dường như Hề tiểu giáo chủ phải chật vật dùng khinh công để chạy trốn, chẳng qua không trở lại Quan Lan Viện mà là trở lại nơi ở của Việt Thanh Phong.

Chuyện muội tử đã nói rất quan trọng với nàng, thậm chí còn có liên quan tới cái chết của Tiêu Thừa, với tư cách là đồng minh, nàng cần phải nói chuyện với Việt Thanh Phong.

Dường như đã sớm đoán được chuyện nàng sẽ đi rồi quay lại, Việt Thanh Phong bình tĩnh đuổi Thu Viễn đi chuẩn bị bánh và nước trà, lập tức dẫn Hề Ngọc Đường vào nội thất. Vừa ngồi xuống đã thấy hắn nói bằng giọng lạnh nhạt: “Không chiến tranh lạnh với ta nữa sao?”

Thân thể Hề Ngọc Đường cứng đờ, nghiêm trang trả lời: “Chiến tranh lạnh cái gì, sao ta không biết?”

Việt Thanh Phong vừa giận vừa buồn cười, ngẩng đầu lên hỏi: “Vừa rồi là chuyện gì xảy ra đấy?”

Hề Ngọc Đường: “...”

Mới buổi sáng nên tâm tính có chút thiện lương, đừng hỏi nhiều nữa.

Lại nhớ tới có chút gì đó không đúng, Hề Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn về phía Việt Thanh Phong: “Chuyện gì xảy ra với giọng điệu của ngươi vậy?”

Việt Thanh Phong: “... Ghen đấy được không?”

... Ngươi thắng.

Lúng túng ho khan một tiếng, Hề giáo chủ nói với vẻ mặt ngây thơ: “Thật sự thì Giang cô nương rất tốt.”

Tuy rằng hôm nay vị đệ nhất mỹ nhân này có dụ dỗ nàng một cách đáng nghi ngờ, nhưng người đẹp giọng ngọt, tính cách lại còn hơi ngốc, bổ sung thêm thuộc tính mù đường, mười phần chính là những thuộc tính cần có của một nữ chủ đầy.

Việt Thanh Phong: ... Quá đáng ghét, không nói chuyện với nàng nữa.

“Sao có thể vui đùa với danh dự của cô nương nhà người ta như thế, cẩn thận ngôn từ.” Việt công tử nghiêm mặt mở miệng: “Không bằng Hề giáo chủ cứ nói ngọn nguồn chuyện của nàng và Từ Vi Lâu xem.”

Lập tức Hề Ngọc Đường nghiêm mặt: “Việt Thanh Phong, ta rất ghét mấy ngày phải nói chuyện với ngươi.”

Việt Thanh Phong nâng trán, hắn cũng không chịu nổi đâu, đa tạ.

Dù sao cũng nói chưa được hai câu thì đã bắt đầu mâu thuẫn, không thì động thủ, không thể nào ngồi xuống mà tán gẫu mấy chuyện tình cảm nam nữ hay nhân sinh đáng cay được...

Lòng thật mệt mỏi.

Đã nhiều năm kể từ lần cuối Từ Vi Lâu tái xuất giang hồ, việc này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn thì tạm thời cũng không thể tìm ra chỗ quan trọng. Nhưng nếu đáng giá để Hề Ngọc Đường đã đi còn quay lại thì Việt Thanh Phong vẫn cần phải suy xét cẩn thận.

Với tư cách là môn phái đệ nhất của năm đó, có thể nói Từ Vi Lâu là thanh danh lan xa, danh chấn thiên hạ, Đoạn Nhạc Môn ngày hôm nay của Âu Dương Huyền cũng không thể sánh bằng. Lâu chủ Từ Vi Lâu Trác Chính Dương là một kỳ tài võ học thiên hạ hiếm có, là đệ tử mà sư phụ hắn là Hàn Nhai lão nhân vẫn luôn đặc ý nhất, ở thời đó, mà đầu Hề Chi Mặc kia chỉ có thể xưng một tiếng hậu bối trước mặt ông ta, phóng mắt khắp thiên hạ cũng chưa từng có đối thủ.

Trác Chính Dương ngồi trên ghế mình chủ võ lâm suốt mấy chục năm, dĩ nhiên căn cơ của Từ Vi Lâu cũng đã lớn đến tình trạng chỉ cần cự mình một chút đã có thể khiến cho cả thiên hạ long trời lở đất, nhưng chẳng qua một môn phái như thế, khi chương môn đã chết thì cũng phải tan đàn xẻ nghé.

Cho tới bây giờ nhớ tới thì việc này luôn có chút gì đó vô cùng kỳ lạ, mà điều Việt Thanh Phong không hiểu chính là, Từ Vi Lâu thì có thể có liên quan gì tới Hề Ngọc Đường.

Lúc mười mấy năm trước trong kịch biến của Huyền Thiên, cũng chính là lúc hắn bệnh nặng nhất. Có thể sống sót trong hiểm cảnh của năm đó cũng là do hắn đã dùng hết sức lực của mình, căn bản không thể nào chú ý tới những chuyện đã xảy ra ở bên ngoài, thậm chí cả một thời gian dài sau hắn cũng không còn sức để phân tâm chú ý tới chuyện đại sự trong thiên hạ.

Chờ đến lúc hắn nhớ tới môn phái xa xôi nơi Tuyết Sơn kia, nhớ tới Hề Ngọc Lam và Hề Ngọc Đường thì đã qua lần đại biến ở Huyền Thiên một khoảng thời gian, người tham sự năm đó kẻ chết kẻ mất tích, đừng nói là Việt Thanh Phong không biết, ngay cả nhiều người trên giang hồ cũng không thể hiểu được cuối cùng là trên Tuyết Sơn ấy đã xảy ra chuyện gì.

Duy nhất chỉ có chuyện cái tên Huyền Thiên giáo vẫn còn trên danh nghĩa những thực tế đã mất là thật sự tồn tại.

Nếu nói đến Hề Ngọc Đường, Việt Thanh Phong có thể tự nhận mình hiểu nàng rất rõ, chẳng qua chỉ trong chuyện này, có thể nào hắn cũng không thể xác định được nàng đang tính toán những gì. Phụ mẫu đều mất, huynh trưởng mất tích, kịch biến của Huyền Thiên, những thứ ấy nàng đều tự mình trải qua, nhưng điều kì lạ duy nhất chính là từ sau khi nàng tiếp nhận vị trí giáo chủ kia, đến bây giờ đã gần mười năm nhưng vẫn không có chút ý muốn điều tra lại chuyện xưa.

Trong mười năm nay nàng đã làm rất nhiều chuyện, cho dù là dưới tay thủ hạ hay là do nàng tự mình động thủ, người chết dưới danh nghĩa Huyền Thiên giáo là vô số kẻ. Nhưng chuyện thần kỳ chính là, mỗi một lần danh tiếng của bọn họ đều tăng mà không hề có chút sa sút, mỗi một lần suy nghĩ của hắn đổi mới, thì nhận thức của người trong giang hồ với Huyền Thiên giáo cũng hoàn toàn thay đổi.

Nghĩ đến đây, có lẽ cũng là chỗ cao minh của Hề Ngọc Đường khi chấp chương Huyền Thiên giáo nhiều năm.

Việt Thanh Phong vẫn yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng mà nhìn nữ tử vừa lạ lắm lại vừa quen thuộc trước mắt, nội tâm cũng dần có đáp án... Nếu như cố gắng liên hệ Hề Ngọc Đường và Từ Vi Lâu lại với nhau, như vậy hắn cũng có thể biết, ngoại trừ kịch biến kia ra thì không có chuyện gì khác.

Có đôi khi, đáp án chính là thứ không thể ngờ như vậy.

Hai người nói chuyện trong phòng một lúc lâu, cũng hình thành được một nhận thức sơ bộ, quyết định tạm thời giữ kín tin tức Từ Vi Lâu tái xuất giang hồ không nói ra ngoài, riêng phần mình sẽ phái người ra ngoài dò xét tin tức, tra xem đối phương đang làm những gì, nắm quyền chủ động trong tay.

Hề Ngọc Đường sống chết không chịu nói ngọn nguồn chuyện giữa nàng và Từ Vi Lâu cho hắn, Việt Thanh Phong cũng không cố ý hỏi. Có đôi lúc nên ngừng lại, nhiều lời lại nhiều sai, còn làm tổn thương tình cảm hơn. Hôm nay hai người có thể ngồi lại trao đổi đã là kì tích, nói nhiều nữa thì có lẽ sẽ có chút quá sức.

Về phần bóng tối mơ hồ đang bao phủ trên Vũ Sơn, Hề Ngọc Đường tỏ vẻ nàng cũng không vội. Vài ngày trước khi gặp Âu Dương Huyền đã khiến nàng thậm chí có cảm giác đối phương như đang muốn lôi kéo nàng. Cảnh ô liu đã vươn tới trước mắt, nếu nàng không tiếp nhận thì chắc chắn sẽ dễ dàng đánh rần động cỏ.

Thứ ngoài lề duy nhất chính là Tiêu Văn Hàm.

Theo lời hồi báo của mật thám, vị thiếu Các chủ này đã đến bên ngoài Lạc Dương, không tới mười ngày nữa là đã có thể thấy hấn ở Vũ Sơn. Hấn, một là nhật xác cho phụ thân, hai là đến tìm phiền phức.

Lúc trước Hề Ngọc Đường chỉ muốn oan có đầu nợ có chủ, chỉ tính sổ Tiêu Thừa mà buông tha cho Lăng Tiêu Các và Tiêu Vân Hàm, ai ngờ kế hoạch không theo kịp biến hoá, Tiêu Thừa chết bất ngờ, nhĩ tử lợi dụng thân phận kẻ yếu mà nhảy ra khuấy động nước... Đừng nói là lòng Hề Ngọc Đường phiền, chỉ sợ ngay cả Âu Dương Huyền cũng không muốn ứng phó.

Không tìm được người hạ độc, kẻ thù vẫn sống sờ ra đấy, nếu Tiêu Vân Hàm thật sự tìm Hề Ngọc Đường để tính sổ thì có lẽ tình lý ở phía trên còn có thể lý giải. Chính vì thế Hề Ngọc Đường vẫn kiên quyết muốn chinh đón Tiêu Vân Hàm. Chỉ tiếc Việt Thanh Phong không đồng ý.

“Sao vậy, còn sợ ta cắt đứt truyền thừa của Tiêu Vân Các sao?” Hề Ngọc Đường nhìn hấn bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Việt Thanh Phong lắc đầu: “Sợ nàng không hạ thủ được.”

Hề Ngọc Đường: “...”

Nghe đi, lời nói sát phạt quyết đoán ấy lại có thể phát ra từ miệng của Việt thiếu chủ danh chấn giang hồ, ai sẽ tin chứ!

“Cuối cùng người có phải là chính nhân đạo sĩ trong võ lâm không...” Hề Ngọc Đường dở khóc dở cười.

Việt Thanh Phong liếc nàng.

Cho tới bây giờ hấn vẫn không phải đây có được không nào?

Có thể thành sư huynh đệ tương thân tương ái với thiếu chủ thật sự của ma giáo, còn có ý đồ với giáo chủ ma giáo hiện tại, người nghĩ hấn có thể có được mấy phần chính đạo chứ?

Hấn không đổi luôn sang tà môn ngoại đạo thì đã không tệ rồi.

“Cho dù nàng có muốn giết hấn hay không, ta vẫn đề nghị nàng đừng nên tham dự vào, càng dính đến thì càng nhiều thứ phiền phức.” Việt thiếu chủ nói rất thân nhiên.

Hề Ngọc Đường nhủ mảy: “Hấn đánh má bên trái của ta thì ta vẫn không thể chặt tay hấn phải không?”

Chẳng phải bình thường đều là ‘đưa má phải ra cho người ta đánh’ à...

Việt Thanh Phong dở khóc dở cười.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cuối cùng, Hề Ngọc Đường vẫn không thể có chung suy nghĩ với Việt Thanh Phong về việc này, mà vài ngày sau, Tiêu Vân Hàm cũng đã đến.

Đại hội võ lâm vì Tiêu Thừa chết mà phải trì hoãn cũng đã đến ngày tổ chức.

Từ sau khi xác định được ngày tổ chức đại hội võ lâm, các loại võ lâm nghĩa sĩ bắt đầu tiến vào thành Lạc Dương không ngừng.

Hành tẩu giang hồ có rất nhiều thứ khó khăn, ai lại không muốn có được một chút thanh danh chứ? Anh hùng bất luận xuất xứ, võ lâm đại hội chính là một con đường tắt có thể cung cấp cho mọi người một cơ hội nổi tiếng, chỉ cần có thể một trận thành danh trên lời đài, tùy theo đó mà khắp nơi lời kéo, tiền tài tập nập, mỹ nữ vờn quanh, tiền y nộ mã.

Đây là một cơ hội để trở nên nổi bật, cũng là cơ hội để thế lực khắp nơi kiểm nghiệm thành quả học võ của các đệ tử, chiêu mộ thêm nhân tài. Chẳng phải đại hiệp nào cũng dốc hết sức để chiến đấu quần hùng trong đại hội võ lâm sao? Chẳng phải các thế lực môn phái nào cũng mượn điều này để hấp thu huyết dịch mới mẻ sao?

Người có dục vọng, chắc chắn sẽ được lợi, vì thế đại hội võ lâm vĩnh viễn không vắng người tham gia.

Chưa cần nói chỉ mấy ngày trước mà tất cả hào kiệt giang hồ đã bắt đầu đóng quân trong phạm vi mười dặm dưới chân núi, từ đường lớn tới quán trà, khách điểm, dịch quán cùng những ngôi miếu đồ nát đều chật ních người, trong một đêm ngay cả phía trên Vũ Sơn cũng có rất nhiều võ lâm đồng đạo vác đao kiếm sống, có thể nói là quần ma loạn vũ, vô cùng náo nhiệt

Tiêu Văn Hàm đã lên Vũ Sơn trong không khí rầm rộ này.

... Người báo lại, vừa tới sơn môn đã bị chặn đến hơn hai canh giờ.

Khi Hề Ngọc Đường nghe lời hồi báo của thủ hạ thì cười đến chảy cả nước mắt, không ngờ đã nhiều năm rồi mà nàng vẫn còn có thể cảm thụ được chút cảnh tượng kẹt xe ở cổ đại.

Chẳng qua điều này đã xác định được võ công của Tiêu Văn Hàm vẫn chưa khôi phục, vốn đã có thương tổn trong người, lại gặp chuyện phụ thân bỏ mình, một nắng hai sương mà đến, có thể tốt mới là lạ. Nếu tình trạng của hắn vẫn còn tốt, lẽ nào lại chấp nhận chuyện kẹt xe ấy sao?

Chỉ sợ là đã sớm chém giết đến trước cửa Quan Lan Viện rồi.

Về cơ bản có thể coi đại hội võ lâm như một dịp tụ hội của phần lớn nhân sĩ trong võ lâm, không chỉ có vô số hiệp khách giang hồ muốn thể hiện phong thái mà bên triều đình cũng sẽ phái người tham dự, nếu nói hai bên cùng giúp đỡ hoạt động, không bằng nói là giám sát lẫn nhau. Hiệp khách dùng võ thường vi phạm lệnh cấm, dù nói giang hồ dân dã cách khá xa triều đình, nhưng không có ai lại đồng ý để bọn nhân sĩ giang hồ thiếu quân giáo này náo loạn ra chuyện cả, mặc dù vương triều Tư gia ngày nay đã có chút buông thả với chuyện giang hồ, nhưng vẫn chưa đến mức không thèm quan tâm.

Nhiều năm qua, hai phe phái đã cam chịu những quy tắc ngầm. Vì thế lúc Hề Ngọc Đường cố ý bước lên lễ đài, khi nàng nhìn thấy Thần Đô Sứ quản lý Cẩm Y Vệ, người của Tư gia ngồi bên cạnh Âu Dương minh chủ, mi mắt của nàng cũng chỉ hơi nâng lên, không hề kinh ngạc.

Lần này, đầu lĩnh bên Cẩm Y Vệ Tư gia là hai người, một già một trẻ, Hề Ngọc Đường biết người già, tên là Tống Quý Đồng, quản lý mọi chuyện của Cẩm Y Vệ, quan tứ phẩm, lúc già có chút phát tướng, cười tùm tùm giống như Phật Di Lặc, võ công xuất thần nhập hoá, vài lần đại hội võ lâm gần đây, hoàng thất Tư gia Đại Tấn đều phái ông ta đi dự.

Một người trẻ tuổi đi cùng với Tống Quý Đồng, thoạt nhìn chỉ trên dưới hai mươi tuổi, khí tức thâm trầm, trầm mặc ít nói, dung mạo anh tuấn như đao khắc, khí chất toàn thân lạnh như băng khiến người không dám tới gần. Hề Ngọc Đường chưa từng gặp người này, thấy hô hấp của hắn rất ổn định, nghĩ chắc chắn cũng phải là cao thủ nội gia.

Dường như đã phát giác được sự dò xét của nàng, người trẻ tuổi kia ngẩng đầu, ánh mắt như ung rơi vào trên người Hề Ngọc Đường giữa điện quang hoả thạch.

Ánh mắt của hai người giao nhau giữa không trung, sát khí ngập trời bay thẳng tới chỗ Hề Ngọc Đường, người sau không hề bị ảnh hưởng, lạnh nhạt thần nhiên thu hồi tầm mắt của mình, kiến lễ Tống Quý Đồng.

Tống Quý Đồng cười híp mắt đáp lại: “Ba năm không gặp, võ công của Hề giáo chủ lại tăng tiến, tuổi trẻ đã có thành tựu như thế, tiền đồ vô lượng.”

Khoé môi Hề Ngọc Đường giật giật: “Tống đại nhân long tinh hổ mãnh, khí thế phi phàm, vẫn bồi bồi phục, chỉ mong hai mươi xuân thu về sau có thể có một phần phong thái của ngài là đủ.”

Người đầu với người, ai lại không biết nói vài lời hoa mỹ? Tống Quý Đồng cười lớn, vươn ngón tay yếu ớt chỉ vào Hề Ngọc Đường, quay đầu nói với Âu Dương Huyền: “Nhìn xem, nhìn xem đi, tuổi Hề tiểu giáo chủ không lớn lắm, không chỉ có miệng lưỡi bịp bợm thích đùa người khác, da mặt cũng càng lúc càng dày! Tiểu tử ngốc năm đó đã biến mất rồi!”

Hơn nửa đời người của ông ta đều tiếp xúc với người giang hồ, tuy là người cửa quan nhưng khí thế ở nơi giang hồ vẫn không thể xem thường, người trong võ lâm đều vui vẻ hoan nghênh, tất nhiên danh vọng cũng như nước lên thì thuyền lên.

Âu Dương Huyền rất nể tình mà cười rộ lên: “Hề giáo chủ, người đến chậm rồi, phải phạt nha!”

Hề Ngọc Đường cười đáp lại.

Bầu không khí vô cùng vui vẻ hoà hợp.

“Hề giáo chủ chưa từng gặp Vệ Thiên Hộ phải không?” Âu Dương Huyền chỉ vào người trẻ tuổi sau lưng Tống Quý Đồng, nói.

“Vệ Hàn, Vệ Thiên Hộ, môn sinh đắc ý của Tống đại nhân.”

Phụt...

Cách đó không xa, Việt Thanh Phong không cẩn thận bị sặc nước, ho khan kịch liệt.

Hề Ngọc Đường liếc hắn một cái, gật đầu với Vệ Hàn, mang về mặt tự nhiên dẫn hai thuộc hạ ngồi vào vị trí, vừa ngồi xuống, nàng liền vùi đầu vào hõm vai của Thẩm Thất, bắt đầu ho khan theo.

Giang Thiên Đồng đứng sau lưng Liễu Mạn Vân thấy hai người đều ho khan thành dáng vẻ như thế, chẳng biết tại sao bỗng nhiên lại nghĩ tới tình hình hôm đó tại Kinh Hồng Viện, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, có chút oán trách liếc nhìn hai người, lại không nhịn được mà lặng lẽ dò xét Vệ Hàn.

Thật sự là một cái tên rất hay, Vệ Thiên Hộ...

Trước khi Tổng Quý Đồng đến đã nghe tới chuyện giao chiến của hai người Hề Việt, thấy hai người đều mang dáng vẻ ho tới mức muốn ho cả phổi ra ngoài, sinh lòng tốt an ủi vài câu, sau đó cũng bỏ qua việc này.

Trái lại Vệ Hàn đứng sau lưng ông ta lại nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hề Ngọc Đường một hồi lâu.

Sau khi thấy người tới đã khá đông, Âu Dương Huyền vung tay lên, tuyên bố đại hội võ lâm chính thức bắt đầu.

Đại hội võ lâm bố trí hạng luận võ, các đại môn phái đều phái đệ tử tinh anh của môn phái ra tham gia, mặt khác, nhân sĩ giang hồ cũng có thể lên đài khiêu chiến, ba người đứng đầu bảng sẽ được ban thưởng, nếu người cuối cùng chiến thắng có ý định tranh giành ngôi vị minh chủ thì có thể quyết một cao một thấp với Âu Dương Huyền.

Mấy lần trước Hề Ngọc Đường rất có hứng khiêu chiến với minh chủ đây, chỉ tiếc lại gặp phải tiện nhân.

Nàng vất vả nhin cười, nhìn về phía Việt Thanh Phong đối diện, người sau mang dáng vẻ liễu yếu phù phong nhìn dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của người trước.

Rất nhanh các trận đấu đã bắt đầu, Hề Ngọc Đường chưa từng nghe tên hai người trên lời đài, tất nhiên sẽ không chú ý nhiều, nhưng khi nhị đệ tử của Âu Dương Huyền đối chiến với đệ tử của Huyết Sát Điện, nàng lại nhìn hơn hai lần.

Mặc dù nhân phẩm của tên Hàn Văn Ngạn này không tốt lắm nhưng võ công thì không phải bàn cãi, có điều tâm tư không thuần khiết, ra tay không đủ chính trực, không thể so sánh với sư huynh của hắn là Lâm Uyên. Chẳng qua hắn lại có chút khí thái phong lưu, mặc trường sam màu xanh da trời, trên vạt áo có thêu trúc xanh, lúc giơ tay nhắc chân luôn rất dọa người, có thể thấy rất nhiều gương mặt của mấy thiếu nữ dưới đài đã bắt đầu đỏ lên.

Hiển nhiên đối thủ là đệ tử của Huyết Sát Điện không phải chân truyền, dù chiêu thức võ công có một chút bóng dáng Bát Bộ Huyết Hồn Chương của Huyết Sát Điện, nhưng tất nhiên vẫn chưa nhập môn, thực lực không đủ, rất nhanh đã thất bại.

Trận chiến đầu tiên của Hàn Văn Ngạn khởi đầu rất tốt đẹp, dưới đài đều đầy những tiếng hoan hô.

Hắn kiêu ngạo héch càm, đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, cũng không biết có phải là do ảo giác của Hề Ngọc Đường hay không mà nàng cảm thấy dường như hắn có nhìn tới chỗ Giang Thiên Đồng mấy lần.

Hắn đắc chí vừa lòng với kết cục, hai người khác tiếp tục lên đài đối chiến.

Tổng Quý Đồng khen ngợi vài câu, thuận tiện chuyển chủ đề: “Hề giáo chủ, không biết lần này Huyền Thiên giáo phái đệ tử nào tham gia thi đấu?”

Hề Ngọc Đường đang kê tai nói nhỏ với Thẩm Thất, đột nhiên nghe thấy Tổng Quý Đồng lên tiếng, tiện tay bỏ trái quýt đã lột hết vỏ vào trong mâm, nói: “Huyền Thiên giáo không thể sánh với các môn phái truyền thừa ngàn năm khác, học nghệ của đệ tử cũng không tinh, văn bồi không có ý để bọn họ lên đài làm mất mặt, miễn việc làm trò cười cho người trong nghề.”

“Đại hội võ lâm lấy luận bàn làm chủ, quan trọng vẫn là trao đổi học tập, Hề giáo chủ quá khiêm tốn rồi.” Tổng Quý Đồng lắc đầu, hiển nhiên là cảm thấy nàng quá khắt khe.

Hề Ngọc Đường không để tâm mà cười cười, không nói thêm.

“Đan mỗ đoán, chỉ sợ rằng độ sức luận bàn giữa các đệ tử không thể nào lọt vào trong mắt của Hề giáo chủ.” Đại đương gia của mười tám trại bị Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong phát tay chương bay ra ngoài lúc trước là Đan Hành Thiên thuận miệng tiếp lời.

Lời vừa nói ra, lập tức xung quanh yên tĩnh hơn một chút, mọi người im lặng dò xét sang, chỉ thấy Âu Dương Huyền, Việt Thanh Phong và Hề Ngọc Đường đều mang dáng vẻ rất trấn định, như thể ngay cả bầu không khí như thể cũng không thể khiến họ phải lung tung.

Trước có Huyết Ngọc sau có Đan Hành Thiên, luôn có người cản trở trầm...

Hề Ngọc Đường yên lặng nghiêng răng, chỉ thấy ánh đao loé lên, một thanh chuỳ thủ xuất hiện trong tay. Mọi người đều cả kinh, Đan Hành Thiên trực tiếp đưa tay ấn lên trên chuôi đao ở bên cạnh.

... Sau đó lại thấy nàng chậm rãi cầm một quả táo lên, nhẹ nhàng linh hoạt gọt vỏ.

Mọi người: ...

“Tổng đại nhân nói rất đúng, là do văn bồi quá khắt khe.”

Nàng như không nghe thấy lời nói của Đan Hành Thiên, chỉ đồng ý với lời nói trao đổi luận bàn lúc nãy của Tổng Quý Đồng, động tác trên tay rất nhanh, trong chớp mắt đã gọt xong táo, ánh chuỳ thủ thoát ần thoát hiện, quả táo đã được bỏ hết hạt, chia thành những miếng nhỏ đều nhau rơi xuống trên bàn.

Tiện tay cầm một que tăm bằng trúc ghim vào, Hề Ngọc Đường vô cùng cẩn thận đặt hết quả táo mới gọt và quả quýt ban nãy tới trước mặt Thẩm Thất.

Thẩm Thất mặt không đổi sắc ghim một miếng bỏ vào trong miệng.

Nàng nhìn về phía Tổng Quý Đồng: “Lần sau phải sắp xếp dẫn bọn họ đi trải nghiệm mới được.”

Tổng Quý Đồng gật đầu: “Phải nên như vậy.”

Bị phốt lò trắng trơn như thế, ngay lập tức Đan Hành Thiên đỏ mặt tía tai, nộ khí lan tràn.

Trận chiến thứ hai đã chấm dứt, tiếng vỗ tay hô hào ở phụ cận lời đài vang rung trời, cảnh tượng náo nhiệt tạo thành nét đối lập rõ rệt so với không khí những người ngồi xem trên lời đài.

Hề Ngọc Đường chậm rãi xoa tay, mỉm cười nhìn về phía Đan Hành Thiên: “Đan đại đương gia đã hiểu rõ tính tình bốn toạ như thế, vậy không bằng thuận theo gió đông, ta và ngài hai người luận bàn một chút nhé.”

Đan Hành Thiên: “Được.”

Nói xong đã cảm đao đứng dậy.

“Đánh cái gì mà đánh, nếu không phải hấn đang bị thương thì người đánh thắng được à?” Bang chủ Liệt Ngạo Thiên bộc trực nóng nảy ngồi phía trên Hề Ngọc Đường mắt kiên nhẫn đập bàn: “Đến đến đến, lão Đan, hai ta đánh! Hề tiểu tử đã ho khan thành dáng vẽ của Việt thiếu chủ rồi, đánh nữa thì có ý nghĩ gì?”

Hề Ngọc Đường: “...”

Cái gì gọi là ho thành dáng vẽ của Việt Thanh Phong thế?

“Liệt Ngạo Thiên, người có ý gì?” Đan Hành Thiên hừ lạnh: “Chẳng qua cũng chỉ là bại tướng dưới tay Hề Ngọc Đường mà thôi, bảo vệ hấn như vậy, người không biết còn tưởng người là cha hấn đấy.”

“Này, ta nóng lên rồi đấy nhé...” Trong nháy mắt lông tơ của Liệt Ngạo Thiên dựng đứng cả lên, hai tay nâng gần vọt tới. Hai người vô cùng ăn ý bay khỏi khán đài, vừa đáp xuống lời đài đã đánh nhau.

Sự tình biến hoá quá nhanh, vốn là người khôi xướng như Hề Ngọc Đường cũng ngẩn người, dờ khóc dờ cười nhìn thoáng qua Âu Dương Huyền và Tổng Quý Đồng, hai người đều mang dáng vẽ đau đầu, phát phát tay cứ để mặc bọn họ làm loạn.

Đúng lúc này, thị nữ tiến đến dâng rượu, một tờ giấy gấp lặng yên không tiếng động rơi vào trong ngực Hề Ngọc Đường. Nàng vẫn thản nhiên nói chuyện với Thâm Thất, mượn cơ hội mở tờ giấy kia ra, phía trên chỉ có mấy chữ rải rác, nhưng lại là bút tích mực tốt, lạc chỉ yên vân, khiến người ta không nhận được mà phải khen một tiếng có khí thái.

“Tiêu đến, linh đường.”

Hề Ngọc Đường như không có việc gì dùng nội lực bóp nát tờ giấy, chuyển mắt nhìn về phía Việt Thanh Phong, người sau đang trò chuyện gì đấy với Tổng Quý Đồng, cười tươi như tắm gió xuân.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Nghiêng người nói với Lữ Chính hai câu rồi đuổi ông ta đi làm việc, Hề Ngọc Đường thu hồi tâm tư, dời ánh mắt đến nơi võ đài, nghĩ đến lời Tổng Quý Đồng vừa nói, lại không hiểu nổi cảm giác trong lòng mình lúc này là gì.

Huyền Thiên bọn họ, thật sự đang gặp phải vấn đề đối kếm vô cùng nghiêm trọng.

Nếu như khi trước Hề Chi Mặc có thể sống thêm... chưa cần mười năm, chỉ cần năm năm, chắc chắn Huyền Thiên cũng không đến nông nỗi này. Ông ấy sống tự do phóng khoáng, khi chết lại vô cùng im ắng, chỉ để lại một đồng người khiến người khác đau đầu, còn có tâm pháp chỉ viết được một nửa, bảo nữ nhi phải tu tâm, trong quá trình tu luyện cứ từ từ mà nghĩ ra công pháp.

Thật ra công pháp tu luyện chính của Hề Ngọc Đường không đến từ phụ thân nàng, cũng hoàn toàn không đến từ Đường Môn trong đất Thục, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến thân phận của nàng vẫn chưa hề bị vạch trần.

Người chết đèn tắt, cừu hận chất chồng, sau khi Huyền Thiên gặp đại kiếp nạn, nội tình vốn đã rối ren, một đám trưởng lão và giáo chúng cũng đi theo Hề Chi Mặc, đừng nói là thu nhận môn đồ, ngay cả bản thân cũng chưa có được tài cán gì, ai còn có thừa tâm tư? Ở phương diện này bọn họ hoàn toàn

không có cách.

Sau khi làm dịu đi thể cục, Hề Ngọc Đường chỉ có thể đi trên con đường của tình anh. Mà điều này cũng dẫn đến một vấn đề không thể bỏ qua... không có đủ thời gian.

Một thời đại tôn sùng thực lực, người người đều tập võ, nhưng tập võ là một thứ đòi hỏi chất lượng và quá trình, không thể đi đường tắt, kinh nghiệm, tầm nhìn, thực lực tất cả đều không thể thiếu, đây cũng là lý do vì sao phần lớn cao thủ trong võ lâm đều chỉ là những người tập võ đã nhiều năm. Người như Hề Việt lại càng ít, chẳng phải năm đó nàng phải chịu đựng những gian khổ mà người thường không thể chịu được mới có thể có ngày hôm nay sao?

Nàng đã tận lực giải quyết vấn đề, nhưng mà... không có tiền... không có tiền!!!!

Đúng là hận không thể cho toàn bộ môn hạ chuyển nghề đi làm cướp!

Một lúc lâu, Lữ Chính mới lặng lẽ trở về, truyền âm nhập mật bên tai của Hề Ngọc Đường: “Người đang ở linh đường, nghe nói muốn mở quan tài khám nghiệm, bên trong có lẽ còn có người của ‘bên kia’.”

Bên kia, chính là Việt Thanh Phong.

Hề Ngọc Đường gật nhẹ đầu.

Nàng sai Lữ Chính đi thăm dò xem Tiêu Văn Hàm đang làm gì, quả nhiên Việt Thanh Phong đã ra tay kéo người đến phía sau núi, xem ra cho đến lúc mọi chuyện còn chưa được tra rõ, nàng vẫn còn có thể sống được hai ngày nhàn nhả.

... Đợi đã, nếu Lữ Chính có thể truyền âm nhập mật, vì sao tên Việt Thanh Phong kia còn truyền thư cho nàng làm gì? Tên bệnh!

“Sao không trực tiếp truyền âm?” Nàng nhin không được truyền âm cho người nào đó.

“Lười.” Việt Thanh Phong chậm rãi đáp: “Nội thương quá nặng, không dùng nổi.”

Ta thấy ngươi còn rất khỏe đấy!

Truyền âm nhập mật là một kỹ xảo rất đẳng cấp trong võ học, từ trước đến nay chỉ có người công lực thâm hậu mới có thể dùng, có điều tính thực dụng không nhiều, chủ yếu chỉ là vấn đề tiêu hao chân khí.

Hề Ngọc Đường thăm liếc hần, sau đó không tiếp tục đề ý đến hần.

Chẳng qua có kết thúc hay không thì vẫn phụ thuộc vào đối phương: “Chữ ta viết thế nào?”

“... Câm miệng.”

—————

Nếu đã không có người tham dự, vài ngày liên tiếp sau đó, Huyền Thiên ba người đều lấy tư cách quần chúng mà tham gia. Tuy Thẩm Thất không biết võ công, nhưng bí tịch đã từng xem qua đêm không hết, tri thức lý luận không hề thiếu. Hơn nữa Hề Ngọc Đường và Lữ Chính cũng là hai người từng trải, chưa cần tới ba ngày đã tập hợp được một nhóm đệ tử trẻ tuổi để bắt đầu phương án tập luyện, tham khảo sở trường của tất cả môn phái, nuôi ý định trở về áp dụng.

Một môn phái không có truyền thừa chính là đau khổ và cùng cực như thế.

Thi đấu trên lôi đài chủ yếu là các hậu bối trẻ tuổi của các nhà, giống như Lâm Uyên của Đoạn Nhạc Môn, Liệt Anh của Liệt Ngạo Thiên, Văn Ngọc Sơn của Huyết Sát Điện, Dương Triều của Thập Bát Trại, Lục Tinh Nhu của Ly Tuyết Cung và tiểu tăng của Thiếu Lâm Tự, những hậu bối này đều là những người nổi danh trên bảng vàng, hôm nay đều có những biểu hiện rất tốt, nếu nói đến năm ngoái, có lẽ còn phải tăng thêm Tiêu Văn Hàm.

Thứ làm Hề Ngọc Đường cảm thấy buồn cười chính là, Liễu Mạn Vân không hề phái Giang Thiên Đồng lên đài, nhớ tới phong cách của vị muội tử này, chỉ sợ không cho lên đài mới là sự lựa chọn đúng đắn nhất.

Hề Ngọc Đường cảm thấy rất hào hứng, trong lòng cũng dần có chút hâm mộ. Thiếu niên thanh sam, trường kiếm giang hồ, thoả sức phong lưu, khoái ý ân cừ, đây mới là con đường mà một người trẻ tuổi nên đi. Nàng vốn cũng nên có một vùng trời như những con người này, có thể có một vị sư phụ dốc lòng chăm lo cho bản thân mà không phải vừa vào giang hồ đã vấp phải một đám người miệng nam mô bụng một mớ dao găm, mỗi ngày sống đều phải lén lút đề phòng như phòng trộm.

Im lặng uống cạn một bầu rượu, lúc định đổ thêm một chén, bỗng nhiên trên mu bàn tay lại có thêm một đôi tay thon dài như ngọc. Nàng hơi ngẩn ra, liền nghe được giọng nói đầy cảnh cáo của Thẩm Thất bên người: “Có chừng mực đi.”

Bên môi nàng vẫn còn treo một nụ cười yếu ớt, thần nhiên vỗ tay Thẩm Thất, nghe lời buông chén rượu, vừa muốn mở miệng nịnh nọt thanh mai trúc mã nhà mình, bất chợt lại nghe thấy một hồi bạo động.

Nàng mắt lên nhìn, trên lôi đài, Hàn Văn Ngạn và Văn Ngọc Sơn của Huyết Sát Điện đang đối mặt.

Hai người đều là thiếu hiệp có tiếng trong giang hồ, nhìn tuổi cũng không lớn hơn Hề Ngọc Đường là bao, xưa nay không nghe giữa bọn họ có bất cứ thù hận gì, hôm nay lại đối chọi gay gắt như thế.

“... Nếu hôm nay Văn huynh thua, xin hãy tự động rời khỏi, thế nào?” Hàn Văn Ngạn nói.

“Nếu Hàn sư đệ thua?” Văn Ngọc Sơn một thân bạch y, cầm quạt xếp trong tay, quả thật vô cùng phong lưu phóng khoáng.

“Sao ta có thể thất bại được!” Hàn Văn Ngạn kiêu ngạo ngưỡng cổ: “Văn sư huynh, hết hi vọng đi, Giang sư muội sẽ không thích huynh đâu!”

Bị người khác vạch trần tâm tư trước mặt mọi người, sắc mặt Văn Ngọc Sơn vô cùng khó coi: “Nói cứ như nếu Hàn sư đệ thắng, Giang sư muội sẽ đồng ý với người vậy, đừng quên, nếu không phải là do Tiểu sư đệ không có mặt ở đây, còn chưa tới lượt Hàn sư đệ người đứng trước mặt ta đâu!”

“Người!”

Hai người cãi nhau trên lời đài, mọi người ở dưới đài xem kịch, trong lúc nhất thời, tất cả chế nhạo đều dồn đến phía Ly Tuyết Cung. Sắc mặt của Liễu Mạn Vân vô cùng khó coi, Giang Thiên Đồng lại càng xấu hổ không thôi, điện chủ Huyết Sát Điện cũng có chút lúng túng, dứt khoát mất điếc tai ngơ cúi đầu uống rượu.

Mấy ngày trước ti thí võ, Liệt Ngạo Thiên đã thắng đại đương gia của Thập Bát Trại, còn thuận tiện lấy được chút lợi từ tay người ta, tâm tình rất tốt, xem nào nhiệt bất kể chuyện lớn nhỏ, lời kéo nhừ từ nhà mình hỏi nhỏ: “Con thì sao? Tiểu tử nhà con thích cô nương nhà ai? Không phải là tiểu cô nương họ Giang kia chứ?”

Hề Ngọc Đường bên cạnh suýt nữa đã cười to thành tiếng.

Liệt Anh vô cùng 囧, một thiếu niên tốt đẹp ngay thẳng lại bị phụ thân ruột nói đến mức đỏ hết cả mặt, lúng túng đến mức hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, vừa nghiêng đầu, liền không kiêng kị gì mà nói với Hề Ngọc Đường bên cạnh: “Không biết Hề giáo chủ có rảnh không? Tại hạ muốn lĩnh giáo một chút.”

Hề Ngọc Đường lập tức sững sờ, thấy đáng về ‘xin ngài hãy đáp ứng hộ ta’ của Liệt Anh, nàng dờ khóc dờ cười gật đầu với Liệt Ngạo Thiên, đứng dậy: “Đi thôi, bốn toạ cũng muốn vận động một chút.”

Liệt Anh như trút được gánh nặng.

“Người dùng kiếm, vậy bốn toạ cũng dùng kiếm thì thế nào?” Hề Ngọc Đường cười nhìn Liệt Anh. Tiểu tử này là một trong những hậu bối mà nàng khá coi trọng, đáng tin cậy hơn phụ thân hẳn, cũng không biết tên đại hán thô bỉ Liệt Ngạo Thiên đã làm cách nào để sinh ra được một nhi tử vừa hào hoa phong nhã lại hiểu lễ nghĩa như thế.

“Được.” Mặt Liệt Anh sáng lên. “Này này, Hề Ngọc Đường người bắt công quá rồi đấy!” Liệt Ngạo Thiên đập bàn: “Lão tử tìm người đánh nhau sao người không đồng ý?”

Hề Ngọc Đường lườm ông ta một cái: “Ta ti thí với cháu trai mình ông cũng quản à?”

Vị cháu trai mười tám tuổi Liệt Anh: “...”

Hề Ngọc Đường không hề mạng kiếm, định nhìn quanh mượn chút bình khí. Lúc quét tới chỗ Việt Thanh Phong, chân mày người sau nhướng lên, Hề Ngọc Đường thâm liếc xéo hẳn, trực tiếp bỏ qua, ánh mắt đã rơi vào trên người Giang Thiên Đồng. Còn chưa kịp mở miệng đã thấy Vệ Hàn trên đài khoát tay, bội kiếm phá gió mà đến.

“Dùng thanh này đi.” Hần lạnh lùng nói.

Hề Ngọc Đường đưa tay tiếp kiếm, liếc hẳn một cái, nói đa tạ, sau đó điểm mũi chân liền theo Liệt Anh lên lời đài.

Hai người đứng đối mặt nhau, bội kiếm Vệ Hàn hơi nặng, cầm trong tay có chút không quen, Hề Ngọc Đường tìm chút cảm giác, sau đó vẩy tay với Liệt Anh, người sau không khách sáo rút kiếm vọt tới.

Đâm, khua, lật, trảm, ngăn.

Chỉ năm chiêu, vô kiếm của Hề Ngọc Đường đã đặt trên vai Liệt Anh. Nàng cười, nói: “Tiếp tục đi.”

Liệt Anh còn đang nhụt chí, nghe xong lập tức giữ vững tinh thần. Nhưng lại chưa được mười chiêu, vô kiếm lại nằm ngay mi tâm của hắn.

“Tiếp tục.” Liệt Anh thét lên.

Hề Ngọc Đường cũng không thu tay, vô kiếm nhoáng một cái đã phóng xuống bên dưới Liệt Anh: “Cẩn thận dưới chân.”

.....

“Không rút kiếm sao?” Giang Thiên Đồng trên khán đài kinh ngạc lên tiếng: “Chẳng phải Hề giáo chủ không dùng kiếm sao?”

Liễu Mạn Vân liếc đồ đệ nhà mình, đại sư tỷ Lục Tinh Nhu bên cạnh kiên nhẫn giải thích: “Đại xảo bất công, kiếm chiêu của Hề giáo chủ không phải là trò đùa, từng chiêu đều nhắm tới chỗ hiểm của Liệt sư đệ. Sư muội nhìn cho kĩ, mặc dù kiếm chiêu của Liệt Anh đủ uy lực, nhưng lại có rất nhiều khoảng trống.”

Vừa dứt lời, vô kiếm của Hề Ngọc Đường đã tới trước ngực Liệt Anh, thành công chắn trước ngực hắn.

“Thì ra là vậy...” Giang Thiên Đồng hiểu ra: “Nếu đổi lại là muội, cho dù có biết kẻ hờ kia thì chưa chắc đã ra tay kịp, Hề giáo chủ đúng là có nhãn lực, bản lĩnh vững chắc.”

Lục Tinh Nhu gật đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà cốc đầu sư muội: “Kiến thức cơ bản rất quan trọng, không hiểu muội có thể đi hỏi Hề giáo chủ, chẳng phải đối phương đã từng giúp muội đó sao? Nếu ai cũng đần giống muội thì phải làm sao bây giờ?”

Giang Thiên Đồng ôm đầu: “Sư tỷ đừng đánh muội... Có điều tỷ không cảm thấy đấu pháp của Hề giáo chủ rất quen mắt sao? Chậm nhưng mỗi kiếm đều đâm vào chỗ hiểm, nhìn như rất nhàn nhã vậy.”

Lục Tinh Nhu gạt mình, nghiêm túc nhìn một hồi, nói: “... Có vẻ giống Việt thiếu chủ?”

Giang Thiên Đồng: “Đúng rồi, giống Việt thiếu chủ!”

Mọi người trên khán đài: ...

Việt Thanh Phong: ...

Ba lượt giao thủ của Hề Ngọc Đường và Liệt Anh chấm dứt, dù Liệt Anh thất bại thảm hại, nhưng Hề Ngọc Đường cũng chỉ ra vấn đề của hắn, được lợi cũng không nhỏ, thật sự không dám tiếp tục mặt dày vượt mặt, chấp tay nói cảm tạ rồi đi xuống đài.

Hề Ngọc Đường cũng có ý quay lại khán đài, ai ngờ vừa xoay người đã nghe có người gọi: “Hề giáo chủ dừng bước!”

Vừa quay đầu lại, lại là Lục Tinh Nhu thi triển khinh công mà đến.

Hề Ngọc Đường đứng lại.

“Tại hạ Lục Tinh Nhu của Ly Tuyết Cung, kính xin Hề giáo chủ chỉ giáo.” Lục Tinh Nhu tự nhiên hào phóng khắc giang hồ, tư thế hiên ngang: “Ta cũng sử dụng kiếm, Hề giáo chủ không cần phải đối vũ khí.”

Hề Ngọc Đường im lặng, nhìn lướt qua trên đài, phát hiện Giang Thiên Đồng đang mang vẻ mặt đầy mong chờ, chỉ hận người xuống dưới không phải là bản thân mình. Lại nhìn tiếp, nàng phát hiện ánh mắt của những người đang nhìn nàng có chút quái dị, nhất là Việt Thanh Phong, cười như một con cáo vừa ăn vụng được gà, lông tơ của nàng đã dựng đứng hết cả lên rồi.

“Vệ huynh, xem ra tại hạ phải mượn dùng kiếm của huynh thêm một chút rồi.” Nàng nhìn Vệ Hàn, cất cao giọng nói.

“Không sao.” Vệ Hàn vẫn lạnh băng như cũ: “Nhớ kỹ nhân tình là được.”

Hề Ngọc Đường: “...”

Bất đắc dĩ đối thủ chuyển thành Lục Tinh Nhu, Hề tiểu giáo chủ gật đầu với nàng, Lục Tinh Nhu vô cùng vui mừng, thu tâm, khí thế nhanh chóng tăng lên.

Nàng so ra còn mạnh hơn Liệt Anh, kiếm pháp rất tốt, đấu được bốn năm mươi chiêu với Hề Ngọc Đường mới thua, nếu chỉ so kiếm chiêu đơn thuần thì còn tốt hơn Hề Ngọc Đường, nhưng kinh nghiệm vẫn còn thiếu.

Lục Tinh Nhu cảm thấy vô cùng thoả mãn, thu kiếm bái tạ Hề Ngọc Đường, người sau chỉ cười khẽ. Một nơi khác, tình thế của Hàn Văn Ngạn và Văn Ngọc Sơn đã dần ngả nghiêng, Văn Ngọc Sơn cuối cùng không địch lại đối thủ, bị Hàn Văn Ngạn cho một kiếm rơi khỏi lời đài.

“Hừ...!” Khí tức của Hàn Văn Ngạn bất ổn, hiển nhiên cũng đã bị thương: “Văn huynh, nhận thua đi, Giang sư muội là của ta.”

Nói khoác mà không biết ngượng.

Giang Thiên Đồng thở hổn hển, hiển nhiên Lục Tinh Nhu cũng nổi giận, đang chuẩn bị rút kiếm mà lên, lại nghe Hề Ngọc Đường đứng trên lời đài nói với Giang Thiên Đồng trên khán đài: “Còn không xuống, đợi bốn giáo chủ mời người sao?”

Giang Thiên Đồng gạt mình, tiếp theo lại cười khẽ, rút kiếm đáp xuống, rơi vào chỗ đất bên cạnh Lục Tinh Nhu, giọng nói như chim hoàng anh: “Mời Hề giáo chủ chỉ giáo!”

Cách đó không xa Hàn Văn Ngạn còn đang định tranh công với Giang Thiên Đồng, thấy nàng còn không thèm nhìn bản thân mình một cái đã bỏ qua, đứng cạnh Hề Ngọc Đường, trong nháy mắt ánh mắt của hắn trở nên vô cùng nguy hiểm.

Lục Tĩnh Nhu ở một bên nhìn sư muội nhà mình, lại nhìn Hề Ngọc Đường và Hàn Văn Ngạn, không rõ sư muội đã có giao tình với Hề giáo chủ từ khi nào, chỉ thấy sư muội gật đầu với nàng bảo không cần phải lo lắng, lúc này mới yên tâm xuống đài.

Cách đó không xa, sắc mặt của Hàn Văn Ngạn tiếp tục chuyển đen, Hề Ngọc Đường lại chẳng màng để tâm: “So quyền hay so kiếm?”

Giang Thiên Đồng đỏ mặt, có chút gấp gáp, nói: “Đương nhiên là kiếm! Ai, ai lại dùng quyền chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Chẳng lẽ người chưa từng dùng quyền pháp đánh ai sao?

Hề Ngọc Đường yên lặng nhìn vị muội tử đang giả vờ nghiêm chỉnh trước mắt, thật sự không nhận được mà muốn nhắc nhở nàng ấy lúc trước đã đánh người thế nào một chút.

Thấy Giang Thiên Đồng rút kiếm xông đến, Hề tiểu giáo chủ đành phải thở dài so chiêu với nàng.

Dù sao cũng đã từng quen biết, vì chuyện của Tiêu Văn Hàm và Đường Tích Tích, Hề Ngọc Đường vẫn còn có chút áy náy với vị muội tử trước mặt, vì vậy cũng kiên nhẫn hơn một chút, không hề dùng mấy chiêu để chấm dứt như với Liệt Anh, cũng không ứng phó như với Lục Tĩnh Nhu, trái lại dùng thái độ vô cùng nghiêm túc mà tỉ thí với nàng.

Công phu của muội tử không tệ, thực ra khinh công rất tốt, bộ pháp dưới chân linh hoạt đa dạng, chẳng qua chưa đủ sức mạnh, xoay người chưa đủ ổn định, bội kiếm nhẹ nhàng linh hoạt và mỏng, có điều chỉ bấy nhiêu vẫn chưa đủ để bù đắp, mặc dù không có bản lĩnh vững chắc như Lục Tĩnh Nhu, nhưng cũng không tệ trong đám hậu bối, có thể thấy được Liễu Mạn Vân đã thật sự tốn không ít công phu lên người nàng.

Mãi đến khi Giang Thiên Đồng đã thể hiện hết toàn bộ kiếm chiêu của mình, chỉ còn có thể phòng thủ mà không thể tiến công, Hề tiểu giáo chủ xoay người, gác vó kiếm trên cổ nàng.

“Phù...” Mặt Giang Thiên Đồng hơi đỏ, trên trán có chút mồ hôi, mắt sáng như sao: “Quả nhiên vẫn thua.”

Hề Ngọc Đường thu kiếm: “Đã hài lòng chưa?”

“Rồi!”

Hai người lần lượt trở về khán đài.

“Hề giáo chủ, không ngờ kiếm pháp của ngài cũng tốt như thế.” Giang nữ hiệp đã hoàn toàn quên mất hai kẻ vì nàng mà lường bại câu thương, hứng thú dào dạt như một chú thỏ nhỏ đi cạnh Hề tiểu giáo chủ.

“Cũng được thôi, đã từng học qua.” Hề Ngọc Đường khá lạnh nhạt: “So ra vẫn kém hơn mọi người.”

“Thật sự không tồi đâu!” Giang Thiên Đồng nhảy mắt: “Đa tạ chỉ giáo!”

Thần nhiên nhìn lướt qua Liễu Mạn Vân ở nơi đó đang nghiêm mặt, Hề Ngọc Đường hạ giọng nói: “Đi theo ta như thế, không sợ sư phụ người giận sao?”

Giang Thiên Đồng giật mình, vô thức nhìn thoáng qua sư phụ nhà mình, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút đau khổ, cũng hạ giọng nói: “Chẳng phải Hề giáo chủ cũng gọi sư phụ là cô cô sao?”

Người tin à...

“Được rồi!” Hề tiểu giáo chủ thông minh thay đổi đề tài: “Hàn Văn Ngạn...”

“Đừng nhắc tới hắn...” Giang Thiên Đồng tức giận cắt ngang: “Ta, ta không có dính dáng gì tới tên dê xồm ấy!”

Hề Ngọc Đường liếc nàng: “Không giống.”

“...”

Dừng một lúc, Giang Thiên Đồng có chút nhụt chí mở miệng: “... Sư phụ và Minh chủ đang thương lượng cho hôn sự của ta, tuổi của ta và hắn khá hợp, không biết tại sao hắn lại biết việc này, nên...”

Thì ra là thế. Hề Ngọc Đường đã hiểu, khó trách Hàn Văn Ngạn dám chắc chắn đến vậy, thì ra đã có thư xác nhận rồi.

Giang Thiên Đồng mang về mặt đau khổ: “Tốt xấu gì cũng đã từng là bằng hữu, Hề giáo chủ ngài có cách nào không? Ta không muốn gả cho Hàn Văn Ngạn QAA!”

“Có chứ!” Hề Ngọc Đường bước lên bậc thang đến khán đài, thấy Giang Thiên Đồng dừng bước vì kinh ngạc, quay người thấp giọng nói: “Nếu Hàn Văn Ngạn đến tìm ngươi, ngươi chỉ cần nói mình thích Việt thiếu chủ là được.”

Giang Thiên Đồng lơ mờ: “Ồ? Nhưng... ta không thích Việt thiếu chủ!”

Hề Ngọc Đường im lặng.

“A a, ta hiểu rồi.” Đột nhiên Giang Thiên Đồng hưng phấn hẳn lên, tiến đến bên cạnh Hề Ngọc Đường, nói: “Đây chính là ném nôi đúng không? Nhưng chẳng phải thế sẽ đắc tội với Việt thiếu chủ sao?”

Suýt nữa Hề Ngọc Đường đã bật cười: “Yên tâm đi, sẽ không đắc tội với hần đâu.”

“...”

Kinh ngạc nhìn người mang mặt nạ bạc nửa mặt trước mắt, đột nhiên Giang Thiên Đồng có chút cảm khái: “Hề giáo chủ và Việt thiếu chủ... thật ra quan hệ giữa hai người rất tốt! Ngài xem, ngay cả kiếm chiêu của ngài cũng giống ngài ấy như thế..”

Hề Ngọc Đường đang chuẩn bị bước lên bậc thang tiếp theo, vừa nghe vậy, suýt chút nữa đã bước hụt.

Cái gì?

———

Đen mặt trở lại khán đài, Hề Ngọc Đường trả kiếm lại cho Vệ Hàn, sau đó đặt mông ngồi cạnh Thẩm Thất. Thấy dáng vẻ như đang tức giận của nàng, Thẩm Thất đánh giá vài lần, không nói gì.

Trái lại là Hề Ngọc Đường không thể nhịn được.

“Kiếm pháp của ta giống Việt Thanh Phong à?” Nàng hỏi hai tên thuộc hạ của mình.

Thẩm Thất mắt đếc tai ngơ, Lữ Chính do dự một chút, trả lời: “Có hơi giống...”

“Sao có thể!” Nàng phản nộ.

“Sao lại không thể...” Lữ đường chủ nhin không được mà phi báng: “Người giao thủ với Việt thiếu chủ nhiều nhất, đối phương lại là bậc thầy về kiếm, đạo học võ, lấy thừa bù thiếu...”

Hề Ngọc Đường: “...”

Sau này không dùng kiếm nữa!

“Nếu không giống Việt Thanh Phong, vậy phải giải thích việc ngươi biết dùng kiếm bằng cách nào?” Thẩm Thất lạnh nhạt nói: “Còn nữa, thà rằng đắc tội quân tử cũng không thể đắc tội với tiểu nhân, không có việc gì ngươi lại gây thù với Hàn Văn Ngạn, giúp Giang Thiên Đồng, ngươi không ngại phiền à?”

Hề Ngọc Đường sững người một lát, lúng túng nói: “Không phải như ngươi nghĩ đâu...”

“Ta nghĩ cái gì?” Thẩm Thất nhiu mày.

“... Dù sao cũng là ta lợi dụng muội tử ngươi ta.” Hề Ngọc Đường truyền âm nhập mật những lời này.

Thẩm Thất liếc nàng, hoàn toàn bỏ qua.

“Vẫn phải cẩn thận một chút.” Hần ngầm ám chỉ Hàn Văn Ngạn đang mang về mặt u ám trong đám người, Hề Ngọc Đường nhướn mày, bốn mắt nhìn nhau với đối phương. Hàn Văn Ngạn nheo mắt, quay người đi ra sau núi. Sau đó Hề Ngọc Đường vô cùng rảnh rỗi, rượu không thể uống, luận võ cũng lười xem, vất vả đến lúc một ngày luận võ kết thúc, đang lúc suy nghĩ không biết có nên đi theo Thẩm Thất và Lữ Chính rời khỏi hay không, lại một dòng chữ xuất hiện trong tay nàng.

“Có người tới sau núi, bất thiện, ta và ngươi đi giải quyết hậu quả.”

Lặng lẽ bóp nát tờ giấy, Hề Ngọc Đường nheo mắt, thì thầm vài câu với Thẩm Thất, người sau gật đầu. Hề Ngọc Đường đứng dậy, đang chuẩn bị chào Âu Dương Huyền và Tổng Quý Đồng trước khi đi.

Ai ngờ, vừa nói được một nửa, phía lôi đài đã nổi lên bạo động.

Nàng nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào đã có một thiếu niên anh tuấn cao gầy đứng trên lôi đài, sắc mặt tái nhợt giấu giếm sát khí, mặc tang phục màu trắng, tay nắm lấy một thanh trường kiếm vô cùng sắc bén, quả nhiên vô cùng lợi hại.

Thiếu niên cất cao giọng, giọng nói rõ ràng truyền khắp võ trường...

“Lăng Tiêu Các Tiêu Vân Hàm, hôm nay khiêu chiến với giáo chủ Huyền Thiên giáo Hề Ngọc Đường.”

“Thay tiên phụ thực hiện lời hứa, không màng sinh tử!”

Người xem trên khán đài nhanh chóng xì xào bàn tán.

“Là Tiêu thiếu Các chủ sao?”

“Cuối cùng hắn đã đến rồi.”

“Đây là trò gì nữa vậy, rõ ràng sinh tử thiếp đã được hủy bỏ rồi mà!”

“Tội gì phải khổ thế chứ, Hề Ngọc Đường là kẻ có thể tùy tiện khiêu chiến sao?”

“...”

Trước khi đến Tổng Quý Đồng đã biết chuyện xảy ra trên Vũ Sơn mấy ngày trước, lúc này thấy Tiêu Vân Hàm xuất hiện trên lôi đài cũng không hề kinh ngạc, cao tăng Tịnh Tâm của Thiếu Lâm ở bên cạnh nhả một câu Phật hiệu, người trẻ tuổi bỗng bật. Còn lại có kẻ xem kịch vui, có kẻ lộ vẻ đồng tình, lại có người cảm thấy không đáng cho Tiêu Vân Hàm, cũng có người nói Hề giáo chủ không may gặp tai bay vạ gió.

Đối phương đặt sinh tử thiếp, thậm chí còn có khẩu hiệu thực hiện lời hứa thay tiên phụ, ngay lập tức đã thấp lửa trong lòng Hề Ngọc Đường. Nàng nhận, lấy lớn hiếp nhỏ, không tiếp chính là chột dạ, cho dù thế nào, nàng cũng không thể xuống đài trước mặt võ lâm đồng đạo.

“Tiêu sư huynh làm gì vậy, khiêu chiến Hề giáo chủ làm gì?” Một giọng nói có chút yếu đuối vang lên, Hề Ngọc Đường nâng mắt, lại nghe thấy giọng của Giang Thiên Đồng... Nha đầu kia làm gì đấy, trước mặt mọi người mà bênh vực kẻ yếu là nàng đây là sai lầm đấy.

Quả nhiên, Liễu Mạn Vân thấp giọng nắn một câu hỗn xược, lập tức Giang Thiên Đồng uất ức đến đỏ mắt.

Cho Giang Thiên Đồng một ánh mắt đừng nhúng tay, Hề Ngọc Đường bỏ qua ánh mắt đầy ẩn ý muốn ngăn cản của Việt Thanh Phong, nhìn về phía Âu Dương Huyền như đang xin chỉ thị, người sau nhủ mảy, muốn nói gì, Tổng Quý Đồng bên cạnh đã mím môi, lắc đầu, Âu Dương Huyền đành phải hít một hơi, đáp trả Hề Ngọc Đường bằng một ánh mắt lực bất tòng tâm.

Lão hồ ly...

Hề Ngọc Đường trầm mặt một tiếng, thấy Tiêu Vân Hàm trên đài đã bắt đầu gọi lần thứ hai, nàng khoát tay áo, Thảm Thất muốn nói lại thôi, quay người nhìn về phía lôi đài.

Đại hội võ lâm có một quy định bất thành văn, đối phương đã chủ động khiêu chiến mà không ứng chiến thì coi như là hèn nhát, Hề Ngọc Đường với tư cách là giáo chủ Huyền Thiên giáo, tất nhiên không thể để người khác nắm thóp. Mà nàng ra mặt, đại biểu cho việc đã đồng ý.

Điểm nhẹ mũi chân, Hề Ngọc Đường như một chiếc lá không nhanh không chậm nhẹ nhàng đến lôi đài, thân pháp nhanh nhẹn linh hoạt, khiến mắt nhiều người phát sáng, lòng thầm khen.

Hai người đứng trên lôi đài, hận thù trong mắt Tiêu Vân Hàm bốc lên, tay cầm kiếm cũng đã hằn rõ khớp xương trắng, dường như đã phải dùng hết sức lực toàn thân. Mà sắc mặt của Hề Ngọc Đường vẫn như cũ, thu lại khí tức quanh người, khoan tay sau lưng, khí định thần nhàn.

“Thay tiên phụ thực hiện lời hứa sao?” Nàng mở miệng, giọng nói sắc bén, truyền vào tai từng người đang ở đây.

Tiêu Vân Hàm lạnh lùng nói: “Đúng.”

“Ngươi có thương tích.” Hề Ngọc Đường thân nhiên nói.

“Không sao!” Tiêu Vân Hàm hít sâu một hơi: “Thù mới hận cũ, ngươi chết ta sống.”

“Tiêu Các chủ không phải do bốn toạ hại, bốn toạ cũng là người bị hại.” Nàng phải nói ra những lời này.

Tiêu Vân Hàm siết chặt quyền: “Bớt nói nhảm, chiến đi!”

Hề Ngọc Đường trầm mặt một tiếng, nội lực bùng phát, ngân châm cùng tơ hồng trong tay rơi xuống, gió quét qua tay áo, toàn bộ đều rơi xuống lôi đài. Sau đó, nàng ung dung duỗi một tay ra, thon dài như ngọc, ẩn chứa vài vết chai, hoàn toàn khác với bàn tay mềm mại của nữ tử, thoạt nhìn có lực, đường vân đơn giản rõ ràng, đầu ngón tay không có vật gì.

“Người có thương tích, bồn toạ cũng thế, người thay tiên phụ thực hiện lời hứa, ta khen người một tiếng nam nhân tốt. Như thế ta áp dụng nguyên tắc không chèn ép hậu bối, bồn toạ hôm nay... một tay là đủ.”

Lời nói vừa ra, xung quanh bắt đầu ồn ào hẳn lên.

Nhìn trên lôi đài, đột nhiên Thẩm Thất đứng lên, Lữ Chính vô thức nắm chặt chuôi đao bên hông, Giang Thiên Đồng khiếp sợ trừng lớn mắt, Vệ Hàn nheo mắt, Việt Thanh Phong lại hơi ngần ra, đưa nắm tay đỡ miệng, tuôn ra một tràng ho khan đến tê tâm liệt phế.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Lời nói thật cuồng vọng.

Một tay sao?

Phải biết rằng, dù gì Tiêu Vân Hàm cũng là một nhân vật nổi danh trên bảng anh hùng, mặc dù không bì kịp với Như Kiến của Thiếu Lâm, Lâm Uyên Đoạn Nhạc Môn, nhưng ít nhất cũng bằng với Dương Triều của Thập Bát Trại, Văn Ngọc Sơn của Huyết Sát Điện, Liệt Anh của Liệt Diễm Bang, tất cả đều là thế hệ hậu bối tài năng, kiếp pháp của Lăng Tiêu Các càng là uy danh lan xa, truyền thừa trăm năm.

Huyền Thiên giáo chủ đang nói khoác, hay thực lực thật sự siêu quần?

Nhưng nếu thay đổi cách nghĩ, chẳng phải đối phương đang nhường sao? Đây chính là cuộc chiến sinh tử! Chỉ một câu không chèn ép hậu bối cũng đủ để người khác khen một câu hiệp giả (người có hành vi hào hiệp).

Cho dù hôm nay Tiêu Vân Hàm có giết Hề Ngọc Đường, thanh danh của Huyền Thiên giáo cũng sẽ không đi xuống. Trái lại nếu như Hề Ngọc Đường thắng, nàng vốn mang thương tích bên người, hơn nữa còn bỏ vũ khí ứng chiến bằng một tay, vậy là đủ, đại hội võ lâm có các phái chứng kiến, Lăng Tiêu Các cũng không thể vì vậy mà sinh sự.

Chưởng giáo một phái, lẽ ra phải như vậy.

Trong một thời gian ngắn, đã có một suy nghĩ xuất hiện trong đầu mọi người ở đây, cuối cùng tất cả đều lựa chọn không lên tiếng. Đây là thù hận giữa hai phái, tôn trọng võ giả mới là điều người xem chiến nên làm.

Nếu là ngày thường, chắc chắn Tiêu Vân Hàm đã không đồng ý, nhưng xưa không bằng nay, tên đã được nêu, nếu như đối phương chọn ứng chiến một tay, hấn cầu còn không được!

Nhìn Hề Ngọc Đường như núi cao nước sâu trước mắt, Tiêu Vân Hàm ổn định hơi thở, trong mắt dần hiện lên chút kiên định, kiếm trong tay vừa nhấc, chiêu thức mở đầu đã đến.

Hề Ngọc Đường nâng tay, kiếm quang chớp nhoáng, chiến đấu vô cùng căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Thế nhân đều biết, từ ngày giáo chủ Huyền Thiên giáo vào giang hồ đến nay, mười hai tuổi chiến đấu năm trận liên tiếp toàn thắng, đập Liệt Ngạo Thiên một cước ngã xuống hồ, Lăng Tiêu Các Tiêu Thừa là bại tướng dưới tay nàng, trong lúc giờ tay nhấc chân thuận tiện bắt cả nhị điện chủ của Huyết Sát Điện, mặc dù đã ba lần bại dưới tay Việt Thanh Phong, nhưng trận chiến lúc trước của hai người ở Vũ Sơn vẫn không phân được cao thấp.

Trong mắt của nhân sĩ võ lâm, chắc chắn vị giáo chủ Huyền Thiên giáo vừa hơn hai mươi tuổi này đã tiến thân vào hàng ngũ cao thủ, chỉ kém một bước là thành tông sư, bảng anh hùng thiếu hiệp còn chưa đủ để xếp hẳn vào, cũng chẳng biết từ khi nào, hẳn đã được liệt vào cùng hàng với những chưởng giáo của các đại môn phái.

Mà hôm nay thiếu chủ Lăng Tiêu Các Tiêu Vân Hàm lại khiêu chiến hấn trước mặt bao người, trận chiến này còn chưa bắt đầu, mọi người đã có chút không thể chờ đợi được, dù hai người đều mang thương tích, nhưng giáo chủ Huyền Thiên giáo lại một tay nghênh địch, trận chiến này vẫn rất đáng xem.

Trên lôi đài, Tiêu Vân Hàm một kiếm đâm tới, đúng là sát chiêu trong kiếm pháp Phá Cửu Thiên. Một sát chiêu vô cùng tàn nhẫn ác liệt, khiến tất cả mọi người phải ngừng thở trong vô thức.

Hề Ngọc Đường khoanh tay chờ đợi, lòng trầm như nước, mãi đến lúc mũi kiếm chỉ cách mi tâm của nàng chưa đủ một tấc mới hơi hốt nghiêng đầu, mũi kiếm lướt qua tai nàng, mang theo một làn gió lạnh thấy xương khiến mái tóc đen của nàng bay lên. Tiếp theo mũi kiếm lại quét ngang, Hề Ngọc Đường ngửa ra sau, thân thể như lá cây bị bẻ cong, hai chân như dán lên mặt đất, nửa người trên quay ngang một vòng, mặc cho trường kiếm lướt qua bên mặt, chân khí hộ thể, không chịu bất cứ tổn hại nào.

Cùng lúc đó, dưới chân nàng lại bắt đầu sử dụng một loại bộ pháp không có chút quy luật nào, giữa lúc xoay người đã lộn ra sau lưng Tiêu Văn Hàm, đuổi ngón cái và ngón giữa, nhẹ nhàng điểm vào vị trí giữa lưng hắn, ra tay vô cùng bình tĩnh, dường như đã đặt mình vào trong hư không, vô dục vô cầu.

Tiêu Văn Hàm một chiêu thất bại liền thấy không ổn, trong nháy mắt như chim én trở mình, mũi chân vừa điểm cả người đã bay lên cao, vừa đứng lúc tránh thoát được một kích của Hề Ngọc Đường, sau khi phi thân lên, bỗng chốc lại lao xuống, nhắm thẳng vào đối thủ với khí thế trước nay chưa từng có.

Hề Ngọc Đường nhắc chân, thân pháp nhẹ như tơ hồng lui ra sau vài thước, ổn định thân hình tại mép lối đài, một kiếm của Tiêu Văn Hàm đánh trượt, mũi kiếm vạch một đường trên nền gạch xanh của lối đài, chậm rãi bay thẳng tới. Hề Ngọc Đường mặt không đổi sắc, điều động Lăng Vân Bộ, đột nhiên biến mất tại chỗ.

“Hàm ca ca cẩn thận sau lưng!”

Bỗng nhiên một giọng nói dễ nghe phát ra từ bên sườn lối đài, một giây sau, Hề Ngọc Đường yên lặng xuất hiện bên cạnh Tiêu Văn Hàm, lại đuổi hai ngón tay ra, mà Tiêu Văn Hàm nghe tiếng thì lập tức xoay người, hai ngón tay kia nhẹ nhàng điểm lên thanh kiếm mà hắn đưa ra ngăn cản.

Thời gian như ngừng lại vào một giây này.

Chỉ nghe ầm ầm một tiếng, chân khí của hai người bùng phát, không khí rung động không ngừng, trực tiếp khiến những người đang vây quanh lối đài phải lùi ra sau ba bước, Tiêu Văn Hàm bị bức lùi về phía sau mấy bước, mà Hề Ngọc Đường lại không chút sứt mẻ, chỉ dồn lực vào dưới chân, để lại dấu chân sâu một tấc trên lối đài.

Trên khán đài, Tổng Quý Đồng lắc đầu thờ dài: “Kiếm pháp của Văn Hàm sư diệt không tệ, nhưng chỉ sợ Hề giáo chủ vẫn chưa xuất toàn lực.”

Giọng ông ta không nhỏ, trong lúc nhất thời cả khán đài cũng hoàn toàn im lặng. Vệ Hàn đứng sau lưng Tổng Quý Đồng, ánh mắt nhìn về phía Hề Ngọc Đường cũng bắt đầu nóng lên, bàn tay nắm vô kiếm siết thật chặt, hận không thể tự mình xuống đài thay thế Tiêu Văn Hàm.

Âu Dương Huyền nghi hoặc nhíu mày: “Chiêu thức này có hơi giống với Thiên Chi của Thiếu Lâm...”

“A đi đã Phật, chỉ hơi giống mà thôi.” Cao Tăng Tịnh Tâm của Thiếu Lâm chấp tay đáp. Công pháp của thiếu lâm không truyền ra ngoài, mọi người đều biết, không có ai dám phản bác lại lời giải thích của Tịnh Tâm.

Nghe lời Tịnh Tâm nói, Việt Thanh Phong khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía lối đài dần trở nên thâm trầm không rõ, buống chén rượu nhỏ trong tay, hai tay dưới ống tay áo siết chặt.

Bắt đầu từ khi hắn biết Hề Ngọc Đường từ nhiều năm trước, hắn biết vũ khí của nàng chính là châm tuyền, công kính sắc bén, thân pháp mờ ảo, chân khí dồi dào, phù hợp với những sở hữu của một cao thủ, nhưng lần này khi gặp nhau ở Lạc Dương, hắn luôn gặp được những điều vô cùng mới mẻ, không chỉ có châm tuyền, còn là đao, là thuận tay trái, thuần thực chơi đùa với đoản đao, thậm chí còn sử dụng kiếm... Hôm nay còn có thêm một chiêu giống như Thiên Chi của Thiếu Lâm, sở học bề bộn đã vượt qua tất cả những hiểu biết của hắn về nàng.

Không nói tới những chuyện khác, chỉ cần là Thiên Chi này, tương tự với lời Tịnh Tâm vừa nói, nhưng lại có phần kì lạ, trái lại còn giống như Tịnh Tâm đang che giấu giúp Hề Ngọc Đường, khiến người ta không nhìn được mà liên tưởng, không biết giữa Thiếu Lâm và Huyền Thiên có liên hệ gì với nhau không.

... Võ học, mỗi người theo đuổi một thứ khác nhau, nhưng bình thường đều chỉ là số ít, nhiều chiêu thức như thế, rất dễ trở thành tai hoạ lớn. Đại đa số cao thủ đều chọn tinh thông hai thứ, tình huống trăm hoa đua nở như Hề Ngọc Đường có thể nói là vô cùng ít ỏi, mặt dù công pháp rất cần thiết, nhưng phải cần tới một ý chí vô cùng mạnh mẽ, nếu không càng về sau càng dễ xảy ra vấn đề, thậm chí còn rất dễ tẩu hỏa nhập ma.

Lần trước sau khi hai người ngã bài, tâm cảnh của Hề Ngọc Đường xảy ra vấn đề, đối với người khác khi rơi vào tình trạng này, nhiều nhất thì bế quan nửa năm, ít thì hơn tháng, nhưng nàng chỉ cần dùng hai ngày ba đêm đã áp chế được tất cả, mà võ công cũng được nâng lên một tầng mới... Điều này có thể chứng minh, công pháp mà nàng luyện tuyệt đối không phải bình thường.

Tạo hoá trong đất trời đều rất công bằng, công pháp càng nghịch thiên, nếu một ngày nàng tẩu hỏa nhập ma, chắc chắn càng thêm khó giải quyết.

Học nhiều như vậy, chưa chắc là chuyện tốt.

Thấy trên đài Hề Ngọc Đường ứng phó thừa sức, Thẩm Thất nhẹ nhàng thở ra, kéo Lữ Chính thấp giọng nói: “Tiêu Văn Hàm dám đơn thân độc mã đấu với Đường Đường, chắc chắn phải có chỗ dựa, ông cẩn thận làm việc, thấy tình thế không đúng thì lập tức ra tay, đừng ngại.”

Lữ Chính gật đầu.

Trên đài, Hề Ngọc Đường nhìn về phía nữ tử vừa nhắc nhở Tiêu Văn Hàm, chắc chắn bản thân mình cũng không hề nhận ra đối phương, trái lại Tiêu Văn Hàm thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía nữ tử kia có phần dịu dàng.

Tiếp theo, thế công của Tiêu Văn Hàm lại trở nên mãnh liệt, Hề Ngọc Đường bình chân như vại, thân nhiên thông dong. Nàng tin so với từng bước ép sát của đối phương, nàng chỉ đơn giản không ra tay, dù vậy hai người vẫn đấu ngang tay, cục diện giằng co.

Đối thủ càng bình tĩnh, bản thân càng lo lắng. Hề Ngọc Đường rất hiểu kẻ công tâm kẻ khác, rất nhanh đã ép Tiêu Vân Hàm phải sử dụng kiếm tay trái.

Trùng Vân Kiếm là kiếm pháp hai tay, Tiêu Thừa cũng chính là người tinh anh trong sử dụng kiếm pháp này, kiếm pháp hai tay chính là cấp cao trong thuật dùng kiếm, lấy công lực của Tiêu Vân Hàm vẫn còn chưa đủ để sử dụng công pháp một cách tự nhiên, thông hiểu đạo lý, đạt tới cảnh giới song kiếm hợp nhất. Dù vậy hắn vẫn dùng thêm kiếm tay trái, công kích trái trái phải phải, thế công càng thêm sắc bén, khiến cho không gian tránh né của đối thủ càng nhỏ hơn.

Đối thủ đối vũ khí hai tay, đối thành người khác chắc chắn sẽ rơi vào cảnh chật vật, khó khăn chông chát, nhưng Hề Ngọc Đường... Nàng có Lăng Vân Bộ! Chuyên nghiệp trốn chạy để thoát chết trong hai mươi năm, Lăng Vân Bộ của Hề tiểu giáo chủ đã sớm đại thành, cho dù Tiêu Vân Hàm có dùng hai kiếm cũng không thể làm khó được nàng đâu!

Đối với nhóm cao thủ như nàng mà nói, Tiêu Vân Hàm có dùng song kiếm cũng không bằng phụ thân hắn, nếu không thể tay trái về vòng tròn tay phải về hình vuông, dưới mắt nàng sẽ để lộ vô số chỗ hở. Cao thủ quyết đấu xem trọng lòng lạnh như nước, hết sức chuyên chú, đối thủ mất bình tĩnh là mất tiên cơ, một trận này xem ra, Hề Ngọc Đường tất thắng không thể ngờ.

Có điều mặc dù thứ đối phương yêu cầu là sinh tử chiến, nhưng Hề Ngọc Đường lại không định giết hắn, nhiều nhất chỉ cần đánh tới mức cho hắn hôn mê mấy tháng, hoặc đứt khoát phế bỏ võ công. Hai người chênh lệch không ít, nếu nàng hạ sát thủ, chỉ sợ mọi người sẽ ngộ nhận chuyện nàng hại chết Tiêu Thừa, Tiêu Vân Hàm có phải chết cũng không nhất thiết phải chết trên lời đài, sau này, nàng vẫn còn rất nhiều cách để giết hắn.

Lại bắt lấy khe hở, Hề Ngọc Đường thay đổi cách trách, chân đạp Lăng Vân Bộ mà lên, mu bàn tay trái đặt sau lưng, hai ngón tay phải vung lên thành công chặn lại hai thanh song kiếm, tiếp theo là một chiêu chỉ tay nhẹ nhàng bay bổng, lấy một xu thế không thể ngăn cản, bay thẳng tới mi tâm của Tiêu Vân Hàm!

Mọi người đang xem trận chiến ngồi thẳng dậy trong vô thức, có người kích động đứng lên, xung quanh tĩnh lặng như tờ, hết như trong khắp đất trời chỉ còn lại một chỉ của Hề Ngọc Đường.

“Không!” Khuôn mặt của Tiêu Vân Hàm trở nên vặn vẹo, rống to một tiếng, trong nháy mắt chân khí bộc phát, đầu lưỡi đau xót, phun ra một ngụm máu, có người lại, cả người bay ra sau lời đài một cách trái với lẽ thường, sau đó rơi xuống bên mép lời đài, lại trong lúc nghìn cân treo sợi tóc tránh thoát một kích này.

“Hàm ca ca!” Nữ tử kia kinh hô một tiếng, chen vào trong đám người chạy tới chỗ Tiêu Vân Hàm ngã.

Nhưng Hề Ngọc Đường không có xu thế dừng lại, một chỉ kia như bóng với hình, trong chớp lát đã tới trước người Tiêu Vân Hàm, mắt thấy đã sắp điểm xuống, Tiêu Vân Hàm tức giận gầm lên một tiếng, quăng kiếm giờ cổ tay lên, bỗng nhiên một chiếc hộp màu đen xuất hiện trong không trung.

Trên khán đài, bất chợt Việt Thanh Phong đứng bật dậy, không chỉ có hắn, cả Âu Dương Huyền, Tống Quý Đồng cùng Liễu Mạn Vân trong chớp lát cũng phải đứng lên...

“Bạo Vũ Lê Hoa Châm!”

Lời còn chưa dứt, Việt Thanh Phong đã không còn tại chỗ, cả người như một thanh kiếm sắc bén phóng tới lời đài, cùng với hắn còn có Lữ Chính và Giang Thiên Đồng, nhưng khoảng cách từ khán đài tới lời đài lại xa không đủ để cứu kịp cho Hề Ngọc Đường, trong thời khắc này mọi người chỉ còn một suy nghĩ trong đầu, Hề Ngọc Đường sẽ phải chết!

Bạo Vũ Lê Hoa Châm chính là tuyệt học ám khí trong võ lâm, một chiêu Bạo Vũ Lê Hoa có hàng trăm hàng nghìn cây châm, mỗi châm kịch độc, ngày xưa Đường gia cũng nhờ vào một tuyệt kỹ này mà ngạo nghễ, làm một thế gia đứng đầu võ lâm hàng trăm năm. Nhưng từ lúc Đường gia xuống dốc, kỹ thuật này đã biến mất mấy năm, không ngờ hôm nay lại rơi vào trong tay Tiêu Vân Hàm.

Quả nhiên hắn đến đã có chuẩn bị.

“Chết đi!” Tiêu Vân Hàm bóp cơ quan.

“Đường Đường!” Thẩm Thất thất thố trong nháy mắt.

“Chạy đi!” Kiếm của Việt Thanh Phong đã ra khỏi tay.

Khi cơ quan mở ra, châm bay thẳng về phía Hề Ngọc Đường, mà sau khi Hề Ngọc Đường thấy chiếc hộp kia, sắc mặt kịch biến, nhưng thế công đã xuất, nàng nghiêng nửa người về phía trước, không còn khả năng thu tay lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn những ngàn châm phủ đầy trời kia phóng tới, tránh cũng không thể tránh!

Lấy một tốc độ nhanh chóng, nàng cắn đầu lưỡi, chân khí bộc phát mãnh liệt, nửa đường bắt ép bản thân phải nghiêng người, mượn cơ hội vờn tay, xoay một vòng bát quái, cuốn hơn phân nửa toàn bộ số châm vào trong tay áo, số còn lại không kịp đối phó, chỉ có thể xoay người chống đỡ.

Trong lúc nhất thời, chỉ nghe những âm thanh sắc bén đâm vào trong cơ thể, trong nháy mắt đã biến tám lưng của Hề Ngọc Đường trở thành gai nhím.

Phụt...

Phun ra một ngụm máu tươi, Hề Ngọc Đường bị ám khí đẩy tiến về phía trước vài bước, suýt nữa ngã xuống.

Việt Thanh Phong đáp xuống lời đài trước Lữ Chính và Giang Thiên Đồng, kiếm trong tay nâng lên, đánh rớt mấy mũi ám khí, vừa vận tiếp được thân thể như nghiêng về phía trước của Hề Ngọc Đường. Chân hắn xoay tròn, nhưng lại liên tục ôm người xoay vòng, né toàn bộ mười mấy cây châm còn lại.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm chỉ còn một lớp này, thể công đã mất, không còn chút khả năng gây hại. Hai người đứng lại, Việt Thanh Phong run rẩy vươn tay đến chớp mũi nòng, cuối cùng tảng đá trong lòng cũng rơi xuống đất.

Một giây sau, một lực lớn đẩy hắn ra, Việt thiếu chủ lui về phía sau ba bước, không nhìn được mà nhìn về phía người trước mắt.

“Cút! Đừng làm phiền ta!” Hắn quát.

Lúc đó Lữ Chính và Giang Thiên Đồng vừa mới đáp xuống đài, nghe một câu này đều khẽ giật mình, đã thấy Hề Ngọc Đường một thân huyền bào đầm máu, toàn bộ phía sau lưng đều chỉ chít độc châm, nhưng nâng chỉ lao đảo hai cái đã buộc bản thân phải đứng vững, mở miệng, giọng nói khàn đặc” “Lữ Chính, đưa bọn họ xuống!”

Lữ Chính trợn mắt há mồm, bỗng nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập tức giận dưới lớp mặt nạ kia, thể xác và tinh thần trì trệ, vô thức nhìn về phía Giang Thiên Đồng và Việt Thanh Phong.

Mà Hề Ngọc Đường chưa đợi ba người rời đi, bỗng nhiên ngửa đầu hét lên không vài tiếng, chân khí quanh thân bắn ra khắp nơi, chỉ nghe vài tiếng pháp pháp phát ra, toàn bộ ngân châm nhập vào trong cơ thể bị bộc phát ra hoàn toàn, công kích bốn phương tám hướng!

Đồng tử của Việt Thanh Phong rụt lại, cả người như một con gió mà bay về phía sau, Lữ Chính đã đi trước một bước bắt lấy Giang Thiên Đồng bay xuống đài, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng một số người không thể tránh kịp đã bị liên lụy trong châm.

Trong thời khắc này tất cả mọi người đều chán kinh, Tiêu Vân Hàm té trên mặt đất như nhìn thấy quỷ. Mà Hề Ngọc Đường vào thời khắc này lại nhìn về phía Tiêu Vân Hàm, đôi mắt kia, vừa nhìn đã khiến người ta khiếp sợ đến cực điểm.

Tiêu Vân Hàm luống cuống tay chân đứng lên, lần nữa giờ kiểm, nhưng điều làm lòng người kinh hãi chính là, Hề Ngọc Đường không né không tránh, mặc cho hai thanh song kiếm đâm sâu vào bả vai, bỗng nhiên ra tay, hai ngón tay như móng vuốt, nhanh chóng giữ chặt cổ họng của hắn, sức lực to lớn, ngón tay như đâm vào trong da thịt hắn.

Vừa nhắc, Hề Ngọc Đường đã nhắc người lên không.

Một giây sau, chỉ nghe âm một tiếng, Tiêu Vân Hàm đã bị đập vào phần gạch xanh trên lối đài, máu tươi phun ra trong nháy mắt.

“Nói! Là ai đưa Bạo Vũ Lê Hoa Châm cho ngươi!” Giọng Hề Ngọc Đường rét lạnh như băng, như truyền đến từ chỗ sâu trong Cửu U, đâm thẳng vào tim của Tiêu Vân Hàm.

Tiêu Vân Hàm hoàn toàn choáng váng, muốn nói chuyện lại bị Hề Ngọc Đường bóp chặt yết hầu, gương mặt trắng bệch chuyển tím, một giây sau đã sắp hít thở không thông.

“Ai!” Hề Ngọc Đường giận giữ, áp lực phủ kín đất trời kéo đến, mặt đài màu xanh nứt ra từng khe một.

Tiêu Vân Hàm đau đớn đến cực độ: “Ngươi... Vì sao... lại không chết...”

Lúc lão tử chơi Bạo Vũ Lê Hoa Châm, ngươi con mẹ nó vẫn còn bú sữa đây!

Hề Ngọc Đường hét lớn: “Nói! Là người nào của Đường gia đưa cho ngươi!”

Rõ ràng mười mấy năm trước khi ngoại công qua đời, Đường gia đã bị diệt vong, vì sao Bạo Vũ Lê Hoa Châm vẫn còn có thể tái xuất giang hồ?

Rốt cuộc ai là dư nghiệt?

Hai mắt Tiêu Vân Hàm trở nên trắng dã, thống khổ giãy dụa, phun một búng máu, nghẹn đầu, hôn mê.

Toàn bộ võ đài trong Vũ Sơn trở nên im ắng trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Một chiều!

Không nói đến kì tích sống sót của giáo chủ Huyền Thiên giáo dưới thế công của Bạo Vũ Lê Hoa Châm, đối mặt với Tiêu Vân Hàm lợi thế hơn hẳn mình, chỉ dùng một chiêu đã đánh ngất đối phương!

Điều máu chó chính là... Dưới tình huống như vậy, hắn cũng chỉ dùng một tay!

Vô cùng đơn giản.

Tiêu Vân Hàm bị mang xuống khỏi đài, Hề Ngọc Đường cũng được Lữ Chính và Thảm Thất vừa chạy tới bao quanh. Tổng Quý Đồng cùng Âu Dương Huyền liếc mắt nhìn nhau, tuyên bố trận chiến này Hề Ngọc Đường thắng trong gang tấc.

Trong sinh tử chiến, dù có xuất hiện bất cứ tình huống nào thì cũng là chuyện bình thường, không giống như các cuộc tỷ võ bình thường, mỗi bên đều có chuẩn bị sát chiêu là điều dễ hiểu. Mặc dù khi Bạo Vũ Lê Hoa Châm xuất hiện Hề Ngọc Đường đã đỡ được hơn phân nửa, nhưng Việt thiếu chủ cũng nhúng tay vào giúp, nên lúc sau dù Hề Ngọc Đường có một chiêu thắng địch, nhưng cũng chỉ có thể xem như là nòng chiến thắng trong gang tấc.

Hề Ngọc Đường không quan tâm ai thua ai thắng, toàn bộ sự chú ý của nàng đều đã bị Bạo Vũ Lê Hoa Châm hấp dẫn, xuống khỏi đài, trước khi hôn mê nàng như nhìn thấy từ y nữ từ lúc trước nhìn Tiêu Vân Hàm vô cùng căng thẳng không hề tiến lên đài, mà chỉ đứng đằng xa nhìn hắn được người ta khiêng đi, còn nhìn lướt vào bên trong. Hai người bốn mắt chạm nhau, về mặt từ y nữ từ kia vô cùng bình tĩnh, không oán hận cũng không hề hả hê, thật sự rất giống một kẻ ngoài cuộc.

Hề Ngọc Đường còn chưa kịp suy nghĩ hết, trước mắt đã tối sầm, lại mở mắt ra bóng dáng nàng ta đã không còn, thấy Việt Thanh Phong chạy tới, dặn dò hắn mấy câu, sau đó nàng liền hôn mê bất tỉnh.

Ngay đêm đó, Quan Lan Viện đóng chặt đại môn, phòng vệ cực nghiêm.

Độc tính của Bạo Vũ Lê Hoa Châm vô cùng mãnh liệt, Hề Ngọc Đường lại bất chấp tất cả vận chân khí khi đã trúng độc, lúc này độc đã xâm nhập kinh mạch, khiến chân khí trong cơ thể càng thêm hỗn loạn, Thảm Thất không thể xuống tay, không thể làm gì khác hơn là đến cầu xin cao tăng Tịnh Tâm của Thiếu Lâm ra tay áp chế, người sau tụng một tiếng vạn vật có đức hiểu sinh, sau đó đã đồng ý ngay trước mặt Minh chủ và Tổng đại nhân.

Chờ Tịnh Tâm áp chế Hề Ngọc Đường, Thảm Thất mới nhận chăm sóc nàng, không ăn không uống ở trong phòng đợi ba ngày, cuối cùng cũng có thể khống chế được độc.

Cùng lúc đó, Lữ Chính đang thay mặt Hề Ngọc Đường, lấy tên giáo chủ ra lệnh triệu tập mấy vị phân đường chủ gần đó gặp nhau ở Vũ Sơn, lại không hề nói cho Tư Ly và Trâu Thanh, sợ bọn họ bông bột, chỉ bí mật đưa cho Nghênh Thu một phong thư để nói rõ tình huống, đề bọn họ tăng nhân lực bảo vệ Tuyết Sơn.

Mà trong ba ngày này, tổng cộng có năm nhóm người đến Quan Lan Viện để ám sát Hề Ngọc Đường, nếu không phải Việt Thanh Phong tự động đến trấn giữ nơi đây, Hề Ngọc Đường, Thảm Thất cùng Lữ Chính khó tránh khỏi cái chết.

Trong năm nhóm người này, ba đợt đến từ Thính Vũ Các, còn hai tốp còn lại không ai biết, cũng may năm đám người đến ám sát đều bị bắt lại trong Quan Lan Viện, không ai trốn thoát thành công.

Biết tin Quan Lan Viện gặp phải thích khách, Âu Dương Huyền và Tổng Quý Đồng đều có phản ứng giống nhau, tăng cường phòng bị cho cả Vũ Sơn, cũng tăng thêm số người đến tương trợ cho Việt Thanh Phong. Lúc trước vốn dĩ còn có Giang Thiên Đồng nhào nhào đòi đi, bị Liễu Mạn Vân trực tiếp giam lỏng, chỉ có thể sai người đi nghe ngóng tin tức.

Ba ngày sau, Hề Ngọc Đường đã tỉnh, dù dư độc vẫn còn, sốt nhẹ thường xuyên, nhưng tính mạng đã được đảm bảo.

Thảm Thất canh giữ bên mép giường, thấy nàng tỉnh lại, còn chưa kịp nói chuyện đã nghe nàng nói trước: “Tiêu Vân Hàm đâu?”

Thảm Thất im lặng, rót nước cho nàng, sau đó lại rót thêm chén nước, lúc này mới trả lời: “Ồ Quỳnh Hoa Uyển, Tàn đường chủ, Lãnh đường chủ và người của Lăng Tiêu Các đánh một trận, dùng cường thế tiếp quản địa bàn, người đang nằm dưới sự khống chế của chúng ta, yên tâm.”

Hề Ngọc Đường cảm thấy nhẹ nhõm hơn: “Tần Hiên và Lãnh Nhất đến rồi sao?”

Thảm Thất đáp một tiếng: “Lữ Chính mượn danh người phát lệnh triệu tập, ta đã đồng ý. Diêu Cửu cũng tới, đang ở bên ngoài.”

Hề Ngọc Đường gạt đầu, như muốn đứng dậy: “... Ta đi một chuyến.”

Thảm Thất dùng tay đè lấy người: “Người không muốn sống nữa sao?”

Hề Ngọc Đường thở mạnh hai hơi, vô cùng cương quyết nhìn người trước mắt: “Ta nói, đi Quỳnh Hoa Uyển.” Dùng một chút, lại tăng thêm một câu: “Người nghỉ ngơi đi.”

“...”

Thấy hắn không chịu bỏ qua, cuối cùng Hề Ngọc Đường cũng không muốn nổi giận, thái độ trở nên mềm mỏng: “Ta vừa tỉnh lại, tất nhiên cũng sẽ không có chuyện gì, thân thể ta rất tốt, yên tâm. Ta sẽ để Diêu Cửu đi theo, Lữ Chính ở lại bảo vệ người, mấy ngày rồi người không chợp mắt, nhờ quý mất thì

lòng ta sẽ đau.”

Thẩm Thát vẫn không nói gì.

Hề Ngọc Đường đã chậm rãi đứng dậy bước xuống khỏi giường, hai chân vừa chạm đất đã thấy cả người không còn chút sức lực. Nhưng chuyện của Bạo Vũ Lê Hoa Châm lại vô cùng trọng đại, nàng đã kéo dài mấy ngày, không thể kéo dài thêm được nữa.

Miền cưỡng nhắm mắt điều tức trong chốc lát, thấy chân khí vẫn trống không như cũ, nàng trầm mặc một chút, vừa chuẩn bị mở miệng, dư quang nơi khoé mắt lại liếc về phía một người khác trong gian phòng.

“... Sao ngươi lại ở nơi này?” Hề Ngọc Đường nhìn Việt Thanh Phong, vô cùng kinh ngạc.

Người sau không nói gì, chẳng qua chỉ trầm mặt tiến lên đỡ nàng, thân nhiên nói: “Bảo Lữ đường chủ và Điều đường chủ cùng ở lại. Chỉ mới canh ba, cũng không ai ngờ nàng vừa tỉnh lại đã xuất môn, mục tiêu không có đây nên sẽ rút lui, Thẩm đại phu cứ yên tâm.”

Nói xong Việt Thanh Phong ngập ngừng một chút: “Nàng đi đâu, ta sẽ đi cùng nàng.”

Đột nhiên thấy hần nói được một câu dài như vậy, Hề Ngọc Đường có chút thất thần. Ngó người, chợt nàng nhìn về phía Thẩm Thát: “Có người hành thích sao?”

Người sau im lặng gật đầu.

Nhất thời Hề Ngọc Đường hít sâu một hơi, mất một lúc lâu mới ổn định được tâm thần, nói như chém đinh chặt sắt: “Tiểu Mỹ, đến chỗ hần đi.”

Nhất thời Thẩm Thát bùng nổ: “Ngươi đã nói có đi đâu cũng sẽ mang ta theo! Ngươi vừa tỉnh, ta không có bên, nếu như độc phát thì sao bây giờ! Cho dù có chết cũng phải mang ta theo!”

Khó có dịp thấy được mỹ nhân nổi giận, Hề Ngọc Đường ngẩn người, im lặng lên chạm tay Việt Thanh Phong. Người sau hiểu ý, bàn tay dưới lớp tay áo rộng thình kéo lấy ngón tay hơi nóng của nàng, liên tục đưa chân khí vào trong cơ thể Hề Ngọc Đường.

“Tiểu Mỹ, tình thế không ủng hộ ngươi.” Hề Ngọc Đường gượng cười: “Ngươi biết chuyện này với ta mà nói là rất quan trọng, tuy ta có bị thương, nhưng tự vệ cũng không đáng ngại, không tin cứ bắt mạch đi.”

Nói xong, tay đã đưa đến trước mặt Thẩm Thát.

Thẩm Thát nửa tin nửa ngờ bắt mạch, thấy nàng thật sự không có chuyện gì, không cam lòng buông tay.

Hề Ngọc Đường cười: “Không lừa ngươi đúng không? Nhưng dù ta có thể tự vệ, lại không thể bảo vệ, lỡ như sơ hở thì làm sao bây giờ? Ta đi một chút sẽ trở lại, thật đấy.”

Dù không cam lòng nhưng Thẩm Thát vẫn phải đồng ý, Hề Ngọc Đường mặt không đổi sắc kéo theo Việt Thanh Phong ra ngoài cửa, bước chân vô cùng ổn định, thoạt nhìn không ra bất cứ dấu vết nào tự trận đại nạn sống sót qua nguy hiểm.

Gặp Lữ Chính và Điều Chính, dặn dò bọn họ vài điều, Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong lặng lẽ dùng khinh công bay về phía Quỳnh Hoa Uyển.

Kết quả vừa mới ra khỏi phạm vi của Quan Lan Viện, nàng không đủ thể lực, suýt nữa té ngã.

Việt Thanh Phong nhanh tay ôm lấy nàng, hai người đáp xuống đất. Hề Ngọc Đường khó nhọc mượn lực của hần đỡ người đứng thẳng, thấy hần vẫn còn phải truyền chân khí cho mình, vội vàng buông tay ra: “Được rồi.”

Thấy nàng kiên quyết, Việt Thanh Phong không thể làm gì khác hơn là phải ngừng lại, sau đó lại ôm ngang người nàng lên, vận khinh công, tiếp tục lên đường.

Cả người chợt nhẹ tênh, Hề Ngọc Đường hô khẽ một tiếng, muốn bảo hần buông tay, lại nghĩ đến tình trạng của mình, chỉ đành phải mặc cho hần ôm, có chút không tự nhiên vui trong ngực hần, ấp úng: “Có nặng cũng đừng oán người khác.”

Việt Thanh Phong không để ý đến nàng, chỉ bình tĩnh thuật lại tình hình lúc nàng hôn mê lại một lần. Nghe được tin mình gặp phải năm cuộc ám sát trong lúc hôn mê, Hề Ngọc Đường cười lạnh: “Có kẻ không thể nhìn ta sống tốt.”

“Nàng có giao tình với Tịnh Tâm?” Việt Thanh Phong thuận miệng hỏi.

“Không có.”

“...”

“Có một chút với Thiếu Lâm Tự.”

“...”

Hề Ngọc Đường tự điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn trong ngực hần, từ từ giải thích: “Ta bán quyền thượng của 《 Thái Sơ Tâm Kinh 》 cho Thiếu Lâm.”

Việt Thanh Phong: “...”

Chân khí suýt không lưu thông, Việt Thanh Phong suýt chút nữa đã quẳng người trong ngực mình ra ngoài, vội vàng đáp xuống đất, cũng may từ trước tới giờ hần vẫn luôn rất bình tĩnh, nhưng vào lúc này cũng không thể tránh khỏi có vài phần bất đắc dĩ: “Nàng nói cái gì? Bán?”

Hề tiểu giáo chủ mặt không đổi sắc, khẳng định.

“Bán bao nhiêu?”

“Không tới năm vạn hai.”

“...”

Nội tâm của Việt thiếu chủ như có hàng nghìn hàng vạn con ngựa đang gào thét dầm dấp, đau lòng đến mức ho khan vài tiếng.

Một hồi lâu, hần mới ấp úng mở miệng: “... Chuyện Bạo Vũ Lê Hoa Châm, nàng định làm gì?”

Nhắc tới chuyện này, tâm tình Hề Ngọc Đường càng trở nên khó chịu hơn: Có cần tra xét người đến Lạc Dương cùng Tiêu Vân Hàm không?”

Việt Thanh Phong đáp: “Ta muốn nói với nàng, Giang cô nương từng nói với ta, nữ tử đi cùng với Tiêu Vân Hàm kia chính là vị Niệm muội muội ấy. Ta tra xét bối cảnh, mặc dù đối phương đã cố che giấu, nhưng vẫn có dấu vết chỉ hướng Thục Trung.

... Tử Vi Lâu, Thục trung Đường Môn.

Hề Ngọc Đường hít sâu một hơi, không nói gì.

Đi tới Quỳnh Hoa Uyển, Tần Hiên và Lãnh Nhất thấy Hề Ngọc Đường đã tỉnh lại, tảng đá lớn trong lòng cũng đã được bỏ xuống. Tần Hiên bằng tuổi Lữ Chính, Lãnh Nhất lại chỉ lớn hơn Hề Ngọc Đường vài tuổi, hai người hiện tại đều là người đứng đầu các phân đường của Huyền Thiên, năm đó cũng tham gia vào đợt tiêu diệt Đường gia cùng Hề Ngọc Đường, sau khi biết được chuyện Bạo Vũ Lê Hoa Châm tái xuất giang hồ, không quản đường xa lặn lội chạy đến, chưa nghỉ ngơi đã đến Lăng Tiêu Các làm một trận, lúc này sắc mặt vẫn còn có phần mệt mỏi.

“Người đâu.”

“Đang ở trong nước.” Tính tình Lãnh Nhất giống như tên của hần, vô cùng lạnh lùng, nhìn thấy Việt Thanh Phong còn đang đỡ Hề Ngọc Đường, không khỏi cau mày: “Xin dừng bước, Việt thiếu chủ hãy giao chủ tử cho ta.”

Việt Thanh Phong nhú mày.

Hề Ngọc Đường vẫy vẫy tay: “Không sao, dẫn đường.”

Lãnh Nhất nghiêm mặt nhìn Việt Thanh Phong một cái, xoay người đi vào trong. Tính tình của Tần Hiên có phần tốt hơn, áy náy cười với hần, đi phía sau cách Hề Ngọc Đường nửa bước, kẻ đại khái tình huống lại một lần.

Hề Ngọc Đường nghe xong, cũng không hề giới thiệu hai thuộc hạ của mình với Việt Thanh Phong: “Những người khác đâu?”

“Đệ tử của Lăng Tiêu Các đang ở chung một chỗ, có người trông chừng, Việt thiếu chủ đã dặn phải giam tử y nữ tử kia một mình.” Tần Hiên lạnh nhạt nói.

Quỳnh Hoa Uyển xây dựa theo núi, có thác nước dẫn vào trong, trên Vũ Sơn có rất ít các hồ nước tự nhiên, vốn là nơi phong cảnh tuyệt đẹp, giờ lại trở thành lao ngục của Tiêu Vân Hàm. Lãnh Nhất đã điểm huyết, che kín mắt hần, nửa người ngâm trong nước hồ, lúc này Hề Ngọc Đường đến, hần đã được đưa tới, ném đến bên chân Hề Ngọc Đường.

Tiêu Vân Hàm đã sớm tỉnh lại, mặc dù lúc này mới chỉ là đầu hề, nhưng người bị thương lại còn bị ngâm nước ba ngày, hôm nay môi trắng bệch, toàn thân ướt đẫm, chật vật rất khó coi, ánh mắt nhìn Hề Ngọc Đường ngập tràn oán hận không dứt.

Hề Ngọc Đường không hề để ý tới ánh mắt đong đầy oán hận của hần, sau khi ngồi xuống, nàng bắt đầu bình tĩnh thẩm vấn.

Có lẽ do ba ngày không ăn cơm cũng không được nhìn thấy ánh sáng, lại bị ngâm ở trong nước lâu như vậy, cơ thể của Tiêu Vân Hàm đã đạt đến giới hạn, không đợi Hề Ngọc Đường ra tay tra tấn, hần đã khai hết tất cả.

Quả thật hần đã phản bội vị hôn thê của mình, đối phương cũng không phải là Giang Thiên Đồng mà chính là vị Niệm muội muội trong miệng hần. Theo như lời hần, Niệm muội muội vốn tên là Tang Niệm, là nhị tiểu thư của Tang gia Dương Thừa Sơn Đông, hai người quen nhau lúc đang du ngoạn, sau lại tự định chung hần, Tang Niệm theo Tiêu Vân Hàm đến Tiêu Vân Các, Bạo Vũ Lê Hoa Châm cũng là do Tang Niệm nghe nói hần định báo thù, tổn rất nhiều công sức tìm về cho hần.

Về phần những thứ khác, Tử Vi Lôu, Đường gia, Tiêu Vân Hàm hoàn toàn không biết.

“... Bỏn thiếu gia hôm nay hồ lạc bình dương, người là đao thớt, ta là cá thịt, tuy người xử lý tuyệt không hai lời.” Hắc hung tợn trừng mắt với Hê Ngọc Đường: “Nhưng Niệm muội muội không liên quan tới chuyện này, không cho phép người xuống tay với nàng!”

Hê Ngọc Đường bình tĩnh nhìn hắc, hết như đang nhìn một kẻ ngốc.

Tiêu Vân Hàm... nói người là bao cò (ý chỉ ngu ngốc vô dụng) đâm ra cũng có lỗi với bao cò, vị Niệm muội muội thân thương đang đùa người đấy, có biết không?

Cái gì mà nhị tiểu thư Tang gia, nàng vừa nghe đến Dương Thừa Sơn Đông đã xác định được vị Tang Niệm này chính là dư nghiệt của Đường gia rồi! Nếu nàng nhớ không lầm, chẳng phải nhị tiểu thư ái của mẫu thân nàng là người Dương Thừa Sơn Đông sao?

Như vậy Tang Niệm... Khi Đường gia bị diệt nàng ta ở đâu? Lại gia nhập Tử Vi Lôu từ lúc nào?

Ban đầu dòng thứ Đường gia liên hợp với phần đồ của Huyền Thiên trong ứng ngoại hợp đưa Tử Vi Lôu tiến vào, nếu không phải Hê Ngọc Đường còn nể tình thể diện của mẫu thân Đường Chỉ Yên và ngoại công Đường Diệu, đợi sau khi Đường Diệu qua đời mới ra tay với Đường gia, liệu bọn họ còn có thể sống được thêm mấy năm đó không?

Đường Môn dòng chính dòng thứ, phạm là những ai có liên quan tới trận đánh trên Tuyết sơn đều bị nàng tận diệt toàn bộ. Ngay đêm đó Đường gia máu chảy thành sông, bao nhiêu người quỳ xuống chân nàng cầu xin, nói bọn họ không hề có chút tư tưởng nào tới 《Thái Sơ》 cùng 《Tổ Cứu》... Không tư tưởng, làm sao biết hai bản bí tịch này nằm ở Tuyết sơn? Dòng thứ Đường gia sao có thể biết được lối tắt lên Tuyết sơn nằm ở sau núi? Không có... mấy vị cứu cứu thân thuộc của nàng chỉ điểm, bọn họ không đời nào có thể lên được tới đỉnh núi!

Nhắm mắt lại, đột nhiên trong lòng Hê Ngọc Đường dần có chút cảm giác mất kiên nhẫn dâng lên, đứng dậy quay đi, Việt Thanh Phong cùng Tàn Hiên một trái một phải đi theo. Lãnh Nhất lại đi đến điểm huyết cam của Tiêu Vân Hàm, dứt khoát thả người lại vào trong nước.

“... Trừ Tang Niệm, Đường gia đã không còn ai nữa sao?” Ra khỏi cửa, Việt Thanh Phong nhìn gương mặt tái nhợt của nữ tử phía trước.

“Người già, nữ nhân và trẻ con, những người không liên quan, tất cả đều bị ta phế võ công, đưa ra quan ngoại (vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc).” Hê Ngọc Đường nhắm mắt, nhẹ giọng đáp.

Nàng lại mở mắt ra, trong con ngươi đen thẫm như mực kia thoáng qua một tia sát khí.

Dưới sự dẫn đường của Tàn Hiên, mấy người đi đến gian phòng giam giữ Tang Niệm, đẩy cửa ra, bắc đèn vẫn còn sáng, nhưng lại yên lặng một cách quỷ dị.

Bên trong không có một bóng người.

Tàn đường chủ kinh ngạc tròn trừng mắt, Hê Ngọc Đường đẩy ông ta ra tiến vào, nhìn khắp bốn phía, quả thật không nhìn thấy bóng dáng của Tang Niệm.

“Ở đây.” Việt Thanh Phong cầm phong thư trên cái bàn trống không.

Hê Ngọc Đường nhận lấy, bên trong chỉ có một trang giấy, phía trên có vài chữ màu đen...

“Tạm biệt, Hê giáo chủ!”

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit: Từ Chân.

Tang Niệm chạy thoát, Tàn Hiên cùng Lãnh Nhất nhận tội bắt đầu truy lùng, nhưng qua một đêm vẫn không hề có tin tức. Sau khi trở về Hê Ngọc Đường lại bắt đầu phát sốt, bị Thẩm Thất hạ từ lệnh phải tĩnh dưỡng, cuối cùng đành phải đặt chuyện của Tang Niệm sang một bên.

Mặc kệ thế nào, đã biết có dư nghiệt của Đường gia, cuối cùng vẫn coi như là có thu hoạch.

Vì bị thương, hành trình ở đại hội võ lâm của Hê Ngọc Đường đã sớm chấm dứt. Năm nay võ lâm đã phát sinh quá nhiều chuyện, vì vậy Hê Ngọc Đường cũng hoàn toàn không có ý muốn khiêu chiến Âu Dương Huyền, ba năm lại ba năm, vị trí mình chủ lại thoáng qua trước mặt nàng.

Nói không tiếc nuối là giả, có điều vì chuyện của Bạo Vũ Lê Hoa Châm, Hề Ngọc Đường đã không còn thừa sức để tranh giành vị trí này cùng Âu Dương Huyền.

Sau khi dặn Lữ Chính tìm một người đáng tin đến Dương Thừa Sơn Đông để tìm hiểu về nhị tiểu thư của Tang gia, qua mấy lần cân nhắc thận trọng, Hề Ngọc Đường quyết định thả cho Tiêu Vân Hàm một con ngựa... Dù sao, để hấn lại có lẽ còn có cơ hội câu được Tang Niệm cũng không chừng.

Thời tiết dần nóng lên, quan tài của Tiêu Thừa cũng không thể để lâu, vì vậy ba ngày sau, Tiêu Vân Hàm mang linh cữu ra khỏi Vũ Sơn, một đường che chở cho thi thể phụ thân mình quay về Lăng Tiêu Các. Cùng lúc đó, Hề Ngọc Đường cũng quyết định rời khỏi Vũ Sơn, quay về Huyền Thiên đường thương.

Sau khi tin tức được truyền ra, người đầu tiên có phản ứng là Âu Dương Huyền, tự mình đến Quan Lan Viện, tiến hành một cuộc mật đàm chỉ có hai người là ông ta và Hề Ngọc Đường.

“Lần này Hề lão đệ trở lại Tuyết Sơn, trên đường phải cẩn thận, Thịnh Vũ Các ra tay không thành công, chắc chắn lần sau sẽ tăng thêm lượng người ám sát.” Trong thư phòng ở Quan Lan Viện, lời nói của Âu Dương Huyền để lộ vẻ ân cần rõ rệt.

Hề Ngọc Đường nở một nụ cười có phần mệt mỏi, hiển nhiên là đáng vẻ vừa bệnh nặng mới khỏi: “Minh chủ yên tâm, ta vẫn có thể nắm chắc.”

Mặt Âu Dương Huyền lộ vẻ khó hiểu: “Hề lão đệ đang ở Vũ Sơn mà vẫn bị ngộ thương... Lòng lão phu vẫn luôn rất rối loạn. Không ngờ Vân Hàm hấn lại cầu kết với người ngoài được ăn cả ngã về không, trước mặt mọi người dùng ám khí đã thương người, mà lão đệ vẫn còn có thể khoan hồng độ lượng thả hấn về, điều này thật sự là...”

“Làm con, nguyên nhân có thể hiểu được.” Hề Ngọc Đường trả lời qua loa: “Minh chủ không cần bận lòng, là do ta đã khinh địch.”

Thấy đáng vẻ hoàn toàn không muốn truy cứu của nàng, Âu Dương Huyền gật đầu bất đắc dĩ. Hai người lại nói chuyện một hồi, cuối cùng, Âu Dương Huyền cũng nói mục đích chuyến đi lần này của ông ta.

“Ngày xưa trên giang hồ hai người chúng ta đã hiểu lầm nhau rất nhiều, lần đến Vũ Sơn này, qua mấy ngày ở chung, lão phu ta phát hiện Hề lão đệ rất hợp ý mình...” Âu Dương Huyền thở dài, cười: “Theo lão phu thấy, không bằng ta và người nhân cơ hội này kết nghĩa kim lan (kết nghĩa huynh đệ), từ nay về sau giúp đỡ lẫn nhau, tương trợ vô lâm.”

Hề Ngọc Đường: “...”

Cái gì?

Đề nghị này quá mức kinh người, Hề tiểu giáo chủ mất cả buổi cũng không thể phản ứng kịp.

Thấy người trước mắt nhìn mình đầy khiếp sợ, Âu Dương Huyền vuốt chòm râu dài, có chút đắc ý. Gần đây ông ta vẫn luôn muốn lôi kéo Hề Ngọc Đường cùng Huyền Thiên giáo nhưng vẫn luôn bị hỏng chuyện, mặc dù đã biểu lộ ý, nhưng đối phương vẫn không có phản ứng gì, chỉ đành phải rái kẻ sách lớn này. Ông ta tin, lấy lòng trắng trợn như thế, chắc chắn đối phương sẽ đồng ý.

Hề Ngọc Đường bị lẩn viếng thăm bất ngờ lần này của Âu Dương Huyền làm nhiễu loạn mạch suy nghĩ, phản ứng đầu tiên đương nhiên là muốn từ chối, nhưng nghĩ lại, vì sao đối phương lại muốn lôi kéo nàng đến thế? Chẳng lẽ cũng là vì 《 Thái sơ tâm pháp 》 cùng 《 Châm quyết Tổ Cửu 》 sao? Nhưng nếu là vì hai bản bí tịch này, vậy độc U Minh lần trước phải giải thích như thế nào?

Thái độ của Âu Dương Huyền thay đổi quá nhiều khiến người ta khó nắm bắt, chắc chắn là có chuyện gì khiến ông ta bất lực, vì vậy muốn bắt mình phải đầu quân theo ông ta.

Sớm biết như thế lúc trước khi bán cho Thiếu Lâm phải khai thiên giáng một phen...

Hề Ngọc Đường yên lặng suy nghĩ, mãi một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Một lúc sau, nàng mới cố gắng nặn ra một nụ cười, sau đó lại chuyển thành lo lắng: “Đề nghị của minh chủ, tại hạ được sùng mà lo... Căn cơ của Huyền Thiên ta nông cạn, vả lại thanh danh trên giang hồ cũng khá khó xử, Hề mỗ tuổi còn trẻ... Chuyện kết bái này, e rằng sẽ có chỗ ảnh hưởng tới minh chủ.”

... Đây là từ chối khéo phải không?

“Có điều tại hạ đã kính trọng sự hào hùng trượng nghĩa của minh chủ từ lâu, người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, những lễ nghi rườm rà kia cũng không phải là trọng điểm... Hề mỗ cả gan, nguyện cùng làm bạn vong niên với minh chủ, ngài thấy thế nào?”

“...”

Bạn vong niên...

Vậy là không chịu kết bái phải không?

Âu Dương Huyền im lặng một lát, sau lại cao giọng cười to: “Được, vậy thì là bạn vong niên! Hề lão đệ rộng lượng quang minh chính đại, lão phu có

người tiểu hữu (tiểu bằng hữu) thế này, đúng là vui còn không hết, ha ha ha ha!”

Hề Ngọc Đường cũng vô cùng nể tình mà cười khẽ, giọng điệu có phần thành khẩn vui vẻ: “Sau này mình chủ có việc gì, nhất định tiểu đệ sẽ dốc toàn lực.”

“Được được được!” Âu Dương Huyền vỗ mạnh vai nàng: “Vậy không quấy rầy Hề tiểu hữu nghỉ ngơi nữa, bồn toạ đi đây, cáo từ!”

Hề Ngọc Đường chấp tay cung kính.

Âu Dương Huyền cười lớn ra khỏi Quan Lan Viện, tiếng cười truyền đến từ nơi xa.

Nhưng vừa về tới Hoa Thanh Viện, vẻ mặt của ông ta đã trầm xuống, sự tàn khốc trong mắt lại dâng lên.

Rượu mời không uống, chỉ thích uống rượu phạt...

Cái gì mà bạn vong niên, chỉ là nói suông mà thôi!

“Người đâu.” Ông ta trầm giọng, nói: “Gọi Văn Ngạn đến thư phòng của ta một chuyến.”

Thuộc hạ đi theo sau ông ta nhận lệnh, yên lặng lui xuống.

Cùng lúc đó, trong nội viện Quan Lan Viện, Hề Ngọc Đường triệu tập Lữ Chính, Điều Cửu cùng Thẩm Thát.

“Thu dọn đồ đạc, đi trong ngày hôm nay.” Nàng thần nhiên nói: “Điều Cửu thúc quay về Tương Dương, Lữ Chính theo ta và Tiểu Mỹ quay về Tuyết Sơn, Âu Dương Huyền bị ta đánh một đòn vào mặt, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, trên đường sợ rằng sẽ không được yên ổn.”

Điều Cửu là một trong những cao thủ còn sót lại của Huyền Thiên năm đó, vì ra ngoài làm việc nên đã thoát khỏi cuộc tử chiến ở Tuyết Sơn, ngày xưa cùng Trâu Thanh, là tứ đại hộ pháp tiền nhiệm, tâm phúc của Hề Chi Mạc, tuổi trên dưới bốn mươi, ba vết sẹo vắt ngang toàn bộ khuôn mặt, vô cùng dữ tợn, tướng mạo xấu xí đến mức có thể dọa trẻ nhỏ phải khóc đêm.

Thấy Hề Ngọc Đường không có ý định cho ông ta trở lại Tuyết Sơn, Điều Cửu còn đang muốn phản bác, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Hề Ngọc Đường kim lại: “Điều Cửu thúc, ta có việc muốn nhờ người đi làm.”

Lời nói đến bên miệng của Điều Cửu lại bị nén trở về, đáp: “Xin giáo chủ phân phó.”

“Người đến Thục Trung thay ta một chuyến, điều tra chuyện của nhất phòng nhị cửu của ta.” Hề Ngọc Đường thần nhiên nói: “Thuận tiện tra xem liệu có còn dư nghiệt nào khác của Đường gia không, lần này chỉ sợ rùa rả khá nhiều, trước tháng mười ta sẽ đến Thục Trung tụ họp với người.”

Nghĩ đến chuyện của Đường gia, Điều Chính bắt đầu nghiêm túc hẳn lên. Có điều ông vẫn lo lắng cho Hề Ngọc Đường: “Bên người giáo chủ cũng cần phải tăng thêm người bảo hộ, không bằng bảo Tàn Hiên cùng Lãnh Nhất...”

“Ta tự nắm chắc, Cửu thúc yên tâm.” Hề Ngọc Đường khoát tay.

Sau khi truyền một loạt mệnh lệnh, toàn bộ Quan Lan Viện bắt đầu trở nên bận rộn. Hai canh giờ sau, Hề Ngọc Đường ra khỏi thư phòng, Thẩm Thát và Lữ Chính đã đợi ở ngoài.

Tuy nói phải xuống núi nhanh một chút, nhưng vẫn phải đi một cách quang minh chính đại. Hề Ngọc Đường phái Tiểu Ngũ đưa một phong thư đến Kinh Hồng Viện, đồng thời phái người đến chuyển lời cho Âu Dương Hồng, bản thân thì tự mình đến chỗ của Tông Quý Đồng. Tông Quý Đồng cũng không ngăn cản, chỉ an ủi vài tiếng rồi tiễn khách, về phần Vệ Hân, Hề Ngọc Đường không hề nhìn thấy hắn.

Buổi trưa canh ba, người của Huyền Thiên giáo đã đến chân Vũ Sơn.

Điều Cửu nhận lệnh rồi đi, Hề Ngọc Đường nhanh chóng mang theo Lữ Chính, Thẩm Thát lên xe ngựa, Tiểu Ngũ đánh xe, không quay về thành Lạc Dương mà lại nghênh ngang tiến về phía Tuyết Sơn.

Khi đội ngũ ra khỏi địa phận Vũ Sơn, đột nhiên Lữ Chính quát: “Ra ngoài!”

Thẩm Thát cùng Hề Ngọc Đường cùng hoảng hồn, chỉ thấy bỗng nhiên tám ván gỗ bên dưới đáy xe ngựa bị dỡ lên, tiếp theo lại được dịch chuyển sang bên một chút, một gương mặt vô cùng xinh đẹp đầy uất ức hiện ra.

Thẩm Thát: “...”

Hề Ngọc Đường: “...”

Trợn mắt há hốc mồm nhìn Giang Thiên Đồng xuất hiện từ hư vô trước mắt, ba người trên xe ngựa dần có linh cảm không lành.

“... Tại sao muội lại ở đây?” Hề Ngọc Đường trừng lớn mắt. Nàng trọng thương chưa lành, chân khí cạn kiệt, giác quan cũng không còn nhạy bén, lâu đến như vậy cũng không thể phát hiện trong xe có người.

“Giang cô nương? Tại sao lại là cô?” Lữ Chính không ngờ sẽ gặp phải Giang Thiên Đồng ở đây, ông vừa lên xe đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng vì đang ở trong địa phận Vũ Sơn mới không muốn làm lớn chuyện, nhìn đến tận bây giờ, từ đầu đến cuối vẫn một mực đề phòng, ai ngờ lại xuất hiện một gương mặt quen thuộc!

Giang Thiên Đồng im lặng bỏ ra khỏi gầm xe, đáng thương ngồi xếp bằng, giờ hai tay lên, ý bảo bản thân vô hại, nâng đôi mắt như hồ thu ngập nước nhìn Hề Ngọc Đường: “Muội...”

“... Muội lên trốn đi.” Hề Ngọc Đường khẳng định.

“Ừ...” Giang Thiên Đồng xấu hổ gật đầu: “Muội bị sư phụ giam lỏng, vất vả lắm mới chạy đến, vừa vận phát hiện mọi người phải đi, liền chui vào bên dưới xe ngựa... Hề giáo chủ QAQ, đừng đuổi muội đi, nếu không muội sẽ phải gả cho tên Hàn Văn Ngạn ấy mất! Ngài yên tâm, muội có để lại thư cho sư phụ, nói là đã đi du ngoạn rồi...” Hề Ngọc Đường cạn lời.

Thẩm Thát thấy tình thế không đúng, nhủ thầm: “Đường... giáo chủ, Giang cô nương không thể quay về Tuyết Sơn cùng chúng ta, cô ta điên rồi sao?”

Giang Thiên Đồng trừng mắt, nịnh nọt cười cười với Thẩm Thát: “Thẩm đại phu...”

“Đừng.” Thẩm Thát lập tức quay đầu: “Ta sẽ không để mình bị dụ dỗ đâu.”

Thẩm Thát nhất quyết không đồng ý, Hề Ngọc Đường đau đầu xoa huyệt Thái Dương, thật ra nàng cũng không muốn phải mang một vị đệ tử của Ly Tuyết Cung theo chút nào.

“Giang cô nương...”

“Gọi muội Thiên Đồng là được, nếu không thì Tiểu Đồng cũng được.” Giang Thiên Đồng đáp.

“Khụ... Thiên Đồng à.” Hề tiểu giáo chủ rất biết nghe lời mà sửa miệng: “Muội có biết theo chúng ta sẽ rất nguy hiểm không?”

Giang Thiên Đồng hơi do dự rồi gật đầu, nhưng rất nhanh sau đó lại bắt đầu kiên định: “Mới bước chân vào giang hồ thì tất nhiên là không thể sóng yên gió lặng rồi, nếu không thì phải rèn luyện thế nào? Muội không sợ đấy, cũng sẽ không làm vướng chân mọi người đâu, Hề giáo chủ ngài yên tâm, muội chạy rất nhanh!”

“...”

Chạy nhanh thì áp dụng cái rầm! Cô bị mù đường đấy có được không? Lữ Chính cùng Thẩm Thát cùng réo lên trong lòng.

“A... cũng được coi là một ưu điểm...” Hề Ngọc Đường vuốt vuốt cằm.

Lữ Chính cùng Thẩm Thát: “Giáo chủ!”

“Trời ạ, đừng có hét lên với ta, đầu ta đã đau lắm rồi.” Hề Ngọc Đường lườm hai vị thuộc hạ đầy tủi thân, lại nhìn về phía Giang mỹ nhân: “Chẳng lẽ muội không nói với sư phụ muội và Hàn Văn Ngạn về chuyện người muội thích sao?”

Giang Thiên Đồng gạt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lên: “Muội... có nói, nhưng sư phụ không tin...”

Hề Ngọc Đường ngửa mặt lên trời thở dài.

Thấy ba người trên xe đều mang dáng vẻ vô cùng đau đớn, Giang Thiên Đồng dần trở nên nóng lòng, vành mắt đỏ lên: “Muội thề, muội sẽ không quay rồi! Muội thật sự không thể về được, Hề giáo chủ...”

“...”

Hề Ngọc Đường nhìn nàng, có phần ai oán, mãi một lúc lâu cũng không nói gì.

“Hề giáo chủ...” Giang Thiên Đồng nước mắt lưng tròng.

Đừng có gọi ta nữa! Gọi ta cũng vô dụng! Lão tử sẽ không bị mỹ nhân kẻ dụ dỗ nữa đâu!

“... Ừ.”

“A? Ngài đồng ý rồi sao? Hề giáo chủ ngài thật tốt!”

Vì vậy, trên chiếc xe ngựa quay về Tuyết Sơn lại có thêm một thiếu nữ tuyệt sắc.

Mặc dù có thêm một Giang Thiên Đồng, nhưng kế hoạch của Hề Ngọc Đường cũng không có gì thay đổi, sau khi trời tối, đội ngũ của Huyền Thiên giáo tiến vào khách điểm để nghỉ ngơi, tiếp đó, một khắc sau, bốn hắc y nhân lặng lẽ rời khỏi từ cửa sau, rất nhanh, một chiếc xe ngựa giản dị đã chạy về phía trái ngược hoàn toàn với Tuyết Sơn.

Qua một đêm chạy băng băng, gần đến bình minh, xe ngựa cũng dừng lại trước một toà miếu đồ nát ở Lạc Dương.

Trong ngôi miếu đồ nát không có một bóng người, Lữ Chính tìm củi đến đốt lửa, bốn người ngồi quanh lửa, vừa nghỉ ngơi vừa thảo luận bước tiếp theo của kế hoạch.

Dựa theo kế hoạch đã định sẵn, Hề Ngọc Đường vốn không có ý định quay về Tuyết Sơn, mà là một đường xuôi nam, trước tiên đến Cô Tô Việt gia lấy Ly Hoà Thảo, tiếp theo vòng sang Thục Trung, ngoại trừ việc muốn điều tra chuyện dư nghiệt Đường gia, còn phải truy xét về chuyện của Từ Vi Lâu một chút.

Căn cứ theo tin hồi báo của mật thám, khu vực Giang Nam như có dấu vết hoạt động của Từ Vi Lâu, Hề Ngọc Đường điều tra cẩn thận nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng vì sự xuất hiện của Tang Niệm mà dẫn Từ Vi Lâu xuất đầu lộ diện, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“... Vì vậy chúng ta thật sự phải xuôi nam sao? Không phải quay về Tuyết Sơn ư...” Giang Thiên Đồng cảm khái đầy kinh ngạc: “Muội còn tưởng rằng sẽ được gặp Tích tỷ tỷ chứ.”

... Để người nhìn thấy Đường Tích Tích mới là lạ. Hề Ngọc Đường vừa ăn viên thuốc Thảm Thất cho nàng, vừa nói: “Giờ muội quay về Vũ Sơn vẫn còn kịp.”

“Không được.” Giang Thiên Đồng bĩu môi: “Muội đã để lại thư nói với sư phụ muội muốn bước chân vào giang hồ rồi... Ngài không chịu nổi muội phải không TAT...”

“Ta không có...” Hề Ngọc Đường bắt đầu đi: “Lần này xuôi nam là để đi làm chính sự, theo ta rất nguy hiểm.”

“Muội không sợ đấy!”

“...”

Thấy nàng kiên quyết như thế, Hề Ngọc Đường cũng không khuyên tiếp, mệt mỏi tựa vào Thảm Thất nghỉ ngơi. Giang Thiên Đồng ở lại cũng có lợi, thương thể của nàng cần ít nhất mười ngày mới có thể khôi phục được, trước đó, nếu gặp nguy hiểm đánh không lại, Lữ Chính cứu nàng, Giang Thiên Đồng cũng có thể bảo vệ Thảm Thất.

Nếu không được, có tiểu muội muội này ở đây, cũng giúp ánh mắt trên người bọn họ được chuyển đi bớt.

“Giang cô nương, cô đi theo chúng ta, chắc chắn cũng sẽ bị cuốn vào trong chuyện của Huyền Thiên, không sợ Liễu Mạn Vân tức giận sao?” Thảm Thất nhàn nhạt mở miệng.

Giang Thiên Đồng giật mình, suy tư một lúc lâu, nói: “Ta biết rõ các người đang lo lắng chuyện gì... Ta thề với các người ta tuyệt đối không có ác ý, cho dù ta có nghe hay thấy được gì đều sẽ không nói ra, nếu không, nếu không cứ phạt ta từ nay về sau võ công sẽ không thể tiếp tục thăng tiến, luyện công tẩu hoả nhập ma, trời, trời giáng ngũ lôi oanh đình.”

Dưới ánh lửa, gương mặt tuyệt mỹ như tiên nữ của Giang Thiên Đồng tràn ngập ý chí kiên định, Thảm Thất và Lữ Chính không nói gì thêm, xem như đã chấp nhận cái đuôi nhỏ là nàng.

Hề Ngọc Đường bị lời thề kì quái của nàng chọc cười, cười hai tiếng: “Yên tâm, tạm thời cứ vào nhóm, ai lại khiến muội khó xử thế? Nếu muội cảm thấy chán, có thể rời khỏi bất cứ lúc nào.”

Giang Thiên Đồng yên lặng nhìn Hề Ngọc Đường: “Muội biết.”

Mọi người không nói nữa, chân trời dần xuất hiện ánh hào quang đầu tiên, nghỉ ngơi đã kết thúc, sau khi Lữ Chính dập tắt lửa, bốn người tiếp tục lên đường.

Ra khỏi ranh giới thành Lạc Dương, đến trấn Hưng Long, Hề Ngọc Đường tỉnh giấc, làm ỏ trong xe ngựa lười biếng hỏi: “Đã bao lâu rồi?”

“Giờ Tý canh ba.” Thảm Thất nhẹ giọng đáp.

“Chúng ta đến trấn Hưng Long rồi.” Giang Thiên Đồng cũng nhỏ giọng đáp.

Thấy hai người đều mang dáng vẻ sợ làm kinh động đến nàng, Hề Ngọc Đường cười cười, đứng dậy vén rèm xe nói với Lữ Chính: “Đến dịch trạm (chỗ trú chân), sắp đến giờ hẹn rồi.”

Lữ Chính đáp ứng, roi ngựa vừa vung đã chạy đến chỗ dịch trạm.

“Chúng ta còn hẹn ai sao?” Giang Thiên Đồng chớp mắt nhìn sang.

“Ừ.” Hề Ngọc Đường duỗi lưng: “Đổi xe ngựa to hơn, ăn hỏi người ta.”

Về mặt của Giang mỹ nhân vô cùng ngốc nghếch.

Thẩm Thát giật mình, lập tức hiểu được, nhìn về phía Hề Ngọc Đường: "Ngươi... không biết xấu hổ."

Người sau vô cùng vô lại cười một tiếng, không trả lời.

Đến trước dịch trạm, hai chiếc xe ngựa đã dừng phía trước, bốn phía có hơn mười cao thủ đã qua huấn luyện đang khoanh tay đứng đợi, giống như đã đợi từ sớm. Lữ Chính đánh xe ngựa tới, đặt song song với chiếc xe ngựa đầu tiên, đối phương vén màn xe lên, gương mặt tuấn dật thon gầy của Việt Thanh Phong xuất hiện trước mặt bốn người.

"Lên xe." Hần nhìn về phía Hề Ngọc Đường.

Hề Ngọc Đường gật đầu, đầu tiên là nhảy khỏi xe ngựa nhà mình, tiếp theo vươn tay đỡ Thẩm Thát, chờ đến khi Thẩm Thát xuống xong, lại đưa tay, đỡ Giang Thiên Đồng đang bước xuống xe, cười hi hi, cầm chặt tay Hề Ngọc Đường rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Việt Thanh Phong: "..."

Có ai tốt bụng nói cho hần biết, tại sao lại lòi ra thêm một người so với ước hẹn không?

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Xe ngựa mà Việt thiếu chủ chuẩn bị sẵn vô cùng rộng rãi thoải mái, bề ngoài đơn giản nhưng bên trong lại vô cùng xa xỉ, không chỉ đầy đủ mọi thứ mà ba bốn người ngồi bên trong cũng không thấy chật, tốt hơn xe ngựa của lúc trước của đám người Hề Ngọc Đường gấp trăm lần, ngay cả mắt Giang Thiên Đồng cũng phải sáng rực cả lên.

"Thoải mái quá!" Giang Thiên Đồng vừa lên xe ngựa đã leo lên trên đệm mềm: "Việt thiếu chủ thật hào hống, loại xe ngựa này còn tốt hơn của Ly Tuyết Cung chúng ta gấp mấy lần, a, còn có cờ bằng bạch ngọc... bàn cờ còn bằng gỗ tử đàn! Trời ơi, đồ ăn cũng nhiều này, tri ki TAT."

Nhìn Giang cô nương biến thân thành một tiểu hài tử trong chốc lát, Thẩm Thát im lặng nhếch môi, rút một quyển sách cổ từ trong hộc ra xem, chưa đọc được hai trang đã thấy Giang Thiên Đồng đứng bật dậy: "A! Thẩm đại phu, ngài xem ta phát hiện ra cái gì này? Cảm! Ồ, còn giống hệt như cảm của danh gia chế tạo... Trời ạ, là cảm của Tạ Ngạn!!!"

Trợn mắt há hốc mồm nhìn Giang Thiên Đồng không biết từ đâu lại rút ra một cây cảm, đột nhiên Thẩm Thát có cảm giác như bản thân đang phải đối mặt với một vị tiểu hài tử có lòng hiếu kì rất nặng, lại vô cùng thích thám hiểm, còn chưa kịp mở miệng đã nghe một tiếng 'tinh' vô cùng trong trẻo, tiếng đàn xa xăm trống trải mà lạnh lẽo vọng lại, vọng vào trong tai khiến người ta cảm thấy toàn thân thoải mái.

"Tạ Ngạn sao?" Cuối cùng lòng hiếu kì của Thẩm Thát cũng bị gọi lên: "Là cảm của vị danh sĩ Tạ gia tiền triều ấy phải không?"

"Ừ!" Mắt Giang Thiên Đồng sáng đến dọa người: "Chính là ông ấy! Cả đời Tạ Ngạn chỉ làm một cây cảm, lại dùng nó để vang danh thiên hạ, nhưng từ lúc Tạ gia xuống dốc, Tư gia... Nói tóm lại, đã rất lâu rồi cây cảm này vẫn chưa từng xuất hiện, còn tưởng rằng nó vẫn ở trong hoàng cung, không ngờ lại ở chỗ của Việt thiếu chủ, quả thật là quá, quá..."

"Giàu?" Lữ Chính bên kia mở miệng đoán.

"Đúng!" Giang Thiên Đồng chấp tay: "Việt gia đúng là quá giàu!"

Từ nhỏ đến lớn tâm tư của Thẩm Thát đều dồn cả vào y thuật, hoàn toàn không hiểu những thứ này, lúc này nghe được vài lời khen, bắt đầu có hứng thú: "Giang cô nương biết đánh đàn không?"

Giang Thiên Đồng: "... Không."

... Ta còn tưởng ngươi biết đấy.

"Thẩm đại phu thì sao?"

"Ta cũng không..."

"..."

Ba người không có một kẻ biết đánh đàn, người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng Giang Thiên Đồng có chút nuối tiếc đặt cảm về chỗ cũ.

"Vậy đi đánh cờ thôi." Giang Thiên Đồng không đành lòng với không khí hiu quạnh trong xe, lại đề nghị lần nữa.

Thảm Thất nâng sách lên che mặt, hẳn chỉ biết chơi ngừ tử kì (như ca rô ở hiện đại mình) thôi.

Lữ Chính: "Khụ, tại hạ giỏi đánh nhau hơn."

Giang Thiên Đồng: "..."

Vì vậy, Thảm Thất lại bắt đầu nổi hứng dạy Giang Thiên Đồng cách chơi ngừ tử kì.

Lữ đường chủ im lặng nhìn bàn cờ bằng tử đàn cũng những quân cờ bằng bạch ngọc kia, chẳng biết tại sao đột nhiên lại có cảm giác như đang phung phí của trời.

Ở một chiếc xe ngựa khác, Hề Ngọc Đường đang đánh cờ cùng Việt Thanh Phong.

"Bên Lăng Tiêu Các, Du Phi có dùng được không?" Hề tiểu giáo chủ lười biếng ngồi trên nệm mềm, tay trái là trà thảo mộc còn lượn lờ hơi nóng, tay phải là quân cờ bằng ngọc, mắt đảo qua bàn cờ phức tạp, lúc nói chuyện còn có chút cảm giác mệt mỏi nhàn nhạt.

Du Phi là đại đệ tử Tiêu Thừa mang đến Lạc Dương, chính thức mà nói thì cũng coi như là sư huynh của Tiêu Vân Hàm, sau khi Tiêu Thừa chết, lúc nhi tử chưa đến, là Du Phi đã đốt giấy thủ lĩnh đường cho Tiêu Thừa tại Vũ Sơn. Hề Ngọc Đường từng sang đó một lần, tất cả mọi người đều ra về sẵn sàng nghênh đón quân địch với nàng, chỉ có Du Phi thoải mái hành lễ vẫn an. Trong lúc võ lâm đại hội cũng là Du Phi bay lên kéo Tiêu Vân Hàm, theo lời hỏi báo của Lữ Chính, trong Lăng Tiêu Các có người của Việt Thanh Phong, hẳn là y.

"Phải." Việt Thanh Phong chậm rãi buông một quân cờ: "Ta có ân với y."

Từ trước đến nay nếu không nắm chắc trận chiến, Việt Thanh Phong sẽ không ra tay, nếu như Du Phi có thể dùng, vậy cứ để y quan sát Tiêu Vân Hàm thì không còn gì tốt hơn, sử dụng người trong nội bộ Các còn tốt hơn nhiều so với việc gài người từ bên ngoài vào.

"Chuyện của Tang Niệm, y nói thế nào?" Hề Ngọc Đường cân nhắc một lát, lại buông một quân cờ.

"Không khác những gì ta và nàng biết... Khụ, Tang Niệm vào Lăng Tiêu Các sau chuyện Tiêu Vân Hàm lên Tuyết Sơn lúc trước, nghe nói sau đại hội võ lâm sẽ tiến hành đính ước, ai ngờ lại xảy ra chuyện không may." Việt Thanh Phong ho hai tiếng, nói tiếp: "Hôm nay Tang Niệm mất tích, thật sự là một đả kích lớn đối với Tiêu Vân Hàm, lúc trước có nghe, vị thiếu chủ này tin tưởng nàng ta không chút nghi ngờ, lúc trước cũng chưa bao giờ truy xét thân phận của nàng ta."

Hề Ngọc Đường phì cười: "Thâm tình thật."

Nàng ngẩng đầu, nhìn nam tử trước mặt: "Hôm nay người đồng hành cùng ta, Âu Dương Huyền có biết không?"

Trước khi xuống núi, nàng đã sai Tiểu Ngủ đi đưa cho Việt Thanh Phong một phong thư, nói hôm nay sẽ đến trấn Hưng Long, nàng muốn đi cùng đội ngũ của Việt gia đến Giang Nam, lấy Ly Hóa Thảo, cũng coi như tiện đường. Chuyện Việt Thanh Phong sẽ đồng ý nàng đã biết từ trước, về phần nguyên nhân vì sao... theo bản năng, Hề Ngọc Đường không muốn nghĩ nhiều.

Việt Thanh Phong lại ho hai tiếng, hời hợt nói: "Kết minh hợp tác không phải là chuyện đùa... Và lại, theo cách nàng nói, có vẻ như chúng ta đang phải lên lút vậy."

Hề Ngọc Đường: ...

Được rồi, là ta nói nhầm

"Khụ..." Nàng nghiêm túc nói: "Tóm lại, trước khi ta bắt được liên lạc với ca ca, người không thể rời khỏi tầm mắt của ta."

Lập tức Việt Thanh Phong cười tươi như một đóa hoa: "Được."

Thật sự không thể nhìn nổi dáng vẻ này của hắn, Hề Ngọc Đường nhanh chóng cúi đầu, chuyên chú nhìn bàn cờ, ai ngờ... Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, thì ra chẳng biết từ lúc nào, hắn đã thắng.

... Chẳng lẽ loại ngừ tử kì khó nhằn này với một số người lại dễ đến vậy sao TAT.

"Lúc người xuống núi, trên Vũ Sơn có chuyện gì không?" Nàng hỏi.

Việt Thanh Phong thấy nàng ném quân cờ, cũng không ép, dù sao đánh cờ cũng là chuyện hao phí sức lực, vì vậy im lặng thu bàn cờ, cũng không ngắt đầu lên mà trả lời: "Nàng đang muốn hỏi tin về Ly Tuyết Cung sao?"

Hề Ngọc Đường giật mình, lúng túng nói: "Cứ nói có hay không là được."

"Không có." Mặt Việt Thanh Phong không có bất cứ biểu tình gì: "Gió yên sóng lặng, lúc xuống núi đã từng gặp Liễu Mạn Vân một lần, không nhìn thấy có vấn đề gì."

Hề Ngọc Đường nghe vậy nhủ mảy mòi lâu, bất đắc dĩ nói: "Được rồi."

Thu thập xong bàn cờ, Việt Thanh Phong che miệng ho vài tiếng, thần nhiên nói: "Chúng ta chuyển từ đường núi sang đường biển, đi thuyền xuôi Nam, từ nơi này đến Việt gia cần ít nhất là năm ngày, nàng cũng có thể khôi phục được ba phần."

Hề Ngọc Đường nhủ mảy: "... Ta còn tưởng đi với người sẽ được an toàn hơn một chút, chẳng lẽ Việt gia các người không dùng được sao?"

"Có thể dùng." Việt Thanh Phong lười biếng nói: "Chỉ phòng ngừa chu đáo mà thôi, dù có tình huống nào phát sinh cũng kịp thời phòng bị. Ly Hóa Thảo rất quan trọng với nàng sao?"

Hề Ngọc Đường hơi ngần ra.

Đối phương đổi chủ đề quá nhanh, khiến nàng không phản ứng kịp: "À... A Thất cần... Ngày ấy ta đến Kinh Hồng Viện cũng là vì muốn hỏi người tin tức về Ly Hóa Thảo, không biết người có đồng ý bán lại cho ta không, đáng tiếc lại không tìm được cơ hội."

"Là Thảm Thất muốn, hay nàng muốn?" Việt Thanh Phong nâng mắt.

"A Thất." Nàng nói rất chắc chắn.

Yên lặng liếc nhìn nàng một cái, Việt thiếu chủ dời tầm mắt: "Nếu như thế, cứ theo giá lưu hành hiện tại đi."

Hề Ngọc Đường gật gật đầu. Một hồi lâu sau, đột nhiên nàng bật thẳng người dậy: "Đội đã, vừa rồi người có ý gì? Nếu ta muốn thì giá là bao nhiêu."

Việt Thanh Phong liếc nhìn nàng, từ tốn lấy một quyển sách ra.

"Này!" Hề Ngọc Đường rút quyển sách trong tay hắn.

Việt Thanh Phong thờ dài, vươn tay lấy quyển sách trong tay nàng về: "Ngoan, đừng hỏi, nàng mua không nổi đâu."

Ngay cả bí tịch cũng bán cho người khác, người có thể trông chờ nàng có bao nhiêu tiền đây?

Hề Ngọc Đường: "..."

Con bà nó!

Hành trình tiếp theo gió êm sóng lặng, không xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn. Có điều ban đầu Việt Thanh Phong nghĩ bên Huyền Thiên chỉ có ba người nên chỉ chuẩn bị một chiếc xe ngựa, ai ngờ lại lòi ra thêm một Giang Thiên Đồng, có phần thiếu thốn. Thời gian hạn hẹp, bọn họ cũng không thể chuẩn bị thêm, vì vậy lúc đầu vốn còn định để Thảm Thất và Hề Ngọc Đường ngồi chung, hiện tại đại đa số thời gian đều phải ngồi trong xe ngựa của Việt Thanh Phong.

Bốn ngày sau, đoàn người đến cảng Như Sơn, thuyền đã chuẩn bị xong, chỉ chờ bọn họ đến.

Trước khi lên thuyền, Hề Ngọc Đường lén lút bàn bạc với Lữ Chính một lần, quyết định lệnh cho Lữ Chính đang ở cảng Như Sơn phải quay lại Lạc Dương. Phân đường tại Lạc Dương nằm trong khu vực của Vô Lâm Minh, Lữ Chính thân là đường chủ không thể bỏ sạp mặc kệ, đồng thời Hề Ngọc Đường cũng cần ông theo dõi hướng đi của đám người Âu Dương Huyền. Lạc Dương là nơi trung tâm, tin tức bốn bề đều thông suốt, đã là người tọa trấn, thân là đường chủ thật sự không thể đi.

Nhưng ngày trước, bọn họ đã nhận được tin tức, đội ngũ nghênh ngang đi về Tuyết Sơn lúc trước, ngay trong đêm bọn họ vừa rời đi, khách điểm liền bị tập kích. Đối phương khí thế hung ác, không chừa đường sống, toàn bộ khách điểm bị tàn sát hầu như không còn gì, Tiểu Ngũ thừa dịp loạn trốn đi nhưng vẫn bị thương, lúc này đang trốn ở nơi bí ẩn nào đó để tĩnh dưỡng.

Điều này đã khiến sự lo lắng của Lữ Chính cho sự an toàn của Hề Ngọc Đường dần biến thành trông gà hóa cuốc, nói thế nào cũng không cho phép bản thân rời khỏi giáo chủ nửa bước. Dù sao nếu ông trở về Lạc Dương, bên người Hề Ngọc Đường chỉ còn lại một mình Thảm Thất, một kẻ trọng thương một kẻ không biết võ công, có xem xét thế nào cũng không thể khiến người ta an tâm.

Hai người giằng co một lúc lâu, cuối cùng Hề Ngọc Đường cũng thỏa hiệp, quyết định để Tàn Hiên quay về tổng đàn ở Tuyết Sơn, Tư Ly xuôi Nam, đến Giang Nam tụ họp cùng nàng.

Vốn Lữ Chính còn muốn Lãnh Nhất đi cùng giáo chủ, nhưng Hề Ngọc Đường vẫn còn cần Lãnh Nhất đi điều tra tung tích của Tang Niệm, kiên quyết không chịu triệu người về, cuối cùng Lữ đường chủ phải thỏa hiệp, nhưng lại triệu thêm vài cao thủ tới bên người giáo chủ. Hề Ngọc Đường bị đối phương thuyết phục, đồng ý việc này.

Chẳng qua cao thủ của Huyền Thiên không nhiều lắm, muốn phái người thì tất nhiên cần phải điều động một phen. Việc này Hề Ngọc Đường giao cho Lữ Chính, bảo ông và Nghênh Thu nội ứng ngoại hợp, tranh thủ giải quyết trước khi nàng đến Thục Trung.

Có điều cũng may, tuy Lữ đường chủ có lo lắng cho sự an nguy của chủ tử nhà mình, nhưng trong khoảng thời gian ở chung này, ông ta vẫn rất yên tâm khi có thêm Việt thiếu chủ. Có Việt Thanh Phong xuôi Nam cùng Hề Ngọc Đường, ít nhất là trước khi Tư Ly đến, vấn đề an toàn của giáo chủ và Thảm

Thất cũng không thành vấn đề.

"Giáo chủ của chúng ta, đành nhờ cậy vào Việt thiếu chủ!" Trước lúc lên thuyền, Lữ đường chủ nước mắt đầy mặt giao phó toàn bộ lại cho thiếu chủ Việt gia.

Việt Thanh Phong cười gật đầu: "Yên tâm, có ta ở cạnh nàng rồi."

Lữ đường chủ nước mắt lưng tròng tiễn họ rời đi.

Vốn từ trấn Hưng Long đến cảng Như Sơn mất trọn hai ngày, thời gian này cũng đủ để Hề Ngọc Đường hồi phục được hai thành công lực, có thể ứng phó được với các tình huống phát sinh bất chợt, ai ngờ, ngàn tính vạn tính, lại không tính đến chuyện thân thể nàng đang tổn thương suy yếu, nên say tàu rồi!

Toàn bộ trên thuyền lớn, cả Việt gia từ nhỏ đến lớn đều sinh trường bên bờ sông Giang Nam, tất nhiên sẽ không thể say tàu, năm đó Thẩm Thất đã có vài năm du ngoạn, cũng không thể say tàu, Giang Thiên Đồng thì hưng phấn đến mức mỗi ngày đều như có mười phần sức sống, càng không thể say tàu, chỉ có Hề Ngọc Đường đáng thương... sắp nôn mửa đến bất tỉnh rồi.

"... Tiểu Mỹ TAT, cứu ta..." Mới chỉ ba ngày, cả người Hề tiểu giáo chủ đã gầy thêm hai vòng, thoát nhìn càng yếu ớt, ngay cả Thu Viễn nhìn từ xa cũng cảm thấy lạnh người, càng không phải nói đến vị Thẩm tiểu mỹ nhân luôn chăm sóc nàng không rời.

Đón nào có thể kê hần đều đã kê, thuốc gì có thể uống cũng đã uống đến mòn bát, lại không thể khiến Hề Ngọc Đường dễ chịu hơn bao nhiêu, lòng tự trọng của Thẩm đại phu bị khiêu chiến mãnh liệt, tính tình cũng trở nên vô cùng khó chịu, trong vòng ba ngày, toàn bộ Việt gia bao gồm cả Việt Thanh Phong đều bị hần mắng mấy lần, không ai dám tới gần để rước lấy họa. Chỉ có Hề Ngọc Đường, vẫn luôn siêng năng dùng ánh mắt đầy khát vọng nhìn vị đại phu nhà mình, đau đớn đến mức đầu Thẩm Thất sắp nổ tung.

"Ta đi bàn lại với tên Việt Thanh Phong kia, chúng ta không đi đường thủy nữa!" Thẩm Thất nghiêng rằng: "Chúng ta đi đường bộ, xa một chút cũng không sao cả, nguy hiểm cũng không quan trọng, người không thể nôn mửa tiếp được nữa."

"Không được, không được..." Hề Ngọc Đường khoát tay đầy yếu ớt: "Nếu bây giờ chúng ta đi đường bộ, chắc chắn sẽ dẫn truy binh tới..."

Nếu đêm đó bọn họ không thoát nhanh, chỉ sợ sẽ phải nghiền nát một trận ác chiến tại khách điểm. Hôm nay Lữ Chính đã rời khỏi, nàng lại không còn sức chiến đấu, kể từ lúc bị ám sát lại chỉ mới qua vài ngày, đối phương đã sớm mất kiên nhẫn, đi đường bộ quá nhiều manh mối, không thể nói trước lúc nào sẽ có kẻ đuổi theo bọn họ.

Còn nữa, Việt Thanh Phong và nàng đều là những kẻ dễ dàng dụ sát thủ, hai người cộng lại, không xảy ra chuyện thì không sao, xảy ra chuyện thì càng khó giải quyết hơn.

"Nhưng nếu người cứ nôn tiếp thì cũng không phải là cách." Thẩm Thất sốt ruột.

Hề Ngọc Đường cầm túi thơm ngửi một phát, bên trong là hương liệu giúp giảm say tàu mà Việt Thanh Phong chuẩn bị cho nàng, thoáng ngáp ngừng, nàng nói: "Bảo Giang Thiên Đồng đến đánh ta ngất đi..."

Thẩm Thất do dự.

"Không được sao, vậy..." Hề Ngọc Đường vẫy tay: "Bảo Việt Thanh Phong đến... Tiểu Mỹ, đi gọi hần đi."

Nhìn khuôn mặt xanh xao trước mắt, nhìn thân hình mảnh dẻ của giáo chủ nhà mình, Thẩm Thất hít một tiếng, đỡ nàng nằm xuống xong, ra ngoài tìm Việt Thanh Phong.

Rất nhanh, Việt thiếu chủ và Thẩm Thất đã tiến vào phòng của Hề Ngọc Đường, nhìn thấy Hề Ngọc Đường trên giường đã mất đi hình tượng lúc bình thường, trong mắt hiện lên chút không đành lòng.

"Ta đến rồi." Hần ngồi bên giường, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc trên trán nàng: "Cần ta làm gì?"

Hề Ngọc Đường nửa tỉnh nửa mê, nhìn thấy Việt Thanh Phong thì khẽ thở ra một hơi: "... Điềm huyệt ngủ, nhanh lên."

Việt Thanh Phong do dự một chút, ra tay.

Một giây sau, Hề Ngọc Đường hôn mê thành công, mọi người lập tức thở phào một hơi.

... Kết quả nàng chỉ bất tỉnh một canh giờ!!!

Hề Ngọc Đường đã hoàn toàn tỉnh táo yên lặng nhìn đồng hồ cát bên cạnh... Đau đớn trở mình, vui người vài trong chốn: "... Tại sao lại có thể thành như vậy!"

Việt Thanh Phong đang đọc sách thuận tiện kiểm tra vai trò trông coi bên ngoài nghe thấy nàng đã tỉnh lại, có chút vẻ kinh ngạc, nhìn thoáng qua Thẩm Thất, người sau che mặt đầy thất bại: "Giáo chủ nhà ta... bị người khác đánh ngất cũng chỉ hôn mê được một khắc, vốn còn tưởng điềm huyệt sẽ duy trì được một thời gian lâu hơn một chút... Hiện tại xem ra, chỉ sợ là chân khí trong cơ thể tự động giải huyệt."

Việt Thanh Phong: "..."

Trong phúc chốc hai mắt Giang Thiên Đồng đã hoàn toàn đắm lệt: "Hề giáo chủ thật đáng thương QAQ."

"Hu hu hu... Việt Thanh Phong ta hận ngươi..." Trong phòng, Hề Ngọc Đường khóc lớn: "Đều là do ngươi, ngươi không muốn cho ta khôi phục công lực! Nếu không thì ít nhất ta cũng phải ngủ được đến tận ngày mai!!! Ta bắt đền ngươi... oà...."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit: A Cửu

Cuối cùng Hề Ngọc Đường đáng thương vẫn không tìm được cách nào để giúp mình hết say tàu.

Xét thấy tình huống của nàng không thích hợp với việc đi nhanh, Việt Thanh Phong buộc lòng phải thấy cảng liền dừng, gấp trán liền xuống, giúp hai chân của nàng thường xuyên tiếp đất, hóa giải chút cảm giác say tàu. Tuy sau khi nhận được tin tức của Từ Vị Lâu, Hề Ngọc Đường chỉ hận không thể chạy tới Giang Nam ngay lập tức, nhưng vì sự sống còn của bản thân, buộc lòng nàng phải nhận ân tình của hắn, mỗi lần thuyền dừng đều lên bờ đi dạo một chút.

Lần này thật sự có tác dụng, chỉ ít nàng cũng không còn phải dờ sống dờ chết như ba ngày trước.

Còn sau khi lên thuyền, nàng chỉ có thể dựa vào việc uống thuốc, dựa vào điểm huyết, có thể ngủ được bao nhiêu thì ngủ bấy nhiêu, cứ như thế thì tinh thần cũng không quá uể oải. Cùng lúc đó, sau khi nàng và Việt Thanh Phong thương lượng kỹ càng, quyết định dù khó chịu đến mấy cũng phải tiếp tục luyện công, tranh thủ nhanh chóng trở về trạng thái cũ, có thực lực, say tàu sẽ không trở thành vấn đề lớn.

Nhưng tất cả như muối bỏ biển, trước khi đến Hàng Châu, nàng cũng không còn bao nhiêu tinh thần và sức lực.

Cũng may trên thuyền còn có vài vị tiểu bằng hữu đáng tin. Thẩm Thất thì không cần phải nói, còn Giang Mỹ Nhân, mỗi ngày đều dùng mọi cách để di dời sự chú ý của nàng, không kể chuyện cười thì kéo nàng đi đánh cờ, thấy nàng khó chịu, có lúc còn múa kiếm cho nàng nhận xét. Lúc đó Việt Thanh Phong sẽ ở một bên đánh đàn, đặc biệt còn sử dụng cả cầm của Tạ Ngạn. Không thể không nói, chiều này vẫn rất có tác dụng, hai vị mỹ nhân người đánh đàn người múa kiếm, vô cùng vui tai vui mắt, vì vậy khiến Hề Ngọc Đường có cảm giác mình như đang ở chốn tiên cảnh, trái phải đều có mỹ nhân hệt như phi tần trong hậu cung...

Lâu dài, nàng cảm thấy chứng say tàu của mình đã giảm đi không ít...

Dưới sự phổ cập của Việt Thanh Phong, Hề Ngọc Đường và Thẩm Thất đã biết được không ít chuyện có liên quan tới Tạ Ngạn và cầm của y, khi biết hiện tại dù có tiền cũng không thể mua được cây cầm này, hai vị giáo chủ Huyền Thiên xuất thân nghèo khó đều đỏ mắt, mỗi ngày khi Việt thiếu chủ cầm đàn ra ngoài, hai người đều dùng ánh mắt thật nóng bỏng để nhìn nó, hệt như đôi phương không phải là cầm, mà là vạn lượng hoàng kim.

Tiền ở trước mặt, lại không phải là của mình, trái tim nhỏ bé của Hề tiểu giáo chủ và Thẩm đại phu vô cùng uất ức.

... Lúc đầu Việt Thanh Phong còn cho rằng Hề Ngọc Đường thích cây cầm này, muốn tặng cho nàng, nhưng sau khi biết trên con thuyền này ngoài hắn ra thì không còn ai biết đánh đàn, suy nghĩ này sụp đổ trong nháy mắt... đùa gì thế, hắn dám đưa, chẳng lẽ Hề Ngọc Đường không dám bán sao?

Vì vậy hành trình dự định chỉ tốn nửa tháng lại bị Hề Ngọc Đường kéo dài thành một tháng, chờ tới lúc bọn họ đến Giang Nam, đã là đầu tháng bảy.

Giang Nam nhiều sông, khí trời nóng bức như đang trong lồng hấp, cơn mưa dầm vừa qua đi, nhiệt độ bắt đầu trở nóng, Giang Thiên Đồng và Thẩm Thất thì không sao, sau khi rời thuyền đều thay y phục mỏng, chỉ có Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong, kẻ trúng hàn độc, chỉ sợ lạnh không sợ nóng, kẻ bệnh lâu năm, thân thể yếu ớt, quần áo không cần mỏng manh như hai người kia, thậm chí ngay cả mồ hôi cũng không có, vô cùng thoải mái, khiến biết bao người mơ ước.

Bệnh say tàu của Hề Ngọc Đường đã chuyển biến tốt đẹp hai ngày trước khi tới gần Hàng Châu, tuy trải qua chuyện này, nàng đã gầy hăn đi, cũng may tinh thần coi như không tệ, ánh mắt như hồ sâu phong ba bất động cũng có chút ánh sáng, huyền bào lúc trước đã được đổi thành thanh sam theo lời đề nghị của Giang Thiên Đồng, tóc dài cột lên thành một cái đuôi ngựa dài, thoạt nhìn vừa kiên định vừa tuấn mỹ.

Ngoại trừ Việt Thanh Phong, Thẩm Thất, Hề Ngọc Đường và Giang Thiên Đồng đều dịch dung. Giang Thiên Đồng hoán đổi dung mạo, xiêm y vàng nhạt thường ngày được nàng đổi thành màu hồng, Thẩm Thất chỉnh lại chân mày, đeo hòm thuốc, che giấu sự sắc sảo hằng ngày, biến hóa nhanh chóng, trở thành một vị đại phu du hành bốn phương. Hề Ngọc Đường tháo mặt nạ, để lộ bờ trán cùng vết sẹo dài của nàng, thoáng sửa lại khí chất trong ánh mắt, thoạt nhìn không còn sắc bén như trước, đeo bội kiếm bên hông, hoàn toàn khác với giáo chủ của Huyền Thiên giáo, chỉ cần không sử dụng châm tuyền làm vũ khí, cho dù có là ai cũng không thể nhận ra nàng.

Dung mạo của nàng không xấu, thậm chí còn có thể nói là vô cùng thanh tú, nhưng tính cách đã quyết định khí chất, trang phục quyết định dáng vẻ dung mạo, tuy rằng đã gỡ mặt nạ xuống, nhưng trông nàng vẫn anh khí mười phần, mặc y phục thường ngày bên người lại trở thành vị thiếu hiệp phong lưu.

Đây là lần đầu tiên Giang Thiên Đồng nhìn thấy diện mạo thật của Hề Ngọc Đường, nhìn thấy nàng gỡ mặt nạ ra thì ngỡ ngàng một hồi lâu, lúc này mới vội vàng dời tầm mắt, tai hơi đỏ, nói nhỏ một tiếng 'hóa ra là vậy', Hề Ngọc Đường nghe được thì dở khóc dở cười.

Dù sao cũng xuất thân từ đại tông môn, là đệ tử được Ly Tuyết Cung trọng dưỡng, đạo lý đối nhân xử thế của Giang Thiên Đồng cũng không tệ, sau khi thấy mặt của Hề Ngọc Đường, liền thế son sắt tỏ vẻ mình sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật. Lời này vừa nói ra, Thẩm Thất và Việt Thanh Phong đều cười, cả hai đều cảm thấy yên tâm với sự hiểu chuyện và tâm tư sâu sắc của nàng.

Đến Hàng Châu, xuống thuyền, Hề Ngọc Đường đề nghị Việt Thanh Phong và nàng nên tách ra để hành động. Thiếu chủ Việt gia luôn thu hút quá nhiều sự chú ý, mà nàng cần phải lén lút vào thành, sau đó ước định mọi chuyện yên ổn sẽ tái hợp. Dù Việt Thanh Phong không muốn nhưng vẫn phải đồng ý. Làm chủ nhà, hẳn phải tận chức tường thuật toàn bộ tình huống của vùng Giang Nam này một lần, cũng nói cho Hề Ngọc Đường một ít thế lực của Việt gia ở Hàng Châu, có đi đâu thì tới tìm hân.

Hân cũng không định trở về bản trạch (nhà chính) Việt gia, Hàng Châu có biệt viện của Việt gia, không xa nhà lắm, một năm hân đã ở đó mất nửa năm.

Hề Ngọc Đường ghi nhớ toàn bộ, sau đó mang Thẩm Thất và Giang Thiên Đồng đi trong đêm trước thời hạn một ngày, tiến vào thành Hàng Châu, tìm một khách điểm, thuê ba phòng, sau đó bắt đầu chuyện của mình.

Vì say tàu, nàng tức đến say ruột, nếu không phải nàng bị trọng thương không có cách nào để lựa chọn đường đi, cũng không cần đến nước này, oán khí với Thỉnh Vũ Các, Võ Lâm Minh và Đường gia trực tiếp tăng vọt lên đến giới hạn cuối cùng, không trút được giận, thực sự khó mà bình tâm.

Suy xét từ sự an toàn cho bản thân, Thỉnh Vũ Các chính là uy hiếp lớn nhất đối với nàng, độc U Minh của Âu Dương Huyền trên Vũ Sơn có khả năng có liên quan tới Thỉnh Vũ Các, chuyện ám sát liên tiếp cũng vậy, một tổ chức sát thủ không thủ không oán cũng sẽ không tới truy sát nàng, cách duy nhất để giải quyết chính là phải tìm được người ra giá, sau đó giải quyết tận gốc.

Vốn nàng cũng không có manh mối gì, nhưng mười ngày trước, khi dừng thuyền ở một trạm dịch nàng đã phát hiện ra ám hiệu người của Huyền Thiên giáo để lại. Có hai ám hiệu, một là người của Huyền Thiên ở Giang Nam, hai là tín hiệu khẩn cấp đã quyết định sau khi từ biệt Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ bị thương, không thể nào tới Giang Nam, như vậy chỉ có một khả năng, đó là hân truyền tin cho Giang Nam đường, chuyện liên quan chắc chắn là việc ám sát ở khách điểm khi đó.

Vì vậy chuyện đầu tiên Hề Ngọc Đường cần làm chính là gặp đường chủ của Giang Nam đường.

Đường chủ Tiết Dương của Giang Nam đường chính là người được tuyển ra trong nhóm tâm phúc đầu tiên sau khi nàng tiếp nhận Huyền Thiên, không phải là thủ hạ của Hề Chi Mặc, mà chỉ trung thành với một mình nàng, xuất thân là ám vệ của giáo chủ như Nghênh Thu, về sau được nàng đưa ra ngoài sáng, Tiết Dương là tên giả, tên thật vốn đã sớm bị lãng quên.

Sau khi Tiết Dương nhìn thấy Hề Ngọc Đường, đầu tiên là báo lại mật thư Tiểu Ngũ truyền đến. Theo chứng cứ mà Tiểu Ngũ nói, người công kích khách điểm đêm hôm đó không phải là người của Thỉnh Vũ Các.

Hân gặp một người trong giang hồ, gương mặt xa lạ, trọng thương bất tỉnh. Tiểu Ngũ nhận ra y là người tham gia ám sát, sau đó ép cung tra ra là đội truy sát giáo chủ Huyền Thiên do đệ tử của Âu Dương Huyền là Hàn Văn Ngạn mang tới. Trong đám người kia, ngoại trừ Hàn Văn Ngạn, còn lại không có ai là đệ tử của Đoạn Nhạc Môn, dù ám sát không thành, sau lại không chút lưu tình giết người diệt khẩu, người kia là con cá lọt lưới duy nhất.

Tiểu Ngũ không dám tin toàn bộ, mang thương trở về Lạc Dương, sau đó tìm hiểu nhiều nơi, cuối cùng cũng thu hẹp mục tiêu về trên người Hàn Văn Ngạn. Phía sau Hàn Văn Ngạn có Âu Dương Huyền, chuyện đến nước này, xem như đã tra rõ.

Hân không thể tới Giang Nam, chỉ biết Giang Nam đường, sau đó mới đưa tin từ Lạc Dương đến đây.

Hề Ngọc Đường nghe Tiết Dương nói xong, im lặng ngồi tại chỗ tròn một khắc, sau khi suy nghĩ kỹ, nàng thông thả đưa ra vài mệnh lệnh, Tiết Dương nghe xong từng lệnh, sự tàn khốc trong mắt lại tăng lên vài phần, đến cuối cùng, cả người như đá hóa thành một thanh đao sắc bén nằm giữa bãi máu, hân không thể đâm chết kẻ thù tại chỗ.

Tiếp theo, hai người lại thương lượng hồi lâu, sau khi quyết định những chỗ cần phải lưu ý nhiều, Tiết Dương mới lặng lẽ cáo từ rời đi.

Vội đến rồi vội vàng rời đi, chuyện Tiết Dương gặp Hề Ngọc Đường, ngay cả Thẩm Thất cũng không biết, nhưng kế hoạch trả thù của Huyền Thiên giáo nhắm vào Võ Lâm Minh và Đoạn Nhạc Môn sau lưng Âu Dương Huyền đã được triển khai trong yên lặng.

Nàng đang ở Giang Nam, không thể tự mình động thủ, nhưng chuyện này cũng không gây trở ngại đến kế hoạch trả thù của nàng với Âu Dương Huyền. Nàng chỉ hận mình đã phải rời đi sớm, nếu không chắc chắn đã tìm đến vị 'huynh đệ kết nghĩa' kia để tâm sự.

Sau khi gặp Tiết Dương, Hề Ngọc Đường lại nhốt mình trong phòng. Thực lực của nàng đã khôi phục được bốn năm phần, phối hợp với sự điều tiết của Thẩm Thất, trong khoảng thời gian ngắn có thể khôi phục được ít nhất tám phần, cũng đủ dùng, nếu không phải thời gian không đủ, nàng cũng không muốn dùng cách nhanh chóng này.

Trong ba ngày, đương nhiên Giang Thiên Đồng không hề nhàn rỗi. Hề Ngọc Đường nhờ nàng đi hỏi thăm tin tức đáng chú ý gần đây của Hàng Châu, Giang muội từ vui vẻ đồng ý, nghỉ ngơi một đêm rồi mang tinh thần phấn chấn ra khỏi cửa.

Ở nơi nào đó, biệt viện nơi Việt Thanh Phong đang ở, sau một ngày lại nhận được thư của Hề Ngọc Đường, người truyền tin là Tiết Dương.

... Nhìn mấy dòng chữ không mấy đặc sắc, thậm chí có thể nói là khó nhận ra trên tờ giấy kia, Việt thiếu chủ từ chối tin tưởng đây là chữ viết tay do Hề Ngọc Đường tự tay viết. Tiết Dương cũng không giấu, trực tiếp thừa nhận là mình viết thay.

Việt Thanh Phong yên lặng nhìn thoáng qua khuôn mặt không có mấy phần đặc sắc, tính cách mộc mạc lại ít nói của Tiết Dương, dù thế nào cũng không thể tin được đây là đường chủ của Huyền Thiên tại Giang Nam đường.

Quá trẻ rồi.

"Khụ khụ... Là chương quỹ của Hàn Mặc Hiên sao?" Hẳn biết người này, ở Hàng Châu coi như có chút danh tiếng.

Thật ra không phải là người này có danh tiếng, mà là Hàn Mặc Hiên, ở nơi cửa hàng mọc lên như nấm như Hàng Châu, thật sự là một đóa hoa lạ lớn.

Chỉ dựa vào tên đã có thể nhận ra nơi đây chủ yếu buôn bán bút mực, sở dĩ nói nó là đóa hoa lạ, thật sự là vì cửa hàng này quá may mắn, cũng không biết tại sao, hễ là người nào mua giấy bút ở cửa hàng này, ít nhiều gì cũng đỡ được công danh.

Vốn việc này cũng không khiến nhiều người chú ý, duy chỉ có một năm, sau khi một người thư sinh nghèo đỗ kì thi Hương, sau đó lại đến trước cửa hiệu này lễ nóng quanh tròn quỹ mãi không dậy. Hóa ra năm đó hẳn đi thi, nhưng nhà lại gặp biến, nghèo rớt mồng tơi, ngay cả bút mực cũng không mua nổi, là chương quỹ của Hàn Mặc Hiên thấy hẳn đáng thương, miễn phí cho hẳn tiền giấy mực trong một tháng, cùng lúc đó cũng cho hẳn chỗ ở, mỗi ngày chỉ cần làm thuê ở cửa hàng ba canh giờ xem như tiền công. Tuy số tiền không lớn lắm, nhưng với một thư sinh nghèo mà nói thì như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Vì vậy sau khi hẳn biết được kết quả của mình liền nhớ tới Hàn Mặc Hiên trước tiên.

Một ngày này thành Hàng Châu vô cùng náo nhiệt, lời đồn truyền đi cũng không ít, trong chốc lát thanh danh của Hàn Mặc Hiên đã vang xa.

Tiếp đó, những người thi đậu công danh cũng phát hiện, ơ, hình như bọn họ cũng mua đồ ở đây... Vì vậy một truyền mười truyền trăm, càng ngày càng khoa trương, chuyện tốt được thần thánh hóa, Hàn Mặc Hiên trở thành điểm nóng.

Từ đó về sau, hễ là người muốn thi công danh, có khó khăn đến đâu cũng phải đến Hàn Mặc Hiên mua giấy bút một lần, có vài người ở nơi khác cũng cam tâm tình nguyện bỏ tiền tới chỉ để chiêm ngưỡng cửa hàng giấy quý ở Hàng Châu này.

Chuyện có liên quan tới Hàn Mặc Hiên, người địa phương có nói một ngày cũng không hết, mà bây giờ, Việt Thanh Phong lại được gặp vị chương quỹ của Hàn Mặc Hiên.

Mà dĩ nhiên còn có chuyện chương quỹ Hàn Mặc Hiên chính là đường chủ của Giang Nam đường, Huyền Thiên giáo.

Nghĩ tới đáng về... không biết đánh đàn, mù cờ và ngại đọc sách của Hề Ngọc Đường, một lúc lâu sau Việt Thanh Phong cũng không nói nên lời.

... Hẳn tuyệt đối tin tưởng, chuyện của Hàn Mặc Hiên, chắc chắn là do trùng hợp. Cái gọi trùng hợp là chỉ số người đậu công danh khi mua đồ trong cửa hàng Hàn Mặc Hiên rất cao, vô cùng trùng hợp, còn chuyện truyền bá năm đó, sợ rằng cũng là do Huyền Thiên giáo thúc đẩy một phần.

Nếu nói về mục đích...

Việt Thanh Phong suy nghĩ vài vòng, lập tức cảm thấy kinh ngạc vì kết luận của mình, nhanh chóng thu tâm, thu hết mọi tâm tình muốn nghiên cứu vào chỗ sâu hơn, chỉ có thể cảm khái, đúng là Hề Ngọc Đường làm mạnh tay, không hổ là nàng.

Có điều, vì sao nàng lại làm như vậy, hẳn đoán không ra, chỉ đợi sau này có cơ hội nàng sẽ tiết lộ.

Thấy hẳn vừa nhìn đã đoán ra thân phận của mình, Tiết Dương cũng không cảm thấy kì lạ, chỉ thẳng thắn thừa nhận. Mặc dù hẳn không nói nhiều, nhưng tâm tư cẩn thận, vừa nhận được tin tức nội bộ từ Huyền Thiên, thường xuyên qua lại, đã sớm nhìn thấu thiếu chủ Việt gia và giáo chủ nhà mình đã lên bắt tay giảng hòa, hơn nữa người này vô cùng thông minh, đứng trước mặt hẳn, không cần ra vẻ mới là đạo lí.

Thấy Việt Thanh Phong đã thu hồi thư, Tiết Dương cân nhắc rồi mở miệng: "Việc trong thư, Việt thiếu chủ có ý gì không?"

Việt Thanh Phong thu mất trăm tư trong chốc lát, thần nhiên nói: "Đến Giang Nam, có Hàn Mặc Hiên làm chỗ dựa, Việt mỡ cho rằng, khụ khụ, chỉ ít thì không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc."

Tiết Dương lắc đầu, lời ít ý nhiều: "Hàn Mặc Hiên được sử dụng cho mục đích khác."

Thì ra là thế. Việt Thanh Phong gật đầu: "Nếu như thế thì có thể thử một lần, chi tiết cụ thể do chủ tử nhà ngươi quyết định."

Việt thiếu chủ miệng vàng lời ngọc, điểm này người giang hồ đều biết, lòng Tiết Dương đã định, lúc này mới truyền lời nhắn của Hề Ngọc Đường: "Chủ tử nói, nếu ngài đồng ý, lại nhờ ta nhắn lại hai câu. Thứ nhất, mặc dù hai nhà cùng có lợi, nhưng dù sao nàng vẫn nợ tình của ngài, có thể đồng ý làm cho

ngài một chuyện, đồng ý với trao đổi của ngài, sau khi chuyện thành sẽ dâng lễ tạ ơn."

Việt Thanh Phong nhú mày, ra hiệu cho hắn tiếp tục.

"Thứ hai..." Tiết Dương ngập ngừng một chút, biểu tình như có hơi vẩn vơ: "Chủ tử bảo ngài tĩnh dưỡng cho tốt, sau năm ngày mời ngài tới... Túy Hoa Lâu nói chuyện."

Vừa dứt lời, tay đang pha trà của Thu Viễn run lên, chén trà bằng tử sa* lăn trên nền gạch xanh.

(*Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà)

Việt Thanh Phong hơi ngẩn ra, hiếm có khi chờ người như thế, sau khi cân nhắc Túy Hoa Lâu vừa nghe với ấn tượng trong trí nhớ của mình, bỗng nhiên bắt đầu ho kịch liệt.

... Thanh lâu?

Sao nàng có thể mời ta đến thanh lâu??

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Ba ngày sau, Hê Ngọc Đường xuất quan, thực lực cũng đã khôi phục được tám mươi phần. Giang Thiên Đồng đã sớm chờ đến sốt ruột, vừa gặp nàng đã hét gào đòi ra ngoài, Thẩm Thất cũng ở lại khách điểm nhiều ngày, còn chưa kịp ra ngoài thành Hàng Châu mua sắm, vì vậy ba người vừa thương lượng, liền quyết định đi dạo một vòng.

Dọc theo đường đi, miệng Giang muội từ không hề nhàn rỗi, không ngừng kể mọi loại tin tức trong mấy ngày nàng nghe được, từ ân oán phú hộ đến chuyện xấu giang hồ, chuyện gì cần cũng có. Thẩm Thất không có hứng thú lắm, Hê Ngọc Đường lại nghe rất hăng hái, cười cười nói nói trong chốc lát đã đến con đường phồn hoa nhất Hàng Châu.

Vì một cơn mưa của ngày qua, không khí hôm nay trở nên vô cùng mát mẻ, người đi trên đường đông như trẩy hội, vốn dĩ tướng mạo của Hê Ngọc Đường rất hấp dẫn mắt người, nhưng kết hợp với vết sẹo lúc này, hết như một vết bản trên kiệt tác danh gia, khiến người ta không nhìn được mà thờ dài, cũng không nảy sinh tâm tư gì, hơn nữa Thẩm Thất đã dịch dung, Giang Thiên Đồng cải trang, ba người hòa vào đám đông cũng không khiến ai chú ý.

Hôm nay ra ngoài hoàn toàn là vì Giang Thiên Đồng, vì vậy đương nhiên cả hành trình đều sẽ để nàng quyết định. Chỉ có điều Giang muội từ rất ngốc, nghe nói trong ba ngày nàng ở đây, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, phần lớn thời gian đều lạc đường, vì vậy hôm nay dưới sự từ chối yêu cầu dẫn đường mãnh liệt của hai người, nàng chỉ còn cách báo địa điểm, sau đó ngoan ngoãn đi theo người ta.

Sau khi đến những địa điểm Giang Thiên Đồng giới thiệu, mặt trời cũng ngả về tây, ba người đến Vọng Tương Lâu ăn bữa cơm, cuối cùng lại đến một nơi, chính là Hàn Mặc Hiên mà cả ngày nay Giang Thiên Đồng vẫn luôn ám ảnh.

Sau khi nghe thấy tên Hàn Mặc Hiên, vẻ mặt của Hê Ngọc Đường và Thẩm Thất đều có chút cứng nhắc, nhưng thấy muội từ người ta ngóng trông như thế, buộc lòng phải liều mình tiếp quân tử, ôm tâm tình phức tạp bước chân vào cửa Hàn Mặc Hiên.

Tiết Dương đang mài mực viết chữ, bỗng thấy ánh mặt trời biến mất, ngẩng đầu, trông thấy ba người bước vào cửa, trong chốc lát có hơi ngẩn người, vừa chuẩn bị đi tới, lại thấy Hê Ngọc Đường thăm dò ánh mắt quét qua hắn một cái.

Tiết Dương nhún vai, thu tầm mắt, bất động.

"Đây là Hàn Mặc Hiên đại danh鼎鼎 sao..." Giang Thiên Đồng vô cùng ngạc nhiên đi tới đi lui trong cửa hang: "Hê... Vu sư huynh, huynh nói xem chúng ta có nên mua chút giấy bút nghiên mực về đề lấy vận may không?"

Vu Dương, là tên giả Hê Ngọc Đường dùng cho chuyến đi Hàng Châu này, đến giờ Giang Thiên Đồng vẫn chưa quen.

"Chúng ta hành tẩu giang hồ không màng công danh lợi lộc, càng không cần phải cường cầu, nhưng nếu muội đã muốn thì cứ mua." Hê Ngọc Đường cười nói, vô cùng có dáng vẻ của công tử phong lưu dạo phố cùng mỹ nữ.

Giang Thiên Đồng quay đầu, suy nghĩ một lát, có chút tiếc nuối nói: "Vậy thì đừng mua nữa."

Thẩm Thất đang xem nghiêng mực ở bên cạnh, chỉ vào một cái trong số đó rồi quay sang nói với Hê Ngọc Đường: "Nghiên mực này không tệ."

Tiểu nhị trong cửa hàng đã đứng chờ một lúc lâu, ban đầu thấy bọn họ là người trong giang hồ, không muốn ra bán, lúc này thấy khách nhân lên tiếng, buộc lòng phải mở miệng tiếp đón: "Ánh mắt của công tử thật tốt, đây là nghiên mực từ bùn, là loại tốt nhất trong điểm chúng ta..."

Hề Ngọc Đường nhíu mày, ngắt lời giảng giải của đối phương: "Bao nhiêu?"

Tiểu nhị nhếch môi ra một thủ thế: "Ba nghìn."

... Quân ăn cướp!!!

Hề Ngọc Đường đỡ người, còn chưa kịp mở miệng, lại nghe Giang Thiên Đồng ở bên cạnh vui vẻ nói: "Nghiên mực từ bùn chỉ bán ba nghìn lượng, rẻ thế à? Là giả sao?"

Tiểu nhị lập tức đứng thẳng người: "Đương nhiên không phải, bản điểm không lừa người già và trẻ con, uy tín ở thành Hàng Châu này của chúng ta rất tốt, cô nương không nên nói bừa."

Giang Thiên Đồng lại gần, nhìn đi nhìn lại nghiên mực kia cả buổi: "Thật đúng là nghiên mực làm từ bùn... Chậc, Từ công tử thích sao?"

Từ Nhiên, tên giả của Thẩm Thất.

Hề Ngọc Đường không muốn Giang Thiên Đồng có chút hứng thú nghiên cứu gì với đồng nghiên mực này, cười tủm tỉm dựng thẳng ngón cái lên với nàng, cũng nhìn về phía Thẩm Thất: "Thích à?"

Thẩm Thất nhìn thoáng qua Hề Ngọc Đường, thẳng thắn gật đầu: "Đương nhiên."

"Đúng là nghiên mực tốt." Giang Thiên Đồng cũng cười, nói: "Có ai lại không thích nghiên mực bằng bùn chứ."

Hề Ngọc Đường: "..."

Ta không thích đây được chứ? Nghiên mực bùn biếc gì ở đây...

Ho khan một tiếng, nàng nghiêm trang nhìn về phía tiểu nhị: "Bán nghiên mực cho hai vị này, thuận tiện thì bán thêm hai bộ văn phòng tứ bảo, đưa đến khách điểm Thái Bình ở thành đông, số nợ... cứ bảo chương quầy của các người nhớ tên ta là được."

"A..." Giang Thiên Đồng lập tức thốt lên: "Không cần đâu..."

Hề Ngọc Đường phong lưu phóng khoáng cười cười: "Không sao."

Thẩm Thất: Ha ha.

Tiểu nhị có chút nghi ngờ, quan sát Hề Ngọc Đường vài lần, nhìn về phía Tiết Dương để xin ý kiến, khoe miệng người kia đã co rút được một lúc lâu, không thể không gật đầu đồng ý.

"Hóa ra sư huynh đã từng tới nơi này sao?" Giang Thiên Đồng nhìn sang đầy kinh ngạc, ngay sau đó lại có chút xấu hổ: "Vậy hôm nay... huynh cố ý!"

"Không..." Hề Ngọc Đường ôn tồn nói: "Từ Nhiên chưa từng tới đây, chẳng phải hôm nay ta đi đến đây với mọi người sao?"

Giang Thiên Đồng ngẩng đầu, trừng mắt với nàng, còn chưa kịp mở miệng, lại nghe có người nói: "Nghiên mực bằng bùn? Vậy cũng phải cho gia một cái."

Ba người nghe tiếng thì quay lại, chỉ thấy nơi cửa lớn của Hàn Mặc Hiên có một nam tử trẻ tuổi y phục đầy quý khí đang phe phẩy chiếc phiến nhìn bọn họ đầy khinh miệt, sau lưng hắn có mấy tùy tùng đi theo, đội hình rất lớn. Tướng mạo nam tử kia đường đường chính chính, nhưng bước chân lại không đứng đắn, đầy mắt hiện lên chút vẻ xanh xao, da dẻ trắng bệch, dáng vẻ của cuộc sống buông thả quá độ, lúc này khoe môi có phần nhếch lên, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt, còn mang theo chút trào phúng.

Tiểu nhị vừa thấy có khách quý tới cửa, vừa chuẩn bị tiến lên chào hỏi, đột nhiên nghe thấy yêu cầu của đối phương, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: "A? Chuyện này... Nghiên mực này chỉ có hai cái thôi, đều được vị công tử này mua rồi."

Đối phương nghe được, lập tức giãn tái mặt, một tùy tùng đi theo phía sau lập tức nhảy ra: "Vậy sao còn không mau thu lại một cái để đưa cho thiếu gia nhà ta? Một đám giang hồ vũ phu, còn học người khác thi công danh sao? Hàn Mặc Hiên các người là nơi đám người hạ tiện này có thể đến à?"

Lời nói khó nghe, kết hợp với dáng vẻ muốn ăn đòn của hắn, thật sự đã diễn tả rất thành công thân phận của một gã sai vặt nhà giàu. Nam tử trẻ tuổi kia chỉ lười biếng nghe thủ hạ mình phát uy, phe phẩy chiếc phiến đứng tại chỗ, như xem thường việc nói chuyện với những người đang ở đây.

Lúc này Giang Thiên Đồng bắt đầu khó chịu, nếu không phải Hề Ngọc Đường vẫn không nhúc nhích, kiếm nàng đã sớm ra khỏi vò: "Người nói chuyện kiểu gì vậy? Hàn Mặc Hiên này người có thể tới còn bọn ta lại không thể sao?"

Thấy giọng nói trong trẻo như tiếng chim hoàng yến vang lên, lúc này nam tử trẻ tuổi kia mới quay lại quan sát Giang Thiên Đồng tỉ mỉ vài lần, thấy vóc người nàng xinh đẹp, khuôn mặt tuyệt mỹ lúc ẩn lúc hiện, lập tức mắt sáng lên, gấp chiếc phiến, tiến lên hai bước hỏi: "Vị cô nương này, xin hỏi phương

danh? Tại hạ Trịnh gia thành Hàng Châu, tên một chữ Thái, có thể biết cô nương ở nơi này quả thật là duyên phận, tại hạ thật là tam sinh hữu hạnh."

Giang Thiên Đồng: "..."

Nói lời hay tiếng ngọt hồi lâu cũng không thờ gấp, hẳn là ai vậy?

Nghe nam tử kia tự giới thiệu, Hề Ngọc Đường không nói gì, chỉ ho khan hai tiếng.

Một Hàn vừa đi lại tới một Thái.

Dáng vẻ này của Trịnh Thái, rõ ràng là đang bắt chuyện, nhưng Giang Thiên Đồng là ai? Từ nhỏ đến lớn không biết đã được người ta bắt chuyện bao lần, trực tiếp làm ngơ như không thấy, quay lại nhìn về phía Hề Ngọc Đường, ánh mắt như đang viết: 'Muội có thể trừ bạo giúp dân không', hết như nếu nàng không đồng ý thì thiên lý bất dung.

Hề Ngọc Đường nhìn lướt qua Tiết Dương, người sau thấy thế, lập tức ra khỏi sau quầy: "Hóa ra là Trịnh nhị công tử, thất lễ thất lễ, xin mời các vị lên lầu hai. Đồ lúc trước ngài đã đặt, giờ Tiết mỗ sẽ lấy cho ngài xem qua nhé?"

Bình thường khi đối đãi với khách quý, mọi cửa hàng đều có nhã gian riêng, mà vị Trịnh Thái này rõ ràng là khách quen của Hàn Mặc Hiên, không khéo nên mới đụng phải bọn họ mà thôi.

Trịnh Thái xua tay: "Không vội, chờ gia nói xong đã." Vừa nói vừa nhìn về phía Giang Thiên Đồng: "Không biết tông môn của nữ hiệp là nơi nào? Mỗ có lòng muốn kết bằng hữu với cô nương, không biết ý cô nương thế nào?"

Giang Thiên Đồng: "..."

Thấy nàng im lặng không nói, Trịnh Thái suy nghĩ một chút, vẫy tay với gã sai vặt ăn nói lỗ mãng khi nãy, người sau cẩn thận nghe, còn chưa kịp mở miệng đã bị chủ tử của mình đập một cước ra ngoài: "Còn không mau bồi tội với vị cô nương này đi! Miệng chó không mọc được ngà voi!"

Gã sai vặt kia mang về mặt đầy mồ hôi, thấy chủ tử nhà mình đang lạnh lùng nhìn hắn, lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nước mắt giàn giụa xin nữ hiệp kia đừng giết hắn.

Chuyện chuyển biến quá đột ngột, Giang Thiên Đồng có phần bối rối, vô ý nói: "Ai cần giết người?"

Thấy nàng đã tiếp lời, Trịnh Thái vui vẻ ra mặt, bỏ qua thủ hạ, không quan tâm tiếp tục nói: "Cô nương, là thủ hạ vô năng, hôm nay đắc tội với cô nương và hai vị thiếu hiệp, nếu tại hạ đã là chủ nhân, mời người tới Vọng Tương Lâu bồi tội!"

Nói xong, hắn thoải mái bái một bái với Giang Thiên Đồng, ngay sau đó đứng thẳng người cười nhìn ba người.

Thẩm Thát ở bên cạnh không nhịn được sắp phì cười, Hề Ngọc Đường cũng hơi kinh ngạc, tên Trịnh Thái này chính là một nhân tài, co được dẫn được, giờ mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao?

Tiết Dương ở bên cạnh thấy vẻ mặt của giáo chủ nhà mình có chút đặc sắc, vội ho khan một tiếng: "Trịnh nhị công tử..."

Trịnh Thái không nhịn được mà xoay người, đột nhiên cảm chiết phiến vung lại đây, Tiết Dương muốn tránh, Hề Ngọc Đường lại khê liếc mắt sang, Tiết Dương vốn có thể tránh lại cố chôn chân tại chỗ, trừng mắt nhìn bản thân bị điểm huyệt cảm.

Tiết Đường chủ vô cùng ai oán.

Đường đường là đường chủ Giang Nam đường của Huyền Thiên, lại bị một tên ẻo lả như thế điểm huyệt...

Trong lúc Trịnh Thái ra tay, Hề Ngọc Đường và Giang Thiên Đồng đã nhìn thấu võ công của hắn cũng thuộc hàng tiêu chuẩn, thông thạo thủ pháp điểm huyệt, vận hành chân khí thông thuận, ra tay lưu loát, không có động tác thừa, nhưng đặt chút thực lực này trong mắt hai người thì vẫn không đáng chú ý. Hai người liếc nhau, lòng có phần đề phòng.

Chế trụ Tiết Dương thành công, Trịnh Thái lại cười rộ lên, mở chiết phiến, phong lưu không tằn: "Cô nương..."

"Không cần." Giang Thiên Đồng lập tức lạnh giọng mở miệng: "Ta và người không quen không biết, xin công tử tự trọng."

"Tuy không quen, nhưng có thể gặp nhau thì đã là duyên phận, cô nương, hiện tại chẳng phải ta và cô đã quen rồi đấy sao?" Trịnh Thái nói lời vô cùng dịu dàng, tự nhiên hào phóng, không thêm đề ý tới sự lạnh nhạt của người trước mặt.

Đại khái đây là lần đầu tiên Giang Thiên Đồng có cơ hội gặp được một kẻ có thể thể hiện sự không biết xấu hổ đến một mức độ như thế, trong chốc lát có hơi ngẩn người, hơi tức giận cắn răng: "Cãi chày cãi cối!"

Nói xong lại ngẩng đầu nhìn về phía Hề Ngọc Đường: "Sur huynh! Huynh nói một câu không được à!!!"

Người ta nói với người người lại bảo ta nói!

Mầm mống bạo lực trong cơ thể của Giang muội từ lại sắp bạo phát.

"Vị này chính là sư huynh của nữ hiệp sao? Thất kính." Trịnh Thái nhìn về phía Hề Ngọc Đường: "Thiếu hiệp quả là một nhân tài, nhân trung long phượng."

Hề Ngọc Đường có chút an ủi vỗ vỗ vai Giang Thiên Đồng, mở miệng: "Không dám nhận tiếng khen này của Trịnh công tử, có điều hôm nay sắc trời đã tối, nếu Trịnh công tử thật sự tin vào duyên phận như thế, cho rằng tất cả đều là duyên, thì mua nghiên mực là duyên, gặp phải công tử là duyên, chúng ta không rảnh để ăn cũng là duyên. Đã có duyên như thế, nhất định cũng sẽ có duyên gặp lại."

Trịnh Thái: ...

Thẩm Thất quay đầu sang chỗ khác, vai run lên cầm cập, Hề Ngọc Đường tiếp tục dứt khoát: "Cáo từ."

Nói xong, không chờ Trịnh Thái phản ứng đã dẫn Thẩm Thất và Giang Thiên Đồng rời đi.

Sau khi đi ngang qua người gã sai vặt còn đang quỳ kia, trong nháy mắt nàng vung tay lên, một luồng chân khí được phóng ra, cũng không quay đầu lại, nói: "Nếu đã không muốn nói thì đừng nói nữa."

Nét mặt của Trịnh Thái có chút cứng nhắc, nhìn về phía gã sai vặt, chỉ thấy đôi phương ôm cổ họng ngã xuống đất đầy đau khổ, lại chỉ có thể phát ra vài tiếng rên rỉ, sau đó ngay cả một chữ cũng không thể nói ra, trước mắt tối sầm.

Hắn không ngăn cản, trừng mắt nhìn ba người rời khỏi, híp mắt, lại nháy mắt với thủ hạ, đôi phương lập tức hiểu ý, im lặng đi theo.

Chỉ cần người ở thành Hàng Châu, hẳn không tin bọn họ không có cơ hội gặp lại.

Chuyện không ngờ tới chính là, ban đầu Trịnh Thái không những không theo được tới nơi nghỉ chân của ba người, ngay cả người theo dõi cũng mất tích, càng không ngờ được, hẳn lại có thể gặp được một trong số ba người nhanh như vậy.

Hai ngày sau, Túc Hoa Lâu, nhả gian Vị Ương Cư.

Ngơ ngác nhìn những mỹ nhân xung quanh, còn có Hề Ngọc Đường đang dùng nụ cười dịu dàng dân dã nơi thôn quê mà nhìn hắn, trong nháy mắt Trịnh Thái không thể phản ứng kịp, chờ tới lúc hắn đang nghĩ xem mình đã gặp đôi phương ở nơi nào, đôi phương đã bắt chuyện mời hắn ngồi xuống.

Hôm nay là ngày đường chủ Giang Nam đường Vu Dương của Huyền Thiên giáo chính thức mở tiệc chiêu đãi vô lâm tài tử ở Hàng Châu, năm ngày trước hắn lại nhận được thiệp mời. Huyền Thiên nay như mặt trời ban trưa, địa bàn ở Giang Nam cũng ngày một được khuếch trương, có thể làm đường chủ Giang Nam đường, nhưng vẫn thần bí không lộ mặt, những thế gia môn phái ở Hàng Châu đã sớm đoán xem ai là đường chủ Giang Nam đường, nhưng không ngờ, đôi phương đã từng gặp hắn!

"Là người..." Trịnh Thái kinh ngạc kêu lên, ánh mắt đảo qua trên người nữ tử đang dịu dàng rót rượu trước mặt, trong mắt có chút vẻ kinh ngạc lóe lên.

"Là ta." Hề Ngọc Đường cười: "Thực sự là để trả lời câu nói kia của nhị công tử, duyên phận của ta và người không cạn."

Trịnh Thái bị ngắt lời, sắc mặt không tốt lắm, dừng một chút, lại cười: "Đường chủ thật vui tính."

Nói xong, vén vạt áo, ngồi xuống giữa đám người.

Vị Ương Cư là nhả gian lớn nhất Túc Hoa Lâu, lầu gác lộ thiên, trường sa trải dài, khúc thủy lưu thương, từ trước đến nay chỉ dùng để tiếp đãi khách quý, mà Vu Dương của Huyền Thiên giáo có thể dùng nơi này không nói, còn có thể mời hoa khôi nổi danh Hàng Châu là Thiệu Quang tới.. mọi người ở Giang Nam đều biết bối cảnh của Túc Hoa Lâu rất sâu, mặt mũi của Huyền Thiên... cũng thật là lớn.

Những người đang ngồi đều là các đệ tử thế gia môn phái nổi tiếng của Giang Nam, ngoại trừ Trịnh gia, còn có Thu Vũ Sơn Trang, Lăng gia, Triệu gia, Thôi gia, Cực Dao Bang, Thiên Hạc Môn, Thanh Diễm Bang, còn có Thập Bát Thủy Trại, mỗi người đều dẫn theo người hầu của mình.

Mà bị đường chủ Vu Chính của Giang Nam đường trong truyền thuyết này, ngoại trừ Thiệu Quang bên người và vài thị nữ tiếp khách, lại không có bất cứ thuộc hạ nào.

Phản ngạo khí này, thật sự làm người ta kinh sợ.

Địa giới Giang Nam, những người đang ngồi đây không ai không nhận ra đôi phương, thấy có thể tới đều đã tới, nhưng vẫn không thấy Hề Ngọc Đường nói chuyện, như vẫn còn đang đợi người, lại không nhin được nảy sinh chút nghi ngờ, liên tục nhìn về phía cửa.

Cuối cùng, cùng với vài tiếng ho khan dứt quãng vọng từ xa đến, hai bóng người một trước một sau đến gần, không biết là ai hít sâu vào một hơi, lực chú ý của mọi người trong nháy mắt đều tập trung trên người vừa tới.

Chỉ thấy người phía trước mặc một bộ trường sam thâm ám văn chi bạc, dáng người cao gầy, mái tóc đen dài được vấn đơn giản bằng một chiếc trâm bạch ngọc, để lộ vầng trán tròn bóng và gương mặt tuấn tú phi phạm tái nhợt, toàn thân có phần xa cách mà tự tại, bước chân không nhanh không chậm,

hết như từng bước đi đều đã được đo đạc cẩn thận, bộ bộ sinh liên, từng tắc như vàng.

.... Thiếu chủ Việt gia??

Người đến lại là thiếu chủ Việt gia Việt Thanh Phong??

Tất cả mọi người đều như ngừng thở, mà người tiến vào Vị Ương Cư vẫn một mạch đi ngang qua trước mặt mọi người, lúc này tất cả mới vững tin, Thiếu chủ Việt gia Cô Tô... đến thật rồi.

Hắn lạnh nhạt nâng mắt, nhanh chóng nhìn lướt qua tình hình quanh người, mắt dừng ở Thiều Quang bên người Hề Ngọc Đường một chút, đáy mắt có phần bất đắc dĩ.

"Việt thiếu chủ, người đến chậm."

Độ cong bên môi Hề Ngọc Đường mở rộng, cười túm túm nhìn sang, thấy hắn mang vẻ mặt vạn năm không đổi bước tới, không nhận được lại bắt đầu trêu chọc: "Người cuối cùng đã đến, nhưng phải phụ trách trả tiền."

Vừa nói xong, trông mắt đám người xung quanh đã suýt rơi ra ngoài, khiếp sợ nhìn sang, hận không thể phát huy nỗ lực đến tận cùng.

Việt Thanh Phong thăm than.

Hắn biết mà.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hoa khôi Thiều Quang của Túy Hoa Lâu thành danh đã lâu, từ lúc vào nghề liền bắt đầu bán nghệ không bán thân, cảm kì thi họa mọi thứ đều tinh thông, ngoại trừ dung mạo vào dáng vẻ tuyệt mỹ, còn có giọng nói vô cùng uyển chuyển, hết như oanh yến, khi nói chuyện có thể làm dịu lòng người.

Tinh tinh Thiều Quang rất kiêu ngạo, không dễ dàng chịu lộ diện, danh hiệu băng sơn mỹ nhân tồn tại đã lâu, người bình thường đừng mong thấy nàng cười một tiếng, chỉ thấy mặt thôi đã khó, bao người vung tiền như rác vì muốn thấy mỹ nhân cười một tiếng, chỉ cần nàng bước ra, sợ rằng không cần làm gì, cứ ngồi im như thế đã có một đống người cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Mà bây giờ, Thiều Quang đang bình tĩnh ngồi bên cạnh đường chủ Giang Nam đường của Huyền Thiên giáo là Vu Dương, mặc dù vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng như trước, nhưng vẫn khiến cho các vị tân khách phải hành động dè dặt, sợ làm kinh động đến vị mỹ nhân Giang Nam này. Thình thoảng nhìn thoáng qua có thể thấy nàng đang liếc mắt đưa tình với Vu Dương đối diện, chút kiêu ngạo và quyền rũ toát ra từ trong xương tủy hết như một đôi tay trắng nõn không ngừng gây đàn trong lòng người, khiến hô hấp của tất cả có chút không thoải mái.

Vu Dương lười biếng ngồi nơi đó, bên người có một thanh trường kiếm, trên người mặc cẩm bào sơn thủy màu trắng, khoe môi chứa ý cười, ánh mắt thâm thúy hơi cong lên, cả người thoát nhìn rất vô hại, hết như một tiểu thiếu gia nhà giàu mới nổi vừa bước vào giang hồ, nhưng khí chất của hắn lại quá khó đoán, cho dù bên người có Thiều Quang, vẫn không thể lấy đi chút quan tâm nào của hắn.

Hôm nay Giang Nam đường Huyền Thiên giáo mở tiệc chiêu đãi thiếu niên hào kiệt trong Giang Nam, nhưng tình cảnh này lại giống như Vu Dương hắn muốn chào hỏi võ lâm Giang Nam, nói cho bọn họ biết, ta đến rồi, tiếp theo Huyền Thiên giáo chúng ta sẽ hành động, trước lúc đó, ta muốn chào hỏi một phen, còn khi trở về muốn báo cáo thể nào với đám trưởng lão nhà các người, thì tùy.

Tuổi hắn còn quá trẻ, vì vậy phương pháp chào hỏi hắn lựa chọn chính là kết bằng hữu với người cùng thế hệ. Cách này rất an toàn, cũng dễ dàng rút ngắn khoảng cách, nhưng tại sao lại là ở Túy Hoa Lâu! Cứ cho rằng Túy Hoa Lâu không có vấn đề, nhưng tại sao còn mời Việt thiếu chủ?

Phải biết rằng, thiếu chủ Việt gia luôn giữ mình trong sạch, vì trong người nhiều bệnh mà quanh năm luôn trú trong nhà, đừng nói đến việc vào thanh lâu, ngay cả ngày thường, vạn năm cũng không thấy mở tiệc chiêu đãi một lần, dần dần, đóa hoa cao ngạo như tiên nhân kia lại biến thành trích tiên hạ phàm thích vui thú rồi sao? Hoàn toàn không thể tin được!

Một Thiều Quang, một Việt Thanh Phong, khiến cho không khí trong Vị Ương Cư trở nên nặng nề chưa từng có. Nhưng Vu Dương, hay Hề Ngọc Đường không hề để ý. Những người này có đứng ngồi không yên hay không, thì bữa tiệc này vẫn phải tiến hành tiếp.

Thiều Quang cũng được, Việt Thanh Phong cũng được, những thứ này không thể đại diện cho thực lực của Huyền Thiên, nhưng lại có thể khiến cho bọn họ hứng thú với thân phận của nàng, như vậy là đủ.

Nàng phải khiến lời nói của mình có thể đi sâu vào lòng bọn họ, thế càng tốt hơn.

Từ lâu quá nghiêm trang, Túy Hoa Lâu lại vừa vắn.

Ca vũ rượu ngon, mỹ nhân uyển chuyển yếu điệu, gió đêm nhẹ nhàng, tiếng đàn du dương, cho dù không khí lúc trước thế nào, ba tuần rượu, toàn bộ Vị Ương Cư đã bắt đầu có tiếng cười. Hề Ngọc Đường ăn một chút thì dừng đĩa, cười nhìn những người khác vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, Thiều Quang ở bên cạnh châm rượu giúp nàng, thỉnh thoảng còn nói thăm dò câu, Việt Thanh Phong từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc, thỉnh thoảng còn ho khan vài tiếng, cô nương hầu hạ bên người hẳn bị ảnh hưởng bởi khí chất quá mức cường đại mà không dám vọng động, chỉ uất ức ngồi xuống, cách một khoảng khá xa, dù vậy trên mặt vẫn mang theo chút vẻ kiêu ngạo, khí chất mỗi lúc một đoàn chính, rất sợ làm vị bên cạnh nổi giận.

Mất thấy thời gian đã đến, Hề Ngọc Đường phát tay cho vũ cơ lui, mọi người dần ngừng đưa nhìn lại, trong lòng đều có một giọng nói vang lên: 'Đến rồi.'

"Rất cảm ơn các vị đã đến dự buổi tiệc hôm nay." Nàng cười nói: "Thân phận của Vu mỗ, hẳn các vị ngồi đây đã biết, vậy cứ đi thẳng vào vấn đề thôi."

"Sợ rằng các vị đều đang nghi ngờ vì sao hôm nay Vu mỗ lại mở tiệc tại Túy Hoa Lâu... Thật ra Vu mỗ là một kẻ phạm tục, nghe đại danh của Thiều Quang cô nương đã lâu, nếu đã đến Giang Nam thì rất muốn nhìn thấy người, nhưng lại sợ người nhỏ, lời nhẹ, Thiều Quang cô nương không nể mặt, lúc này mới mượn lá cò lớn, vừa muốn kết giao bằng hữu với các vị, vừa mượn chuyện gặp người."

Nàng dừng một chút, ngưng ngừng cười lộ lên.

"Tâm tư tiểu đệ hơi phức tạp, mong các vị đừng chê cười."

Vừa dứt lời, trong đám người có vài tiếng cười vang lên, bất tri bất giác, lòng dễ phòng của mỗi người với vị đường chủ này đã giảm đi rất nhiều, càng nhiều người để lộ ý vị sâu xa. Chỉ có Việt Thanh Phong và Trịnh Thái, người lười phản ứng với nàng, người còn lại thì đang suy nghĩ tới cảnh gặp gỡ không mấy suôn sẻ vài ngày trước, nhớ đến dáng vẻ ra tay ngoan độc của hắn, theo bản năng không dám tin hắn là người bình dị gần gũi đến vậy.

Hề Ngọc Đường để mặc những tiếng cười kia vang lên, một lát sau lại nói: "Chẳng qua cũng rất hân hạnh được tiếp đón các vị, tại hạ vẫn không dám quên trên người vẫn còn hư danh của một vị đường chủ, phải tận trách một chút. Vạn sự khởi đầu nan, lần lộn ở Giang Nam này, Vu mỗ vẫn cần có sự giúp đỡ của các vị, lỡ như có việc làm không xong, có người tố cáo Vu mỗ lên giáo chủ, sợ rằng Vu mỗ lợi bất cập hại (lợi không bù được hại)."

Những người đang ngồi đây có ai là không có chút mặt mũi ở vùng này? Đưa tay không đánh người cười, ai cũng thích nghe mấy lời khen, thấy Hề Ngọc Đường tự hạ thấp bản thân, tất nhiên cũng phải vui vẻ cổ động.

"Ha ha ha ha.... Vu đường chủ thật hài hước!" Trong tiệc, một người đến từ Cực Đạo Bang lên tiếng đầu tiên: "Tại hạ Tả Minh của Cực Đạo Bang, xin kết giao tình với đường chủ!"

"Rất cảm ơn Tả đại ca." Hề Ngọc Đường cười vô cùng hài lòng.

Những người khác lần lượt đáp lời, dù sao cũng là người đứng đầu một phân đường của Huyền Thiên giáo, mặt mũi vẫn rất nặng.

Hề Ngọc Đường lần lượt tạ ơn từng người, tiếp tục nói: "Nếu các vị đã đồng ý nể mặt tiểu đệ, vậy Vu mỗ cũng không dám giấu diếm thêm, quả thật có một việc đang muốn thương thảo cùng những người đang ngồi đây."

Nàng nhìn thoáng qua Thiều Quang bên người, người sau lập tức hiểu ý, khẽ nâng tay, bảo các cô nương khác lui ra ngoài, mình thì tiếp tục im lặng ngồi đó, không có ý định lui đi.

Hề Ngọc Đường hài lòng vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, nghiêm mặt nói: "Các vị cũng biết, sau mỗi kì đại hội võ lâm đều là thời gian chiêu mộ nhân tài tốt nhất của các môn phái, Huyền Thiên ta cũng không phải ngoại lệ. Năm vừa rồi Huyền Thiên vẫn thu nạp người ở Giang Nam, nhưng năm nay thì khác, Giang Nam đường chúng ta không định ra tay."

... Cái gì?

Bỗng chốc mọi người ngẩn ra, sững sờ nhìn về phía Hề Ngọc Đường, như không thể tin được thứ bọn họ vừa nghe.

Bọn họ có hiểu đúng lời tên Vu Dương đó nói không? Huyền Thiên giáo muốn ngừng cạnh tranh thu nạp đệ tử lần này sao?

Phải biết rằng nơi đây là Giang Nam! Là nơi nhân tài nhiều nhất của Đại Tấn, rất nhiều đại môn phái ngày trước đến nay bị chia năm xẻ bảy đều bắt nguồn từ Giang Nam, phía sau còn có biết bao môn phái nhỏ tồn tại, những người đang ngồi đây có ai là không biết? Ai lại không muốn cướp một phần lợi trên chén canh như thế? Có lần nào lại không từ thủ đoạn để tranh đấu trong những lúc này?

Lời Hề Ngọc Đường nói như một quả đạn pháo, yên lặng ném vào trong sóng ngầm xảo quyệt của võ lâm Giang Nam, người giật mình không chỉ có bọn họ.

Một môn phái, nền móng để có thể tiếp tục duy trì là gì? Là nhân lực! Không có đệ tử, lấy đâu ra môn phái? Không có máu tươi thì lấy gì để kéo dài? Không cần nói đến Giang Nam những năm gần đây nhân tài xuất hiện lớp lớp, giang hồ bình lặng không dậy sóng, thời kì thống trị của Tư gia triều Đại Tông qua bao nhiêu thăng trầm cũng đã tiến vào giai đoạn bình ổn, chính là vì muốn nghỉ ngơi lại sức phát triển thực lực, mà thu tay vào lúc này... Huyền Thiên giáo điên rồi sao?

Cả Vị Ương Cư chìm trong tĩnh lặng, mỗi người ở đây đều không ngừng tính toán, thậm chí có người sau khi nghe được tin này đã bắt đầu tính về tương

lai, không biết bước tiếp theo phải làm sao, đi về phải báo cáo thế nào, vân vân, không ngừng có vài gã sai vặt rời khỏi tiệc, vội vội vàng vàng ra ngoài báo tin, cảnh tượng rất buồn cười.

"Vu đường chủ." Cuối cùng, Mặc Cẩm của Thu Vũ Sơn Trang lên tiếng: "Chuyện này rất quan trọng, xin ngài nói rõ."

Hề Ngọc Đường nhìn thoáng qua Mặc Cẩm, trong đầu thoáng qua tư liệu Tiết Dương đã chuẩn bị cho nàng lúc trước. Người này là thiếu chủ của Thu Vũ Sơn Trang, thực lực trác tuyệt, về ngoài tuần mỹ, còn trẻ tuổi đã là song kiệt ngang hàng với Dương Triều của Thập Bát Thủy Trại tại Giang Nam, đồng thời còn là thiếu hiệp nổi danh lừng lẫy trên bảng, nếu không có bất cứ ràng buộc nào, chắc chắn trên đại hội võ lâm sẽ có bóng dáng của hắn.

"Mặc thiếu trang chủ." Nàng chấp tay thi lễ: "Trăm nghe không bằng một thấy, Mặc thiếu trang chủ quả nhiên là nhân trung long phượng. Trước khi đi giáo chủ đã dặn Vu mỗ đưa đến cho lão trang chủ chút lễ vật, Vu mỗ còn đang đợi có dịp đến bái phỏng."

Mặc Cẩm không ngờ phụ thân nhà mình lại có giao tình với giáo chủ Huyền Thiên giáo, về mặt nhìn về phía Vu Dương thay đổi liên tục.

Hề Ngọc Đường cười, nghiêm mặt nói: "Các vị đừng nghi ngờ vội, lời Vu mỗ còn chưa dứt. Hôm nay mở tiệc chiêu đãi các vị là muốn lên tiếng kêu gọi trước thời hạn, dù Huyền Thiên giáo rời khỏi lần tuyển chọn đệ tử này, nhưng cũng không phải là muốn đứng ngoài cuộc, thật ra có một chuyện, vẫn muốn thương nghị với các vị một chút..."

"Không biết các vị có cảm thấy gần đây võ lâm Giang Nam của chúng ta có hơi đình trệ không?" Nàng rất không biết xấu hổ mà dùng tới chữ 'ta', trong nháy mắt đã kéo gần khoảng cách của bản thân và những người khác lại một bước: "Huyền Thiên giáo cũng chỉ muốn tìm ra một chút đột phá mà thôi, vì vậy mỗ có một đề nghị to gan, đã có được sự đồng ý của giáo phái trước khi rời đi, trước ngày hôm nay còn mặt dày tới Yên Vũ Thai ở thành nam, sau đó mới có buổi yến tiệc ở Túy Hoa Lâu này."

Mọi người nhìn Việt Thanh Phong.

Yên Vũ Thai là biệt viện của thiếu chủ Việt gia ở Hàng Châu, nhắc tới Yên Vũ Thai ở thành nam, chỉ có thể nghĩ tới vị này.

Chẳng trách hôm nay hắn lại tới, thì ra là vì vậy.

"Không biết đường chủ có đề nghị gì?" Dương Triều của Thập Bát Thủy Trại mở miệng. Hắn vừa trở về từ Lạc Dương không lâu, so với Huyền Thiên giáo, tình hình vài năm trở lại đây của Thập Bát Thủy Trại còn đáng xấu hổ hơn, đã sớm có dã tâm tới chuyện chiêu mộ.

Hề Ngọc Đường nhìn thoáng qua Dương Triều, nói: "Mỗ muốn mượn lực sau lưng chư vị, chinh đồn võ lâm Giang Nam."

Vừa nói xong, mọi người lại giật mình.

Hôm nay bọn họ đã bị kinh sợ mấy lần vì vị đường chủ này.

"Chinh đồn?" Tà Minh nhíu mày mở miệng: "Là ám chỉ kết minh sao?"

"Đúng là như vậy." Hề Ngọc Đường có chút tán thưởng nhìn hắn: "Ta và các người đều có ý muốn tiến thêm một bước, khổ nỗi lại bị ràng buộc khá nhiều, vì sao lại không liên thủ? Liên thủ không có nghĩa là trừ khử tông môn, chỉ là thay đổi những gì cần thay đổi trên hình thức mà thôi, chỗ tốt của việc này, Vu mỗ không cần nhiều lời, lòng các vị tự hiểu rõ."

Sắc mặt mọi người khê biến, cùng trầm mặc.

Liên thủ, nói cách khác là muốn có một thứ như Giang Nam bang xuất hiện, việc liên thủ này rất có lợi, nhưng vấn đề gặp phải là làm sao để phân chia lợi ích. Huyền Thiên giáo vẽ ra cho bọn họ một chiếc bánh lớn, cũng chưa nói phần bánh này là ngọt ngào hay đau khổ, là rượu hay là độc, chính vì vậy, bọn họ mới không nhận được mà muốn thử một lần.

Thấy mọi người đều trầm tư, Hề Ngọc Đường lại châm thêm một cây thuốc: "Việc này ta đã báo lên nội bộ Huyền Thiên, lúc này mới dám đưa ra lời đề nghị. Vu mỗ đã xin ý kiến, có thể dâng hai bộ công pháp ra để chứng minh lòng thành, một bộ 'Thanh Dao Kiếm Pháp' do giáo chủ sáng chế, bộ còn lại là 'Cuồng Phong Đao Pháp', đảm bảo không tham dự chiêu mộ, chỉ chọn vài ba người mang tính tượng trưng... Dù sao cũng cần phải có đôi lời với người trong giáo."

"Cái gì? 'Cuồng Phong Đao Pháp'?" Vừa dứt lời, Tà Minh khiếp sợ đứng bật dậy: "Chính là đao pháp đã thất truyền từ sáu mươi năm trước đó sao?"

Hề Ngọc Đường gật đầu: "Đúng vậy."

Tà Minh sờ sờ tròng mắt: "Mặc cho truyền đọc tham khảo, còn có thể sao chép?"

"Đương nhiên."

"..."

Huyền Thiên giáo điên rồi!!

Mọi người tròn mắt há hốc mồm.

Có người đưa mắt nhìn về phía Việt Thanh Phong vẫn luôn một mực trầm mặc không thảo luận vấn đề, chỉ thấy người sau mang vẻ mặt bình tĩnh, dường như không có gì phản đối với lời Vu Dương nói, nhưng cũng không có ý ủng hộ. Chuyện hôm nay quá mức kinh người, thiếu chủ Việt gia không lên tiếng, không ai dám tỏ thái độ ngay lúc này.

Hề Ngọc Đường yên lặng thu hết vẻ mặt của những kẻ đang ngồi dưới kia vào mắt, cười: "Đương nhiên, mục đích chính hôm nay của Vu mỗ vẫn là kết giao bằng hữu với các vị, kết minh là chuyện trọng đại, không nên quyết định lắm. Chư vị có thể đợi trở về rồi bàn bạc một chút, không vội, không vội."

... Mọi người tiếp tục im lặng.

Không vội sao?

Sao lại không vội?

Mắt thấy không ổn liền ra đòn nặng tay như thế, Huyền Thiên các người đúng là rất được!!

"Trịnh mỗ có chuyện không hiểu, không biết Vu đường chủ có thể giải đáp hộ được không?" Trịnh Thái vẫn luôn im lặng đã mở miệng.

Hề Ngọc Đường nhìn sang, cười gật đầu.

Trịnh Thái do dự một chút, nói: "Với Vu đường chủ mới tới Giang Nam sẽ có điều này không biết, tuy chúng ta chỉ có chút danh mỏng, nhưng cũng không thể thương lượng quyết sách trọng đại như vậy với trưởng bối trong nhà... Việc quan trọng như vậy, vì sao lại nói với chúng ta trước?"

Đang nói, trong tiệc có người vô thức gật đầu.

Trịnh Thái đã nói ra nghi vấn trong lòng bọn họ, bọn họ cũng rất muốn biết, lúc này Vu Dương đã có dã tâm, vì sao không trực tiếp đến tìm người có quyền quyết định phía sau lưng bọn họ?

Hề Ngọc Đường thăm liếc Trịnh Thái, khẽ môi nhếch lên thành ý cười nhạt: "Hôm nay Vu mỗ đến để kết giao bằng hữu, cũng không phải đến để bàn chuyện kết minh. Đã kết giao bằng hữu, đương nhiên phải lựa chọn thể hệ giao hảo thích hợp... Còn yêu cầu vừa rồi, Trịnh nhị công tử đã quá khiêm tốn rồi, sức nặng của chuyện này, Vu mỗ vẫn biết. Vốn dĩ hôm nay lại nói chuyện này, thứ nhất là vì đột chiêu mộ sắp tới, thứ hai, là vì biểu lộ thành ý của mỗ."

Nàng ngập ngừng: "Không biết Trịnh nhị công tử có hài lòng với đáp án của mỗ không?"

Trịnh Thái: "..."

Đã nói đến mức này, Trịnh Thái cũng không còn gì để nói.

Hề Ngọc Đường không nói gì thêm về chuyện kết minh mà bắt đầu mời mọi người tiếp tục nâng cốc ăn mừng, có điều hôm nay nàng đã ra đòn lớn như thế, không ai còn tâm tình tiếp tục, rất nhanh đã có một đám người vội vã cáo từ rời đi.

Yến hội đến đây xem như kết thúc, đương nhiên Hề Ngọc Đường sẽ không ép người ở lại, đứng dậy tiễn khách. Trịnh Thái ngồi lại đến cuối cùng, đây đưa cả buổi, cuối cùng vẫn phải gặng hỏi vấn đề đã ghen trong lòng một đêm.

"Vu đường chủ, vị cô nương đi cùng ngài mấy ngày trước..." Hắn có chút ngượng ngùng.

Hề Ngọc Đường nhíu mày: "Trịnh công tử đang nói đến sư muội của ta sao?"

"Đúng vậy." Trịnh Thái gật đầu.

"Trịnh nhị công tử muốn hỏi điều gì?"

Trịnh Thái ngừng một chút, mở chiết phiến: "Tại hạ chỉ muốn kết giao bằng hữu với sư muội, đường chủ không cần đề phòng như thế."

Hề Ngọc Đường nhìn hắn bằng ánh mắt sâu xa, chuyển giọng: "Sắc trời đã muộn, Trịnh nhị công tử không định về sao? Hay đêm nay định ngủ luôn tại nơi này?"

Trịnh Thái: "..."

Nhìn hắn xanh mặt rồi đi, Hề Ngọc Đường cả người thoải mái trở về trong các, liếc mắt vẫn thấy Việt Thanh Phong còn đang ngồi bất động, vừa ho khan, vừa để Thiệu Quang ở cạnh chăm trà cho hắn, không biết Thu Viễn đã đi đâu, giờ này lại không ở cạnh.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua màn sa phía sau, thổi bay vài sợi tóc của hắn tới bên mặt Thiệu Quang, quán quanh búi tóc tinh xảo của nàng, tự dưng lại sinh ra chút cảm giác quyến luyến không nói nên lời.

Hề Ngọc Đường đứng tại chỗ, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn tóc hai người đang quấn vào nhau, ý vị trong đôi mắt đen lan tràn.

Việt Thanh Phong dùng ho khan, đột ngột ngẩng đầu nhìn sang, Hề Ngọc Đường thu hồi tầm mắt, bữu môi đi tới: "Sao vậy, mới đi một lát, Thiều Quang cô nương lại định bỏ ta rồi sao?"

Thiều Quang châm xong trà, lại nhẹ nhàng để xuống trước mặt Việt Thanh Phong, lúc này mới ngẩng đầu lên, nơi đuôi mắt lướt qua chút ý trách móc: "Bên người công tử còn có chỗ cho Thiều Quang sao?"

Hề Ngọc Đường cười, tiến kéo rồi trực tiếp ôm nàng vào lòng, rồi khỏi Việt Thanh Phong: "Vậy cũng không cho nàng đi lấy lòng hần."

Thiều Quang lập tức che miệng cười khê: "Được được được, Việt thiếu chủ là của công tử, Thiều Quang không cướp."

Hề Ngọc Đường: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong nói chuyện không tiện để người ngoài nghe thấy, vì vậy sau khi Thiều Quang dùng ánh mắt đầy sâu xa nghiên cứu hai người một lúc thì đã khinh thường xoay người rời đi rồi. Trước khi đi vẫn không quên dặn dò Hề Ngọc Đường, nếu có thời gian rảnh phải tới thăm nàng, không được mỗi ngày trong mắt đều chỉ có nỗi mình Việt thiếu chủ.

Khỏe miệng Hề Ngọc Đường co rút, chỉ xem như không nghe thấy.

Đêm khuya, gió lớn dần, mây đen tụ trên đỉnh đầu, màn đêm đen kịt không có cả một vì sao, không khí hơi ẩm ướt, mang theo hơi đất nồng nặc.

Mưa sắp đến.

Hề Ngọc Đường châm cho mình chút trà tiêu rượu, Việt Thanh Phong thờ dài, cả Vị Ương Cư im lặng khác thường, sân ngoài Túy Hoa Lâu ngày càng ồn ào náo nhiệt. Hai người ngồi đối diện không nói gì, chỉ tự suy nghĩ, không có chút cảm giác xấu hổ nào, chỉ cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

Yến tiệc ở Túy Hoa Lâu chỉ là một phần trong kế hoạch của bọn họ, ý then chốt không phải là báo cho đám Giang Nam tài tuần đó về chuyện kết minh, mà là sau khi bọn họ trở về sẽ bẩm báo lại thế nào. Mục tiêu của Hề Ngọc Đường cho tới nay đều là những thế lực phía sau bọn họ.

Hành động này nhằm hai mục đích, một là tranh giành tài nguyên của võ lâm, hai là chống lại Vũ Sơn, cuối cùng đều nhằm vào Âu Dương Huyền. Thủ đoạn để báo thù Âu Dương Huyền có rất nhiều, một trong số đó là rút củi dưới đáy nồi lôi kéo tông môn đời sau của ông ta, chỉ cần Giang Nam Bang được dựng nên, Hề Ngọc Đường tin chắc, nơi bị đá kích nhất hần là Đoạn Nhạc Môn, Lăng Tiêu Các, Huyết Sát Điện. Đứng thấy vẻ ngoài trông như lần này Huyền Thiên giáo sẽ phải chịu chút thua thiệt, thật ra chỗ tốt còn ở phía sau.

Chặt đứt tông môn đời sau của Âu Dương Huyền, là tác dụng lớn nhất trong hành động lần này của nàng. Thực hiện xong những thủ đoạn này, nàng không tin lão ta không đau.

Đương nhiên, việc dựng lên Giang Nam Bang cũng có lợi trong việc nắm giữ tin tức của Tử Vi Lâu và Đường gia. Đây là một mũi tên trúng nhiều con chim, lợi ích phía sau chuyện này, nàng không tin những môn phái ở Giang Nam này không động tâm. Chuyện nàng cần làm chính là kiên trì chờ bọn họ tìm tới cửa.

Lần sau, có lẽ người nàng đối mặt sẽ không còn là đám thanh niên tuần kiệt này, mà là mấy lão cáo già phía sau lưng bọn hần.

Mà sở dĩ Hề Ngọc Đường tìm Việt Thanh Phong để hợp tác, cũng là vì muốn mượn danh nghĩa của Việt gia Cô Tô. Đây là cục diện đôi bên cùng có lợi, Việt Thanh Phong không có lí do nào để từ chối, vì vậy hôm nay hần đến đây.

"Khụ khụ khụ... Thiều Quang là người của nàng ư?" Việt Thanh Phong lên tiếng phá vỡ sự yên lặng trước.

Có Thiều Quang bố trí, vòng ngoài còn có Giang Nam đường và Việt gia trấn thủ, cửa là Thu Viễn, chỗ tối có ám vệ Việt gia, Vị Ương Cư như một thùng sắt an toàn, hoàn toàn không sợ có người nghe trộm, nói chuyện gì cũng vô cùng yên tâm.

Hề Ngọc Đường ngẩng đầu, không thừa nhận cũng không phản đối, đây là đang trao đổi tình báo, không phải thổ lộ tình cảm, đương nhiên nàng sẽ không nói chi tiết, chỉ đáp: "Túy Hoa Lâu không phải của ta."

Trong dự liệu.

Việt Thanh Phong cũng không cảm thấy khó hiểu. Hần biết từ trước đến nay Huyền Thiên Giang Nam đường luôn là nơi Tuyết Sơn coi trọng nhất, Giang Nam là nơi quan trọng, có nhiều gút mai phục cũng không có gì kì quái. Hần Mặc Hiên, Vọng Tương Lâu, Thiều Quang...

"Có biết kẻ đứng sau Túy Hoa Lâu là ai không?" Hề Ngọc Đường nhẹ giọng hỏi.

Việt Thanh Phong im lặng một lúc: "Mặt ngoài là của Hồng Mai Thường Đông gia, năm đó người này cũng là hoa khôi nổi danh của Giang Nam. Có điều người đứng sau lưng Hồng Mai Thường họ Thụ, khụ khụ, hẳn là người Trịnh gia. Mà phía sau Trịnh gia..."

Hề Ngọc Đường cười.

Hóa ra tất cả không ngốc.

Phía sau Trịnh gia, là Thỉnh Vũ Các.

"Lân này người ra giá quá lớn, bằng lòng giao cả Cuồng Long đao pháp ra sao?"

Nàng lười biếng nhìn nam tử trước mặt, người sau cười cười: "Cũng không phải thứ gì đáng tiền."

Hắn vốn định đưa 'Yêu Nguyệt cầm phổ' của Tạ gia, ngẫm lại lại thấy nó quá chói mắt, cũng ít thấy ai lấy cầm hội võ, không dễ dùng như Cuồng Phong đao pháp. Những thứ như thế này, chỗ của hắn có rất nhiều, thay vì cứ để không, không bằng tung ra khi thời cơ thích hợp.

"Chặc."

Thật có tiền.

Hề Ngọc Đường bĩu môi, lại rót trà cho mình.

"Khụ... Thanh Dao kiếm quyết thật sự là do lão giáo chủ sáng tạo sao?" Việt Thanh Phong

Người đối diện hơi nhướn mày, có chút cân nhắc mà nhìn hắn: "Đây có tính vào hai vấn đề ta đồng ý trả lời người không?"

Việt Thanh Phong giật mình, cười lắc đầu.

Nàng quá xảo quyết, không cần thận chặc chắn sẽ sa bẫy. Tuy hắn không sợ bị tổn hại, nhưng cũng không muốn món lời khó khăn lắm mới có được lại bị lỗ như thế này.

Uống một hớp trà lạnh, Hề Ngọc Đường khẽ dịch người, nằm xuống trên tháp mềm cạnh Việt Thanh Phong, tay gối sau đầu. Hôm nay nàng uống hơi nhiều rượu, nha đầu Thiều Quang kia quá âm hiểm, rượu chuẩn bị cho nàng khác với mọi người, lúc này bắt đầu ngấm, có hơi choáng.

Biết rõ kẻ tiếp nàng còn có việc muốn làm mà còn chuẩn bị rượu mạnh như vậy.

Đây là không muốn để nàng đi sao?

"Hôm nay tâm tình ta tốt, tặng không cho người một tin, lần sau sẽ không may như vậy đâu." Nàng khép hờ mắt suy tư, nhìn màn che đang bị gió đêm thổi bay phất phơ trên đỉnh đầu: "Thứ ông ấy để lại, chỉ có Lăng Vân bộ pháp."

Ông ấy, là chỉ Hề Chi Mặc.

Sở học của Hề Ngọc Đường chứa nhiều kỹ năng, nhưng đến từ phụ mẫu của nàng thì chỉ có Lăng Vân Bộ của Hề Chi Mặc và ám khí Đường Môn của Đường Chi Yên. Giống như đạo trước khi nàng né Bạo Vũ Lê Hoa Châm trên lối đài, đồ của Đường gia, từ nhỏ nàng đã dùng để chơi.

Hề Chi Mặc một đời ma đầu, võ công đạt đến tuyệt hảo, sau khi võ lâm minh chủ Trác Chính Dương chết, ông chính là người đứng đầu băng anh hùng, nội công tâm pháp được thừa hưởng từ đâu không người biết, nhưng võ công tự nghĩ ra rất nhiều, có thể so với bất cứ tông môn truyền thừa trăm năm nào.

Nhưng ông chết quá sớm, công pháp kịp chép lại chỉ có Lăng Vân Bộ.

Hề Ngọc Đường vốn có suy nghĩ khác với đám người cổ đại này, nàng không hề coi trọng công pháp như những thế gia kia, cái gì mà truyền chính không truyền thứ, truyền nam không truyền nữ, truyền đệ tử mình không truyền người khác... Dưới cái nhìn của nàng tất cả đều là nhất thời.

Nếu đã là công pháp chương giáo nhà mình để lại, tất nhiên nên vì phát dương quang đại tông môn mà tồn tại. Vì vậy mặt dù Lăng Vân Bộ của Hề Chi Mặc tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ, được khen là bộ pháp thần kì trong đời chiến, sau khi Hề Ngọc Đường lên tiếp quản giáo vị, vẫn truyền dạy bộ công pháp kia cho trên dưới Huyền Thiên giáo.

Chỉ cần là người của Huyền Thiên, có thể tập võ đều có thể học Lăng Vân Bộ, ngoại trừ quy định không được tự ý truyền ra ngoài, hoàn toàn không còn hạn chế nào, bây giờ toàn bộ Huyền Thiên giáo, dù võ công không cao, nhưng nhắc tới chạy trốn thì đều là cao thủ.

Thậm chí còn có không ít công pháp nàng chiếm được trong những năm này đều bị nhập vào của công, trừ 'Thái Sơ Tâm Pháp' và 'Tổ Cửu Châm Quyết' đã tặng cho Thẩm Thất, những cái khác đều bình đẳng.

Thanh Dao kiếm pháp là do nàng ngẫu nhiên có được, người Huyền Thiên đã xem qua không đếm xuể, còn Cuồng Phong đao pháp cũng được tới mười

người.

Vậy sở học bừa bộn của nàng, lại giải thích thế nào.

Lời đạo quanh một vòng nơi khỏe môi Việt Thanh Phong lại bị nuốt trở lại, cúi nhìn người nằm bên cạnh, thấy hai gò má nàng ửng đỏ, ánh mắt có phần mơ hồ, dừng một chút, vươn tay, những ngón tay thon dài mà lạnh lẽo đặt lên huyệt thái dương của nàng, dùng lực vừa phải bắt đầu xoa bóp.

Rõ ràng đang là mùa hè nóng bức, đầu ngón tay của hắn vẫn rất lạnh, hệt như ngâm trong trời giá buốt, rồi đột nhiên đặt trên đầu nàng, như một chén canh đậu xanh lạnh đến xuyên tim giữa trời nóng bức, thấm lạnh thoải mái, giải trừ hơi rượu và cơn nóng, thoải mái đến mức một giây sau cũng có thể ngủ mất.

Hề Ngọc Đường dễ chịu hừ một tiếng, lúc sau mới nói nhỏ: "Đây cũng là... một cách giết người."

Huyệt thái dương là kẻ hở vô cùng quan trọng với người tập võ, từ trước đến nay luôn là trọng điểm luôn cần được bảo vệ. Bây giờ nàng không thủ mạng môn, thiếu chủ Việt gia chỉ cần một ngón tay cũng có thể giết chết nàng.

Ngón tay Việt Thanh Phong dừng một lát, rời khỏi đầu nàng, trong giọng nói hơi hột có thêm chút kiên định: "Đã nói bao nhiêu lần sẽ không giết nàng rồi, ta không đáng tin thế sao?"

"Đừng có dừng..." Hề Ngọc Đường đang hưởng thụ, bỗng dưng cảm thấy mấy ngón tay kia ngừng lại, không nhìn được mà lăm bằm: "Đầu ta rất đau, đừng dừng, nghỉ ngơi một lát thôi là có việc phải làm rồi..."

Người nào đó không hề bị lay động.

"Ai, thật là."

Hề tiểu giáo chủ không nhìn được xoay người ngồi dậy, vừa nghiêng thân, cả người đã nửa ngồi nửa tựa vào Việt Thanh Phong, đôi mắt sáng ngời đen nhánh nhìn chăm chú vào ánh mắt trong suốt kia, càng lúc càng gần, càng lúc càng thấp, ánh mắt chuyên tâm mà nghiêm túc, hệt như muốn nhìn sâu vào nơi linh hồn hắn.

Việt Thanh Phong vẫn không nhúc nhích, trừng mắt nhìn nàng cách mình mỗi lúc một gần, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở của nàng, vẻ mặt bình tĩnh không lay động, nhưng ở góc người không thể nhìn thấy, tai đã sớm đỏ lên như máu.

"Ta tin ngươi, thật." Hề Ngọc Đường mở miệng.

Thân thể Việt Thanh Phong cứng đờ, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

Thấy hắn không hề phản ứng, Hề Ngọc Đường nhú mày: "Nghe thấy thì gật đầu đi."

Người trước mặt gật đầu trong vô thức.

Hề tiểu giáo chủ hài lòng cười một tiếng, đôi môi đỏ thắm nhếch lên tạo thành một độ cong động lòng người, bỗng nhiên khẽ trở mình, lại nằm về chỗ cũ, nhắm mắt giục: "Xoa thêm lúc nữa, đầu ta đau quá."

Chóp mũi như vẫn còn lưu lại chút hơi rượu nhẹ nhàng khoan khoái, trước mắt Việt Thanh Phong đều là nụ cười khi nãy của nàng, một lúc lâu sau mới kịp phản ứng, ho dữ dội vài tiếng, do dự một chút, vẫn đặt những ngón tay lạnh lẽo ấy nơi huyệt thái dương của nàng.

"Túc Hề." Giọng nói của hắn lập lờ như những cơn gió ngoài Vĩ Ương Cư.

"Ừ?" Hề Ngọc Đường hừ mũi.

"Tên tự của ta." Việt Thanh Phong dừng một chút: "Sur huynh đặt."

Hề Ngọc Đường khẽ mở mắt.

Thần chi hàng hĩ, khanh vân ức hề. Thần chi chí chí, thanh phong túc hề... (một bài thơ ca ca ngợi về thần thời xưa)

Loại văn thơ ca tụng công đức này...

Nàng cười đến lợi hại: "Chắc chắn Hề Ngọc Lam không phải là sư huynh của ngươi."

Việt Thanh Phong cũng không nhìn được mà nhếch môi: "Ừ."

"Nhưng ngươi vẫn dừng..." Hề Ngọc Đường cười, dần mím chặt môi, hồi lâu mới nói thật nhỏ: "Huỳnh ấy lại đặt tên tự cho ngươi."

Một câu nói vô cùng đơn giản, lại mang theo chút tủi thân và tiếc nuối, thậm chí còn có chút oán hận. Ngón tay của Việt Thanh Phong hơi dừng lại, nhẹ giọng mở miệng: "Huỳnh ấy đang nghĩ phải đặt tên tự cho nàng là gì, thuận miệng nên đặt luôn cho ta."

Hè Ngọc Đường nhếch môi: "Vậy huynh ấy nghĩ được chưa?"

"Không biết nữa."

"... Vậy à."

Hai người lại trầm mặc, chẳng biết từ lúc nào gió lại bắt đầu lớn hơn, thổi mạnh đến mức toàn bộ màn lụa trong Vị Ương Cư đều bay phấp phới, thổi đến tóc của Việt Thanh Phong, thổi bay góc áo của Hè Ngọc Đường, từ xa truyền tới mấy tiếng sấm rầm rầm, mưa rào gió táp, bỗng chốc lại trở trời.

"Tiết Dương nói ta có thể hỏi nàng hai vấn đề." Tiếng nói của Việt Thanh Phong hòa lẫn trong tiếng mưa lộp bộp, gió thổi qua, càng mờ ảo bất định.

"Ừ..." Hè Ngọc Đường nhắm mắt miễn cưỡng tiếp lời.

Nơi đỉnh đầu, thanh sam nam tử im lặng một lúc, hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: "Sở học của nàng bề bộn, hỗn tạp, tập hợp sở trường của kẻ khác mà tìm ra sinh lộ, tâm trí không đủ kiên định thì không thể đi, sợ tâm ma mà lại không sợ tâm ma, căn cơ thâm hậu mà rời rạc... đều đến từ 'Thái Sơ Tâm Pháp' sao?"

Một câu nói thật dài không hề có tiếng ho khan, có thể thấy hẳn rất dè dặt cẩn thận.

Hè Ngọc Đường im lặng không nói.

Thời gian im lặng kéo dài khiến xung quanh vô cùng yên ắng, cuồng phong mưa rào, sấm chớp rền vang cũng không thể nào phá vỡ sự tĩnh lặng này. Trong Vị Ương Cư, bạch sam nữ tử biếng nhác nằm trên tháp cùng thanh sam nam tử như trích tiên đang ngồi, dưới lớp màn sa tung bay phất phơ, như ẩn như hiện, thoát khỏi trần thế, không hề chân thật.

Giữa hai người như có thể lực vô hình, khiến mọi thứ xung quanh không thể dung nhập.

Thời gian như dừng lại..

Hồi lâu sau, mới nghe được một chữ "Ừm" hời hợt của nàng.

Ngón tay đang day nhẹ trên huyệt thái dương nàng khẽ ngừng, Việt Thanh Phong hoàn toàn sáng tỏ.

Hóa ra dù chỉ có nửa bộ công pháp, nàng vẫn học. Không những như vậy, hình như toàn bộ Huyền Thiên giáo cũng chỉ có mình nàng luyện loại công pháp này. Hẳn không chút nghi ngờ, Hè Ngọc Đường đã bán Thái Sơ tâm pháp, nguyên bản ở Thiếu Lâm, không có... bản sao.

Loại khoai lang bóng tay này, lấy tính tình của nàng, không thể nào để bên cạnh mình. Còn có 'Tổ Cửu Châm Quyết', chỉ sợ đã sớm bị hủy thi diệt tích rồi.

Yên lặng trong chốc lát, Việt Thanh Phong lại hỏi vấn đề thứ hai.

"'Thái Sơ Tâm Pháp'... Là công pháp dạng gì?"

Hè Ngọc Đường mở mắt, ngồi dậy, xoay người đối mặt với hắn, nét mặt cười như không cười: "Không phải ngươi biết tin tức của hạ bộ à? Lẽ nào còn chưa xem?"

Đầu ngón tay rơi vào khoảng không, Việt Thanh Phong giật mình, thu tay vào ống tay áo, khẽ vuốt nhẹ, nơi đó như vẫn còn lưu lại chút cảm xúc nóng bỏng trên da thịt người trước mắt.

"Không hề." Hắn đáp: "Ta chỉ biết tung tích nửa phần sau, chưa xem qua, cũng không đi lấy."

Hè Ngọc Đường nhìn hắn bằng ánh mắt sâu kín, dường như đang giám định sự chân thật và cạm bẫy trong lời nói của hắn, cả người tinh táo khác thường, đâu còn dáng vẻ mệt mỏi lúc này.

Một lúc sau, nàng mới khẽ mở miệng, cười: "Túc Hè."

Thân thể Việt Thanh Phong hơi cứng lại.

Hắn không ngờ, hai chữ này từ miệng nàng, vậy mà như có một luồng ma lực, khiến trái tim hắn run lên.

"... Ngươi cũng đang tìm kiếm 'Thái Sơ' và 'Tổ Cửu' sao?"

Nam tử im lặng một lát, lắc đầu: "'Thái Sơ' không liên quan tới ta, thứ ta muốn tìm là 'Tổ Cửu Châm Quyết', chẳng qua trong quá trình tìm kiếm tiện thể biết được mà thôi."

Hè Ngọc Đường cười nhìn hắn, không nói gì.

Việt Thanh Phong thờ dài, ánh mắt tràn đầy vẻ bất lực: "Được rồi, nói cho nàng biết, nửa bộ đầu của 'Tổ Cửu' có Y kinh, nàng đã biết rồi, nhưng phần

sau ngoại trừ Y kinh còn có thêm nội công tâm pháp. Ta..."

"Không cần phải nói." Đột nhiên Hề Ngọc Đường ngắt lời hắn: "Ta biết rồi."

Việt Thanh Phong lấy làm lạ.

Hề Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu: "Vấn đề vừa rồi, ngươi bằng lòng trao đổi với ta sao? Ngươi nói cho ta biết nửa bộ còn lại của Thái Sơ Tâm Pháp ở đâu, ta cho ngươi biết nó là bộ công pháp dạng gì, thế nào?"

Nam tử giật mình, chậm rãi nhếch đôi môi có phần tái nhợt.

Hề Ngọc Đường không nhúc nhích mà chờ hắn.

"Bộ công pháp kia... rất quan trọng với nàng sao?" Việt Thanh Phong chậm rãi sắp xếp lại từ ngữ: "Nàng đã rất mạnh rồi, một thời gian nữa chắc chắn sẽ có thể tiêu ngạo võ lâm, mặc dù không có được nửa phần sau... khụ khụ, ai, vẫn phải nói nàng muốn nhất thống giang hồ..."

"Ta không có hứng thú với nhất thống giang hồ." Hề Ngọc Đường trầm giọng ngắt lời hắn: "Nhưng ngươi đoán không sai, nó rất quan trọng."

"Được." Việt Thanh Phong đáp ứng không hề do dự: "Nửa phần sau ở hoàng cung Đại Tấn."

Hề Ngọc Đường trừng lớn mắt.

Nàng chờ người một lúc, đột nhiên hô hấp trở nên dồn dập, dường như đã nghĩ đến chuyện gì không nên nghĩ, bỗng chốc bật dậy, bước tới bước lui trong phòng, suy nghĩ trong đầu xoay chuyển liên tục, lòng không ngừng có sóng to gió lớn.

Nửa phần sau của Thái Sơ Tâm Pháp ở hoàng cung Đại Tấn, nói như vậy là có từ trước, hay sau này mới có?

Hoàng tộc Tư gia, có nghĩ tới việc tìm kiếm nửa phần đầu không?

Đột nhiên nàng đứng lại, ánh mắt như đao, nhìn về phía nam tử tuấn dật đang ho khan: "Phụ mẫu ta là do người Tư gia giết?"

Không đợi hắn trả lời, suy tư của Hề Ngọc Đường lại dâng lên, Tư gia... Tư gia... Tư Ly?

Bình tĩnh nhìn nàng như biến thành người khác mà không ngừng phỏng đoán, Việt Thanh Phong cúi đầu ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: "Su huynh cũng không tới hoàng cung."

Về mặt Hề Ngọc Đường cứng đờ, nhào người tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, ánh mắt có phần hốt hoảng: "Thật sao?"

Việt Thanh Phong: "Dù ta không biết huynh ấy đi đâu, nhưng ta biết huynh ấy không có ở hoàng cung."

"..."

Bỗng chốc có thể thở phào nhẹ nhõm. Hề Ngọc Đường vô thức ôm lấy trái tim còn đang hốt hoảng của mình, vẫn may chuyện nhà không liên quan tới hoàng tộc... Nếu không thật sự rất khó xử.

Việt Thanh Phong nhìn nàng chuyên chú, giờ tay lên nhẹ nhàng vuốt vài sợi tóc trên trán nàng ra sau, thản nhiên nói: "Đừng sợ."

"Ta không..." Hề Ngọc Đường cúi đầu: "Ta chỉ lo lắng cho Hề Ngọc Lam thôi."

"Su huynh làm việc luôn có chừng mực." Nam tử đặt tay lên vai nàng, nhẹ nhàng an ủi.

Hề Ngọc Đường miễn cưỡng cười cười, đẩy tay hắn rồi ngồi thẳng: "Ngươi muốn biết 'Thái Sơ Tâm Pháp' là dạng công pháp gì à?"

Việt Thanh Phong do dự một lúc, gật đầu.

"Ta nghĩ ngươi có thể đoán liều mà." Nàng nhếch môi.

Nàng bán nửa bộ cho Thiếu Lâm mà không phải những môn phái khác, cũng không thông cáo bộ công pháp này ra võ lâm, thậm chí còn không mở rộng tại Huyền Thiên, đương nhiên là có nguyên nhân.

Việt Thanh Phong nâng mắt, chạm tới ánh mắt Hề Ngọc Đường.

Chỉ thấy người trước mắt mang vẻ mặt cười như không cười, bỗng nhiên ghé sát lại, đặt hai tay lên vai hắn, ghé sát môi tới gần nơi tai, sau đó lén lút dùng khí nói một câu.

Một câu khiến Việt Thanh Phong sợ hãi vô mật.

"Nó là một bộ... ma công."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Cái gì là ma công?

Chuyện trên đời, hễ có chữ 'ma' đi kèm phía trước, từ cổ chí kim đều bị chính đạo bài xích. Đã gọi là ma, tức là tà, tà ma ngoại đạo. Đạo nói, người hành động. Dù chính đạo hay ma đạo cũng là đạo, nhưng thế nhân kính người trước mà khinh người sau, võ học cũng thế.

Cho dù là Hề Chi Mặc một đời ma đầu năm đó, lúc đầu vẫn là người đứng đắn có tâm pháp nội gia, chỉ vì hành sự phóng đảng phóng túng, thủ đoạn máu tanh tàn nhẫn mà bị võ lâm cười nhạo, gán cho cái danh ma đầu.

Mà cái gọi là ma công, đơn giản là những loại học nhanh, âm tà, tàn nhẫn, mưu lợi, phản nghịch, không được thế gian thừa nhận, hậu hoạn vô cùng mà uy lực cực lớn.

Nói cách khác, Trùng Vân Kiếm Pháp của Lăng Tiêu Các là điển hình cho công pháp chính đạo, coi trọng tu luyện theo chất lượng, phù hợp với quy luật tự nhiên, chỉ cần có thể tu tập đường đường chính chính, chí ít sẽ không tạo thành tổn thương tới kinh mạch hoặc khiến người học tẩu hỏa nhập ma.

Lại so với Huyết Hồn Chương của Huyết Sát Điện, tuy tên nghe có phần tà khí, nhưng nếu nghiêm túc phân loại, nhiều lắm cũng chỉ được chia đến kì môn dị thuật, khi xét chung thì vẫn là võ học chính đạo.

Nhưng 'Thái Sơ Tâm Pháp'... Thật có lỗi, nó quả thật là một bộ 'ma công' đúng chuẩn.

Bộ tâm pháp này chú trọng học nhanh, mưu lợi, trái với lẽ thường, ngoại trừ việc khá âm tà, thậm chí còn có chút liên hệ với hai chữ 'tàn nhẫn'. Công pháp như vậy không phải ma công thì là gì?

Người tu 'Thái Sơ Tâm Pháp', kinh mạch ngược chiều, tâm ma dễ sinh dễ diệt, tẩu hỏa nhập ma càng như hình với bóng, không cẩn thận rất dễ khiến người ta rơi vào cảnh sống không bằng chết. Nhưng cùng lúc, vì mưu lợi nên mới phải học nhanh, sau khi học nhanh muốn có thành tựu cao hơn, lại rơi vào giai đoạn phải không ngừng thu góp các loại công pháp, tu luyện sở trường của các nhà, do đó lấy tạp làm một, từ chân khí bề bộn và mối nguy tẩu hỏa nhập ma mà tạo ra một con đường sống.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, cũng chỉ như vậy.

Năm nay Hề Ngọc Đường hai mươi mốt tuổi, tiếp quản Huyền Thiên giáo gần mười năm, đã là cao thủ nổi tiếng trong thiên hạ. Người như vậy cả trăm ngàn năm qua cũng không kiếm nổi, trừ khi từ nhỏ đã là kì tài luyện võ. Nàng lại không phải là thiên tài, miễn cưỡng cũng chỉ khoe khoang được vài câu, nhiều lắm là xương cốt tốt, có khiếu luyện võ.

Nhưng sau khi nàng luyện 'Thái Sơ Tâm Pháp', không tới năm năm đã trở thành cao thủ một phương, lại đứng trên đỉnh thiên hạ mười năm, nội lực thâm hậu, có thể sánh bằng người tập võ ba mươi, năm mươi năm.

Đây là chỗ tốt của Thái Sơ tâm pháp.

Không ai có thể chống lại sức dự hoặc như vậy.

Võ học coi trọng chuyên tâm, có người dùng kiếm, cả đời sẽ dùng kiếm, có người dùng đao, cả đời sẽ dùng đao, bởi vậy ngàn ấy năm sau mới có được một thế gia. Nhưng Thái Sơ tâm pháp có đặc thù như hoa nở khắp nơi, đao thương kiếm kích, đạo thiên thanh chính, kỳ môn ngoại đạo, tất cả các loại công pháp đều thích hợp, sau đó lại chuyển thành chân khí cho Thái Sơ. Cứ như vậy, chân khí trong cơ thể, kinh mạch vận hành hỗn loạn, nếu tâm trí người tu luyện không kiên, rất dễ rơi vào hư không, tẩu hỏa nhập ma là chuyện thường.

Phóng mắt khắp võ lâm, có môn phái nào bằng lòng tự dâng võ học nhà mình cho người khác? Tính cướp đoạt của Thái Sơ tâm pháp quá mạnh, không có võ học nào có thể chống đỡ nổi, nếu rơi vào tay người có dã tâm, việc khiến võ lâm bị rung chuyển cũng không phải là không thể.

Khái quát của Việt Thanh Phong về công pháp của Hề Ngọc Đường quá chính xác, tập hợp sở trường của kẻ khác mà tìm ra sinh lộ, tâm chí không đủ kiên định không thể đi.

Thực lực càng cao tai họa ngầm càng lớn, đặt trong mắt kẻ thiên tài hiếm có trên đời như Việt Thanh Phong, sao có thể không nhìn ra nguy cơ ẩn nấp trong này?

Hề Ngọc Đường có thể tẩu hỏa nhập ma bất cứ lúc nào, bạo thể mà chết, sao hắn có thể không khiếp sợ cho được?

Dù sao cũng đã nói, cho dù Việt Thanh Phong cảm thấy khó tiếp thu đến đâu, Hề Ngọc Đường cũng đã đi đến con đường này, không thể quay đầu lại,

trừ khi công lực tan hết, tự phế võ công, có thể thoát khỏi nguy cơ, nhưng điều này sao có thể?

Nàng vì muốn báo thù nên mới chọn vực dậy trong thời gian ngắn nhất, mới có thể chọn Thái Sơ tâm pháp mà không chùn bước, chuyện lúc trước, không bàn tới nữa.

Mưa to, sấm chớp rền vang, thành Hàng Châu đón một trận mưa vào nửa đêm, như một chậu nước đá lạnh xuyên tim, xối lên người Việt Thanh Phong.

Vị Ương Cư lớn như thế, trừ chỗ hai người ngồi, bốn phía đã bị mưa tạt ướt, màn vải bay loạn, cuồng phong gào thét dữ dội, hết như trái tim kinh hoàng lúc này của hắn.

Hề Ngọc Đường ngồi đối diện, khóe môi nhếch lên tạo thành nụ cười yếu ớt như có như không, trong con ngươi đen nhánh có bình tĩnh cũng có trào phúng, phần sắc đỏ vì say rượu cũng biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại chút vẻ lạnh lẽo như trước, ngay cả vết sẹo dài kia cũng trở nên dờ dạt, chói mắt.

Từ lúc nàng nói xong câu kia, lại liên tục biếng nhác vô hại nhìn người trước mặt, nhìn hắn từ khiếp sợ đến sợ hãi, lại đến phẫn nộ, sau cùng trở thành yên lặng vô tận, nụ cười trên mặt càng lúc càng vô hại, như nhìn sắc mặt biến hóa của Việt Thanh Phong là trò tiêu khiển để giết thời gian.

Thậm chí nàng còn cảm thấy, có thể khiến vẻ mặt của kẻ dù núi Thái Sơn có đổ cũng mặt không đổi sắc này biến đổi, vẫn rất có cảm giác thành tựu.

"Nàng..."

Cuối cùng Việt Thanh Phong cũng mở miệng, giây tiếp theo lại ho dữ dội, tê tâm liệt phế, như đã dùng hết sức lực toàn thân. Hắn khó khăn lấy một chiếc khăn gấm từ trong lòng ra để che miệng, tiếp theo lại bị máu tươi nhuộm đỏ, máu thuận theo khe hở chảy xuống, thấm vào ống tay áo sạch sẽ của hắn, rơi lên sàn nhà gỗ, lại yên lặng chảy vào trong khe hở.

Hề Ngọc Đường nhìn thấy, chút gợn cột trong mắt cũng biến mất, nghiêng người giúp hắn thông khí.

Một lúc lâu sau, tiếng ho khan mới từ từ tan biến, mặt Việt Thanh Phong đỏ ửng lên. Hề Ngọc Đường đưa chén trà chờ hắn uống xong, lại săn sóc cất chén, nghiêm chỉnh vuốt lưng giúp hắn nhuận khí, thấy hơi thở của hắn đã ổn định, lúc này mới ra tay nhanh như chớp, điểm huyệt định thân.

Việt Thanh Phong đỡ người, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Hề Ngọc Đường ngồi về chỗ cũ, ánh mắt hờ hững, không có chút cảm giác hổ thẹn: "Có thể ngươi sẽ phải ngồi ở đây một lúc."

Dùng một chút, nàng lại cười rộ lên: "Thân thể vốn đã không tốt, đứng ra khỏi Túy Hoa Lâu thì sẽ không mắc bệnh, ta thì không sao."

"... Hề! Ngọc! Đường!" Việt Thanh Phong gần từng tiếng, mang theo chút vẻ tức giận đang ầm ầm.

Người đối diện nhún vai.

"Thả ta ra." Hắn lạnh lùng nói.

Thấy hắn giận thật, Hề Ngọc Đường lắc đầu: "Không được."

Chưa đợi Việt Thanh Phong nói tiếp, nàng thân nhiên nói: "Tốt hơn hết ngươi không nên cố giải huyệt, ta điểm huyệt bằng phương pháp gia truyền của Thâm gia, nếu cố giải, ngươi phải nằm trên giường ít nhất nửa tháng."

...Việt thiếu chủ cảm nín.

Hề Ngọc Đường ung dung rót cho mình chén trà: "Hắn ngươi đã đoán được lát nữa ta sẽ đến Thính Vũ Các một chuyến, vì thế mới cố ở lại chờ ta. Có điều thật đáng tiếc, ta không muốn mang ngươi theo."

"Nhưng tâm tình của ta không tệ, vì vậy ngồi nói chuyện với ngươi một chút cũng được. Có phải ngươi vẫn luôn suy nghĩ về mối quan hệ sâu xa của ta và Thiếu Lâm không? Ví dụ tại sao ta lại biết Thiện Chí của Thiếu Lâm? Rất đơn giản, khi ta bán 'Thái Sơ' cho Thiếu Lâm, chỉ cần năm mươi nghìn lượng bạc, nhưng lại ở Thiếu Lâm một tháng. Một tháng có thể làm rất nhiều chuyện..."

Dường như hôm nay nàng rất thích nói chuyện, có lẽ là do uống hơi nhiều rượu, cũng có thể là vì nghĩ tới chuyện nhiều năm trước.

Dù sao Hề Ngọc Đường cũng không phải là người xấu. Vốn nàng bán Thái Sơ tâm pháp cho Thiếu Lâm, cũng là vì hy vọng thứ khiến nàng phải diệt môn này có thể được môn phái chính trực đứng đầu như Thiếu Lâm cất giấu và trấn áp.

Năm đó, phương trượng Thiếu Lâm tự tay kiểm tra chân khí của nàng, thử dò xét nàng tròn một tháng, xác nhận nàng không hề tu luyện, sau đó còn bắt nàng thề không động vào ma công, lúc này mới thả người. Thiếu Lâm vô cùng hài lòng với thái độ của nàng, thậm chí còn là người đầu tiên lên tiếng ủng hộ khi Huyền Thiên bắt đầu gầy dựng lại, người xuất gia coi trọng nhân quả, Thái Sơ tâm pháp và tái thiết Huyền Thiên chính là một quả.

Nhưng nàng vừa về Tuyết Sơn đã phản bội lời thề của mình.

Trời đất bao la, báo thù là lớn nhất, lời thề có nhằm nhò gì.

"Phụ mẫu rất tốt với ta, huynh trưởng cũng rất tốt, toàn bộ người trên Tuyết Sơn đều tốt." Nàng ngấm chén trà trống không, vẻ mặt dịu dàng, như đang chìm vào hồi ức: "Từ trước tới giờ ta chưa từng cảm nhận được những thứ này, vì vậy dù chỉ có duyên làm thân nhân mấy năm, ta cũng nguyện cố gắng hết sức, trả thù những kẻ khiến ta suýt đánh mất sinh mạng khó khăn lắm mới có được này."

"Người xem, ta là kẻ có thể chết bất cứ lúc nào vì ma công, có một ngày chờ ta làm xong tất cả mọi chuyện, nếu còn không tìm ra được đường sống của bản thân, có lẽ ta sẽ không chút do dự tìm đường chết. Mà người... để ta đoán một chút, chờ người tìm được nửa phần sau của Tổ Cửu âm quyết, còn có Thâm thất, bệnh của người sẽ được cứu, đúng không? Nhưng sợ rằng người cũng có thể chết trước lúc đó."

Nàng nhìn nam nhân không nói lời nào trước mắt, ánh mắt dừng lại nơi đôi môi nhiễm máu cằn lộ về tái nhợt yếu ớt, lần đầu tiên tỉ mỉ quan sát hắn một lần.

Nhan như tuyết, da như ngọc, mỗi một góc cạnh đều vô cùng chuẩn xác, dù cười hay giận, đều tuấn mỹ đến mức khiến người hít thở không thông. Nhân gian tuyệt sắc, thiên ngoại trích tiên, chỉ bấy nhiêu mà thôi.

Người như vậy...

"Túc Hề." Nàng nhẹ giọng nói: "Nếu hai ta có thể chết bất cứ lúc nào, vậy cũng không cần tốn nhiều tâm trí để suy nghĩ chuyện khác. Dù sao... thời gian không nhiều, mà chúng ta vẫn còn quá nhiều thứ để làm."

Trong lời nói có ý riêng. Rất nhanh Việt Thanh Phong đã hiểu nàng đang biểu lộ ý của bản thân. Đây là lần đầu tiên nàng đáp lại lá bài ngỏ lần trước tại Vũ Sơn, vừa vận đúng lúc khi hắn vừa hỏi rõ chân tướng của Thái Sơ tâm pháp.

Nói cho cùng cũng như hắn đã tính trước, hay nói là do đúng lúc gặp cơ hội, nếu không cũng không bao giờ được biết.

Việt Thanh Phong giật mình.

Hề Ngọc Đường bình tĩnh đón nhận ánh mắt của hắn.

Ngoài lầu tiếng mưa rơi như trút, không có dấu hiệu tạnh. Toàn bộ Túy Hoa Lâu dần rơi vào yên lặng, không ngừng có ánh nến bị thổi tắt, bên ngoài Vị Ương Cư, đã hoàn toàn đen kịt.

Hồi lâu sau, giọng nói khàn khàn của Việt Thanh Phong mới vang lên lần nữa: "... Nàng ở riêng với ta một lúc, là vì muốn nói việc này?"

Người đối diện không mở miệng.

Đột nhiên Vị Ương Cư có thêm một hơi thở khác, Hề Ngọc Đường quay đầu lại, Tiết Dương mặt không đổi sắc đứng tại cửa, phía sau là Thiệu Quang với vẻ mặt kinh ngạc. Thấy nàng đang tỉnh táo ngồi tại chỗ, không hề có nửa phần say, cánh tay ôm áo choàng của Thiệu Quang siết thật chặt, trong mắt lóe lên chút tủi thân.

"Chủ tử, đã sắp xếp xong, cần phải đi rồi." Tiết Dương nói.

Hề Ngọc Đường gật đầu đứng dậy, còn chưa đi được hai bước, cổ tay lại bị người dùng lực bắt lấy, sức rất lớn, xương cổ tay như sắp gãy đến nơi.

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, cùng lúc đối diện với ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo, tức giận, còn có chút cố chấp tiềm tàng của Việt Thanh Phong.

"Người điên rồi!" Hề Ngọc Đường có chút khiếp sợ.

"Ngay từ đầu ta đã điên rồi..."

Việt Thanh Phong nửa ngồi, cả người như đang run rẩy, sắc mặt mỗi lúc một trắng, giọng nói vẫn đậm phong khinh khi xưa giờ trở nên giận dữ, cũng không biết có phải vì cơn đau phản phệ ập tới vì cố giải huyết hay không.

"Hề Ngọc Đường, từ lúc nào ta đã cho nàng ảo giác, khiến nàng cảm thấy... Nàng có thể quyết định làm bất cứ thứ gì rồi?"

Hề Ngọc Đường trừng mắt.

Một giây sau, sức lực siết tay nàng buông lỏng, người trước mắt ngã xuống mà không hề báo trước. Hề Ngọc Đường tiếp được hắn theo phản xạ, ngờ ngác thăm dò chân khí của hắn, thấy chân khí phản phệ hỗn loạn, bỗng nhiên lại cảm thấy tức giận.

Tên này!!

Chỉ vì một câu nói này thôi sao?

"Chủ tử!" Gần như trong nháy mắt khi Việt Thanh Phong ngã xuống, hai ám vệ Việt gia hiện thân từ chỗ tối.

Hề Ngọc Đường nhíu mày nhìn hai người, không buông Việt Thanh Phong ra, mà vấy tay với Thiệu Quang.

Thiều Quang không mấy tình nguyện cắn môi tiến lên đưa áo choàng, Hề Ngọc Đường nhận lấy rồi tung ra, cẩn thận đắp cho Việt Thanh Phong.

"Người tên gì?" Nàng nhìn về phía một ám vệ trong số đó.

Đối phương do dự một chút, đáp: "Tur Niên."

"Chúng mình."

Khỏe môi Tur Niên giật giật, yên lặng lấy lệnh bài ra.

Hề Ngọc Đường gật đầu, đưa người tới: "Mang thiếu chủ các người về." Dừng một chút, lại thêm một câu: "Đến chỗ Thảm Thất, khách điểm Thái Bình thành đông."

"Đa tạ." Tur Niên kiệm lời, ôm lấy Việt Thanh Phong rồi đi.

Người Việt gia rời khỏi, Tiết Dương đợi đến lúc không còn ai mới tiến lên rí tai Hề Ngọc Đường vài câu, lấy một chiếc hộp gỗ nhỏ từ trong ngực, người sau thần nhiên nhận lấy.

"Chủ tử..." Thiều Quang mở miệng: "Đề Thiều Quang theo người nhé, có gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Hề Ngọc Đường như không nghe thấy, nhẹ nhàng tung người, người đã vọt vào trong màn mưa như trút.

Thiều Quang cắn răng định đuổi theo, Tiết Dương nhanh tay lẹ mắt kéo nàng, dùng ánh mắt cảnh cáo nàng một cái, chỉ chốc lát, bên ngoài đã không còn bóng dáng hay chút khí tức của Hề Ngọc Đường.

Thiều Quang tức giận hất tay Tiết Dương: "Huynh biết chủ tử đi đâu không? Là sao huyết sát thủ! Mấy năm nay chúng ta đã giết biết bao người của bọn họ, là tử thù! Vì sao huynh không cho ta đi theo!"

"Chủ tử nói người muốn đi một mình!" Tiết Dương bình tĩnh mở miệng.

"Đầu gối! Đồ ngốc!" Thiều Quang tức đến giậm chân.

Theo kế hoạch, hôm nay Hề Ngọc Đường lấy thân phận đường chủ Giang Nam đường thiết yến tại Túy Hoa Lâu, Tiết Dương lại dẫn người đến Trịnh gia gây rối, thừa dịp loạn đâm gia chủ Trịnh Vĩnh bị thương rồi bắt đi, tra hỏi tung tích Thính Vũ Các, thuận tiện giả họa cho người khác.

Trời mưa suốt đêm, cuối cùng đến tờ mờ sáng cũng ngừng lại. Hề Ngọc Đường lợi dụng trời tối ra khỏi thành, chạy một đêm, đến sáng sớm cũng đến được trước một ngôi chùa không có nhiều hương khói.

Một tổ chức sát thủ đại danh鼎鼎, người đứng đầu nơi đây, lại chỉ có thể nấp sau ngói miếu này, thật mỉa mai.

Khỏe môi Hề Ngọc Đường giật giật, chỉnh sửa y phục, chậm rãi bước từng bậc thang.

Tiết trời sáng sớm sau cơn mưa rất tốt, không khí ẩm ướt hòa với mùi bùn đất, lẫn vào mùi hương của đèn nhang nơi chùa miếu, khiến lòng người đứng đây vô cùng tĩnh lặng. Hề Ngọc Đường cả người vận y phục đỏ thắm, tóc dài vấn một kiểu tóc của thiếu nữ chưa xuất giá đơn giản, dùng một cây trâm ngọc cài lên, da như mỡ đông, mặt mày thanh tú xinh đẹp, bên hông có một thanh trường kiếm, không bôi son trét phấn vẫn kinh diễm động lòng người, rõ ràng cả người vô cùng sinh động, nhưng quanh thân lại tỏa ra hơi thở không muốn để người khác tới gần.

Nàng đến trước mặt Phật tử thấp hương, tiếp đó mượn cớ ngắm cảnh mà đi tới phía sau núi, vừa đi vừa nghĩ không hề có quy luật một lúc lâu, bỗng nhiên chuyển hướng, đi thẳng tới bên một ngọn núi nhỏ cạnh đỉnh núi.

Nơi đỉnh núi có hai người đang đánh cờ.

"Ồ? Còn có kẻ đi ngắm cảnh lúc sáng sớm như ta và ông." Một người trong số đó mặc cẩm bào đen tuyền, trông có vẻ trẻ tuổi tò mò nhìn về phía Hề Ngọc Đường: "Cô nương thật hăng hái."

Nam nhân trung niên đối diện có khuôn mặt thông thường, cả người mặt tang phục, thấy Hề Ngọc Đường lên núi một mình, chỉ nhìn thoáng qua rồi tiếp tục chuyên tâm đánh cờ: "Người thua rồi."

Nam tử trẻ tuổi sững sờ, nhìn thoáng qua bàn cờ, lập tức gào khóc.

Hề Ngọc Đường quan sát hai người vài lần, lạnh lùng mở miệng, giọng nói đã được thay đổi: "Ô Thập Thất?"

Bàn tay nâng cờ của nam tử trẻ tuổi hơi dừng lại một chút, nam nhân mặc tang phục nghiêng đầu nhìn lại.

Hề Ngọc Đường biết mình không nhận nhầm người, mặt không thay đổi lấy một tấm mộc bài cùng một tấm thiết bài ra từ bên hông, tay khẽ dùng lực, ám khí phân ra bắn về phía hai người. Trong chớp mắt, hai người cùng đưa tay tiếp nhận lệnh bài.

Hai người chia nhau xem lệnh bài trong tay, nam tử trẻ tuổi đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc khác thường: "Xin hỏi quý danh cô nương?"

"Mạnh." Hề Ngọc Đường tiếc chữ như vàng.

Hai người đều ngẩn ra, tiếp đó nhìn nhau bằng vẻ mặt nghiêm túc, mặt Hề Ngọc Đường hiện rõ vẻ mặt kiên nhẫn, không đợi hai người đặt câu hỏi đã mở lời: "Các người ai là Tô Thập Thất?"

Nam tử trẻ tuổi nói: "Tại hạ họ Tô."

"Chứng minh."

Khỏe môi đối phương giật giật, lấy một tấm lệnh bài ra huơ huơ.

Hề Ngọc Đường không hề bị lay động.

"Ta thật sự là Tô Thập Thất! Tô Thập Thất anh tuấn nhất nhì trong Các!" Nam tử trẻ tuổi giậm chân: "Cô nương, người thắng thần gặp nhau đi thắng vào vấn đề được không?"

"Ai muốn thắng thần với ngươi."

"..."

Tô Thập Thất làm loạn một lúc đến đỏ bừng cả mặt, tức giận không nói gì. Nam nhân trung niên bất đắc dĩ đành tiến lên, lấy lệnh bài của mình ra, lệnh bài bằng sắt viết hai chữ mười sáu: "Cô nương, xin hỏi lệnh tôn..."

"Sư phụ." Hề Ngọc Đường không hề khách sáo sửa lại cho đúng: "Mạnh Thập Tam, Trường Ân Kiếm."

Vuốt nhẹ lệnh bài sắt có khắc chữ 'Thập Tam' bên trên, nam nhân trung niên chỉ im lặng trong chốc lát, mở miệng: "Xin hỏi lệnh sư..."

"Đã chết!" Hề Ngọc Đường mặt không biểu cảm.

Mạnh Thập Tam, sát thủ chủ chốt năm xưa của Thánh Vũ Các, lấy thân phận cá nhân tham dự vào trận đánh Tuyết Sơn năm đó, về sau bị Hề Ngọc Đường tập hợp toàn giáo lực dẫn dụ vào trong Huyền Thiên rồi tru diệt.

Chết vô cùng thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Dưới sự chỉ dẫn của Tô Thập Thất và Diêm Thập Lục, Hề Ngọc Đường đi theo bọn họ từ sườn núi tới đáy cốc, tiếp đó lại đi một đoạn hầm dài trong núi, cuối cùng tiến vào một thâm cốc rộng rãi sáng sủa.

Cốc Thanh Sơn, quanh năm trong cốc chỉ toàn sương khí, nhìn từ trên xuống chỉ có thể thấy sương trắng dày đặc, không có thuốc giải độc, hít phải chắc chắn phải chết. Vách đá xanh ngần dựng đứng hai bên bờ sơn cốc đâm thẳng vào từng tầng mây, cho dù võ công có cao thâm trác tuyệt đến đâu cũng chỉ có thể dựa vào đường hầm mới ra vào được.

Hề Ngọc Đường đã nuốt giải dược chưởng khí Tô Thập Thất cho nàng, một mạch thi triển khinh công đi theo hắc và Diêm Thập Lục vào trong tòa tháp cao bảy tầng.

Nàng lấy danh hào của Mạnh Thập Tam, lại gọi đúng tên Tô Thập Thất, thậm chí đã tìm được nơi chơi cờ định kì mỗi tháng của bọn họ, xác nhận được thân phận, còn nữa được một đoạn trong kiếm pháp của Mạnh Thập Tam, lúc này mới được công nhận.

Về hai tấm lệnh bài, tấm bằng sắt lấy từ chỗ Mạnh Thập Tam, tấm bằng gỗ do nàng căn cứ vào lệnh bài của Mạnh Thập Tam và nửa tấm lệnh bài giống hệt có được từ nơi đó của Âu Dương Huyền. Nói cách khác, làm mục tiêu đứng đầu trong danh sách của đám người Thánh Vũ Các, Hề Ngọc Đường và đối phương đã giao thủ gần mười năm, thật sự rất quen thuộc với vị đối thủ cũ này, thậm chí số lần hỏi thăm nhau còn nhiều hơn cả Việt Thanh Phong, có thể lần theo, nhưng không dễ và nhanh bằng việc có một tấm lệnh bài phân cấp bậc.

Thánh Vũ Các phân cấp rõ ràng, mười tám vị trưởng lão đều có lệnh bài sắt, võ công cao tuyệt, danh hiệu từ Nhất đến Thập Bát, trước danh hiệu là họ. Ngoài ra còn có các cách phân chia khác để có thể phân biệt phạm vi mục tiêu, từ bình dân đến thế gia, từ võ lâm đến triều đình, bao quát rất rộng.

Tổ chức sát thủ khiến hoàng thất Đại Tấn vừa nghe đã sợ đến mất mặt, thành công của Thỉnh Vũ Các hoàn toàn dựa vào danh tiếng, hiệu suất, uy tín và nguyên tắc như sắt thép. Không thư không lập, không thực lực không thành công. Thỉnh Vũ Các là minh chứng cho tám chữ 'thu tiền tài người, không thể thất bại', hề cần nhắc tới Thỉnh Vũ Các, chỉ có thể nghĩ tới hai chữ thành công.

Mà lúc này, Tô Thập Thất và Diêm Thập Lục sắp đưa nàng đến gặp phó Các chủ. Dựa theo lời giải thích của Hề Ngọc Đường, trước khi vị 'sư phụ' Mạnh Thập Tam của nàng chết có để lại di ngôn, mười tám tuổi mới được tham gia tổ chức, nếu dựa vào năng lực của mình mà được công nhận thì có thể trở thành sát thủ, hơn nữa, còn có thể mang di vật ông ta để lại trong Các đi.

... Thật ra, nàng nào biết Mạnh Thập Tam có di vật hay không.

Nàng chỉ muốn nhân cơ hội này dò xét xem là ai muốn mua mạng của mình, thuận tiện tìm được chút tin tức hữu ích từ nơi đây.

Sở dĩ lúc này mới tới Thỉnh Vũ Các, hoàn toàn là vì nàng bị ép. Những lần ám sát trước, Thỉnh Vũ Các cũng chỉ xuất động nhiều lắm hai người, nhưng sau khi bị mấy chục người vây công trong lần tới Vũ Sơn khi trước, Hề Ngọc Đường tự nhận, nếu đối phương tổ chức một đợt ám sát với quy mô tương tự thêm lần nữa, chắc chắn nàng sẽ chết.

Tám năm trước vì thiết kế giết chết Mạnh Thập Tam, nàng tự lấy thân mình làm mồi, ra một cái giá lớn khiến Thỉnh Vũ Các phải phái người đi giết mình, sau đó kiên nhẫn chờ đợi ba tháng, cuối cùng tập hợp toàn giáo lực, miễn cưỡng giết được ông ta trong Huyền Thiên giáo.

Không phải là lời nói khiêm tốn, nhưng nếu không phải nàng ôm cây đợi thỏ, tận lực thiết kế vây giết, chỉ bằng đơn bả độc đầu, nàng bây giờ cũng không phải là đối thủ của Mạnh Thập Tam năm đó.

Vương bài của Thỉnh Vũ Các, không phải dạng đùa.

Sau khi tiến vào trong tháp, Tô Thập Thất tự động rời đi, để lại Diêm Thập Lục đưa nàng đến tầng thứ bảy. Trong khi chờ đợi phó Các chủ xuất hiện, Diêm Thập Lục lắng nghe quá trình quen biết của nàng và Mạnh Thập Tam.

Năm đó nhờ Hề Ngọc Đường cố gắng giấu giếm, mãi một thời gian lâu sau tin tức Mạnh Thập Tam đã chết mới bị lộ, tuy nói lúc đó chỉ xuất phát từ chút cẩn thận, nhưng không thể nghĩ ngờ chính điều này đã tạo nên một khoảng thời gian hoàn mỹ cho lời bịa đặt của nàng.

Sát thủ Thỉnh Vũ Các không nhất định phải trở về sơn cốc, mỗi sát thủ đều dùng tên giả, thường ngày cũng không hay chung đụng nhiều, Mạnh Thập Tam càng nổi danh độc hành hiệp, chuyện của ông ta, người ngoài biết rất ít. Hề Ngọc Đường nói không nhiều, cũng không có lỗ hổng nào.

Lời nói dối, càng tinh tế thì càng dễ vạch trần đến đó, một lời nói dối không rõ ràng, khiến đối phương phải tự tưởng tượng, lại dễ dàng vượt qua hơn. Tuy vẫn còn nghi ngờ, nhưng nàng có chứng cứ, Diêm Thập Lục cũng không thể làm gì.

Còn về kiếm pháp của Mạnh Thập Tam.. Hề Ngọc Đường nghiên cứu ông ta nhiều năm, lại đấu trên Tuyết Sơn ba ngày ba đêm, hơn nữa người mang Thái sơ tâm pháp, vốn rất nhạy với các loại chiêu thức võ công, loại suy dễ dàng, muốn gạt người khác không phải là vấn đề.

Sau một nén nhang, phó Các chủ truyền lời muốn gặp Hề Ngọc Đường, Diêm Thập Lục chờ bên ngoài, để nàng một mình tiến vào tầng thứ bảy.

Hề Ngọc Đường nhìn người tới. Đó là một nam tử mang mặt nạ che toàn mặt, thân người cao lớn gầy gò, khí chất toàn thân có phần nội liễm, cả người vận trường bào tử sắc thêu chỉ bạc, chân mang giày bó, hai tay trống trơn, trên người không có vật nào khác. Hắn ngồi trên ghế tựa, dáng vẻ hờ hững, lại khiến người ta có cảm giác khó gần.

Đó là một nam nhân không thể nhìn ra được sâu cạn.

"Đệ tử của Mạnh Thập Tam sao?" Đối phương mở miệng, giọng nói trầm thấp quanh quẩn, như âm trầm nhất trên cầm của Tạ Ngạn, sâu thẳm mà trong vắt, ánh mắt sau tấm mặt nạ vô cùng thâm thúy, lúc nhìn chăm chú vào người khác trông giống hệt một con thú lớn đang quan sát con mồi của mình, tạo cảm giác nguy hiểm đến tận xương tủy.

Hề Ngọc Đường không ngờ mình lại có thể nghe thấy giọng nói của một người trẻ tuổi như thế, sau khi khẽ ngạc nhiên thì gật đầu: "Đúng."

"Chứng minh?"

"... Phó Các chủ cần ta chứng minh bằng cách nào?"

Đối phương im lặng một lúc, một tiếng cười khẽ truyền đến từ sau lớp mặt nạ, bỗng vung tay, một sức mạnh to lớn ập đến. Gần như trong nháy mắt khi hắn ra tay, Hề Ngọc Đường cũng rút kiếm chống đỡ, thứ nàng dùng là kiếm thuật của Mạnh Thập Tam.

Hai người giao thủ mấy chiêu, nhưng dù sao Hề Ngọc Đường không thể dùng kiếm pháp chân chính của Mạnh Thập Tam, sau khi nhận thấy mình như có phần lấy trứng chọi đá, đang suy xét xem phải biến chiêu thế nào cho tự nhiên, đối phương lại chủ động thu tay.

"Tên." Hắn hỏi.

"Họ Mạnh, vô danh, hành tẩu giang hồ đều dùng tên giả." Hơi thở của Hề Ngọc Đường trầm ổn, không hề có dấu vết của con nguy hiểm khi nãy: "Phó Các chủ muốn biết sao?"

"Thì ra là thế." Người đối diện chỉ gõ hai cái lên tay vịn: "Gỡ mặt nạ xuống."

"..."

"Gỡ." Hắn tốt bụng nhắc nhở.

Không phải ngươi còn mang mặt nạ đấy à! Yên lặng trầm mặc vài câu, Hề Ngọc Đường không hề bị lay động: "Thính Vũ Các nhận người dựa vào diện mạo sao?"

Đối phương lại trầm mặc. Nàng năm lần bảy lượt từ chối, thái độ không thể nói là không kiêu ngạo, cũng may về tình đều không đáng trách, trong chốc lát hai người đều không nói thêm lời nào, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Hồi lâu sau, phó Các chủ lại mở miệng: "Cô nương có hứng thú muốn vào Thính Vũ Các sao? Thứ cho ta nói thẳng, cho dù có là Mạnh Thập Tam, ở tuổi này, kiếm pháp cũng không thể so được với cô nương."

Nghe thì chỉ như câu hỏi đơn giản, nhưng đối với Hề Ngọc Đường mà nói, nàng chỉ có thể đồng ý với con đường này. Nàng tới vì chuyện này, hang ổ của đối phương bí mật đến vậy, trừ khi gia nhập Thính Vũ Các, bằng không sẽ chẳng còn cách nào để thoát thân. Nàng không còn cách nào, theo dõi Thính Vũ Các là chuyện khó, khả năng moi được gì đó từ miệng sát thủ càng nhỏ hơn, chỉ có thể tự bắt tay làm từ bên trong.

"Đúng."

Như đã đoán được câu trả lời của nàng từ trước, phó Các chủ khẽ gật đầu, đứng dậy: "Diêm trưởng lão."

Lập tức Diêm Thập Lục xuất hiện trước cửa.

"Mang Mạnh cô nương tới nơi dành cho người mới." Nói xong, hắn xoay người đi vào nội thất.

Hề Ngọc Đường nhìn bóng lưng của hắn, không hiểu sao lại có cảm giác khá quen, dường như đã từng gặp qua ở nơi nào, trong chốc lát có hơi sững người, chờ Diêm Thập Lục gọi nàng một tiếng mới hoàn hồn.

Hai người vừa đi tới cửa, lại nghe giọng của phó Các chủ truyền tới từ trong phòng: "Mạnh cô nương, chiếc ghế trưởng lão của sư phụ ngươi còn đang để trống."

Hề Ngọc Đường quay đầu lại: "Ta không cần tên người khác đã dùng qua."

Một tiếng cười nhẹ truyền đến: "Cuồng vọng. Tự tin với thực lực của mình thế sao?"

"Phó Các chủ không nhìn ra ư?"

"Đáng tiếc ngươi không mạnh bằng Mạnh Thập Tam."

"Vậy cứ phé Thập Tam, làm Thập Cửu."

"..."

Diêm Thập Lục kinh ngạc nhìn Hề Ngọc Đường, dã tâm của cô nương này thật lớn!

"... Mạnh Thập Cửu?" Trong nội thất, người kia chậm rãi nói: "Cũng được, nếu ngươi có thể chứng minh được thực lực, có thêm Thập Cửu trưởng lão cũng đâu hề gì!"

"Chứng minh thế nào?" Hề Ngọc Đường hỏi.

Một lúc lâu sau nơi mật thất cũng không có bất cứ tiếng nói nào. Nàng chờ một lúc, dường như đối phương đã hạ quyết tâm không lên tiếng thêm, Hề Ngọc Đường nhìn về phía Diêm Thập Lục, người sau lắc đầu, mang nàng rời khỏi tầng thứ bảy.

Hai người ra ngoài, làm các loại thủ tục nhập Các xong, có được lệnh bài bằng gỗ thuộc bề mình, Hề Ngọc Đường được Diêm Thập Lục đưa tới trước cửa một tiểu viện hoang vắng.

"Đây là chỗ ở trong cốc của Mạnh Thập Tam." Diêm Thập Lục nói: "Sau khi ông ta chết không có ai dọn vào, Mạnh cô nương có thể thu thập di vật của lệnh sư, thứ cho tại hạ không thể đi cùng."

Hề Ngọc Đường nói lời đa tạ, đẩy cửa mà vào, trong viện chỉ có một căn phòng duy nhất, vừa vào, suýt nữa đã sặc vì hít phải bụi.

Quan sát sự bài biện bên trong một lượt, Hề Ngọc Đường thật sự không tìm ra bất cứ thứ gì có thể được xem như di vật của Mạnh Thập Tam, may mắn cuối cùng không phụ sự mong đợi của mọi người mà tìm được một chiếc hộp gỗ trong chiếc tủ ngầm trong tường, bên trong có một bản chép tay, phía trên là vài chữ 'Trường Ân kiếm pháp' vô cùng tâm đắc, ngoài nó ra, chỉ có một cây hoa trầm bằng bạch ngọc được điêu khắc rất sống động, vừa nhìn đã biết là đồ của nữ tử, cả thân trầm trơn bóng, được bảo quản kĩ càng, hiển nhiên lúc còn sống Mạnh Thập Tam đã rất trân trọng, chỉ không biết chủ nhân là ai.

Hề Ngọc Đường bỏ đồ vào trong ngực, lại thả hộp gỗ vào lại tủ ngầm, sau đó rời khỏi tiểu viện tới nơi nhận nhiệm vụ.

Trải qua một quá trình tra xét, nàng phát hiện, sát thủ bình thường chỉ có thể nhìn thấy được nội dung mà không có quyền kiểm tra thân phận người mua, chỉ có trưởng lão mới có thể. Cứ như vậy, nếu nàng muốn biết người nào đã mua mạng của mình, cũng chỉ có một con đường trở thành trưởng lão.

Có điều nhiệm vụ treo trên bảng có rất nhiều loại, tên quen không ít, không quen cũng có một đồng lớn, Hề Ngọc Đường như nhìn thấy, thời gian tới, con đường tài lộ nào đó đang vẫy chào bản thân. Nàng cố nhìn không nhận nhiệm vụ nào, đợi đến khi trời gần tối mới từ biệt Diêm Thập Lục, sau đó rời khỏi sơn cốc.

Trở lại Hàng Châu, nàng đơn độc tìm một khách điểm để ở, rạng sáng hôm sau mới lên một con thuyền buôn nào đó tới Kim Lăng. Hai ngày sau, con thuyền đi tới một bến cảng nào đó, Hề Ngọc Đường chơi trò kim thiên thoát xác, thành công cắt đuôi người theo dõi của Thỉnh Vũ Các, suốt đêm trở lại Hàng Châu.

Đợi đến khi nàng mệt mỏi trở về Hàng Châu, thời gian đã qua năm ngày.

Vẫn là trường bào đỏ thắm, nhưng đã không còn khuôn mặt kia, chỉ dùng một tấm màn sa đen che khuất vẻ ngoài, kiếm bên hông đổi thành trường tiên, Hề Ngọc Đường đã sửa lại dung mạo xuất hiện trong Yên Vũ Nhai, lặng lẽ không làm kinh động tới bất cứ ai mà mò tới gian nhà lớn nhất trong tòa biệt viện.

Nàng ngồi trên nóc, còn chưa kịp suy nghĩ có nên xuống dưới hay không thì đã bị ám vệ bao vây.

Thờ dãi đưa mắt nhìn về phía mặt trời phương xa vừa lặn tới nơi chân trời, Hề Ngọc Đường bắt đầu đi giờ hai tay lên. Nàng phi nước đại một đường, vừa đói vừa mệt, thật sự không muốn động thủ, buộc lòng phải nói lý với họ.

"Ta chỉ đến xem Thảm Thất có nhà hay không thôi."

Một ám vệ trong số đó lạnh lùng trả lời: "Mời cô nương về."

Hề Ngọc Đường: "..."

Không về!

Nàng đặt mông ngồi trên mái ngói, cất tiếng gọi: "A Thất... A Thất oi..."

Rầm hai tiếng, cửa phòng mở ra, nơi phòng chính, Thu Viễn chạy một mạch đến. Nơi sương phòng phía Tây, Thảm Thất mặt không đổi bước ra, thấy là hồng y nữ tử mang mạng sa che mặt, nhường mảy, còn chưa mở miệng, đối phương đã nói: "Tiểu Mỹ, ta đói quá."

Thảm Thất hơi ngần ra, nhận ra người đến: "Người... Sáng sớm mà gào cái gì, còn chưa chịu chút xuống đây à!"

Ngồi như vậy làm gì!

Hề Ngọc Đường nhìn ám vệ đầy dắc ý: "Thấy chưa? Ta là bằng hữu của Thảm đại phu nhà các người đấy!"

Thu Viễn ngơ ngác trong chốc lát, hỏi Thảm Thất: "Người Huyền Thiên các người à?"

Thảm Thất không biết phải trả lời thế nào, buộc lòng phải ừ một tiếng, tiếp tục tức giận trừng Hề Ngọc Đường: "Nhanh lên, cũng không phải không có cơm ăn."

Thu Viễn vẫn mang vẻ mặt lơ đãng, ám vệ hai mặt nhìn nhau, Hề Ngọc Đường bĩu môi, còn chưa mở miệng đã nghe thấy giọng nói bình thản của Việt Thanh Phong trong căn phòng dưới chân: "Thả người."

Toàn thân Hề Ngọc Đường cứng đờ, kinh ngạc vô cùng.

... Hắn có thể tỉnh được ư?

Chủ tử đã lên tiếng, lập tức ám vệ đã biến mất không còn tăm hơi, Hề Ngọc Đường lúng túng nhìn về phía Thảm Thất, thấp giọng nói: "Sao hắn tỉnh được? Không phải bảo nửa tháng à?"

Lúc này mất mặt như vậy... Còn tưởng núi không có cọc, chuẩn bị cướp của chứ!

Thảm Thất cười nhạt: "Đã tỉnh từ sớm rồi, có điều không thể đứng dậy được thôi, mình mất mặt mà vẫn còn oán người khác được sao?"

Hề Ngọc Đường uất ức bĩu môi.

Thảm Thất lại thản nhiên quan sát nàng từ trên xuống dưới: "Muốn thay y phục không?"

Hề Ngọc Đường suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Ăn cơm trước. Thu Viễn, nhanh bảo đầu bếp của các người làm một bàn thức ăn lớn, phải nhanh đấy."

Thu Viễn với vẻ mặt mê man: "Cô nương, người là ai?"

"..."

Hai người nhìn mặt nhau, nàng chưa kịp mở miệng, bỗng cửa phòng chính bị mở ra, vận trung y khoác ngoại sam, Việt Thanh Phong với mái tóc thả xõa sau vai xuất hiện ở cửa, thoạt nhìn có chút chật vật, không có chút sức, chỉ có thể vừa tựa vừa vịn khung cửa, miễn cưỡng mới đứng được.

Hắn nghe thấy giọng của nàng.

Hề Ngọc Đường nâng mắt nhìn sang, liếc mắt đã thấy dường như hắn gầy đi thì không nói, ngay cả sắc mặt cũng càng lúc càng kém.

Nàng không nói gì, chỉ nhìn về phía Thẩm Tiểu Mỹ, sao bảo hắn không xuống giường được?

Thẩm Thất không nhìn thẳng vào nàng.

Thấy Việt Thanh Phong đứng dậy, Thu Viễn vội chạy tới: "Ôi chủ nhân của ta, không phải không cho người xuống giường sao? Người trọng thương còn chưa lành, phải tĩnh dưỡng, tĩnh dưỡng đây."

Việt Thanh Phong không trả lời, chỉ ngậy người nhìn hồng y nữ tử trước mặt. Nàng thoải mái bỏ màn che, để lộ diện mạo vốn có, khuôn mặt hồng hào quen thuộc kia, hai mắt sáng như sao, mặc dù phong trần mệt mỏi, tinh thần lại rất tốt, xem ra mọi chuyện đều thuận lợi.

Tầng đá trong lòng cũng được hạ xuống.

... Đây là lần đầu tiên hắn thấy Hề Ngọc Đường mặc y phục nữ nhân.

Hóa ra... Còn đẹp hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

"Thoạt nhìn trông người không khỏe lắm." Nàng nói: "Nhưng nếu đã dậy rồi, có muốn ăn điểm tâm chung không?"

"Thiếu chủ..." Thu Viễn vẫn còn định nói gì đó, lại lơ đãng nhìn theo tầm mắt chủ tử nhà mình, lập tức trợn trừng, cảm cũng sắp rơi xuống đất: "Hề Hề Hề..."

Việt Thanh Phong hồi thần, đối diện với lời mời của Hề Ngọc Đường, rũ mắt, thản nhiên nói: "Thu Viễn, dìu ta về."

Thu Viễn không hề quay lại nhìn mà xua tay: "Đừng có nói chuyện, để ta nhìn rõ một chút!"

Việt Thanh Phong: "..."

Dừng một đoạn, cuối cùng mới phản ứng kịp với lời mình vừa nói, Thu Viễn sửng người, lững thững quay đầu, đối diện với vẻ mặt hờ hững của thiếu chủ nhà mình, biểu cảm, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung...

Như nhà có tang.

Trời ạ, hắn vừa lớn tiếng với thiếu chủ đấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Chuyện Việt Thanh Phong dối khiến Hề Ngọc Đường dở khóc dở cười, luôn cảm thấy từ sau khi vị thiếu chủ Việt gia vang danh thiên hạ này biết nàng, càng ngày càng không giống quân tử như ngọc, vừa bướng bỉnh vừa ngông cuồng, từ tận xương cốt đến bên ngoài đều là gai góc, không hề giống với lời đồn đãi bên ngoài.

Có thể hắn vốn là một người như vậy.

Lần moi tìm mỏ phôi ở Túy Hoa Lâu đã bị hai người quên bén, người lừa mình như chưa từng nghe thấy, người hạ quyết tâm làm theo ý mình, rõ ràng sau lưng đã nói phải cố vượt qua đối phương, nhưng vẫn phải cố gắng giữ vững trạng thái trung lập hiện có.

Chỉ ít, đồng minh thì vẫn phải làm.

Sau khi Hề Ngọc Đường ăn điểm tâm cùng Thẩm Thất thì đã thay nữ trang, lúc này đang nấp trong phòng Thẩm Thất, vừa bắt hắn bắt mạch cho mình,

vừa suy nghĩ không biết nên lấy thân phận gì.

Giáo chủ Huyền Thiên giáo trên Tuyết Sơn, thân phận này cho qua.

Giang Nam đường chủ Vu Dương không nên xuất hiện tại biệt viện Việt gia, thân phận này cũng nên cho qua.

Mạnh Thập Cửu là một độc hành hiệp, qua.

Đường Tích Tích bệnh nặng trong người, qua.

... Không còn gì nữa.

Nàng bất ngờ chiếm được Trường Ân kiểm quyết của Mạnh Thập Tam, nếu đã quyết định muốn mưu cầu thân phận trưởng lão ở Thính Vũ Các, nhất định phải hiểu rõ loại tâm pháp này trong thời gian ngắn. Thính Vũ Các còn hoài nghi thân phận của nàng, vì thế sau khi nàng rời khỏi mới phải người đến theo dõi, nếu đã vậy, nàng phải tìm một nơi an toàn để ẩn nấp một thời gian.

Cùng lúc đó, mật báo kế hoạch tru kiến Giang Nam cũng được đưa lên, 'Vu Dương', thân phận này không thể vứt đi, nàng muốn chờ ở gần đây để đề phòng bất trắc.

Tại mất ở Hàng Châu vô cùng đông đảo, an toàn nhất chỉ có ở biệt viện Yên Vũ Thai, vì vậy Hề Ngọc Đường quyết định đến thương lượng với Việt Thanh Phong một chút, mượn nơi này ở một thời gian ngắn.

Có điều... nên thay đổi thân phận thành gì đây?

Còn phải dò dò Giang Thiên Đồng bên kia thế nào nữa?

Một lát sau, Thẩm Thát đã kiểm tra xong, thấy Hề Ngọc Đường lại ngẩn người, giọng hươ hươ trước mặt nàng, thấy nàng đã hoàn hồn, lúc này mới lên tiếng: "Tạm thời không thấy có độc tính gì, hậu quả do cố sức hồi phục công lực lần trước cũng đang được khống chế, có thể yên tâm, có điều thời gian tới phải chú tâm điều dưỡng cho ổn thỏa."

Hề Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm.

Đối mặt với Thính Vũ Các, nhất định phải cẩn thận. Hề Ngọc Đường bảo Thẩm Thát kiểm tra loại thuốc ngừa chướng khí mà Tô Thập Thát cho nàng khi trước. Làm người luôn phải có lòng phòng bị kẻ khác, trên cơ thể nàng quyết không cho bất cứ kẻ nào động tay động chân.

"Tự giải được độc vẫn hơn, ta không tin Thính Vũ Các." Nàng nói.

Thẩm Thát đồng ý: "Công pháp của người đặc thù, tình trạng phức tạp, còn mang hàn độc trong người, bất cứ lúc nào cũng không được uống thuốc lung tung, ta sẽ nghĩ các trừ độc do chướng khí."

Nàng trầm ngâm: "Chờ ta học xong tâm pháp của Mạnh Thập Tam rồi sẽ trở lại sơn cốc, giữa lúc này phải cần đến hai, ba tháng, thời gian có đủ không?"

"Đủ." Thẩm Thát đáp: "Có điều phải lấy được thuốc mẫu trước."

Hề Ngọc Đường cắn môi.

Nơi giao thiệp với bên ngoài của Thính Vũ Các là Túy Hoa Lâu, Mạnh Thập Cửu lại đến Kim Lăng, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không xuất hiện ở Hàng Châu, sợ rằng lần này phải nhờ đến Thiệu Quang rồi.

Lòng đã có kế hoạch, nàng không tiếp tục chần chừ ở vấn đề này, mà hỏi sang tình trạng cơ thể của Việt Thanh Phong.

"Không tốt lắm." Thẩm Thát lắc đầu: "Vốn là bệnh nặng kéo dài khiến thân thể dần trở nên yếu ớt, hậu quả của việc cố ý giải huyết còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng, hôm nay còn gắng gượng đứng dậy... Ta thấy hần vốn chẳng xem thân thể mình ra gì."

Nói một tràng, còn mang theo chút tức giận. Làm đại phu, hần hoàn toàn không hài lòng với thái độ của Việt Thanh Phong.

"... Thủ pháp điểm huyết của nhà ngươi, chắc phải nhờ ngươi nghĩ cách thôi." Hề Ngọc Đường nhìn hần.

Thẩm Thát tức giận trừng nàng: "Cũng không biết là vì ai."

Bị vây chặt, Hề Ngọc Đường chợt dạ vuốt mũi đứng dậy: "Ta đi thăm hần một chút."

Phủ thêm ngoại sam của Thẩm Thát, một mạch đi tới tiểu viện của Việt Thanh Phong, Hề Ngọc Đường không thấy Thu Viễn, trái lại chỉ thấy Tư Niên canh ở cửa. Đối phương thấy là nàng, không hề ngăn cản.

Trong phòng, Việt Thanh Phong đang vui mình trên giường đọc sách, nắng ngày hè vô cùng chói chang nhưng cả căn phòng chỉ có một khối băng, hiển nhiên vì cố kị vết thương của hần, không dám hạ nhiệt độ quá mức. Bên cạnh giường có đặt một chén nước thuốc đen tuyền, đã lạnh, Hề Ngọc Đường tiến tới sờ chén thuốc, trực tiếp bùng ra cho Tư Niên: "Hâm nóng lên cho thiếu chủ các người."

Tư Niên nhận lấy chén thuốc, nhìn thoáng qua thiếu chủ nhà mình, thấy Việt Thanh Phong còn không thèm ngẩng đầu, lại liếc sang Hề Ngọc Đường, cuối cùng nghe lời đi tới phòng bếp.

Vào lại phòng, Hề Ngọc Đường kéo ghế ngồi trước mặt hắn, vô cùng tự nhiên lấy một tách trà bằng bạch ngọc, định tự rót cho mình một ly. Nhưng thứ làm người ta kinh ngạc chính là, trong ấm trà lại chưa đầy nước, thử nhiệt, dường như đã đặt đây được một lúc, vừa lúc vào là có thể uống.

Nàng không nhìn được ngẩng đầu nhìn về phía người trên giường mềm.

Biết nàng sẽ tới, còn giả vờ ra vẻ không muốn nói chuyện... Con người này đúng là...

Vì vậy nàng cũng im lặng, mãi đến khi Tư Niên bung chén thuốc về, nàng chủ động nhận lấy chén, đi tới rút quyển sách trên tay Việt Thanh Phong, đưa thuốc tới trước mặt hắn.

Lúc này Việt Thanh Phong mới ngẩng đầu lên.

"Thế nào, muốn ta tự động thủ à?" Nàng nhún mày.

... Không phải bình thường sẽ được bốn sao?

Việt thiếu chủ đáng thương thấp giọng lầm bầm một câu, chậm rãi nhận lấy, nhưng không uống, chỉ đau đớn nhìn chằm chằm vào chén thuốc đen, một lúc lâu sau cũng không nhúc nhích.

Suýt chút nữa Hề Ngọc Đường đã phì cười, nàng nhìn bốn phía, không thấy mứt hoa quả hay đồ ăn vặt gì, suy nghĩ một chút mới lấy một bình nhỏ từ trong người, đổ ra một viên: "Đây, đường đây."

Việt Thanh Phong: "..."

Thuốc người trong lòng đưa tới, có đắng đến đâu cũng phải uống. 'Đường' người ta đã dâng lên, cho dù có độc cũng phải ăn. Việt thiếu chủ cân nhắc nặng nhẹ hai bên, nhận lệnh uống cạn hơn phân nửa chén nước thuốc.

Thuốc quá đắng, hắn chậm chạp, đưa tay nhận 'đường'.

Hề Ngọc Đường trực tiếp thu tay lại: "Uống cho xong."

"..."

Lại đưa chén đến bên mép, thiếu chủ Việt gia lại ngập ngừng, bỏ cuộc: "Đắng quá."

Lần này là Hề Ngọc Đường bị chọc cười: "Cả người lớn lên cạnh ấm thuốc, thuốc gì mà chưa uống qua? Đùng có ở đây mà giả vờ đáng thương, nhanh lên!"

"Lần này thật sự rất đắng mà." Việt Thanh Phong đưa chén tới: "Không tin nàng cứ nếm thử chút đi."

"..."

Thở hắt một hơi, Hề Ngọc Đường trừng hắn đầy hung tợn: "Việt Thanh Phong! Nếu ngươi không uống thì ta đi."

Ưc một tiếng, chén thuốc bị giết chết trong một ngụm xuất hiện trước mặt nàng.

Hề Ngọc Đường: "..."

Được ăn hết một viên đường như nguyện, mùi vị ngọt ngào trung hòa vị đắng trong miệng, sắc mặt của Việt Thanh Phong cũng trở nên dễ nhìn hơn, hỏi: "Đó là thuốc gì vậy?"

"Cổ Bản Bồi Nguyên." Hề Ngọc Đường lại ngồi xuống, trên mặt có vẻ đắc ý: "A Thất biết ta sợ đắng, đặc biệt cho thêm hoa đào và sơn tra vào, lúc đường thương có thể làm đồ ăn vặt."

Việt Thanh Phong: "..."

Thuốc của nàng thì ngọt, cho ta thì đắng, bất công đến mức này đã đủ chưa vậy!

"Cho ta xem." Hắn mở miệng.

Hề Ngọc Đường lấy bình sứ ném sang cho hắn, người sau nhận lấy, mở nắp bình, quả nhiên có mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt lan tỏa. Hắn im lặng đóng kín nắp, nhanh nhẹn cất vào trong ngực.

Hề Ngọc Đường tròn mắt.

Việt Thanh Phong như không thấy vẻ mặt đỏ của nàng, nói thẳng: "Lần đi Thánh Vũ Các này thu hoạch được lớn không?"

Cục tức trong ngực không thể tỏ ra, Hề Ngọc Đường tức giận nhìn hẩn chăm chăm không nói lời nào.

"Xem ra thu hoạch rất khá." Khóe môi Việt thiếu chủ lại nhẹ nhàng cong lên.

"Không biết ngược!" Hề tiểu giáo chủ rất tức giận: "Trả đây cho ta, đó là đồ A Thất cho ta!"

"Giờ là của ta rồi."

"..."

Đầu đầu xoa huyết thái dương, Việt thiếu chủ ho nhẹ hai tiếng: "Nàng tới tìm ta để cãi nhau hay là tới thăm bệnh?"

Nhắc tới bệnh, Hề Ngọc Đường do dự một chút, bĩu môi: "Không muốn trả tiền, cứ dùng thứ khác. Ta muốn ở chỗ người mấy tháng, tiền phòng đã được trả, thế nào?"

"Được." Đáp rất nhanh.

Tâm tình của hẩn coi như không tệ, uống thuốc xong cả người cũng tốt lên, nói chuyện cũng trôi chảy hơn nhiều: "Còn cần gì thì cứ nói."

Hề Ngọc Đường đã nghĩ từ trước: "Ta cần một thân phận hoàn toàn mới, không thể dính tới Huyền Thiên, lại có thể tùy ý ra vào, cần phải lừa được Thánh Vũ Các, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra được."

Nàng nói ra suy tính của bản thân một lần, lại giấu nhem đi chi tiết về Đường Tích Tích cũng như cụ thể chuyến đi đến Thánh Vũ Các, nhưng Việt Thanh Phong là ai? Sau khi liên kết mọi thứ lại với nhau đã biết việc nàng đang lo lắng là gì, lập tức rơi vào trầm tư.

Một lát sau, hẩn mở miệng: "Vị hôn thê của thiếu chủ Việt gia thì thế nào?"

Hề Ngọc Đường đang uống nước, nghe thấy, suýt nữa đã phun hết ra ngoài, ho khan cả buổi, tai cũng đỏ ửng lên: "Người đứng đắn một chút cho ta!"

Ánh mắt của hẩn chỉ dừng lại nơi vành tai đỏ ửng của nàng trong chốc lát, Việt Thanh Phong nhẹ nhàng nói: "Muốn quang minh chính đại bước chân vào Yên Vũ Thai, nếu không phải người Việt gia, chắc chắn sẽ khiến người khác chú ý."

Hề Ngọc Đường ghen một hơi: "... Thuộc hạ đi, thứ này tốt nhất."

Người đối diện im lặng không nói gì.

Không thể không thừa nhận đề nghị này quả thật không tệ, trong chốc lát Việt Thanh Phong cũng không thể nghĩ ra thứ gì tốt hơn, buộc lòng phải tiếc nuối gật đầu, sau đó gọi Tư Niên vào, dặn hẩn chút việc, thuận tiện bảo hẩn đi may vài bộ y phục, nam nữ mỗi cái năm bộ, kích cỡ như Hề Ngọc Đường.

"Cho ta à?" Hề tiểu giáo chủ hơi kinh ngạc.

Việt Thanh Phong nhìn lướt qua ngoại sam của Thẩm Thất trên người nàng, từ chối cho ý kiến.

"... Ồ." Người đối diện chán chường nói: "Ta sẽ trả bạc cho người sau."

"Không cần." Việt địa chủ bình thản giờ tay: "Trừ tiền tiêu vật hàng tháng là ổn."

"..."

Chờ Tư Niên rời khỏi, Hề Ngọc Đường lại hỏi đến phó Các chủ Thánh Vũ Các.

Việt Thanh Phong suy nghĩ một chút: "Không biết, có gì không?"

Nàng lắc đầu.

Nàng luôn có cảm giác như đã trông thấy bóng lưng kia ở đâu đó, nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ ra được. Nếu đối phương là người lạ thì tốt, nhưng nếu đã là người nàng từng quen biết, vậy thì đúng là khiến người ta phải suy nghĩ. Đối phương là địch hay là bạn? Nếu là bạn, vì sao lại phải truy sát nàng? Là địch, cuối cùng là ai?

Nàng nghĩ tới đột chặn giết giữa đường lần kia, người dẫn đầu đám người đối phương thấy mặt nàng thì phản ứng có chút lạ lùng, nhưng dáng người của hẩn và phó Các chủ thật sự có chút khác biệt, nếu võ công cao cường, như vậy có thể là một người trong số Thập Bát trường lão, không phải Diêm Thập Lục và Tô Thập Thất, cũng không phải phó Các chủ, cuối cùng là ai?

Thánh Vũ Các...

"Ta nghe nói, hiện tại phó Các chủ là chủ sự của Thánh Vũ Các." Việt Thanh Phong hơi do dự: "Các chủ đã lâu không xuất hiện nơi giang hồ... Khụ khụ, có khả năng đã chết rồi cũng nên."

Hề Ngọc Đường nhíu mày: "Người đang hoài nghi phó Các chủ tạo phản? Nội bộ Thánh Vũ Các có tranh đấu?"

"Không chắc." Hần lắc đầu: "Tin tức quá ít."

Tổ chức sát thủ này thành danh vào cuối triều trước, đến nay đã được bốn mươi năm, dù so với những môn phái truyền thừa trăm năm thì vẫn còn non trẻ, nhưng thực lực mạnh mẽ, thần bí khác thường, đừng nói tới Các chủ, ngay cả Thập Bát trưởng lão, người trong giang hồ cũng không rõ được ai, cũng nhờ tám năm trước Huyền Thiên giáo giết chết Mạnh Thập Tam, đánh một trận thành danh, mọi người mới thấy được một góc khuất che mặt của nơi này.

Xem ra, nếu muốn hiểu rõ chân tướng sự việc, nàng nhất định phải lẫn lộn trong tổ chức này một thời gian rồi.

Hai người nói chuyện một lúc, Tư Niên lại đến báo, thiếu trang chủ Mặc Cẩm mang thiệp tới, người đã đến cửa lớn biệt viện. Thấy thế, Hề Ngọc Đường cáo từ trở lại tiểu viện Việt Thanh Phong đã sắp xếp cho nàng.

Trước khi đi, nàng lại nghĩ tới một chuyện: "Túc Hề, trong khoảng thời gian này cho ta mượn Tư Niên được không?"

Nghe được cái tên này từ miệng nàng lần nữa, Việt Thanh Phong hơi ngần ra, ho khan vài tiếng, có chút ai oán mà nhìn nàng: "Có việc muốn nhờ thì gọi tên tự của ta, phát hỏa lại gọi luôn cả tên lẫn họ..."

Hề Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, vờ như không nghe gì.

Thấy nàng không cần trả, Việt Thanh Phong cười: "Không thể cho."

"..."

Tư Niên mất nhìn mũi mũi nhìn tim, như hoàn toàn không nghe thấy đoạn hội thoại quyết định quyền sở hữu hần của hai người.

"Làm gì mới cho được?" Hề Ngọc Đường nhíu mày.

"Làm gì cũng không cho."

"... Vậy trả bình đường đó cho ta."

"Đồ đã đến tay sao có thể trả lại?" Về mặt của Việt Thanh Phong vẫn rất bình thản: "Trừ khi nàng nói cho ta biết, nàng cần Tư Niên làm gì?"

Cũng chẳng có gì để đấu, Hề Ngọc Đường thoải mái nói: "So chiêu."

Nghe hai chữ này, không riêng gì Việt Thanh Phong, ngay cả Tư Niên cũng sáng mắt ngẩng đầu.

"Công lực của Tư Niên không đủ, ta có thể giúp nàng." Việt Thanh Phong sáng khoái nói xấu tâm phúc nhà mình.

"Người à?" Hề Ngọc Đường lờm hần: "Khi nào cầm được kiếm rồi nói chuyện."

Nói xong, nàng lại nhìn Tư Niên: "Người có bằng lòng không? Không cần phải theo ta mỗi ngày, chỉ cần sang luyện với ta lúc cần thôi. Người xem thực lực của người không tồi, cũng dùng kiếm, đại nam nhân không sợ bị thương, ta đánh nhau cũng không đau lòng, vừa đúng lúc."

Tư Niên nhìn Hề Ngọc Đường với đôi mắt rực sáng, đáng vẻ kia, chỉ thiếu nước đi theo nàng ngay tại chỗ.

Việt Thanh Phong giận đến đau đầu.

"Cứ quyết định thế nhé, ba ngày sau tới tìm ta." Hề Ngọc Đường tặng Tư Niên một nụ cười rực rỡ, vỗ vỗ vai hần, xoay người rồi đi.

Tư Niên kích động đứng tại chỗ nhìn theo nàng, mãi đến khi chủ tử nhà mình bắt đầu ho khan, lúc này mới hoàn hồn, trầm mặc cúi đầu đứng nhìn chân.

Việt Thanh Phong ngậm ngùi ăn một viên đường.

Người Thu Viễn, kẻ Tư Niên, chẳng lẽ hôm nay đám người của hần muốn tạo phản tập thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Suốt Ngày Đánh Nhau

Sau khi thiếu trang chủ Thu Vũ Sơn Trang đến, hai vị gia chủ của Lăng gia và Thôi gia, Cực Đạo Bàn và Thiên Hạc Môn cũng lần lượt tới bãi phỏng Việt Thanh Phong, Yên Vũ Thai vì chủ tử bị thương mà đóng cửa không tiếp khách, sau năm ngày, cuối cùng cửa lớn đã bị người ta đập nát.

Không thể nghi ngờ, những người này đến tìm Việt Thanh Phong là để trao đổi về chuyện kết minh thành lập 'Giang Nam Bang'. Nói là trao đổi, không bằng nói là dò xét ý của Việt gia. Làm đệ nhất thế gia của Đại Tần, cho dù là nơi triều đình hay giang hồ, địa vị của Việt gia đều hết sức quan trọng, lão gia chủ không quân sự, phần lớn quyền lực được giao lại vào tay nhi tử nhà mình, bởi vậy thái độ của Việt Thanh Phong cũng là của Việt gia, muốn xây dựng Giang Nam Bang, chắc chắn không thể nào tránh khỏi đầu xỏ nơi đây.

Việt Thanh Phong luôn ra vẻ rất thận trọng, không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý, thái độ ba phải thứ gì cũng được, nhưng không hiểu vì sao những người này khi rời khỏi Việt gia lại không mất lòng tin, trái lại càng bằng lòng với việc thúc đẩy việc này. Dù sao lợi ích cũng rất lớn, chuyện liên quan đến sự hưng thịnh của tông môn, từ sau khi đám hậu bối nhà mình truyền đạt lại lời của Huyền Thiên giáo, những lão gia hỏa này đã đồng ý được nửa phần.

Cũng không biết Việt Thanh Phong dùng phương pháp lạc mềm buộc chặt gì, chỉ nghe Hề Ngọc Đường mắng hấn hai chữ hiểm độc.

Chỉ có hai kẻ không đến viếng thăm Yên Vũ Thai là Thập Bát Thủy Trại và Trịnh gia. Người trước có thù với Việt Thanh phong, vì thế thiếp mời trực tiếp được đưa đến Huyền Thiên Giang Nam đường, người sau có vị gia chủ bị đâm trọng thương, vô cùng hỗn loạn.

Gia chủ Trịnh gia bị đâm, là tác phẩm của Tiết Dương, mệnh lệnh của Hề Ngọc Đường, có lẽ chuyện này sau đó cũng sẽ bị bẻ cong mà ném đến nơi Vũ Sơn.

Lăn lộn nơi giang hồ không có nhiều kẻ ngu, Trịnh Vĩnh bị thương không chết, chắc chắn phải tiến hành suy xét, nhưng nếu trực tiếp rút cái nôi này cho Âu Dương Huyền thì quá dứt khoát, thiếu tính chuyên nghiệp. Tiết Dương làm việc rất thông minh, quẹo trái quẹo phải, khiến dấu vết được tìm thấy vừa ngoài dự tính lại trong dự liệu, cuối cùng khiến Trịnh Vĩnh phải ngờ vực Âu Dương Huyền một cách vô căn cứ.

Làm thế lực lớn nhất ở Giang Nam chỉ sau Việt gia, lại là tấm bia dựa cho Thỉnh Vũ Các, lần đề nghị thành lập Giang Nam Bang của Hề Ngọc Đường lúc này chính là biến số lớn nhất của Trịnh gia. Trên thực tế Trịnh gia không hề muốn nhúng tay vào Giang Nam Bang, dù sao một nhà mình đứng riêng, ăn mảnh đã thành thói quen, rất khó để có thể phân chia một miếng bánh.

Nhưng sau khi Trịnh Vĩnh bị đâm, cuối cùng bằng chứng lại chỉ về Âu Dương Huyền, điều này không khỏi khiến Trịnh gia phải suy xét lại. Không thể nghi ngờ khi nói Giang Nam Bang chính là mũi giáo hướng về Võ Lâm Minh, làm mình chủ, chắc chắn Âu Dương Huyền sẽ không bỏ mặt làm ngơ, sau khi tin tức truyền ra ngoài chắc chắn sẽ khiến đối phương phải phản kích, hơn nữa lần đại hội võ lâm này, Thỉnh Vũ Các sau lưng Trịnh gia đã làm vài chuyện khiến Âu Dương minh chủ tức giận, chắc hẳn là vì không nắm được đuôi của Thỉnh Vũ Các, Trịnh gia mới trở thành nơi trút giận.

Trịnh Vĩnh tự nhận mối quan hệ của mình với Âu Dương Huyền và Đoạn Nhạc Môn khá tốt, nhiều năm qua cung kính có thừa, mọi việc đều không tự ý động chạm vào chỗ đau của đối phương, không ngờ bọn họ chẳng làm gì mà phải nhận lời cảnh cáo, trong cơn tức giận, lại trở thành người ủng hộ lớn nhất cho việc thành lập Giang Nam Bang lần này.

Hề Ngọc Đường rất hài lòng.

Bởi vì hài lòng, nên tâm tình tốt, vì tâm tình tốt, nên khi Hề Ngọc Đường lấy thân phận 'Vu Dương' gặp trại chủ đương nhiệm Đan Hành Thiên của Thập Bát Thủy Trại đã lựa chọn quên luôn chuyện tên này đã từng đâm chọt mình ở đại hội võ lâm.

Đan Hành Thiên không hổ là đại đầu lĩnh của Thập Bát Thủy Trại, lợi ích trước mắt, ai còn quan tâm đến mâu thuẫn của bản thân với giáo chủ Huyền Thiên giáo, hai huynh đệ tâm trạng tốt ngồi ngồi, thậm chí còn nói đến chuyện 'Huyền Thiên giáo và Thập Bát Thủy Trại sẽ mãi là bằng hữu', Hề Ngọc Đường nghe thấy mà chết lặng.

Sau một lúc nàng tự chiêm nghiệm lại bản thân, cảm thấy, trong việc 'so da mặt với tường thành này', con đường phía trước của nàng vẫn còn rất dài.

Giang Nam Bang cứ được thành lập mà không vương phải trở ngại nào.

Hề Ngọc Đường lấy thân phận đường chủ của Huyền Thiên tiến hành trao đổi nhiều lần với các thế lực, cuối cùng cũng khá hài lòng với lợi ích nhận được. Đóa hoa cao ngạo Việt Thanh Phong được phong làm minh chủ, nhưng xét thấy thân thể của hắn không được tốt, hai kẻ phó minh chủ Đan Hành Thiên và Vu Dương mới là kẻ nắm quyền thật sự.

Mọi người không có ý kiến gì, dù sao Giang Nam Bang không giống với Võ Lâm Minh, là một tổ chức kết minh rồi rạc, thường ngày vẫn làm theo ý mình như cũ, chỉ có trong những chuyện trọng đại cần hợp tác, nếu có lợi ích, ai muốn đến làm minh chủ đều được.

Lần tuyển chọn ba năm một lần sau đại hội võ lâm sắp đến, bỗng chốc lại xuất hiện một Giang Nam Bang danh tiếng lan nhanh như gió. Có biển chữ vàng của Việt gia, lại thêm tổ hợp Huyền Thiên giáo, Thập Bát Thủy Trại, Trịnh gia, Thu Vũ Sơn Trang, cho dù là giang hồ tán khách ở đâu cũng không thể chống cự được sức hấp dẫn đến vậy, càng không cần nói đến việc bọn họ còn lấy hai bộ công pháp ra dụ người, ngăn ngui một tháng, đất Giang Nam đón chào vô số nhân sĩ võ lâm.

Một quả pháo Giang Nam Bang vô cùng thành công, không những giúp mỗi nhà nhận được nhiều đệ tử hơn, chất lượng còn tăng thêm không biết bao lần, mà có người nói, số đệ tử Đoạn Nhạc Môn và Huyết Sát Điện tuyển được lần này ít hơn so với năm vừa rồi rất nhiều.

Âu Dương Huyền tức đến giờ chận, nhưng không thể quanh mình chính đại làm được gì, bởi dù Giang Nam Bang có đề tiện đến đâu, bọn họ vẫn đang thừa nhận vị trí mình chủ vô lâm, thừa nhận địa vị của Vũ Sơn trên giang hồ, nhưng thừa nhận thì thừa nhận, cướp người thì chắc chắn không thể nương tay.

Mà người bị hại lớn nhất trong lần cướp người lần này chính là Âu Dương Huyền. Đoạn Nhạc Môn ở vùng Trung Nguyên, tuy thế lực của Giang Nam kém xa nơi này, nhưng những kẻ đó lại chơi trò kết minh, rõ ràng Đoạn Nhạc Môn cũng có phân đường nơi Giang Nam, nhưng cả đám lại không hẹn mà cùng gạt nơi này sang một bên, rõ ràng không phải chơi Âu Dương minh chủ một vỏ thì là gì.

Như thế cũng được, Hề Ngọc Đường có thể truyền tin cho Tư Ly đang một đường xuôi Nam, bảo bọn họ dẫn người đi vòng sang Trung Nguyên, cho đám đệ tử mới gia nhập Đoạn Nhạc Môn một đao. Tư Ly nhận được thư, lập tức động thủ, lúc này các đệ tử mới bị trùng ám chiêu của hữu hộ pháp Huyền Thiên giáo, sau này nếu không biến thành hạng người tư chất tâm thường thì cũng phải là thân mang kì độc cần tông môn nuôi dưỡng thời gian dài.

Chẳng phải Âu Dương Huyền được ca tụng là vô già nhân ái sao?

Thế thì nuôi đám người ấy đi.

Lúc Âu Dương Huyền đang phải ôm đầu, Hàng Châu bên này, Hề Ngọc Đường đã nhận được giải được chương khí ở sơn cốc từ Tiết Dương do Thiệu Quang chuyển tới, giao cho Thẩm Thất, sau đó hồi tâm chuyển tính, nghiêm túc nghiên cứu 'Trường An kiếm pháp' của Mạnh Thập Tam.

Chuyện Giang Nam Bang khiến Việt Thanh Phong phải mệt mỏi không ít, thương tổn vốn chỉ kéo dài nửa tháng nay đã thành một tháng, đừng nói đến việc phải để Hề Ngọc Đường dứt ăn, vừa đi vài bước đã thấy mệt, chỉ có thể trở mắt nhìn Tư Niên hớn hờ chạy sang Vân Mộng Viên mỗi ngày, cũng là nơi ở của Hề Ngọc Đường, cuối cùng dứt khoát chuyển luôn chỗ của bản thân đến sát vách Vân Mộng Viên, thường xuyên thưởng thức cảnh Hề tiểu giáo chủ luyện kiếm.

Giang Thiên Đồng được nhận vào Yên Vũ Thai, ở cạnh Vân Mộng Viên. Từ lúc nàng sống chết đòi đi theo Hề Ngọc Đường đến bãi phóng lão trang chủ của Thu Vũ Sơn Trang, dường như đã kết thành hảo hữu với đại tiểu thư Mặc Âm Âm của sơn trang, bây giờ cứ rảnh việc là lại chạy tới sơn trang nhà người ta, không tham khảo kiểm pháp với đối phương thì lại làm ỏ thảo luận chuyện nữ nhi.

Hề Ngọc Đường lười quan tâm đến nàng, chỉ yêu cầu nàng không được bốc đồng. Giang mỹ nhân tự biết nặng nhẹ, miệng liên tục đáp ứng. Có điều với vị tiểu thư có phần ngợ nghếch này, Hề tiểu giáo chủ vẫn khá lo lắng, cuối cùng phải van tên Tiết Dương cũng rảnh rồi không có việc gì làm kia đi theo nàng, tránh cho nàng gây họa, bị người khác ức hiếp.

Theo chứng cứ Tiết Dương báo lại, sau khi Trịnh gia trải qua một hồi rung chuyển, nhị thiếu gia Trịnh Thái trở thành vị nhi tử được Trịnh Vĩnh tín nhiệm nhất, chuyện của Giang Nam Bang đều giao cho hắn, đối phương cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, giải quyết chuyện tuyển chọn đệ tử và đón tiếp khách khanh rất êm đẹp. Nhưng hôm nay khi việc tuyển chọn sắp kết thúc, Trịnh Thái bỏ nhà đi lang thang không nói, lại còn vô cùng trùng hợp mà gặp Giang Thiên Đồng.

... Giang cô nương dẫn người tới ngõ cụt, đập người ta một trận, rồi chạy.

Hề Ngọc Đường nghe lời thuật lại, suýt chút nữa cười ngất, chỉ vào Giang Thiên Đồng bên cạnh rồi hỏi Tiết Dương: "Người nói thật với ta đi, không phải muội ấy cố dẫn người tới ngõ cụt mà là lạc đường phải không?"

Tiết Dương lặng người.

Hề Ngọc Đường cười nghiêng ngả.

Giang Thiên Đồng thấy nàng cười đến mặt đỏ bừng, thẹn quá hóa giận nâng kiếm đâm tới, người sau không chút hoang mang rút kiếm chống đỡ, hai người so kiếm một lúc, lại nghe Thu Viễn đứng một bên hét một tiếng 'Hay'.

... Sắc mặt Việt thiếu chủ đứng trước người Thu Viễn hóa đen, tiếp tục phạt hắn ba tháng tiền tiêu vật một cách đầy khó hiểu.

Chờ Giang Thiên Đồng làm âm đủ, ném lại một câu 'Muội đi tìm Mặc Âm Âm rồi chạy mất. Tiết Dương định đuổi theo, lại bị Hề Ngọc Đường gọi lại, buộc lòng phải tạm thời dừng chân.

Nàng thu kiếm, nhìn chằm chằm vào người trước mắt, thấy Tiết Dương vẫn luôn bình tĩnh nay lại có chút lo lắng, lúc này mới lười biếng mở miệng: "... Gần đây Thiệu Quang thế nào?"

Tiết Dương im lặng một lúc, đáp lời: "Rất ổn."

"Thật không?"

"..."

Việt Thanh Phong ở cạnh nhứ mảy, nháy mắt với Thu Viễn, người sau vội vã nâng thiếu chủ nhà mình dậy, không chào hỏi liền đi mất. Nội bộ Huyền Thiên, hắn không tiện nhúng tay, có lẽ Hề Ngọc Đường cũng không muốn hắn nghe thấy.

Hề Ngọc Đường thoáng liếc sang Việt Thanh Phong, vô cùng hài lòng với sự biết điều của hắn, nhưng không nói gì, chỉ kiên trì nhìn Tiết Dương.

Cuối cùng người sau không nhịn được, nửa quỳ trên đất, xấu hổ nói: "Thuộc hạ sai rồi."

Hề Ngọc Đường nhú mày: "Sai ở đâu, nói nghe xem."

Tiết Dương cúi đầu thật thấp: "Thuộc hạ lừa chủ tử, Thiều Quang... bị thương."

Hề Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng.

Nàng đã biết.

Lấy tính tình của Thiều Quang, nếu biết nàng đã về Hằng Châu, chắc chắn một khắc cũng không chịu ngồi yên, Túy Hoa Lâu không giam được nàng, hẳn đã sớm chạy đến Yên Vũ Thai ngồi không rồi. Tuy đã dặn nàng phải lạng sức mà đến Thính Vũ Các lấy giải được chứng khí, nhưng giải được được đưa đến sớm vài ngày, người lại không đến, chẳng phải đã xảy ra chuyện thì là gì?

Còn muốn gạt nàng...

"Tình trạng vết thương thế nào?" Nàng hỏi.

Tiết Dương do dự một lúc: "... Thuộc hạ đã lấy thuốc từ chỗ Thất gia, dường như vài ngày sẽ không sao."

"Vì sao phải gạt bản tọa?"

"... Thiều Quang không cho nói."

"Nàng không cho thì không nói?" Hề Ngọc Đường cười nhạt: "Ngươi nghe lời nàng ấy quá nhỉ."

Tiết Dương xấu hổ cúi đầu.

Thấy dáng vẻ kín miệng của hắn, Hề tiểu giáo chủ không biết phải làm sao, chợt đứng dậy: "Mà thôi, bản tọa tới thăm nàng một chút."

Tiết Dương ngăn ra, đứng dậy chắn trước mặt nàng: "Chủ tử, sắc trời đã tối rồi..."

Lần này Hề Ngọc Đường càng cảm thấy lạ hơn, nhìn Tiết Dương một lúc lâu: "Ngươi còn giấu ta chuyện gì?"

Tiết Dương cắn răng không nói lời nào.

"Cút ngay." Nàng giận tái mặt.

Người sau vẫn không nhúc nhích.

"... Hôm nay bản tọa không trị được ngươi sao!" Hề Ngọc Đường tức giận, nâng kiếm đâm tới. Tiết Dương không né không tránh, rõ ràng muốn chịu một kiếm này, dù liều mạng bị thương cũng không nhường đường.

Kiếm mỏng yên lặng gác lên cổ hắn, Hề Ngọc Đường lạnh giọng: "Còn không nói?"

Tiết Dương mím chặt môi, một lúc lâu sau, bỗng quỳ hai gối xuống đất: "Chủ tử, thuộc hạ... thích Thiều Quang."

"..."

Ó!

Hề tiểu giáo chủ giật mình, trợn mắt há mồm nhìn vị đường chủ nhà mình, cả một lúc lâu sau mới nói được một câu: "... Vậy thì sao? Ngươi thích nàng, có liên quan gì tới việc bản tọa tới thăm nàng ấy?"

"Có." Tiết Dương vò đã mẻ lại sứt: "Mị lực của chủ tử quá lớn, thuộc hạ không sánh bằng."

"..."

Không sánh bằng cái rắm!!

Suýt chút nữa Hề Ngọc Đường đã tức đến bật cười, cảm kiếm chỉ hắn, giận đến nói không ra lời. Hít thở sâu nhiều lần, nàng rũ mũi kiếm xuống, gương mặt thanh tú đã trở nên u ám.

"Tiết Dương... Có phải ngươi thấy bản tọa dễ lừa lắm không?"

Tiết Dương kinh ngạc ngẩng đầu.

"Bồn tọa không ngạc nhiên với việc Thiều Quang lấy được giải được, lấy thực lực của nàng, hơn nữa còn có sự phối hợp của người, lấy không được mới đáng phải ngạc nhiên." Nàng lạnh lùng mở miệng: "Nhưng có phải lúc đó bồn tọa đã nói phải làm trong khả năng chứ? Có phải quanh năm bồn tọa không gặp các người, các người lại cảm thấy, có thể lừa bồn tọa làm bất cứ thứ gì rồi? Hay phải nói, các người vốn không hề đặt bồn tọa vào mắt?"

Lời này rất nặng, Tiết Dương hoảng hốt, lập tức cúi người ép sát mặt đất: "Thuộc hạ không dám!"

Hề Ngọc Đường lẳng lẳng nhìn nam tử trước mắt, mãi một lúc mới ngồi xuống: "Tiết Dương, vốn năm đó bồn tọa chỉ giữ lại người, Thiều Quang, Lãnh Nhất và Nghênh Thu trong số ám vệ, người cảm thấy là vì sao?"

Tiết Dương không dám ngắt đầu, hẳn hiểu rất rõ người trước mắt, biết lúc này nàng đã giận, tâm tình sẽ không tốt, chỉ sợ cố chữa lộn lành thành lộn què. Từ trước đến nay giáo chủ Huyền Thiên giáo không phải là kẻ nhẹ dạ, nhiều năm như thế, những người làm thuộc hạ như họ đã sớm hiểu được tâm tư chủ tử.

"Thuộc hạ không biết, xin chủ tử cho hay."

Hề Ngọc Đường cười một tiếng, nhưng ý cười lại không đến đáy mắt: "Bồn tọa giữ các người lại, vì tâm tư các người vốn không sâu. Nhưng nếu ngay cả các người cũng nảy sinh tâm tư dư thừa..."

"Thuộc hạ không dám!" Tiết Dương khẽ cắn môi, ưỡn thẳng lưng, tiếp tục vò đã mẻ lại sứt: "Thiều Quang nói, suốt ngày đánh nhận cuối cùng cũng bị nhận mổ mù mắt, nàng khinh địch thất sách, dù đã hoàn thành sứ mệnh, nhưng lại không còn mặt mũi nhìn người."

"Tiếp đi."

"... Thiều Quang lập một cuộc buôn bán với sát thủ của Thỉnh Vũ Các, lấy được thuốc, lại gặp đối phương trên đường về, bị, bị..."

Tiết Dương có chút khó nói.

Hề Ngọc Đường nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

Nơi Vân Mộng Viên vắng vẻ không tiếng động, một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói không rõ ràng của nàng: "Đối phương là ai?"

Tiết Dương im lặng trong chốc lát, giọng nói mang theo chút sát khí: "Thiết lệnh, Thập Lục."

Rắc một tiếng, chén trà bạch ngọc vỡ tung trong nháy mắt. Hề Ngọc Đường cười: "... Được lắm, Diêm Thập Lục, khinh địch, bị nhận mổ mù mắt... Các người là đồ ngốc sao?"

Nội lực quá mạnh khiến Tiết Dương rên khẽ một tiếng, vị đường chủ Giang Nam đường trẻ tuổi nuốt trôi chút mùi tanh, lại cúi người: "Chủ tử, Tiết Dương nguyện thủ Thiều Quang làm thê."

"Cút!"

Hề Ngọc Đường đá bay người trước mắt, mang theo kiếm tung người, biến mất trong Vân Mộng Viên.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Huyết Tủy Túy Hoa Lâu

Mùng một tháng tám năm Đại Tấn thứ ba mươi mốt, chạng vạng.

Một nam tử mang vẻ mặt lạnh lẽo đứng quan sát nơi cửa Túy Hoa Lâu nườm nượp khách, trong đôi mắt sắc bén kia là sát ý vô tận. Các cô nương đón khách thấy dáng dấp tuần tú của hắn thì hết nháy mắt lại đến nếm khăn, nhưng ngay sau đó liền cảm thấy đối phương chẳng giống kẻ đến để hưởng thụ mà giống giết người hơn.

Mỗi ngày thanh lâu đều xảy ra những chuyện tương tự. Ví dụ một vị thư sinh nào đó xem trọng một vị cô nương trong lâu, cầu xin mà không được nên phải khổ sở đợi ngoài cửa, hoặc là công tử nhà giàu nào đó vung tiền như rác muốn mang cô nương người ta về nhà, hoặc là mâu thuẫn giữa các khách nhân với nhau, đánh nhau ngoài đường...

Làm chốn trăng hoa nổi danh nhất Hàng Châu, kiến thức của các cô nương trong Túy Hoa Lâu rất rộng rãi, đã sớm quen với những chuyện này, nhưng người có sát khí đáng sợ như kẻ trước mặt này thì không nhiều, chỉ mới nhìn vào mắt đối phương đã bị khí thế lạnh như băng bên trong dọa sợ đến ngừng thở, càng không cần nói đến thanh kiếm dài ba xích (1 xích = 1/3m) trong tay.

Có không ít người ra ngoài, nhận ra người đang đứng là 'đường chủ Giang Nam đường của Huyền Thiên giáo'.

Tú bà nghe lời bẩm báo, vội lắc mông chạy ra ngoài, muốn nói chuyện với nam tử đang đứng bên ngoài, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, đối phương đã quét mắt sang bà ta, ánh mắt rét buốt như có thể đóng băng máu thịt kẻ khác, khiến lòng tú bà chấn động đến quên hết lời cần nói.

"Vu gia, ngài..." Tú bà nhắm mắt mở miệng.

Vu Dương, cũng chính là Hề Ngọc Đường im lặng liếc bà ta, bỗng môi khẽ nhếch tạo thành một nụ cười nhạt, nhìn vô cùng ảm áp, lại khiến lòng kẻ khác run rẩy: "Tú bà, ta có việc cần làm, tốt hơn hết bà nên mang các cô nương tránh xa một chút."

Về mặt tú bà cứng đờ, nhìn kiếm trong tay nàng theo bản năng: "... Vu gia là vì Thiệu Quang sao?"

Hề Ngọc Đường mỉm cười đáp: "Đúng rồi."

"Thiệu Quang cô nương thật là có phúc..." Đương nhiên tú bà biết chuyện đã xảy ra, thấy Hề Ngọc Đường trả lời như vậy, lập tức hiểu được mọi chuyện, nhưng đối mặt với đường chủ của Huyền Thiên giáo, bà ta không thể chống đối, chỉ có thể câu giờ: "Thư chương quý của chúng ta không có đây, Vu gia cứ thế này thì không tốt lắm..."

"Không sao." Hề Ngọc Đường cười đến vô cùng dịu dàng, giọng nói khàn khàn lọt vào tai người khác như tới từ nơi địa ngục đầy oan hồn: "Tú bà, mang mấy cô nương này tránh đi, người của bọn ta sắp tới rồi đấy."

Tú bà bị nụ cười của nàng dọa, vội cup mắt: "Tập hợp các cô nương lại, nô tỳ sẽ ở lại, xin đường chủ hạ thủ lưu tình, dù sao Túy Hoa Lâu này cũng là..."

Lời còn chưa dứt, một đám người cầm đao kiếm trong lâu đã bước ra, mũi đao nhắm thẳng về phía Hề Ngọc Đường. Còn chưa kịp mở miệng, kiếm sắc của người sau đã được rút khỏi vỏ, giờ tay chém xuống, hết như thái rau cắt thịt, một kiếm một mạng, chỉ trong một nhịp thở đã chém chết đám người trên bậc cửa.

Vô số người chứng kiến cảnh tượng này hét lên đầy kinh hoàng, tiếng la chói tai tràn ngập bốn phía. Tú bà sợ hãi nhìn mười mấy thi thể xuất hiện trong chớp mắt, chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

"Giết, giết người rồi!!" Có tiếng hét thất thanh của người nào đó vang lên.

Hề Ngọc Đường mặt không đổi sắc nhìn lướt qua đồng xác kia, cổ tay vừa chuyển đã vẩy sạch máu đọng trên kiếm, đôi mắt sâu thẳm ấy lại nhìn về phía nơi sâu trong Túy Hoa Lâu lần nữa.

Rất nhanh đã có thêm mười mấy tên vọt ra từ trong lâu. Mà lần này Hề Ngọc Đường không màng công kích, trong nháy mắt đã bị đối phương vây vào giữa. Chỉ nghe có kẻ nào đó hét lớn: "Các huynh đệ, lên." Mười mấy người cùng vọt tới.

Nhưng không may, số phận những kẻ này cũng không khác gì nhau.

Chỉ thấy nam tử một thân thanh y tím trái bất phôi, nhảy lên lùi xuống, bóng người vô cùng linh hoạt, máu tươi văng khắp nơi. Chờ đến khi bóng dáng của y dừng lại, cuối cùng đám người đang đứng thẳng đã phải ngã xuống.

Người vây xem ở cửa đã sớm không còn la hét được gì. Có người bị dọa ngồi xụi lơ trên đất, cũng có người muốn nhân cơ hội đi báo quan, vừa chạy được hai bước đã bị người ngăn lại, hỏi ra mới biết thì ra là người của Giang Nam đường được xuất động.

Cuối cùng tú bà cũng phục hồi lại tinh thần, lão đạo chạy lướt qua Hề Ngọc Đường vào trong lâu, hét lớn: "Mau, về phòng nấp đi! Những người khác cứ đến Vị Ương Cư, nhanh lên!"

Có khách nhân nghe tiếng động bên ngoài, chạy ra thăm dò, tú bà nào dám nói lung tung, chỉ nói Huyền Thiên giáo phái người tới rồi cũng vội vàng chạy đến Vị Ương Cư mà trốn.

Chờ đến khi trong lâu không còn bóng người nào thì Hề Ngọc Đường đã giết được đợt thủ vệ thứ ba, vạt áo tung bay, cuối cùng cũng bước lên bậc thang đã bị máu nhuộm nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Lầu một bên trong đại sảnh, Trịnh nhị thiếu gia đợi bên trong đã lâu, chiết phiến trong tay mở rộng, nhìn thấy Hề Ngọc Đường, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Vu đường chủ, đây cũng là thành ý khi hợp tác của Huyền Thiên sao?"

Hề Ngọc Đường lạnh nhạt đối mặt với sự chỉ trích của hắn, lười biếng vung tay lên, Trịnh Thái không kịp đề phòng đã bị điểm huyệt định thân.

"Cút."

Trịnh Thái thảm hoảng hốt, hắn hoàn toàn không có cơ hội ra tay trước mặt Vu Dương! Nếu tên này muốn mạng của hắn, thế chẳng phải bản thân sẽ chết không có chỗ chôn sao?

... Khoan đã, Vu Dương không giết hắn ư?

"Vu Dương!" Trịnh Thái hét lớn: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Túy Hoa Lâu là sản nghiệp của Trịnh gia, ngươi không thể không biết, ngươi có ý gì?"

Hề Ngọc Đường không rảnh quan tâm đến hấn, tung một cước đập người sang một góc, vận nội công lạnh giọng mở miệng, giọng nói bao trùm cả bốn phương tám hướng trong Túy Hoa Lâu, hết như kinh lôi, khiến máu người nghe sôi trào, khó chịu không thôi.

"Đám người Thỉnh Vũ Các nghe rõ cho ta, ta cho các ngươi thời gian một chum trà để xuất hiện trước mắt bản tọa, nếu không đừng trách lòng dạ ta độc ác!"

Tiếng vừa dứt, năm hắc y nhân đã xuất hiện trong đại đường.

"Xin hỏi Thỉnh Vũ Các đã đắc tội với các hạ lúc nào?" Một người trong đó hỏi.

Hề Ngọc Đường lạnh lùng liếc y: "Ngươi có tư cách gì để chất vấn bản tọa? Bảo Diêm Thập Lục lăn ra đây, bản đường chủ biết hấn đang ở Hàng Châu."

Nghe thấy tên Diêm Thập Lục, mấy hắc y nhân thăm trao đổi ánh mắt với nhau, người vừa nói chuyện lại mở lời: "Xin thứ lỗi, Diêm trưởng lão không có ở Túy Hoa Lâu này."

"Vậy sao?" Hề Ngọc Đường cười lạnh: "Thế các ngươi tới đền tội thay hấn được không?"

Mấy người chấn động, lại liếc nhìn nhau, sau đó rút đao mà lên. Hề Ngọc Đường không tránh, chân dùng Lăng Vân Bộ, chỉ dùng phạm vi một tấc vuông đã có thể trình diễn một trận chiến vô cùng kinh điển.

Nàng đã sớm được trải nghiệm công lực của đám người Thỉnh Vũ Các, nhưng năm người vẫn còn quá ít. Dù có lẽ sẽ phí chút thời gian hơn giai đoạn làm nóng người khi trước, nhưng hôm nay lửa giận của Hề Ngọc Đường bùng bùng, trường kiếm trong tay như U Minh, sử dụng kết hợp kiếm pháp của Việt gia cùng Mạnh Thập Tam để giết người, không chừa người sống, chỉ trong thời gian một nén hương đã có bốn người biến thành thi thể, chừa lại một kẻ sống sót duy nhất.

Đập lên cổ tay của đối phương, chỉ nghe tiếng xương vỡ vụn vang lên, Hề Ngọc Đường hồ hững nhìn người đang nằm dưới đất: "Ta không hỏi ngươi Diêm Thập Lục ở đâu, sau một nén hương ta muốn gặp được ông ta, nếu không... Ngươi đoán xem ta có biết sào huyệt của các ngươi ở đâu không?"

Hắc y nhân nhìn nàng đầy uất hận, vừa định cắn thuốc độc trong kẽ răng đã bị đối phương bẻ hàm không chút lưu tình, cả người bị nhấc lên, hấn khổ sở ho khan một tiếng, phun thuốc ra ngoài.

"Muốn chết ư?" Hề Ngọc Đường cười: "Tìm được Diêm Thập Lục rồi, bản tọa sẽ giúp ngươi."

"... Không cần tìm, lão phu đã tới."

Bỗng một giọng nói vang lên từ phía sau, Hề Ngọc Đường còn chưa kịp quay đầu lại, một giây kế tiếp, chợt nghe một tiếng xé gió lướt qua tai nàng, nhuyển kiếm trong tay đối phương như rắn độc không xương, giữa đường bỗng chuyển hướng đặt lên cổ nàng.

Hề Ngọc Đường xoay thân, nhảy lên cao như đã hoàn toàn thoát khỏi lực hút của mặt đất, mũi chân đáp trên thân kiếm của đối phương, người trầm xuống, phát động Lăng Vân Bộ trong nháy mắt, phút chốc đã phóng tới trước mặt Diêm Thập Lục, mu bàn chân vừa chuyển, đá mạnh vào khuôn mặt chữ điền của đối phương.

Diêm Thập Lục bị buộc phải lùi bước, Hề Ngọc Đường lại kiên quyết đuổi theo, đưa tay trái sang hông lấy roi dài với xước mạng rở, thu hồi kiếm nơi tay phải, sau đó nhanh chóng lướt ra sau lưng đối phương, vung tay trái lên, quất thật mạnh vào lưng Diêm Thập Lục.

Một mảng máu thịt bị tước đi, máu tươi phun ra ngoài.

Diêm Thập Lục không ngờ kẻ thù sẽ ra tay độc ác như vậy, kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm giúp ông ta nghiêng người né khỏi theo bản năng, vừa vận tránh được một đường kiếm lạ lùng nơi tay trái của Hề Ngọc Đường thêm lần nữa.

Ông ta hoảng hồn, khiếp sợ đánh giá vị nam tử trước mắt: "Xin hỏi sư phụ của các hạ là ai? Vì sao phải sống chết không thôi với lão phu?"

... Chỉ những kẻ bại trận mới thích nói nhiều, Hề Ngọc Đường trầm mặc vung kiếm mà lên, hai người lại đấu với nhau thêm lần nữa.

Cả Túy Hoa Lâu đã hoàn toàn thay đổi dưới trận chiến của hai cao thủ, từng cây cột chống ở đây đang lao đảo như sắp đổ. Bên ngoài lâu, đệ tử Giang Nam đường vây chặt nơi đây đến nước chảy cũng không lọt, không thấy bóng dáng của Tiết Dương đâu, chờ đến lúc đám người Thẩm Thát, Giang Thiên Đồng nghe được tin thì Hề Ngọc Đường đã giao thủ với Diêm Thập Lục ở bên trong được trên trăm chiêu.

Càng đánh, Diêm Thập Lục càng kinh hãi.

Ông ta có thể nhận ra kiếm pháp của đối phương, nhưng lại không dám nhận bừa, một giây trước đối phương có thể sử dụng kiếm pháp Trường Ân của Mạnh Thập Tam, một giây tiếp theo đã lấy kiếm dùng đao pháp, còn có sợi roi xuất quỷ nhập thần nơi tay trái, thậm chí là Lăng Vân Bộ của Huyền Thiên giáo... Thậm chí ông ta còn có cảm giác mình không chỉ đánh với một người, mà là mấy người gộp lại!

Dần dần, Diêm Thập Lục phát hiện sức lực của mình đã sắp hết, ngay cả vận chuyển chân khí cũng khó khăn. Ông ta tức giận nhìn về phía Hề Ngọc Đường, phát hiện có chỗ không đúng: "Ngươi hạ độc?"

Hề Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, quật roi vào mặt Diêm Thập Lục, móc câu trên roi cũng được tung ra, vừa quất đã xé rách nửa phần da mặt của đối phương, con đau đớn cùng cực khiến ông ta nhin không được mà gào lên.

Trên roi có độc, không sai. Nhưng Hề Ngọc Đường nàng vốn chẳng cần phải đấu một chọi một công bằng với ông ta, nói cái gì tới thứ nghĩa khí giang hồ chó má kia!

Thứ nàng muốn, là mạng của tên này.

Một trong mười tám quân bài chủ chốt của Thính Vũ Các, được giới sát thủ xưng là thiết bài Diêm La Thập Lục trường lão, cứ như vậy mà thua trên tay một đối thủ không phân cao thấp với mình.

Nhưng nếu là một cuộc tỷ võ đường đường chính chính, chết vẫn còn ý nghĩa, có điều trận chiến cuối đời của Diêm Thập Lục, chưa nói đến chuyện đối phương không dùng toàn lực, còn khiến ông ta phải chết nghẹn vì trúng độc, bị hành hạ đến toàn thân trên dưới không còn chỗ nào lành lặn, chết trong một thanh lâu nổi danh nhất Giang Nam.

Y đang vũ nhục ông ta.

Chẳng biết từ lúc nào, Tiết Dương đã ôm Thiều Quang ra ngoài, đang đứng trên đại đường trên lầu hai cạnh nơi Hề Ngọc Đường và Diêm Thập Thất đang giao thủ. Dùng một chiếc áo choàng che người bên trong thật kín, chỉ để lộ một đôi mắt, Tiết Dương dùng chân khí của mình che chở cho Thiều Quang tránh khỏi việc bị thương do dư chấn của hai người, để nàng mờ to hai mắt, nhìn tên được gọi là Diêm Thập Lục kia chịu nhục mà chết dưới tay chủ tử bọn họ như thế nào.

Khi Diêm Thập Lục ngã xuống đã nhìn thấy hai người trên lầu, ông ta cảm thấy cặp mắt kia của Thiều Quang thật quen mắt, nhìn thêm một chút, lại nhìn thấy đôi mắt cười như không cười của Hề Ngọc Đường. Nhờ vào chút hồi quang phản chiếu trước khi chết, đột nhiên ông có một cảm giác rất mãnh liệt, người gọi là Vu Dương trước mắt này, giống hệt Mạnh Thập Cửu.

Mà nàng muốn giết mình... có lẽ là bởi vì vị hoa khôi tên Thiều Quang kia.

Bọn họ đều là người của Huyền Thiên giáo.

Diêm Thập Lục có cảm giác như mình đã biết được một bí mật rất lớn, nhưng mí mắt quá nặng, đại nạn đã đến, ông ta sắp chết.

Đang lúc sắp sức cùng lực kiệt mà nhắm mắt thì bỗng cả thân người giật nảy, đại não hỗn loạn cũng tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Ông ta nhìn một nam nhân dáng dấp tuyệt mỹ như nữ nhân trước mắt đầy khiếp sợ, đối phương đang đứng dung thu tay từ người mình, mà giữa những ngón tay thon dài này đang kẹp cây ngân châm dài đầy hàn khí.

Một châm đoạt mệnh!

... Là Thảm Thất!!

"Xuống đây." Hề Ngọc Đường vẫy tay với người trên lầu, Tiết Dương hơi trầm mặc một chút, ôm người đáp xuống đất.

Hồi hốt quét qua Tiết Dương một lần, người sau cam chịu giao người cho nàng. Hề Ngọc Đường nhận lấy Thiều Quang, vòng qua hông của nàng, dùng sức nâng người lên, giúp nàng đứng tựa vào mình, đồng thời nhét thanh kiếm đầy máu vào tay nàng ấy.

"Thù của mình thì tự báo."

Lòng Thiều Quang có chút hoảng hốt, lại nghe thấy giọng của chủ tử nhà mình vang lên bên tai, vừa dịu dàng lại vừa lạnh lẽo, cũng không cho phép nàng phản bác: "Hiệu quả trong ngân châm của A Thất có hạn, đừng phí thời gian, ngoan."

Thiều Quang cầm kiếm, nhìn Diêm Thập Lục bất động đã sớm bị chủ tử dùng roi quất đến nát thân dưới đất, ngón tay không ngừng siết chặt rồi lại buông ra, như muốn bóp nát cả chuỗi kiếm kia.

Nàng tránh khỏi lòng ngực của Hề Ngọc Đường, hai tay cầm chuỗi kiếm, hét lớn một tiếng đến tê tâm liệt phế, giờ kiếm lên cao.

"A.... ..!"

Hàn quang lướt qua, Diêm Thập Lục chết không nhắm mắt, đầu người lăn lông lốc sang một bên.

Xung quanh chìm vào tĩnh mịch.

Keng một tiếng, kiếm rơi xuống đất, Thiều Quang bị trọng thương lại hôn mê lần nữa. Hề Ngọc Đường không nhúc nhích, Tiết Dương tiếp lấy người, ngẩng đầu nhìn nàng và Thảm Thất.

"Không cho người ra tay, lòng có oán hận gì không Tiết Dương?"

Tiết Dương trầm mặc trong chốc lát, mặt không cảm xúc: "Có."

Thảm Thất phì cười, Hề Ngọc Đường tròn mắt há mồm, Tiết Dương chủ ngậy thờ ngẩng đầu lên, chỉ nghe chủ tử nhà mình chỉ vào mũi hần mà mắng: "... Ngươi đúng là, thứ gì cũng dám nói phải không! Học cái tính ngay thẳng đó ở đâu!"

Tiết Dương: "..."

"Còn chưa cú?" Thấy đáng vẻ này của hần, Hề tiểu giáo chủ tức đến tròn trắng mắt.

Tiết Dương: "... À, vậy thuộc hạ mang Thiệu Quang đi nghỉ ngơi."

"Ai cho ngươi đi?" Hề Ngọc Đường khoát tay: "Đầu người bên kia, cầm đến Cẩm Y Vệ đổi tiền, vạn lượng hoàng kim, không được bớt đồng nào."

Tiết Dương: "... à."

"Sau khi trở về cứ đưa ngân phiếu cho Thiệu Quang."

"... Ồ?"

Lần đầu tiên Hề Ngọc Đường phát hiện đầu vị thủ hạ Tiết Dương của mình được làm bằng gỗ, hận đến mức phải đập cho hần một phát: "Ồ cái gì mà ơ, người là Thiệu Quang chém, không cho nằng thì cho ai!"

Tiết Dương: "..."

Sắp xếp cho Thiệu Quang xong, Hề Ngọc Đường một thân đầy máu vừa sóng vai với Thảm Thất ra ngoài, vừa nhỏ giọng lương thương chuyện sau này, tất nhiên vấn đề chính là Túy Hoa Lâu.

Hề tiểu giáo chủ có ý định giành đồ từ trong tay Thánh Vũ Các, hôm nay lại giết nhiều người như vậy, dù gì cũng đã trở mặt, chuyện cướp đoạt này không sớm cũng muộn mà thôi. Có điều nếu muốn cướp Túy Hoa Lâu còn phải qua một cửa Trịnh gia, nhắc tới Trịnh gia...

"Ồi, ta quên mất tên Trịnh Thái kia." Hề Ngọc Đường vỗ ót, vội vàng sai thủ hạ đưa Trịnh nhị công tử về nhà.

Thảm Thất cười mỉa một tiếng: "Có thời gian lo cho Trịnh nhị công tử, sao không quan tâm người khác đi?"

"... Ai?"

Thảm Thất cười không đáp.

... Rất nhanh, Hề Ngọc Đường đã biết.

Chỉ thấy nàng vừa ra khỏi cửa Túy Hoa Lâu đã chạm phải ánh mắt của Giang Thiên Đồng, muội tử nhìn nàng với vẻ mặt vô cùng uất ức, hừ lạnh một tiếng, xoay người dùng khinh công bỏ đi, sau lưng còn có cả vị bằng hữu Mặc Âm vừa kết giao. Mặc Âm thấy bằng hữu tốt như thế, cũng phần hận từng Hề Ngọc Đường một cái.

Mặc Cẩm thân làm đại ca, hôm nay có ý tới để bảo vệ muội tử cùng bằng hữu của muội tử nhà mình, thấy thế, chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, sau đó bận rộn dùng khinh công đuổi theo.

Hề tiểu giáo chủ có chút khó hiểu.

Khó hiểu hơn chính là, sau khi nàng trở lại Yên Vũ Thai thì phát hiện Việt Thanh Phong không có ở đây! Hỏi thăm một chút, hần lại ngồi xe ngựa ra ngoài.

Chờ đến canh ba Việt thiếu chủ mới trở lại Yên Vũ Thai, Tư Niên mời Hề Ngọc Đường sang, người sau đang ngủ say, bị đánh thức thì vô cùng khó chịu, vốn định phát tiết, kết quả sau khi nghe Việt Thanh Phong nói xong thì kinh ngạc đến mức quên cả ngủ.

"... Chờ một chút, ngươi đi đâu, lặp lại lần nữa nào?" Nàng hỏi thần: "Ta không nghe lầm chứ, Trịnh gia? Ngươi giải quyết hậu quả giúp ta rồi à?"

Thiếu chủ Việt gia nhận lấy khăn lau mặt Thu Viễn đưa tới, ung dung mở miệng: "Trà."

"Đề ta đề ta!" Hề Ngọc Đường đoạt lấy việc của Thu Viễn trong chớp mắt, ân cần đưa tách tới: "Thiếu gia, uống trà đi."

Việt Thanh Phong nâng mắt, nhận lấy hóp một ngụm. Thu Viễn không đành lòng nhìn thẳng, chép miệng lầu bầu: "Vẫn còn chưa uống thuốc đâu."

"Ta đi hâm!" Hề Ngọc Đường nhận lệnh.

"Quay lại đây." Việt Thanh Phong thần nhiên mở miệng: "Tối rồi không uống."

"Được được được, thiếu gia nói không uống thì không uống."

Thu Viễn: "..."

Việt Thanh Phong vô cùng hài lòng, nhếch môi: "Muốn nghe chuyện ta thương lượng với Trịnh Vĩnh phải không?"

Hề Ngọc Đường gật đầu.

"... Nàng đến Túy Hoa Lâu gây chuyện, tất nhiên ta sẽ lo dọn dẹp giúp nàng." Việt thiếu chủ ho nhẹ mấy tiếng: "Trịnh gia đồng ý giao lại Túy Hoa Lâu cho ta, bao gồm toàn bộ người làm của Trịnh gia bên trong, khụ khụ, sau này nơi kia không có quan hệ gì tới Thính Vũ Các nữa."

Hề Ngọc Đường hít sâu một hơi.

"... Thính Vũ Các đồng ý không?"

Việt Thanh Phong quét nàng một cái, hệt như đang nói 'việc ta làm nàng cứ yên tâm': "Lúc thương nghị chuyện chuyển nhượng thì... khụ khụ, người của Thính Vũ Các cũng ở đó. Nói cách khác, mọi thứ nàng giết đập tối nay, trừ sát thủ Thính Vũ Các ra thì đều là của ta."

... Mắt Hề Ngọc Đường sáng lên! Việt Thanh Phong rất hiểu nàng!!

"Ta muốn mua Túy Hoa Lâu, chúng ta thương lượng!" Nàng nhìn về phía người trước mặt bằng ánh mắt da diết.

"Không bán." Việt Thanh Phong lạnh lùng nói.

"..." Không thêm suy nghĩ thật sao?

"Người có bán không?" Hề Ngọc Đường tròn mắt.

"Không, bán."

"..."

Đứng bật dậy, Hề tiểu giáo chủ xoay người muốn trở lại Vân Mộng Viên. Vừa đi được hai bước, nàng dừng chân, nhìn về phía Thu Viễn: "Đi hãm thuốc ngay bây giờ, nhất định tối nay phải cho thiếu chủ các ngươi uống! Không được sót giọt nào! Ai dám bảo không uống ta đánh luôn kẻ đó!"

Việt Thanh Phong: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Khúc Thủy Yển

Chuyện đường chủ Vu Dương của Huyền Thiên giáo huyết tẩy Túy Hoa Lâu nhanh chóng lan truyền khắp Hàng Châu, thậm chí là Giang Nam, các loại phiên bản nói tiếp đuôi nhau, nhưng cuối cùng vẫn là một câu nói: Tuần nhanh giận dữ vì hồng nhan mỹ miều.

Từ trước đến nay, những kiểu chuyện tình yêu này là thứ người ta thích nhất, trong lúc nhất thời, mọi trà lâu hay tửu quán từ lớn đến nhỏ ở Giang Nam đều bàn tán câu chuyện này, nhất là chuyện Vu Dương tự mình đánh bại năm tên sát thủ của Thính Vũ Các, cộng thêm một vị trưởng lão thiết bài Diêm Thập Lục, sự tích càng thêm vang dội, hơn nữa, cũng khiến mọi người phải xem trọng Huyền Thiên thêm mấy phần.

Một đường chủ cũng có thể giết được trưởng lão Thính Vũ Các, vậy giáo chủ của bọn họ thì sao?

Thính Vũ Các là tổ chức sát thủ, có địa vị rất kì lạ nơi giang hồ, triều đình lại càng thêm kiêng kỵ. Cẩm Y Vệ đã treo giải thưởng lớn cho các trưởng lão Thính Vũ Các, khiến những người tận mắt chứng kiến người của Huyền Thiên giáo mang đầu đến để đổi tiền hãm mộ không ngớt. Vạn lượng hoàng kim đây! Thoáng một chút đã có vạn lượng hoàng kim trong tay rồi!

Đúng là một khoản lớn mà!

... Nhưng nghe nói giáo chủ Huyền Thiên giáo lại đưa toàn bộ khoản ngân lượng này cho hoa khôi lúc trước của Túy Hoa Lâu, Thiệu Quang cô nương.

Đây đúng là minh chứng cho việc đáng anh hào vung tay vì hồng nhan, người có tình nghĩa như vậy, đúng là hình mẫu của các vị muội tử!

Về phần hoa khôi lúc trước...

Nếu đang mang theo chữ 'trước', không cần nói cũng biết, Thiệu Quang cô nương đã không còn là hoa khôi của Túy Hoa Lâu. Ngay ngày thứ hai khi

Túy Hoa Lâu bị huyết tẩy, tú bà bị Vu đường chủ dọa đến suýt bẻ mất đã phải mang khế ước bán thân ra trả lại cho Thiều Quang cô nương mà không lấy một đồng nào, tốc độ nhanh chóng vô cùng, khiến mọi người không kịp phản ứng.

Trong phút chốc, danh tiếng của Vu Dương vang vọng cả Giang Nam.

Vậy thì Thiều Quang đã đi đâu rồi?

Trong Vân Mộng Viên, Yên Vũ Thai ở thành nam, Hề Ngọc Đường lạnh mặt nhìn nữ tử đang xấu hổ cúi đầu trước mặt, Thẩm Thất ở bên cạnh chân mạch cho nàng, Tiết Dương đứng thẳng sau lưng nàng, cố gắng chống chịu với bầu không khí áp bức đến khó chịu này.

Tư Niên ôm một hộp gỗ nhỏ đi vào viện, đi thẳng tới trước mặt Hề Ngọc Đường, đặt đồ trước mặt nàng: "Đồ người dặn đã xong rồi."

Hề Ngọc Đường vuốt cằm, đẩy đồ tới trước mặt Thiều Quang.

"Nơi này là ngân phiếu ba nghìn lượng, quay về đưa tới chỗ lão bản của Túy Hoa Lâu, nên nói thế nào thì chắc người đã biết." Nàng thần nhiên mở miệng.

Thiều Quang gật đầu, việc chủ tử dặn nàng không dám phản bác, nói cho cùng thì cũng chỉ vì tốt cho nàng.

"Tiếp theo người định làm gì?" Hề Ngọc Đường hỏi: "Muốn gì thì cứ nói."

Thiều Quang thử ngẩng đầu thăm dò người trước mặt, thấy nàng bình tĩnh như thế thì chút bất an trong lòng càng nặng thêm: "Chủ tử, Thiều Quang biết sai rồi."

Bởi vì nàng, con cò lớn nhất của chủ tử là Túy Hoa Lâu đã bị phê bỏ, tuy nói là báo thù rửa hận, nhưng nếu vì thế mà phá hư thế cục của chủ tử, cho dù mặt mũi Thiều Quang có dày đến đâu cũng không dám đối diện với Hề Ngọc Đường. Chuyện đến mức này, chủ tử còn chưa đứng vững ở Thánh Vũ Các, Huyền Thiên giáo đã trở mặt với đối phương, nàng đã không còn mặt mũi yêu cầu bất cứ chuyện gì nữa.

Thấy dáng vẻ này của nàng, Thẩm Thất ngẩng đầu liếc Hề Ngọc Đường, trong mắt như có ý cảnh cáo. Khóe môi Hề Ngọc Đường khẽ co rút, giọng mềm đi: "Ta không có ý muốn phạt người."

Thiều Quang cúi đầu không nói.

Cảm thán một tiếng, Hề Ngọc Đường tiếp tục: "Ta chỉ muốn hỏi, tiếp tới người muốn ở cạnh ta, hay trở lại tông đàn, hoặc đồng ý làm những việc như đối ngoại với Tiết Dương?"

Nghe được lời đề nghị đầu tiên, mắt Thiều Quang sáng lên, nhưng sau đó lại trầm mặc, mãi lúc lâu mới nói: "Thiều Quang nghe theo chủ tử."

"Được." Hề Ngọc Đường thần nhiên tiếp lời: "Vậy chờ thương thế tốt hơn thì về Túy Hoa Lâu đi."

"..."

Nghe thấy câu này, không chỉ Thiều Quang, Tiết Dương cùng Tư Niên cũng ngẩn người, chỉ có Thẩm Thất bình tĩnh thu tay, xoay người bắt đầu kê đơn.

"Vâng." Thiều Quang im lặng một lúc lâu mới khẽ đáp.

Hề Ngọc Đường nhếch môi: "Không hỏi nguyên nhân?"

Thiều Quang lắc đầu.

"Chủ tử nhà người đang định đoạt lấy Túy Hoa Lâu." Nàng có lòng giải thích: "Bảo người về, không phải vì muốn bắt người làm hoa khôi, mà là chủ trì đại cục."

Bỗng chốc Thiều Quang ngẩng đầu lên.

Hề Ngọc Đường bình tĩnh nhìn nàng, ý vị nơi đáy mắt không cho phép người khác phản bác.

Ánh mắt Thiều Quang khẽ tối đi, ngẩng đầu cất cao giọng: "Chủ tử yên tâm, nhất định Thiều Quang sẽ không để người thất vọng."

Hề Ngọc Đường nhếch môi, cuối cùng cũng cười.

Nhận lấy đơn thuốc của Thẩm Thất, dặn dò nàng phải dưỡng thương cho tốt xong, Hề Ngọc Đường lại đuổi Thiều Quang và Tiết Dương đi. Nhìn bóng lưng hai người, Thẩm Thất lắc đầu: "Người cần gì? Dù sao Thiều Quang cũng không phải là nữ tử thanh lâu, một cô nương tốt bị vũ nhục đến vậy, người không giữ người thì thôi, còn để nàng về như thế."

Hề Ngọc Đường nghiêm mặt không đáp, lại nhặt trường kiếm lên rồi bắt đầu luyện kiếm pháp.

Thiều Quang có thể vượt qua cửa ải này hay không thì phải xem liệu nàng có vượt qua chính mình được không. Tiết Dương có thể ôm được mỹ nhân về

không cũng phải xem chính hấn, nàng chỉ phụ trách giành quyền, kết thúc là trách nhiệm của thủ hạ. Nếu chuyện gì nàng cũng cần phải quan tâm thì thứ nàng nuôi không phải thủ hạ mà chính là tổ tông rồi.

Dù nàng là người hiện đại, có tư tưởng vạn vật bình đẳng, nhưng nàng hiểu thế nào là trách nhiệm. Chuyện là do Thiều Quang làm, lại chịu uất ức, nàng làm chủ tử có thể rửa hận cho nàng ấy. Nếu chuyện đã vậy, nên làm gì thì cứ làm vậy, ngày vẫn cứ trôi, có chuyện cần đối mặt, không giải quyết vấn đề mà ở cạnh nàng làm gì?

Hơn nữa, Tiết Dương còn phải ở Giang Nam dài dài, nếu Thiều Quang đi với nàng, hấn phải làm sao bây giờ? Thuộc hạ đã quyết tâm đến mức này, nàng không có mắt nhìn thì cũng đủ mắt mặt rồi.

Quấy rầy tình cảm của người ta sẽ bị sét đánh.

Thấy Hề Ngọc Đường tránh mà không đáp, Thẩm Thất cũng lười để ý đến nàng, tiếp tục nghiên cứu giải dược chương khí ở Thanh Sơn cốc.

....

Mấy ngày sau, Hề Ngọc Đường lại gặp Việt Thanh Phong.

Hai người đang chiến tranh lạnh, còn Túy Hoa Lâu chính là vấn đề. Ngày nào còn chưa chiếm được Túy Hoa Lâu, ngày đó nàng vẫn không thể yên tâm cho Thiều Quang ở lại, đây là chuyện quan trọng, giờ Việt Thanh Phong không muốn thương lượng, Hề tiểu giáo chủ vô cùng đau đầu, nói không xong, giành thì tạm thời không giành được, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn không muốn gặp mặt.

Mấy ngày trước Lâm Uyên đột ngột viếng thăm, không cần phải nói, nhất định là vì chuyện 'Giang Nam bang', không biết Việt Thanh Phong có ý gì, lại phá lệ mở tiệc đãi khách, còn phát thiệp mời rộng rãi, mời tất cả anh tài tuần kiệt Giang Nam tụ họp.

Thương thế của hấn cũng dần tốt lên, dạo này không phải vận nội lực, bệnh cũng đỡ hơn hấn, cuối cùng cũng có sức để làm chủ hội thưởng hoa phẩm tửu này.

Gần một hai tháng nay, võ lâm Giang Nam xảy ra rất nhiều chuyện khiến không khí ở thành Hàng Châu trở nên vô cùng căng thẳng, việc tuyển chọn đã kết thúc, đất Giang Nam có thêm rất nhiều khuôn mặt mới, đúng là chân trời rộng mở. Việt thiếu chủ phát thiệp mời quá đúng lúc, gần như trong khoảng khắc, khắp cả thành đều sôi nổi hẳn lên, đúng là một thiệp khó cầu.

Ngày tụ hội trùng vào lúc thời tiết đẹp, lại vừa có mưa, rất mát mẻ. Việt Thanh Phong hào phóng dùng Khúc Thủy Lâu làm nơi chiêu đãi, khúc thủy lưu thương, đình đài lầu các, tú trung đài nhả, vô cùng nhã nhặn, dường như mỗi người bước chân tới Khúc Thủy Lâu đều phải bước chậm lại, đắm chìm vào cảnh sắc mùa hè hiếm có này.

Người tham gia yến hội hôm nay có gần một nửa là những kẻ đã tham gia tiệc ở Túy Hoa Lâu của Hề Ngọc Đường, nhưng ngày đó Hề tiểu giáo chủ chỉ mời mỗi nam tử, nay Khúc Thủy Lâu mời cả nam nữ, ngoài những thiếu hiệp phong lưu phóng khoáng, còn có rất nhiều những cô nương trong sáng, trẻ đẹp.

Đại Tấn không phải là nơi cấm đoán nam nữ, tuy có lễ giáo, danh tiết của nữ tử vẫn nặng, nhưng cũng không phải là ngăn cách hoàn toàn, nam nữ cùng bàn đến tham dự đều tự biết giữ chừng mực. Thân phận của Việt thiếu chủ vô cùng hiển hách, Yên Vũ Thai không có nữ chủ nhân, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, không khí rất náo nhiệt.

Lúc Hề Ngọc Đường đi một mình đến Khúc Thủy Lâu thì khách mời đã đến khá đông đủ. Việt Thanh Phong ngồi ở chủ vị, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nhẹ đang ngồi cạnh Lâm Uyên tán ngẫu, bên cạnh Lâm Uyên có Hân Văn Ngạn, còn có Trịnh Thái, Mặc Cẩm, Dương Triều, cả Tả Minh của Cực Đạo Bang cũng nằm trong nhóm này.

Về nhóm nữ tử thì nàng hoàn toàn mù tịt, chỉ biết mỗi Giang Thiên Đồng và Mặc Âm ngồi cạnh Mặc Cẩm, còn lại không hề quen ai.

Thấy nàng lững thững đi tới, tất cả mọi người đều nhìn sang, Việt Thanh Phong cũng nâng mắt, hơi ngẩn ra, nụ cười nơi khóe môi bỗng cứng đờ.

Hôm nay nàng vận trường bào hồng nhạt kết hợp với đai lưng ngà voi, tóc búi đơn giản phía sau được cố định bằng trâm huyết ngọc đơn giản, bên hông còn có một thanh trường kiếm, nhìn từ xa, cả người cứ như một ngọn lửa, rất bắt mắt. Lúc thường nàng đã rất thanh tú, sắc hồng làm nổi bật lên làn da như ngọc của nàng, mắt như giếng sâu, cộng thêm thân thể cao gầy, khi giờ tay nhấc chân lưng eo thẳng tắp, màu sắc rực rỡ tăng thêm sự phóng khoáng của nàng, ngay cả vết sẹo dài dưới mắt cũng không thể phá hư mỹ cảm toàn thân, ngược lại khi kết hợp còn tăng thêm sức quyến rũ.

... Thứ màu đáng chết này hợp với nàng thật!

Đột nhiên Việt Thanh Phong có chút hối hận vì tự tay chọn nguyên liệu vải cho nàng, khi đó hấn chỉ cảm thấy nàng mặc y phục màu đỏ rất đẹp, nhưng không ngờ hôm nay lại có thể khiến hấn như tự bê đá đập chân mình như thế.

Ăn mặc đẹp như vậy, nàng tới đây để xem mắt à!

"Vu đường chủ." Việt Thanh Phong cười đến cắn răng nghiêng lợi: "Đã lâu không gặp."

"Hôm nay sắc mặt Việt thiếu chủ không tệ." Hề Ngọc Đường cười đi tới trước mặt hấn, cố gắng giảm thiểu sự mỉa mai trong lời nói của mình: "Xem ra chuyện lấy được Túy Hoa Lâu đã khiến tâm trạng ngài tốt lên không ít."

Việt Thanh Phong: "..."

Hề Ngọc Đường không thèm để ý đến hấn nữa mà ngồi vào chỗ trống bên cạnh Mặc Cẩm, tay trái là Việt Thanh Phong, tay phải là Mặc Cẩm, sát vách Việt Thanh Phong là Lâm Uyên và Hàn Văn Ngạn, cạnh Mặc Cẩm là Mặc Âm và Giang Thiên Đồng.

Đều là người quen, thật trùng hợp.

Vừa ngồi xong đã nghe thấy giọng lâu bầu quen thuộc của Giang Thiên Đồng vang lên: "Ăn vận mới là lo làm sao..."

Hề Ngọc Đường nhếch môi, im lặng nhìn sang, Giang muội từ lại dứt khoát nghiêng đầu sang bên cạnh, đáng vẻ như 'bỏ cô nương chẳng hề muốn nói chuyện với huynh.'

Nha đầu này, kể từ khi nàng giết Diêm Thập Lục thì đã bắt đầu giận dữ vô cớ, gần đây lại rất hay tới Thu Vũ sơn trang, không về Yên Vũ Thai không nói, người nàng phái đi bảo vệ cũng bị trả về, chỉ để lại vài chữ vô cùng tỉnh tể, có người theo bảo vệ không tiện luyện tập... Nếu muốn luyện tập thì còn tới nhà người ta làm gì!

Buồn bực nhìn Giang Thiên Đồng, Hề Ngọc Đường chỉ cảm thấy mình thật oan ức, bắt đầu đi lác đầu, trong lúc lơ đãng lại bắt gặp ánh mắt chứa đựng thâm ý đầy quái dị của Mặc Cẩm, lòng khẽ ngập ngừng.

... Mấy kẻ này đang âm mưu gì thế?

"Nghe xá muội nói, Vu đường chủ là sư huynh của Giang cô nương?" Mặc Cẩm hỏi.

Lần này Giang Thiên Đồng dùng tên giả là Giang Vi, Hề Ngọc Đường không ngờ quan hệ của Giang Thiên Đồng và Mặc Âm tốt như thế mà vẫn chưa tiết lộ thân phận cho đối phương, nhả nụ cười một tiếng: "Sư muội không tốt, chỉ sợ gần đây đã gây ra cho Mặc huynh không ít phiền phức."

"Không sai, khó có dịp xá muội tìm được một vị bằng hữu." Mặc Cẩm cười nói: "Tiểu Vi có thể ở cạnh Âm Nhi, chúng ta nên mừng mới phải."

Tiểu Vi...

Hề Ngọc Đường tròn mắt, cười đáp trả.

Một giây tiếp theo, nàng giữ trường tiên trong tay áo ra, vòng qua Mặc Cẩm rồi cuốn lấy eo Giang Thiên Đồng, không nói hai lời đã kéo người đến bên cạnh, dọa Giang Thiên Đồng hét toáng lên, Mặc Âm và Mặc Cẩm cũng giật mình, Mặc Cẩm xuất thủ giữ cổ tay Hề Ngọc Đường, trầm giọng nói: "Vu đường chủ làm gì vậy?"

Hề Ngọc Đường nhủ thầm: "Mấy ngày không gặp nên muốn trò chuyện với sư muội, Mặc huynh gấp như vậy làm gì?"

Mặt Mặc Cẩm cứng đờ, nghĩ đến quan hệ sư huynh muội của hai người, ngược ngừng buông tay. Giang Thiên Đồng tức giận trừng Hề Ngọc Đường: "Sư huynh, huynh làm cái gì đấy!"

... Nha đầu này càng lúc càng xác xược với nàng, đáng vẻ ngây ngô lúc mới gặp đã đi đâu rồi?

Hề Ngọc Đường thu roi, miễn cưỡng đáp: "Lời này là ta hỏi muội chứ? Mấy ngày không gặp, muội đã thân với huynh muội Mặc gia đến mức cả sư huynh cũng vất đến tận chân trời rồi."

Giang Thiên Đồng nhìn thoáng qua Mặc Cẩm theo bản năng, thấy hấn nhìn sang, lại vội vàng ghé sát vào Hề Ngọc Đường, nghiêng răng nghiêng lợi: "Huynh đừng có nói lung tung!"

"Ta đâu có." Hề Ngọc Đường cười, vô cùng châm biếm: "Nể tình mặt mũi cô cô, muội không định nói cho ta biết chuyện gần đây sao?"

Giang Thiên Đồng hừ một tiếng, tránh khỏi nàng: "Sao lại dám quấy rầy ngài, chẳng phải ngài đang trút giận thay Thiệu Quang cô nương sao?"

"..."

Thì ra vấn đề ở đây!

Hề Ngọc Đường dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là dùng truyền âm nhập mật: "Thiệu Quang là người của Huyền Thiên, muội nói thử xem?"

Giang Thiên Đồng ngẩn người, ngờ ngác nhìn nàng: "O?"

Hề Ngọc Đường hồ hững: "Lừa muội làm gì."

"Muội còn tưởng..." Muội từ lúng túng nghịch ngón tay, lễ phép đáp: "Chẳng phải tuần nhan giận dữ vì hồng nhan sao."

Hề Ngọc Đường cười lạnh.

Thấy vẻ mặt đỏ của nàng, Giang Thiên Đồng có chút hoảng hốt, lặng lẽ kéo ống tay áo của nàng: "Sur huynh..."

"Đừng có làm nũng." Hề Ngọc Đường không thèm quay đầu: "Ta không mềm lòng đâu."

"... Sur huynh!"

"..."

Buông tiếng thở dài, Hề tiểu giáo chủ mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Giang Thiên Đồng: "Lần sau muội có thể đổi chiêu khác được không?"

Giang Thiên Đồng nhìn nàng, bật cười một tiếng.

Hề Ngọc Đường lại hết cách, tiếp tục truyền âm nhập mật: "Hàn Văn Ngạn tới, muội cẩn thận chút, đừng để lộ thân phận, phải che giấu mọi thứ dù là thói quen nhỏ nhất đấy."

Người đối diện nghiêm túc gật đầu, vén khăn che mặt cho nàng nhìn khuôn mặt đã được dịch dung của mình.

Hề Ngọc Đường vui vẻ gật đầu.

"Thu Vũ Sơn Trang bên kia..."

Công lực của Giang Thiên Đồng vẫn chưa đủ để dùng truyền âm nhập mật, không thể làm gì khác hơn là nói: "Huynh yên tâm."

Hề Ngọc Đường không nói gì, chỉ đắm đắm nhìn nàng.

"Được rồi, muội không sao." Muội từ lại nhoen miệng cười: "Không phải muội chỉ lo cho huynh thôi à. Đúng là không biết suy nghĩ, muội đã từng nói muốn xông xáo giang hồ, nhưng ngay cả chuyện như huyết tẩy Túy Hoa Lâu huynh cũng không mang ta theo!"

Hề tiểu giáo chủ phản bác: "Không phải muội ở Mặc gia chơi vui lắm sao? Mặc Cẩm đó..."

Nghe nàng lại đề cập tới Mặc Cẩm, cho dù Giang Thiên Đồng có ngốc đến đâu cũng phải nhận ra có gì đó không đúng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, đánh một cái thật mạnh lên tay nàng, xoay người rồi đi: "Không để ý tới huynh nữa!"

Nói xong, lại tức giận trở về bên cạnh Mặc Âm.

Hề Ngọc Đường lặng người ôm lấy cánh tay bị đau, dờ mắt.

Mặc Cẩm ở bên hăm mộ nói: "Vu huynh và Tiểu Vi muội muội thật thân thiết."

... Thân cái rắm, người thử bị nàng đánh đi!

Người ta là một vị nữ hiệp có thể đánh nam nhân đo đất đầy được không! Đánh một cái thôi cũng đau lắm đó!

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lợi Dụng Và Bị Lợi Dụng

Editor: A Cửu

Mục đích tổ chức Khúc Thủy Yến của Việt Thanh Phong là vì muốn đón tiếp Lâm Uyên vừa đến, ngoài ra vẫn còn một lớp nghĩa sâu hơn. Làm một kẻ đồng đạo trong đảng 'không có lợi không làm', Hề Ngọc Đường rất rõ, sợ rằng hôm nay không hẳn chỉ là buổi tán ngẫu sau kì dưỡng bệnh, mà có lẽ còn vì muốn gặp vài gương mặt lạ của Giang Nam Bang thì hơn.

Người tham gia Khúc Thủy Yến không được gọi là nhiều, lại đều là kẻ có lai lịch, trong số này, Vu đường chủ một thân hồng y không thể nghi ngờ chính là kẻ thu hút sự chú ý nhất.

Không nói đến việc hắn đề nghị thành lập Giang Nam Bang, chỉ nói đến chuyện của Túy Hoa Lâu gần đây cũng đủ khiến đám người ngồi đây không dám khinh thường. Người muốn kết giao với hắn không phải là ít, từ lúc Hề Ngọc Đường vừa bước vào đã bắt đầu chú ý, tất nhiên cũng thu hết hành động của nàng và Giang Thiên Đồng vào mắt.

Dù không thấy được gương mặt của Giang Thiên Đồng bên dưới lớp mũ sa, nhưng chỉ bằng khí chất quanh thân và dáng người, không ai không tin đây chính là một mỹ nhân, lại liên tưởng tới sự tích của Vu Dương, trong lúc nhất thời tâm tình mọi người vô cùng phức tạp.

Vu đường chủ đúng là hồng nhan tri kỷ khắp thiên hạ.

Người không vui duy nhất trong đám này tất nhiên là Việt Thanh Phong và Trịnh Thái. Người trước thì không nói, người sau đuổi theo Giang Thiên Đồng hơn một tháng, không chỉ không có nhận chút dịu dàng của đối phương, trái lại còn bị đánh mấy lần, kết hợp với chuyện của Túy Hoa Lâu, Trịnh nhị công tử mà nhìn Hề Ngọc Đường với sắc mặt tốt thì mới là lạ.

Hề Ngọc Đường có thể chú ý tới sắc mặt bất thường của Trịnh Thái, đương nhiên Mặc Cẩm cũng có thể. Hắn đã sớm nghe được chuyện Trịnh nhị thiếu gia thích Giang cô nương, hôm nay tận mắt nhìn thấy, lòng càng thêm thoải mái, nhưng trông Giang Thiên Đồng đang vui vẻ với mọi người nhà mình, cũng không tiện tách các nàng ra, không thể làm gì khác là chuyển tới chuyển lui, định ngăn cản tâm mắt đang nhìn Giang Thiên Đồng của Trịnh Thái.

Chờ Hề Ngọc Đường phản ứng kịp thì Mặc Cẩm đã cách nàng tương đối xa rồi.

Bớt đi một người để nói chuyện, thoát nhìn Hề Ngọc Đường có phần cô đơn chiếc bóng. Có không ít kẻ ngu xuẩn rục rịch định tiến đến kết giao, nhưng còn chưa kịp hành động đã thấy nhị đệ tử Hàn Văn Ngạn của Âu Dương minh chủ ngồi xuống bưng rượu lên tiếng.

"Vị này chính là Vu đường chủ sao? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Hắn nhìn về phía Hề Ngọc Đường đầy hăng hái, lại nhìn đến Mặc Cẩm đang che chở cho Giang Thiên Đồng và Mặc Âm, đầy mắt thoáng qua chút ánh sáng, nét vui vẻ trên mặt càng đậm.

Hề Ngọc Đường cười như không cười nhìn Hàn Văn Ngạn, nghĩ tới việc hắn là kẻ dẫn người đến tám máu khách điểm mình ở khi rời khỏi Võ Sơn, khiến thủ hạ nàng bị thương rất nhiều, ngón tay khẽ giật. Còn chưa kịp xuất thủ, một bàn tay lạnh lẽo đã yên lặng phủ lên mu bàn tay nàng, nghiêng người ti lên chiếc bàn trà thấp, tay áo của đối phương phủ lên tay của hai người, cũng che đi cuộc đấu sức thầm lặng dưới lớp áo bào của họ.

Việt Thanh Phong đang nói chuyện phiếm với Lâm Uyên nhưng sức lực chế trụ lấy tay Hề Ngọc Đường cũng không ít đi bao nhiêu, hoàn toàn mang ý cảnh cáo.

Hề Ngọc Đường mặt không đổi sắc cười cười, một tay nâng chén đáp lại Hàn Văn Ngạn, lời đáp có vẻ hời hợt, nhưng bên trong lại thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, không có ai nghe thấy, ngoại trừ vị Việt thiếu chủ trên trán lấm tấm mồ hôi kia.

"Các hạ là Hàn công tử ư? Vu mỗ cũng ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chỉ hận gặp nhau quá muộn!"

Nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, Giang Thiên Đồng đang nói chuyện với Mặc Âm ngẩng đầu, bàn tay trong tay áo đã nắm chặt thành quyền, thậm chí sang thanh kiếm bên người, suy nghĩ đến lúc đánh nhau, nếu mình không nhịn được mà tham gia đánh người, phải làm thế nào mới không để lộ kiếm pháp của Ly Tuyết Cung.

... Nàng hoàn toàn tin tưởng Hề Ngọc Đường, hoàn toàn không hề suy tính tới vấn đề Hàn Văn Ngạn có thể chiến thắng hay không.

Mặc Âm luôn cẩn trọng, cảm thấy nàng có chút bất thường, dịu dàng nắm lấy tay nàng cố an ủi, đồng thời kìm tai nàng nói khẽ: "Tiểu Vi, đừng căng thẳng quá."

Giang Thiên Đồng nâng mắt nhìn Mặc Âm, miễn cưỡng cười.

"Ngươi và Hàn công tử có quen sao?" Rất nhanh Mặc Âm đã ý thức được trọng điểm của vấn đề.

Giang Thiên Đồng không thừa nhận cũng không phản bác, chỉ đáp: "Có sư huynh ở đây."

Nơi yến hội mọi người ăn uống linh đình, trò chuyện vui vẻ, không ai chú ý tới hai cô nương đang rỉ tai nhau, nhưng khi lời Giang Thiên Đồng vừa dứt, tai Mặc Cẩm và Trịnh Thái đều giật giật, ánh mắt nhìn về phía Hàn Văn Ngạn lại phức tạp hơn một chút.

Mà Hề Ngọc Đường hàn thuyên với Hàn Văn Ngạn lúc lâu, thấy đối phương đôi ba câu vẫn không rời Túy Hoa Lâu, mặt dần có vẻ mất kiên nhẫn, nhưng Việt Thanh Phong vẫn còn đề tay nàng, rõ ràng không chịu để nàng gây sự ở nơi này, lòng Hề Ngọc Đường vô cùng khó chịu, chỉ nghe một tiếng động thanh thúy vang lên, nàng buông ly rượu trong tay xuống.

"Hàn công tử cứ vài câu là nhắc tới Thiệu Quang không rời là có ý gì?" Nàng cất giọng nói.

Chợt nghe nàng mở miệng chất vấn, ánh mắt của mọi người trong bữa tiệc đều tập trung lại nơi này, tiếng ồn xung quanh nhỏ dần, chỉ có tiếng nước chảy đều đều, nâng từng bầu rượu ngon lướt qua mỗi người.

Hàn Văn Ngạn không ngờ Vu Dương lại dám không nể mặt hắn, sắc mặt cũng biến đổi, chiết phiên trong tay lay động, ngả ngón đáp: "Xưa nay Hàn mỗ nghe tiếng Thiệu Quang cô nương đã lâu, lần này đến Giang Nam cũng mong có thể nhìn thấy đối phương, chỉ tiếc Vu huynh ra tay quá sớm, thật khiến người khác tiếc hận, quân tử không đoạt đồ của người khác, Vu huynh nguyên ý đặc tội với Thỉnh Vũ Các vì hoa khôi danh chấn Giang Nam, tại hạ bội phục."

Lâm Uyên bên cạnh nghe vậy, khẽ nhíu mày, cảm thấy như có chỗ nào không đúng, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản, Trái lại Việt Thanh Phong lại nhìn Hàn Văn Ngạn, không biết trong đôi mắt lấp lánh như sao đang cất chứa điều gì.

"Ồ?" Hề Ngọc Đường nhíu mày: "Nghe ý thì Hàn công tử không ủng hộ cách làm của Vu mỗ?"

"Sao lại thế." Hàn Văn Ngạn không tránh không sợ ngênh đón tầm mắt của nàng: "Chẳng qua bọn công tử đang tiếc nuối cho một Giang Nam không còn hoa khôi thôi. Thiều Quang cô nương là mỹ nhân tuyệt sắc, làm người ai cũng có lòng thích cái đẹp, chẳng lẽ chỉ có mình Vu đường chủ có lòng thương hoa tiếc ngọc, mà bọn ta lại không? Có điều... bọn công tử lại cảm thấy, Vu đường chủ cũng không thật lòng yêu thích Thiều Quang cô nương, mà chỉ mượn mỹ danh, loại bỏ sự thật."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cả kinh. Lâm Uyên có ngốc đến đâu cũng cảm thấy có chuyện không đúng, bất mãn trừng sư đệ mình một cái. Chuyện này của bọn họ chủ yếu là thăm dò chuyện Giang Nam Bang là do ai gây nên, tình huống nội bộ thế nào, có nên mới có thể lập ra bước kế tiếp, trước đó thì không thể làm việc tùy tiện.

Phải biết, hơn một tháng trước Vu Dương vẫn là một người ngoài với Giang Nam, nhưng bây giờ, hắn đã là địa đầu xà (kẻ đứng đầu một phương, cường hào ác bá) rồi.

Cường long không áp địa đầu xà, không phải là không có đạo lý.

Hề Ngọc Đường thân nhiên nghe hắn lên án, khéo léo tránh thoát khỏi tay Việt Thanh Phong trong góc tối, tiện tay lấy một bình rượu từ dòng nước bên người, ung dung rót cho mình một chén, sau khi uống một hơi cạn sạch, chợt cảm lấy trường kiếm vỗ lên bàn, nhất thời đã biểu lộ sự thiếu kiên nhẫn và nóng nảy của một người trẻ tuổi.

"Nói đến nói đi, chẳng phải vẫn là Hàn công tử xem trọng Thiều Quang sao?" Nàng cười lạnh: "Không phải chỉ là nữ nhân thôi ư, nếu Hàn công tử có thể thắng được kiếm trong tay ta, nhường cho người thì có thể nào? Bọn đường chủ không vừa mắt với Thính Vũ Các, lúc trước là phái người đến ám sát giáo chủ ta, lúc sau biết rõ bọn đường chủ xem trọng Thiều Quang mà còn không nể tình, cho dù có giết cũng chẳng làm khó dễ gì được ta!"

... Thật cuồng vọng!

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn vị đường chủ chợt tức giận này, không thể tin việc hắn dám nổi đóa trước mặt chủ nhà, còn khiêu chiến với cả nhị đệ tử của Âu Dương minh chủ, cuối cùng là do người trẻ tuổi khí tính không hiểu lẽ, hay thật sự là vì anh hùng khó qua ải mỹ nhân?

Đối mặt với sự khiêu khích này, có thể nhìn được thì đã không phải Hàn Văn Ngạn. Thấy đối phương đã thù thế, hắn hừ lạnh một tiếng, chợt rút kiếm xông tới. Hề Ngọc Đường cũng nhanh chóng rút kiếm nghênh địch, trong chớp mắt hai người đã lao ra khỏi lầu các, phóng tới trên ao sen, mỗi người chiếm một phương, lấy lá sen làm đệm, bắt đầu đánh nhau.

Lâm Uyên đầu đầu nhìn hai kẻ đang giao thủ, bất đắc dĩ nhìn Việt Thanh Phong: "Thanh Phong, sư đệ..."

"Không sao." Việt Thanh Phong cười nhạt ngắt lời hắn: "Hàn công tử và Vu đường chủ đều là người trung nghĩa, lòng có chừng mực, Lâm huynh yên tâm."

... Kết quả không bao lâu, Hàn công tử lòng có chừng mực đã đánh bay kiếm trong tay Vu đường chủ, bay lên đá người ta rơi vào trong ao sen.

Cầm của mọi người suýt rụng xuống đất.

Vu Dương thua?

Người đánh bại đòn vây công của sát thủ Thính Vũ Các, còn tự tay giết chết Diêm Thập Lục lại thua?

"... Sư huynh!" Giang Thiên Đồng thấy thế, lập tức xông ra ngoài.

"Tiểu Vi!" Huynh muội Mặc gia nhanh chóng đuổi theo.

"Giang cô nương cẩn thận!" Trịnh nhị thiếu cũng bám gót.

Có mấy người dẫn đầu, mọi người hai mặt nhìn nhau trong chốc lát, cũng tiến lên phía trước vây xem. Việt Thanh Phong ngó người, quay đầu nhỏ giọng dặn Thu Viễn một tiếng, sau đó theo Lâm Uyên đứng dậy đi về phía ao sen, lòng vừa tức giận vừa có chút bất đắc dĩ nói không nên lời.

Hắn có thể hiểu hành động lần này của Hề Ngọc Đường là cố ý, có lẽ tính toán phía sau còn quan trọng hơn cả việc mất mặt, nhưng cách làm như thế vẫn khiến hắn chẳng thích nổi.

Tất cả mọi người tụ lại cạnh ao sen, Giang Thiên Đồng lo lắng nhìn nơi Hề Ngọc Đường vừa rơi xuống nước, mãi một lúc lâu sau cũng chẳng thấy người nổi lên, căng thẳng bắt tay áo Mặc Âm, đôi mắt như nước mưa thu nhìn Việt Thanh Phong đầy ý cầu cứu.

"Việt thiếu chủ, sư huynh..."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe ào một tiếng, một đầu người nhô lên khỏi mặt nước, Hề Ngọc Đường ho khan một lúc lâu, lúc này mới nhìn về phía Hàn Văn Ngạn vẫn đang đứng trên lá sen bằng sắc mặt trắng bệch, người sau đắc ý như rồng mây, phi thân đến bên bờ, kiêu căng nói: "Đa tạ Vu đường chủ chỉ giáo."

Hề Ngọc Đường im lặng thu tầm mắt, trầm mặc khác thường, thấy Giang Thiên Đồng đang đứng bên cạnh ao sen vờn tay chờ nàng thì thuận thế vờn tay nắm lấy, mượn lực lên bờ.

Vừa dứt, đã thấy Thu Viễn mang một bộ trường sam màu đen vọt tới, không nói hai lời đã bọc chặt nàng. Hề Ngọc Đường vừa để mặc cho Thu Viễn làm việc, vừa ho khan, nhanh chóng nháy mắt với Việt Thanh Phong, khóe miệng rí ra chút máu tươi, khẽ nhắm mắt, người liền ngã quỵ.

Giang Thiên Đồng đứng gần đó, luống cuống tay chân đỡ lấy người, hoang mang lo sợ cầu cứu Việt Thanh Phong. Ánh mắt người sau lóe lên, tách đám người ra đi tới, nhận lấy người từ trong ngực Giang Thiên Đồng, thần nhiên nói: "Vu đường chủ đã động tới thương thế, Việt mỗ dẫn hần đi nghỉ ngơi, thứ cho tại hạ không thể tiếp tục chiêu đãi các vị."

Lúc này mọi người mới hồi thần, chột hiểu ra.

Không trách được, thì ra dù Vu đường chủ giết được Diêm Thập Lục nhưng vẫn bị thương!

Vậy mới đúng, đường đường là trưởng lão Thánh Vũ Các, sao có thể tránh khỏi việc bị thương chứ, nếu Vu Dương không bị thương chút nào thì đó mới chính là thứ khiến người ta cảm thấy hoảng sợ!

Vừa nghĩ như thế, ánh mắt mọi người nhìn Hàn Văn Ngạn lại trở nên phức tạp hơn. Hàn Văn Ngạn vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi chiến thắng Vu Dương nổi tiếng Giang Nam, lúc này mới tỉnh lại, nhũu mảy, sắc mặt rất khó coi.

"Ta cũng đi!" Giang Thiên Đồng lo lắng nói.

Việt Thanh Phong thấy váy nàng đã bị thấm ướt, cũng gật đầu: "Cũng được, đi theo ta."

Nói xong, hần ôm ngang người lên, vận khinh công ra khỏi Khúc Thủy Lôu.

Hần làm chủ nhà, khách xảy ra chuyện thì tất nhiên không thể bỏ mặc, dù mọi người có phần hâm mộ với việc liệu Việt thiếu chủ có quan tâm hay không quan tâm, nhưng rất nhanh đã thoải mái, rồi rít tẩn đi, chỉ chừa lại Hàn Văn Ngạn mang về mặt khác thường đứng cạnh ao sen, không biết đang nghĩ gì, Lâm Uyên thấy thế, vỗ vỗ vai hần, xoay người rời đi.

Ra khỏi Khúc Thủy Lôu, Hề Ngọc Đường liền mở mắt, vốn muốn mở miệng bảo Việt Thanh Phong thả nàng xuống, một lời truyền âm nhập mật vang bên tai: "Giang Thiên Đồng đi theo phía sau."

Nhất thời Hề Ngọc Đường nghiêm chỉnh bất động, mặc cho Việt Thanh Phong ôm người vào phòng.

Sau khi đặt người nằm ngang trên giường, Việt Thanh Phong bắt mạch cho Hề Ngọc Đường trước mặt Giang Thiên Đồng, một lúc lâu sau mới nghiêm túc nói: "Giang cô nương, phiền người đến Vân Mộng Viên một chuyến, mời Thảm đại phu đến đây."

Nghe thấy phải mời cả Thảm Thất, mặc Giang Thiên Đồng liền biến sắc: "Tình hình nặng lắm sao? Huynh ấy bị thương thật ư?"

"Việt mỗ không phải đại phu, không dám chắc." Việt Thanh Phong nghiêm túc lừa dối vị muội tử trước mặt: "Có điều lúc này chân khí của Hề giáo chủ rối loạn, mạch tượng yếu ớt, còn cần Thảm đại phu sang để quyết định."

Với danh tiếng bên ngoài của thiếu chủ Việt gia, Giang Thiên Đồng hoàn toàn không nghĩ tới việc hần sẽ mở to mắt mà gạt người, lúc này liền vội vàng vàng chạy tới Vân Mộng Viên, Thu Viễn ở phía xa chạy tới, không đợi chủ tử mình phân phó đã tự đi chuẩn bị nước nóng, rất cơ trí.

Thấy Giang Thiên Đồng đã rời khỏi, Việt Thanh Phong lạnh lùng nói: "Tư Niên, canh cửa phòng cho chặt, trừ Thảm Thất, cho dù là bất cứ kẻ nào cũng không được vào."

Bỗng Tư Niên xuất hiện trong phòng: "Vâng."

Vừa đóng cửa phòng lại, Việt Thanh Phong tìm một cái ghế ngồi xuống, vừa ho nhẹ, vừa nhìn Hề Ngọc Đường trở mình, tinh thần và dáng vẻ này thì lấy đâu ra thương tích.

"Đa tạ." Nàng nói với nam tử trước mặt.

Việt Thanh Phong nhìn nàng đầy thấu hiểu: "Nàng định xử Hàn Văn Ngạn sao?"

Thấy ý mình bị đoán được, Hề Ngọc Đường cũng không che giấu nữa: "Không sai."

"Định giấu tài?" Hần nhũu mảy.

Hề Ngọc Đường gật đầu.

Gần đây danh tiếng của Vu Dương quá thịnh, không phải là chuyện tốt, mượn chuyện này có thể khiến tầm mắt của Giang Nam dời khỏi người nàng, có lợi cho việc sau này. Người chẳng ai hoàn mỹ, không ai có thể tiếp nhận một 'Vu Dương' quá mạnh mẽ ở bên, một khi hần có khuyết điểm mới có thể dễ dàng kết giao. Cho dù là xông thanh lâu giận dữ vì hồng nhan hay bất chấp thương thế cũng muốn liều mạng với người ta, đều có thể khiến cái danh 'Vu Dương' này trở thành một vị đường chủ trẻ tuổi võ công cao cường nhưng lại tâm cao khí ngạo.

Chuyến này của Lâm Uyên và Hàn Văn Ngạn đến đây là vì Giang Nam Bang, nhưng sau chuyện Túy Hoa Lôu, lại nhìn thấy hai người, Hề Ngọc Đường mới nhận ra mình nên làm vài thứ, tránh việc bị bại lộ quá sớm.

Tuy chuyện này là do 'Vu Dương' khôi xương, nhưng nàng vẫn mong tầm mắt của Âu Dương Huyền có thể dời bớt trên nguồn lực của những thế gia và môn phái khác ở Giang Nam, mượn lực chống lực mới là đạo giảm phiền tốt nhất.

Nàng cần Âu Dương Huyền có ấn tượng 'Giang Nam Bang là nơi mà Việt gia, Huyền Thiên giáo chủ và các thế gia khác dốc lòng thúc đẩy', vị đường chủ như 'Vu Dương' chỉ là một cái bè, được tôn sùng mà đẩy tới trước đài thời.

Nàng còn cần thân phận 'Vu Dương' này, Huyền Thiên giáo chủ không thể xuất hiện tại Giang Nam, hẳn nên ngồi yên mà đợi ở Tuyết Sơn.

Huống chi nàng còn muốn giết Hàn Văn Ngạn, nếu hắn chủ động đưa tới cửa, không động thủ lúc này thì không còn gì để nói. Có điều, thời gian để quang minh chính đại trở mặt với Âu Dương Huyền vẫn chưa đến, khi nào mã giáp của Vu Dương khó giữ, khi đó Huyền Thiên mới có thể khai chiến với Vũ Sơn.

Dù Âu Dương Huyền đáng chết, nhưng tạm thời chức vị mình chủ vẫn còn cần ông ta ngồi.

Nghĩ vậy, bỗng Hề Ngọc Đường có thể hiểu được vì sao Việt Thanh Phong không muốn đấu với Âu Dương Huyền, lại còn bằng lòng để ông ta đoạt chức võ lâm minh chủ.

Có một kẻ địch ngu xuẩn nổi trên mặt vẫn dễ dàng hơn là vùng trộm trông gà hóa cuốc.

Việt Thanh Phong cũng nghĩ đến việc này, ho khan một lúc lâu, bật cười: "Định đẩy ta lên trước sao? Càng lúc nàng càng lợi dụng ta chẳng chút khách sáo nào cả!"

Hề Ngọc Đường trừng mắt nhìn đầy vô tội: "Ta có à?"

"..."

Nhìn chăm chăm vào người ướt sũng toàn thân trước mắt hồi lâu, Việt Thanh Phong ho khan hai tiếng, ung dung sửa lại ống tay áo, thản nhiên nói: "Hề Ngọc Đường, chỉ có người của mình mới có thể khiến ta cam tâm tình nguyện bị lợi dụng, nàng vừa lợi dụng ta, vừa cố gắng giữ khoảng cách với ta... Có phải hơi quá đáng không?"

Hề Ngọc Đường chột dạ mím môi, lúc lâu sau mới mở miệng: "Ta sẽ đền bù lại cho ngươi."

Nụ cười của Việt Thanh Phong dần nhạt hơn: "Từ trước đến nay nàng luôn sát phạt đầy quyết đoán, không hề do dự khi lợi dụng từng quân cờ, chỉ có ta, là nơi mà nàng luôn muốn giữ khoảng cách, vì vậy mới phải tìm cách toàn diện nhất, lo lắng hết lòng, dù cho ta có thể hiện vạn phần thiện ý, hận không thể móc tim móc phổi ra cho nàng sai khiến, vẫn không thể đủ để nàng ghé mắt nhìn... Chuyển đi đến Vũ Sơn, Giang Nam Bang, Tuyết Hoa Lâu, dù lợi dụng, nhưng vẫn là bổ cục hai bên đều có lợi, nàng luôn không muốn thiếu ta một phần nào cả."

Hắn trầm mặt một hồi, cố nhìn con ho, tiếp tục nói: "Nàng đã biết từ trước đến nay tâm tư ta luôn thâm trầm, một chuyện có thể nghĩ ra nhiều kết quả khác nhau, nhưng chuyện vừa rồi nàng nói, lại quên mất việc suy nghĩ đến lợi ích của ta, nói theo hướng xấu, ta có thể mất hết kiên nhẫn với nàng, không còn do dự mà nương tay nữa. Nhưng nói theo hướng tốt, có thể cho rằng, nàng đã liệt ta vào hàng ngũ người của mình rồi không?"

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào nữ tử đang sùng sờ trên giường: "... Hề Ngọc Đường, nàng chọn thứ nào?"

Hề Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào nam tử đang ho khan không ngừng trước mặt, không biết vì sao mà bỗng chốc lòng lại cảm thấy hốt hoảng không tìm được phương hướng.

Theo bản năng, nàng không hề muốn đi suy nghĩ cẩn thận tới những vấn đề mà đối phương đưa ra, chỉ cảm thấy nếu nghĩ kĩ hơn, có thể sẽ tìm được một kết luận mà ngay cả nàng cũng không dám tiếp nhận, chỉ cúi đầu, tránh tầm mắt của hắn.

"Chuyện ngươi muốn thâm nhập vào thế cục của ta cũng không hẳn là không thể, nhưng không phải lúc này. Việc này ta phải làm, ngươi có thể yêu cầu bất cứ thứ gì, ta nói sẽ đền bù lại, cũng sẽ không để cho ngươi phải chịu thiệt thòi."

Giọng Việt Thanh Phong trở nên thâm trầm hơn: "Nàng chắc chứ?"

Hề Ngọc Đường không trả lời.

Mãi một lúc lâu sau Việt Thanh Phong mới cất lời: "Cũng được... nàng đã muốn trốn, ta cũng không ép. Việt mỗ cam tâm tình nguyện để nàng lợi dụng, nhưng nàng cũng biết ta không phải người lương thiện. Ta hỏi lần nữa, nàng có chắc sẽ đền bù cho ta không?"

Không khí trong gian phòng chìm vào tĩnh lặng một lúc lâu, lúc này Hề Ngọc Đường mới ngẩng đầu lên: "Ừ."

"Cái gì cũng được?"

"Chỉ cần không lay chuyển căn cơ của Huyền Thiên ta, không cản trở nghiệp lớn báo thù của ta."

"Được."

Bỗng Việt Thanh Phong đứng bật dậy, trong chớp mắt người đã đến trước mặt Hề Ngọc Đường, cảm nàng bị mấy ngón tay lạnh như băng dùng lực kim lấy, một giây tiếp theo, trước mắt nàng tối sầm, một nụ hôn lạnh lẽo nặng nề rơi lên môi.

Hắn như rất tức giận, dùng đôi môi lạnh lẽo của mình mà nghiền lấy răng môi của người trước mặt, lại nảy sinh chút lòng ác độc mà cắn một cái. Hai người vừa chạm vào đã phân, Hề Ngọc Đường bị đau phải hít vào một hơi, nhất thời vị tanh tươi ngập tràn trong khoang miệng.

Nàng tức giận nâng mắt, trong nháy mắt đã tự lực xuống chân rồi đá một cước, vậy mà người sau lại nhẹ nhàng lui về sau vài thước, phá cửa mà ra, lông tóc nguyên vẹn.

Tiếp đó, giọng của Việt Thanh Phong truyền đến từ phía xa.

"Đồ đền bù đã lấy, nàng cứ tự nhiên làm việc, không cần phải chần chừ nữa, ta sẽ giải quyết hậu quả."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tâm Tư Của Từng Người

Ra khỏi viện mà Hề Ngọc Đường tạm nghỉ lại, Việt Thanh Phong chưa đi được hai bước đã chợt ngừng bước, một tay ôm ngực, mặt lộ rõ vẻ đau đớn, tiếp đó lại phun một ngụm máu.

Thu Viễn đi sau hắn, vừa thấy thế thì vội tiến lên đỡ, thấy sắc mặt Việt Thanh Phong trắng bệch như tờ giấy thì có chút không đành lòng: "Chủ tử, người làm sao thế này, chẳng phải Thẩm đại phu đã nói là tốt hơn nhiều rồi ư?"

Việt Thanh Phong xua tay không nói gì, nương theo sự trợ giúp của Thu Viễn mà tới một cái chòi nghỉ mát gần đó để điều tức, mãi một lúc sau sắc mặt mới dần trở lại bình thường. Thu Viễn lo lắng đứng bên bảo vệ, đã lâu rồi hắn không thấy chủ tử nhà mình hộc máu mà không phải là ho ra máu như thế: "... Có phải Hề giáo chủ vừa chọc giận người không?"

Chỉ là tức giận thôi sao?

Căn bản không đề bụng sao?

Nếu nàng chịu suy nghĩ cho hắn một chút, có lẽ sẽ không khiến bản thân rơi vào tình cảnh khó chịu như lúc này. Người không phải là cỏ cây, Việt Thanh Phong hẳn cũng không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt chỉ biết vung tay cho đi mà không muốn nhận, cảm giác bị lợi dụng trắng trợn này khiến hắn cảm thấy vô cùng uất ức.

Nhưng còn cách gì nữa đây?

Chuyện tình cảm, ai động lòng trước thì chính là kẻ chết trước, nếu người là mình chọn, đường cũng do mình chọn thì quả đáng bên trong cũng chỉ có bản thân là người nuốt, không chỉ như thế, còn phải tìm chút vui thú giữa cảm giác đau đớn, phải ăn Hoàng Liên mà xem như mặt đường.

Lấy lọ 'đường' giành được từ chỗ Hề Ngọc Đường ra khỏi ngực, Việt Thanh Phong đổ một viên ra lòng bàn tay, một lúc lâu sau mới bỏ vào miệng ăn, để mặc cho hương vị ngọt ngào ấy từ từ hòa tan trong miệng mình, giống như muốn mượn chút ngọt ngào nhỏ nhoi này để hòa tan cơn đau nhói trong lòng.

Lòng có oán mới có thể so đo được mất, lột vỏ bọc thân phận này ra, hắn cũng chỉ là người thường mà thôi.

"Lúc này thì hẳn Thẩm đại phu cũng sắp đến rồi, công tử, không bằng chúng ta về để Thẩm đại phu xem qua một chút?" Thu Viễn nhìn đáng vẻ ủ ê của chủ tử nhà mình, lòng có chút bồn chồn: "Chẳng phải người nên uống thuốc rồi sao? Hay chúng ta nói chuyện với Hề giáo chủ chút nhé? Hề giáo chủ là người hiểu lý lẽ, nhất định là chuyện này có hiểu lầm, hai người thân nhau như vậy, đừng vì thế mà hại thân chứ!"

Không biết Việt Thanh Phong đang nghĩ gì, chậm rãi nửa nhịp mới nâng mắt nhìn tên tâm phúc nhỏ bé đi theo mình, khó hiểu hỏi: "Thân nhau? Ta và nàng?"

Thu Viễn vô thức gật đầu.

Việt Thanh Phong bật cười: "Nói xàm gì đấy."

"Sao lại là thuộc hạ nói vậy?" Thu Viễn nóng nảy: "Từ lúc xuống Võ Sơn tới giờ, sao bọn thuộc hạ lại không nhìn ra chứ, không tin công tử hỏi Tư Niên xem? Từ lúc Hề giáo chủ không còn đấu đá với người, còn có lúc hai người gây gỗ, còn... còn... ai thuộc hạ không giỏi ăn nói, dù sao cũng rất thân. Người tốt với Hề giáo chủ là thật, Hề giáo chủ làm việc gì cũng suy nghĩ cho người, nói hai người đã từng là kẻ địch thì ai mà tin được!"

"..."

Thấy chủ từ nhà mình thất thần nhìn hẩn không nói lời nào, Thu Viễn càng vội hơn: "Sao chủ từ có thể không tin chứ, người cứ kéo đại một người nào đó trong Yên Vũ Thai này lại mà hỏi xem, ai không biết giao tình của Vu đường chủ ở tạm và người rất sâu đậm nào!"

"Người nói nàg làm việc gì cũng suy nghĩ cho ta?" Việt Thanh Phong phản ứng hơi chậm.

"Đúng vậy!" Thu Viễn mang theo vẻ mặt như đây là chuyện hiển nhiên: "Người thấy mỗi ngày có ai đi quan tâm đến chuyện người đã uống thuốc hay chưa không? Còn dặn thuộc hạ phải giám sát người uống thuốc đều đặn không dưới một lần, không cho người tùy tiện động võ... Chẳng phải Hề giáo chủ còn đưa thuốc bỏ cho người nữa à? Thuốc hạ nghe Thẩm đại phu nói, thuốc kia là do ngài ấy mất cả đồng sức lực mới có thể chế thành, Hề tiểu giáo chủ lại không ngừng bị thương, thuốc kia mới trở thành vật bất ly thân của ngài ấy..."

Như một kẻ hay chuyện vừa tìm được cơ hội, Thu Viễn không ngừng kể lể toàn bộ chuyện có liên quan tới Hề Ngọc Đường từ đó tới giờ, Việt Thanh Phong ngồi nghe mà cũng phải trợn mắt tại chỗ, mất một thời gian rất lâu sau cũng không thể thốt nên lời, ngay cả môi miệng nhếch lên từ lúc nào cũng chẳng hề hay biết.

Chờ Thu Viễn nói xong, lại thấy thiếu chủ nhà mình đang mang một vẻ mặt rất cổ quái, còn cười khúc khích thì lòng cả kinh, lập tức sợ mình nói sai, nhớ lại thử thì càng không thấy mình đã sai ở đâu, lúc này mới thử nâng tay huơ huơ trước mắt người kia, dè dặt gọi chủ từ.

Chợt thiếu chủ Việt gia hồi thần, chẳng biết từ lúc nào mà chút xúc cảm dồn nén trong lòng khi vừa rồi đã tan biến hoàn toàn, giờ phút này chỉ cảm thấy thần minh sáng khoái, mọi thứ đều tốt, hết như chuyện học máu khi nãy vẫn chưa từng xảy ra. Có chút khen ngợi mà nhìn Thu Viễn, tâm trạng của hẩn tốt, vì vậy quyết định nên kết thúc hình phạt một tháng tiền tiêu vặt của tên tiểu tử này sớm một chút.

Hẩn đứng dậy rời khỏi chòi nghỉ mát, Thu Viễn nửa tỉnh nửa mê đi theo phía sau, thỉnh thoảng còn lặng lẽ liếc mắt nhìn thiếu chủ nhà mình, phát hiện ngay cả ánh mắt hẩn cũng không thể không chế mà thêm chút vui sướng, lòng thâm cả kinh, âm thầm suy đoán không biết đó có phải là di chứng sau khi học máu không, người thiếu máu nhiều thì rất dễ bị dẫn...

"Ồ? Chủ từ, chúng ta đang đến Khúc Thủy Lô à?" Thu Viễn đang nghĩ lung tung, chợt thấy hướng bọn họ đang đi không đúng lắm.

Việt Thanh Phong liếc hẩn một cái: "Ừ."

"Không đến tìm Thẩm đại phu xem mạch à?"

"Thân thể chủ từ ta rất tốt." Thiếu chủ Việt gia không vừa lòng bĩu môi.

"..."

Thế vừa rồi là tên nào học máu!

Là ai muốn chết không muốn sống ngồi đó mà thương xuân bi thu!

Thu Viễn uất ức liếc mắt, hạ quyết tâm sau này phải tìm cơ hội hỏi Thẩm đại phu một chút, có phải thiếu chủ nhà hẩn có bệnh thật không.

Lần này, Việt Thanh Phong trở lại Khúc Thủy Lô, tinh thần rất tốt, tiếp tục chủ trì yến hội vẫn còn chưa kết thúc, sau đó, Giang Thiên Đồng rẽ ngang rẽ dọc, rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng đi vòng qua Vân Mộng Viên, tìm được Thẩm thất, lại mất một lúc sau, cuối cùng lương tâm của Việt Thanh Phong bộc phát, phái người tới dẫn đường đến chỗ Hề Ngọc Đường nghỉ tạm.

Dọc đường đi Giang Thiên Đường cứ ngập ngừng kể lại toàn bộ tình huống một lần cho Thẩm Thất nghe, sau khi nghe nàg nói 'hẩn là Hề giáo chủ bị thương khi giết Diêm Thập Lục' thì đã đoán được là người nào đó đang giả ngất, lập tức tảng đá lớn trong lòng Thẩm Thất cũng rơi xuống.

Chờ đến nơi, để Giang muội từ đi thay y phục, Thẩm Thất từ tốn đẩy cửa vào, đập vào mắt là Hề Ngọc Đường đang xếp bằng ngồi trên giường đến thất thần, toàn thân ướt nhẹp, từng lọn tóc rũ bên người, không nhận được mà cau mày.

"Sao không tắm nước nóng rồi thay y phục đi?"

Hề Ngọc Đường như không nghe thấy có tiếng người nói chuyện, mắt vẫn thần thờ như trước không biết là đang suy nghĩ gì. Thẩm Thất phát hiện có gì đó không đúng, quan sát từ đầu đến chân nàg một lần, đuôi mắt phát hiện trên môi nàg có vết thương do bị răng cắn phải, dù không rướm máu nữa, nhưng vẫn còn dấu máu trên đôi môi khô nẻ, con ngươi hơi co lại, lòng trầm xuống.

"Hề Ngọc Đường!" Hẩn lạnh giọng quát lên.

Người trên giường trừng mắt nhìn hẩn, hồi thần, kinh ngạc nhìn Thẩm Thất đột nhiên xuất hiện trước mắt, vẻ mặt thần nhiên, thấp thoáng còn có chút hoảng hốt, hoặc như không có tinh thần để nói chuyện: "Người tới rồi à, ngồi đại đi..."

Chân mày Thẩm Thất càng cau chặt hơn, bắt lấy cổ tay nàg, thoáng dò mạch xong rồi bỏ qua, trầm giọng nói: "Sững ra đó làm gì, đi tắm!"

"À..." Hề Ngọc Đường chậm chạp đứng dậy bước ra phía cửa.

"Chờ đã!" Hẩn lại mở miệng lần nữa, có toan tính: "Vết thương này là sao?"

"Hả!" Người trước mắt có chút khó hiểu nhìn sang.

Thẩm Thát chờ người, chợt phì cười: "Không có gì, đi nhanh đi."

Lời vừa dứt, lại mở miệng: "Đợi đã, đừng đi, ta gọi người chuyển nước tắm vào."

"À." Hề Ngọc Đường nghe lời trở lại mép giường: "Làm phiền người vậy."

Trầm mặt dặn người mang thùng nước tắm vào phòng, đổ đầy nước ấm, Thẩm Thát đẩy Hề Ngọc Đường ra sau bình phong.

Tắm rửa, thay y phục khô, Thẩm Thát và Hề Ngọc Đường ngồi đối diện nhau, không ai mở miệng. Dưới ánh mắt như nhìn thấu tất cả của Thẩm Thát, lúc lâu sau, Hề Ngọc Đường bực dọc tránh khỏi tầm mắt của hắn, bắt đầu nói về sắp xếp của mình.

"... Thiệu Quang thế nào rồi? Nếu đã khỏe hơn chút thì để nàng đi theo Hàn Văn Ngạn, thời gian tới ta muốn 'dưỡng thương', người bảo Tiết Dương nhà tin nói Vu Dương trọng thương phải nghỉ ngơi, có lẽ Lâm Uyên và Hàn Văn Ngạn sẽ đến tìm hiểu thực hư, người xem có thuốc gì giúp ta nguy trạng được không. Đứng rồi, chuyện này phải gạt Giang Thiên Đồng, việc giết Hàn Văn Ngạn không thể để nàng nhúng tay, nếu không sẽ dễ khiến người khác nghi ngờ."

Nàng nói rất nhanh: "Ta không tiện ra tay, trong khoảng thời gian này phải làm khổ người rồi. Tư Ly cũng sắp đến Hàng Châu, chờ hắn tới thì làm việc sẽ dễ hơn. Giải được cho chương khí ở Thanh Sơn Cốc ra sao rồi? Không đến một tháng nữa ta sẽ phải về Thính Vũ Các một chuyến, người thấy ta nên để Thiệu Quang ra tay trước hay nên đợi sau khi nhận nhiệm vụ giết Hàn Văn Ngạn xong rồi tự ra tay thì tốt hơn?"

Nói tới đây, nàng dừng một chút: "Bảo Tiết Dương đi xem thử ở thành Hàng Châu này có nơi nào bán phòng ốc giá vừa phải không, chúng ta phải mua một chỗ, không thể ở nơi này nữa, có lẽ Lâm Uyên sẽ thường lui tới Yên Vũ Thai, có thể không xuất hiện trước mặt hắn thì phải cố mà không xuất hiện. Còn nữa, ta không yên lòng về Mặc gia của Thu Vũ Sơn Trang, sợ bọn họ sẽ theo dõi ra được gì đó, Giang Thiên Đồng ngày thơ khó giữ miệng, dù nàng có không nói, Mặc Cẩm cũng sẽ tra ra, nếu đuổi được tới Yên Vũ Thai thì không dễ giải thích lắm..."

"Đủ rồi." Thẩm Thát đột ngột ngắt lời nàng.

Hề Ngọc Đường chợt dừng lại, kinh ngạc nâng mắt.

Chỉ thấy đột nhiên Thẩm Thát vươn tay kéo lấy môi dưới của nàng, xem xét miệng vết thương, sau đó lấy thuốc bột từ hòm ra rồi thô lỗ vẩy lên, sắc mặt rất khó coi: "Người không định giải thích một chút à?"

Hôm nay cái miệng của nàng đã trêu phải ai vậy?

Bị đau đến phải hít vào một hơi, Hề Ngọc Đường che miệng, có cảm giác thuốc bột Thẩm Thát rắc lên rất đau, sắc mặt cũng chẳng tốt được, hàm hồ nói: "Chuyện nhỏ, không cần thận bị đập đầu."

... Người cho rằng ta ngốc à?

Thẩm Thát giận đến cười lạnh không ngừng: "Ta là đại phu."

"Vậy thì đổi thành thứ thuốc gì ít đau chút đi..." Hề Ngọc Đường nhếch cằm cố để thuốc bột cách xa đầu lưỡi mình một chút.

"..."

Đáng đời!

Thẩm Thát trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, thấy nàng vẫn không định giải thích, chợt lòng có chút mệt mỏi, giọng nói cũng âm trầm hơn: "Biết rồi, người nghỉ ngơi đi, ta phải ra ngoài chút."

Hắn đứng dậy muốn đi, đột nhiên cổ tay bị kéo, quay đầu lại, chỉ thấy Hề Ngọc Đường đang nhìn hắn bằng ánh mắt sâu thẳm.

"Tiểu Mỹ, ta hỏi người chuyện này." Nàng mở miệng, trong giọng nói không thể nghe ra ưu phiền: "Người cảm thấy ta là hạng người gì?"

Thẩm Thát ngó người, cau mày: "Hỏi chuyện này làm gì?"

"... Không có gì." Hề Ngọc Đường trầm mặt hồi lâu, lại tức giận buông hắn ra: "Chỉ đột nhiên có chút nghi ngờ nhân sinh thôi, đừng để ý, người đi đi."

Nàng nhìn Thẩm Thát, người sau cũng mang vẻ mặt không tốt mấy mà nhìn nàng, bỗng Hề Ngọc Đường có hơi nhụt chí: "Quên đi, người đừng đi vội. Tư Niên, vào đây."

Bóng dáng Tư Niên bất ngờ xuất hiện trước mắt hai người.

"Phiền người đến Hàn Mặc Hiên một chuyến, bảo Tiết Dương tới đây."

Tu Niên gật đầu, không nói hai lời đã biến mất tại chỗ.

Hề Ngọc Đường có chút mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương.

Thảm Thất mặt không đổi ngôi xuống, căng mặt không nói lời nào.

"Ta vừa cãi nhau với Việt Thanh Phong nên tâm trạng không tốt lắm." Nàng chủ động giải thích: "Vừa rồi thái độ của ta không đúng, ngươi đừng để ý. Ta không nghĩ được gì nhiều, có thể sẽ có vài nơi chưa được chu toàn, ngươi xem có chỗ nào cần bổ sung không."

Thảm Thất trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng mở miệng: "Việt Thanh Phong có thể ảnh hưởng ngươi đến mức này sao? Ngay cả chuyện tự ra tay giết Hàn Văn Ngạn lấy tiền thưởng cũng nói được?"

Thiếu tiền mà còn thiếu tới mức này à? Chờ tới lúc đến lúc có nhiệm vụ giết Hàn Văn Ngạn để nhận, hoa cúc vàng cũng phải héo, chuyện có còn để làm không? Sao nàng có thể không biết trong khoảng thời gian này sẽ xảy ra bao biến cố?

Hề Ngọc Đường chống đầu không nói gì.

"Tóm lại, chuyện nên làm sớm không nên để chậm trễ." Thảm Thất nói: "Ta không yên lòng về Thiệu Quang, cứ để nàng nghỉ ngơi tiếp đi, lúc nào hồi phục hoàn toàn rồi làm việc tiếp cũng không muộn."

"... Là ta suy tính không cẩn thận." Người đối diện tiếp tục thấp giọng nhận sai: "Chỉ là ta không muốn..."

"Không muốn cũng phải muốn." Thảm Thất ngắt lời nàng: "Chuyện này ngươi đừng có xía vào, nội trong năm ngày chắc chắn đầu Hàn Văn Ngạn sẽ đặt trước mặt ngươi."

"Tay này của ngươi là dùng để cứu người, đừng có tự làm mấy chuyện bậy bạ cho ta." Hề Ngọc Đường lập tức đổi sắc, không hề nhân nhượng mà cảnh cáo hần, thấy hần còn định nói gì thì khoát tay: "Được rồi, chuyện đến đây chấm dứt, ta tự có tính toán."

Thấy nàng kiên trì như vậy, Thảm Thất chỉ trừng nàng được một chút, nhận thua: "... Tùy ngươi vậy."

Trầm mặc trong chốc lát, hần đứng dậy: "Ngươi đã không sao rồi thì ta về Vân Mộng Viên."

Hề Ngọc Đường gật đầu.

Đi tới trước cửa, vừa định đẩy ra, chợt Thảm Thất quay đầu lại: "Đường Đường"

Ngươi sau nâng mắt.

"Vấn đề ngươi vừa hỏi kia, muốn nghe được đáp án từ ta sao?"

"..."

Bàn tay đặt lên cửa đã thu lại, Thảm Thất xoay người đứng đối diện nàng: "Dù ngươi là hạng người gì, đối với ta đều là râu ria. Ngươi bị thương, ta cứu, ngươi đi, ta tới trị, ngươi muốn giết người, ta giúp, đây là chuyện giữa ta và ngươi. Với ta mà nói, nếu có một ngày cuối cùng khi ngươi phạm tội tày trời, bị cô lập hoàn toàn, ta vẫn sẽ đứng cạnh ngươi."

"Bởi vì ngươi và ta đều biết, trừ nơi này, ta không còn nơi nào để đi nữa."

Về mặt hần vẫn rất thân thiện, hết như đang nói chuyện lúc thường ngày, trên gương mặt tinh xảo khiến nữ tử tuyệt sắc nhất cũng phải than thở kia trừ về kiên định, cũng chỉ có chút lạnh nhạt.

Hề Ngọc Đường khẽ trừng mắt.

Hồi lâu sau, nàng chợt cười một tiếng: "Nói gì mà đáng sợ vậy? Ta sẽ để ngươi phải vui thân trong ngục sao? Ngươi đã có lòng tin vào ta, cho dù thật sự có một ngày như thế, ta cũng sẽ sắp xếp một con đường lui cho các ngươi, sao chịu để các ngươi có phần nào sơ xuất đây?"

Chỉ cần vài ba lời hứa hẹn như thế đã tránh được mọi trọng điểm.

Thảm Thất ngó người, nơi đáy mắt có chút vẻ âm đạm. Hồi lâu sau, hần cười lạnh một tiếng: "Thế sao? Vậy xin hỏi khi mua nhà là ai bỏ tiền? Thứ cho ta nói thẳng, thành Hằng Châu tắc đất tắc vàng, mà ngươi vừa cho Thiệu Quang mất ba nghìn lượng, còn dư được gì không?"

Hề Ngọc Đường: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Vị Thiếu Chủ Bị Nghẹn Lòng

Khi thiếu chủ Việt gia đáng thương vừa nhận thức được việc người trong lòng không hẳn chỉ hoàn toàn lợi dụng mà còn coi trọng mình có thêm, còn chưa kịp biểu đạt chút tình cảm vui sướng nào, thuận tiện bồi dưỡng thêm chút tình cảm thì người ta đã dọn nhà.

Biết Hề Ngọc Đường đã mua ba căn nhà ở thành đông, hơn nữa còn mang theo cả Thẩm Thất, Tiết Dương, Thiệu Quang và Giang Thiên Đồng dời nhà thì cả người Việt Thanh Phong thật sự không ổn, trở mắt nhìn Tư Niên đến để báo tin, dù biểu cảm trên mặt khá bình tĩnh, nhưng lòng đã sớm dờn sóng lấp biển, như bị buộc phải ăn phân vậy.

... Dọn nhà không nói cho hắn thì thôi, còn bảo người nhà hắn tới báo tin, đây là đang muốn phân rõ giới hạn với hắn mà! Có cần phải vậy không! Chẳng phải chỉ không khống chế được mà cần nài một miếng thôi à!

Hơn nữa vì sao lại là thành đông, tại sao không phải là thành nam! Phong cảnh thành nam tú lệ, cảnh sắc nên người, vừa thanh tịnh vừa an toàn, còn gần hắn, vì sao không chọn thành nam!

... Mua nhà không nói thì có thể tới tìm hắn mượn bạc mà, hắn bằng lòng cho, rất bằng lòng cho!

Nếu thật sự không được, hắn cũng có thể gây áp lực để hạ giá nhà ở thành nam mà...

Tìm đau quá!

U buồn nhìn chằm chằm vào Tư Niên hồi lâu, Việt Thanh Phong mới ai oán nói: "... Nàng còn nói gì nữa không?"

Tư Niên suy nghĩ một chút, lắc đầu.

"..."

Trầm mặc được chốc lát, hắn đứng dậy khỏi giường, thần nhiên nói: "Vừa rồi bản thiếu chủ mới nhớ mình quên tìm Thẩm đại phu thương lượng chuyện dùng thuốc sau trị liệu, chuẩn bị xe, ta đến thành đông một chuyến."

Đầu Tư Niên lại cúi thấp hơn: "Chủ tử, Thẩm đại phu đã để lại phương thuốc và cách dùng thuốc trong một tháng cho người, ngài ấy nói gần đây muốn bề quan, thành đông bên kia đã đóng cửa từ chối tiếp khách rồi..."

Việt Thanh Phong: "..."

Một tên đại phu không có võ công thì bề cái quái gì mà quan!

Hề Ngọc Đường, các người độc lắm

Nghẹn lòng hít sâu mấy lần, Việt thiếu chủ bị buộc phải đón nhận chuyện người trong lòng đã không còn muốn ở chung biệt viện với hắn nữa, tỉnh táo cần thận suy nghĩ lại một chút cũng có thể hiểu được điều nàng băn khoăn, nhưng không nói lời nào đã dọn nhà thì đúng là quá đáng.

... Mỗi ngày không thể nhìn thấy người trong lòng mình luyện kiếm, phải sống thế nào đây?

Việt Thanh Phong yên lặng oán hận, suýt chút nữa đã oán lây sang cả Lâm Uyên.

Sau Khúc Thủy Yến, Lâm Uyên và Hàn Văn Ngạn biến mất mấy ngày, không biết đã điều tra được gì, chờ đến khi Lâm Uyên báo cáo chuyện lên trên, trích được chút thời gian đến thăm bạn tốt thì lại thấy vị bạn tốt từ trước đến nay vẫn luôn điềm tĩnh đang không màng tới hình tượng ngồi ở nơi hẻo lánh trong viện, vui đầu không biết đang làm gì.

Lâm Uyên nghi ngờ đi tới, còn chưa kịp mở miệng đã thấy Việt Thanh Phong mặt không cảm xúc bứt một nắm cỏ dại, cũng chẳng thèm nhìn mà vắt sang bên cạnh, sau đó lại bứt thêm nắm nữa.

Lâm Uyên kinh hãi...

"... Thanh Phong, huynh đang làm gì thế kia?" Trầm Uyên thiếu hiệp lấy sự trầm ổn bình thản mà nổi tiếng trong giang hồ suýt phá công.

Nghe thấy giọng nói này, Việt Thanh Phong nâng mắt nhìn lại, thấy là Lâm Uyên thì chậm rãi vứt cỏ trong tay, lười biếng nói: "Không thấy à, nhỏ cỏ."

"Sao lại muốn nhổ cỏ..."

"Vì mỹ quan."

"... Ý ta là vì sao huynh lại tự đi nhổ ấy!"

"Rảnh quá, phải hoạt động."

"..."

Có chút khó tin mà nhìn bóng lưng càng lúc càng gầy gò của bạn tốt, Lâm Uyên cười gương hai tiếng, mang về mặt cầu giải thích nhìn Thu Viễn mặt sắp chuyển đen đứng một bên, khoe miệng người sau giật giật, giải thích sơ lược: "... Sự thật chính là thứ ngài nghe được đó."

Thiếu chủ nhà hắc, thật sự, rảnh đến mức lông cũng nhanh dài.

Kể từ sau khi Hề giáo chủ bỏ đi, chủ tử nhà mình như lười hẳn đi, chuyện gia tộc chẳng thèm nhìn, chuyện giang hồ không liên quan cũng lười nghe, không hề hết lòng lo lắng tìm mưu hiền kế như trước, đột nhiên vô dục vô cầu, mỗi ngày chỉ đọc sách đánh cờ rồi đi dạo quanh viện trông qua ngày, hai ngày nay còn si mê sửa chữa biệt viện, có lúc có thể buồn chán mà sang một bên bút cò cả ngày, ngay cả người tới cửa bái phỏng cũng lười tiếp, may là Lâm Uyên, nếu là người khác, sợ rằng còn chẳng vào nổi cửa biệt viện.

Người thành Hàng Châu cũng chỉ cho rằng thiếu chủ Việt gia lại bị bệnh hoặc là bận tới mảy tới mọt, nhưng chỉ có bọn họ biết, cả ngày thiếu chủ nhà bọn họ rồi hơi tới mức đắm thuộc hạ bọn họ cũng sắp chịu hết nổi rồi.

Cảnh tượng bao năm khó gặp đó...

Hết như mọi chuyện lớn nhỏ khắp thiên hạ, chỉ cần không liên quan tới giáo chủ Huyền Thiên thì hẳn cũng lười phải quan tâm.

Dù ngày ngày thanh thoi cũng không có gì, nhưng chỉ có những lúc rảnh rỗi khi bận bịu mới có thể khiến người ta có cảm giác hưởng thụ, loại nhàn rồi chẳng biết đột nhiên xuất hiện từ đâu này, đừng nói Thu Viễn, ngay cả từng người trong đám ám vệ vẫn luôn phụ trách bảo vệ cả ngày lẫn đêm đều đang bắt đầu nổi lòng hoài nghi về nhân sinh.

Thậm chí cả Tư Niên cũng bắt đầu nhớ Hề tiểu giáo chủ... chẳng phải ít nhất còn kéo hẳn đi luyện kiếm sao?

Nói thật, Lâm Uyên có chút khó chấp nhận khi thấy Việt Thanh Phong như vậy, có cảm giác hắc khang khác ở chỗ nào đó, xem sắc mặt cũng không giống như bệnh nặng trong người, rõ ràng là Việt Thanh Phong, lại như một người mà hẳn chẳng hề quen biết. Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Uyên chụp lấy cánh tay của người trước mặt, kéo người đứng dậy, giục hẳn đi rửa mặt.

Hết cách đành phải đi tắm rửa thay một thân y phục sạch sẽ, thiếu chủ Việt gia lại khôi phục dáng vẻ phong quang trắng sáng, cuối cùng Trầm Uyên thiếu hiệp cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc đã thuận mắt hơn rồi.

... Chỉ cần thiếu chủ Việt gia không ngồi trong góc tường mà bút cò nữa, Lâm Uyên cảm thấy, nào sợ hẳn quật cho một trận, lông cũng thư thả hẳn lên.

Lần này hẳn tới đây, một là muốn thăm bạn tốt, hai là tới hỏi về chuyện Giang Nam Bang. Dù sao Việt gia vừa là người tham gia cũng vừa là người khỏi xương quan trọng nhất, gần đây hẳn vừa tra được một chuyện, muốn kiểm chứng một chút.

Mọi người đều biết, Giang Nam Bang là do đường chủ Vu Dương của Giang Nam Đường thuộc Huyền Thiên đề nghị xây dựng, trước khi tới Giang Nam, Lâm Uyên dựa theo lời dẫn của sư phụ mà đi thăm dò vị đường chủ này. Chuyện làm người ta kinh ngạc chính là lai lịch của vị đường chủ này vô cùng bình thường, hoàn toàn không thể phát hiện chỗ nào không đúng, người Lĩnh Nam, phụ mẫu đều mất, lảng giềng ở quê nhà cũng có thể làm chứng, tám năm trước gia nhập Huyền Thiên, xương cốt tốt, học võ rất nhanh, được Hề Ngọc Đường coi trọng, lần nhậm chức đường chủ Giang Nam đường này là lần đầu tiên hẳn gánh trách nhiệm đảm đương một phía, tính tình nóng nảy cuồng ngạo nhưng có chừng mực, vừa gặp đã quen với hồng nhan tri kỷ là Thiệu Quang, vân vân.

Lâm Uyên cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng không thể ngăn được sự đa nghi của sư đệ Hàn Văn Ngạn, lai lịch này quá mức hợp lý, cho thấy rõ ràng đã bị người khác động tay động chân, nhất định hẳn phải tới đề hỏi Việt Thanh Phong một câu.

Việt Thanh Phong lười biếng làm tỏ trên giường êm nghe Lâm Uyên nói xong, khoe môi nhếch lên, nhưng lòng lại thăm xem thường. Đường nhiên lai lịch của Vu Dương phải hợp lý, kể từ sau khi Hề Ngọc Đường quyết định dùng thân phận và tên giả này xong, hai người bọn họ đã phải lục tục hoàn thiện biết bao lâu, quét từ đầu đến đuôi, cho dù có ai nghi ngờ cũng không thể tra được gì, đừng nói là Lâm Uyên, cả Âu Dương Huyền cũng chẳng được.

Giáo chủ Huyền Thiên và thiếu chủ Việt gia cùng ra tay, chẳng lẽ còn không giải quyết được vấn đề về lai lịch sao?

Bọn họ còn không ngại bị người khác nghi ngờ, dù sao cũng chẳng tra ra gì.

Ở Khúc Thủy Yến, biểu hiện của Hề Ngọc Đường đã thành công khiến những ánh mắt nơi Giang Nam đang đặt trên người nàng phải dời đi. Mười ngày trước nàng tuyên bố với bên ngoài rằng đã bị trọng thương cần dưỡng bệnh, người người nói đuổi nhau đến thành đông thăm bệnh không ít, ai nấy đều nghi ngờ bước vào, rồi lại thoải mái bước ra, bao gồm cả Lâm Uyên và Hàn Văn Ngạn cũng không thể nhìn ra điều lạ.

Nghĩ cũng hiểu, có Thảm Thất ở đó, thương thế giả kia cũng có thể trở thành thật.

Kết hợp với chuyện nàng công khai khiêu khích Hàn Văn Ngạn trên yến hội, những lời tán thưởng Vu Dương của đám người cũng dần ít đi, cuối cùng sau khi qua khỏi những trầm tích và lắng đọng trong những ngày trước, cũng đạt tới hiệu quả mà Hề Ngọc Đường mong muốn.

Một người có thể vì hoa khôi thanh lâu mà đắc tội với Thánh Vũ Các, chỉ cần vài ba lời là có thể bị chọc giận, không để ý tới việc bị trọng thương mà lòng bông đi khiêu khích nhị đệ tử của mình chủ vô lâm, hẳn không có năng lực để tự tay gây dựng Giang Nam Bang.

Hiển nhiên Lâm Uyên và Hàn Văn Ngạn cũng đồng ý điểm này, vì vậy mới càng phải tới chỗ Việt Thanh Phong chứng thực.

... Dù Việt thiếu chủ có khá nhiều oán niệm với chuyện Hề Ngọc Đường chuyển chỗ mà chẳng nói câu nào, nhưng lúc mấu chốt thì chắc chắn sẽ đứng về phía người trong lòng. Ra về nghiêm trang thành khẩn mà nói chuyện với Lâm Uyên một chút, Lâm thiếu hiệp đã bị tẩy não thành công.

Giang Nam Bang không muốn đối kháng với Võ Lâm Minh, chỉ muốn cứu vớt những môn phái và thế gia đang dần xuống dốc ở Giang Nam; Vu Dương chỉ là người đề nghị chứ không phải là người chủ chốt lên kế hoạch, mục đích của hắn chỉ là muốn dừng bước ở Giang Nam, lôi kéo vài mối quan hệ; Việt gia cũng chỉ thuận tiện thừa nước đục thả câu, dù sao Giang Nam Bang cũng cần một người lãnh đạo trên danh nghĩa, mà Việt Thanh Phong vì không muốn coi khinh mặt mũi của một đám tiền bối ở Giang Nam nên mới tiếp nhận danh hiệu minh chủ này, đồng thời việc thành lập Giang Nam Bang rất có lợi với võ lâm thiên hạ, nhất là minh chủ... vân vân, mọi việc chỉ có thế.

Việt Thanh Phong đã muốn lừa ai thì đó là một cú lừa ngoạn mục, Lâm Uyên nhanh chóng tiếp nhận lời giải thích của hắn, thậm chí còn ôm tâm tư cẩn thận định trở về suy nghĩ xem trong lời nói này có sơ hở hay chỗ nào đang che giấu gì không, kết quả là sau khi hắn nghĩ xong, lại chẳng phát hiện được chuyện gì.

Trên thực tế, Việt Thanh Phong không mong Lâm Uyên bị cuốn vào những chuyện này. Suy nghĩ của người bạn này khá đơn thuần, tính tình thẳng thắn, đúng là một vị đại hiệp hợp chuẩn trên giang hồ, trọng nghĩa khinh tài, ghét ác như cừu, thiện lương trung hậu, không hề giống với sư phụ của hắn, là một con người mang tấm lòng rộng mở thật sự.

Như Hề Ngọc Đường không muốn Thẩm Thất phải ra tay giết người, Việt Thanh Phong cũng không mong sẽ có một ngày Lâm Uyên sẽ bị những thứ âm mưu này bao phủ. Hắn có thể phạm sai lầm, có thể đắc tội với người, nhưng không thể bị âm mưu quỷ kế đã thương đến tâm lòng hướng thiện kia.

Ở điểm này, hắn và Hề Ngọc Đường có cái nhìn giống nhau.

Bọn họ đã chìm đắm trong đó, không muốn kéo thêm nhiều người vào nữa.

Sợ rằng Âu Dương Huyền cũng không nói cho Lâm Uyên lý do vì sao lại muốn điều tra Giang Nam Bang. Lấy suy nghĩ của Việt Thanh Phong, hắn là vị Âu Dương minh chủ kia của bọn họ không thể nhận được khi thấy Giang Nam cũng có một tổ chức giống như Võ Lâm Minh, nào sợ nó lỏng lẻo, cho dù không có hại cũng không được.

Hề Ngọc Đường cũng đã nhìn thấu điểm này, nên mới làm cách ngược lại sao?

"... Thời buổi rối ren." Lâm Uyên cảm thán: "Từ sau khi Tiêu Các chủ trướng độc bỏ mình thì bắt đầu, từng chuyện từng chuyện một khiến sư phụ đau đầu không thôi. Vất vả lắm đại hội võ lâm mới kết thúc, lại gặp vấn đề trong tuyển chọn người, đệ tử giỏi ít nhiều gì cũng..."

Hắn dừng lại trong chốc lát, lại lắc đầu: "Không nói cái này nữa. Ta nghe nói, bên Tuyết Sơn kia, dù Hề giáo chủ có trách cứ Vu Dương nhưng sấm to mưa nhỏ, chỉ sợ là muốn gánh thù hận với Thỉnh Vũ Các hộ hắn rồi. Hôm nay Huyền Thiên đối đầu với Thỉnh Vũ Các, cũng không biết có quấy rầy tới võ lâm đã nhiều năm thanh tịnh này không."

Việt Thanh Phong cũng không để ý tới sự ngập ngừng bất thường của hắn, cười cười nói: "Ngồi yên xem hồ đấu, ta và huynh không liên quan gì tới thù hận giữa Huyền Thiên và Thỉnh Vũ Các, không cần phải nghĩ nhiều."

"Huynh không nhúng tay vào sao?" Lâm Uyên hỏi: "Lúc trên Võ Sơn ta đã phát hiện huynh như có ý muốn giải hòa cùng Hề Ngọc Đường mà."

"... Ngay cả huynh cũng nhìn ra à?" Việt Thanh Phong nhíu mày: "Không thể nói là giải hòa, huynh rõ tình trạng của ta hơn ai khác, có thể sống được bao lâu đều là ý trời, ta chỉ không muốn sau này Việt gia sẽ gặp phải một kẻ địch mạnh thôi."

Lâm Uyên gật đầu như đang cảm khái: "Ta có thể hiểu được điều huynh băn khoăn, sư phụ cũng nói thế. Có điều hình như Hề Ngọc Đường không định đáp lại phản ý này?"

"..."

Liếc nhìn người trước mắt đầy ý vị sâu xa, Việt thiếu chủ vô tình bị thọc cho một dao lười nhác rũ mắt, ho khẽ hai tiếng: "... Cũng không phải là chuyện trong một lúc là xong, dù sao thái độ đã có chuyển biến, đáp hay không đáp không còn là chuyện của nàng. Còn nữa, ta tin Âu Dương minh chủ cũng sẽ không ngồi yên nhìn Việt gia bị chèn ép, có đúng không?"

"Huynh yên tâm, sư phụ đã có can nhắc." Lâm Uyên nói khá kiên định.

Hai người lại hàn thuyên hồi lâu, mắt thấy trời không còn sớm, Lâm Uyên định cáo từ. Việt Thanh Phong cũng đứng dậy tiễn khách, sau khi nói thêm vài ba câu thì chợt như vô tình mà hỏi: "Chuyện điều tra đã ổn, chắc rằng vài ngày nữa huynh sẽ rời khỏi Giang Nam... không biết là khi nào? Ta sẽ tiễn huynh."

Lâm Uyên vui mừng cười cười: "Đúng là bạn tốt! Chỉ mấy ngày nữa sẽ đi, chờ ta định ngày rồi sẽ nói với huynh."

Việt Thanh Phong vuốt cằm.

Đưa mắt nhìn hắn rời khỏi biệt viện, xoay người, Việt Thanh Phong liền nói với Tư Niên ở gần đó: "Đi báo cho nàng một tiếng, vài ngày nữa Lâm Uyên

và Hàn Văn Ngạn sẽ rời khỏi Giang Nam."

Không nói là ai, nhưng không ảnh hưởng đến khả năng lĩnh ngộ của Tư Niên, người sau đáp lời rồi biến mất tại chỗ.

Nâng mắt nhìn ra xa, mặt trời lặn khiến chân trời đỏ rực, Việt Thanh Phong ho khan vài tiếng, khẽ lắm bả: "Cỏ đã nhỏ được cả đồng rồi, bên kia cũng nên có động tĩnh gì chứ..."

Phải nên bận rộn rồi.

Thành đông, nghe xong lời truyền đạt của Tư Niên, Hê Ngọc Đường trầm mặc một hồi, nói đa tạ rồi tiễn khách.

Chờ Tư Niên đi, nàng gọi Thiệu Quang và Tiết Dương vào trong phòng, ba người mật đàm hồi lâu mới ra ngoài. Tiếp theo, Thiệu Quang và Tiết Dương bận đến chân không chạm đất.

Ba ngày sau, tất cả mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa, Thiệu Quang thu dọn đồ đạc rời khỏi thành đông, đến bên người Hàn Văn Ngạn, thực hiện lời cá cược ngày hôm đó của 'Vu Dương' với hắn. Tiết Dương làm theo kế hoạch, bí mật tập trung nhân thủ của Giang Nam đường ở vùng phụ cận. Mà Hê Ngọc Đường, ăn no uống đủ cả ngày, luyện kiếm một chút, lại chơi cờ với Thẩm Thất, mãi đến khi trời tối, mọi tiếng động đều biến mất, thay một thân y phục đi đêm, búi một kiểu tóc của nữ tử, mang khăn che mặt đen, cầm kiếm chờ trong phòng.

Sau canh ba, bên ngoài truyền tới tiếng hò hét chém giết, Hê Ngọc Đường đứng dậy ra khỏi cửa, cả người chìm trong gió đêm.

Đêm giết người không trăng gió lớn.

Hàn Văn Ngạn sắp phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Đêm Giết Người Trăng Cao Gió Lớn

Gió lớn dần, mây đen giăng đầy, cả thành Hàng Châu chìm trong sự tĩnh lặng chết chóc.

Trận chiến ở thành đông diễn ra quá đột ngột khiến mọi người không kịp trở tay, trước khi thể lực khắp nơi kịp phản ứng, Hê Ngọc Đường một thân y phục đi đêm nhảy vào trong bóng tối, bỏ mặc tranh đấu sau lưng.

Nàng đi một đường tới tòa phủ đệ nơi thành tây, dễ dàng tránh khỏi người gác đêm, định hướng chính xác một tòa viện bên trong, lặng yên đột nhập.

Phượng Minh Cư, tiểu viện tầng hai, lầu một đã chìm vào bóng tối, lầu hai chỉ còn lại chút ánh sáng lơ mờ, có bóng người thấp thoáng, là Thiệu Quang và Hàn Văn Ngạn. Hê Ngọc Đường đứng chỗ núi giả chờ ám hiệu của Thiệu Quang, vậy mà chưa thấy ám hiệu xuất hiện, nàng chợt biến sắc, ra tay trong nháy mắt, bắt lấy một người trong tối.

Chỉ thấy đối phương cũng mặc y phục đi đêm, chỉ để lộ một đôi mắt như hồ thu, bất ngờ bị người khác túm lấy, trong nháy mắt có chút hoảng hốt, lúc này tung chưởng đánh tới. Hê Ngọc Đường nhủ mảy, không chịu thua mà vùng chưởng lên đón, hai người tay không đánh nhau trong màn đêm.

Cũng không lâu sau, đối phương đã bị Hê Ngọc Đường chế trụ, thủ pháp điểm huyệt của Thẩm gia vừa xuất, chỉ nghe một tiếng kêu khe khẽ vang lên, người đã cứng ngắc bất động, chỉ còn dư lại một đôi mắt căm tức đang nhìn vào người trước mặt.

Hê Ngọc Đường bắt đắc dĩ thàn than một tiếng, ngồi xuống ôm người lên, xoay mình tiến vào trong núi giả chạm rỗng.

"Đắc tội." Giọng nói đã được thay đổi cất lên, Hê Ngọc Đường để người xuống, tay cầm đao, có ý định cắt cổ đối phương.

"Hê Ngọc Đường, ngài dám!" Hắc y nhân, cũng chính là Giang Thiên Đồng không thể nhìn được nữa mà găm nhẹ một tiếng, đao bất ngờ dừng giữa không trung.

"Ta biết là ngài, ta nhận ra thủ pháp điểm huyệt rồi!" Nàng vội nói.

Nàng và Hê Ngọc Đường đã tiếp xúc được một khoảng thời gian, dù sao cũng phải nhận ra được vài chiêu thức của đối phương, tối nay chính là lần đầu.

Hê Ngọc Đường cau mày, giọng nói khàn khàn quen tai lại lặng lẽ vang lên: "Muội theo dõi ta?"

Giang Thiên Đồng cố nháy mắt để nàng thả mình, Hê Ngọc Đường nhìn thấy, lại lắc đầu.

"Đừng làm loạn!" Nàng lập tức cuồng lên: "Nơi này có gì rất khác thường!"

Hề Ngọc Đường nhíu mày.

Giang Thiên Đồng không có cách nào cử động, chỉ có thể dùng ánh mắt đầy lo lắng mà nhìn người trước mặt, dùng hơi nói: "Có phải ngài muốn giết Hàn Văn Ngạn không?"

Hề Ngọc Đường không nói gì, liếc mắt lên tầng hai tiểu lâu, ánh nến còn đỏ, lại nghiêm túc lắng nghe động tĩnh xung quanh, phát hiện không có ai chú ý, lúc này mới an tâm hơn chút.

"Ta không quan tâm liệu ngài có muốn khai chiến với Võ Lâm Minh hay không, nhưng hôm nay không thể ra tay." Giang Thiên Đồng nói rất nhanh: "Bên người Hàn Văn Ngạn có cao thủ!"

"..."

Cuối cùng Hề Ngọc Đường cũng phải kinh ngạc, nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, lập tức nghi ngờ: "Muội còn biết gì nữa?"

Dù đã dịch dung, nhưng con người từ trước tới giờ vẫn luôn bình tĩnh lại nổi lên chút hoài nghi, Giang Thiên Đồng nhìn thấy, lòng vô cùng uất ức nhưng vẫn mở miệng: "Rời khỏi nơi này trước đã."

Hề Ngọc Đường bình tĩnh lắc đầu.

Nàng đã tới đây rồi, sao có thể tay không mà về? Hơn nữa, Thiệu Quang còn ở trong, chỗ Tiết Dương cũng đã có bố trí, nếu uổng công vô ích, ai có thể bồi thường tổn thất cho nàng?

"Sao ngài lại cố chấp đến vậy!" Giang Thiên Đồng gấp đến mức sắp khóc: "Ta chỉ biết cạnh hắn có cao thủ, ngài phải tin ta! Ta có thấy!"

"Vậy thì giết luôn." Hề Ngọc Đường thản nhiên nói.

"Nhưng trên người ngài vẫn đang mang thương tích!"

"..."

Suýt quên nàng còn đang giả bệnh.

Đau đầu nhìn người trước mặt, Hề Ngọc Đường không biết phải giải thích với nàng thế nào, không thể làm gì khác hơn là lại nâng tay lên.

Giang Thiên Đồng lập tức nhận ra ý đồ của nàng, vội nói: "Ngài dám đánh ngất ta thì chúng ta tuyệt giao!"

Chương phong của Hề Ngọc Đường khó khăn lắm mới dừng lại bên tai nàng.

"Ngài tin ta lần này được không?" Giang Thiên Đồng khò sờ cầu khẩn: "Sau Khúc Thủy Yến, Hàn Văn Ngạn có đến Thu Vũ Sơn Trang, từng câu từng chữ đều có ý dò xét, ta không biết hắn đang nghi ngờ mình hay chỉ cố ý tiếp cận, dù có ứng phó nhưng ta vẫn không yên lòng nên mới theo dõi hắn cùng Mặc Cẩm, lại thấy hắn bí mật gặp mặt một người, Mặc Cẩm bám đuôi người nọ nhưng bị thương nặng suýt mất mạng, đối phương sâu không lường được, cho dù võ công của ngài có cao đến đâu thì làm kinh động đến y cũng khó thoát thân, đừng đi có được không?"

Thăm quan sát ánh mắt của người trước mặt, Hề Ngọc Đường cảm thấy lòng thật ám áp, còn chưa mở miệng đã thấy ánh nến tầng hai nơi tiểu lâu phía xa chợt tắt.

"Đã biết có nguy hiểm, muội còn đến làm gì?" Hề Ngọc Đường nhẹ nhàng mở lời, nhưng lời nói lại không có ý cho phép phản bác: "Ngoan, nói thật đi."

Giang Thiên Đồng thấy giọng nàng mềm đi, cho rằng mình đã thuyết phục được đối phương thì lòng cũng buông lỏng, thông thả nói: "Ta không biết có phải là ngài không nên mới cố tới xác định, nếu không phải ngài thì ta đi, nếu là ngài, ta muốn khuyên ngài về hoặc có thể trợ giúp được gì đó, nhưng chắc hẳn ngài không muốn ta giúp cho nên..."

"Cho nên muội thật sự cũng muốn biết kẻ thần bí gặp mặt Hàn Văn Ngạn đó là ai có phải không? Muội cũng muốn giết Hàn Văn Ngạn?"

"Không, ta nghĩ mình biết người nọ là ai, y đeo mặt nạ, nhưng ta nhớ mình đã từng gặp qua, chỉ sợ là người sư phụ phái tới tìm mình..." Giang Thiên Đồng xấu hổ cụp mắt: "Dù Hàn Văn Ngạn không có phép tắc, còn muốn giành lấy ta, nhưng dù sao vẫn chưa làm ra lỗi gì đến nỗi không thể cứu vãn, ta..."

Hề Ngọc Đường im lặng nhìn nàng.

Nàng hiểu, chuyện giết Hàn Văn Ngạn không thể để cho vị muội tử này biết, nàng lương thiện, không thể xuống tay được. Nhưng Hàn Văn Ngạn là tử thù của Huyền Thiên, không giết không rửa được hận, hai người này đều không thể nhượng bộ, vì vậy nàng mới bỏ qua Giang Thiên Đồng.

"Thiên Đồng." Nàng dịu dàng xoa đầu muội tử: "Ngoan ngoan ở đây đi."

Giang Thiên Đồng lập tức trừng lớn mắt.

Một giây kế tiếp, chuông phong lạng lẽ rơi xuống, thân thể nữ tử trước mắt mềm oặt đi, hoàn toàn hôn mê.

Hề Ngọc Đường sắp xếp ổn thỏa, trong chớp mắt đã ra khỏi núi giả, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà nhảy lên tiểu lâu, nhẹ nhàng đánh ngất thủ vệ, nhanh nhẹn xoay người vào trong phòng từ ô cửa sổ chỉ mở phân nửa, cả người như hòa vào bóng đêm, không có chút hơi thở lộ ra ngoài.

Trong phòng, giọng nói yếu ớt của Thiệu Quang truyền đến, nói muốn đi uống chén nước, tiếp đó có tiếng người đi trên đất, Hề Ngọc Đường ẩn trên xà nhà, mượn ánh đèn Thiệu Quang đốt lên mới thấy rõ người trên giường là Hàn Văn Ngạn không thể ngờ, kiếm quang lóe lên, sát khí chột bùng, kiếm pháp Trường Ân xuất thủ, nhắm thẳng tới cổ họng đối phương.

Hàn Văn Ngạn vẫn còn đang dùng ánh mắt đa tình nhìn bóng lưng yếu điệu của Thiệu Quang, đột nhiên nhận thấy sát khí đến gần, nhanh chóng lộn người xuống khỏi giường, tiện tay nhặt kiếm ở cạnh lên đỡ lấy một kích rồi nhanh chóng lùi về sau.

Biến cố đột ngột khiến Thiệu Quang hoảng hồn, hệt như đã bị dọa đến sửng người, đứng nguyên tại chỗ, mà Hề Ngọc Đường đã giao thủ với Hàn Văn Ngạn. Kiếm pháp Trường Ân phối hợp với Thái Sơ tâm kinh, dù uy lực không bằng Mạnh Thập Tam nhưng cũng không phân cao thấp, rất nhanh Hàn Văn Ngạn đã thấy không địch nổi đối thủ, quét mắt sang Thiệu Quang ở cạnh, vừa xoay người đã muốn mang nàng ra làm bia đỡ đạn.

Ai ngờ Thiệu Quang phản ứng cực nhanh, rút thủy chủ khỏi tay áo, lúc Hàn Văn Ngạn vừa bắt lấy vai nàng thì trở tay đâm cho đối phương một nhát, thủy chủ không chút lưu tình xuyên thủng bụng đối phương.

Thân thể Hàn Văn Ngạn cứng đờ, Thiệu Quang thừa dịp thoát khỏi gông cùm, nhanh chóng lui sang một góc phòng, nhiệm vụ của nàng đã hoàn toàn, Hề Ngọc Đường chuyển chân lẫn thân mà lên, đao quang kiếm ảnh, kiếm phong chỉ cách tìm Hàn Văn Ngạn chưa đến một tấc.

Nhưng vào lúc này, dị biến xảy ra, một đường ám khí bất chợt đánh chính xác vào trên thân kiếm của Hề Ngọc Đường, khiến quỹ tích thay đổi, trường kiếm chỉ đâm vào đầu vai Hàn Văn Ngạn.

Một giây tiếp theo, một bóng người khác nhanh chóng tiến vào gian phòng, Hàn Văn Ngạn lập tức hét lớn: "Mau cứu ta!"

Hề Ngọc Đường không hề khiếp sợ, dù sao Giang Thiên Đồng đã từng nhắc nàng, mà lòng nàng vẫn luôn đề phòng sẽ có người xuất hiện, lúc này thấy cuối cùng đối phương cũng đã chịu lộ diện, lập tức bắt đầu cẩn thận hơn.

Nhưng Hàn Văn Ngạn phải chết.

Nàng như không hề quan tâm tới mũi nhọn sắc bén của người vừa tới, trường kiếm trong tay vừa chuyển, Lăng Vân Bộ đã qua nguy trang được thi triển, xoay người không theo lẽ thường, chỉ nghe xoẹt một tiếng, một đường máu phun ra nơi không trung, Hàn Văn Ngạn khiếp sợ che cổ ngã xuống.

Chết không nhắm mắt.

Ngay từ lúc người thứ ba xuất hiện, Thiệu Quang đã cảm thủy chủ đối mặt với người đến, thế công của Hề Ngọc Đường quá mạnh không có cách nào thu thân, trong chớp mắt, kiếm đã đến gần bị Thiệu Quang cản trở trong giây lát, cho nàng chút thời gian điều chỉnh thân mình. Tiếp đó, nàng bắt lấy bả vai Thiệu Quang, hai người đồng thời nhảy ra khỏi cửa sổ.

Một kích đắc thủ lập tức rút lui, kiếm pháp Trường Ân không chừa người sống, Hề Ngọc Đường không hề nghi ngờ việc Hàn Văn Ngạn có thể còn sống. Hai người đáp vững xuống đất, nàng đẩy lưng Thiệu Quang, thân người sau hơi khựng lại, kinh ngạc nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình, thấy mất nàng tỏa sát khí, biết không phải là lúc ngang ngạnh liền nghe lời rút lui.

Mà Hề Ngọc Đường ở lại đấu với người thứ ba vừa xuất hiện trong viện, giữ chân đối phương.

Thiệu Quang rút lui thành công, Hề Ngọc Đường chống lại người tới, hai người kịch chiến mấy chục hiệp, kiếm pháp của đối phương khéo léo khó công, lực đạo lại mạnh, một một kiếm chém ra đều như cả vạn quân lực, rõ ràng là thiên về phía trường kiếm linh hoạt, lại còn mạnh mẽ hơn cả đao pháp thiên về sức mạnh, kiếm trong tay Hề Ngọc Đường ý vào sự nhẹ nhàng và linh hoạt thường đánh vào sơ hở của đối phương, bền nặng bên nhẹ, một khéo một ổn, tuy có thương hại, nhưng trong lúc nhất thời lại không cách nào phân thắng bại.

Cuối cùng nàng cũng tung một kiếm thành công gỡ được mặt nạ của đối phương, mượn chút ánh sáng yếu ớt trên trời, thấy rõ mặt người nọ, lòng như dậy sóng to gió lớn, nhất thời không thể nào tin được...

Vệ Hàn!

Không nói đến việc thủ lĩnh Cẩm Y Vệ xuất hiện ở Giang Nam, lại còn xuất hiện cùng Hàn Văn Ngạn? Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

"Các hạ là ai?" Đang đánh nhau, giọng nói của Vệ Hàn lại vang lên.

Sao Hề Ngọc Đường có thể để ý đến hắn, biết được thân phận của hắn là thu hoạch lớn nhất trong chuyến đi này của nàng, lúc này nàng chỉ muốn đánh đối phương trọng thương rồi mang Giang Thiên Đồng đi, hàn thuyền là chuyện không cần thiết.

Nhưng Vệ Hàn cũng không muốn bỏ qua cho nàng, vừa hơn được mười chiêu, hắn kinh ngạc mở miệng: "Thỉnh Vũ Các?"

Cái gì?

Thế công của Hề Ngọc Đường vẫn sắc bén, nhưng lòng lại kinh ngạc tới long trời lở đất.

Sao hắn biết? Hắn nhận ra kiếm pháp Trường Ân ư?

Không thể kéo dài thêm nữa! Lòng nàng biết nếu đánh lâu hơn sẽ dẫn thủ vệ tới, nếu Tiết Dương ở thành nam bên kia không thể dụ Lâm Uyên đi thì chắc chắn sẽ thả hắn, chắc chắn hắn sẽ trở về, lúc đó nàng thụ địch cả hai mặt, rất khó thoát thân, càng không có cách nào bảo vệ cho Giang Thiên Đồng.

Nghĩ đến đây, cô tay nàng vung lên, trường kiếm đã chuyển từ tay phải sang trái, nội lực bất ngờ tăng lên, công kích càng dữ dội, giấy lát đã phá vỡ thế giăng co, cả người như một thanh kiếm sắc bén, ám khí đã sớm chuẩn bị tốt bắn loạn ra bốn phía, phối hợp với kiếm pháp càng lúc càng nhanh, lập tức chen ép được Vệ Hàn.

"Ám khí Đường gia!"

Đối phương bị đánh đến trở tay không kịp, đối mặt với đòn công kích bằng ám khí tinh diệu từ Đường gia, chỉ sợ ám khí có độc không dám làm liều, liền tiếp lùi về sau, vậy mà người vẫn bị đâm thủng vài chỗ, động tác cũng lấy tốc độ mất người có thể thấy được mà chậm đi.

Cơ hội!

Hề Ngọc Đường dịch chân, vọt vào trong con mưa ám khí kia nhanh như chớp, trường kiếm trong tay vung lên nhìn như vô hại nhưng trong chiêu có chiêu, một vòng phủi vòng khác. Vệ Hàn cản được vài chiêu đầu, lại không ngờ mục tiêu của đối phương hoàn toàn không phải là mạng của hắn, vừa vô ý đã bị Hề Ngọc Đường đá thương, chân vừa vấp đã bị đối phương đá bay ra ngoài, lực rất mạnh, bay ra sau vài thước rồi đập vào một thân cây khô.

Vệ Hàn ngã xuống đất không dậy nổi, mà chân Hề Ngọc Đường mềm nhũn, suýt nữa không thể điều nổi chân khí. Trong trận chiến này, hai bên đều tổn hại, thương thế của Vệ Hàn không nhẹ, thân nàng cũng trúng mấy kiếm của đối phương, nhưng ám khí của nàng vẫn thắng một bậc.

Hề Ngọc Đường không dám chần chừ, nghe tiếng của đám thủ vệ đang tới gần thì nhanh chóng tiến vào trong núi già, khiêng Giang Thiên Đồng còn đang hôn mê lên, không dám ở lại một khắc nào mà chạy ra khỏi phủ đệ.

Nàng bước nhanh về phía thành đông, đám truy binh ở phía sau, lúc này trên người nàng có thương tích, trên lưng còn vác một người, không có cách nào nhanh hơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn truy binh tới gần, máu tươi nhuộm một đường.

Nhưng vào lúc này, Thiệu Quang không biết từ đâu xông ra, vội nói: "Chủ tử, đưa người cho ta!"

Nàng không đi! Hề Ngọc Đường không kịp tức giận, không chút do dự chuyển Giang Thiên Đồng sang cho Thiệu Quang, gầm nhẹ: "Chia nhau ra!"

"Chủ tử, đi về phía nam, mau lên!" Thiệu Quang bỏ lại một câu nói rồi xoay người đi về phía bắc, chốc lát đã biến mất trong bóng đêm.

Hề Ngọc Đường tin Thiệu Quang, nghe lời bất ngờ chuyển hướng chạy về phía nam. Truy binh ở phía sau lập tức chia làm hai đường. Rất nhanh, chân khí của nàng đã cạn, chỉ đành phải xuống khỏi nóc nhà mà đi trên đất, quẹo trái ngoặt phải, vừa đánh vừa chạy, để lại từng thi thể phía sau.

Lúc này cả thành Hàng Châu cũng sáng đèn, loáng thoáng có tiếng đánh nhau truyền tới từ bốn phương tám hướng, không chỉ chỗ thành đông của Tiết Dương, còn có ở phủ đệ của đệ tử Đoạn Nhạc Môn, khiến Hề Ngọc Đường vừa cảm thấy kinh hãi, vừa thoáng hiểu được chân tướng bên trong.

Cuối cùng, nàng rẽ vào một ngõ nhỏ vắng vẻ, chỉ đủ cho một người đi, mà truy binh cũng đuổi tới, đao kiếm hai phe va chạm, chém giết một đường.

Vừa phải chống đỡ vết thương mà giải quyết hết đám người đuổi theo, Hề Ngọc Đường đã sớm vô cùng mệt mỏi, kiếm trong tay đã mẻ đến không thể dùng nữa, vừa mới buông được vũ khí dựa vào vách tường thở hổn hển vài hơi, đột nhiên một hơi thở trong trẻo mà lạnh lùng đến gần, nàng lập tức gạt mình, không màng tới việc bại lộ thân phận, chầm dãi ở đầu ngón tay đã phóng ra trong nháy mắt, lại bị đối phương ngăn cản dễ dàng.

"Là ta." Giọng nói quen thuộc kia vang lên bên tai, Hề Ngọc Đường ngẩn người, ngay cả bản thân mình cũng chẳng hề nhận ra, tảng đá trong lòng đã hạ xuống.

"Đi mau, Vệ Hàn và Lâm Uyên sắp có thể phá trận đuổi theo rồi." Nàng bắt lấy tay đối phương, cũng không ngờ ngay tiếp theo đã bị xoay lại, thân đã rơi vào ngực đối phương.

"Tư Niên." Giọng nói lạnh lùng của người đến vang lên: "Đến thành nam."

Tư Niên ẩn trong tối, trầm đáp một tiếng.

"Lư Niên, trở về xử lý dấu vết nơi Đoạn Nhạc Môn."

"Đã biết, chủ tử!"

"Thu Viễn."

"Vâng!" Thu Viễn nhảy từ nóc nhà xuống: "Chủ tử, Yên Vũ Thai, Thu Vũ Sơn Trang và những nơi khác đã được bố trí xong."

Việt Thanh Phong gạt đầu, ôm lấy Hề Ngọc Đường, chuyển mình biến mất tại chỗ.

Hề Ngọc Đường mất máu quá nhiều, mơ mơ màng màng vùi trong ngực Việt Thanh Phong hồi tưởng lại hành động tối nay. Hoàn toàn không ngờ võ công của Vệ Hân lại không phân cao thấp với nàng, cũng không ngờ hắn sẽ đi cùng Lâm Uyên và Hân Văn Ngạn tới Giang Nam.

Không, có thể Lâm Uyên cũng không biết hắn đang ở đây, nếu không cũng không thể sơ sót như vậy.

Tối nay có thể thoát thân thành công, hoàn toàn là dựa vào Giang Thiên Đồng. Quả nhiên không phải nàng đến để theo dõi mình, sợ là tối nay đến chỉ để gặp đối phương mà thôi.

Có điều, Vệ Hân...

Cuối cùng trời lại đổ mưa, Việt Thanh Phong vận nội lực giúp nàng tránh mưa, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp vang lên xung quanh, Hề Ngọc Đường vô cùng mệt mỏi, vừa muốn ngủ, đột nhiên giật mình, vươn tay bắt lấy vạt áo của Việt Thanh Phong.

"Sao vậy?" Việt Thanh Phong cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy người trong ngực khiếp sợ trừng lớn mắt, nhìn vào nơi nào đó trong hư không.

Hề Ngọc Đường há miệng kinh ngạc nhìn về phía hắn, một hồi lâu sau mới lắc đầu: "Không lẽ... lại là hắn..."

Việt Thanh Phong lại cau mày, im lặng siết chặt người trong lòng hơn: "Nghĩ tới cái gì rồi?"

"Không có gì..." Hề Ngọc Đường bán tín bán nghi lắc đầu: "Ta cảm thấy hình như... ta đã từng giao thủ với Vệ Hân."

Việt Thanh Phong kinh ngạc nhú mày: "Lúc nào?"

"Ta không biết... không nghĩ ra." Hề Ngọc Đường vỗ mạnh lên đầu mình.

"Đừng đánh." Việt Thanh Phong bắt đắc dĩ mở miệng: "Nàng mất quá nhiều máu, đầu óc có phần mụ mị, không nghĩ được là bình thường, ngủ một giấc có lẽ sẽ tốt hơn."

Hề Ngọc Đường cảm thấy có lý, nhắm mắt lại, vùi đầu sâu vào ngực đối phương.

Một đường đi tới Yên Vũ Thai, Việt Thanh Phong không dám chân chừ, trực tiếp ôm người tới chủ viện, đặt Hề Ngọc Đường xuống, điểm huyết sơ lược, băng bó xong liền ra khỏi cửa.

Liên quan tới cả Vệ Hân và Cẩm Y Vệ, chuyện hắn cần thu xếp vẫn còn rất nhiều.

Một đêm không ngủ, trời vừa sáng thì tất cả đều kết thúc. Thẩm Thất, Tiết Dương, Tư Niên, Lưu Niên, Thu Viễn cùng xuất hiện trước mặt Việt Thanh Phong, nhìn về mặt của mấy người, Việt Thanh Phong đã biết chuyện đã xong. Khoát tay để Thẩm Thất và Tiết Dương đến gặp Hề Ngọc Đường, ba người kia bắt đầu báo cáo tình huống.

Ngày hôm sau, chuyện Giang Nam Đường Huyền Thiên, Yên Vũ Thai thành nam, Thu Vũ Sơn Trang, Thôi gia, Trịnh gia, Đoàn Nhạc Môn cùng gặp phải công kích lúc nửa đêm làm náo loạn cả thành Hàng Châu, tin tức cũng lây tốc độ nhanh chóng mà truyền khắp Giang Nam.

Thiếu chủ Việt gia, đường chủ Vu Dương của Giang Nam, Mặc gia của Thu Vũ Sơn Trang, Trịnh Vĩnh của Trịnh gia, Thôi Lệnh Chí của Thôi gia chỉ chờ những người làm chủ liên hiệp phát lệnh truy sát, có xu thế muốn tra ra hung thủ, nợ máu phải trả bằng máu.

Làn loạn này, nhị đệ tử Hân Văn Ngạn của Âu Dương minh chủ bị sát thủ của Thính Vũ Các thừa dịp giết chết, Giang Nam đường của Huyền Thiên tổn thất nặng nề, đường chủ Vu Dương đã thương càng thêm thương, bệnh cũ của thiếu chủ Việt gia tái phát, thiếu chủ Mặc Cẩm của Thu Vũ Sơn Trang trọng thương lâm nguy, gia chủ Trịnh Vĩnh của Trịnh gia bỏ mình, trong một đêm, Giang Nam Bang như mặt trời ban trưa chịu thương nặng.

Cả võ lâm Giang Nam, nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Vệ Thiên Hộ

Chỉ giết một tên Hân Văn Ngạn thôi mà lại có thể mang một thân đầy thương tích trở về, Hề Ngọc Đường hoàn toàn không hài lòng với hành động tiền mất tật mang lần này của mình.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Thẩm Thất lại bằng nàng thành cái bánh chưng, bón cho rất nhiều thuốc đắng, còn hạ lệnh cường chế không cho nàng nổi

giận, nếu không thì đừng hòng giữ được lưỡi mình nữa, Hề Ngọc Đường vô cùng buồn bực, chỉ có thể ôm tâm sự mà tức tối, thiếu chút nữa đã nghẹn đến điên.

Nhất là sau khi nghe nói đã ba ngày mà vẫn không tìm được Thiều Quang và Giang Thiên Đồng, Hề tiểu giáo chủ hoàn toàn bạo phát.

Kết quả của việc bạo phát này chính là, nàng đập hết tất cả những thứ đáng tiền trong phòng của mình nơi chủ viện Yên Vũ Thai.

Thu Viễn đau lòng đến sắp điên rồi.

Trái lại, Việt Thanh Phong mang vẻ như không sao cả, đập thì đập, chỉ cần có thể hạ bớt lửa trong lòng nàng thì cho dù nàng có lật cả Yên Vũ Thai lên cũng không thành vấn đề, dù sao người còn ở trước mặt hắn, đồ võ cũng không sao, có thể nhìn thấy người là được rồi.

Hành động ám sát đến cuối cùng lại trở thành một màn lớn như thế, trừ sắp xếp của Hề Ngọc Đường ra, cũng không thể thiếu đòn quạt gió thổi lửa của Việt Thanh Phong.

Vốn ban đầu, mục đích của Hề Ngọc Đường là vì che dấu tai mắt, thuận tiện muốn dò đi lực chú ý nên mới để Tiết Dương giả làm Vu Dương, tự biên tự diễn một màn kịch bị đánh lén, làm thế là vì muốn dò ánh mắt của mọi người khỏi Hàn Văn Ngạn.

Nhưng nếu đã quyết định diễn trò thì cứ dứt khoát chơi một màn lớn. Dù gì vất vả lắm Âu Dương Huyền mới bảo Lâm Uyên và Hàn Văn Ngạn thay mặt mình đến Giang Nam, không muốn đám người bọn họ ra sức để củng cố Giang Nam Bang thêm, đã vậy thì sao... có thể phụ một hồi tâm ý của Âu Dương minh chủ được?

Cho nên lớp này chồng lên lớp kia, bắt đầu từ Huyền Thiên Giang Nam đường, dứt khoát đốt lửa lớn một chút, kéo cả Thôi gia, Thu Vũ Sơn Trang và Trịnh gia xuống nước. Thôi gia trung thành đến chết với Việt gia, dùng rất tận tay, Thu Vũ Sơn Trang gần sát Thôi gia, bị liên lụy một chút cũng không có ảnh hưởng gì lớn, còn về phần Trịnh gia, Hề Ngọc Đường không động đến, có lẽ là do Việt Thanh Phong.

Hơn nữa Giang Thiên Đồng còn nói Mặc Cẩm bị thương nặng vì cố dò xét Vệ Hàn, vậy cứ dứt khoát mở tung nắp nồi ra là được.

Vì sao Giang Nam Bang vẫn đang yên ổn, Lâm Uyên và Hàn Văn Ngạn vừa đến đã gặp chuyện không may? Hơn nữa những kẻ bị tổn thương đều là thế lực chủ yếu ủng hộ nó?

Có thể không có cách nào để thu hút được sự chú ý vào vấn đề này, nhưng không sao, sớm muộn gì võ lâm Giang Nam cũng phản ứng kịp, lúc đó không cần Hề Ngọc Đường nàng mở miệng, chắc chắn sẽ có người bằng lòng đối phó với Âu Dương Huyền.

Về phần bịa đặt ra hung thủ...

Hề Ngọc Đường còn đang do dự không biết có nên ném cái nồi này cho Âu Dương Huyền hay là Đường gia, hoặc là dứt khoát móc nối nó tới chỗ Thánh Vũ Các hoặc Từ Vi Lâu, trong lúc nhất thời không có cách nào để quyết định, chỉ có thể yên lặng theo dõi dị động, lúc mấu chốt chỉ lấy ra dùng một chút là được.

Mà sự xuất hiện đột ngột của vị Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này đã khiến suy nghĩ của hai người Hề Việt đầy lổ thủng như tổ ong vỡ vụn, nhất là người trước, nghĩ tới việc kẻ mình đã từng cho mượn kiếm lại cấu kết với Hàn Văn Ngạn, lòng ngàn vạn lần chẳng thể thoải mái nổi.

Hàn Văn Ngạn là một kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng sau lưng hắn có Âu Dương Huyền, đại diện cho cả Võ Lâm Minh, mà Vệ Hàn là người của triều đình, nếu nói Âu Dương Huyền không có chút liên hệ nào tới triều đình Từ thị thì có quý mới tin. Nhưng nếu tiếp tục nghĩ theo con đường này, không chỉ giải đáp được rất nhiều sự thật một cách dễ dàng, thậm chí còn có thể theo dấu được một phần vấn đề được ẩn giấu bên trong.

Việc theo dấu này không cần gấp, suy nghĩ nhiều thêm một chút cũng có thể khiến cả người Hề Ngọc Đường toát mồ hôi lạnh.

Nếu ngay từ lúc đầu độc U Minh trên Võ Sơn đã là kiệt tác của Cẩm Y Vệ thì sao?

Còn lần nàng bị Bạo Vũ Lê Hoa Châm gây thương tích và những trận ám sát phía sau nữa?

Trận tru diệt ở khách điểm kia là ý của Âu Dương Huyền hay là ai khác?

Sau lưng của Âu Dương Huyền có cái bóng của Cẩm Y Vệ, vậy thì Tổng Quý Đồng giữ vai trò gì trong phần của Cẩm Y Vệ? Bọn họ muốn làm gì với võ lâm thiên hạ?

Hoặc phải nói, Từ thị muốn làm gì?

Chẳng lẽ hoàng thất đã thật sự không thể ngó lơ với võ lâm thái bình nhiều năm nên định để bọn họ tự diệt lẫn nhau? Hay phải nói là vì muốn kiểm soát cả võ lâm này?

Từ trước đến nay triều đình và giang hồ không can thiệp vào chuyện của nhau, triều đình có luật pháp của triều đình, giang hồ có quy củ của giang hồ, nhưng nếu một ngày kia khi bọn họ phải đối mặt với cơ quan của cả một đất nước, liệu võ lâm trong thiên hạ có đủ lực để chống lại không?

Đầu Hề Ngọc Đường như sắp vỡ ra, nàng có vài chuyện cần làm, hoàn toàn không muốn chống lại Từ thị của Đại Tấn trong lúc mấu chốt này, hơn nữa đừng nói tới chuyện nàng đồng ý bị 'chiêu an', cho dù có đồng ý thì trở thành một cây đao trong tay người ta, còn có thứ gọi là tự do sao? Nếu chuyện

nàng muốn làm trái với triều đình, Huyền Thiên giáo phải làm thế nào?

Đừng thấy giang hồ lớn, nếu phải so với một đất nước thì thật sự chẳng thấm vào đâu.

Hề Ngọc Đường nàng chỉ thích làm việc trong phạm vi của mình, những chuyện nhỏ thì không cần lo, mấu chốt là vừa ý. Vì vậy, quy thuận triều đình là chuyện không thể, ai biết đối phương có đang đào cái hố nào để chờ nàng không?

Phải biết, Việt Thanh Phong từng nói nửa phần sau 'Thái Sơ tâm pháp' đang ở hoàng cung Tư thị... Ai dám chắc bọn họ không hề muốn có nửa phần đầu?

Nghĩ nhiều chỉ có thể tự chuốc lấy phiền, sau khi nghe Hề Ngọc Đường nói một tràng, Việt Thanh Phong dờ khóc dờ cười, cuối cùng chỉ còn lại cảm giác đau lòng.

"Chỉ là một Vệ Hàn mà thôi, nghĩ xa như thế thì không khỏi xem trọng hấn quá rồi." Việt thiếu chủ không đồng ý lắc đầu: "Suy nghĩ quá nhiều không có lợi cho việc lãnh thương."

Hề Ngọc Đường tức giận trừng hấn, tuy có chút không cam lòng nhưng vẫn biết điều hấn nói là sự thật. Nhưng đã có bản khoản thì tất nhiên cũng muốn đề phòng cẩn thận, ai biết nó có thể trở thành sự thật không chứ?

"... Có thể chỉ là do ta suy nghĩ lung tung, thôi, kết thúc tại đây đi." Nàng đau đầu nhắm mắt lại, cả người vui trong nệm êm, vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt không thể gọi là tốt: "Chuyện của Trịnh gia là tác phẩm của ngươi à?"

Việt Thanh Phong từ chối cho ý kiến.

Sau lưng Trịnh gia là Thỉnh Vũ Các, mặc dù Trịnh Vĩnh đã sinh lòng nghi ngờ với Âu Dương Huyền, rất ủng hộ Giang Nam Bang, nhưng dù sao Thỉnh Vũ Các vẫn là một biến số khó tính, Trịnh gia vẫn cần phải đối chù.

Vốn Trịnh Vĩnh còn có thể bình an vô sự với bọn họ, nhưng ai bảo Việt thiếu chủ lại phát hiện ông ta có ý đồ không mấy thuần khiết, còn thù đi qua lại với Lâm Uyên với Hàn Văn Ngạn làm gì? Thế thì cứ thành thật đi nghỉ ngơi nhé.

"Trịnh Vĩnh chết thật rồi à?" Hề Ngọc Đường nhìn hấn đầy nghi ngờ.

Việt Thanh Phong không ngờ nàng nhạy cảm như thế, hoặc phải nói là hiểu hấn rõ đến thế, tâm trạng bất ngờ chuyển tốt, trừng mắt: "Nàng đoán xem."

... Thế thì không chết rồi.

Hề Ngọc Đường bĩu môi, lầu bầu: "Nhỏ cò không nhỏ tận gốc, gió xuân thổi lại sinh."

Việt Thanh Phong: ... Nàng còn ác hơn cả ta.

Hấn đã có tính toán cho Trịnh gia bên kia, còn Huyền Thiên bên này, vì vẫn chưa tìm được Thiệu Quang và Giang Thiên Đồng, hấn càng sợ Hề Ngọc Đường sẽ làm ra chuyện gì đó bất thường, chỉ đành phải nói thẳng trước mặt nàng: "Hàn Văn Ngạn chết, chắc chắn sẽ làm kinh động đến Âu Dương Huyền và Cẩm Y Vệ, lúc này nàng buộc phải tiếp tục giấu tài đi."

Hề Ngọc Đường hiểu ý của hấn, mặt mũi thoáng thay đổi: "Ta biết, ta tin Thiệu Quang và Giang Thiên Đồng, các nàng không hề kém cỏi, không chừng đã trốn đến chỗ nào rồi. Hôm nay Vệ Hàn đã phong tỏa đường thủy lẫn đường bộ, dẫn người lùng khắp thành để bắt được hung thủ ngày hôm đó, các nàng không thể xuất hiện là đúng."

Từ sau đêm ám sát tới nay chỉ mới ba ngày, mưa gió vẫn chưa ngừng, cũng coi như là trời giúp bọn họ, cuốn trôi hết dấu vết của ngày hôm đó không chừa lại một mống nào. Tiết Dương đang ở ngoài làm việc, Thẩm Thất cũng bị đưa đến Thu Vũ Sơn Trang để chữa cho Mặc Cẩm, hôm nay ở Yên Vũ Thai chỉ còn lại một giáo chủ Huyền Thiên giáo là Hề Ngọc Đường. Hai người ngồi trong tiền thính (phòng trước) ở chủ viện ngắm mưa, một kẻ bệnh lâu thành tật, một kẻ thương mới thể hủ, một kẻ thì ốm yếu, một kẻ thì mặt tái, ngồi chung với nhau lại tạo thành một bức tranh phong cảnh khá đặc biệt. Thu Viễn và Tiết Dương mang một thân ẩm ướt đi vào, nhìn thấy dáng vẻ này của hai người, khóe môi không thể kìm chế mà co giật.

Việt Thanh Phong có ý bảo Tiết Dương nói trước.

"Chủ tử, có tin của Thiệu Quang." Tiết Dương bước lên tặng cho Hề Ngọc Đường một món quà lớn.

Tinh thần người sau lập tức tỉnh táo: "Nói."

"Thiệu Quang và Giang cô nương không có chuyện gì, người đang trú trong nhà một căn nhà bình thường tại thành bắc. Có điều lúc này khá náo loạn, các nàng không dám lộ diện, Thiệu Quang để lại ám hiệu, thuộc hạ không dám tiếp cận quá gần nên mới tới đây xin phép chủ tử."

Tìm được người, tâm trạng của Tiết Dương cũng rất tốt, gương mặt dần thoải mái gần đây đã sinh động hơn rất nhiều.

Đôi mắt như giếng sâu của Hề Ngọc Đường cũng nhuộm chút vui vẻ: "Không sao là tốt rồi, nghĩ cách mang Thiên Đồng tới Thu Vũ Sơn Trang trước, nhờ Mặc Âm chăm sóc, lúc này nàng không thể liên quan tới chúng ta, Mặc gia là một cảng tránh gió tốt. Về phần Thiệu Quang... cứ để nàng tránh, chờ chuyện qua đi, gọi nàng về cạnh ta."

Việt Thanh Phong ho khan vài tiếng, bổ sung: "Chuẩn bị một chút, tạo tin Thiều Quang vừa chết."

Hè Ngọc Đường liếc hán, lại nhìn Tiết Dương, người sau lập tức hiểu nên làm thế nào, chỉ nhìn thiếu chủ Việt gia nhiều hơn một chút, thấy Hè Ngọc Đường còn đang nhìn mình, nhanh chóng khom người cảm tạ: "Đa tạ Việt thiếu chủ đã dốc sức giúp đỡ mấy ngày nay."

Hè Ngọc Đường hài lòng nhếch môi.

Việt Thanh Phong thu hết hành động của hai người vào mắt, không nhìn được cười lắc đầu: "Tiết đường chủ không phải khách sáo."

Hán nhìn về phía Thu Viễn, người sau lập tức hiểu ý, tiến lên nói: "Trận chiến đoạt vị bên Trịnh gia diễn ra mỗi lúc một gay gắt, hôm nay lại có thêm một chi bị diệt, hình như là tam phòng."

Hè Ngọc Đường ghé mắt: "Tang sự của Trịnh Vinh còn chưa được bảy ngày, người Trịnh gia đã mất kiên nhẫn đến thế rồi sao?"

Thu Viễn cũng không ưa đám người này, lòng có phần đồng cảm: "Trịnh nhị công tử lại không tham dự, túc trực bên linh cửu ba ngày bất động không ăn không ngủ, có tiền đồ hơn mấy người kia một chút."

Việt Thanh Phong vuốt cằm: "Trịnh Thái cũng không tệ, nhưng lại không biết tự lượng sức mình."

Thiếu chủ Việt gia không lợi không làm, vì vậy khi xuống tay với Trịnh gia, thứ hán muốn chính là Trịnh gia có thể thoát khỏi Thính Vũ Các đến đầu quân cho hán hoặc Hè Ngọc Đường. Có điều hình như Trịnh Thái và Huyền Thiên có gì đó không đúng thì phải?

Hán nhìn Hè Ngọc Đường bằng ánh mắt đầy thâm ý, khóe môi người sau co giật, tức giận nói: "Là hán nhắm trúng Giang Thiên Đồng, dám đối địch với Vu Dương, không phải do ta, người có ý gì đây?"

"Đó chẳng phải là hồng nhan tri kỷ của nàng sao?"

"..."

Chột dạ vuốt mũi, Hè Ngọc Đường lại đầu đầu: "Vậy người nói xem, phải làm thế nào."

Việt Thanh Phong ho khan một tiếng, ung dung nói: "Chuyện của Trịnh gia, có liên quan tới ta không?"

"..."

Lòng của kẻ này đã sớm đen như vũng mực rồi!

"Cũng không biết là ai động tới Trịnh gia." Hè Ngọc Đường tức giận cười.

"Cũng không biết là ai." Việt Thanh Phong rũ mắt uống trà.

"..."

Thấy vẻ mặt chủ tử nhà mình không được tự nhiên, Tiết Dương không nhìn được mà ho khan một tiếng, Thu Viễn còn đang nhìn đến ngây người lập tức hồi thần: "Cái đó, chủ tử, Lâm thiếu hiệp và Vệ Thiên Hộ sắp tuần tra tới chỗ chúng ta rồi."

Đây cũng là chuyện quan trọng. Việt Thanh Phong liếc sang Hè Ngọc Đường, người sau nháy mắt mấy cái, không nói gì.

Việt Thanh Phong giận đến ho khan một lúc lâu, lúc này mới khoát tay bảo Thu Viễn lui xuống chuẩn bị nghênh đón, Tiết Dương rất có mắt nhìn vội tránh đi.

Chờ hai người ra ngoài rồi, Việt thiếu chủ mới bắt đầu nhìn người trước mắt: "Không định tránh à?"

"Tránh, đương nhiên phải tránh, ta đường đường là đường chủ của Huyền Thiên, ở viện của người thì còn nói gì nữa." Hè Ngọc Đường lười biếng tiếp tục làm tỏ trên sạp êm, dáng vẻ này có chút nào là muốn tránh, rõ ràng là đang ý lại.

Việt Thanh Phong nhìn chằm chằm vào nàng hồi lâu, cuối cùng cũng hết cách đuổi người: "Lát nữa người có tới thì lên giường mà nằm."

Hè Ngọc Đường lạnh lùng vút cho hán ánh mắt đầy kinh thường, xem như đã cam chịu.

Nàng không thêm đi đâu, cơ hội tốt như vậy, nếu không thể xác nhận cho xong thì không thể thuyết phục được lòng mình.

Vệ Hàn... Nàng muốn xem thử, rốt cuộc người này là ai.

... ..

Sau nửa canh giờ, Lâm Uyên và Vệ Hàn gặp được Việt Thanh Phong ở tiền thính chủ viện.

Lần này, người vui trong sạp êm đổi thành Việt thiếu chủ, sắc mặt tái nhợt, ho khan không ngừng, bên tay còn có một chén thuốc đen thui đang bốc khói, trong căn phòng lớn như thế, trừ mùi thuốc thì còn có chút mùi máu nhân nhát.

Mùi máu tươi đến từ người Hề Ngọc Đường ở sau tấm bình phong, nhưng ai biết có phải là do thiếu chủ Việt gia học máu hay không đây?

Nhìn thấy dáng vẻ này của Việt Thanh Phong, Lâm Uyên và Vệ Hàn vừa vào cửa đều liếc nhìn nhau, sự nghi ngờ trong lòng vui đi không ít.

Chuyện xảy ra quá khéo, hai người cũng từng nghĩ tới việc đây chỉ là dàn dựng, nhưng Trịnh Vĩnh chết là thật, Mặc Cẩm trọng thương là thật, Thôi gia bị tổn thương là thật, ngay cả hôm qua khi bọn họ đến Giang Nam đường ở thành đông, cảnh tượng hỗn loạn và Vu Dương nằm trên giường không dậy nổi cũng là thật, hôm nay còn gặp được Việt Thanh Phong bệnh tật yếu ớt, cuối cùng cũng không còn cách nào để lừa dối bản thân mọi chuyện chỉ là sắp đặt.

Ba người bàn luận về đêm ám sát kia vài câu, Vệ Hàn bắt đầu nói rõ ý, quả nhiên là tới để lục soát. Lời cầu có thiện ý, đương nhiên Việt Thanh Phong sẽ phối hợp, vì vậy Vệ Hàn ra lệnh, mang người tới bắt đầu lục soát Yên Vũ Thai.

Vệ Hàn và Lâm Uyên ở lại tiền sảnh.

Sau khi đám người lục soát trọn cả Yên Vũ Thai cũng không phát hiện có gì bất thường, Lâm Uyên thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt của Vệ Hàn không tốt lắm nhưng cũng không ở lại lâu, liền cáo từ. Việt Thanh Phong muốn đứng dậy đưa tiễn lại bị Lâm Uyên ngăn cản, không thể làm gì khác là tiếp tục ngả người trên sạp êm đưa mắt nhìn bọn họ.

Đi tới cửa, đột nhiên Vệ Hàn dừng lại, xoay người nhìn về phía Việt Thanh Phong, người sau đang cúi người ho khan, một hồi lâu sau mới nhìn thấy ánh mắt của hắn: "... Vệ Thiên Hộ còn có chuyện gì ư?"

Vệ Hàn nhìn quanh tiền sảnh một vòng, thân nhiên nói: "Vẫn còn một nơi chưa soát."

Việt Thanh Phong nhú mày, Hề Ngọc Đường nín thở ngưng thần sau tấm bình phong khẽ nheo mắt.

"... Khụ, Vệ Thiên Hộ đang ám chỉ phòng của Thanh Phong sao?" Việt Thanh Phong lạnh lùng nâng mắt.

Vệ Hàn không lên tiếng, nhưng thái độ nói lên tất cả.

Lâm Uyên lập tức cau mày: "Vệ huynh, chuyện này không ổn, Thanh Phong là người ta tin được."

Vệ Hàn không động.

Việt Thanh Phong nhếch môi, có chút giễu cợt, hời hợt khoát tay: "Nếu đã thế thì Vệ Thiên Hộ cứ vào xem."

Vệ Hàn nhìn người trên sạp êm thật lâu, ôm quyền hành lễ: "Đắc tội rồi."

Nói xong, sải bước lướt qua tiền sảnh đi về phía phòng trong.

Phòng trong không có lấy một bóng người.

Cách bài trí đơn giản nhưng không tầm thường, khiêm tốn mà xa xỉ, dù có éch ngồi đáy giếng cũng có thể nhận ra thiếu chủ Việt gia, hoặc là nói Việt gia rất giàu có.

Mắt Vệ Hàn hơi kè hàn quang, đi về phía giường lớn, vén chăn lên xem, lại dò xét nhiệt độ bên trên, sau khi xác nhận là không có ai mới mặt không đổi ra khỏi phòng.

"Vệ Thiên Hộ hài lòng rồi chứ?" Việt Thanh Phong cười đến vô cùng thờ ơ.

Vệ Hàn cau mày: "Hôm nay đã đắc tội với Việt thiếu chủ, ngày sau Vệ mỗ sẽ mở tiệc đền tội."

Việt Thanh Phong cười nhưng không nói.

Mãi cho đến khi Thu Viễn đến báo đám người đã rút khỏi Yên Vũ Thai, người đang nằm trên sạp êm mới nhanh nhẹn đứng dậy đi vào phòng trong, thấy Hề Ngọc Đường đang dựa vào mép giường học máu, ánh mắt biến đổi, vội tiến lên đỡ người.

Liên tục điểm mấy huyệt tạm thời áp chế dòng chân khí hỗn loạn trong người Hề Ngọc Đường, Việt Thanh Phong cau mày đỡ nàng ngồi xuống giường, vén vạt áo, cũng không màng tới việc nam nữ khác nhau, hai tay đặt sau hậu tâm của nàng bắt đầu dùng nội lực điều chỉnh kinh mạch, mãi đến lúc chân khí của Hề Ngọc Đường đã ổn định mới thu tay.

Vừa thu công, Việt Thanh Phong đã tuôn một con ho khan khó nhịn.

Hề Ngọc Đường thu công chậm hơn nửa nhịp, hết cách đành phải đứng dậy rót cho hắn tách trà nóng, thuận tiện truyền một luồng chân khí vào thông khí giúp hắn, vừa vỗ lưng vừa nói: "Giờ đã biết chân khí của ta hỗn loạn tới mức nào rồi chứ? Xem lần sau ngươi còn dám không thêm báo gì mà đã bắt

đầu không."

Việt Thanh Phong bị chọc tức liếc nàng, vì mới ho khan dữ dội mà cặp mắt kia có hon ướt át, vô cùng đáng thương. Hề tiểu giáo chủ thấy thế cũng không thể cẩu kinh nữa.

"Võ công của Vệ Hàn không phân cao thấp với ta, hôm nay ta bị thương, muốn tránh khỏi tai mắt của hắn cũng phải phí mất chút thời gian." Nàng chủ động giải thích: "Phòng của người lại có không ít bí mật, chắc sẽ không giết ta diệt khẩu chứ?"

Nàng có ý chỉ về phía một góc tủ âm tường, nơi đó có một mật thất nhỏ, bên trong trống rỗng, không biết dùng để làm gì.

Việt Thanh Phong hóp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Khi còn bé đào chơi, giờ nàng lại dùng để tránh."

Người đối diện trừng mắt nhìn vô cùng hả hê.

"Gặp được người rồi, hài lòng chưa?" Việt Thanh Phong ngồi thẳng người: "Có thu hoạch gì không?"

Nghe lời hắn hỏi, Hề Ngọc Đường lập tức giận tái mặt: "Có."

Nàng nhìn về phía Việt Thanh Phong, người sau cũng không nhúc nhích nhìn lại nàng.

"Vệ Hàn là phó các chủ của Thính Vũ Các." Giọng Hề Ngọc Đường có chút âm trầm, còn mang theo chút cảm giác lạnh lẽo: "Ta tuyệt đối không nhận lầm."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lời Cho Tương Lai

Sau khi biết được Vệ Hàn là phó các chủ của Thính Vũ Các thì lòng của Hề Ngọc Đường cũng không khiếp sợ là bao. Hoặc nên nói, khi nàng nhận thức được việc có khả năng phó các chủ chính là người mình quen biết thì đã tính đến ngày này... chẳng phải Vệ Hàn cũng là người nàng quen đó sao?

Giữa nàng và Vệ Hàn có giao tình mượn kiếm, sau lại giết Hàn Văn Ngạn trước mặt hắn, gặp mặt, cũng không biết là địch hay là bạn.

Điều duy nhất khiến lòng người phải run lên, có lẽ là thân phận Cẩm Y Vệ của hắn.

Người này, cuối cùng đang đứng bên nào?

Đúng là một con chó săn trung thành với triều đình, vậy liệu điều đó có bao gồm việc Thính Vũ Các thuộc về triều đình hay không?

Nếu nói tổ chức sát thủ lớn nhất trong giang hồ có triều đình chống lưng, thật ra cũng không quá khó hiểu. Thính Vũ Các phát lên vào cuối tiền triều, chính là thời kì sau khi Tư thị khởi binh, có thể nắm trong tay một thế lực của giang hồ cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng lập trường của Thính Vũ Các khá lấp lửng, qua nhiều năm như thế cũng không có ai từng nghi ngờ tới chuyện nơi này do triều đình đứng sau, ngay cả Việt Thanh Phong tại mất thông thiên, khi biết được thân phận của Vệ Hàn là phó các chủ của Thính Vũ Các cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Sau khi chứng minh được sự nghi hoặc lớn nhất trong lòng, Hề Ngọc Đường cũng không vội.

Nay cả võ lâm Giang Nam rung chuyển, tất cả mọi người vẫn còn đang trong trạng thái bị bức bách, vội vàng dọn dẹp tàn cuộc, tranh đoạt tên tuổi, nhân cơ hội chiếm lời, còn hai người khởi xướng như Hề Việt thì lại vô cùng rảnh rỗi.

Dù ván này hai bên đều có thương vong, nhưng cuối cùng họ vẫn thắng. Chỉ còn một tháng trước khi Hề Ngọc Đường tự định cho mình phải trở về Thanh Sơn Cốc của Thính Vũ Các, một tháng này có thể giúp nàng nghỉ ngơi thật tốt, cũng thuận tiện học hết kiếm pháp Trường Ân, về phần những chuyện khác cứ để đám người Tiết Dương bận rộn là được.

Giang Thiên Đồng được bí mật đưa về Thu Vũ Sơn Trang, mạng Mặc Cẩm cũng được Thẩm Thất cứu, trận chiến đoạt vị ở Trịnh gia vẫn đang tiếp tục, nhưng nghe nói nhị thiếu của Trịnh gia đang bày tỏ ý tốt với Việt gia, Vệ Hàn và Lâm Uyên còn đang không ngừng mở rộng phạm vi truy bắt, Thiệu Quang vẫn ở nơi cũ để tránh đầu sóng ngọn gió, cuối cùng Tư Ly cũng đến Hàng Châu, trận chiến này, hai người Hề Việt toàn thắng.

Tòa nhà ở thành đông đã bị hủy, tạm thời không có cách nào để về ở, sau khi rời Yên Vũ Thai được mười ngày, Hề Ngọc Đường lại trở về chung một viện với Việt Thanh Phong.

Tuy trên mặt thiếu chủ Việt gia không có vẻ gì nhưng đã sớm mở cờ trong bụng rồi.

Người khác không biết, nhưng Tư Niên biết, chủ tử nhà hắc lấy công mưu tư, khi phái hắc đi trợ giúp Tiết Dương trong đêm ám sát đó thì dặn luôn phải cô mà phá cho nát tòa viện của Huyền Thiên Giang Nam đường ở thành đông, nếu không thì sao Hề giáo chủ không thể trở về mà phải đến ở biệt viện của họ?

Nhưng nếu Hề tiểu giáo chủ vào ở thật thì đúng là một chuyện khiến người ta hạnh phúc, ít nhất thì thiếu chủ sẽ không đi nhỏ cô nữa, Thu Viễn cũng không cần phải than thở cả ngày nữa, hắc cũng có đối thủ để luyện kiếm... Vì vậy dù Tư Niên thâm khinh bị chủ tử nhà mình một hồi, nhưng vẫn vui vẻ nghênh đón đám người Huyền Thiên quay về.

Thiếu chủ không lên con, bọn họ đều như được thăng chức tăng lương.

Cuối cùng Hề tiểu giáo chủ cũng có thể yên tâm dưỡng thương luyện kiếm rồi.

Cuối cùng thiếu chủ Việt gia cũng có thể dọn ghế ngồi xem người trong lòng luyện kiếm hằng ngày rồi.

Tất cả mọi thành viên trong Yên Vũ Thai đều tò về, Hàn Văn Ngạn, chết hay lắm!

Xa cách mấy tháng, rốt cuộc Tư Ly cũng đã tới Hàng Châu, hơn nữa, hắc còn mang tới một người đến trợ giúp... Lãnh Nhất.

Lãnh Nhất truy lùng tung tích của Tang Niệm mấy tháng, ước chừng đã phải vòng một vòng lớn, cuối cùng lại đuổi tới Giang Nam, nửa đường còn gặp được Tư Ly. Lúc đó Lữ Chính đường chủ và Nghênh Thu vẫn còn đang đau đầu không biết phải phái ai tới cạnh giáo chủ, sau khi biết Lãnh Nhất cũng đến Giang Nam thì tỏ vẻ vô cùng vui mừng, mời Lãnh đường chủ theo cạnh giáo chủ nhé, khi nào rảnh rồi về cũng được.

Đến lúc này, trừ Nghênh Thu, bốn ám vệ Hề Ngọc Đường giữ lại lúc trước, ba người đã ở cạnh nàng.

Thiều Quang, Tiết Dương, Nghênh Thu, Lãnh Nhất, trong bốn người này võ công của Lãnh Nhất là cao nhất, có hắc bên cạnh giáo chủ, tất cả mọi người đều có thể thở phào nhẹ nhõm. Dù Tiết Dương và Thiều Quang có lợi hại đến đâu cũng chỉ có hai người, một khi ra ngoài làm việc thì không có cách nào để bảo đảm an toàn cho giáo chủ nhà mình. Trong lòng bọn họ, dù sao Việt thiếu chủ cũng là người ngoài, không thể đặt một món tiền lớn như thế lên người hắc được.

Vì vậy khi Lãnh Nhất vừa xuất hiện ở Yên Vũ Thai thì biểu hiện của Tiết Dương nhiệt tình hơn hẳn. Nam nhân đàn độn này còn tặng cho Lãnh đường chủ một cái ôm... dù gì có thêm một Lãnh Nhất bảo đảm cho sự an toàn của giáo chủ thì hắc cũng có thêm nhiều thời gian ở cạnh người trong lòng không phải à?

... Chỉ riêng Việt thiếu chủ, buồn bực mất mấy ngày.

Thiều Quang và Giang Thiên Đồng vừa đi, Tư Ly và Lãnh đường chủ lại tới, bốn người này chỉ cần chọn đại một tên cũng thì lúc nào cũng dính lấy Hề tiểu giáo chủ không buông, bỏ những kẻ khác qua một bên không đề cập tới, Việt Thanh Phong nhớ rõ ràng, lần đầu khi hắc gặp Lãnh Nhất trên Võ Sơn, vị đường chủ đại nhân này chẳng hề khách sáo mà bảo hắc phải cách xa giáo chủ nhà hắc ra một chút đó.

Tại sao vậy!

Người trong lòng của hắc mà, vì sao lại bảo hắc cách xa chứ!

Việt thiếu sắp ghen lòng đến chết rồi.

Nhưng sao Hề Ngọc Đường có thể rảnh để mắt tới hắc, chỉ vui mừng nghênh đón Lãnh Nhất và Tư Ly. Ba người vừa gặp mặt, Tư Ly đã như hồ vồ mồi, mắt thấy đã sắp nhào vào lòng giáo chủ nhà mình thì chột bị người ta túm cổ áo. Tư Ly tức giận quay đầu lại, vừa đúng lúc đối diện với một gương mặt cương thi không biểu cảm.

Tư Ly: "... Người là ai? Mau buông tay ra!"

Tư Niên: "Hề giáo chủ đang mang thương tích."

Tư Ly: "Ồ thế à? Người cho rằng ta không biết sao? Còn không mau buông thì đừng có nghĩ tới tay của mình nữa!"

Tư Niên: "..."

Mặt không đổi sắc nhìn cánh tay chẳng biết đã biến thành màu xanh đen từ lúc nào, biểu cảm của Tư Niên càng lạnh hơn. Thu Viễn ở cạnh suýt bật cười, kìm nén đến nổi mặt mũi đỏ bừng, mà Việt Thanh Phong hết cách than thở một tiếng, nhớ lại lần gặp gỡ đầu tiên của mình và Tư Ly.

Vị hữu hộ pháp này thật sự muốn tận tâm độc chết bất cứ người nào dám đến gần giáo chủ nhà hắc mà...

Cuối cùng Tư Niên vẫn phải buông tay, hữu hộ pháp đại nhân thành công nhào vào lòng Hề Ngọc Đường, nhìn như va vào rất mạnh nhưng lại vô cùng cẩn thận, Hề Ngọc Đường thấy thế thì dở khóc dở cười, xoa gương mặt nhỏ nhắn của hắc, bảo hắc đi giải độc cho Tư Niên.

Tư Ly xụ mặt đưa một viên thuốc sang, dưới cái nhìn đầy soi mói của Hề tiểu giáo chủ, Tư Niên không chút do dự nuốt luôn viên thuốc kia.

Thu Viễn ở cạnh tròn mắt há mồm, cả Việt Thanh Phong cũng phải nhìn Tư Niên nhiều thêm vài lần... sao trông như người bên cạnh hắc ai cũng thích Hề

Ngọc Đường thể nhỉ...

Nhìn người mang về mặt tái nhợt bị vây quanh giữa sân đang nói cười như oanh yến kia, thiếu chủ Việt gia tui thân khôn cùng... Vì sao ai cũng thích người trong lòng của gia vậy?

Muốn đuổi hết đám người này đi quá QAQ.

Vất vả lắm mới gặp được giáo chủ nhà mình, Tư Ly kéo Hề Ngọc Đường rồi rít nói chuyện để lấp đầy nỗi nhớ, thuận tiện câu có câu không báo lại vài chuyện mà hần cảm thấy quan trọng. Còn Lãnh Nhất thì chỉ chào hỏi chủ tử nhà mình vài câu rồi không nói gì nữa, mãi cho đến khi Hề Ngọc Đường xoa dịu Tư Ly xong mới nhìn hần.

Lãnh đường chủ ngày thường anh tuấn kiên nghị, trong đôi mắt xéch kia vĩnh viễn ngập tràn ánh sáng lạnh lẽo, môi mỏng mím chặt, so ra thì Tiết Dương vẫn còn kém, hoàn toàn đối lập với tính tình của Tần Hiến Tần đường chủ, được xem như là một người... khó gần nhất trong Huyền Thiên giáo.

Tư Ly và Lãnh Nhất cũng không thân, đồng hành với khối băng lạnh ngắt này cả đường mà hần đã sắp nghẹn chết. Tròng lòng mọi người ở Tuyết Sơn, chỉ có mình giáo chủ mới có thể trò chuyện với Lãnh Nhất, mà đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Tư Ly nhìn thấy Hề Ngọc Đường phải thờ dài.

"Khô rồi." Hề Ngọc Đường cười nhìn Lãnh Nhất.

Người sau lắc đầu, rút từ trong tay áo ra một xấp tài liệu rồi đưa tới, đây là kết quả hần đã tổng kết được trong mấy tháng truy tìm tung tích của Tang Niệm.

Hề Ngọc Đường nhận lấy, chưa đọc đã thúc giục hai người đi tắm nghỉ ngơi, có chuyện gì hôm sau hẵng nói.

Tư Ly ngoan ngoãn đồng ý, lại dùng ánh mắt lạnh lẽo trừng Việt thiếu chủ mấy lần, lúc này mới không nói lời nào mà rời đi.

Việt thiếu chủ bị trừng một cách oan ức, không hiểu ra sao, không thể làm gì khác là nhìn Hề Ngọc Đường đầy uất ức. Người sau liếc mắt, ôm bàn cờ, bảo hần ngồi xuống.

Đánh cờ.

Mà còn không phải là cờ vậy.

Trên Tuyết Sơn, trừ Tần Hiến thì không ai biết chơi cờ vậy.

Đương nhiên Việt thiếu chủ cũng chiều theo Hề Ngọc Đường chơi loại cờ năm quân mà người người Huyền Thiên đều am hiểu.

Dù đã là đầu thu nhưng Giang Nam vẫn nóng như lòng hấp. Hai kẻ thể hư có thương tích không sợ nóng ngồi chơi cờ, uống trà nóng không uống trà lạnh, đưa nước lạnh mà không đưa băng, chỉ khổ cho Thu Viễn ở cạnh phục vụ.

Thấy tiểu tử này nóng đến đầu đầy mồ hôi, Hề Ngọc Đường vừa hâm mộ thân thể hần tốt, vừa không đành lòng khoát tay: "Thu Viễn về nghỉ ngơi đi."

Mất Thu Viễn lập tức sáng lên, nhìn chủ tử nhà mình tràn đầy mong đợi, người sau lạnh nhạt quét hần, Thu Viễn lập tức ngoan ngoãn cúi đầu.

Một hồi lâu sau mới nghe Việt Thanh Phong chậm rãi nói: "Còn không đi?"

... Thu Viễn nhanh chóng ngún nguẩy chạy xa, vừa chạy vừa kêu: "Ta đi sắc thuốc cho hai vị đây!"

Thường ngày khi hai người Hề Việt đánh cờ thì luôn vừa đánh vừa thảo luận âm mưu quỷ kế, chỉ có lần này, thứ nên bàn thì đã bàn xong, thứ không nên bàn cũng không thể bàn, chỉ đơn thuần là đánh cờ tán chuyện, không khí khá tốt.

Việt Thanh Phong rất muốn biết trên đồng báo cáo mà Lãnh Nhất đưa tới viết gì, nhưng nghĩ tới câu nói 'không phải là lúc để kéo người vào chuyện này' lúc đầu của Hề Ngọc Đường thì có hơi nhụt chí, lại thấy tâm trạng nàng rất tốt, không thể làm gì khác hơn là ngó lơ, thản nhiên nói chuyện.

... Dù sao cờ năm quân cũng không có kỹ thuật gì khó.

"Ngày mười lăm tháng tám hôm đó, ta có trở về nhà ở Tô Châu một chuyến." Việt Thanh Phong ung dung nói: "Đã đưa Ly Hòa Thảo cho Thẩm Thất."

"Đa tạ." Hề Ngọc Đường đáp một tiếng rồi buông một quân cờ ngọc xuống: "Ngày mười lăm tháng tám ta đang làm gì?"

Việt Thanh Phong cũng không ngần đầu, nói: "Ở thành đông dương thương."

"... À."

Hề Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi đặt cờ xuống cạnh một quân trắng khác, hơi hột nói: "Ta cũng quên mất chuyện ngày mười lăm tháng tám... nên để Tiết Dương mang Thiệu Quang ra ngoài đi dạo một chút."

Đám người Huyền Thiên bọn họ không hề có khái niệm chơi lễ. Một đám đều độc thân, không nhà không cha không nương không huynh đệ, bốn ám vệ đều là cô nhi, hai đường chủ, người nhà Trâu Thanh chết sạch, thân thế Tư Ly không rõ, một Thẩm Thất cấp cao đã sớm thoát khỏi Được Vương Cốc và Thẩm gia... Nghĩ một chút, thân thế cô độc như vậy, không phải là dễ gì.

"Lần sau có cơ hội thì dẫn bọn họ đến hồ tây để thả hoa đăng." Bên khoe môi Việt Thanh Phong có chút ý vui vẻ nhàn nhạt: "Tôi lại rất náo nhiệt, cũng là một chỗ giải trí khá tốt."

Hề Ngọc Đường nhủ mảy may nâng mắt liếc hắn, lại thả một quân cờ: "Sang năm lại sang năm... ai biết sang năm ta và ngươi có còn sống không."

Bàn tay kẹp quân cờ của Việt Thanh Phong hơi khựng lại, sau đó mới chậm rãi đặt xuống: "Thắng."

Hề Ngọc Đường tròn mắt nhìn lại, lập tức bĩu môi: "Đánh cờ với ngươi rõ phiền, còn không bằng chơi mạt chược, ít nhất cũng có thể kiếm chút tiền tiêu vật."

"..." Đó là trò gì vậy? Còn nàng nữa, thiếu tiền tiêu vật thì có thể hỏi ta này!

Việt Thanh Phong còn chưa kịp hỏi ra lời, Hề Ngọc Đường đã sắp cờ lại, cứ thế mà thả một quân cờ đen trong bàn.

"Sao lại không có sang năm?" Hắn đặt cờ xuống: "Chuyện chưa làm xong, nàng cam tâm sao?"

"Đương nhiên là không." Hề Ngọc Đường chậm rãi nghịch quân cờ trong tay: "Nhưng có ai chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu? Ngươi có bệnh, ta nhập ma, hai con quỷ đoàn mệnh còn nghĩ tới tương lai, đúng là buồn cười."

Quân cờ trong tay Việt Thanh Phong mất một lúc lâu cũng không hạ xuống, sau một lúc, trực tiếp ăn luôn quân trắng, hơi ngả người tựa vào nệm êm phía sau, ngồi nửa người, vừa giận vừa cười nhìn nàng: "Có thể tập trung chơi cờ được không?"

Hề Ngọc Đường cũng biết lời của mình rất có tính sát thương, chỉ cười toe toét lấy lòng hắn, lại gom cờ rồi nằm úp luôn lên mặt bàn: "Được rồi, không được, dù sao cũng không thắng được."

Nụ hôn ở Khúc Thủy Yên lần trước đã khiến mối quan hệ của hai người rơi vào hầm băng thêm lần nữa. Nhưng từ lúc Hàn Văn Ngạn chết đi, Hề Việt lại liên thủ, hai người cũng thông minh không hề nhắc lại chuyện kia, hết như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng, cũng không phải là thật sự chưa từng xảy ra.

"Tức Hề..." Đầu Hề Ngọc Đường đề lên mu bàn tay đặt trên bàn cờ, giọng nói có chút buồn buồn: "Ngươi thật sự không nghĩ tới lời ta nói về Túy Hoa Lâu trong đêm đó à?"

Việt Thanh Phong ngó người, không nói gì.

"Ngươi không nói gì thì ta xem như ngươi cam chịu nhé?" Hề Ngọc Đường vừa ngẩng đầu, chỉ để lộ mắt.

"Nàng dám." Việt Thanh Phong mặt không cảm xúc.

Hai người nhìn thẳng vào nhau trong chốc lát, Việt Thanh Phong là người rũ mắt trước: "Hề Ngọc Đường, vì sao đen nhất định phải là đen, trắng nhất định phải là trắng? Nếu không biết sang năm có còn sống không thì vì sao lại không trông mong thêm về phía trước? Vì sao lúc nào cũng phải phân biệt ta chết ngươi sống? Có phải chờ ta nói ra một đáp án chính xác thì nàng mới chịu từ bỏ hay không? Nàng..."

Lời còn chưa dứt, hắn đã không nhịn được mà ho khan.

Hề Ngọc Đường nghe ra sự giận dữ trong lời nói của hắn, vội ngồi thẳng dậy: "Được rồi không nói nữa, ngươi đừng giận... đây, trà."

Việt Thanh Phong không thèm ngẩng đầu đẩy trà trước mặt về.

Yên lặng liếc nhìn tách trà nhỏ bị từ chối, Hề Ngọc Đường hết cách: "Không phải là ta ép ngươi buông bỏ hay là gì đó, chỉ là... ai, thôi không nói nữa."

Giải thích không được thì tốt nhất là không nên nói, nếu không ngay cả nàng cũng phát cáu, vừa đặt tách trà xuống, lại vùi đầu trên bàn cờ.

Một hồi lâu sau mới nghe nàng áp ứng nói: "Ta không cần mình phải trường thọ, chỉ muốn làm được chuyện mình nên làm trong thời gian ngắn, cả đời rất dài, tuổi thọ lại ngắn... Nếu không ta thử tìm cách giải quyết chuyện nhập ma thì sao nhỉ?"

Đối diện, Việt Thanh Phong vất vả lắm mới ngừng ho, đột nhiên nghe một câu này thì chợt hồi thần, cả người cũng cứng đờ, kinh ngạc nhìn về phía người đang lười nhác nằm trước mắt: "... Nàng nói gì?"

Hề Ngọc Đường quay đầu, không nói tiếng nào nhìn về sân.

Tiếng ve kêu râm ran, gió thổi xào xạc, Yên Vũ Thai vào buổi trưa như đã chìm vào giấc ngủ say. Việt Thanh Phong nhìn người đang cố tình giả vờ trầm mặc trước mắt, mãi một lúc lâu sau vẫn không thể nhận ra mình vừa nghe được thứ gì.

Hắn ngồi thẳng dậy: "Nàng vừa nói..."

"Chủ tử chủ tử, thuốc sắc xong rồi!" Thu Viễn ôm hộp đựng thuốc thi triển khinh công vọt một đường vào sân: "Thuốc của người và Hề giáo chủ đều xong rồi, mau nhân lúc nóng mà uống đi!"

Việt Thanh Phong: "..."

Thấy Thu Viễn tới, Hề Ngọc Đường chậm rãi ngồi thẳng dậy, cười nhạt nhìn sang: "Thu Viễn, có mang theo mứt quả không?"

... Hết như tất cả mọi chuyện khi này vẫn chưa từng xảy ra.

"Có mang, ngài yên tâm!" Thu Viễn cười hi hi sắp lại, thu bàn cờ, lại mở hộp đựng rồi lôi ra hai chén thuốc đen thui: "Phía trên là của chủ tử nhà ta, phía dưới là của ngài, Thẩm đại phu nói, nhất định phải uống lúc thuốc còn nóng, hơn nữa phải uống hết, không thể uống một nửa đổ một nửa, còn bắt ta phải giám sát nữa."

Trán của tiểu thiếu niên hoạt bát sáng sủa lấm tấm mồ hôi, cuối cùng lại lôi chút mứt quả ra đặt giữa hai người: "Được rồi!"

Nói xong thì quay đầu nhìn về phía Việt Thanh Phong: "Chủ tử người..."

Mới nói được một nửa, đột nhiên im bất, Thu Viễn giật mình đối diện với ánh mắt lạnh lẽo vô tình của Việt Thanh Phong, thấy sắc mặt chủ tử nhà mình cực kém, hiển nhiên là đang rất tức giận, chẳng biết tại sao, trời đang nóng mà người hắn lạnh run.

Tóc gáy cả người thiếu niên như dựng hết cả lên, nghiêng đầu tránh thoát ánh mắt của chủ tử nhà mình, sợ hãi rùng mình, liếc mắt sang phía Hề Ngọc Đường cầu cứu.

Hề Ngọc Đường nhìn Thu Viễn, lại nhìn Việt Thanh Phong đang đen mặt, không nhìn được nữa mà ôm bụng cười lớn, cả người ngã xuống nệm êm, vừa cười vừa ôm vết thương kêu đau...

"Thu Viễn..."

Tiếng gọi lạnh lẽo của Việt Thanh Phong truyền tới, Thu Viễn lập tức run lên, cứng nhắc nhếch miệng: "... Vâng?"

"Ba năm"

"..."

"Này này, đừng đừng đừng." Hề Ngọc Đường cười đến mức động tới miệng vết thương: "Đừng có phạt lương nữa, phạt nữa thì cả đời tiểu tử này phải làm không công mất, tới lúc nào mới thành gia lập thất được ha ha ha ha..."

Thu Viễn khóc không ra nước mắt.

Việt Thanh Phong hít sâu, thấy người đối diện cười thành dáng vẻ như thế, sắc mặt càng kém hơn. Hề Ngọc Đường thuận thế đá Thu Viễn một cước: "Bồn tọa đã xin tha cho người rồi, còn không nhân cơ hội mà chạy đi."

... Lúc này Thu Viễn như một con thỏ bị dọa mà nhảy dựng lên, xoay người nhanh chóng phóng ra ngoài.

Một lúc lâu sau, Hề Ngọc Đường đã cười đủ, thấy dáng vẻ căng mặt tức giận của người đối diện, không nhìn được mà gõ chén: "Được rồi."

Việt Thanh Phong uất ức nhìn nàng.

Hề Ngọc Đường bung chén thuốc lên, lần này thuốc quá đắng, nhất định phải uống một hơi cạn sạch, cơn giận của Thẩm Thất không phải là chuyện đùa.

"Đến đây, uống hết chén này thì ta không giận đâu."

"..."

"Nhanh lên." Nàng giục.

Việt thiếu chủ bất đắc dĩ bung chén, cụng nhẹ vào mép chén nàng.

"Mong người bên cạnh ta có thêm nhiều cái sang năm." Hề Ngọc Đường nghiêm túc.

Việt Thanh Phong nhìn chằm chằm vào nàng lúc lâu, lúc này mới thở dài, vò mề đã sứt lại nói: "Nguyện giờ này sang năm, vẫn ở nơi này, không cần uống thuốc, một năm rồi lại một năm."

Hề Ngọc Đường lập tức vui vẻ ra mặt: "Nói hay lắm."

Nói xong, ngửa đầu uống cạn thuốc.

Hai người đồng thời đặt chén không xuống, phụng thuốc bị Thảm Thất đổi đắng đến không nói ra lời, đưa tay chộp lấy mứt hoa quả, mất cả một lúc mới làm dịu đi vị đắng cay trong miệng, nhìn thẳng vào mắt nhau, chợt phì cười.

Chưa từng ngờ, uống thuốc thôi cũng có thể khí phách đến vậy.

Lẳng lẳng quan sát Hề Ngọc Đường một thân hồng y với sắc mặt tái nhợt trước mắt, thấy nàng lén kéo toàn bộ đĩa hoa quả về phía mình, Việt Thanh Phong nhìn không được mà bật cười một tiếng, đột nhiên cảm thấy, có lẽ câu nói vừa nãy của nàng sẽ trở thành động lực và nỗi nhớ nhưng giúp mình cố chống đỡ trong một thời gian dài sắp tới.

Mong nàng đạt được ước muốn, không còn ưu phiền.

Mong ta và nàng, vui vẻ khỏe mạnh, không ngừng qua năm.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Lam Ngọc

Ngày chín tháng chín, Trùng Dương.

(Ngày 9/9 âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương)

Sau khi nghỉ ngơi được một khoảng thời gian, vết thương bên ngoài của Hề Ngọc Đường cũng lành được khá, trở về những tháng ngày tĩnh tọa luyện công khô khan. Nhưng sáng sớm hôm nay, Hề Ngọc Đường vừa thức trắng đêm luyện công xong thì Tư Ly bắt đầu lúi rúi gọi nàng rời giường, làm loạn bảo muốn leo núi (phong tục cổ, leo núi vào tiết Trùng Dương).

... Ngày ngày người ở Tuyết Sơn còn chưa leo núi đủ à.

Hề Ngọc Đường nhếch môi mở cửa phòng, vừa chuẩn bị tặng cho Tư Ly một tràng giáo dục đầy thiết tha, lại thấy một đám người đang đứng trong sân.

Trừ Tư Ly, trừ Thảm Thất trở về từ Mặc gia, Tiết Dương, Lãnh Nhất, Giang Thiên Đồng, Mặc Âm, cả Thiệu Quang đã dịch dung cũng nhìn nàng bằng cặp mắt sáng quắc.

... Lời đã đến miệng lập tức không thể nói ra được nữa.

"Các người định làm gì đây?" Hề Ngọc Đường lùi về sau nửa bước theo bản năng. "Đầu tiên ta nói trước, ta sẽ không mang các người đi leo núi, muốn đi thì tự đi."

Tư Ly theo thói quen muốn nhào tới, nửa đường đã bị Lãnh Nhất ngăn chân, suýt nữa thì bỏ nhào, sau khi lao đảo đứng vững được thì tức giận trừng mắt liếc Lãnh đường chủ, sau lại nghĩ đến thân phận của mình, lập tức hắng giọng, tỏ vẻ.

"Chuyện này, Vu đường chủ à, bốn hộ pháp muốn đi leo núi, các người đi theo bảo vệ đi."

Hề Ngọc Đường: "..."

Tiểu tử nhà người ngựa da phải không.

Thảm Thất quay đầu ho khan cổ nén cười, mấy người kia cũng ôm những vẻ mặt khác nhau, nếu không phải vì Mặc Âm còn ở đây thì sợ rằng đã phì cười rồi.

Chỉ có Giang Thiên Đồng nghiêm túc làm nũng: "Sur huynh, ra ngoài chơi đi, huynh đã ở lì trong thành Hàng Châu này bao nhiêu ngày rồi, ra ngoài một chút cũng có thể trút được vận xấu mà."

"Đúng vậy đúng vậy, Vu đường chủ, cho dù có đường thương cũng không phải là không được bước chân ra khỏi nhà, ngài xem, cả Từ đại phu cũng đồng ý rồi này." Mặc Âm nói thêm vào: "Gần đây ca ca của ta cũng buồn bức đến sắp bệnh rồi, hôm nay mới hẹn nhau, có lẽ lần này huynh ấy cũng đi nên ta và Tiểu Vi mới có ý tới mời ngài đây."

Nói xong, nàng nhìn về phía Thảm Thất: "Từ Nhiên huynh, Vu đường chủ có thể xuất môn không?"

Thảm Thất ghen cười gật đầu: "Không sao, đi ra ngoài một chút cũng tốt."

Hệt như chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, Tư Ly còn nhỏ tuổi chấp tay sau lưng nghiêm túc nói: "Vu đường chủ, chẳng lẽ còn muốn bốn hộ pháp phải chờ

ngươi à."

Hề Ngọc Đường: "..."

Nhất định Tư Ly ngươi phải chết!

Khỏe miệng co giật, Hề tiểu giáo chủ xanh mặt mở miệng: "Nếu đã vậy thì phiền các vị chờ, ta đi thay y phục."

Nói xong, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Đổi một thân y phục nhẹ nhàng, cầm bội kiếm, búi sơ mái tóc dài lên, Hề Ngọc Đường mặt không đổi sắc ra khỏi cửa phòng. Đoàn người vừa mới chậm rãi bước ra khỏi cửa lớn của Vân Mộng Viên đã thấy Việt Thanh Phong mang theo Tư Niên và Thu Viên lững thững xuất hiện trước mắt mọi người.

"Cũng muốn xuất môn sao?" Về mặt Việt thiếu chủ có mấy phần ngạc nhiên: "Vốn định mời nàng tới Mạc Sơn cùng, xem ra là không được rồi."

"Ồ, Việt thiếu chủ cũng muốn đến Mạc Sơn à?" Giang Thiên Đồng kinh ngạc: "Chúng ta cũng định đi đấy."

Vừa nói xong, về mặt của Lãnh Nhất và Tư Ly đều biến đổi, muốn ngăn lại cũng đã chậm một bước.

"Ồ?" Việt Thanh Phong thu hết về mặt của hai người vào trong mắt, nói như chẳng có chuyện gì xảy ra: "Nếu đã vậy thì không bằng đi cùng thôi, cũng náo nhiệt hơn, Vu đường chủ và Tư hộ pháp thấy thế nào?"

Hề Ngọc Đường ngăn người, vừa định đồng ý đã nghe Tư Ly mở miệng: "Việt thiếu chủ một ngày kiếm tỷ bạc, không biết đột nhiên muốn đến Mạc Sơn là vì chuyện gì?"

Việt Thanh Phong thần nhiên đáp: "Việt mỗ hẹn gặp một người bạn cũ, thuận đường ra ngoài một chút."

Lý do dằng hoàng như thế khiến Tư Ly phải nén đóng lời ngập bụng của mình về.

"Vây cứ đi chung thôi." Hề Ngọc Đường vung tay lên, đồng ý.

Ra khỏi biệt viện Yên Vũ Thai, mấy chiếc xe ngựa đã chờ ở đó. Hề Ngọc Đường nhìn Việt Thanh Phong lên xe ngựa, lại vén một cỗ xe ngựa khác được Tiết Dương chuẩn bị trước, nhìn về phía Tư Ly: "Mời Tư hộ pháp."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Ly khê biến, cả người run lên.

Chậm rãi lướt qua ánh mắt của Hề Ngọc Đường rồi nhảy lên xe ngựa, vừa muốn mở miệng bảo nàng lên theo thì đã nghe giáo chủ nhà hấn thần nhiên nói: "Thân phận của Tư hộ pháp cao quý, Tiết Dương và Thiệu... Thược Dược theo cạnh bảo vệ, bọn ta ngồi xe ngựa phía sau."

Tư Ly: "..."

Thiệu Quang bị sửa tên phì cười một tiếng, giong gĩa đáp ứng cùng Tiết Dương.

Cứ như vậy mặc cho mình Tư Ly cô đơn lẻ bóng ngồi trên xe ngựa phía trước, Mặc Âm và Giang Thiên Đồng lên xe ngựa của Mặc gia, Hề Ngọc Đường và Thẩm Thất cùng ngồi lên chiếc cuối cùng do Lãnh Nhất đánh xe, bốn chiếc xe ngựa nối đuôi nhau ra khỏi thành nam.

Việt Thanh Phong đi đầu, Hề Ngọc Đường đi sau, hai muội tử và tiểu hải tử được bảo vệ ở giữa, đội hình này không hề có sơ hở, nhưng Thẩm Thất ngồi trên xe vẫn cười đến không ngừng được, ngay cả về mặt của Lãnh Nhất ngồi bên ngoài cũng dịu đi không ít, Hề Ngọc Đường nhìn thấy cũng hết cách, chỉ đành nhắm mắt dưỡng thần, không để ý tới bọn họ.

Mạc Sơn nằm ở hướng tây bắc cách thành Hàng Châu mười mấy dặm, không quá cao so với mặt nước biển, cũng chênh lệch khá xa với Tuyết Sơn, nhưng cũng may quang cảnh khá thanh tịnh và đẹp đẽ, rừng rậm xung quanh trùng điệp, xanh ngát một vùng, suối nước thác nước, biển trúc trập trùng, từ trước đến nay luôn là nơi đẹp thanh được yêu thích của văn nhân mặc khách và nhóm hiệp sĩ thích du ngoạn.

Lúc đám người Hề Ngọc Đường tới Mạc Sơn thì đã sắp giữa trưa, sau khi gặp Mặc Cẩm dưới chân núi thì mọi người đều đồng ý xuống xe đi bộ. Mặc Cẩm trọng thương chỉ vừa khỏi chút ít nên phải tìm kịu phu, còn hai tên bệnh như Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong lại bất ngờ lựa chọn đi bộ lên núi.

Việt Thanh Phong có hẹn với bạn tốt, đi trước một bước, những người khác quyết định đến chùa Thanh Tịnh giữa sườn núi để ăn chút cơm chay.

Tư Ly vừa xuống xe đã phóng tới bên người Hề Ngọc Đường, thay đổi tính tình hoạt bát, ngoan ngoãn đi theo bên người nàng, mãi vẫn không thấy nàng nói chuyện mới không nhận được mà lặng lẽ kéo ống tay áo của nàng.

Hề Ngọc Đường ngó lơ hấn, dặn Tiết Dương và Thiệu Quang tới chùa Thanh Tịnh trước để báo chuyện ăn cơm trưa, mình lại đi cùng Thẩm Thất, Mặc Cẩm lên sau, Lãnh Nhất không chịu rồi chủ tử nhà mình nửa bước, nhận tiện cũng bỏ mặc Tư Ly.

Giang Thiên Đồng và Mặc Âm vừa xuống xe đã vui đến nhảy cẫng lên, nói muốn đi xem thác nước, đã sớm chạy mất dạng, chỉ còn Mặc Cẩm cảm thấy khá hứng thú với Tư Ly, mở miệng hỏi: "Vu đường chủ, không biết vị tiểu huynh đệ này là..."

"Hữu hộ pháp của phái ta, Tư Ly đại nhân." Hề Ngọc Đường giới thiệu: "Tư hộ pháp, vị này là thiếu chủ Mặc Cẩm của Thu Vũ Sơn Trang, lúc trước Thu Vũ Sơn Trang và Giang Nam đường đều bị tấn công, Mặc thiếu chủ bị thương."

Tư Ly bị một tiếng đại nhân của nàng làm cho rợn tóc gáy, nhưng ngại chỗ Mặc Cẩm, không dám bùng nổ, chẳng thể làm gì khác hơn là gật đầu: "Mặc thiếu chủ, trăm nghe không bằng một thấy."

"Thẹn không dám nhận, còn Tư hộ pháp, Mặc Cẩm ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Mặt Mặc Cẩm khó nén vẻ kinh ngạc.

Giáo chủ Hề Ngọc Đường của Huyền Thiên giáo có hai đại hộ pháp. Tả hộ pháp Trâu Thanh, một thanh Cừu Hoàn Đại Dao gặp thần giết thần gấp quý, danh tiếng hiển hách trên giang hồ, nhiều năm trước chỉ dùng một đao đã có thể dễ dàng tru diệt tam điện chủ của Huyết Sát Điện, có thể nói là sát thần đệ nhất của Huyền Thiên. Mà hữu hộ pháp Tư Ly thì thần thần bí bí, theo lời đồn của giang hồ, tuổi không lớn nhưng suy nghĩ khá ác độc, là một tay tra thăm khá có tiếng, dùng độc xuất thần nhập hóa, không thường hành tẩu trên giang hồ, phần lớn thời gian đều ở cạnh giáo chủ hoặc ở lại Tuyết Sơn, ngày thường khó gặp người thật.

Không ngờ tiểu hài tử thoát nhìn chỉ mới mười một mười hai tuổi này lại là Tư hộ pháp, Mặc Cẩm nhìn lại Tư Ly, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng trở nên nghiêm túc hơn: "Không biết lần này Tư hộ pháp đến..."

Chưa đợi Tư Ly mở miệng, Hề Ngọc Đường đã thần nhiên nói: "Vu mô gây ra chuyện lớn như thế ở Giang Nam, đắc tội với Thánh Vũ Các không nói, còn khiến cho Giang Nam đường chịu tổn thất lớn, Tư hộ pháp phụng lệnh giáo chủ đến để tương trợ, thuận tiện cho Vu mô một cơ hội lấy công chuộc tội."

Mặc Cẩm chột hiệu: "... Thì ra là vậy. Ai, Tư hộ pháp có điều không biết thôi, lần này Giang Nam Bang chịu tổn thất nặng, thật sự không thể trách mỗi Vu đường chủ, mong Tư hộ pháp hạ thủ lưu tình, coi như là Mặc mô đang cầu xin thay cho huynh đệ mình vậy."

Tư Ly vói về mặt cứng ngắc: "..."

Mặc Cẩm này đang giúp nàng sao? Hề Ngọc Đường vô cùng kinh ngạc nhìn Mặc Cẩm thêm vài lần, người sau cười với nàng đầy thiện ý, cũng không giải thích, dù sao khi nói xong lời kia thì thái độ của hắn đã rõ.

Nghĩ đến việc Thẩm Thất đã từng ở Thu Vũ Sơn Trang mấy ngày, không hiểu gì nhìn sang, người sau lại ra hiệu, Hề Ngọc Đường lập tức hiểu được, thì ra là vì Giang Thiên Đồng nên mới muốn lấy lòng người sư huynh là nàng đây chứ gì?

Suy nghĩ của tên Mặc Cẩm này...

Bị giáo chủ nhà mình gác lên lửa nung một lúc lâu, Tư Ly vô cùng buồn bực, qua quýt trả lời Mặc Cẩm một tiếng rồi vội vàng thi triển khinh công chạy lên chùa Thanh Tĩnh. Nhìn bóng lưng chạy trời chết kia, Hề Ngọc Đường nhếch môi, cuối cùng chút ảm ức trong lòng cũng biến mất.

Vốn nàng không hề muốn đi leo núi, chỉ muốn giành giật từng giây từng phút để khôi phục công lực và lĩnh hội kiếm pháp Trường Ân, nhưng giờ đã ra ngoài, thư giãn một chút cũng tốt, một nơi đẹp như vậy, bên kia còn có cả đám bạn, không làm hỏng cảnh đẹp mới là một loại rèn luyện với tâm cảnh.

Nghĩ như vậy, cuối cùng trên mặt Hề Ngọc Đường cũng có chút vui vẻ.

Sau khi ăn cơm chay ở chùa Thanh Tĩnh xong, Giang Thiên Đồng và Mặc Âm làm ẩm lên đòi đi tìm vài động vật nhỏ, Hề Ngọc Đường không yên lòng về hai người nên để Tiết Dương và Thiệu Quang đi theo. Mặc Cẩm còn thương thế trên người nên vẫn cần phải nghỉ ngơi, Thẩm Thất không có võ công leo núi lại là một chuyện rất phí thể lực, hai người vừa thương lượng xong thì quyết định ở lại chùa Thanh Tĩnh nghe thiên ngâm cảnh.

Hề Ngọc Đường nghỉ một chút rồi quyết định đi lên núi. Nếu đã tới rồi mà không đi thì cũng có chút đáng tiếc. Nàng vừa đi, Tư Ly và Lãnh Nhất đã theo tới.

"Giáo chủ..." Tư Ly tui thân kéo kéo ống tay áo của nàng.

Hề Ngọc Đường vỗ vào ót hần, không nói chuyện, chậm rãi lên núi. Tư Ly ngăn người, nở một nụ cười sán lạn rồi vui vẻ bước theo, kéo tay của nàng đi cùng. Lãnh Nhất bấu môi, nhìn mong muốn muốn kéo Tư Ly ra, mặt không đổi đi phía sau.

Ba người một đường đi tới đỉnh núi, gió núi lớn dần, thổi tung áo bào của ba người, mang lại chút cảm giác mát mẻ, đôi mắt trông về phía xa, chợt cảm thấy lòng vô cùng thoải mái. Từ sau khi Tư Ly vào Huyền Thiên thì rất ít khi xuống núi, lúc này cũng hưng phấn không thôi, hét lớn hai tiếng về phía dãy núi, cười đến rạn rờ.

Tiếng hét chẳng trắng trợn này đã làm kinh động đến người trên một chòi nghỉ mát cách đó không xa.

Việt Thanh Phong thần nhiên đặt một quân cờ xuống, nghiêng đầu nhìn ba người Hề Ngọc Đường một chút, khẽ môi khẽ nhếch lên, không nói gì.

Đối diện hắn là một nam tử trẻ mặc trường sam rộng màu xanh da trời, một đầu tóc bạc đến eo, chỉ tùy ý dùng một sợi dây đỏ buộc lỏng, dung mạo trầm tĩnh, trong đôi mắt thâm thúy như giếng cổ không một gợn sóng. Tướng mạo hắn đoan chính, không tính là anh tuấn nhưng lại có khí chất khác, ngón tay thon dài đang kẹp một quân cờ bằng ngọc, lại không nhìn vào bàn cờ, chỉ dõi theo ánh mắt của Việt Thanh Phong.

"Đây là đường chủ Giang Nam đường danh chấn Giang Nam mà gần đây đệ nhắc tới?" Nam tử tóc bạc thờ ơ mở miệng, giọng nói như chìm trong rừng

trăm nghìn dặm, như châu đàn ngọc vỡ, trăm tháp, lại vô cùng dễ nghe.

"Là nàng." Việt Thanh Phong khẽ cười vô cùng dịu dàng: "Thì ra huynh cũng biết?"

"Ai mà không biết chứ." Nam tử rũ mắt, chậm chạp mà kiên định đặt quân cờ đen trong tay lên bàn cờ: "Vị Vu Đường chủ này nổi danh bên ngoài, vừa bước vào Giang Nam đã như sấm bên tai."

"Không phải là chuyện tốt." Việt Thanh Phong cảm thờ: "Lại đáng để quen biết."

Mỗi nam tử tóc bạc kia khẽ nhếch, hết như bị châm chọc, có chút tức giận: "Ngay cả giáo chủ Huyền Thiên giáo cũng đã xóa mọi thù hận với ngươi, trong mắt ngươi thì có ai không đáng giá kết giao nhỉ?"

Việt Thanh Phong đặt một quân cờ, trăm mặc không nói gì.

Lúc này, Hề Ngọc Đường cũng phát hiện trong chòi có người, thấp giọng bảo Tư Ly đứng chờ, một mình lững thững bước tới. Nàng đã phát hiện Việt Thanh Phong từ sớm, nhưng lực chú ý lại tập trung trên người nam tử tóc bạc kia nhiều hơn, lúc này vừa đi tới gần mới phát hiện dù tướng mạo đối phương không nổi bật nhưng khí chất quanh thân lại vô cùng đặc biệt, cho dù phải ngồi cạnh người xuất sắc như Việt Thanh Phong cũng không thể che được hết ánh sáng, thật sự là độc lập một phương.

Lại nhìn kĩ, nam tử kia lại ngồi trên ghế có bánh xe bằng gỗ, trường sam đã che dấu đôi chân của hắn, nhưng cũng không khó tưởng tượng, hẳn là người què.

Người như vậy...

Còn chưa tới nơi, Hề Ngọc Đường đã sinh lòng tiếc nuối.

"Việt thiếu chủ." Nàng mở miệng.

Việt Thanh Phong thả quân cờ trong tay xuống, cười nhìn nàng: "Đi bộ lên núi à? Vu đường chủ thật hăng hái."

"Có thương tích trong người, không dám làm bừa." Hề Ngọc Đường thần nhiên nói: "Vị này chính là người bạn tốt mà Việt thiếu chủ đã nói sao?"

Việt Thanh Phong gật đầu, ý bảo nàng ngồi xuống, lúc này mới giới thiệu: "Lam Ngọc, là bạn tốt thuở nhỏ của ta, đã nhiều năm không gặp."

Nghe được cái tên này, lòng Hề Ngọc Đường chợt lướt qua chút cảm giác kì lạ, ánh mắt nhìn về phía Lam Ngọc có ý tìm tòi nghiên cứu: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tại hạ là Vu Dương."

"Lần đầu gặp nhau thì lấy đầu ra ngưỡng mộ đã lâu." Khóe môi Lam Ngọc nhếch lên tạo thành một nụ cười yếu ớt, nhưng ý cười lại không chạm được đến đáy mắt: "Vu đường chủ, đó không phải là cách để kết giao đâu."

Lời này chẳng có chút khách sáo nào.

Hề Ngọc Đường không ngại mà cười cười: "Lam huynh không hỏi vì sao ta lại ngưỡng mộ đã lâu à?"

Lam Ngọc nâng mắt nhìn sang.

"Dĩ nhiên là vì Việt thiếu chủ đã từng nhắc tới Lam huynh."

Việt Thanh Phong có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua Hề Ngọc Đường, người sau còn chẳng thêm liếc hắn, chỉ nhìn chăm chăm vào nam tử tóc bạc trước mắt: "Không biết danh xưng của Lam huynh là gì?"

Lam Ngọc có chút nghi ngờ nhìn lướt qua Việt Thanh Phong vẫn còn đang ngó người bên cạnh, bên mép có chút ý cười giễu cợt: "Chỉ là hạng người vô danh, không dám tự xưng."

"Ồ..." Hề Ngọc Đường kéo dài giọng, cũng không vặn nữa, nhưng trong lời nói lại có phần châm chọc: "Tuy là lần đầu gặp nhau, nhưng Vu mỗ lại cảm thấy vừa gặp như đã quen từ lâu, trong lòng có nghi, không biết Lam huynh có đồng ý nể mặt tiêu đệ này không."

Lam Ngọc nghiêng mắt nhìn sang: "Mời nói."

"Hình như Lam huynh không thể đi được?" Hề Ngọc Đường chuyên chú nhìn người trước mắt.

Tiếng vừa dứt, mặt Lam Ngọc không có vẻ gì, như đã sớm hình thành thói quen khi mỗi người đều nghi ngờ khi thấy dáng vẻ này của hắn, chỉ có mỗi bàn tay đặt bên người chợt siết chặt, đốt ngón tay bị che dưới tà áo rộng trắng bệch, như còn đang run khẽ.

"Vu đường chủ!" Việt Thanh Phong cau mày, sự nghi ngờ trong lòng càng sâu.

Hề Ngọc Đường không phải là hạng người thích mạo hiểm, lấy khả năng đối nhân xử thế của nàng, không nên phạm một lỗi như vậy mới đúng.

Hề Ngọc Đường nhìn lướt qua Việt thiếu chủ như đang nổi giận, bật cười lớn: "Là ta không đứng rồi, thân thiết với kẻ quen sơ, Vu mỗ bù tội cho Lam huynh thì chẳng phải là được rồi sao. Gặp được tức là duyên, Lam huynh yên tâm, không nói nữa, Vu mỗ không phải là dạng người thích soi mói."

"Đa tạ Vu đường chủ đã thông cảm." Lam Ngọc ung dung đáp lại.

... Nhưng cũng chẳng hề có ý muốn nói tiếp.

Việt Thanh Phong cảm thấy kì lạ, quét quanh hai người hai vòng, đúng lúc này thì lên tiếng giải tỏa bầu không khí: "Lam Ngọc không giỏi ăn nói, mong Vu đường chủ không để bụng."

"Sao lại thế." Hề Ngọc Đường chợt hứng trí nói: "Chẳng qua không biết vì sao Lam huynh không nghỉ lại Giang Nam này vài ngày? Vu mỗ cũng có thể tới cửa đề đền tội."

Chưa từng thấy người nào thuận nước đẩy thuyền như thế, Lam Ngọc nâng mắt đối diện với Hề Ngọc Đường, bình tĩnh đáp: "Đề Vu đường chủ thất vọng rồi, ngày mai Lam mỗ sẽ đi ngay."

Hề Ngọc Đường nhướn mày: "Ngày mai sao? Đáng tiếc quá. Nếu đã vậy thì Vu mỗ không quấy rầy nhả hứng của hai người nữa, Việt thiếu chủ, chúng ta gặp lại ở Hàng Châu."

Nói xong, nàng liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Việt Thanh Phong sững người, nhìn về phía Lam Ngọc, người sau chỉ cười lạnh một tiếng, rũ mắt không nói.

Hề Ngọc Đường chưa ra khỏi chòi nghỉ mát được hai bước, chợt dừng lại, quay đầu: "Lam Ngọc."

Lam Ngọc nâng mắt nhìn sang.

"Huynh có quen giáo chủ nhà ta không?" Nàng hỏi.

Lam Ngọc không do dự lắc đầu: "Chưa từng."

Hề Ngọc Đường nheo mắt, nghiêm túc quan sát hắn, không hề phát hiện bất cứ đầu mối nói dối nào, không khỏi cau mày.

Cáo từ xong, nàng nhiu mày đi một đường về phía Tư Ly và Lãnh Nhất, tiếp đó cũng không hề quay đầu mà xuống núi.

Trên đường, hai người thấy vẻ mặt của nàng không ổn, vừa muốn mở miệng hỏi đã nghe một giọng nói lạnh lẽo vang lên, dặn dò: "Lãnh Nhất, giám sát Lam Ngọc đó cho ta, chặt vào."

"Vâng." Lãnh Nhất vừa nói xong, người đã biến mất tại chỗ.

"Tư Ly." Nàng tiếp tục nói: "Trong vòng một ngày ta muốn biết được tất cả mọi thông tin về Lam Ngọc, muốn tất cả, không tra được thì phát động toàn lực của giáo."

"Vâng, giáo chủ!" Tư Ly có thể cảm nhận được rằng nàng đang nghiêm túc, lập tức đồng ý, xoay người làm việc.

Bên cạnh không còn ai, Hề Ngọc Đường mang vẻ mặt âm trầm đứng nguyên tại chỗ, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi.

Vừa chuẩn bị xuống núi đã cảm nhận được có một hơi thở quen thuộc tới gần. Nàng dừng bước, xoay người nhìn về phía trước, thân hình phiêu dật của Việt Thanh Phong rơi vào mắt nàng.

"May là đuổi kịp." Hắn ho khan hai tiếng, ổn định hơi thở.

Hề Ngọc Đường cau mày: "Có chuyện gì sao?"

"Có." Việt Thanh Phong kéo cổ tay nàng: "Nói xong thì chúng ta đi leo núi, ta còn chưa được đi chơi chung với nàng, không cho nàng đi trước, chúng ta lên núi ngắm cảnh đi."

"..."

Hất tay hắn ra, Hề Ngọc Đường dờ khóc dờ cười: "Người làm gì đấy, đừng có trẻ con vậy."

Về mặt của Việt Thanh Phong lại khá thành thật: "Ta sợ nàng giận. Hôm nay chúng ta không về Hàng Châu mà ở lại chùa Thanh Tĩnh cả chiều được không? Tối lại ta bắt Lam Ngọc chuộc lỗi với nàng."

Hề Ngọc Đường lập tức cảm thấy vô cùng quái dị: "Vì sao? Rõ ràng ta mới là người nói năng lỗ mãng trước."

Việt Thanh Phong bĩu môi: "Ai bảo huynh ấy khiến tâm trạng của nàng xấu đi."

Chương 47: Đôi Âm Dưới Trúc

Ngày đêm đó, bọn họ ở lại chùa Thanh Tĩnh.

Làm một ngôi chùa cổ có gần nghìn năm lịch sử, diện tích của chùa Thanh Tĩnh cực lớn, ẩn sâu trong ngọn núi xanh um tươi tốt, thật sự rất có ý xa lánh hồng trần. Trước là miếu thờ sau là phòng thiền, sau phòng thiền lại là một rừng trúc lớn và hồ nước chiếm cả một vùng, trên hồ còn có vài đóa sen trắng, đúng là trầm lắng hiếm có, tĩnh lặng không màng đến danh lợi.

Thân ở đây, lòng cũng yên ắng hẳn.

Vốn là ngày leo núi đẹp thanh tốt, phòng khách đã sớm đầy, lúc này Việt công tử đã phát huy được tác dụng tốt nhất của mình, kiếm được đủ ba tòa viện cho đám người bọn họ, Huyền Thiên giáo một viện, Việt gia một viện, huynh muội của Thu Vũ Sơn Trang một viện.

Ăn cơm tối xong, Giang Thiên Đồng liền nói muốn ra hồ nước phía sau núi để chơi, Mặc Âm cũng nài nỉ gia huynh, còn lấy ra vài hũ Hân Đàm Hương thượng hạng, chỉ vừa hé miệng hũ, mùi rượu tỏa ra đã khiến lòng người nhón nháo, lập tức sáng mắt.

Hề Ngọc Đường cũng muốn ném thử chút Hân Đàm Hương này, nghĩ tới tên Việt nào đó vừa ra ngoài chuẩn bị chút đồ liên bảo Thiệu Quang đi mời hân và Lam Ngọc, nhấn mạnh ý muốn nàng truyền đạt suy nghĩ 'rượu ngon xứng với chén tốt'.

Mọi người dời bước tới chòi nghỉ mát bên hồ, trừ Tư Ly có việc ra thì không thiếu một ai.

Rượu ngon, cảnh đẹp, thân bằng, đầy đủ.

Chờ đến lúc Việt thiếu chủ và Lam Ngọc xuất hiện bên hồ nước sau núi thì nơi chòi nghỉ mát đã vô cùng náo nhiệt.

Trừ Hề Ngọc Đường thì đây là lần đầu tiên tất cả mọi người nhìn thấy Lam Ngọc. Hân ngồi trên xe lăn, được Thu Viễn đẩy vào chòi, bên khoe môi là nụ cười như có như không, trong đôi mắt đen nhánh không nhuộm ý cười, khí chất quanh thân mơ hồ, hết như một cây bèo không rễ.

Hoàn toàn khác với khí chất lạnh băng của người từ nghìn dặm của Vệ Hân, dù tính tình hân có vẻ lạnh nhạt nhưng cũng không phải là người khó đến gần, tuy mọi người có phần kinh ngạc vì chuyện hân không thể đi lại cùng với mái tóc bạc kia, nhưng ai nấy vẫn lần lượt hành lễ, thái độ của Lam Ngọc với Hề Ngọc Đường đã tốt hơn lúc trên đỉnh núi vào ban ngày khá nhiều, lạnh nhạt đáp lễ.

Mọi người nâng cốc hai vòng, cuối cùng Tư Ly cũng khoan thai tới trễ.

Hân nháy mắt với Hề Ngọc Đường, người sau tiến tới, Tư Ly lặng lẽ truyền âm, nói sơ về chuyện tra được. Hân không tra được bao nhiêu tin hữu dụng, tên Lam Ngọc này thật sự không có danh gì trên giang hồ, Tư Ly tra xét dựa trên quan hệ của hân và Việt Thanh Phong, lại phát hiện dù hai người đã quen biết nhiều năm nhưng rất ít khi gặp mặt, lần trước gặp là khoảng bảy tám năm trước, tại thành Hàng Châu, khi đó chân Lam Ngọc vẫn còn tốt, thân cũng mang võ công.

Mà dường như chân hân chỉ mới có vấn đề vào những năm gần đây, là ai gây ra, vì sao lại bị thương thì không có chút đầu mối nào.

Chỉ nửa ngày ngắn ngủi, không tra được cũng rất bình thường.

Hề Ngọc Đường an ủi Tư Ly có phần cáu kỉnh, thấy hân phải miễn cưỡng sử dụng truyền âm nhập mật đến mức tái mặt thì độ giúp hân một chút chân khí để điều hòa.

Nàng đã sớm đoán được kết quả này, cũng không vội.

Tư Ly thu lại sự bức dọc của mình, tính tình bắt đầu bộc phát, la hét bảo đói bụng chưa được ăn, muốn ăn cá.

Giờ hân là người đứng ngoài sáng có địa vị cao nhất ở Huyền Thiên, vì vậy Tiết Dương phải nghe lời đi bắt cá. Lãnh Nhất quan tâm hỏi Hề Ngọc Đường có muốn hân đi săn mấy con thú hoang không, nàng lại ngại nơi này là thánh địa nhà Phật, không dám quá trắng trợn, chỉ xua tay.

Trừ Lam Ngọc thì tất cả đều là người quen, có Tư Ly, Giang Thiên Đồng và Mặc Âm ở đây, có muốn buồn cũng khó. Dù đã sớm nghe được không ít chuyện của huynh muội Mặc gia từ chỗ Giang Thiên Đồng, nhưng mọi người vẫn có chút giật mình trước sự lạnh lẽo và giả hoạt của Mặc Âm.

Vốn tưởng rằng nàng còn là một đại gia khuê tú vân vân, ai ngờ cũng là một nha đầu tinh quái.

Dường như Mặc Âm đã trộm hơn phân nửa số Hân Đàm Hương trân quý của phụ thân mình ra ngoài, những người đang ngồi trừ Tiết Dương, Thiệu Quang, Lãnh Nhất ra thì ai nấy đều thủ một vò, lại kết hợp với món cá nướng do Tiết Dương và Thiệu Quang hợp tác, trong lúc nhất thời, mùi rượu ngập

trần quanh vùng chòi nghỉ mát, hơi khói lửa rất nồng.

Sau khi chia cá xong, Mặc Âm đề nghị chơi phạt rượu. Tuy nói đều là người tập võ, nhưng dù là Thu Vũ Sơn Trang hay là Ly Tuyết Cung thì đều giáo dục đệ tử mình về mọi mặt, nên khi lời Mặc Âm vừa dứt đã khiến cả đám Huyền Thiên biến sắc.

Một đám chỉ biết quần áo như mộng du.

... Ngay cả Thẩm Thất cũng cảm thấy, nếu có Tần Hiền đường chủ ở đây thì tốt quá.

Hề Ngọc Đường chẳng thèm suy nghĩ đã dứt khoát bỏ lại một đám thuộc hạ đối phó với Giang Thiên Đồng và Mặc Âm Mặc Cẩm, mình lại ngồi cùng với Việt Thanh Phong và Lam Ngọc. Mọi người thấy bọn họ như có lời muốn nói nên ríu rít dời đến bên hồ nước, lấy trời làm ô đất làm chiếu, thoải mái rời khỏi chòi nghỉ mát.

Ban ngày thì đúng là Hề Ngọc Đường nói năng thiếu suy nghĩ đắc tội với Lam Ngọc, dù cũng khiến cho tâm tình mình xấu đi, nhưng Lam Ngọc đã không trách móc, chỉ trách nằng nghĩ nhiều, lúc này bị cảnh đẹp ở chùa Thanh Tịnh ảnh hưởng đã sớm chẳng còn cái kính nữa, rượu ngon trước mặt, nằng thuận thế lấy rượu bồi tội.

Lam Ngọc còn chưa kịp phản ứng đã thấy nằng hóp một ngụm rượu trong chén.

"... Vu đường chủ thật phóng khoáng." Lam Ngọc chỉ đành phải cố kìm chế chút về bất đắc dĩ trên mặt mình, mở miệng.

Việt Thanh Phong ở cạnh thấy nằng uống rượu như uống nước thì không nhịn được mà cau mày, nói: "Cẩn thận không uống nhiều thì lại nhức đầu."

Tiếng vừa dứt, động tác rót rượu của Hề Ngọc Đường khẽ khựng lại, Lam Ngọc có chút kinh ngạc mà nhìn thoáng qua người bạn tốt của mình. Việt Thanh Phong hơi ngẩn ra, trên mặt cũng có chút vẻ xấu hổ, ho khan vài tiếng rồi giải thích: "Tuy Hàn Đàm Hương có tốt nhưng lại ngấm lâu, Vu đường chủ vẫn nên uống chậm thôi."

Nhìn Việt Thanh Phong một cái thật sâu, lại thấy Hề Ngọc Đường thật sự nghe lời mà uống chậm lại, ánh mắt của Lam Ngọc xoay một vòng quanh hai người, sau đó yên lặng thu mắt.

Nhớ lại lúc trước khi ở trên đỉnh núi, vị Vu đường chủ này vừa tới đã hỏi về chân của mình, vừa vô lễ vừa cộc cằn, giờ phút này lại hối lỗi tới chân thành như vậy, đúng là khiến người ta phải đau đầu. Hẳn rất ít khi phải đối mặt với loại người hi vọng ai đó đều biểu hiện hết lên mặt như vậy, lần đầu tiên gặp nhau đã để lại ấn tượng xấu, lòng có chút chần chừ, cũng không biết có nên nâng cốc buông lời góp vui hay không.

Đôi mắt như giếng nước sâu của Vu Dương như đang cất giấu quá nhiều thứ, nhưng tính cách lại quá nóng nảy, cử chỉ tự nhiên hào phóng, vô cùng mâu thuẫn.

Chậm rãi rót đầy rượu vào chén ngọc của mình, hần nâng chén nhìn về phía Hề Ngọc Đường, giọng nói vẫn trầm thấp dễ nghe như cũ, có thêm chút độ ấm hơn so với sự lạnh nhạt lúc trước: "Lúc trước Lam mô cũng đã có phần đắc tội với Vu đường chủ, xin nhân dịp này mà bồi tội."

Hề Ngọc Đường ngẩn ra, nhìn về phía Việt Thanh Phong theo bản năng, người sau lại mang vẻ mặt 'thật ra ta chẳng làm gì cả', nằng thấy mà dở khóc dở cười.

Xin lỗi thì xin lỗi, làm bạn của người đúng là vất vả.

Trùng mắt liếc hần, nằng cười rộ lên: "Nói hay lắm. Bạn của Túc Hề cũng là bạn của ta, Lam huynh khách sáo rồi."

Động tác uống rượu của Lam Ngọc có chút ngập ngừng, nhưng uống cạn rượu trong chén rồi mới nói: "Túc Hề?"

Hề Ngọc Đường liếc khẽ sang Việt Thanh Phong mặt không cảm xúc, cười nói: "Tên tự của Việt thiếu chủ, Lam huynh không biết sao?"

Lam Ngọc hơi giật mình, đưa mắt nhìn Việt Thanh Phong vẫn còn khá ung dung thản nhiên, mãi một lúc sau mới lạnh nhạt nói: "Có lẽ là ta quên."

Không ngờ sẽ có được một đáp án như vậy, ánh mắt của Hề Ngọc Đường càng trở nên sâu thẳm hơn, ý cười bên khóe môi lại tăng thêm "Phải trách ta đã mạo phạm, Việt thiếu chủ không hay dùng tên tự, Vu mô cũng phải đánh cược thể diện và mề neho bắt bẻ cả một lúc lâu mới biết được đấy."

Việt Thanh Phong: "..."

Lam Ngọc lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Hề Ngọc Đường có chút ý giễu cợt: "Vu đường chủ không cần phải cực khổ dò xét Lam mô như thế, trí nhớ của Lam mô không tốt, có rất nhiều chuyện không thể nhớ rõ nữa."

Lam Ngọc có thể nhìn ra chỗ bất thường, đương nhiên Việt Thanh Phong cũng như thế. Nếu còn không thể biết được Hề Ngọc Đường đang thử dò xét thì hần cũng uống công làm thiếu chủ Việt gia rồi.

Im lặng rũ mắt rót rượu, lòng Việt Thanh Phong như có nghìn con sóng vỗ, hiếm có khi nào mới thấy hần không tham dự vào chuyện trước mắt.

Bị người nhìn thấu ý đồ, Hề Ngọc Đường cũng không ngại, cười cười, nghiêng người dựa vào trên cột đá của chòi nghỉ mát, một chân gác sang bên cạnh, phong lưu tùy ý lạnh lùng nhìn lướt qua Lam Ngọc, ánh mắt quét quanh khuôn mặt xấu xí kia của hần một vòng rồi lại rơi vào trên mái tóc bạc trắng

phía sau.

Khóe môi chứa ý cười, hời hợt nói: "Lam huynh cần gì phải thế, Vu mỗ chỉ thật lòng muốn kết giao mà thôi, có điều cũng có chút tò mò với Lam huynh. Việt thiếu chủ kết bạn khắp thiên hạ, nhưng được gọi là bạn tốt thì lại không nhiều, chuyện Vu mỗ tò mò là không thể tránh khỏi, chỉ nghĩ Lam huynh hẳn cũng không phải là dạng người bình thường, nếu đã vậy thì tìm tòi nghiên cứu một chút cũng có là gì?"

Lam Ngọc mặt không đổi sắc chống lại tầm mắt của nàng, dừng một chút, rừ mắt: "Lam mỗ chỉ là một kẻ tàn phế, có gì đáng giá với sự tìm tòi nghiên cứu của Vu đường chủ?"

Nàng híp mắt, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Lam Ngọc, giọng nói càng nhẹ nhàng hơn: "Lam huynh cứ tự coi nhẹ mình như thế để làm gì? Vu mỗ muốn kết giao với Lam huynh nên mới có bước đi này, có lẽ là vì Lam huynh không muốn kết giao với Vu mỗ nên mới có lòng phòng bị như thế. Đã không muốn thì việc gì phải giả vờ? Lòng của ta nhật nguyệt chứng giám, cuối cùng là ai quá đáng hơn?"

Một lời, từng chữ như kim châm, Lam Ngọc nghe được thì vẻ mặt cũng có mấy phần khó chịu, đôi mắt đen nhánh như giếng sâu khóa chặt nam tử hồng y trước mắt, muốn nổi giận, lời vừa đến khóe môi, vừa chạm phải vẻ mặt ngập tràn vẻ bồn chột kia thì không thể nhả ra được chút lời phản bác nào, đột nhiên lòng lại có chút tức giận.

"Vu đường chủ, cuối cùng là ngài muốn làm gì?" Ý giễu cợt bên môi Lam Ngọc càng sâu: "Lần đầu tiên ngài gặp ta, lại dùng cách này để đối đáp, có phải quá vô lễ rồi không? Hay phải nói người Huyền Thiên các người đều như thế cả?"

Cuối cùng vẫn là đối chọi gay gắt.

Con ngươi trong mắt Hề Ngọc Đường rụt lại, ngón châm trong tay áo đã đến đầu ngón tay, miệng lại phát ra một tiếng cười khê: "Lam huynh, nói chuyện cũng cần phải suy nghĩ, chuyện của ta và huynh cần gì phải lấy sang người khác? Huynh nhắc lại một câu Huyền Thiên thử ta xem?"

Lam Ngọc tự biết lỡ lời, mặt không biểu cảm, không nói gì nữa.

Xoảng một tiếng, một âm thanh chói tai đột ngột vang lên trong bầu không gian giữa ba người, Việt Thanh Phong chậm rãi liếc nhìn chén ngọc đã rơi khỏi tay mình, đồng thời nâng mắt chống lại tầm mắt của hai kẻ kia, mặt vô tội: "Đừng để ý tới ta, hai người tiếp tục đi."

Hề Ngọc Đường trừng hấn một cách đầy dữ tợn, ngón tay ẩn dưới ống tay áo vừa chuyển, ngón châm đã biến mất không còn gì.

Lam Ngọc như vừa bước ra khỏi cơn tức giận, chỉ lẳng lặng quan sát gương mặt tuấn tú trước mắt của Hề Ngọc Đường, có chút ảo não, cũng có chút khó chịu, ống tay áo vừa vung lên, cả người và xe lẫn đã bay ra khỏi chòi nghỉ mát.

Lại rót cho mình thêm một chén Hân Đàm Hương, Hề Ngọc Đường trở nên lười nhác hần, thân nhiên nhìn Việt Thanh Phong một thân bạch y đối diện: "Bạn tốt của ngươi bị ta chọc tức bỏ đi rồi, ngươi không đi xem sao à?"

Nam tử bạch y ung dung đôi ly rượu khác, tự rót cho mình một chén, ho nhẹ hai tiếng, thân nhiên nói: "Ta và Lam Ngọc đã lâu không gặp, lần này gặp lại mới biết huynh ấy bị thương ở chân và mất trí. Huynh ấy khá nhạy cảm, nàng dò xét người ta như thế, khiến huynh ấy giận là chuyện thường."

Hề Ngọc Đường híp mắt, mím môi không nói gì.

Việt Thanh Phong nâng mắt nhìn nàng: "Vốn ta còn định giới thiệu hai người, ai ngờ lại rơi vào kết cục như thế này, thôi được rồi... đúng là nàng quá đáng, nhưng Lam Ngọc cũng không phải là người nhỏ mọn, nếu có giận thì chỉ là vì không nói lại nàng thôi. Cứ kệ huynh ấy đi, không sao."

"Nhưng..." Hần dừng một chút: "Vì sao cứ nhắm vào huynh ấy?"

"Thấy hần là khó chịu." Hề Ngọc Đường nâng mắt nhìn trời: "Cái tên Lam Ngọc này không dễ nghe."

"..."

"Lai lịch của hần là gì, có thể nói không?" Nàng mở miệng: "Riêng ta thì chưa bao giờ nghe qua cái tên này trên giang hồ."

"Thật ra thì lúc này ta cũng không biết huynh ấy đang làm gì." Việt Thanh Phong lắc đầu: "Nhiều năm không gặp, cảnh còn người mất, chỉ có thể nói cho nàng biết, lúc trước huynh ấy từng giúp sức cho Tư thị."

Hề Ngọc Đường khê trừng lớn mắt: "Cái gì?"

Vốn còn muốn hỏi tiếp, nhưng Việt Thanh Phong lại không muốn nói tiếp nữa, Hề Ngọc Đường không thể khiến hần lung lay, buồn bực trong lòng, dứt khoát buông chén ngọc, ôm vò uống một ngụm rượu lớn.

Việt Thanh Phong cau mày nhìn nàng uống một hớp lớn như thế, đang muốn ngăn thì thấy nàng lắc vò rượu, khó chịu nói: "Uống không đã."

Nói xong, lại nhìn sang bằng ánh mắt sáng quắc.

Khóe môi của Việt thiếu chủ co rút, chỉ đành phải gọi Thu Viễn ôm thêm vài hũ nữa tới.

Hai người nghe tiếng náo nhiệt nơi xa, ngồi đối diện nhau mà uống rượu, bên trong đình vô cùng yên tĩnh, hồi lâu sau, Hề Ngọc Đường chợt nghĩ tới thứ gì đó, cười như không cười nhìn về phía người đối diện: "Việt Thanh Phong, ta nhớ ngươi biết Đường Tích Tích đúng không?"

Người đối diện ngẩn ra, đột nhiên ho khan, mãi lúc lâu sau mới nói một cách khó khăn: "Lúc đầu ở Vọng Tương Lâu đó, ta chỉ đùa chút thôi."

"Ai hỏi ngươi chuyện này." Hề Ngọc Đường phì cười: "Nói biết hay không là được."

"Biết." Việt Thanh Phong nói thật.

Nheo mắt nhìn hắn hồi lâu, Hề tiểu giáo chủ cười: "Nếu đã vậy, ngươi thấy cái tên Đường Tích Tích đó hay, hay là Lam Ngọc hay?"

"..."

Bỏ mặc thiếu chủ Việt gia đang chìm trong sợ hãi, Hề Ngọc Đường điều chỉnh tư thế thoải mái chuyển thành nửa nằm trên ghế đá trong chòi nghỉ mát, gió đêm thổi nhẹ từng cơn, lắng nghe tiếng xào xạc của rừng trúc, không nói gì nữa.

Chờ đến khi Tư Ly và Giang Thiên Đồng chơi đủ, hồi thần vào trong chòi tìm người thì phát hiện Lam Ngọc đã rời đi từ lúc nào chẳng hay, Hề Ngọc Đường hí mắt cười nhìn bọn họ, bên người là cả đồng vò rượu đã rỗng không, thiếu chủ Việt gia lại ngồi ở một bên, tự nhiên rót rượu uống một mình.

"Ôi, sao hai người có thể uống nhiều đến vậy!" Giang Thiên Đồng kinh ngạc: "Lấy đâu ra nhiều rượu thế."

Hề Ngọc Đường cũng không đứng dậy, chống nửa thân mình dậy lười biếng cười với nàng: "Trừ Hân Đàm Hương, còn có Lê Hoa Lạc thượng hạng, các ngươi tới mượn một bước, hết rồi."

Đột nhiên phải nhìn vào đôi mắt như say mà không phải say của nàng, mặt Giang Thiên Đồng ửng đỏ, xoay mặt đi: "Nhưng cũng không thể uống nhiều như vậy, ngài... hai người không sao chứ?"

"Có thể có chuyện gì được?" Hề Ngọc Đường cười đến càng lúc càng dịu dàng.

Thẩm Thát ở cạnh cũng hết cách, chỉ bước tới áp tay lên trán nàng, lại chần chạch: "Thương thế vừa ổn, uống rượu hại thân, ngươi chú ý chút."

Hề Ngọc Đường ngoan ngoãn gật đầu, cười với người trước mắt: "Tiểu Mỹ dẫn bọn họ về trước đi, ta ngắm cảnh thêm chút nữa. Khó có dịp được ra ngoài một chuyến, không thể bỏ qua thứ rượu ngon như Lê Hoa Lạc này được."

Thẩm Thát hơi do dự, lại nhìn Việt Thanh Phong vẫn chẳng màng để tâm ở cạnh, cau mày, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy người trước mắt nói: "Nếu có đi ngang qua viện của Việt thiếu chủ thì thay ta đi sang chỗ Lam Ngọc một chút, ta uống say nói linh tính, đặc tội với người ta... bảo Tiết Dương đi cùng ngươi."

Nghe ra ý trong lời của nàng, Thẩm Thát kinh ngạc nhìn về phía Hề Ngọc Đường, thấy nàng khẽ vuốt cằm, lòng thầm nghi ngờ nhưng vẫn gật đầu: "Được."

Chờ bọn họ đi xa, trong chòi chỉ còn lại hai người. Hề Ngọc Đường đặt vò rượu xuống, xoay người đứng dậy, lão đảo hai cái, cười tủm tỉm cầm lấy trường kiếm bên cạnh, chỉ nghe xoẹt một tiếng, lưỡi kiếm đã ra khỏi vỏ, nhắm thẳng về phía đối diện.

"Túc Hề." Nàng cười nhìn vào Việt Thanh Phong: "Ngày tốt cảnh đẹp, đánh một trận thì sao?"

Việt Thanh Phong đặt ly rượu xuống, mặt không đổi sắc nhìn nàng: "Đặt cược bằng gì?"

"Người thua phải đồng ý với một chuyện của người thắng." Ánh mắt của nàng trong suốt, hai gò má ửng hồng, như say mà không phải say, tay cầm kiếm rất ổn, nhưng bước chân lại lão đảo.

Việt Thanh Phong bình tĩnh liếc nàng một cái, chậm rãi đứng dậy: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hề Ngọc Lam

Võ lâm trong thiên hạ đều nói Hề tiểu giáo chủ và thiếu chủ Việt gia ngang tài ngang sức, luận võ công không phân cao thấp, vì vậy ba lần liên tiếp thua trên lời đài của đại hội võ lâm cũng chỉ là vì vận may không tốt lắm mà thôi.

Thật ra thì nguyên nhân thật sự, Hề Ngọc Đường cũng không rõ lắm.

Có lẽ là vì không may, có lẽ là vì không thể hạ sát thủ trên lời đài, hoặc là, năng thật sự không sánh bằng Việt Thanh Phong.

Loại công pháp trái với lẽ thường như Thái Sơ này, càng đến những kì cuối càng mạnh, những kì đầu đánh không lại Việt Thanh Phong thì năng cũng đành nhận, nếu đến những kì sau còn không thể phân cao thấp với hắn thì chỉ có thể nói là do năng không muốn đánh.

Người này cũng đang giấu giếm thực lực như năng, hai người đều là kẻ quen ẩn giấu, có điều so với Việt Thanh Phong mà nói, hiển nhiên Hề Ngọc Đường giấu nhiều thứ hơn.

Dù sao, trên thiên hạ này cũng không có nhiều người có thể buộc bọn họ phải dùng hết toàn lực của mình.

Trong rừng trúc phía sau núi của chùa Thanh Tĩnh, hai bóng người màu đỏ trắng đang đánh nhau tít bụi. Nửa vầng trăng trên đỉnh đầu tỏa từng chùm sáng xuyên thấu qua từng kẽ trúc, thỉnh thoảng còn rơi vào kiếm quang của hai người, đôi lúc còn bắt được bóng dáng mơ hồ của một người trong đó.

Xung quanh không ngừng có lá trúc rơi rụng, gió đêm dần mạnh hơn, vài cụm mây trên đỉnh đầu yên lặng che mất ánh trăng, rừng trúc rơi vào màn đêm, chỉ có tiếng xé gió không ngừng truyền đến, tuyên bố rõ ràng cho hai cao thủ gần như đứng đầu thiên hạ, hôm nay không phân thắng bại.

Hề Ngọc Đường tay trái cầm kiếm, tay phải là tơ hồng lượn quanh, mắt như dã thú, Lăng Vân Bộ dưới chân vô cùng bất định. Việt Thanh Phong đón đầu ngọn gió, mặt trầm như nước, mỗi một kiếm đều rất chính xác, kiếm chiêu đứng đầu Việt gia vào tay hắn hết như hạ bút thành văn.

Hai người không hẹn mà cùng lựa chọn cuộc tỷ thí nghiêm túc này, lòng đều có suy nghĩ của riêng mình. Mà bên kia, sau khi Thẩm Thất sắp xếp cho đám người Tư Ly xong thì về phòng mang theo châm, đi về phía viện của Việt Thanh Phong, nhưng lại không mang theo Tiết Dương như Hề Ngọc Đường đã nói.

Phòng Lam Ngọc vẫn còn ánh nến, Thẩm Thất còn chưa đến gần, Lãnh Nhất đã bất ngờ xuất hiện trước mặt hắn. Thẩm Thất ra hiệu, Lãnh Nhất đáp lại, yên lặng nhường đường.

Thẩm Thất tới trước cửa phòng, đang giờ tay lên đã nghe thấy một giọng nói vô cùng trầm thấp truyền đến từ trong cửa: "Viếng thăm lúc đêm khuya, không biết các hạ là người nào?"

"Thẩm Thất." Không hề có ý báo cái tên giả 'Tư Nhiên' kia, Thẩm Thất thản nhiên mở miệng.

Người trong nhà trầm mặc trong chốc lát, trầm giọng mời người vào.

Thẩm Thất đẩy cửa, nam tử tóc bạc đang ngồi trước cửa sổ, nhìn về phía rừng trúc phương xa, hết như có thể nhìn thấu được trận đấu của hai người trong màn đêm âm u.

"Thì ra Thẩm Thần y đang ở Hàng Châu." Lam Ngọc quay đầu lại, để lộ một gương mặt vô cùng điềm tĩnh, nhìn về phía Thẩm Thất bằng ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng.

Một đầu tóc bạc như sương, dù ngồi trên xe lăn nhưng hắn vẫn không chịu yếu thế, lưng thẳng tắp, hết như dù có thêm bao nhiêu khổ nạn chẳng nữa cũng không thể làm oằn sống lưng kia.

Thẩm Thất mặt không đổi sắc chống lại tầm mắt của hắn, trong mắt lóe lên chút ý tán thưởng, đại khái đã hiểu vì sao người này lại có được sự chú ý của Hề Ngọc Đường, nhưng bảo hắn tới thôi thì không nói, còn...

Nghiêm mặt, Thẩm Thất lại trung đáng về lạnh lùng của mình, thản nhiên mở lời: "Ta nợ Vu đường chủ, muốn báo đáp hắn. Các hạ đã biết thân phận của ta nên có lẽ cũng có thể đoán được ta tới đây để làm gì."

Lam Ngọc bình tĩnh quan sát người trước mắt, hết như đang cố xác nhận mục đích tới lần này của hắn: "Nghe nói dung mạo của Thẩm thần y khiến một nữ tử cũng phải tự thẹn, nhưng Lam mỗ lại không hề thấy được thành ý của Thẩm thần y."

Thẩm Thất nhếch môi đầy châm chọc: "Lòng chúng ta đều có những chuyện không hề muốn người khác biết được, các hạ cũng giống vậy thôi... không định mời ta ngồi sao?"

Ngoài dự tính, Lam Ngọc lắc đầu: "Xin chuyển lòng cảm tạ của ta đến với Vu đường chủ."

Thẩm Thất nhủ mảy: "Các hạ không chịu tin tưởng vào uy tín của đường chủ Huyền Thiên ta, hay là không tin vào Thẩm Thất?"

Lam Ngọc người khề một tiếng: "Thẩm thần y, không phải là một vị đại phu thích giúp người chữa bệnh, ta và ngươi không quen không biết, chỉ vì một cái ơn lại muốn Lam mỗ đặt mạng mình vào tay ngươi thì có phải quá bất cần rồi không? Không sợ ta giết ngươi sao? Ngươi không có võ công, thiên hạ đều biết, nếu ngươi chết, không biết Hề giáo chủ của các người... sẽ thế nào?"

Thẩm Thất nhủ mảy.

Chẳng biết vì sao, hắn có cảm giác khi đối phương nói tới ba chữ Hề giáo chủ thì giọng nói như có chút khó khăn khó nhẹn, cứ như... không dễ nói lắm thì phải.

"Ngươi có thể thử xem." Hắn cố nhẫn nhịn suy nghĩ khó giải thích trong lòng, thản nhiên nói.

Lam Ngọc cười cười, rũ mắt không nói thêm.

Ngoài cửa, Lãnh Nhất vẫn nắm chặt bội kiếm.

"Nhận lời nhờ vả của người khác, Lam thiếu hiệp cần gì phải làm khó ta?" Thẩm Thất ung dung nói: "Nói đến y thuật, ta vẫn là người có quyền nói chuyện ở đây."

... Đây là đang ám chỉ tới chuyện kia sao?

Đại danh thần y của Thẩm Thất như sấm bên tai, thiên hạ không ai không biết, nào sợ có người không biết Hề Việt, nhưng không thể không biết danh tiếng một châm đoạt mạng của Thẩm Thất.

Trên thế gian, có bao người muốn cầu được một châm của người trẻ tuổi trước mặt này, cuối cùng cả đời cũng không thể đạt được ước muốn, nhưng hôm nay hần đứng trước mặt mình, chỉ vì một cái ơn với Vu đường chủ mà vội vàng muốn chữa bệnh cho người...

Lam Ngọc cúi đầu, trầm mặc trong chốc lát, nhếch môi, nụ cười có chút phức tạp: "Hề giáo chủ của quý giáo... thật sự quá khách sáo rồi."

Lại tới rồi, lại là giọng nói vô cùng khó khăn lại nhuốm chút dịu dàng phức tạp đó.

Con người Thẩm Thất hơi rút lại, không nói tiếp.

Nói chính là thừa nhận, mà hần lại không thể thừa nhận bất cứ thứ gì.

"Nếu đã như thế, Lam miễn kính không bằng tuân lệnh." Lam Ngọc nâng mắt nhìn về phía Thẩm Thất: "Mời Thẩm thần y ngồi."

Thẩm Thất bình tĩnh liếc hần, vén vạt áo trước lên rồi ngồi xuống trước mặt hần, đối phương đưa cổ tay ra, xương cổ tay gầy mà không có thịt, mảnh dẻ, hết như người trước mắt.

Bắt mạch, chẩn đoán, chỉ chốc lát, Thẩm Thất đã nhíu mày.

Mạch tượng trong cơ thể của nam tử tóc bạc trước mắt loạn hơn bất cứ kẻ nào mà hần từng gặp, bao gồm cả Hề Ngọc Đường. Mạch tượng của người sau là do công pháp gây ra, Lam Ngọc lại khác Hề Ngọc Đường, hần... bị phế phân nửa võ công? Hay là bị tẩu hỏa nhập ma?

Cũng có thể là cả hai thứ, chỉ dựa vào mạch tượng, Thẩm Thất không thể nào kết luận được.

Sau khi xem mạch cả hai tay, Thẩm Thất bất ngờ nói một tiếng đặc tội, mở ngân châm trong ngực, hàn khí từ từ tản ra.

Tiền tay móc một cây ngân châm, nhanh tay lẹ mắt đâm vào huyệt lớn trên đùi phải của đối phương, tiếp đó một tay bắt mạch, một đề chặt chân đối phương.

Không chút phản ứng.

Vung tay đập lên gối, chân kia vẫn như chết, không hề nhúc nhích. Thẩm Thất càng nhíu mày chặt hơn, đặt tay lên mạch cổ tay của đối phương, một tay khác lại về ngân châm, không cần nhìn đã đâm vào trên một huyệt vị khác.

Hồi lâu sau, hần xoay tay thu châm lại, mặt không đổi sắc đón nhận ánh mắt cười như không cười của Lam Ngọc.

"Không biết khi nào thì Lam thiếu hiệp rời khỏi Hàng Châu?"

"Ngày mai." Lam Ngọc thần nhiên đáp.

"Có muốn trị không? Chân của ngươi." Thẩm Thất nhíu mày.

Lam Ngọc ngẩn người, hết như không ngờ tới chuyện người trẻ tuổi trước mặt sẽ có can đảm nói ra một câu này, đôi mắt như giếng sâu như có sóng ngầm cuộn cuộn, khí thế quanh thân bộc phát, nhất thời khiến người trước mặt phải nhíu mày.

Bất ngờ, Lam Ngọc thu lại khí thế toàn thân, người đã hoàn toàn bình tĩnh: "Không biết Thẩm thần y có điều kiện gì?"

Thẩm Thất thờ ra một hơi, khẽ nói: "Các hạ có biết quy tắc chữa bệnh của ta không?"

"Biết." Mắt Lam Ngọc có chút âm u: "Kỳ trân dị bảo, võ công bí tịch hoặc một khoảng tiền kếch xù, xin chọn."

Lời vừa dứt, khoe môi Thẩm Thất đã nhếch lên tạo thành chút ý cười: "Trước hết là về chuyện trước mắt, ta có thể giúp ngươi đi lại được, mà ngươi cũng đã biết, một khi có thể đứng được rồi thì công lực đã bị tổn thương của ngươi cũng sẽ có tiến triển."

Người này, lí do hần không thể đi được là vì người khác đánh đứt gân chân, cộng thêm công pháp nội gia khéo léo, trói buộc hoàn toàn cả hai chân từ ngoài vào trong, mà hần vì không muốn để cả người mình bị tàn phế nên mới áp chế toàn bộ vết thương lên đùi, bảo toàn hai tay, thân thể và đầu óc

được bình thường.

Nếu muốn đứng dậy được, trước hết phải nối gân mạch, hơn nữa còn trừ ngoại lực, mà một khi đã loại bỏ được ngoại lực, có thể sẽ có lợi rất lớn với chân khí ngổn ngang trong cơ thể hẳn.

Thảm Thất dám chắc, thiên hạ này trừ hẳn ra, không ai có thể cứu được người trước mắt.

Lam Ngọc đã hiểu ý hẳn, thăm cân nhắc trong chốc lát thì chấp nhận điều kiện: "Thảm thần y đã có lời thì cứ nói thẳng."

Thảm Thất khẽ nhếch môi: "Từ trước đến nay ta không trị người không đáng giá, không bằng các hạ hãy chứng minh cho ta, ngươi có thứ gì đáng để ta cứu? Hoặc là, nói cho ta biết thân phận của các hạ cũng tốt."

Lam Ngọc nheo mắt: "Đây cũng là một phần tiền chữa bệnh?"

"Cứ xem là vậy đi." Thảm Thất thờ ơ đáp.

"Sao Lam mỗ có thể biết được, sau khi nói rồi thì Thảm thần y có còn chịu ra tay hay không?"

"Chuyện này thì đơn giản rồi."

Thảm Thất vừa dứt lời đã rút ba cây ngân châm ra, nhìn về phía Lam Ngọc: "Mượn một luồng chân khí."

Lam Ngọc do dự chốc lát, sau đó phủ một luồng chân khí lên tay người trước mắt.

Vung châm, nhất thời ba cây ngân châm cắm vào trong chân đối phương. Tiếp, một con đầu thẩu xương chọt truyền đến từ nơi châm vào, thân thể Lam Ngọc cứng đờ, bỗng trừng lớn mắt.

Con đầu chỉ lóe lên, thời gian rất ngắn nhưng vẫn đủ khiến cho trán hẳn rỉ một lớp một hôi.

"Châm này là một bộ đầy đủ, thiếu một cây cũng không được, ta ghim ba cây này trong chân ngươi, nếu không thu về, từ nay không cần phải nói tới việc hành y nữa." Thảm Thất nhìn về phía Lam Ngọc: "Ba cây ngân châm, mỗi ngày không định giờ sẽ kích thích và tự điều hành kinh mạch của ngươi, tiếp đó mỗi ngày ngươi sẽ đều cảm thấy đau đớn trong chốc lát như vừa rồi vậy. Thế nào?"

Đôi chân đã nhiều năm không có lấy chút động tĩnh đột nhiên có chút đau đớn, dù Lam Ngọc có không tin Thảm Thất thì lúc này lòng cũng đã bị niềm vui sướng to lớn lấp đầy, mãi một lúc lâu sau mới có thể ổn định được nhịp tim của bản thân, móc một lệnh bài bằng sắt từ trong ngực ra rồi ném tới.

Thảm Thất bắt lấy rồi nhìn lướt qua, đáy mắt lóe lên chút vẻ kinh ngạc, sau đó lại thu lệnh bài vào trong ngực mình.

Suy nghĩ trong chốc lát, hẳn nói: "Nếu đã vậy, chúng ta bàn về điều kiện."

Lam Ngọc nheo mắt: "Nói."

Cũng không thể nói thẳng được, bên ngoài vẫn còn một tên Lãnh Nhất đấy.

Thảm Thất nhìn lướt qua trong nhà, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, mài mực, viết một đoạn lên giấy.

Lam Ngọc nhận lấy, ánh sáng trong mắt chợt lạnh, sự vui sướng trong lòng cũng bị vết sạch trong chớp mắt. Ánh mắt dừng lại trên ba chữ 'Hề Ngọc Đường' đầy tinh tế kia hồi lâu, mặt không có vẻ gì, giọng hời hợt: "Chỉ như vậy?"

Thảm Thất nhíu mày: "Làm được không?"

Lam Ngọc mím môi không nói. Hồi lâu sau, lại nở một nụ cười khế, vừa vung tay lên đã cách ly tai mắt của Lãnh Nhất ngoài phòng, chậm rãi nói: "Lam mỗ thật sự không ngờ Thảm thần y lại có tâm tư như vậy... Huyền Thiên đối đãi với ngươi không tốt sao?"

"Rất tốt." Thảm Thất mặt không đổi sắc: "Chính là vì quá tốt nên mới phải như thế."

Nhìn chằm chằm vào hẳn hồi lâu, Lam Ngọc mới dời tờ giấy kia đến trước ánh nến, mắt thấy nó hóa thành tro bụi, lúc này mới rũ mắt mở miệng: "Chuyện này Lam mỗ không dám cam đoan sẽ thành công."

"Không sao, ta sẽ phối hợp với ngươi." Thảm Thất thân nhiên nói.

Lời vừa dứt, bàn tay trong áo Lam Ngọc chợt siết chặt, sự lạnh lẽo trong đáy mắt tăng vọt. Hẳn ngẩng đầu lên, khóe môi có chút ý châm biếm: "Thảm thần y nhìn xa trông rộng, Lam mỗ bội phục."

Thảm Thất quét hẳn một cái, thu hồi ngân châm, xoay người ra cửa.

Đi tới cửa, hẳn chợt dừng lại, quay đầu nói: "Nếu muốn chữa thì sợ rằng thời gian tới các hạ sẽ phải ở lại Hàng Châu rồi."

Lam Ngọc vuốt cằm: "Lam mỗ sẽ ở lại biệt viện của Thanh Phong."

"Trùng hợp vậy sao?" Thẩm Thất nhướn mày: "Vậy đến đó gặp lại."

Lam Ngọc ngẩn người, cau mày: "Các người... chẳng lẽ, các người cũng ở Yên Vũ Thai ư?"

Thẩm Thất không trả lời, xoay người đi ra cửa, để lại căn phòng thien trống trải, ánh nến lay động hắt lên vẻ mặt khó lòng của nam tử tóc bạc.

Sau khi rời khỏi, Thẩm Thất trở về gian phòng của mình, thấy Hề Ngọc Đường còn chưa về, nhìn căn phòng sát vách tối đen, hắn đã hiểu được vài chuyện, đứng nhìn một lúc lâu mới trở về trong phòng. Mà ở nơi khác, một nơi sâu trong rừng trúc, trận đấu Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong đã kết thúc.

Mất thấy mũi kiếm khó khăn dừng ở trước ngực mình chưa được nửa tấc, Việt Thanh Phong hơi sững sờ. Đối diện, Hề Ngọc Đường nhìn lướt qua lưỡi kiếm sắc bén đặt trên cổ mình, nhủ thầm nhìn tới.

Hai người nhìn thẳng vào nhau trong chốc lát, Việt Thanh Phong cảm thấy có phần cay đắng, nhưng vẫn cười thu kiếm: "... Nàng thắng."

Thật ra thì vẫn chưa phân được cao thấp, có điều một kẻ lựa chọn sát chiêu, một kẻ lại chừa đường sống. Nàng hạ sát thủ, Việt Thanh Phong lại không thể hạ sát thủ với nàng, cứ như vậy, hắn đã chết trước.

Hề Ngọc Đường xấu hổ thu kiếm, trong bóng đêm, gương mặt ửng hồng khá hiếm thấy.

Mất tự nhiên vỗ khuôn mặt nóng bừng, nàng áp ứng nói: "Rõ ràng là ngang tay... nhưng nếu ngươi đã nói vậy thì ta không khách sáo nữa..."

Việt Thanh Phong ho khan vài tiếng, tiếng cười khá trầm, trong giọng nói như chất chứa sự bao dung vô hạn: "Được."

Chút thân thiết đã kết thúc, hơi rượu xộc lên đầu Hề Ngọc Đường. Nàng đứng nguyên tại chỗ, nương vào ánh trăng nghiêng đầu nhìn nam tử bạch y trước mắt, chỉ thấy dưới ánh trăng, người trước mặt tuấn mỹ như trích tiên hạ phàm, toàn thân chìm trong thứ ánh sáng óng ánh càng làm nổi bật lên làn da trắng như ngọc của hắn, góc cạnh rõ ràng, một đôi mắt trong vắt không nhuốm bụi trần, hết như chỉ cần một cái nhìn đã có thể soi thấu đáy lòng nàng. Mà ở sâu trong tròng mắt ấy, Hề Ngọc Đường lại nhìn thấy mình.

Chợt thu hồi ánh mắt, nàng vâng đầu nên ngồi xuống chiếu, lại ngẩng đầu lên, vỗ bên người: "Túc Hề, tới đây ngồi đi."

Việt Thanh Phong hơi ngần ra rồi tiến tới ngồi kế bên nàng.

"Ngươi thua đúng không?" Nàng nhìn về phía trước, không hề nhìn người bên cạnh: "Lời nói sẽ đồng ý với một chuyện của ta còn tính không?"

Việt Thanh Phong dựa vào cây trúc phía sau, nhờ ánh trăng mà ngấm nơi gò má với đường cong tuyệt đẹp của nàng, thần nhiên nói: "Còn tính, nàng muốn ta làm gì?"

"Cái gì cũng được sao?" Nàng quay đầu lại, vừa lúc đối diện với tầm mắt của hắn.

"Trừ vấn đề quan trọng đã nói ở Vị Ương Cư lúc trước."

"..."

Nàng có muốn nói chuyện này đâu! Vì sao lại nhắc tới vào lúc này, trong phút chốc lại khiến nàng có cảm giác rất kì lạ.

Hề Ngọc Đường dời mắt thật nhanh, tức giận nói: "Ai nói tới cái đó... là chuyện khác."

Việt Thanh Phong yên lặng nhìn nàng: "Lam Ngọc?"

"... Ngươi biết?" Nàng kinh ngạc.

"Từ lúc bắt đầu khi gặp huynh ấy, nàng như không còn là nàng nữa." Việt Thanh Phong thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu ngắm trăng: "Nàng tự ngấm lại lời mình nói với huynh ấy đi, mấy chữ 'Hề Ngọc Đường' cứ muốn là nói ra được sao? Bản lĩnh lừa người không lọt được một giọt nước lúc thương của nàng đâu rồi? Đối mặt với huynh ấy, nàng như chỉ hận không thể bày bản thân lên mặt bàn vậy."

Hề Ngọc Đường có chút mệt mỏi mà cười cười, cũng học theo hắn mà dựa lên cây trúc phía sau: "Ngươi biết không, ta không thích tên hắn."

Nàng dừng một chút, nhắm mắt: "Người của Hề gia đều mang cái đức hạnh này, nếu không phải là Tiểu Mỹ ngăn, lần này ta tới Giang Nam đã định tên là Đường Ngọc, ta gặp được hắn, chẳng biết tại sao, sự bình tĩnh lúc thương ngày hoàn toàn biến mất, chút đa nghi cứ dồn dập từng cơn sóng một... Như vậy, ngươi bảo ta phải bình tĩnh thế nào?"

Việt Thanh Phong quay đầu lại nhìn nàng: "Nàng chắc chứ?"

"Không chắc." Hề Ngọc Đường cười: "Sao có thể xác định chỉ bằng một cái tên... hắn không giống với người trong trí nhớ của ta, ta nghi ngờ hắn, nhưng từng câu hắn nói lại khiến ta không thể tin được đó là lời mà Hề Ngọc Lam có thể nói với ta... vì vậy mới muốn hỏi ngươi."

"... Đây là chuyện nàng muốn ta nói?" Việt thiếu chủ cứng lưỡi.

Hề Ngọc Đường quét hần, trên mặt tràn ngập vẻ đã biết rõ còn hỏi.

"Sao nàng..." Việt Thanh Phong vừa giận vừa buồn cười, ho khan mãi một lúc lâu, thờ gáp, nói: "Vì một tên Lam Ngọc mà nàng đánh với ta tới nửa đêm?"

Giọng điệu này, đầy ghen tuông.

Hề Ngọc Đường lấp bắp sờ mũi: "Sao ngươi chắc là không phải vì ta cũng muốn tỷ thí với ngươi thật?"

Việt Thanh Phong giận đến không muốn nói chuyện.

"Nói đi!" Nàng nâng tay đẩy hần.

"Không nói."

"... Ngươi ngươi ngươi, sao ngươi có thể nuốt lời như thế!"

"Tạm thời không muốn để ý tới nàng."

"... Việt Túc Hề!"

Hề Ngọc Đường giận đến dứt khoát xoay người nhìn chăm chăm vào hần. Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Việt Thanh Phong nhụt chí dời mắt, lầm bầm: "Lần sau cứ vì nam nhân khác mà đánh với ta xem, xem ta có đồng ý không..."

Cho dù tai có thính đến đâu, Hề Ngọc Đường vẫn không thể nghe rõ lời hần, cau mày: "Tự lằng bừa cái gì đấy, nói nhanh đi."

"Nói gì?" Việt Thanh Phong miễn cưỡng mở miệng.

"Nói Lam Ngọc có phải Hề Ngọc Lam không!"

"..."

"... Nói đi." Hề Ngọc Đường đẩy hần: "Ngươi nói đi, có phải Lam Ngọc không cho ngươi nói không?"

Việt Thanh Phong nhìn nàng đầy bất đắc dĩ, trên mặt cũng hiện rõ vẻ không muốn nói.

"Ta muốn ngươi nói một câu rõ ràng, Việt Thanh Phong." Hề Ngọc Đường cắn môi, không muốn buông tha: "Ngươi có biết ta rất muốn gặp huynh ấy, vừa nghĩ tới việc huynh ấy có thể còn sống, ta cũng có thêm động lực để sống tiếp, ngươi đừng có vì chút nguyên nhân đó mà đối xử với ta như vậy."

"..." Việt Thanh Phong mím chặt môi, nhìn đáng vẻ như sắp khóc của người trước mặt, lòng như đau khổ đến cực độ, lời đến khóe môi, lại không thể nói ra.

"Túc Hề..." Hề Ngọc Đường quan sát người trước mặt, hô hấp của trở nên dồn dập: "Là huynh ấy, có phải không? Ngươi không thể nói cho ta biết là vì huynh ấy không cho ngươi nói phải không? Ngươi nói rõ với ta đi, xin ngươi đấy."

Xin ngươi...

Nàng lại nói lời như thế với hần?

Việt Thanh Phong nhìn nàng đến sững sờ, như quên cả nói chuyện.

Thấy hần trầm mặc như nước, Hề Ngọc Đường chợt nâng kiếm lên, cổ tay vừa chuyển, kiếm đã đặt lên cổ mình: "Nói cho ta biết, nếu không ta lập tức chết trước mặt ngươi, nếu ngươi dám can ta, từ nay không gặp nơi giang hồ!"

Việt Thanh Phong trừng lớn mắt, sâu bên trong là vẻ khó tin: "Hề Ngọc Đường, nàng đang làm gì vậy! Để kiếm xuống!"

"Nếu hôm nay ngươi nói với ta một câu Lam Ngọc không phải là Hề Ngọc Lam, ta sẽ tin." Nàng không chịu yếu thế: "Ngươi nói gì ta cũng tin, ta tin ngươi!"

"..."

Khiếp sợ nhìn người trước mặt, cơn giận của Việt Thanh Phong bùng lên: "Nàng biết điểm yếu của ta, còn ép ta như vậy?"

Tay cầm kiếm của Hề Ngọc Đường siết lại, đường kiếm sắc bén ấn vào trong da thịt, chút máu tươi rỉ ra trong nháy mắt.

Còn giận tiêu tán trong phút chốc, Việt Thanh Phong sợ đến độ thở cũng khó khăn, đột nhiên trở nên hốt hoảng, biết đó chỉ là đòn uy hiếp của nàng, nhưng vẫn không thể nhịn được mà căng thẳng.

Nàng nói 'ngươi nói gì ta cũng tin', nhưng lời lừa nàng, bảo hấn nói thế nào được.

Chống lại ánh mắt quật cường đó của nàng, hấn mấp máy môi, một hồi lâu sau mới dòi mắt, nhận mệnh, nói: "... Nàng muốn nghĩ sao thì nghĩ."

Nàng muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Tùy nàng..

Lời vừa dứt đã khiến cả người Hề Ngọc Đường cứng đờ tại chỗ. Chỉ nghe keng một tiếng, kiếm rơi xuống đất, đột nhiên nàng đứng dậy, có chút khó tin mà nhìn người trước mắt: "... Ngươi nói gì?"

Việt Thanh Phong đá kiếm của nàng ra ngoài trước, lại đau lòng lấy một tấm khăn sạch giúp nàng cầm máu.

Hề Ngọc Đường đẩy tay của hấn: "Thật sự là huynh ấy."

Tay hấn khựng lại, không nói gì.

Hề Ngọc Đường hít vào một hơi: "... Chuyện này không thể nào."

Dường như không thể nào đối diện với sự khiếp sợ và đau đớn trong mắt nàng hơn nữa, Việt Thanh Phong nhìn sang nơi khác, than nhẹ một tiếng, dù sao cũng đã phá lời thề, vô đã mề lại sứt: "Nếu không phải vì huynh ấy, sao ta phải để cho hai người gặp mặt? Vì sao còn phải giới thiệu cho hai người quen nhau? Nàng cảm thấy ta là kẻ bằng lòng giới thiệu nam nhân khác cho nàng sao?"

Hề Ngọc Đường hoàn toàn đờ người, hết như đã biến thành một bức tượng điêu khắc tĩnh lặng.

Mãi không nghe thấy lời nào của nàng, Việt Thanh Phong nghi ngờ nâng mắt, nhất thời ánh mắt ngưng đọng, nhanh chóng kéo nàng lại, ra tay điểm mấy đại huyệt ngăn chặn luồng chân khí sắp bùng nổ của nàng, tiến đó lại hốt hoảng vỗ mặt nàng: "Đường Đường, Đường Đường, thờ đi, mau thờ đi!"

Người trước mắt chẳng hề phản ứng.

Việt Thanh Phong nhủ chặt mày, cuối cùng cũng không nhịn được mà phải vỗ một chưởng vào trước ngực nàng. Hề Ngọc Đường lui nhanh về phía sau, chột hít một hơi, chậm rãi hồi thần, đau đớn che ngực, mở miệng thở hắt hắt hai hơi, sau đó bắt đầu ho khan đến tê tâm liệt phế.

Trong chốc lát tay chân của Việt Thanh Phong có chút luống cuống, vội nâng tay muốn nhuận khí giúp nàng. Lại một lần nữa đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà cảm nhận sự nguy hiểm và đáng gờm của Thái Sơ tâm pháp, Việt Thanh Phong không dám nhiều lời, chỉ cẩn thận hơn, cuối cùng cũng giúp hơi thở của nàng ổn định lại.

Một hồi lâu, sau khi chân khí trong cơ thể nàng đã thông, một nỗi sợ hãi vô tận chột dâng lên trong trái tim của Việt Thanh Phong... suýt chút nữa nàng đã tẩu hỏa nhập ma rồi!

Nâng mắt, bất ngờ không kịp đề phòng đôi mắt ngập nước của người đối diện, cảm thấy mu bàn tay hơi ươn ướt, hấn ngớ người, lại hoảng: "Đừng khóc, đừng khóc..."

Nhưng nước mắt của người đối diện lại như đê vỡ, rơi từng giọt lớn, chẳng thể ngừng, nhưng hết lần này tới lần khác lại chẳng phát ra được chút âm thanh nào, hết như vẫn chưa phục hồi được tinh thần.

Quen biết nhiều năm, lần đầu tiên nhìn thấy nước mắt của Hề Ngọc Đường, đầu óc Việt Thanh Phong trống rỗng, luống cuống tay chân một lúc lâu, không ngừng lau nước mắt, nhưng làm thế nào cũng lau không hết, lòng như căng ra, lập tức ôm người vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng nàng: "Đừng khóc đừng khóc, không sao đâu, đừng khóc nữa."

Nhưng nước mắt đã nhanh chóng thấm ướt vạt áo trước ngực hấn.

Một lúc sau, Việt Thanh Phong thờ dài, mấy ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng phủ lên mái tóc dài sau ót nàng, giọng nói trầm lắng: "Chân và tóc của sư huynh... lúc ta mới gặp được cũng rất khiếp sợ, nhưng hỏi thế nào huynh ấy cũng không chịu nói, cũng không muốn ta nói với nàng, quyết định không nhận nàng. Ta không biết có nên nói với nàng không, sợ nàng khó chấp nhận đáng về lúc này của huynh ấy... Nhưng lại không đành lòng lừa nàng. Gần đây huynh ấy vừa khôi phục nên mới có thể ra khỏi cửa, biết nàng đang ở Giang Nam mới không thể chờ đợi mà muốn được gặp mặt nàng một lần..."

Ghé vào ngực hấn, Hề Ngọc Đường như vô tri vô giác, mãi một lúc lâu vẫn chẳng thấy nàng nói gì. Việt Thanh Phong lại hoảng hốt, kéo nàng ra, nương theo ánh trăng mà quan sát, chỉ thấy nàng nhìn vào hư không như một bức tượng gỗ, nước mắt rơi xuống từng hạt lớn, lại không phát ra chút tiếng động nào, hết như mất hồn.

Việt Thanh Phong ngậy người nhìn nàng, mắt một lúc mới nhẹ nhàng lau đi từng hàng nước mắt giàn dụa của nàng, lại ôm người vào ngực, nhụt chí nói: "Coi như là ta van nàng... nào sợ nàng khóc, nhưng khóc thành tiếng có được không? Đừng làm ta sợ như vậy."

Giọng nói của hấn vừa trầm thấp vừa xa xôi, hết như truyền đến từ tận nơi chân trời, Hề Ngọc Đường dần trừng lớn mắt, cuối cùng cũng ngẩng đầu, cắn

thật mạnh lên vai Việt Thanh Phong.

Mùi máu tươi truyền đến xuyên qua lớp vải bạch sam đắt giá, Việt Thanh Phong cắn răng không lên tiếng, cuối cùng tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng nàng cũng thả lỏng, hoàn toàn trầm mặc.

Thời gian như bị kéo dài thành một đường thẳng vô hạn, hồi lâu sau, Hề Ngọc Đường mới ngẩng đầu khỏi trong ngực hắn, nâng hai tay chùi loạn mặt, nhìn thẳng vào người trước mắt.

"Huynh ấy không chịu nhận ta?" Giọng nói của nàng có phần ghen ngào.

Việt Thanh Phong nấp mấy môi, không biết có nên đáp không.

"Vì tóc bạc, chân què nên không nhận ta?"

"..."

Hề Ngọc Đường hít sâu một hơi: "Vì vậy, sáu năm trước huynh ấy đi làm một chuyện, kết quả lại rơi vào dáng vẻ này, trọng thương, không thể cử động, những ngày gần đây mới có thể đi lại được, tối gặp ta, nhưng từng câu từng chữ đều muốn xa lánh ta, châm chọc ta, tức giận với ta, giả vờ mất trí, quyết định không nhận ta?"

Việt Thanh Phong không biết phải trả lời thế nào, chỉ đành tiếp tục trầm mặc.

Đổi lại là hắn, hắn cũng không muốn để người thân duy nhất của mình thấy dáng vẻ đó, nào sợ lời lẽ lạnh lùng cũng muốn che giấu sự đau đớn của mình, chỉ vì có thể tách nàng xa khỏi nguy hiểm, dù sao, nhiều năm trước hắn cũng đã làm như vậy...

Ý định của sư huynh, hắn có thể đoán được, Hề Ngọc Đường cũng có thể đoán được.

Nhưng đoán được, không có nghĩa là hiểu.

"... Được lắm." Hề Ngọc Đường đọc được đáp án mình muốn từ trong ánh mắt của hắn, giọng nói run rẩy kia như đã tìm được chút bình tĩnh: "Được lắm. Nếu đã vậy, ta cũng không nhận người!"

Nói năng rất có khí phách.

Nói xong, nàng đứng dậy, thi triển khinh công, rời khỏi rừng trúc.

Việt Thanh Phong đứng nhìn bóng lưng nàng rời khỏi, nghĩ đến ánh mắt quyết tuyệt lúc vừa rời của Hề Ngọc Đường, lòng có chút hoài nghi, có phải mình sai rồi không.

Giơ tay lên che vết thương bị cắn nơi đầu vai, hắn nhắm mắt lại, đứng dậy nhặt kiếm của hai người.

Nghĩ đến những giọt nước mắt trăm năm khó gặp của người nọ, Việt Thanh Phong cúi đầu ho khan một cơn.

... Cuối cùng, nàng vẫn không khóc thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Trăng Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Cảnh Còn Người Mất

Sau khi trở về từ rừng trúc, Hề Ngọc Đường không hề chào hỏi bất cứ ai, rời khỏi chùa Thanh Tĩnh ngay trong đêm, xuống núi trở về Hàng Châu.

Việt Thanh Phong đi chậm hơn nửa bước ở phía sau không ngăn nàng, cũng không có ý định cản trở, chỉ đứng trong bóng đêm nhìn bóng lưng nàng rời đi, lại dặn Tư Niên lặng lẽ đuổi theo bảo vệ người.

Sau đó, hắn trở về viện, gõ cửa phòng Lam Ngọc.

Đi một Thảm Thất lại tới một sư đệ, lần này đã là vị khách thứ hai trong tối nay của Lam Ngọc. Nhìn thấy Việt Thanh Phong, hắn còn đang nghi ngờ về ý đồ viếng thăm của đối phương thì bất ngờ phát hiện câu đầu tiên hắn lại không nói với mình, mà là nói với Lãnh Nhất ở ngoài.

"Lãnh Nhất." Hắn đứng ở cửa, cũng không quay đầu lại: "Chủ từ các người đã xuống núi rồi, còn không đuổi theo bảo vệ đi?"

Vừa dứt lời, thân hình của Lãnh Nhất đột ngột xuất hiện trong đình viện.

Lam Ngọc nhủ mảy, không mở miệng.

"Việt thiếu chủ nói thật sao?" Lãnh Nhất trầm giọng hỏi.

Việt Thanh Phong vuốt cằm, không hề nói tới tình trạng bất thường của Hề Ngọc Đường, chỉ nhắc thầm: "Lãnh đường chủ vẫn nên đuổi theo xem sao."

Sao Lãnh Nhất có thể không nghe ra ý trong lời hần nói? Sắc mặt khẽ biến, nhìn về phía Lam Ngọc bên trong cửa theo bản năng, sau đó lạnh mặt, không nhìn ra tâm tình.

"Đa tạ Việt thiếu chủ đã báo cho." Lãnh Nhất nhanh chóng tỉnh táo: "Có điều không có lệnh của chủ tử, Lãnh Nhất không thể rời khỏi."

Nghe lời này, cuối cùng Việt Thanh Phong cũng phải kinh ngạc nhìn về phía nam tử mặc hắc y đứng trong viện, cẩn thận quan sát hần lần đầu tiên.

Lãnh Nhất này, còn trung thành hơn cả Tiết Dương và Thiệu Quang.

Đối phương đã tỏ thái độ, Việt Thanh Phong cũng không cố, bước vào trong, vung tay lên, đóng cửa không nói, còn dùng nội lực ngăn cách mọi thứ không cho bất cứ kẻ nào theo dõi.

Lam Ngọc thu hết hành động của hần vào mắt, sự nghi ngờ trong lòng càng sâu, nhìn chăm chăm vào hần bằng đôi mắt sâu như giếng cổ, mặt trầm như nước chờ người nói rõ ý đến.

"Sur huynh..." Hiếm có khi nào Việt Thanh Phong cảm thấy khó nói chuyện như lúc này, mãi lúc lâu sau mới mở miệng, trong giọng nói có mang theo chút áy náy: "Nàng đoán được rồi."

Một câu nói không đầu không đuôi lại có thể khiến sắc mặt của Lam Ngọc đại biến trong nháy mắt, mắt bắt ngờ trừng lớn, cả người vì quá kích động mà ngã về trước, hết như đã trở thành một pho tượng.

Bên trong phòng yên lặng như đêm, hồi lâu sau mới nghe thấy giọng cười khó tin của Lam Ngọc vang lên, từng chữ một, cắn răng nghiêng lợi, dường như đang muốn nuốt hết người trước mặt vào bụng: "... Đệ-nói-lần-nữa-xem?"

Việt Thanh Phong cúi đầu.

Hần ngoan ngoãn như một hài tử vừa làm sai chuyện, hết như đã trở lại thành tiểu thiếu niên của nhiều năm trước trên đỉnh Nhất Trụ, vì không hoàn thành nhiệm vụ luyện kiếm mà phải chờ bị sư huynh trách phạt. Mà đối diện hần, vẫn là vị sư huynh ấy, chẳng qua cảnh còn mà người mất, vị sư huynh cao lớn tuấn lãng, thông minh mạnh mẽ ngày xưa, hôm nay một đầu tóc bạc không nói, còn ngồi trên xe lăn, ngay cả việc đi lại tự do cũng không làm được.

Nhớ đến những giọt nước mắt của Hề Ngọc Đường trong rừng trúc, hần mím chặt môi, chợt có chút thấu hiểu với cảm xúc của nàng.

... Trên thực tế, đến tận bây giờ hần vẫn chẳng có cách nào để chấp nhận chuyện sư huynh đã biến thành dáng vẻ này.

Trầm mặc nói rõ tất cả, Lam Ngọc kinh ngạc quan sát người sư đệ đã nhiều năm không gặp, chỉ nghe một âm thanh chói tai vang lên, tay vịn bằng gỗ trên xe lăn vì bị bóp chặt mà đã tan nát thành nhiều mảnh vỡ.

Buông lỏng ngón tay, gỗ vụn rơi xuống đất, Lam Ngọc nhắm hờ mắt, trong giọng nói có chút căng thẳng: "Chỉ mới đoán được thôi, chưa chắc chắn cũng không sao."

Lời vừa dứt, mặt Việt Thanh Phong càng trắng hơn.

Lam Ngọc nâng mắt quét hần, thấy tình hình không đúng, bỗng chốc lòng lại nhói lên, hỏi: "Đệ thừa nhận rồi?"

Việt Thanh Phong quay đầu đi.

"..."

"Việt, Túc, Hề!!" Lam Ngọc hoàn toàn nổi giận, tay chợt vỗ lên nơi vịn đã gãy lia nơi xe lăn, mấy ám khí như mũi tên rời cung, cứ quang minh chính đại tràn ngập sát khí mà lao tới.

Việt Thanh Phong không tránh không né, mặc cho toàn bộ ám khí của Đường gia kia đánh lên người hần. Đau đớn rên lên một tiếng, khoe môi rỉ ra một đường máu tươi, trên trường sam màu trắng nở rộ vài đoá hoa hải đường, vô cùng thâm thiết.

Thấy hần chẳng hề phòng bị, trong mắt Lam Ngọc lóe lên chút vẻ hối hận và không đành lòng, nhưng lại lập tức khôi phục lại vẻ lạnh lẽo như băng đá, nhìn nam tử cúi đầu không nói gì trước mặt, tức không có chỗ xả.

Hần vừa bị Thẩm Thất kích thích một lần, lại nghe được tin tức có thể xem như là xấu nhất với hần, trong lúc nhất thời khí huyết cuộn cuộn, mắt một lúc cũng không nói được gì, sợ mình vừa mở miệng sẽ nôn một ngụm máu ra trước mặt người.

"Cút!" Một lúc lâu sau, Lam Ngọc quát khê.

Việt Thanh Phong không nhin được mà ho khan một tiếng, âm ồm xoay người.

Mấy ngón tay của Lam Ngọc hơi động, thấy đáng về túi thân kia của hắn, lòng chợt mềm đi.

Cuối cùng vẫn là sư đệ của mình, người mình trông chừng từ nhỏ đến lớn...

"Chờ một chút."

Việt Thanh Phong dừng bước, hơi có chút kích động quay đầu lại nhìn về phía nam tử tóc bạc ngồi trên xe lăn.

Lam Ngọc mấp máy môi, bàn tay được y phục phủ lên rút lại trong vô thức, căng thẳng nuốt nước bọt, khó khăn lắm mới mở miệng được: "Phản ứng của muội ấy, thế nào?"

Việt Thanh Phong ngăn người, tránh khỏi tầm mắt như có thể đục thủng da người của người trước mặt, không biết nên trả lời thế nào nên nhất thời không thể mở miệng.

"... Muội ấy có giận ta không?" Thấy sư đệ mình không trả lời, Lam Ngọc vội ngả về trước, mỗi một câu nói tựa như tiếng gầm của một con thú nấp sâu trong cỏ họng, cẩn thận, rồi lại bi thương tốt cùng: "... Có hận ta không? Có giận không? Muội ấy có nhớ đáng về lúc trước của ta không? Đệ có giải thích cho ta không? Không phải là ta không về tìm người chỉ..."

Việt Thanh Phong không muốn nghe nữa, bất ngờ mở miệng ngắt lời hắn: "Nàng cần đệ một miếng."

"..." Lời nói cứ thế mà nghẹn nơi cổ họng.

Nam tử bạc y như không nhìn thấy vẻ mặt như gặp quỷ của người đối diện, nghiêm mặt, chịu đựng cơn đau nhức toàn thân cùng cơn ho khan sắp lao ra khỏi lồng ngực: "Nàng cần đệ một miếng, rất mạnh, chảy máu."

Lam Ngọc: "..."

"Sau đó nàng xuống núi."

Sắc mặt của nam tử tóc bạc khẽ biến, năm ngón tay trong tay áo siết thật chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, lại không cảm thấy đau đớn: "Xuống núi rồi?"

"Xuống núi rồi." Việt Thanh Phong ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Lam Ngọc: "Là lỗi của đệ, đệ chọc nàng giận, không liên quan tới sư huynh."

"..."

Mơ màng quan sát vị sư đệ vội vã mặt thành thật trước mắt, Lam Ngọc có chút khó tin: "Chỉ vậy thôi?"

"Còn thế nào nữa?" Mặt Việt Thanh Phong không có biểu cảm gì: "Chẳng lẽ lại đi giết đệ? Hay là tới giết huynh?"

"..."

Chẳng biết vì sao, dù đã nghe lời giải thích lập lờ này, nhưng lòng Lam Ngọc chẳng dễ chịu hơn là bao, càng thêm rối bời, nhìn thẳng người trước mặt bằng đôi mắt thâm thúy vô biên: "Tức Hề, đệ đang sợ sao? Sợ ta giận hay là sợ ta đau lòng? Đệ chưa nói xong có phải không?"

Thân hình Việt Thanh Phong khẽ run lên, bình tĩnh nói: "Toàn bộ tâm tình của nàng đều dồn vào một phát cần lên người đệ, không giận huynh."

Tất cả lời nói đều bị chặn, Lam Ngọc mấp máy môi, bỗng vành mắt đỏ lên, hồi lâu sau cũng không nói gì.

Sau đó, một tiếng thở dài khe khẽ vang lên.

"Xin lỗi, ta không nên nổi giận với đệ..." Lam Ngọc, cũng chính là Hề Ngọc Lam, mở miệng đầy khó khăn: "Dù gì cũng sẽ có một ngày này, là ta điên rồi. Bị vướng vào trong, cũng là đệ bị làm khó."

Nghe nói như thế, cuối cùng Việt Thanh Phong cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao hắn cũng có một phần trách nhiệm với chuyện tối nay, sư huynh đã không so đo đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Lặng lẽ nâng mắt nhìn hắn, lại rũ mắt trước cái nhìn của đối phương, giọng nói của Việt Thanh Phong cũng nhẹ nhàng hơn: "Đệ không sao, sư huynh vẫn nên suy nghĩ xem nên giải thích với Đường Đường thế nào đi. Dù nàng không có ý ghét huynh, nhưng..."

Lam Ngọc biết hắn có ý tốt, đáy lòng đang sôi trào cũng bình tĩnh lại, nhắm mắt gật đầu, phất tay để hắn rời đi.

... Nhưng một giây kế tiếp, hắn chợt mở mắt ra, sát ý trong mắt tăng vọt, cau mặt trừng người trước mặt còn chưa kịp xoay người: "Đệ vừa gọi muội ấy

là gì?"

Việt Thanh Phong chờ người, không nói hai lời đã tung một chưởng mở toang cửa lớn thiện phòng, chân vừa động, cả người đã biến mất khỏi phòng.

Lam Ngọc tức giận đuổi theo hai bước, nhìn bóng bạch sam đang dần khuất dạng nơi xa, giận dữ: "Việt Thanh Phong, đệ ăn gan hùm mật gấu, chán sống rồi phải không!"

... Sao Việt Thanh Phong còn rảnh để ý đến hần, người đã sớm đuổi theo Hề Ngọc Đường xuống núi rồi.

Đùa nhau à, hần ở chung viện với sư huynh đây, lúc này mà về thì chẳng khác nào tự sát cả.

... ..

Không đề cập đến ngày hôm sau khi đám người Thẩm Thất phát hiện Hề Ngọc Đường không nói đã đi thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Việt Thanh Phong bị Lam Ngọc đánh trọng thương, sau khi đón xe trở lại biệt viện dưới sự giúp đỡ của Thu Viễn thì trong Vân Mộng Viên đã không còn bóng dáng của Hề Ngọc Đường.

Lập tức, Việt Thanh Phong cảm thấy lòng vô cùng căng thẳng, chỉ sợ nàng cứ thế mà một đi không trở lại, cố chịu thương thế đến Vân Mộng Viên, muốn xem thử nàng có để lại lời nào không.

Kết quả lại làm người ta thất vọng, Hề Ngọc Đường chẳng để lại câu nào, ngay cả bóng dáng Tư Niên cũng không thấy đâu, hai người sống sờ sờ cứ biến mất như thế.

Sao Việt Thanh Phong còn có thể ngồi yên được nữa, đã biết tình trạng của nàng vào đêm trong rừng trúc, hần tin lúc này có nghe tin Hề Ngọc Đường huyết tẩy Tuý Hoa Lâu lần nữa thì chắc chắn cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng điều khiến hần lo hơn là an nguy của tình trạng cơ thể nàng, hơn nữa còn trải nghiệm được tình cảnh khó khăn của người Huyền Thiên giáo.

Nếu không phải như thế, nàng đường đường là chủ nhân của một phái, sao bên người lại không có ám vệ đi theo bảo vệ?

Hần muốn ra ngoài tìm, nhưng chưa ra khỏi cửa thì Thu Viễn đã quỳ phịch xuống, nước mắt lưng tròng cầu xin hần dù thế nào cũng phải dưỡng thương trước. Lúc này Việt Thanh Phong mới bất giác nhận ra mình đang mang thương nặng trong người, cho dù có đi tìm người cũng không có nhiều hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là cố kìm nén sự lo lắng trong lòng, ngoan ngoãn đợi ở biệt viện, dặn Lưu Niên đi tìm nàng và Tư Niên.

Đến giờ Thân buổi trưa, đám người Thẩm Thất đã trở về biệt viện Yên Vũ Thai, khác với lúc xuất phát, hai huynh muội Mặc gia đã trở về Thu Vũ Sơn Trang, thay vào đó là nhiều thêm một tên Lam Ngọc.

Vì chuyện Hề Ngọc Đường mất tích mà Việt Thanh Phong càng lo cho Lam Ngọc hơn, vừa vung tay đã sắp xếp người ở Vân Yên Viên gần Khúc Thủy Lâu, tuy cảnh sắc tốt nhưng cũng là nơi cách Vân Mộng Viên xa nhất.

Lam Ngọc cũng không mặc cả, lúc này lòng hần đã hoàn toàn đặt trên người Hề Ngọc Đường, đâu còn quan tâm tới chuyện mình được ở nơi nào? Sau khi sắp xếp ổn thỏa thì tới gặp sư đệ của mình, muốn biết động tĩnh ngày hôm nay của thân muội, kết quả còn chưa vào được viện của Việt Thanh Phong thì đã hỏi thăm được người của Huyền Thiên giáo và Vu đường chủ lại ở Vân Mộng Viên gần sát chủ viện.

... Nhớ lại một tiếng 'Đường Đường' tối hôm qua của Việt Thanh Phong, cả người Hề Ngọc Lam hoàn toàn không tốt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Việt Thanh Phong đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, dừng một chút, người như bị thiêu đốt, cả người mơ hồ như chìm trong một ngọn lửa, ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không ra lời.

Thu Viễn vừa thuyết phục vừa kéo Thẩm Thất hùng hổ đi tới chủ viện, vừa đúng lúc gặp thoáng qua Lam Ngọc cũng đang tới đó. Ánh mắt của hai người giao nhau trong giây lát, Thẩm Thất vẫn mang dáng vẻ thờ ơ lúc trước, lòng Hề Ngọc Lam lại chùng xuống.

Chỉ có thể dần suy nghĩ muốn tính toán với Việt Thanh Phong xuống, Hề Ngọc Lam bắt tri bất giác đi đến trước cửa Vân Mộng Viên, mãi một hồi lâu sau cũng không dám bước vào, không thể làm gì khác hơn là trở lại Vân Yên Viên.

Thẩm Thất không biết đêm qua trong rừng trúc giữa Hề Ngọc Đường và Việt Thanh Phong đã xảy ra chuyện gì, sau khi trở về thấy Hề Ngọc Đường không có ở đây thì chỉ cho rằng nàng ra ngoài làm việc, lại thấy Việt thiếu chủ một thân thương tích thì hơi kinh ngạc, sau đó đã theo bản năng của một vị đại phu, bắt mạch, băng bó, mở hòm thuốc, nhanh chóng khống chế không để dẫn đến việc phát bệnh cũ.

Nhưng thoát nhìn Việt Thanh Phong vẫn vô cùng thâm thiết, gương mặt vẫn luôn tái nhợt vì phát sốt mà phiểm chút hồng, song mắt vẫn nhắm chặt, rất đáng thương.

Hề Ngọc Đường mất tích suốt hai ngày, cũng trong vòng hai ngày này mới có thể làm dịu đi chuyện trong lòng, sáng sớm ngày thứ ba đã trở lại Vân Mộng Viên, thuận tiện mang theo Tư Niên và Lưu Niên đang bị trời gô về.

Ngày đó lúc nàng xuống núi đã phát hiện Tư Niên đang theo dõi mình, chuyện này nếu đặt trong lúc bình thường thì nàng luôn nhắm một mắt mở một mắt cho qua, nhưng nàng đang giận, tính tình cũng nằm trên ranh giới bùng nổ, Tư Niên đáng thương lại chạm vào đúng lúc, không cẩn thận liền trở thành chỗ trút giận, không chỉ bị chộp chân mà trong lúc giao thủ còn bị đánh một trận như đòn, cả người bị trời rồi ném lên thuyền Hề Ngọc Đường thuê đến Kim Lăng.

Lưu Niên cũng giống như vậy.

Lòng hai ám vệ vô cùng đau đớn.

Hề Ngọc Đường đến Kim Lăng một chuyến, dọc theo đường đi vừa củng cố lại tâm tình, thuận tiện dùng thân phận của Thập Cửu lượn vài vòng trước mắt các thám tử của Thính Vũ Các, sau đó nghĩ cách tiếp tục thoát thân trở về Hàng Châu, sau khi vừa xách Tư Niên và Lưu Niên về chủ viện thì được cho hay Việt Thanh Phong đang bệnh.

Lúc đó Việt Thanh Phong đã tỉnh, nhưng sốt cao không giảm, cả phòng ngập tràn mùi thuốc, rõ ràng là khí trời cuối thu nắng gắt nóng bức lại bị Thảm Thất nghiêm lệnh cấm không được hóng gió, bị bịt kín đến độ đồ đầy mồ hôi.

Nhìn thấy Hề Ngọc Đường, Việt Thanh Phong thờ phào nhẹ nhõm, biết nàng không bỏ đi nữa thì mắt cũng có thần hơn, ngay cả tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Hề Ngọc Đường lại nghi ngờ vì sao hắn lại bắt ngờ ngã bệnh, chẳng lẽ là ở rừng trúc một đêm lại trúng gió rồi?

Nàng hỏi, Việt Thanh Phong chỉ lắc đầu bảo thân thể yếu đuối. Nhưng Thu Viễn ở cạnh lại thật thà kể lại chuyện, Hề Ngọc Đường nghe thấy mà tròn mắt há hốc mồm, Việt Thanh Phong có muốn can cũng không can kịp.

Thật ra thì Thu Viễn cũng không biết là ai đã đã thương chủ tử nhà hắn, cho dù là sát thủ hay kẻ địch từ nơi nào nhô ra, lúc này chỉ cần nói tới thương tổn trên người Việt Thanh Phong thì hắn lại bắt đầu cảm tức, siết chặt quyền, chỉ hận bản thân không làm được gì.

Nghe đến đoạn ám khí, Hề Ngọc Đường khẽ nhủ mảy, đột nhiên tiến lên hai bước, xóc chân của đối phương. Việt Thanh Phong chỉ mặc áo trong nửa ngồi trên giường, bị nàng vén chăn như thế, ngẩn người, chốc lát tai đã đỏ lựng.

Nhưng hắn đang sốt nhẹ, mặt cũng hơi ửng đỏ, không ai nhìn ra có gì bất thường.

Vết thương đã được bôi thuốc và băng bó cẩn thận, Hề Ngọc Đường cau mày quan sát một lúc, bỗng nhiên nói một tiếng đắc tội, nâng tay lên kéo áo hắn qua khỏi vai, ánh mắt hơi dừng lại trên vết thương bị cắn một chút, khóe môi vừa nhếch, lại nhanh chóng dời xuống, vung ngón tay lên cắt chút băng vải, nhìn kĩ một vết thương.

... Sau đó sắc mặt thay đổi.

"Ám khí Đường gia?" Nàng nhủ mảy.

Việt Thanh Phong chậm rãi gạt tay của nàng ra, kéo xiêm áo lại, không nói gì.

Hề Ngọc Đường trầm mặt nhìn hắn, chờ hắn giải thích. Nhưng Việt Thanh Phong quyết định không nói, Hề Ngọc Đường vô cùng tức giận, xoay người rời đi.

Thu Viễn lo lắng nhìn thiếu chủ cứ như thế mà bị người ta lợi dụng, lại nhìn bóng lưng của Hề Ngọc Đường, nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ giọng nói: "Chủ tử, hình như sắc mặt của Hề tiểu giáo chủ không tốt lắm."

Việt Thanh Phong hồi thần, lập tức biến sắc: "Thu Viễn, ngăn nàng lại!"

... Nhưng sao Thu Viễn có thể ngăn được Hề Ngọc Đường, sau khi biết đối phương thăm dò tung tích của Lam công tử, một đường chạy thẳng tới Vân Yên Viên thì cảm thấy không tốt, vận khinh công đến cực hạn, nhưng vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy ngoài Vân Yên Viên, Hề tiểu giáo chủ tung một cước văng cửa viện, đặng đặng sát khí bước vào, vừa đúng lúc gặp phải Lam Ngọc đang nói gì đó với người hầu tùy thân trong viện.

Đột nhiên thấy người xông tới, Lam Ngọc cau mày ngẩn đầu, thấy là Hề Ngọc Đường, toàn thân cứng đờ tại chỗ, sâu trong đôi mắt như giếng cổ xuất hiện vô số ánh sáng, tim như bị ai đó bóp chặt trong lòng bàn tay, cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hắn mấp máy môi, nhưng làm cách nào cũng không thể mở miệng.

Nhưng Hề Ngọc Đường lại như chẳng hề nhận ra sự kích động và chần chừ kia của hắn, đôi mắt nhìn nam tử tóc bạch trần đầy lửa giận.

"Huynh có ý gì?" Nàng cá giận nói: "Vì sao lại đã thương Việt Thanh Phong?"

Lam Ngọc hơi ngẩn ra, sự nồng nhiệt và kích động tràn ngập đáy lòng như bị ai đó cầm nút bịt chặt miệng lọ, cứ như vậy mà dờ dẫm nhìn người tới, đột nhiên, cõi lòng trở nên trống trải như nơi đồng không mông quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đắc Tội Đủ Nơi

Xa cách mười sáu năm, đây là lần đầu tiên huynh muội hai bọn họ gạt bỏ mọi thân phận để đối mặt với nhau.

Hề Ngọc Lam như có chút tham lam mà nhìn gương mặt xinh đẹp thanh tú, đây anh khí không bị dịch dung của muội muội nhà mình, từ mắt đến môi, vô cùng lưu luyến, hết như có nhìn bao lâu cũng không thể đủ.

Nào sợ lúc này về mặt của nàng bị phủ kín bởi sự tức giận cũng khiến hắn cảm thấy ngọt ngào đến tận đáy lòng.

Nghiêm túc mà nói, thật ra thì chỉ mới sáu năm hắn không gặp Hề Ngọc Đường thôi. Lúc trước, chỉ cần hắn có thời gian thì hằng năm đều sẽ giành chút thời gian bí mật lên Tuyết Sơn một chuyến, không dám gặp mặt, chỉ nấp trong bóng tối, nhìn nàng vung dao giết người, nhìn nàng lập kế hại người, ngắm nhìn nụ cười xinh đẹp của nàng, nhìn nàng vui vẻ âm áp, nhìn nàng mất ngủ, nhìn nàng khổ sở, nhìn nàng vui sướng, nhìn nàng bận rộn. Chỉ cần thấy nàng vẫn còn sống tốt thì toàn thân hắn cũng tràn đầy sức mạnh, dù tiếp đến có phải đối mặt với cái chết cũng chẳng hề e ngại.

Nữ tử này là người thân duy nhất còn lại trên cõi đời này của hắn, là tiểu muội được hắn thương yêu, nâng niu trong tay từ thuở xưa, là người mà hắn đã thề phải bảo vệ.

Thế nhưng thế sự khó lường, hết lần này tới lần khác hắn luôn là một vị huynh trưởng tồi

Ánh mắt của Hề Ngọc Lam chợt trở nên âm trầm, đối mặt với câu hỏi của Hề Ngọc Đường, hắn không thể trả lời được câu nào. Thầm muốn xin lỗi, nhưng lời đến khóe miệng, đối mặt với lửa giận của nàng, lại không nói ra được.

Hắn cho người hầu lui, nơi khóe môi chứa đựng sự khổ sở và cam chịu, tự mình hứng chịu hết lửa giận của nàng. Mà trên thực tế, hắn có thể cảm nhận được Hề Ngọc Đường cũng không hẳn là hoàn toàn bất bình vì Việt Thanh Phong, chẳng qua nàng đang dựa vào chuyện này mà phát tiết sự bất mãn trong lòng với hắn.

Hắn dám phản bác không? Dám oán trách không?

Hắn chỉ hận Hề Ngọc Đường không mắng thêm đôi câu nữa, dù nàng có đánh hắn cũng không sao.

Hai người đối diện nhau không nói gì.

Từ sau khi Hề Ngọc Đường hỏi câu kia thì đứng yên chờ người trước mặt mở miệng, nhưng đối phương chỉ yên lặng nhìn nàng, không hề có một câu giải thích, một câu phản bác cũng không, chỉ dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn nàng, thấy thế, lửa giận của nàng chợt dâng trào.

Nàng siết chặt tay, đang muốn mở miệng đã thấy ánh mắt của người trước mặt chợt trở nên âm trầm, ngay tiếp theo khuôn mặt thoát nhìn bình thường không có gì lạ nhưng ngập tràn khí chất kia chợt mất hết màu sắc, chẳng biết vì sao mà lòng lại có chút hoảng hốt, lời quát mắng đã đến môi nhưng chẳng thể thốt nên lời.

Luống cuống tay chân đứng tại chỗ, Hề Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào Lam Ngọc, dịch chân về phía trước theo bản năng.

"Huynh... huynh đừng như vậy, muội không có ý mắng huynh, muội, muội chỉ..."

Lam Ngọc buồn bã nhíu mày, hết như không nghe thấy lời của nàng, cả người càng thêm chán nản, lời của nàng, càng khiến hắn không thể đối mặt với nàng hơn nữa. Mà hết lần này tới lần khác lại vào lúc này, ngón chân của Thẩm Thất lại bắt đầu phát huy tác dụng, cơn đau nhức trên đùi khiến sắc mặt hắn bất ngờ trở nên trắng bệch, cả người run rẩy, sau lưng và trán dần toát ra một lớp mồ hôi dày.

Thời gian của cơn đau kia rất ngắn, nhưng lọt vào mắt của Hề Ngọc Đường thì trông như hắn đang phải chịu đựng một sự đau đớn cực đại, ngay cả bề mặt bàn đá cạnh người nơi hắn đang để tay cũng xuất hiện một vết lằn, đốt ngón tay trắng bệch, mấy ngón tay bám thật sâu vào trên mặt bàn để lại vài vết lõm.

Hề Ngọc Đường cũng hoảng hồn, vành mắt chợt đỏ lên, vô ý tiến lên phía trước từng bước: "Huynh, huynh không sao chứ? Có chuyện gì vậy? Huynh... Việt Thanh Phong đánh huynh phải không? Các người giao thủ à? Hắn đã thương huynh à? Huynh đừng động, đừng động, muội, muội... muội đi tìm A Thất! Muội tìm Việt Thanh Phong báo thù cho huynh, huynh chờ, chờ muội, đừng có đi đâu cả!"

Vừa nói xong nàng đã xoay người trở về.

May mà Lam Ngọc kịp gọi nàng lại: "... Đường Đường."

Một cái tên, một tiếng thở dài, một tiếng nỉ non như truyền tới từ tận nơi chân trời xa xôi khiến Hề Ngọc Đường chợt dừng bước, sống lưng cứng như sắt, nước mắt bắt đầu dồn lên hốc mắt.

Nàng nhìn rồi lại nhìn, càng không ngừng nháy mắt, cuối cùng cũng nuốt được dòng nước mắt mãnh liệt kia vào trong, lại không quay đầu.

"Ta không sao, ta không đi, cũng không đi nữa..." Cả lồng ngực của Lam Ngọc đều chìm trong sự vui sướng vì lời nói của nàng, nhưng sự mệt mỏi từ sau cơn đau nhức lúc trước vẫn lộ rõ trong giọng điệu, Hề Ngọc Đường nghe thấy mà lòng không yên.

Hồi lâu sau, nàng quay đầu lại, trong mắt đã không còn tình cảm mệnh mông, lại khôi phục sự tỉnh táo lúc thường, đón nhận tầm mắt của Lam Ngọc, dừng một chút, không lên tiếng.

Lam Ngọc cũng không mở miệng, cứ nhếch môi cười mà nhìn nàng.

Qua một lúc, Hề Ngọc Đường mới rũ mắt, nói: "Chẳng phải huynh nói hôm nay sẽ đi à?"

Khóe môi Lam Ngọc hơi khựng lại, để lộ một nụ cười khổ: "... Tạm thời đổi ý rồi. Có điều... nếu muội không muốn thấy ta, ta..."

"..."

Giờ không có cách nào để nói mấy lời sắt đá kia, Hề Ngọc Đường liếc hẩn một cái thật sâu, phẩy tay áo bỏ đi.

Lam Ngọc ở phía sau giờ tay muốn ngăn nàng theo bản năng, chợt ý thức được tình cảnh của mình, chút u ám trong mắt lại dâng lên, chán nản ngã ra sau.

Một đường rời khỏi Vân Yên Viên như phải chạy trốn, chỉ lướt qua Thu Viễn đang trợn mắt há hốc mồm, Hề Ngọc Đường lấy tốc độ nhanh nhất xông về phía chủ viện, lúc vừa chuẩn bị tiến vào phòng của Việt Thanh Phong thì chợt dừng lại, suy nghĩ vừa chuyển, lập tức quay về Vân Mộng Viên.

Trong phòng, Thẩm Thất đang ngăn người nhìn về phía cửa sổ.

Hề Ngọc Đường hùng hổ xông tới, hai người nhìn nhau, nàng mím môi, ngồi xuống rót cho mình một chén nước lớn rồi tu ừng ực.

"... Về rồi à?" Thẩm Thất nhú mày nhìn nàng.

Hề Ngọc Đường gạt đầu, suy nghĩ một chút, trực tiếp hỏi vấn đề trong lòng: "Chuyện của Lam Ngọc là thế nào?"

Mắt Thẩm Thất thoáng qua chút vẻ kinh ngạc: "Sao lại quan tâm đến hẩn vậy?"

"..." Mặt Hề Ngọc Đường hơi xụ xuống, không nói gì.

Rời khỏi chỗ trước cửa sổ rồi ngồi xuống trước mặt nàng, thấy nàng không muốn giải thích. Thẩm Thất giấu đi sự nghi ngờ của mình, thản nhiên nói: "Hai chân bị phế, võ công bị tổn hại, không phải bị phế thì là tẩu hỏa nhập ma, nguyên nhân cụ thể thì ta không thể tra được do không có nội lực."

Hẩn cẩn thận nói lại tình huống chẩn bệnh tối hôm qua, không hề giấu giếm, thậm chí là cả chuyện đặt ba cây châm trong người Lam Ngọc.

Mặc dù đã đoán được là tình hình không tốt, nhưng khi nghe được vẫn khiến lòng Hề Ngọc Đường vô cùng buồn bực, mấy ngón tay thon dài không ngừng vuốt ve dọc theo bờ chén, hồi lâu sau mới nhẹ giọng mở miệng: "Có cách gì không?"

"Ngươi thật sự muốn cứu hẩn?" Thẩm Thất nhú mày.

Hề Ngọc Đường gạt đầu một cái, chẳng biết vì sao, nàng lại lựa chọn cách dẫu nhem sự thật: "Hẩn... có chỗ hữu dụng với ta."

Nghe được câu này, Thẩm Thất chợt nhớ tới tám lệnh bài mà Lam Ngọc đưa cho hẩn, ngập ngừng một chút lại mở miệng: "Ta sẽ làm hết sức, có điều không nên ôm hy vọng lớn, cho dù ta có thể giúp hẩn đi lại được nhưng cái giá hẩn phải trả cũng sẽ rất lớn."

Y thuật của Thẩm Thất, Hề Ngọc Đường biết, thấy dù hẩn không nói thẳng, nhưng ý trong lời đã xác định có thể chữa được, nghe đến đó, tim nàng cũng được buông lỏng, vẻ mặt cũng trở nên tốt hơn.

Nàng cười, kéo tay người trước mắt, vui đến không nói nên lời: "Tiểu Mỹ, ngươi giỏi thật đấy."

Thẩm Thất ngăn người, không nhìn được mà ngoắc ngoắc môi, lại nhanh chóng giấu đi, tức giận hất tay của nàng ra, lạnh nhạt nói: "Nếu như thế thì không bằng nói cho ta biết ngươi định dùng hẩn thế nào?"

Hề Ngọc Đường lập tức trở nên buồn bực, nói thật: "... Ta còn chưa nghĩ ra."

Dáng vẻ mờ mịt này của nàng đã thành công chọc cười Thẩm Thất, người sau vừa buồn cười vừa búng trán nàng: "Ngươi đúng là..."

Nói xong, móc lệnh bài trong ngực ra rồi ném tới: "Đây, tiền đặc cợ chẩn bệnh."

Hề Ngọc Đường giật mình bắt lấy lệnh bài, vừa cúi đầu nhìn, mắt chợt trừng lớn, bàn tay cầm lệnh bài bỗng trở nên cứng nhắc. Nàng ngẩn phất đầu: "Cái này ở đâu ra?"

Thẩm Thất ung dung rót trà: "Lam Ngọc."

"..."

Trợn mắt há hốc mồm nhìn Thẩm Thát, Hề Ngọc Đường có chút khiếp sợ mà đứng bật dậy: "Ngươi chắc chứ?"

Thẩm Thát lạnh lùng liếc nàng một cái, không lên tiếng, nhưng vẻ mặt lại chứng minh tất cả.

Kinh ngạc quan sát người trước mắt một hồi lâu, thấy hắn không phản bác, lòng Hề Ngọc Đường chợt nổi phong ba...

Lệnh bài sắt, phía trên có một chữ Vũ, đây rõ ràng là lệnh bài trưởng lão ở Thính Vũ Các!

Nhưng tại sao bên trên lại không có số? Chẳng phải mười tám vị trưởng lão đều có số sao?

Hề Ngọc Lam là người của Thính Vũ Các?

Vậy việc ám sát nàng...

Hề Ngọc Đường không dám nghĩ tiếp, theo bản năng không muốn tin chuyện gặp ám sát trong nhiều năm qua lại có sự tham dự của huynh trưởng mình, lại càng không tin hắn biết mà vẫn để mặc cho sát thủ hành động.

Nếu là thật... chuyện này sẽ đáng sợ đến nhường nào?

"Ta đến chủ viện một chuyến." Nàng chợt xoay người, đi được hai bước lại quay đầu: "Tiểu Mỹ, nhất định phải dốc toàn lực chữa cho chân huynh ấy, đáp ứng ta."

Thẩm Thát cau mày: "Đương nhiên. Xuất phát từ nhân tâm đại phu, đã nhận rồi thì không có lý nào lại không dốc toàn lực ứng phó. Nhưng Ly Hỏa Thảo..."

"Cái đó thì không cần quan tâm." Hề Ngọc Đường vung tay ngắt lời hắn: "Lo cho Lam Ngọc trước."

Lời vừa dứt, chân mày Thẩm Thát càng cau chặt hơn: "Giải độc cho ngươi mới là chuyện quan trọng nhất, những chuyện khác để sau cũng được, đừng quên thu đã tới, không được bao lâu nữa thì độc trong người ngươi sẽ phát tác rất thường xuyên."

Hề Ngọc Đường xua tay: "Ta không vội."

Cuối cùng những lời này đã chọc giận Thẩm Thát, hắn chợt vỗ mạnh lên bàn, đứng bật dậy nhìn người trước mắt đầy căm tức: "Hề Ngọc Đường, ngươi điên rồi phải không! Rốt cuộc ngươi có còn nhớ mục đích chúng ta đến Giang Nam này không? Lấy Ly Hỏa Thảo, giải độc mới là chuyện mà ngươi cần quan tâm!"

Nhìn thấy sự tức giận tột cùng trong ánh mắt của Thẩm Thát, Hề Ngọc Đường sững người tại chỗ, có chút khó tin mà nhìn hắn: "... Tiểu Mỹ, ngươi, ngươi muốn cãi nhau với ta?"

Vẻ mặt của Thẩm Thát hơi khựng lại, dời mắt sang một bên: "Ta không quan tâm, tóm lại độc của ngươi vẫn quan trọng hơn chuyện của Lam Ngọc. Giúp hắn đi lại được không phải chuyện trong chốc lát, độc của ngươi không thể đợi được."

"Ta nói, Lam-Ngọc-trước." Hề Ngọc Đường cắn răng, nhả từng chữ: "Có phải lời của ta đã không dùng được nữa rồi không?"

"... Không thể nào!" Thẩm Thát đã vô cùng tức giận, bực bội nhìn nàng: "Hề Ngọc Đường, cuối cùng thì ngươi bị gì vậy? Lam Ngọc đó là ai ngươi có biết không? Ngươi không thấy lệnh bài đó sao? Đừng nói với ta ngươi không nhận ra đó là Thính Vũ Các đây!"

Hề Ngọc Đường chợt im bật.

Hai người im lặng giằng co hồi lâu, rốt cuộc nàng vẫn phải đầu hàng. Thẩm Thát là một trong những người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, nàng không thể nào dùng những lời lẽ ngoan độc dành cho thuộc hạ kia với hắn, không đành lòng, cũng không muốn. Người này, vì thân thể của nàng lựa chọn cách đối chọi gay gắt với nàng, đối xử với người cũng nên biết nặng nhẹ.

"Tiểu Mỹ..." Nàng giãn mày, cười: "Đừng giận nữa, ta sai rồi."

Thẩm Thát ngó người, có chút mất tự nhiên mà quay đầu đi, cố chấp nói: "Mau cút đi."

"Ngươi mắng ta QAQ." Hề Ngọc Đường ôm cánh tay hắn.

"..."

Lửa giận cứ biến mất theo cách quái dị như thế, Thẩm Thát nhìn Hề Ngọc Đường đang dính lấy hắn bằng ánh mắt phức tạp, mãi một lúc lâu sau mới nói bằng vẻ bực bội: "Được rồi được rồi, ta dám chắc."

Nghe hắn nói, nhất thời Hề Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không buông hắn ra: "Tiểu Mỹ, Lam Ngọc này rất quan trọng với ta, ta cần huynh ấy có thể đi lại được, cả lại ân tình này cũng đến từ tay của ta. Ngươi là người của ta, ngươi giúp hắn chính là ta giúp hắn, về phần nguyên nhân cụ thể, tạm thời ta vẫn không thể nói cho ngươi biết, ngươi tin ta có được không?"

"... Nói mấy thứ này làm gì, ta cũng không ép người, tin người đấy được chưa." Thảm Thất mất tự nhiên hất nạng ra: "Được rồi, cút nhanh đi."

Hề Ngọc Đường lập tức vui vẻ ra mặt, buông cánh tay hấn ra, xoay người ra khỏi cửa.

Ở sau lưng nạng, Thảm Thất nhìn bóng lưng quen thuộc kia bằng ánh mắt phức tạp, siết chặt năm ngón tay, móng tay đâm sâu vào trong da thịt.

Trong chủ viện, Thu Viễn đã trở lại trước mặt Việt Thanh Phong, báo lại chuyện mình thấy. Đang nghe đến đoạn Hề Ngọc Đường giận Lam Ngọc vì hấn thì Việt Thanh Phong sững người trong giây lát, bỗng một nụ cười rục rờ nở rộ nơi khóe môi trong vô thức, muốn nhin cũng không được.

Nhưng không đợi hấn vui được bao lâu, Hề Ngọc Đường đã vén rèm đi vào phòng trong. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Hề Ngọc Đường quét sang Thu Viễn, người sau lập tức cảm thấy căng thẳng, kiềm cố sắc thuốc mà biết điều lui ra ngoài.

Việt Thanh Phong nhìn nạng với dáng vẻ hờn hờ.

Mà mặt Hề Ngọc Đường lại chẳng có chút biểu cảm nào: "Thân thể của Lam Ngọc không tốt, người nói với huynh ấy chuyện ta nhận ra người làm gì? Chẳng phải huynh ấy không muốn nhận ta à? Cứ để huynh ấy cho rằng ta không biết là được."

... Đồng lời lẽ vui sướng của Việt Thanh Phong cứ như thế mà bị chặn trong tim, cả người cũng không tốt.

"Hề Ngọc Đường, nạng muốn nói gì?" Hấn giận đến bật cười.

Về mặt của Hề Ngọc Đường cứng đờ, quay đầu sang nơi khác: "Tóm lại, người không được chọc giận huynh ấy."

"..."

Việt Thanh Phong điều tức chân khí, xoay người không nhìn nạng nữa: "Nếu Hề giáo chủ không còn chuyện gì nữa thì mời đi giúp."

Thấy hấn giận thật, Hề Ngọc Đường cắn môi, cũng nhận thấy hình như hôm nay mình có hơi thất thường, tâm trạng lúc lên lúc xuống, thái độ xoay chuyển xoành xoạch, lòng cảm thấy uất ức, nhưng vẫn không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhìn người trước mắt đang nằm đưa lưng về phía nạng, nghe tiếng ho khan không ngừng vang lên bên tai, nạng đứng hồi lâu, cuối cùng hít sau một hơi, bắt mình phải tỉnh táo lại.

"... Túc Hề, thật sự xin lỗi." Nạng lấp bắp: "Người đừng giận nhé."

Việt Thanh Phong không để ý tới nạng.

Hề Ngọc Đường bước tới ngồi xuống mép giường của hấn, vươn tay kéo tay áo của hấn: "Người quay lại đi."

Có chút gió đào qua tay áo người trước mặt, tránh thoát bàn tay của nạng.

"Túc Hề..." Hề Ngọc Đường cắn môi: "Ta sai rồi."

"..."

"Ta đi sắc thuốc cho người nhé?"

"..."

"Người có muốn uống nước không?"

"..."

"Nếu không ta kể chuyện cho người nhé? Hay người muốn đọc cuốn sách nào thì bảo ta đọc cho được không? Hay... nếu người muốn nghe đàn..."

Việt Thanh Phong chợt quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nạng: "Nếu ta muốn nghe đàn thì nạng định làm gì?"

Khóe miệng Hề Ngọc Đường cứng đờ, mở lời đầy khó khăn: "... Ta đàn."

"Ồ?" Người trước mắt nhướng mày, có chút ý tứ mà lướt qua tú âm tường: "Đàn Tạ Ngạn ở đó, đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Khoảng Cách Tận Chân Trời

Đàn Tạ Ngan, muốn đàn là đàn sao?

Trong cuộc đời hai mươi một năm của Hề tiểu giáo chủ đáng thương, năm năm đầu ngây thơ hồn nhiên nhận hết bao nhiêu yêu thương, mười năm sau phải tìm sống trong chỗ chết trước bao nhiêu âm mưu quỷ kế, toàn bộ suy nghĩ đều đổ dồn vào Huyền Thiên giáo, đừng nói tới đánh đàn, ngay cả tập viết đánh cờ cũng không có người nào dạy, cầm kì thi họa ca phú một chữ cũng không biết.

Nếu không phải kiếp trước mình đã từng được đào tạo chính quy thì chỉ sợ giờ đã trở thành một kẻ mù chữ thật sự rồi.

... Người để một kẻ chỉ biết đánh nhau, lập mưu và ắt giấu đi đánh đàn, còn đánh cả đàn Tạ Ngan, chẳng phải là trò cười à?

Nhưng lời đã nói ra, không có lý nào lại không giữ lời.

Hề Ngọc Đường cắn răng vác đàn ra, phất vạt áo, ngồi trong sảnh trước của chủ viện. Đối diện với nàng, Việt Thanh Phong vừa chuyển ra khỏi nội thất, vui trên giường êm thản nhiên nhìn nàng, đáng vẻ nhớn nhác kia rất đáng ăn đòn.

Rửa tay dâng hương, pha trà nấu nước, ngồi ngay ngắn như thường, Hề giáo chủ đã làm xong toàn bộ công tác chuẩn bị có thể làm được, lúc không còn lí do nào khác để câu giờ nữa thì mới rũ mắt nhìn về phía đàn trước người mình.

Chế tạo từ gỗ thượng đẳng, toàn thân tinh lặng, hoa văn tinh tế, dây đàn như mây, thứ đang đặt trước mặt nàng là một cây đàn rất tốt.

Hề Ngọc Đường đưa tay gảy nhẹ một dây, tiếng đàn truyền tới từ xa xôi, lượn quanh không gian, chỉ một tiếng như đã nhìn thấu cả cuộc đời. Nàng kinh ngạc trợn trừng mắt, nhìn về phía Việt Thanh Phong đang ngồi ở đối diện, người sau nhếch môi cười, ung dung nhìn nàng, hệt như đã biết nàng đang ngạc nhiên vì điều gì.

"... Đàn tốt." Mặc dù không hiểu gì, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì tới phán đoán của Hề Ngọc Đường về giá trị của nó: "Đúng là nghìn vàng khó gặp."

Việt Thanh Phong cười nhạt một tiếng: "Đừng có nói nhảm nữa, nhanh lên."

"..."

Nuốt một ngụm nước bọt, Hề Ngọc Đường vừa im lặng đặt hai tay lên đàn, vừa liếc Việt Thanh Phong, vừa chuẩn bị ra tay đã nghe thấy người đối diện nói với giọng điệu hời hợt: "Đàn này, một dây trị giá năm trăm lượng bạc, mong Hề giáo chủ kim lực lại một chút."

Ngón tay của Hề Ngọc Đường cứng đờ, không dám động.

... Một dây đàn thôi mà cũng trị giá năm trăm lượng! Vậy nếu không cẩn thận làm đứt mất thì sao bây giờ!

"Người nhất định phải nghe?" Ngay cả giọng nói của nàng cũng trở nên cứng nhắc.

Việt Thanh Phong rất vô tội: "Không phải Hề giáo chủ muốn đàn à?"

"..."

Trách ta đi, là miệng ta thôi.

Hề Ngọc Đường thở phào một hơi, bất chấp tất cả.

...

Ngày đó, mọi người ở Yên Vũ Thai sẽ không bao giờ có thể quên được một tiếng đàn khiến người ta khó quên đến nhường nào.

Danh cầm có tiền mà không thể mua, danh chấn trong thiên hạ, dưới hai bàn tay ấy lại có uy lực không lồ như thế! Vô số người chỉ hận không thể đập đầu xuống đất, khóc cho hết nước mắt, bởi khi nghe được tiếng đàn này, bọn họ lại nhớ tới những vị song thân đang ở nơi quê xa, thật sự là, từng tiếng hút lấy lòng người, từng câu lay động trái tim.

... Khiến người ta không nhìn được mà muốn chui luôn xuống đất đi thăm tổ tông.

Cùng là đàn Tạ Ngan, nhưng nếu là Việt thiếu chủ đàn, không như rơi vào chốn tiên cảnh bồng bình thơ mộng thì cũng uể uải chuyển thánh thót như nơi thâm cốc sâu kín, nghe một khúc, cả người và linh hồn đều như được thanh tẩy.

Nhưng đổi thành Hề tiểu giáo chủ.

Hệt như vừa xuống địa ngục A Tỳ đi dạo một lần, nhìn thấu mọi khổ nạn, nhìn thấu cuộc sống, người người bừng tỉnh đại ngộ, từ nay về sau hễ cứ nghĩ đến tiếng đàn này thì ngay cả làm chuyện xấu cũng có thể cảm thấy chẳng có gì hơn.

Nhưng sự thật là, Việt thiếu chủ am hiểu âm luật, không truyền nội lực vào tiếng đàn để tránh tạo nên ảnh hưởng cho người nghe. Mà Hề tiểu giáo ngũ âm không thông một chữ cũng không biết, vì cổ không chế không để mình làm đứt dây đàn mà hận không thể dùng hết sức vận châm tuyền hằng ngày mình vẫn dùng để giết người ra, độc hết nội lực để không chế hai tay, mượn đó mà bảo toàn cho cây đàn này.

... Nhưng dùng nội lực đánh đàn, đúng là, con mẹ nó, quá rung động lòng người rồi!

Không muốn nghe cũng không nghe được nữa!

Ngay cả mấy con kiến trong góc Yên Vũ Thai cũng chạy không thoát!

Một khúc vừa dứt, nguyên khí biệt viện thành nam bị tổn thương nặng nề. Hoa lan quý báu trong căn phòng của Việt thiếu chủ héo úa, cả trong hồ Khúc Thủy Lâu chết sinh bùng. Việt thiếu chủ như lâm bệnh nặng hơn, tóc của Lam công tử nơi Vân Yên Viên cũng trắng hơn, Thẩm đại phu ở Vân Mộng Viên lỡ tay phá mất được phòng lúc đang chế thuốc, Tư hữu hộ pháp lỡ tay vẩy nhảm độc, Tư Niên và Lưu Niên té khỏi nóc nhà, Thu Viễn làm bể ả thuốc sắc.

Chỉ có mỗi mình Hề tiểu giáo chủ là thần thanh khí sảng, kích động đến lạ kì.

... Dù sao đi nữa thì đàn không hư là được!

Nghe nói sau đó, Việt thiếu chủ chỉ hỏi Hề tiểu giáo chủ một câu.

"... Hề giáo chủ có hứng thú muốn học công pháp dùng đàn giết người không?"

Sau khi Hề tiểu giáo chủ suy nghĩ nghiêm túc một lúc lâu, cuối cùng vô cùng tiếc nuối mà từ chối. Nghe nói là vì mang đàn theo thì không tiện, cũng không thể vừa đánh nhau vừa ngồi xuống đánh đàn không phải sao? Mà vừa ôm đàn vừa đánh nhau, trông có vẻ quá nguy hiểm...

Sau khi đám quần chúng ở Yên Vũ Thai biết được chuyện này thì cảm động đến rơi lệ, tất cả đều cảm thấy vị đại nhân này đúng là tri kỉ.

...

Sau vụ đánh đàn, Hề Ngọc Đường giam mình trong viện ba ngày. Sau khi biết được thân phận Lam Ngọc đã khiến lòng của nàng loạn vô cùng, làm việc cũng mất quy tắc, chuyện này có thể nhìn ra từ việc nàng đắc tội với mấy người liên tiếp trong cùng một ngày, thật ra lòng nàng đã sớm loạn như ma, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Nhưng làm chương môn một phái, nàng không thể như thế.

Dừng cương trước bờ vực tự ngã bản thân có gì không ổn, sau khi Hề tiểu giáo chủ suy nghĩ nghiêm túc, đầu óc từ từ rõ ràng, cả người cũng trở lại bình thường. Mà một khi đầu óc trở lại bình thường, thì chắc chắn có thể nhìn ra điều bất thường xung quanh.

Đứng mũi chịu sào chính là Thẩm Thất.

Hề Ngọc Đường phát hiện dạo gần đây tinh thần của Thẩm đại phu khá bất ổn, không chỉ có tính khí thất thường, chế thuốc không có tiến triển, dù ba ngày một lần đều đến Vân Mộng Viên thi châm cho Lam Ngọc, cử chỉ không khác khi thường là bao, nhưng mấy ngày liên tục, khí lạnh giữa hai hàng chân mày hằn mỗi lúc một nặng, ngay cả khoe mắt cũng có thể phát tán khí lạnh, thời gian tản bộ cũng nhiều hơn, khắp toàn thân chỉ để lộ ba chữ... có tâm sự.

Lại đến ngày chẵn mạch mỗi tháng cho Hề Ngọc Đường, Thẩm Thất vừa mới dời tay khỏi mạch đối phương, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Hề Ngọc Đường nói chuyện.

"Chờ chuyện ở đây xong chúng ta về Tuyết Sơn đi."

Thẩm Thất kinh ngạc ngẩng đầu, trong đôi mắt quyến rũ tinh tế thoáng qua chút ánh sáng: "Hà?"

Hề Ngọc Đường không bỏ qua sự vui sướng chợt lóe lên trong mắt hắn, lòng hơi chùng xuống, thần nhiên nói: "Tiểu Mỹ, có phải ngươi đang trách ta không? Thời gian ta ở lại Giang Nam quá dài, có phải ngươi bắt đầu thấy phiền rồi không?"

Thẩm Thất không ngờ nàng sẽ nói lời như vậy, ngăn người, không mở miệng.

"Dạo này ngươi thế nào?" Hề Ngọc Đường lại không định bỏ qua cho hắn, nhìn thẳng vào người trước mặt với đôi mắt còn xinh đẹp hơn cả nữ tử kia: "Có phải... có chuyện gì gạt ta không?"

Mặt Thẩm Thất không có vẻ gì, bàn tay đặt dưới tay áo hơi khựng lại, tiếp đó mím môi, tức giận nói: "Nói vậy, xong chuyện Thính Vũ Các thì chẳng phải vẫn còn Thục Trung sao? Ta không vội về Tuyết Sơn, ngươi làm việc của mình cho tốt đi."

Lời vừa dứt, Hề Ngọc Đường trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Tiểu Mỹ, ngươi có chuyện lừa ta."

Thẩm Thất sững người, ngẩng đầu lên.

"Ngươi không muốn nói cũng không sao." Nàng cười: "Có điều đừng nhìn đến hồng mình như thế, có gì cần ta giúp một tay thì cứ nói, chỉ cần là ngươi nói, dù là gì ta cũng sẽ cố hết sức."

... Dù là gì?

Thẩm Thát ngẩn ra, rũ mắt, không ngừng sửa lại bao bố tùy thân, một lúc lâu sau mới dừng tay, giọng nói có phần nhặt nhẻo: "Bất cứ chuyện gì sao?"

"Ừ." Hề Ngọc Đường lên tiếng.

"... Vậy nếu ta muốn ngươi tự phế võ công thì sao?" Hần chợt ngẩng đầu.

Vẻ mặt của Hề Ngọc Đường dần trở nên nghiêm trọng, hệt như không thể tin vào điều hắn vừa nói.

Thẩm Thát mang gương mặt không biểu cảm đón nhận tầm mắt của nàng, trên gương mặt tinh xảo không hề dịch dung kia ngập tràn vẻ nghiêm túc.

"Ngươi..." Giọng của nàng cũng run lên: "Ngươi nghiêm túc ư?"

Thẩm Thát không nói gì, chỉ dùng sự im lặng thể hiện đáp án của mình.

Hề Ngọc Đường hít sâu một hơi, nâng người dậy, nhìn thẳng sang bằng đôi mắt lạnh lẽo thâm sâu: "Lý do."

Thẩm Thát mím môi, mở miệng, nói khẽ: "Ta đã thử chế thuốc của Ly Hóa thảo, nhưng trong quá trình chế thuốc lại phát hiện chút vấn đề, sợ sẽ xảy ra xung đột với cơ thể của ngươi... công pháp của ngươi sẽ không thể luyện tiếp được nữa, nếu không không chỉ có độc khó giải, tính mạng cũng khó giữ. Muốn sống cũng chỉ có thể làm một lần, phế võ công, hàn độc mới có thể trừ."

"..."

Hoảng hốt nhìn vào người trước mắt, Hề Ngọc Đường vẫn chẳng thể tin vào những điều hắn vừa nói. Cả căn phòng lặng yên như tờ, mãi một lúc sau mới nghe thấy nàng mở miệng: "Nếu ta kiên quyết không chịu phế võ công thì sao?"

"Hoặc là tẩu hỏa nhập ma mà chết, hoặc là hàn độc hành hạ mà chết." Thẩm Thát nghiêm mặt, nói đầy lạnh lùng: "Không có cách nào khác."

Hề Ngọc Đường nheo mắt.

Lúc lâu sau, nàng cười khẽ một tiếng: "Tiểu Mỹ, ngươi cũng bắt đầu học cách gạt ta rồi."

Thẩm Thát nhìn nàng đầy kinh ngạc.

"Sau khi ta quyết định tu luyện Thái Sơ tâm pháp thì đã biết công pháp này rất dễ khiến người khác tẩu hỏa nhập ma, càng về sau càng dễ chết, nhưng lại vô cùng có hiệu quả, mà ta lại dùng mọi cách, cuối cùng cũng quyết định thử một lần."

Giọng Hề Ngọc Đường rất thấp, hệt như tiếng nước suối chảy trong rừng sâu.

"Chuyện cho tới giờ, đương nhiên ta biết nó nguy hiểm đến đâu, nhưng ngươi đừng quên, làm người luyện võ, ta luôn biết ranh giới chịu đựng cuối cùng của bản thân là đâu. Ngươi nói không sai, có thể chuyện tẩu hỏa nhập ma mà chết sẽ xảy ra, nhưng không phải hiện tại."

"Về phần hàn độc..." Nơi khóe môi nàng nhếch lên tạo thành một nụ cười châm biếm: "Thân ta đã trúng hàn độc được mười sáu năm, sớm không chết muộn không chết, vì sao lại phải phải chết vào lúc này? Lúc trước ngươi có thể áp chế thì sao lúc này lại không thể? Ngươi nói Ly Hóa thảo có thể giải độc, chúng ta đã tìm được Ly Hóa thảo, nhưng hôm nay ngươi lại nói Ly Hóa thảo không thể dùng làm thuốc được... Thẩm Thát, ngươi đang muốn lừa ai?"

Có lẽ đây là lần đầu tiên nhìn thấy Hề Ngọc Đường như thế, nghe một tiếng Thẩm Thát xa lạ từ miệng của nàng, Thẩm đại phu từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh chợt phát hiện, khi hắn nói câu kia thì khoảng cách giữa hai người đã trở thành muôn sông nghìn núi, cả một vách đá dựng đứng nơi chân trời.

Hắn trừng lớn mắt nhìn về phía Hề Ngọc Đường, nụ cười châm biếm kia khiến cả mắt hắn cũng đau.

"... Ngươi không tin ta?" Hần mở miệng.

"Giờ ngươi đang ngăn ta làm chuyện quan trọng nhất đời mình, ngươi bảo ta phải tin thế nào?" Giọng của nàng rất lạnh lẽo: "Thẩm Tiểu Mỹ, ngươi biết kết cục cho việc ta tự phế võ công là gì không?"

Thẩm Thát mấp máy môi.

Nhưng Hề Ngọc Đường không chờ hắn mở miệng: "Là chết."

Từ khi Hề Ngọc Đường nàng thừa kế ngôi vị giáo chủ, một đường đi đến hôm nay, gây thù vô số, giết người như ngóe, nếu như một ngày kia không còn võ công nữa, thứ chờ đợi nàng chính là sự tái diễn của sự kiện vào mười sáu năm trước trên Tuyết Sơn.

Đến lúc đó, không chỉ có nàng, còn có Thẩm Thất, còn có Trâu Thanh, Nghênh Thu, Tư Ly... tất cả người của Huyền Thiên giáo, tất cả đều chạy không khỏi cửa chết!

Tự phế võ công?

Đùa gì thế.

Bị sự lạnh giá trong đáy mắt nàng giam cầm, Thẩm Thất kinh ngạc nhìn nữ tử hồng y trước mắt, mắt một lúc lâu mới nói: "... Nhưng độc của ngươi phải làm sao bây giờ? Hàn độc mười sáu năm, mỗi ngày phải áp chế cũng không bù được một ngày phản phệ, ta muốn ngươi sống, ta không muốn ngươi phải chế..."

Chữ chết vừa dứt, vành mắt Thẩm Thất đã ửng đỏ.

"Chúng ta có thể ẩn cư, Đường Đường, chúng ta rời khỏi giang hồ được không?" Hắn nắm lấy tay người trước mắt: "Chẳng phải ngươi muốn đòi tổng đàn sao? Chúng ta đến núi sâu, mặc kệ chuyện trong giang hồ, ngươi không có võ công không sao, ta có y thuật, đến lượt ta nuôi ngươi được không? Đùng luyện Thái Sơ tâm pháp nữa có được không? Ngươi biết một khi đã tu đến tầng cuối cùng của công pháp này, ngoại trừ tu luyện công pháp tuyệt diệu khác, nếu không cho dù ngươi có học công pháp nào đi nữa, dù có nhiều bao nhiêu cũng không làm nên chuyện gì... Công pháp như Thái Sơ, trăm nghìn năm khó gặp, chúng ta tìm lâu như vậy cũng không thể tìm được, có thể sau này cũng sẽ không tìm được... Chúng ta không luyện nữa có được không?"

Hắn siết chặt tay nàng, như đã dùng hết sức lực toàn thân, nhưng Hà Ngọc Đường vẫn chậm rãi rút tay khỏi tay hắn, nào sợ hai tay đã bị hắn siết đến đỏ bồng.

Khi tay hai người vừa tách ra, cả người Thẩm Thất đã cứng đờ tại chỗ.

"... Phế võ công, ai sẽ báo thù?" Hà Ngọc Đường đứng yên nhìn người trước mắt, sự cảm động trong mắt dần rút đi, thay vào đó là một lớp giáp dày đặc cứng rắn.

Nàng nhếch môi, vén lọn tóc rơi bên tai người trước mặt ra sau tai hắn, giọng nói nhẹ nhàng, lại không thể giấu được sự sắc bén.

"Tiểu Mỹ, ta học Thái Sơ, giấu hàn độc, đi đến tận hôm nay, thứ duy nhất giữ động lực để ta tiếp tục sống chính là vì muốn tự tay đâm chết kẻ địch. Đường gia bị ta diệt, Mạnh Thập Tam và Huyết Nhiễm bị giết, Tiểu Thừa chết, hôm nay chỉ còn Từ Vi Lâu, ngươi bảo ta phải thu tay thế nào? Nếu đổi lại là ngươi, ngươi cam tâm không?"

Thẩm Thất nhìn nàng đầy kinh ngạc, không nói gì.

"Lời như thế, sau này đừng nhắc lại nữa." Hà Ngọc Đường lại tặng hắn một nụ cười như tắm gió xuân: "Có được không?"

"Vậy độc của ngươi phải làm sao bây giờ?" Thẩm Thất rũ mắt.

"Cho ta chút thời gian, ta tin ngươi làm được." Hà Ngọc Đường cười nói: "Một năm, trong vòng một năm, chắc chắn ra sẽ tìm ra được cái đuôi của Từ Vi Lâu, giết cả đám bọn chúng. Ngươi quên rằng Lãnh Nhất vừa tìm được Tang Niệm rồi sao? Ta đã phái người theo dõi ả, tin tức của Từ Vi Lâu có được khi đến Giang Nam, ta cũng đã để Giang Nam Bang tra xét, đã sắp tìm được đầu mối rồi, ngươi phải tin ta mới đúng."

Báo thù.

Lại là báo thù.

Báo xong thù rồi, ngươi còn chấp niệm nào để sống nữa không?

Thẩm Thất siết chặt quyền.

Nhưng nàng đã nói đến nước này, có khuyên nhiều hơn nữa cũng không có ích gì, hắn chỉ đành gật đầu đầy bất đắc dĩ.

"Nếu không thể chế thuốc từ Ly Hóa Thảo thì không cần nó nữa." Hà Ngọc Đường lại nâng người dậy: "Ngươi chỉ cần giúp ta tìm chế hàn độc, sau đó dốc toàn lực chữa cho Lam Ngọc là được. Đúng rồi, huynh ấy biết nguyên tắc của ngươi, có đưa tiền xem bệnh cho ngươi chưa?"

Thân thể của Thẩm Thất cứng đờ, cười đầy miễn cưỡng: "Có, chẳng phải cái lệnh bài kia là tiền đặt cọc sao?"

"Vậy à?" Hà Ngọc Đường cười: "Vậy thì tốt, dù ta muốn ngươi trị cho huynh ấy nhưng Tiểu Mỹ của chúng ta không thể chịu thiệt được. Các ngươi đã thương lượng điều kiện gì? Nói ta nghe xem."

"... Có thể là gì chứ, chỉ là vài thứ lặt vặt thôi." Thẩm Thất nói đầy khó khăn.

"Thật không?"

"Ừ."

Yên lặng nhìn Thẩm Thất hồi lâu, Hề Ngọc Đường thu lại nụ cười trên môi, thả người tựa vào ghế: "Không bị thiệt là tốt rồi. Ngươi hành chăm mắt bao lâu."

"Ba tháng." Thẩm Thất mở miệng.

"Được." Nàng nói: "Vậy ba tháng sau, Tiểu Mỹ, ngươi về Tuyết Sơn trấn giữ đi."

Lời vừa dứt, Thẩm Thất ngẩng phắt đầu lên.

Về Tuyết Sơn.

Nàng bảo ta về Tuyết Sơn một mình?

"... Ngươi nói gì?" Thẩm Thất trừng lớn mắt.

Hề Ngọc Đường không lên tiếng, chỉ nhìn hần đầy thản nhiên.

Hai người yên lặng giằng có một lúc lâu, mãi đến khi Thẩm Thất không thể chịu được ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng nhưng lại khiến kẻ khác mạng một áp lực vô cùng lớn kia của nàng, lúc này mới quay đầu đi, nói với vẻ lạnh lùng: "Ta không về. Ngươi đã nói đi đâu cũng sẽ mang ta theo."

"Ta hối hận rồi." Hề Ngọc Đường nhẹ nhàng thu mắt: "Ngươi nên về đi."

"Hề Ngọc Đường!" Thẩm Thất đứng bật dậy.

"Ngồi xuống." Trên gương mặt của hồng y nữ tử không có lấy chút biểu cảm: "Ta không thích có kẻ khác đứng nhìn ta từ trên cao."

Cả người Thẩm Thất cứng đờ, hoảng sợ nhìn vào người trước mắt: "Ngươi..."

"Ta cái gì?" Hề Ngọc Đường hất cằm lên, nhìn hần với ánh mắt đầy lạnh lẽo: "Cần ta nói lần thứ hai sao?"

Thái độ của nàng, hệt như đang nhìn một kẻ xa lạ, lạnh lẽo, vô cùng lạnh nhạt, hô hấp của Thẩm Thất trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng liên hồi, hiển nhiên tức giận không ít. Hần nhìn nàng một cách khó tin, giận đến không nói nên lời.

Hề Ngọc Đường nghiêm mặt, cổ nhin không kéo hần xuống. Chỉ nhìn hần, thản nhiên nói: "Không muốn về thì nói thật cho ta. Ngươi bàn điều kiện gì với Lam Ngọc? Ngươi còn có chuyện gì muốn gạt ta?"

Thẩm Thất khiếp sợ đứng đờ tại chỗ.

"Không hiểu ta đang nói gì sao?" Nàng nhún mày: "Ngươi cho rằng một đêm ta rời chùa Thanh Tĩnh xuống núi thì không biết gì ư? Vậy thì ngươi cảm thấy Lân Nhất ngồi không sao? Công lực của Lam Ngọc bị hao tổn nặng nề, ngươi cho rằng huynh ấy có thể chống đỡ để không bị theo dõi à?"

Hơi thở của Thẩm Thất hơi chậm lại, cả người như trở thành một bức tượng đá.

Hồi lâu, hần bất ngờ cất lời: "... Nếu đã sớm biết, sao đến lúc này mới nói?"

"Ta muốn chờ ngươi nói." Hề Ngọc Đường buông mắt: "Ta muốn ngươi tự nói cho ta biết."

Thân thể của Thẩm Thất hơi lao đảo, nhìn người trước mắt, lại phát hiện cả người nàng cũng có vẻ mệt mỏi, không ngẩng đầu, nhưng trong cặp mắt kia, Thẩm Thất dám khẳng định, hần đang ngập tràn sự thất vọng.

Sao hần có thể chịu được cảm giác nàng thất vọng về hần?

"Đường Đường..." Thẩm Thất đi về phía trước vài bước.

Hề Ngọc Đường hít sâu một hơi, ngẩng đầu: "Ngồi xuống."

Thẩm Thất ngoan ngoãn ngồi xuống, không đợi nàng hỏi, đành nhắm chặt hai mắt, nói mọi chuyện: "... Ta nhờ hần giúp vây ngươi lại ở nơi nào đó, sau đó phối hợp với ta..."

Lời còn chưa dứt, Hề Ngọc Đường đã ngắt lời hần: "Được rồi."

Mặc dù đã đoán được đại khái, nhưng sau khi nghe được lời thật, lòng nàng vẫn lạnh như băng, thậm chí còn đau đớn, lạnh lẽo hơn cả lúc hần độc phát tác.

Nàng nhắm mắt, che giấu cảm xúc bên trong, trầm mặc nằm trên ghế êm, trầm mặc rồi lại trầm mặc, khiến người khác cảm thấy như nàng đã ngủ.

Qua một lúc mới nghe thấy nàng nói khẽ: "Ta biết ngươi chỉ vì muốn tốt cho ta, ta sẽ không truy cứu... Lần sau không được viện cớ này nữa."

Cả người Thảm Thất run lên, kéo lấy tay nàng: "Đường Đường, ta..."

Hề Ngọc Đường chợt đứng dậy, hất nhẹ tay hất ra, thản nhiên nói: "Ta ra ngoài một chuyến, người nghỉ ngơi đi, có chuyện thì nói sau."

Nói xong, người đã thi triển khinh công rời khỏi Vân Mộng Viên.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Vị Trí Trưởng Lão

Ra khỏi Vân Mộng Viên, Hề Ngọc Đường dịch dung, thay đổi y phục, nâng kiếm lên ngựa, không hề chào hỏi ai, phóng nhanh một đường ra khỏi Hàng Châu, chạy thẳng tới cốc Thanh Sơn.

Nàng đã bắt đầu bồi dưỡng tâm phúc từ nhỏ, trải qua bao thủ đoạn máu tanh, đến cuối cùng còn chém chết toàn bộ những kẻ hai lòng, những người ở lại, tất cả đều là người mà mình có thể tin tưởng đến mức giao cả tính mạng. Nhưng nàng không thể ngờ, có một ngày, người thân nhất bên cạnh mình sẽ hợp mưu cùng người ngoài để tính kế lên người nàng, nào sợ 'người ngoài' kia chính là ca ca ruột của nàng.

Thảm Thất là ai? Hề Ngọc Đường có thể nói không chút do dự, nếu có một ngày có ai đó uy hiếp Thảm Thất để lấy mạng của nàng, nàng sẽ không nói hai lời mà dùng mạng để đổi. Giao tình giữa bọn họ là lấy mạng đổi mạng, là cứu giúp trong lúc hoạn nạn, nắm tay cùng đồng hành, chẳng sợ mình chết cũng không muốn hẳn phải chìm sâu vào chốn tội lỗi, người này, đã ở cạnh nàng mười mấy năm.

Nhưng hẳn chưa hỏi ý của nàng, đã muốn phế bỏ một thân võ công này.

Hắn biết rõ mục đích để mình còn sống là gì, làm như vậy tức là cắt đứt con đường sống của nàng, nhưng hắn vẫn làm.

Như bị một người nào đó dùng một cây rìu khổng lồ, đốc hết sức toàn thân chém mấy trăm nhát vào lòng, đau đến ứa máu, đau đến không muốn sống. Hề Ngọc Đường vừa nghĩ đến chuyện người tính kế mình không phải là ai khác mà chính là người bản thân tính nhiệm nhất trong nhiều năm qua thì đau đến hít thở cũng khó khăn.

Nhưng, thế thì sao?

Đó là Thảm Thất!

Là người nàng dùng hết toàn lực, dù có phải rơi vào con đường vạn kiếp bất phục, dù có phải vượt bao chông gai cũng muốn chữa lại cho hắn một con đường lui. Người này, thậm chí còn không sợ vác trên lưng cái danh phản bội, dù biết nàng sẽ thất vọng về hắn cũng quyết liều lĩnh, chỉ vì, không muốn nhìn nàng chết bất đắc kỳ tử.

Hề Ngọc Đường có thể chết trong tay địch, chết dưới thân đao kiếm, chết trong âm mưu quỷ kế, nhưng kiên quyết không thể chết vì tẩu hỏa nhập ma hay độc tính tái phát...

Đó là sự nhục nhã lớn nhất trong cuộc đời này của nàng.

Thảm Thất hiểu nàng, vì vậy mới muốn dùng cách của mình để cứu nàng.

... Sao nàng có thể hận được đây?

Lòng ngập tràn đau đớn, sự đau khổ và giận dữ trong lòng không có cách nào xóa nhòa, cuối cùng hóa thành lệ khí nồng nặc, tràn ngập khắp thân, khiến cho toàn thân nức nùng y đang ngồi trên lưng ngựa kia cũng nhuộm đầy sát khí và sự sắc bén đầy đáng sợ.

Nàng không dám ở lại Vân Mộng Viên, chỉ sợ mình sẽ làm ra chuyện gì đó mà bản thân phải hối hận, vì thế mới rời đi.

Một đường tới cốc Thanh Sơn không hề ngừng nghỉ, bước dọc theo con đường đã đi cùng Diêm Thập Lục và Tô Thập Thất vào Thính Vũ Các, một thăm cốc đầy rẫy khí độc.

Vừa bước chân vào màn sương độc, Hề Ngọc Đường lấy ra hai bình giải độc. Một là từ Thính Vũ Các, một bình còn lại là do Thảm Thất bắt chước chế theo. Do dự một chút, nàng vẫn chọn cách dùng thuốc của Thảm Thất, ôm sự tin tưởng với hắn mà tiến vào trong cốc.

... Đúng là không có chút độc nào có thể tiến vào trong cơ thể.

Không rõ cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì, sắc mặt của Hề Ngọc Đường cũng trở nên lạnh lẽo hơn. Nàng trực tiếp đi tới tầng tháp thứ bảy trong cốc, dựa vào trí nhớ mà đi tới trước cửa phòng phó các chủ, đối mặt với người giữ cửa ngăn nàng ở ngoài, thản nhiên nói một câu Mạnh Thập Cửu

cầu kiến.

Có người đi vào truyền lời, Hề Ngọc Đường đứng ngoài cửa, nghĩ đến người nàng sắp đối mặt có thể là vị Vệ Thiên Hộ của Cẩm Y Vệ, cũng lười che giấu lệ khí trong mắt, vừa được cho phép đã bước vào trong với gương mặt rét lạnh.

Vệ Hàn đang mang mặt nạ ngồi đó chờ nàng.

Giống với lần gặp lúc trước, phó các chủ vẫn mặc một bộ trường sam màu tím thêu chỉ bạc, từng lớp áo dài phủ kín chân, vừa khiêm tốn lại hoa lệ, từng đoá hoa diên vĩ như nở rộ, vừa thần bí lại kinh người, ánh mắt thâm thúy như rừng sâu sau lớp mặt nạ kia hơi nheo lại, biếng nhác mà sắc bén, quanh thân ngập tràn một luồng hơi thở lạnh như băng, khiến người ta chùn bước, sinh lòng sợ hãi.

"Về rồi sao?" Vệ Hàn mở lời, chất giọng trầm thấp như vọng về từ nơi tối tăm, hết như gió trong cốc này.

Hề Ngọc Đường đành mặt nhìn hắn, không hề che giấu ý định trong đôi mắt ấy: "Trở lại để lấy vị trí mà ta nên có."

Một nụ cười nhẹ xuất hiện sau lớp mặt nạ kia, Vệ Hàn nhìn nàng: "Nghe nói người giết nhị đệ tử của Âu Dương minh chủ?"

Nghe nói sao?

Rõ ràng là người nhìn thấy tận mắt.

Mắt Hề Ngọc Đường không có lấy một gợn sóng, hơi hếch cằm lên: "Nhận tiền của người, diệt tai thay người. Đó không phải là quy tắc của giới sát thủ sao?"

Vệ Hàn nheo mắt nghiêm túc quan sát người trước mặt, liếc mắt qua thanh kiếm trong tay nàng, vô số suy nghĩ lướt qua trong đầu, cuối cùng lại quy về một tiếng cười khê: "Quả nhiên là người."

Hắn đã từng đích thân giao thủ với người trước mặt, dù là kiếm pháp hay thân hình đều giống với Mạnh Thập Cửu trong trí nhớ, vốn còn tưởng rằng nàng sẽ không chịu thừa nhận, dù sao nàng cũng không nhận lấy nhiệm vụ từ trong cốc. Thật sự không ngờ, đồ đệ của Mạnh Thập Tam... đúng là cũng cứng đầu giống lão.

Trầm mặc trong chốc lát, Vệ Hàn mới nâng mắt: "Theo quy tắc, trong thời gian một nén nhang, bị ba trưởng lão vây công mà không chết, đồng thời làm một trong số đó bị thương thì sẽ có tư cách lấy được lệnh bài sắt. Người chuẩn bị xong chưa."

Hề Ngọc Đường cười lạnh: "Bất cứ lúc nào."

"Được!" Vệ Hàn đứng lên: "Hôm nay đúng lúc trong cốc có ba vị trưởng lão là Thập Thất, Thập Ngũ và ta, ý Mạnh cô nương thế nào?"

... Hắn tự ra tay sao?

Hề Ngọc Đường siết chặt kiếm trong tay, giọng nói lạnh lẽo tràn ngập sát ý và hứng thú: "Vậy thì tốt quá rồi."

Tin tức có người khiêu chiến vị trí trưởng lão nhanh chóng truyền khắp cốc, hơn nữa sau khi nghe được tin phó các chủ sẽ tự xuất thủ, tất cả người đang ở lại cốc đều tập trung đến trước đài luyện võ lớn nhất trong cốc Thanh Sơn.

Vệ Hàn mặc một bộ trường bào, lúc giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ thần nhiên bất cần. Nhưng Hề Ngọc Đường biết, toàn thân hắn đều đang trong trạng thái đề phòng, rõ ràng chỉ là một thể đứng tùy tiện nhưng lại chẳng có chút sơ hở, nếu nói hắn không để ý, song đã giao thủ với mình, hơn nữa còn từng chịu thiệt, sao hắn có thể bất cần được?

Trái lại, Tô Thập Thất và tên Hoắc Thập Ngũ mới gặp lần đầu này có vẻ dễ đối phó hơn một chút.

Tô Thập Thất vẫn mang dáng vẻ công tử cao quý cả lơ phất phơ kia, vừa nhìn thấy Hề Ngọc Đường đã hí hửng chạy tới chào hỏi, hoàn toàn không có ý đối địch. Hoắc Thập Ngũ lại là một nam nhân gầy gò thấp bé, thậm chí còn thấp hơn cả Hề Ngọc Đường một cái đầu, mắt hí trông như một đường chỉ, vũ khí của hắn là một thanh đoản kiếm, lúc này đang được hắn tung lên tung xuống trong tay, hắn mà một cao thủ dùng đoản kiếm.

Hai người đứng trước phía bên phải của lối đi, Vệ Hàn lại đứng sau lưng hai người, Hề Ngọc Đường không dám khinh thường, cầm kiếm đứng bên lối đi phía đối diện, vận tâm pháp Thái Sơ, thể kiếm thoát ẩn hiện.

Có người đốt hương, khi vừa nhìn thấy ánh lửa, Hề Ngọc Đường lập tức biến mất khỏi chỗ. Ngay lúc đó còn có Tô Thập Thất và Hoắc Thập Ngũ cùng động, hai người vừa lên đã bọc hai hướng trái phải, trong nháy mắt đã chặn đứng mọi đường sống của nàng.

Vệ Hàn đứng tại chỗ, ung dung nhìn tình huống của ba người, không hề có ý muốn nhúng tay, nhưng Hề Ngọc Đường biết, hắn vẫn đang đợi, đợi đến lúc thuận tiện sẽ giúp hai người kia lật ngược thế trận.

Hiểu được ý đồ của ba người, Hề Ngọc Đường dành riêng một phần tâm trí để đề phòng Vệ Hàn, sau đó mang toàn bộ sức lực ra để đối phó với hai người Tô Hoắc.

Mục tiêu đầu tiên của nàng là Tô Thập Thất.

Vừa chuyển chân, khéo léo tránh thoát một đao nhằm vào vai của Hoắc Thập Ngũ bằng một góc độ vô cùng xảo quyệt, cả người chợt ngã sấp, đá một cước ra sau, trường kiếm trong tay vừa quét, kiếm pháp Trường Ân đã xuất, thế như chẻ tre, đâm vào mũi kiếm của Tô Thập Thất một cách chuẩn xác.

Mà sóng đoàn kiếm của Hoắc Thập Ngũ cũng vừa vịn đặt trên mũi chân của nàng.

Cảnh tượng như một bức tranh tĩnh lặng, trong tranh là cảnh một nữ tử tóc đen vận hồng y như đã phá vỡ giới hạn của cơ thể người mà tung thế, một cước một kiếm, chặn đứng đòn công kích của hai người cùng một lúc.

Một chiêu giao thủ, rơi vào thế hòa.

Đều là người trong nghề, càng xem càng có thể phân định được phẩm chất của người kia. Chỉ bằng vào việc Hề Ngọc Đường không cần quay đầu, chỉ dùng thân pháp đã tránh khỏi Hoắc Thập Ngũ, lại như có mắt sau ót mà dùng chân chặn sóng kiếm của hắn, cộng thêm sự chính xác khiến người ta phải kinh sợ khi dùng mũi kiếm chặn đứng mũi kiếm của đối phương thì đã biết năng lực của nàng phi phàm, đặc biệt là sự gan góc này đã khiến đám người dưới đài phải sinh lòng kính nể.

Ba người vừa chạm đã xoay người tách ra, thời gian như dài vô hạn nhưng cũng vô cùng ngắn ngủi, Hề Ngọc Đường xoay người trên không, vừa rơi xuống đất đã vung đao chém về phía trước, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, lại tiếp được kiếm của Tô Thập Thất, sau đó cũng không hề ham chiến mà lui lại phía sau, vừa vịn tránh khỏi một kích từ trên xuống của Hoắc Thập Ngũ.

Mắt vừa lướt qua thanh đoàn kiếm như sắp đâm thủng mặt đất của Hoắc Thập Ngũ, Hề Ngọc Đường lại lún thân lên lần nữa, tiếp chiêu của hai người.

Ba người đánh ngang nhau, dưới sự vây công của hai vị trưởng lão, Hề Ngọc Đường lại chẳng hề rơi vào thế yếu, nhưng cũng không có cách nào để ra chiêu phản kích, chủ yếu là vì hai người lấy mạnh bù yếu, phối hợp vô cùng ăn ý, trong lúc nhất thời không để nàng tìm ra bất cứ điểm sơ hở nào.

Khóe mắt lướt qua nên hương dưới chân lôi đài, chẳng biết từ lúc nào đã cháy hơn nửa. Lòng nàng trầm xuống, lướt nhanh sang Vệ Hàn vẫn đứng đằng xa xem cuộc chiến, suy nghĩ lướt nhanh, cuối cùng đã quyết định chọn một hành động mạo hiểm.

Chỉ thấy nàng lại tránh thoát thế công do hai người Tô Hoắc liên thủ thêm một lần nữa, một giây tiếp theo đã xoay người lại, đưa lưng về phía Hoắc Thập Ngũ, trường kiếm trong tay đâm thẳng tới chỗ Tô Thập Thất.

Có sơ hở... đó là suy nghĩ trong lòng của mọi người vào lúc này, mắt thấy thời gian không nhiều lắm, nàng đánh một người trước, không sợ lấy thương đổi thương.

Ý lạnh trong mắt Tô Thập Thất chợt sáng, trường kiếm vung tới, không trốn không tránh tiến lên đón lấy Hề Ngọc Đường, mà phía sau, Hoắc Thập Ngũ cũng nhân cơ hội lún thân ra sau lưng nàng, trong chớp mắt, tất cả đều cho rằng chắc chắn nữ tử hồng y sẽ bị thương nặng.

Mà đúng lúc này, Vệ Hàn động.

Hắn ra tay bất ngờ, một luồng chân khí vô hình đầy sắc bén đánh tới, vừa vịn xông thẳng vào giữa Hề Ngọc Đường và Hoắc Thập Ngũ.

Lòng Hoắc Thập Ngũ tràn ngập cảm giác khiếp sợ, còn chưa kịp hiểu vì sao phó các chủ lại muốn ngăn hắn ra chiêu, đang định thu thế đã thấy bộ pháp mất trật tự của Hề Ngọc Đường xoay chuyển, thu kiếm hạ eo, xoay nửa thân trên, kiếm trong tay phải đã chuyển sang tay trái từ lúc nào không hay, chân khí quanh người bộc phát, nhảy khỏi đất bằng, đập lên thân kiếm đang đặt ngang của Tô Thập Thất.

Một giây tiếp theo, nàng như mũi tên rời cung, quay đầu đâm một kiếm về phía Hoắc Thập Ngũ.

Giang hồ từng nói, ngắn một tắc hiểm một tắc, dài một tắc mạnh một tắc, vào lúc này, ưu và khuyết của trường kiếm và đoàn kiếm đã hiện ra vô cùng rõ ràng.

Hoắc Thập Ngũ còn đang đánh về phía Hề Ngọc Đường, không ngờ đã nửa đường mà nàng còn có thể vòng về, hơn nữa sao đoàn kiếm có thể so được với trường kiếm?

Mắt thấy mũi kiếm của Hề Ngọc Đường đã tới, nhưng một giây kế tiếp lại bị chân khí đến từ chỗ Vệ Hàn ngăn cản.

Chân khí cản trở, đòn kiếm của Hề Ngọc Đường bị chệch, Hoắc Thập Ngũ lập tức tóm lấy cơ hội, chân vừa chuyển, nghiêng người, kịp thời tránh khỏi đòn công kích chí mạng kia.

Hai người kẻ trên người dưới lướt qua nhau, chia ra đứng hai bên lôi đài.

Mà cuối cùng Vệ Hàn cũng chịu đứng cùng với hai người kia.

Tô Thập Thất bị người ta lừa một chiêu, cước kia của Hề Ngọc Đường rất nặng, dù đã đỡ được nhưng vẫn khiến máu toàn thân hắn sôi trào, đáy mắt phát sáng như sao mai, vô cùng hưng phấn.

"Ân mà không lộ, kiếm xuất bất ngờ, kiếm pháp Trường Ân đúng là danh bất hư truyền, Thập Cửu muội muội, hay lắm!"

Thập Cửu muội muội cái đầu nguoi...

Mặt Hề Ngọc Đường không vương chút cảm xúc, chờ hơi thở vừa ổn định đã tiếp tục cảm kiểm xông lên.

Có phó các chủ nhập cuộc, thể công của Hề Ngọc Đường lại bị ngăn cản. Nhưng nàng đã đánh đến điên, toàn bộ tâm trí đã dành trọn vào trận chém giết này, lòng chỉ còn mỗi suy nghĩ phải đã thương một người, thể kiểm càng thêm dữ dội, kiếm pháp Trường Ân được nàng thi triển một cách hoàn hảo nhất.

Vệ Hàn lâm nguy nhưng không sợ hãi, bình tĩnh như thường, Tô Thập Thất hưng phấn hơn trước, chỉ có Hoắc Thập Ngũ, rõ ràng thân thủ vẫn còn tốt, nhưng thỉnh thoảng lại có chút do dự và sợ hãi.

Hề Ngọc Đường rất hiểu cách làm suy yếu tâm lý khi đối chiến, lúc trước khi dùng kế nghi binh để dụ Vệ Hàn ra tay, thứ quan trọng nhất vẫn là đâm vào lòng Hoắc Thập Ngũ một cây gai, bên trên có viết: Ta có thể giết ngươi rất dễ dàng.

Không có một ai, không có một sát thủ vang danh thiên hạ nào chịu bằng lòng chết trên đài tỷ võ.

Nếu chỉ là đấu riêng, có lẽ nàng và Hoắc Thập Ngũ sẽ phải liều mạng, một khi đối phương đã bị chi phối bởi ý nghĩ sống và chết thì chắc chắn sẽ không thể nương tay, mọi chiêu bài cuối cùng đều sẽ được tận dụng triệt để. Nhưng hôm nay chỉ là tỷ thí, mục đích vẫn là vị trí trưởng lão, chỉ vì chút ấy mà để lộ hết sức hoặc chết oan chết uổng thì chính là một sự nhục nhã với kiếp sát thủ như hấn.

Vì thế Hoắc Thập Ngũ mới do dự.

Khi vừa bắt đầu Hề Ngọc Đường đã tính toán như thế, tầng tầng lớp lớp, trước hết chuyển ý đồ lên người Tô Thập Thất, tiếp đến dẫn dụ Vệ Hàn ra mặt, cuối cùng là trừ bỏ ý chí chiến đấu của Hoắc Thập Ngũ.

Cứ như vậy, thế vây công ba người biến thành hai người, mà nàng lại không hề có ý muốn liều mạng tự tổn thương tám phần để giết Vệ Hàn, vì thế kẻ địch chỉ còn lại mỗi Tô Thập Thất.

Ba mục tiêu chỉ còn một, nếu không bắt được, nàng sẽ không còn là Hề Ngọc Đường nữa.

Trước khi nén nhang cháy hết, Hề Ngọc Đường tung một kiếm đến trước ngực Tô Thập Thất, một vòi máu phun trào, tuyên bố nàng đã lấy được vị trí trưởng lão của Thính Vũ Các.

Ánh mắt của Vệ Hàn khá phức tạp, nhưng sâu bên trong vẫn có chút vui vẻ, Hoắc Thập Ngũ chỉ lên nhìn Hề Ngọc Đường, không nói gì, chỉ còn mỗi Tô Thập Thất bị chém trọn một kiếm đang gào thét không còn chút hình tượng.

"Thập Cửu muội muội, đau quá!" Sắc mặt Tô Thập Thất trắng bệch, dùng tay che miệng vết thương: "Ôi... vết thương do trường kiếm để lại sẽ tạo sẹo đấy!"

Trải qua một trận đánh kịch liệt như vừa rồi, con giận trong lòng Hề Ngọc Đường đã được giải tỏa không ít, dù vẫn lạnh mặt nhưng đã chịu đáp lời: "Đáng đời."

Tô Thập Thất nước mắt lưng tròng: "Muội phải đền cho ta! Y phục của ta đắt lắm đấy!"

"... Không đền!"

"Thế lấy thân báo đáp thì sao?"

"Cút!"

Không thèm nhìn về mặt đầy uất ức của Tô Thập Thất, Hề Ngọc Đường chuyển mắt sang Vệ Hàn, một tiếng cười khê truyền đến từ phía sau mặt nạ của người kia, vừa vỗ tay, đã có người dâng khay, phía trên là một tấm lệnh bài bằng sắt.

"Kể từ hôm nay, Mạnh Thập Cửu chính là Thập Cửu trưởng lão của Thính Vũ Các chúng ta." Hấn nhìn xuống dưới đài, giọng nói hiện rõ vẻ uy nghiêm.

Tiếng vừa dứt, tiếng xì xào bàn tán đã vang lên.

Từ trước đến nay mười tám vị trưởng lão trong Thính Vũ Các đều được xếp theo số, nhưng chưa từng nghe thấy cái tên Thập Cửu trưởng lão bao giờ, song hôm nay, trên lệnh bài bằng sắt mà nữ tử hồng y kia nhận có khắc hai chữ 'Thập Cửu' rõ ràng, vậy phải giải thích thế nào đây?

Hiểu được điều mọi người đang nghi ngờ, Vệ phó các chủ giờ tay, dưới đài lập tức im bật.

Hấn thân nhiên mở miệng: "Thập Cửu trưởng lão vốn nên tiếp nhận lấy vị trí Thập Tam, nhưng Mạnh cô nương chịu ơn dạy dỗ, không muốn chiếm lấy vị trí của người, vì vậy từ nay vị trí Thập Tam bỏ trống, Thập Cửu trưởng lão sẽ được thêm vào."

Mỗi nghi đã tiêu tan, mọi người đều hiểu... Thì ra là đồ đệ của Mạnh Thập Tam!

Khó trách lại lợi hại đến thế!

Hề Ngọc Đường nhếch môi, quét mắt đến chỗ phó các chủ, đúng lúc người sau nhìn sang, tầm mắt hai người giao vào nhau, Hề Ngọc Đường có thể thấy được sự vui vẻ trong mắt hắn, dờ khóc dờ cười mà dời mắt sang chỗ khác.

... Ân dạy dỗ gì ở đây, rõ ràng là do nàng khinh.

Lòng biết rõ như thế, lại chuẩn bị một đồng tử ngữ quang minh chính đại, tên Vệ Hàn này... Thật sự không giống với dáng vẻ thường ngày của vị Thiên Hộ Cẩm Y Vệ kia chút nào.

Nghĩ đến đây thì cũng đúng. Nếu muốn nguy trang, đương nhiên phải nguy trang từ đầu đến chân, không để lộ chút sơ hở nào mới đúng.

Trở lại trong tháp, Hề Ngọc Đường tạ ơn phó cách chủ theo lệ thường.

"Không cần phải tạ ơn ta, lần này là vì thực lực của ngươi xứng với nó." Vệ Hàn nói rất điềm tĩnh: "Có điều đã là trưởng lão thì phải biết quy tắc của Thánh Vũ Các. Trong vòng một năm trưởng lão phải hoàn thành ba nhiệm vụ, mỗi nhiệm vụ đều do ta hoặc Các chủ tự đưa ra, tám phần tiền sẽ thuộc về ngươi, Các lấy hai phần. Thời gian còn lại tự ngươi sắp xếp, cũng có thể tự đi nhận nhiệm vụ, mỗi tháng đều được nhận thuốc chữa thương và luyện công, không cần phải mua."

Hề Ngọc Đường gật đầu, nghĩ tới tám lệnh bài bằng sắt mà Thẩm Thất đưa cho nàng, thoáng lưỡng lự rồi mở lời: "... Ta còn chưa gặp Các chủ."

Thân người Vệ Hàn hơi khựng lại, quay đầu, nhìn về phía nàng với ánh mắt lạnh như băng: "Các chủ bề quan, sự vụ trong các do ta quản lý, tạm thời không gặp cũng không sao?"

Đây là đang cảnh cáo nàng ư?

Hề Ngọc Đường mặt không đổi sắc gật đầu, không lên tiếng nữa.

Vệ Hàn rất hài lòng với sự biết điều của nàng, nhận lấy một phong thư bình thường từ trong tay thuộc hạ, nhưng phong thư lại được dán kín miệng, bên ngoài không có bất cứ chữ nào.

"Đây là nhiệm vụ đầu tiên của ngươi." Hắn đưa phong thư tới.

Hề Ngọc Đường mở thư ra trước mặt hắn, trên tờ giấy đầu tiên chỉ viết một cái tên, mấy tờ còn lại là tư liệu mà người mua cung cấp.

Nàng tiện tay lật hai tờ, rũ mắt che giấu chút vẻ khác thường thoáng qua bên trong.

"Phó Các chủ có biết nội dung nhiệm vụ không?" Nàng bình tĩnh ngẩng đầu.

Ánh mắt sau tấm mặt nạ của người trước mặt vẫn nhìn chằm chằm vào nàng, thấy nàng không có vẻ gì khác thường, lúc này mới trả lời: "Biết."

"Cái gì cũng biết ư?"

"Cũng không phải thế." Hôm nay Vệ Hàn khá kiên nhẫn với nàng: "Sau khi xong chuyện thì tất nhiên sẽ biết."

Nói cách khác, chưa xong thì ngươi không biết sao?

Cả Thánh Vũ Các này, chỉ có nhiệm vụ từ Các chủ đưa tới thì ngươi mới không biết...

Trầm mặc trong chốc lát, nàng bước lên đón lấy tầm mắt của người trước: "Tiền thù lao thế nào?"

"Mười vạn lượng."

Hề Ngọc Đường vẫn đứng tại chỗ: "Ta muốn toàn bộ. Cái giá tám vạn lượng cho mục tiêu này không đủ để kích thích ta."

Vệ Hàn nheo mắt.

Hai người giằng co hồi lâu, cuối cùng người sau cười một tiếng: "Tùy ngươi. Trong vòng hai tháng, ta muốn thấy được đầu ngươi."

Hề Ngọc Đường mỉm cười.

Lại cúi đầu nhìn trang giấy, ba chữ 'Tống Quý Đổng' đen tuyền trên nền trắng càng trở nên vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Con Giận Hồng Nhan

Sau khi rời khỏi cốc Thanh Sơn, Hề Ngọc Đường thay bộ y phục bị rách vì trận tỷ thí lúc trước thành bộ váy dài màu tím nhạt mà Vệ Hàn đã chuẩn bị cho nàng.

Ý tốt của tiểu tử kia với nàng cũng chẳng nhiều lắm, chỉ vừa đủ, vừa không khiến người ta cảm thấy phiền, vừa phù hợp với tiêu chuẩn đối đãi của một vị phó các chủ với thuộc hạ, nhưng vẫn đủ để khiến người khác cảm thấy phó các chủ khá xem trọng nàng.

Hề Ngọc Đường không hiểu vì sao Vệ Hàn lại 'xem trọng' mình, nhưng nếu người ta đã đưa tới cửa thì nàng cũng không định từ chối ý tốt, sau khi tắm rửa thoải mái, ăn cơm uống rượu ngon, nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, nàng trở về thành Hằng Châu.

Giống với lần trước, đám thám tử của Thính Vũ Các vẫn lặng lẽ theo dõi nàng. Xem ra dù Vệ Hàn có tiếp nhận nhưng vẫn còn nghi ngờ thân phận của nàng, hoặc là nói hấn vẫn khá tò mò với dung mạo thật của nàng.

Song lần này Hề Ngọc Đường không hề đi vòng sang Kim Lăng để tránh tai mắt mà dứt khoát giết chết một trong hai tên theo dõi, để lại một tên về báo cho Vệ Hàn, nếu phó các chủ còn tiếp tục như thế thì đừng trách nàng không khách sáo.

Sau khi người nọ đi rồi, quả thật không còn người nào của Thính Vũ Các tới theo nàng nữa.

Nhưng Hề Ngọc Đường không ngừng cảnh giác, vẫn vòng tới vòng lui trong thành Hằng Châu, cuối cùng tìm một nơi kín đáo, thay y phục trên người, khôi phục thân phận Vu Dương, nghênh ngang ra ngoài.

Nàng không về Yên Vũ Thai mà tới Hàn Mặc Hiên.

Tiết Dương dẫn nàng tới một căn nhà dân sau cửa hàng, chuẩn bị tốt giấy bút rồi im lặng đứng cạnh nàng. Hề Ngọc Đường không hề ra bất cứ mệnh lệnh nào, chỉ ngồi gõ tay lên bàn, nhanh chóng nghiền ngẫm lại thu hoạch ở Thính Vũ Các lần này.

Làm trưởng lão, nàng vẫn có một phần quyền hạn tra cứu lại những nhiệm vụ đã qua. Trong quyền của mình, nàng chỉ tra được bản ghi chép về hai lần Huyền Thiên giáo chủ bị ám sát, một lần đến từ Âu Dương Huyền, điều này vẫn nằm trong dự liệu của nàng, một lần khác, lại đến từ Ly Tuyết Cung khiến người ta phải kinh ngạc.

Ly Tuyết Cung sao? Môn phái của Giang Thiên Đồng, chương môn là Liễu Mạn Vân, một môn phái toàn là nữ tử từ xưa đến nay không có mấy liên quan gì tới Huyền Thiên bọn họ, nhiều lắm thì cũng chỉ có vài mối quan hệ làm ăn chẳng đáng để nhắc tới. Hề Ngọc Đường nghĩ tới nghĩ lui, loại bỏ tất cả, cuối cùng đặt mục tiêu lên người Giang Thiên Đồng và Liễu Mạn Vân.

Bản năng của nàng không muốn tin Giang Thiên Đồng sẽ thuê Thính Vũ Các, như vậy mục tiêu cũng chỉ còn lại Liễu Mạn Vân.

Cuối cùng thì vì sao vị nghĩa muội mà Hề Chi Mặc đã kết bái năm xưa này lại muốn giết nàng? Chẳng lẽ là vì không chấp nhận được chuyện 'một đứa con rơi lại chiếm đoạt vị trí giáo chủ của Hề Chi Mặc' hay vì bà ta cho rằng mình đã giết Hề Chi Mặc nên muốn báo thù.

Hay là... bà ta cũng biết chút gì đó?

Nghĩ đến tính tình ngây thơ trong sáng của Giang Thiên Đồng, còn có cả sự mến mộ mà nàng dành cho sư phụ của mình, Hề Ngọc Đường chỉ cảm thấy đau đầu không dứt.

Liệu có cần phải lợi dụng Giang Thiên Đồng hay không đây...

Không nghĩ ra được đáp án, Hề Ngọc Đường cũng không suy nghĩ nữa, chỉ lấy phong thư để trống bì kia ra. Lúc ở cốc Thanh Sơn nàng không có cách nào để đọc cẩn thận, giờ này mới đọc lại lần nữa, không thể không thừa nhận, tư liệu có liên quan tới Tổng Quý Đồng mà đối phương cung cấp vô cùng chi tiết, không chỉ có bản ghi chép về toàn bộ thói quen mà còn có nơi ở, tên nha môn, thời gian làm việc và nghỉ ngơi, tất cả đều dễ có thể dễ dàng tìm ra được một cơ hội ám sát.

Hề Ngọc Đường rất hài lòng, nhưng vẫn sợ.

Chỉ e người cung cấp tư liệu rất thân cận với Tổng Quý Đồng.

Không thể loại bỏ sự khó chịu trong lòng, nàng ném phong thư đi, lấy bút rồi viết thư bằng nét chữ rồng bay phượng múa. Phong thư này cần được chuyển đến trong tay Tàn Hiên nơi tông đàn Tuyết Sơn, theo thời gian, hạn hẹn gặp Diêu đường chủ ở Thục Trung đã đến gần nhưng lại không ngờ Giang Nam sẽ có nhiều chuyện cần chân như thế, hôm nay đã không thể đi được nên không thể làm gì khác ngoài việc bảo Tàn Hiên đi thay nàng một chuyến.

Chuyện tiêu diệt người Đường gia năm đó, Tàn Hiên và Diêu Cửu đều là người tham gia, có Tàn Hiên ở đó, nàng rất yên tâm.

Nếu muốn giết Tổng Quý Đồng trong vòng hai tháng, nàng phải lên đường đến kinh thành, trong lúc thuận đường còn muốn đến Ly Tuyết Cung đi dạo một chút nên thời gian có chút hạn hẹp.

Mà nàng cũng cần phải dời sự chú ý đi chỗ khác, để Tàn Hiên cái trang đến Thục Trung thay nàng là tốt nhất.

Nghĩ đến chuyện chẳng biết đến khi nào mình mới có thể lấy lại thân phận giáo chủ để càn quét, lòng Hề Ngọc Đường không hề dễ chịu.

Một điều khó chịu, chất chồng thêm mấy thứ khó chịu nhỏ nhặt khác, tất cả cộng lại thì đã không còn cách nào để tự giải tỏa. Hề Ngọc Đường bực mình, đương nhiên cũng sẽ khiến kẻ khác không được dễ chịu, vừa quyết định xong đã lôi Tiết Dương vào sắp xếp.

Bỏ qua không nói tới danh tiếng của đường chủ 'Vu Dương', gần đây Huyền Thiên giáo quá yên phận, điều này hoàn toàn không phù hợp với phong cách của bọn họ, cộng thêm chuyện thành lập Giang Nam Bang đã khiến bọn họ phải nhượng bộ khá nhiều nên khiến các thế gia và môn phái Giang Nam này đã bỏ quên sự hung tàn của đám người Huyền Thiên ra xa đến tận chín tầng mây, dù biết Huyền Thiên giáo là người dẫn đầu xây dựng Giang Nam Bang, nhưng hôm nay trong nội bộ Giang Nam Bang lại bắt đầu xuất hiện tình trạng thiếu tôn trọng với cái tên Vu Dương kia.

Gần đây Hề Ngọc Đường rất bận không rảnh để quan tâm, nhưng không có nghĩa là nàng không biết, mà nếu hôm nay tâm trạng của nàng đã không tốt thì tiện thể để Giang Nam nhớ lại cái tên Huyền Thiên này cũng được.

Trong số những người Hề Ngọc Đường mời gia nhập ở buổi tiệc nơi Túy Hoa lâu, chỉ có Thanh Diễm Bang không gia nhập vào phút cuối, dù không làm gì đối địch với Giang Nam Bang, nhưng thái độ cũng không thể nói là tốt. Sau khi Lâm Uyển và Hàn Văn Ngạn cùng tới Giang Nam Bang, Thanh Diễm Bang đã từng liên hệ với hai người này, nhưng sau khi Hàn Văn Ngạn chết, chuyện này cũng bị bỏ mặc.

Cứ như thế mà nơi trút giận đầu tiên của Hề Ngọc Đường đã được đặt ở Thanh Diễm Bang.

Không ai có thể ngờ Huyền Thiên giáo sẽ ra tay với Thanh Diễm Bang.

Vào đêm nghị sự thứ hai của Hề Ngọc Đường và Tiết Dương, toàn bộ nhân mã Giang Nam đường của Huyền Thiên giáo được xuất động, lấy khí thế như sấm vang chớp giật mà xông phá cửa lớn của Thanh Diễm Bang, đường chủ Vu Dương cùng hai vị đại tướng giết toàn bộ thành viên chủ chốt không chừa một ai, trước khi bình minh đến đã dùng vũ lực chiếm hết toàn bộ địa bàn của Thanh Diễm Bang.

Chỉ một đêm, một bang phái có chút danh tiếng đã bị thế lực một đường của Huyền Thiên giáo thôn tóm! Tất cả sức mạnh đều chuyển về Huyền Thiên giáo, Thanh Diễm Bang không còn ai để dùng.

Cả Hàng Châu đều chấn động.

Ngay lúc bọn họ cho rằng Huyền Thiên giáo sẽ không còn có bất cứ hành động gì thì vào ngày thứ hai sau khi Thanh Diễm Bang đầu hàng, Vu Dương lại xông vào Túy Hoa Lâu lần nữa, dùng vũ lực chiếm đóng Túy Hoa Lâu.

Hôm nay mọi người đều đã biết Túy Hoa Lâu thuộc về Việt gia, nhưng thứ làm người ta càng khiếp sợ hơn là vì Vu Dương chỉ phái một tên tiểu tốt đến Yên Vũ Thai báo cho thiếu chủ Việt gia một tiếng mà thôi.

Là thông báo, không phải cầu xin, cũng không phải thương lượng mà là tuyên bố quyền sở hữu.

Đến đây, cuối cùng mọi người cũng nhớ ra, thì ra Huyền Thiên giáo và Việt gia còn có một mặt bất hòa như thế.

Đang lúc tất cả cho rằng Huyền Thiên giáo cũng nên thu tay thì Vu Dương lại phá vỡ nhận thức của họ lần nữa, ngày thứ ba, hãn phái người bao vây Trịnh gia, giết hết những người có ý tranh đoạt vị trí gia chủ và có ý đồ phản kháng, ngoại trừ Trịnh nhị thiếu.

Ngày đó, Trịnh gia máu chảy thành sông.

Trịnh Thái tuyên bố kế thừa vị trí gia chủ trước sự chứng kiến của các trưởng lão trong tộc, cũng nhận lấy một nửa sổ sách tượng trưng cho sản nghiệp của Trịnh gia trước toàn tộc, đồng thời tuyên bố từ nay Trịnh gia quy thuận Huyền Thiên.

Tiếp đó, Vu Dương một người một kiếm đi tới Thu Vũ Sơn Trang, khiêu chiến thiếu trang chủ Mặc Cẩm, hai người đại chiến trăm hiệp, Mặc Cẩm gãy kiếm mà bại.

Sau Mặc Cẩm, Thôi gia, Lăng gia, Cực Dao Bang, Thiên Hạc Môn... tất cả cao thủ thượng đẳng trong Giang Nam Bang đều bị chọn một lần, Vu Đường chủ lấy thế toàn thắng mà nâng cao tên tuổi.

Sau khi võ lâm Giang Nam trải qua những cơn khiếp sợ liên tiếp thì cuối cùng cũng chết lặng.

Mà Huyền Thiên giáo vẫn không ngừng tay như trước, vừa đánh vừa chế giễu, cuối cùng cũng dùng thủ đoạn máu tanh sát phạt răn dạy tất cả các thế lực nhỏ có ý muốn đối địch với họ, quấy nhiễu đến mức Giang Nam gió thổi mây phun, rung chuyển bất an.

Hành động của Huyền Thiên Giang Nam đường kéo dài suốt mười ngày, tốc độ nhanh như chớp đó khiến người ta ứng phó không kịp, đến độ máu chảy thành sông, lòng người bấp bênh.

Mà đường chủ Vu Dương cũng trở thành một vị tiểu bá vương người người e ngại từ sau hành động bộc phát dùng vũ lực lập uy này, cái tên giết người như gươm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, người người truyền nhau biệt hiệu huyết diêm la.

Trong mười ngày, không phải là chưa từng có ai đứng ra ngăn cản, mà là vì tất cả đều đã bị Huyền Thiên giáo trấn áp toàn bộ. Mãi đến khi Vu Dương thu tay mọi người mới từ từ hiểu được, thế lực của Huyền Thiên giáo ở Giang Nam còn lớn hơn sức tưởng tượng của bọn họ nhiều lần, từ đó mới chịu thu lại những suy nghĩ khinh miệt kia, bắt đầu có cái nhìn nghiêm túc hơn với giáo phái như mặt trời ban trưa.

Cho dù tổng đàn của nó có ở tận Tuyết Sơn xa xôi, hôm nay võ lâm Giang Nam đã không còn dám có chút lòng khinh thường.

Trong vòng mười ngày, Hề Ngọc Đường bận rộn không nghỉ một khắc, cũng không trở về cửa lớn của Yên Vũ Thai. Trong lúc này cũng có nhận được thư của Việt Thanh Phong và Tư Ly, nhưng nàng chỉ liếc qua rồi ném khỏi cửa, bảo Thiều Quang đến báo cho Tư Ly và Lãnh Nhất, người trước vẫn đang còn điều tra về Lam Ngọc, người sau cũng đang canh chừng hắn.

Nghe lệnh của giáo chủ, bọn họ lập tức bỏ mặc chuyện đang làm, rồi rút hành động.

Người của Huyền Thiên giáo ở Giang Nam, từ đầu đến cuối chỉ có mỗi Thẩm Thất không hề tham dự vào chuyện gì.

....

Lại là sáng sớm một ngày khác, cửa lớn của Hàn Mặc Hiền hé mở một khe nhỏ.

Một nam tử dáng người cao gầy mặc y phục đen bước ra, tóc dài đến eo được búi lên cao rồi cố định bằng trâm ngọc. Nam tử kia chậm rãi thả bước vào trong cơn mưa phùn mỏng lung, hắn mở ô bằng giấy dầu, che đi phần lớn gương mặt, chỉ chừa lại chiếc cằm nhọn gầy cùng đôi môi đỏ mọng, đường cong ưu mỹ chuẩn mực khiến người ta không khỏi tự hỏi, liệu trên đời có còn thứ gì khiến người ta cảm thấy tuyệt mỹ đến không tỳ vết như vậy không.

Nhất định đây phải là một người với dung mạo rất tuần tú bất mất.

Bàn tay cầm ô của nam tử kia vừa thon vừa dài, tương xứng với dáng người cao ngất tràn đầy sinh lực của y. Y vẫn thong dong bước đi trên đường, trông như đang ra ngoài tản bộ nhưng tốc độ cũng không chậm, chẳng đến một chốc đã biến mất ở cuối góc đường.

Nam tử này thân nhiên đi tới một con ngõ nhỏ trên phố lớn Hàng Châu. Con mưa như trút tối qua đã ngừng, đến sáng chỉ còn lại một cơn mưa nhỏ, trong không khí tràn ngập mùi bùn đất xen lẫn chút hơi lạnh len lỏi vào cổ y, khiến nam tử phải rút đầu.

Hắn đi tới trước một gian nhà dân bình thường ở thành Bắc, vừa gõ cửa đã có người nhanh chóng tiến tới mở cửa nghênh đón, tiếp đến, một bóng người nhỏ nhắn đã nhào vào trong ngực y.

Nam tử kia vươn tay vuốt đầu tiểu hài tử vô cùng tự nhiên, thu ô vào cửa, để lộ một gương mặt xinh đẹp thuần khiết.

Đương nhiên đó là Hề Ngọc Đường.

Nhận lấy mặt nạ mà Tư Ly đưa đến, Hề Ngọc Đường tiện tay tháo trường kiếm bên hông ném sang cho Lãnh Nhất, mang mặt nạ, khí thế quanh thân chợt biến đổi, chốc lát đã trở thành giáo chủ Huyền Thiên giáo danh chấn thiên hạ.

Nàng đẩy cửa ra, mặt không đổi sắc nhìn Tư Ly mở một cách cửa ngấm dưới gầm giường, vừa nhấc chân đã tiến vào căn phòng dưới đất.

Bên trong mật thất, một nữ tử mặc tử y đang bị trói gô trên đất không có cách nào nhúc nhích.

Một đôi giày bó màu đen thêu chỉ bạc xuất hiện trước mặt nữ tử kia, nàng ta cố ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nhìn thấy mặt người tới đã nghe một giọng nói khàn khàn đầy quen thuộc vang lên.

"Đờ ả đây."

Có người kéo nữ tử kia dậy quỳ trên đất một cách đầy thô bạo, hai người nhìn nhau, hai mắt nữ tử kia trừng lớn: "Hề Ngọc Đường..."

Bốp...

Tư Ly giáng cho nàng ta một cái tát chẳng hề nương tay.

"Tên giáo chủ là thứ nguoi có thể gọi sao?"

Một cái tát dốc hết toàn lực này đã khiến khóe môi của nữ tử rỉ máu, mãi một lúc lâu sau mới có thể quay đầu lại, nhìn người mang mặt nạ trước mắt một cách đầy thù địch.

"Đây là đạo đãi khách của quý giáo sao?"

"Nguoi là khách à?" Hề Ngọc Đường nói rất bình thản.

Nữ tử kia ghen hờn, đáp lời: "Cuối cùng các nguoi muốn làm gì? Vì sao lại bắt ta?"

Hề Ngọc Đường quét nàng ta đầy lạnh lùng, tìm một cái ghế ngồi xuống, bắt đầu hỏi: "Tang Niệm, người thông minh không nói tiếng lóng, nói cho ta mọi chuyện nguoi biết, bỗn tọa tha cho nguoi được toàn thân."

Nữ tử nhìn nàng đầy sát ý, xì một tiếng đầy khinh miệt: "Ta không biết nguoi đang nói gì cả."

"VẬY sao." Hề Ngọc Đường nhận lấy một chén nước trắng mà Lãnh Nhất đưa tới, thổi nguội nhưng không uống: "Bạo Vũ Lê Hoa Châm ở đâu ra?"

Nữ tử kia sững người, cổ chấp cắn môi không chịu nói.

"Ta nhớ... Nhà mẹ đẻ của nhị phu nhân Đường gia ở Dương Thừa Sơn Đông, có phải bốn tọa nên gọi người là Đường Niệm không?" Hề Ngọc Đường bình tĩnh nhìn nàng ta: "Đường gia bị diệt, sao người có thể thoát chết, có cần ta giúp người nhớ lại không?"

"Người!" Tang Niệm hoảng sợ trừng lớn mắt.

"Bất ngờ lắm à?" Hề Ngọc Đường cười khê một tiếng: "Người ra ngoài du ngoạn, quen được Tiêu Vân Hàm, đúng lúc tránh thoát được một kiếp, sau khi trở về thì phát hiện người nhà chết hết thì có phải rất tức giận không?"

"Ta liều mạng với người!" Nữ tử kia tức giận nhào tới.

Nhưng chưa đợi nàng ta đến được gần, Lãnh Nhất ở cạnh đã đá bay nàng ta ra ngoài, người đập vào vách tường trượt xuống đất, đau đớn đến cuộn chặt mình, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng túa ra, máu từ khóe miệng lại chảy lần nữa.

"Đừng phí sức, người cho rằng tán công hoàn của ta là trò đùa sao?" Tư Ly ở cạnh cười lạnh nhìn người đang nằm trên đất, trên gương mặt tuấn tú nhỏ nhắn thoáng qua chút vẻ tàn nhẫn: "Mất hết võ công, gân tay chân đứt đoạn như kẻ tàn phế mà vẫn còn muốn liều mạng ư?"

Tang Niệm nhìn chăm chăm vào Hề Ngọc Đường đang ngồi trên cao đầy căm phẫn, hết như không nghe thấy lời của Tư Ly, nàng ta vừa chuẩn bị dùng sức, còn chưa kịp cắn đứt đầu lưỡi đã thấy Tư Ly nhanh tay vụn trật cằm của mình.

Con đau nhức ập tới khiến cả người Tang Niệm phải run rẩy.

"Nói cho ta biết dư nghiệt của Đường Môn đang ở đâu, Từ Vi Lâu có quan hệ gì với người." Giọng nói vô tình của Hề Ngọc Đường lại truyền tới lần nữa: "Nếu không, bốn tọa có cách để khiến người sống không bằng chết."

Trước mắt Tang Niệm đã biến thành màu đen, giọng nói đã trở thành những tiếng khò khè không mấy rõ ràng, chẳng cần nghĩ cũng biết nàng ta đang mắng người. Hề Ngọc Đường vẫn nhìn nàng ta đầy lạnh lùng: "Để bốn tọa đoán xem, lần trước ở Võ Sơn, người cứu người thoát có phải là Từ Vi Lâu không? Có thể mang người đi dưới mắt bốn tọa, vậy đối phương phải là trưởng lão trong Từ Vi Lâu chứ?"

Ánh mắt của Tang Niệm chợt lóe, trầm mặc trong chốc lát rồi lại bắt đầu mắng người.

Hề Ngọc Đường cau mày, mắt kiên nhẫn đứng dậy nhìn về phía Tư Ly, người sau lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu: "Giáo chủ cứ giao cho ta."

"Ừ." Nàng chuyển mắt nhìn về phía Lãnh Nhất, sắc mặt người sau vẫn không thay đổi, cuối đầu nói với chất giọng trầm trầm: "Chủ tử yên tâm, chuyện lần trước sẽ không phát sinh lần nữa."

Nàng gật đầu, xoay người đi ra khỏi mật thất.

"Hề Ngọc Đường! Người sẽ không được chết từ tế!" Bên trong cửa, Tang Niệm không thể nói rõ chữ nhưng vẫn hét lớn đến tê tâm liệt phế: "Người đã giết phụ mẫu của ta, người sẽ xuống địa ngục!"

Bước chân của Hề Ngọc Đường thoáng ngập ngừng, sau đó lại tiếp tục bước đi mà không ngoảnh đầu.

Rời khỏi mật thất, Lãnh Nhất lại tra kiếm cho nàng, Hề Ngọc Đường tháo mặt nạ, vừa vung tay, mặt nạ màu bạc chia năm xẻ bảy ngay lập tức.

"Bảo Tư Ly phải tranh thủ thời gian, trước lúc bốn tọa rời khỏi Giang Nam phải cạy được miệng của ả."

"Vâng." Lãnh Nhất gật đầu.

"Thời gian này người canh phòng kỹ cho ta, người bị cướp nữa thì người cũng không cản trở lại." Nàng nhìn về phía người thuộc hạ thận trọng của mình.

Lãnh Nhất cúi đầu đầy xấu hổ, không nói gì, chỉ dùng sự im lặng biểu đạt sự quyết tâm của mình.

Hề Ngọc Đường chèn ép hẳn thêm một lúc nữa mới xoay người rời đi. Vừa mở cửa, Tiết Dương đã đợi ở đó, thấy nàng xuất hiện thì che ô giúp nàng: "Chủ tử."

"Chuyện gì?"

"Viết thiếu chủ cho mời."

Có chút kinh ngạc mà nhìn thoáng qua Tiết Dương, Hề Ngọc Đường đau đầu day huyệt thái dương: "Biết rồi, đi thôi."

Tiết Dương có chút lo lắng mà nhìn nàng, suy nghĩ một chút rồi mở miệng: "Chủ tử, nếu không thì người cứ về nghỉ trước đi. Đã nhiều ngày người không thể chọn mất rồi..."

Hề Ngọc Đường liếc hắt một cái, nam tử thật thà kia ngậm miệng không nói gì nữa.

Thấy hắt ngậm chặt miệng, Hề Ngọc Đường lại cười: "Có thể, có tiền bộ, biết quan tâm người khác rồi."

Tiết Dương thấy nàng trêu mình, mặt vẫn không có vẻ gì, nhưng lòng lại nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, chủ tử nhà hắt như phát điên, không ngủ không nghỉ, xuống tay tàn nhẫn vô tình, thay đổi tác phong làm việc khiêm tốn hằng ngày, phát huy thanh danh của thánh giáo tại nơi Giang Nam này lần nữa. Dù đã nhận được khá nhiều lợi ích nhưng nàng lại chẳng hề có vẻ vui mừng. Thậm chí Tiết Dương còn có cảm giác, vị chủ tử ung dung thoải mái của vài tháng trước chỉ là ảo giác của hắt.

Đây mới là Hề Ngọc Đường mà hắt biết, nhưng không phải là chủ tử mà hắt thích trông thấy.

Dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tiết Dương vẫn có thể nhận ra từ hôm chủ tử nhà mình bước vào Hàn Mặc Hiến thì đã không còn vui vẻ, nếu không cũng sẽ không dùng thủ đoạn như sấm giạt thế này để phát tiết.

Đúng vậy, phát tiết, chém giết mười ngày, năm ngày kết thúc, đã được nửa tháng, cứ tiếp tục như vậy nữa, dù thân thể có làm bằng sắt cũng không thể chịu được.

Rốt cuộc là ai đã chọc giận nàng?

... ..

Rốt cuộc là ai đã chọc giận nàng, vấn đề này giống hệt điều mà Việt Thanh Phong đang nghĩ.

Hắt không hề nghĩ rằng người đó là Thẩm Thất, vì trên thực tế, không ai có thể ngờ đó là Thẩm Thất, dù sao mọi người đều có thể nhận thấy được mối quan hệ ràng buộc thân mật giữa Hề tiểu giáo chủ và Thẩm thân y. Nhưng Việt Thanh Phong vẫn muốn gặp Hề Ngọc Đường một lần, không vì bất cứ chuyện gì khác, chỉ vì hắt muốn nàng tạm thời dừng lại.

... Cứ trút hết lửa giận lên đầu hắt thì chẳng phải sẽ tốt hơn ư?

Sản nghiệp của Túy Hoa Lâu lớn như thế, đầu phải chỉ có ở Hàng Châu, nhưng hết lần này tới lần khác nàng vừa hành động đã chiếm lấy tổng lâu. Chiếm thì chiếm, chẳng lẽ người trong lòng muốn lấy vài thứ trong tay mình mà còn cần tính toán sao?

Nhưng hắt vẫn đau lòng vì Hề Ngọc Đường mãi không biết nghỉ ngơi.

Cũng may nàng vẫn được coi như có chừng mực, chỉ điên nửa tháng, nếu không không biết hắt sẽ phải lo lắng cho nàng thêm bao lâu nữa.

Hề Ngọc Đường đi cùng Tiết Dương, hai người vừa rời khỏi thành Bắc đã chạy thẳng tới Yên Vũ Thai, Việt Thanh Phong nhận được tin đã chờ ở phòng ngoài nơi viện chính, thấy nữ tử một thân đen tuyền đội mưa mà đến, ở nơi sâu thẳm trong mắt lại dần xuất hiện chút vẻ dịu dàng.

Hề Ngọc Đường vừa chuẩn bị ngồi xuống đệm êm, vừa thuận tay nhận lấy chén nước nhỏ bốc hơi mà Thu Viễn đưa tới, không nhìn mà uống một hớp, phát hiện là canh gừng thì hơi ngẩn ra, nhìn về phía Thu Viễn đầy kinh ngạc.

Người sau vò đầu cười ha ha không lên tiếng.

Uống xong chén canh, khí lạnh quanh thân Hề Ngọc Đường đã bị xua đi không ít. Sau khi cả người ấm hơn thì sự lạnh lẽo trong mắt cũng giảm đi rất nhiều, nâng mắt, lại thấy Việt Thanh Phong đang mỉm cười nhìn nàng.

"Tìm ta có việc gì?" Nàng nhún mày.

"Không có thì không thể tìm nàng uống trà sao?" Việt Thanh Phong tự tay đổi chén canh gừng trong tay nàng thành một tách trà xanh khác, mùi thơm lượn lờ, thấm vào ruột gan.

"Ta rất bận." Hề Ngọc Đường nhún mày.

"Chuyện cũng không thể làm hết trong ngày một ngày hai, đừng cố chấp." Việt Thanh Phong vờ như không thấy sự bất mãn của nàng, nhận lấy một tấm vải bông vừa được hờ vẫn còn tỏa hơi nóng trong tay Thu Viễn rồi nhét vào tay Hề Ngọc Đường.

Hề Ngọc Đường ngẩn ra, không hề khách sáo mà vùi mặt vào trong khăn bông nóng. Một lúc lâu sau nàng mới ngẩng đầu lên, sắc mặt đã khá hơn nhiều, dù vẫn còn rất mệt mỏi nhưng ánh mắt đã sáng hơn trước.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã gầy đi không ít của nàng, lòng Việt thiếu chủ sầu não không thôi. Lúc trước vất vả lắm mới nuôi được người, chưa nói tới chuyện mới mười ngày đã trả lại hết cho hắt, nàng lại còn gầy hơn trước nữa.

"Ăn gì không?"

Hề Ngọc Đường lắc đầu: "Ngươi không có chuyện gì gấp sao?"

"Có vài chuyện nhưng không vội."

"..."

Nhiều mây, lúc này không thể nghĩ ra Việt Thanh Phong muốn làm gì, Hề Ngọc Đường bỏ qua không nghĩ nữa, nói với đáng vẻ lười biếng: "Đã không có chuyện gì thì cho mượn chỗ ngủ đi."

Nói xong, thuận thể xoay người, cứ như thể mà ngủ trên ghế mềm.

Việt Thanh Phong sững người, trong mắt thoáng qua chút vẻ đau lòng: "Lên giường mà ngủ."

Một lúc lâu sau cũng chẳng có ai đáp lại.

Vừa quay sang kiểm tra, người đã ngủ mất.

Thở dài đầy bất đắc dĩ, Việt Thanh Phong phát tay áo đứng dậy, sai Thu Viễn dọn dẹp, mình thì nhẹ nhàng đi tới bên cạnh nàng, ôm ngang người rồi đi về phía phòng trong.

Có lẽ là do hành động của hắn đã làm Hề Ngọc Đường giật mình, người trong lòng bất mãn chuyển mình, Việt Thanh Phong vỗ nhẹ lưng để làm yên lòng nàng, nhẹ nhàng đặt người lên giường lớn, kéo chăn lên xong, thấy nàng xoay người thành một tư thế thoải mái rồi ngủ say thì mới yên lòng.

Mấy ngón tay thon dài trắng nõn nhanh nhẹn tháo búi tóc cho nàng, lại tự tay cởi áo ngoài cho người trên giường, nhìn gương mặt tái nhợt và sự mệt mỏi không thể tả giữa chân mày của nàng, Việt Thanh Phong thở dài một tiếng, cuối đầu hôn nhẹ lên trán người.

"Đã chịu khổ rồi, chuyện còn lại cứ để ta lo."

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ngủ Chung

Sau khi Việt Thanh Phong đi, Hề Ngọc Đường vẫn đang nhắm mắt lại sờ vào nơi vừa được hôn, chân mày vừa cau nhẹ lại giãn ra, tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Đây là lần đầu tiên nàng được ngủ một giấc yên ổn trong mấy ngày liên tục, vừa nằm xuống đã ngủ thẳng từ sáng sớm tới nửa đêm. Lúc tỉnh lại cũng không phải vì đã ngủ đủ mà do cảm thấy bên người có thêm một hơi thở khác, chợt mở mắt, sát ý tỏa ra, đầu óc còn mơ màng nhưng tay đã giữ chặt đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau, dưới ánh đèn mờ tối, ánh mắt của Hề Ngọc Đường dần trở nên rõ ràng hơn, sững người trong chốc lát, lại nhìn nam tử tuấn dật gần trong gang tấc, lướt qua bàn tay của đối phương còn đang bị nàng nắm chặt. Nếu đoán không lầm, dường như vừa rồi hắn muốn đặt thứ móng vuốt này lên người nàng phải không?

"Tỉnh rồi sao?" Nam tử kia chẳng có chút vẻ lúng túng nào khi bị bắt tại trận, lại nở một nụ cười như tắm gió xuân: "Đôi bụng không nào?"

Hề Ngọc Đường phớt lờ hắn, xoay người, lúc này mới phát hiện trên chiếc giường lớn như thế, chẳng biết từ lúc nào mà mình đã lúi vào tận bên trong, nam tử mặc trung y bằng gấm vóc trắng, tóc tai bù xù nằm ở bên nửa ngoài. Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nam tử vừa tắm xong, mùi hương thơm ngát chui vào chóp mũi khiến nàng phải chớp mắt đầy hoảng hốt.

Ánh mắt lại rơi vào trên mái tóc đen vừa khô được một nửa của nam tử, Hề Ngọc Đường nheo mắt: "Người muốn làm gì?"

Nam tử đáp lại với vẻ mặt hết sức vô tội: "Ngủ."

"Ai cho người lá gan dám leo lên giường của ta để ngủ?"

"Nếu ta nhớ không nhầm... thì đây là giường của ta."

"..."

Một câu "giường của ta" khiến tai Hề Ngọc Đường nóng bừng trong chóp mắt, cũng may đã có tóc che nên không nhìn thấy. Tóc dài đến eo xỏa tung trên đầu vai, lúc này dù là khí chất hay khuôn mặt của nữ tử đều trông có vẻ dịu dàng hơn thường ngày mấy phần, cả người trông có vẻ biếng nhác, nhưng sức cảnh giác quanh thân vẫn rất cao, Việt Thanh Phong thấy thế thì lửa nóng trong mắt lại dâng.

Thấy nàng có hơi thất thần, Việt Thanh Phong giúp nàng vén chút tóc rũ xuống ra sau vai, nói đầy thân thiện: "Đã giờ Tý rồi, đi tắm trước đi, ta có để

com lại cho nàng."

Hề Ngọc Đường cau mày, lúc này mới nhận ra áo ngoài của mình đã bị cởi, hiện tại cũng đang mặc trung y như người trước mặt, tai còn nóng hơn trước vài phần, có chút thẹn quá hóa giận mà đập một cước: "Cút xuống."

Việt Thanh Phong phản ứng cực nhanh tránh khỏi cú đập của nàng, thuận thế xoay người xuống giường: "Nước nóng đã chuẩn bị xong rồi, y phục để thay ở phòng bên cạnh, nàng đi tắm, ta bảo Thu Viễn hâm nóng đồ ăn."

Vừa nói xong thì tiện tay lấy áo ngoài màu thiên thanh khoác lên người rồi ra khỏi cửa.

Mãi đến lúc bóng dáng của Việt Thanh Phong biến mất khỏi phòng trong, Hề Ngọc Đường mới chột dạ thở dài một hơi, nhận thấy người mình nhóp nhép không thoải mái thì chậm rãi đứng dậy đi ra sau bình phong, mở cửa phòng bên để tắm rửa.

Đợi đến khi nàng xuất hiện với một thân đầy hơi nước, Việt Thanh Phong đã sắp xếp bữa ăn xong. Thấy nàng để người ướt mà đi ra, đuôi tóc còn không ngừng nhỏ giọt, tròng mắt của hắn trở nên sâu thẳm hơn trong nháy mắt, nhưng rất nhanh đã bị vẻ bất đắc dĩ thay thế, cầm khăn bông sạch lau tóc giúp nàng.

Hề Ngọc Đường ngồi trước bàn, có chút khó thích ứng với sự thân cận của hắn, cố phản kháng hai lần nhưng chỉ thấy Việt Thanh Phong chẳng hề bị lay động, chỉ đành nheo mắt để mặc hắn phục vụ, đợi tóc khô được một nửa thì dứt khoát dùng nội lực để hong cho xong việc.

Thấy nàng tự ra tay hong khô, Việt Thanh Phong bỏ vải bông sang một bên, nói khẽ: "Không biết tiết kiệm."

"Thật ngại quá." Hề Ngọc Đường cầm đũa lên, lười nhác đáp lại một câu: "Mấy cái khác thì bổn tọa không có nhiều, nhưng nội lực thì thông thả."

Việt Thanh Phong bị chặn họng, dở khóc dở cười, dứt khoát không nói thêm lời nào mà chỉ ngồi cạnh nàng, chống cằm nhìn nàng lấp đầy bụng.

Hề Ngọc Đường thật sự rất đói bụng, tự giác lờ đi ánh mắt của kẻ bên cạnh, lần lượt thưởng thức các món ăn để tiêu mà vô cùng ngon miệng trên bàn, mới vừa đặt đũa xuống, trước mắt đã xuất hiện một tách trà nóng thơm ngát.

Nàng lườm người bên cạnh, về mặt người sau vẫn rất thản nhiên, hoàn toàn không biết mình đã làm gì không đúng.

... Cái gì cũng đúng có được không!

Thu Viễn đang ẩn nấp trong góc, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của bản thân thâm trọng trắng mắt.

Hôm nay toàn bộ mọi hứng thú của chủ tử nhà bọn họ đều đã dồn vào việc chăm nuôi Hề tiểu giáo chủ, vì thế nên có làm bao nhiêu chuyện kì lạ cũng chẳng kì lạ chút nào.

Ăn uống no đủ, cuối cùng Hề Ngọc Đường cũng trở nên nghiêm túc hơn: "Chẳng phải có chuyện cần nói sao? Nói đi."

Việt Thanh Phong thản nhiên liếc nàng một cái, đứng dậy đi tới mép giường, chưa nói gì đã nằm xuống, tiếp đó lại vỗ vào bên người đầy tự nhiên: "Ngồi đã rồi nói."

Hề Ngọc Đường bị cái nhìn kia của hắn làm cho nổi da gà, vất vả lắm mới làm dịu đi hơi nóng bên tai, tặng cho hắn một cái liếc mắt rồi từ chối bằng lời lẽ vô cùng khắc nghiệt: "Nói luôn đi."

"Nàng ngủ đủ rồi sao?" Việt Thanh Phong tò mò về rất kinh ngạc.

"..." Ngủ đủ hay không thì cần gì người lo!

"Nhưng ta bận cả ngày nay, mệt rồi." Việt thiếu chủ cố tỏ vẻ đáng thương, ho khan vài tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt: "Đến gần ta một chút, nếu không ta không có sức để nói mất."

"Người đã làm gì?" Hề Ngọc Đường nhìn hắn đầy nghi ngờ.

Việt Thanh Phong suy nghĩ một chút, bắt đầu bấm ngón tay rồi liệt kê: "Giúp nàng chế ngự đám người dám phản kháng trong nội bộ Giang Nam Bang, sắp xếp ổn định cho gia quyến của Thanh Diễm Bang, đến Trịnh gia một chuyến, bàn giao Túy Hoa Lâu, à, còn từ chối tiệc đưa tiễn của Vệ Hân và Lâm Uyên giúp nàng, bọn họ đã rời khỏi Hàng Châu rồi, Lâm Uyên về Võ Sơn, Vệ Hân thì có lẽ đã về lại kinh thành. Còn..."

"Đủ rồi." Hề Ngọc Đường vội vàng cắt lời hắn: "Người thu xếp mọi chuyện giúp ta phải không?"

Việt Thanh Phong từ chối cho ý kiến: "Bạn quá nên mới ăn được một bữa thôi."

"..."

Lắm bấm một câu xen vào việc của người khác xong, Hề Ngọc Đường vẫn đứng dậy đi tới mép giường, thấy vẻ mặt của hắn vẫn rất thản nhiên, nàng cảm thấy mình cũng không cần phải đề phòng nên bò lên giường, ôm chăn ngồi cạnh hắn.

Nói thật, đúng là nàng vẫn chưa ngủ đủ.

Người được mùi hương giống hệt bản thân trên người nàng từ khoảng cách gần, khoe môi Việt Thanh Phong hơi nhếch lên, tâm trạng tốt đến khó tả.

"Người xử lý bên Trịnh gia thế nào rồi?" Hề Ngọc Đường mở lời.

"Trịnh Thái là người thông minh, dù gặp ta cũng không định đổi ý." Việt Thanh Phong hơi ngừng lại một chút, như đang cố nhịn cơn ho: "Tuy nhiên hẳn vẫn bày tỏ ý tốt với Việt gia."

Hề Ngọc Đường gật đầu, không hề ngạc nhiên với cách làm của Trịnh Thái.

Người thông minh có cách làm của người thông minh, nếu đổi lại là nàng, dưới tình huống này có lẽ cũng sẽ không thể làm tốt hơn Trịnh Thái.

"Người có chắc Vệ Hàn đã về kinh thành rồi không?" Nàng lại hỏi thêm.

"Không chắc, song ta nghĩ cũng sẽ không ở Hàng Châu lâu, gần đây thế cục của Giang Nam hỗn loạn, Cẩm Y Vệ cũng rất bận rộn." Thấy nàng vừa mở lời đã hỏi về hai tên nam nhân này, sắc mặt của Việt Thanh Phong hơi hờ hững: "Nàng chú ý một chút, Cẩm Y Vệ sẽ đến tìm nàng sớm thôi."

Dù sao cũng là người đại diện cho hoàng tộc Tư thị ở võ lâm, Cẩm Y Vệ không đến tìm nàng mới là lạ.

"Nếu đã sợ thì còn ra tay làm gì?" Hề Ngọc Đường nói đầy lạnh lùng.

Trong phòng, một cái giường lớn, hai con người xuất sắc ưu tú danh chấn trong thiên hạ cứ bàn chuyện chính sự trong hoàn cảnh mập mờ như thế.

Nếu nói đây là cảm giác soi đèn, bản chuyện phong nhã thì ắt hẳn đã bị địa điểm quái dị và nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ phá hư không còn một mống. Nhưng hai con người này lại chẳng hề thấy kì lạ, trái lại đây mới chính là cách chính xác để hai người ở chung.

Hai người bàn bạc đến tận canh tư, vẫn là Hề Ngọc Đường không thể trụ được, chẳng biết từ lúc nào đã vùi ngủ trong chăn mềm. Việt Thanh Phong vừa nói được một nửa đã nghe thấy hơi thở đều đặn của nàng, bất đắc dĩ dừng lại, sửa chăn giúp nàng, xoay người rồi giường đi tới trước bàn đọc sách, bắt đầu xử lý đồng tin tức chất chồng.

...

Vừa đặt lưng xuống đã ngủ ngon vô cùng, lần này, Hề Ngọc Đường lại nằm mơ thấy chuyện từ nhiều năm trước.

Có điều cuồng cuồng trong giấc mộng lần này đã không còn cơn bão tuyết ở trên núi hay máu chảy thành sông, nhưng lại có thêm một nhân vật chính, một nam tử tóc bạch kim ngồi trên xe lăn, cả người đầm máu nhưng vẫn dùng đôi mắt dịu dàng như một hồ mực nhìn nàng, đang nhép miệng nói gì đó.

Hề Ngọc Đường không nghe thấy tiếng, nhưng lại có thể hiểu được khẩu hình của hắn.

Hắn nói: Đường đường, chạy mau.

Một giây kế tiếp, nàng mở bừng mắt, tỉnh táo khỏi cơn sợ hãi cùng cực, lòng ngực đập phồng không ngừng, tay đang siết chặt thứ gì đó, mãi một lúc lâu cũng không thể làm dịu đi sự hoảng hốt từ tận đáy lòng.

Trong vô thức lại cảm thấy có người đang vỗ nhẹ sau lưng mình không ngừng, thân thể Hề Ngọc Đường cứng đờ, bình tĩnh lại, lúc này mới phát hiện trước mắt mình là một bộ y phục bằng gấm trắng mềm mại, mà sát bên nàng là thân người hơi lạnh, cánh tay người sau vòng qua eo nàng, vỗ lưng nàng như đang cố làm nàng yên lòng, lực không nhẹ cũng không nặng dễ khiến người ta an lòng.

Hề Ngọc Đường thở chậm lại, xoay người ép người kia dưới thân, chẳng biết từ lúc nào mà một cây châm đã xuất hiện trên đầu ngón tay, đâm thẳng tới mệnh môn đối phương.

Người phía dưới sững sờ, hô hấp thoáng dừng lại trong chớp mắt.

"..."

"..."

Nhìn gương mặt tuấn tú đầy ngơ ngác của Việt Thanh Phong, Hề Ngọc Đường sững sờ hồi lâu, thu ngón tay giấu ngân châm, tay kia cũng bắt giắc buông ra, đúng như dự đoán, vật áo trước ngực đối phương đã nhả nhúm đến không thể nhìn được nữa.

"Giờ nào rồi?" Giọng nói của nàng có hơi khàn, lời vừa ra khỏi miệng đã khiến nàng giật nảy mình.

"Giờ Thìn." Việt Thanh Phong nhìn đắm đắm vào người trước mặt, thấy nàng đã thoát khỏi cơn ác mộng thì không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm. Hề Ngọc Đường nhắm mắt lại, muốn để đầu óc mình tỉnh táo hơn.

Việt Thanh Phong lại mở miệng bằng giọng điệu vô cùng kì dị: "Nàng có định xuống khỏi người ta trước không?"

"..."

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát, Hà Ngọc Đường lùi thẳng vào trong góc giường một cách hoảng hốt, ôm chầm nhìn người trước mắt đầy cảm xúc: "Đồ không biết xấu hổ."

"..." Cuối cùng ai mới là kẻ không biết xấu hổ đây! Mới sáng sớm đã chui vào ngực người ta, nam nhân bình thường nào cũng sẽ như thế thôi có được không!

Chậm rãi ngồi dậy với vẻ mặt ngập tràn vẻ oan ức, Việt thiếu chủ tựa nửa người vào đầu giường, ho hai tiếng đầy yếu ớt, kéo chăn sang che nửa người, nói đầy miễn cưỡng: "Vị nữ hiệp này, nàng gặp ác mộng cứ nắm lấy ta không buông, lúc tỉnh lại còn muốn giết người đấy, có thể suy nghĩ cho cảm nhận của ta một chút được không?"

Khóe môi Hà Ngọc Đường giật nhẹ, thẹn quá hóa giận tung một chưởng sang: "Cút!"

Bên ngoài phòng ngủ viện chính, Thu Viễn đã ôm chậu nước đứng rất lâu, đơ mặt nghe từng tiếng loảng xoảng vang lên bên trong, nghĩ thầm, không biết lần này lại đập vỡ bao nhiêu thứ rồi...

Còn chưa nghĩ xong đã thấy cửa phòng bị mở tung, thiếu chủ nhà hần ôm áo ngoài của mình lao đảo bước ra ngoài, tóc tai bù xù, trung y có nhiều nếp nhăn, người suýt chút nữa đã đứng không vững.

Thu Viễn tròn mắt há mồm nhìn sang, vừa vặn chống lại tầm mắt của Việt Thanh Phong.

Tình hình này... sao lại... có cảm giác... như có gì đó không đúng thế nhỉ...

Chỉ trong nháy mắt, tâm trí của Thu Viễn như được khai sáng, bụng nước quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: "Chủ tử, nước lạnh nên thuộc hạ đi đổi đây, thuộc hạ không thấy gì cả!"

Việt Thanh Phong: "..."

Ngẩng đầu liếc mắt lên nóc phòng một cách lạnh lùng, khóe môi âm ỉ cứng đờ, nhanh chóng học theo dáng vẻ chim muông di trú, chỉ còn chừa một mình Tư Niên đứng ngơ ngác tại chỗ, chưa kịp chạy nên bị bắt ngay lập tức.

"... Tư Niên." Giọng nói của Việt thiếu chủ lạnh lẽo đến thấu xương.

Tư Niên đáp xuống với thân thể nặng như chì, một hồi lâu sau mới uất ức bĩu môi: "Chủ tử..."

"Đi nhận phạt."

"... Vâng."

Thiếu chủ nhà mình bị đuổi khỏi cửa, cả một buổi sáng âm ỉ về Việt gia và Thu Viễn đều không dám thở mạnh, chỉ sợ bị giận chó đánh mèo. Mà người khởi xướng là Hà tiểu giáo chủ lại không nói một lời, lạnh mặt ăn xong bữa sáng rồi quay đầu bước đi, để lại Việt Thanh Phong cô độc trơ trọi yên lặng nhìn bóng lưng của nàng với vẻ mặt buồn tẻ.

Ra khỏi chủ viện, vốn Hà Ngọc Đường còn định dứt khoát rời khỏi Yên Vũ Thai để hoàn thành cho xong chuyện, nhưng trong đầu chợt lướt qua giấc mộng gần kia, dừng bước, do dự trong chốc lát rồi xoay người đi về phía Vân Yên Viên.

Trong Vân Yên Viên, Thẩm Thất đang thi châm cho Lam Ngọc theo lịch đã định trước. Trông hai người không thoải mái mấy, Thẩm Thất vô cùng chuyên tâm, mỗi một châm hạ xuống như đã rút hết toàn bộ sức lực của hần, mà sắc mặt Lam Ngọc lại trắng bệch, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu trượt xuống trán hần, miệng ngậm một miếng vải bông, đề phòng việc hần cắn phải đầu lưỡi mình, tùy từng đứng phía sau không nói lời nào để mặc hần siết chặt lấy cánh tay, dù có đỏ mầu cũng quyết không nhúc nhích.

Dù là ai cũng có thể nhận ra hần đang phải chịu đau đến mức nào.

Hà Ngọc Đường tiến tới trong yên lặng, đứng bên ngoài phòng mà nhìn hần, cắn răng thật chặt, cố nhịn cảm giác xúc động muốn phá cửa mà vào, kiên nhẫn chờ ngoài cửa.

Không biết đã qua bao lâu, khi mặt trời đã lên cao tận đỉnh đầu, cuối cùng bên trong cũng truyền tới một tiếng thở thật dài của Lam Ngọc. Không bao lâu sau, cửa bị mở ra, Thẩm Thất bước ra với vẻ mặt tái nhợt.

Vừa ra khỏi cửa đã bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của Hà Ngọc Đường.

Cả người Thẩm Thất cứng đờ, không nói gì, chỉ vuốt nhẹ cằm rồi đi lướt qua người nàng.

Hà Ngọc Đường chẳng hề quay đầu mà bắt lấy tay hần, lại phát hiện tay hần đang mất tự chủ mà run rẩy, nàng nhủ mảy, ngay lúc bản thân còn chưa kịp phản ứng đã truyền một luồng chân khí giúp hần buông lỏng cơ thịt.

Hô hấp của Thẩm Thất hơi chậm lại, đứng yên không nhúc nhích.

Đây là lần gặp mặt đầu tiên kể từ khi hai người cãi nhau sau đợt trước, ánh mắt Thẩm Thất hơi âm ảm, nhưng trên mặt lại không có vẻ gì, thuật dịch dung có thể che giấu gương mặt tinh xảo của nữ tử, nhưng lại không thể che lấp đôi mắt hoa đào xinh đẹp sắc sảo của nàng, bên trong đôi mắt ấy lúc này có chút ánh sáng đang dịch chuyển, nửa vui nửa buồn.

Hắn nâng mắt lên nhìn người trước mặt, ánh mắt quét qua vùng xương gò má gầy guộc của nàng, không thể tự chủ mà mím chặt môi.

Hề Ngọc Đường lại không nhìn hắn mà chỉ nhìn vào phòng. Mái tóc bạch kim của Lam Ngọc như vừa được vớt ra khỏi nước, cả người mất hết sức lực tựa vào xe lăn, chỉ mắt nửa nhắm đã nhận ra tầm mắt của nàng, nâng mắt, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Hề Ngọc Đường.

Trong đôi mắt giống hệt bản thân kia thoáng qua chút vẻ lo lắng, mặc dù rất nhanh nhưng vẫn không thể thoát khỏi mắt hắn. Chỉ cần một cái nhìn này, Lam Ngọc như cảm thấy con đau đến tận xương tủy đã biến mất không còn gì nữa.

Hắn nhấp máy môi nhưng lại chẳng có sức để nói chuyện, gã sai vặt ở cạnh cũng đã phát hiện ra Hề Ngọc Đường, xoay người đứng chắn trước mặt chủ tử theo phản xạ, kinh ngạc trong chốc lát thì mới nhận ra được người tới. Biết chủ tử nhà mình và vị đường chủ này có giao tình, lời đuổi người vừa tới miệng đã bị nuốt về.

Mà Hề Ngọc Đường cũng buông Thẩm Thất ra, bước nhanh về phía Lam Ngọc, ngồi xổm xuống trước mặt hắn, nắm lấy tay hắn muốn truyền một chút nội lực để giúp hắn giảm bớt đau đớn.

Lam Ngọc muốn ngăn lại không ngăn được, không thể làm gì khác hơn ngoài việc để mặc nàng truyền chân khí vào trong cơ thể mình, một phần giúp hắn giảm đau, một phần dùng để tra xét tình huống trong cơ thể hắn.

Sự thật chứng minh, Thẩm Thất không hề nói khoác, thậm chí còn giữ lại mấy phần.

Tình trạng thân thể của Lam Ngọc tệ hơn cả trong tưởng tượng của Hề Ngọc Đường.

Làm một kẻ tẩu hỏa nhập ma chuyên nghiệp, từ nhỏ đến lớn Hề Ngọc Đường đã trải qua không biết bao lần bị tẩu hỏa nhập ma nên vô cùng rõ ràng chuyện này. Tình trạng chân khí trong cơ thể Lam Ngọc không phải chỉ được tạo thành do tẩu hỏa nhập ma, mà còn là vì đã bị ai đó phế phần lớn võ công.

Mà chân của hắn đúng như lời của Thẩm Thất, bị ai đó dùng ngoại lực phong bế, còn cắt đứt gân mạch, nếu không phải Lam Ngọc dùng hơn nửa công lực toàn thân mình để dồn ngoại lực xuống đùi thì sợ rằng hôm nay dùng nói tới chuyện đi lại, cho dù có một trăm Thẩm Thất ở đây cũng không có cách nào khiến hắn cảm nhận được chút đau đớn nào.

Chân này, nói theo cách khác thì dường như đã bị phế rồi.

Giờ khắc này, lòng Hề Ngọc Đường chỉ còn lại cảm giác tức giận và vui mừng vô hạn, hai thứ tâm trạng đan xen vào nhau nhưng chỉ khiến nàng bình tĩnh như lúc thường đến kì lạ, song nếu là người quen, hẳn có thể nhận thấy nàng đang kìm nén một cơn cảm giận đến ngút trời.

Thẩm Thất chính là người có thể phát hiện ra tâm tình đó của nàng.

Dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hề Ngọc Đường trước mặt, vào lúc bình thường, hắn sẽ tiến lên kéo lấy nàng, không để nàng làm ra bất cứ hành động mạo hiểm gì, nhưng hôm nay...

Hề Ngọc Đường không nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thất, chỉ đối mặt với tầm mắt của Lam Ngọc đầy thần nhiên. Đối phương cũng nhìn nàng với ánh mắt tràn ngập sự vui vẻ, không nói gì, nhưng lại như đang nói cho nàng biết, đừng ngạc nhiên, huynh không sao cả.

Chỉ một ánh mắt, chột xé rách toàn bộ cảm xúc của nàng.

Nàng đứng bật dậy, sát khí toàn thân tỏa ra bốn phía, đột nhiên nâng tay lên, gã sai vặt đứng trước người Lam Ngọc đã hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Tiếp đó, gần như là thăm thiết, nàng nhìn về phía người trước mặt đầy hung tợn: "Đây là thành quả của huynh sao?"

Lam Ngọc chột ngẩn ra, một giây sau, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

Con giận đến mà không hề báo trước, Hề Ngọc Đường tiếp tục nói: "Chẳng phải huynh rất có tài sao! Huynh không phải là sư huynh của Việt Thanh Phong sao? Biến bản thân mình thành dáng vẻ này để làm gì? Trung tâm thân vô hại này cho ai nhìn? Sự kiêu ngạo của huynh đâu, sự mạnh mẽ của huynh đâu, tính khí ngang ngược dám lật cả Tuyết Sơn năm đó của huynh đâu? Đây là đáp án mà huynh cho muội phải không? Đây là kết quả mà muội phải chờ nhiều năm qua phải không?"

Móng tay đâm thật sâu vào trong da thịt, Lam Ngọc mở miệng, lại chẳng thể nói được một lời.

Mà nước mắt của Hề Ngọc Đường lại bắt đầu cuộn trào, như đứt gan đứt ruột, như đang chìm vào nơi vực sâu vạn trượng.

"... Muội chờ mười mấy năm, chờ được kết quả như vậy, chờ được dáng vẻ này, huynh cố ý đến để trả thù muội phải không? Huynh có biết muội cảm thấy thế nào không? Huynh có nghĩ cho muội không? Rốt cuộc thì Hề Ngọc Lam huynh có nghĩ tới muội được phần nào không? Huynh có bản lĩnh xuống núi thì có bản lĩnh cả đời này đừng gặp muội nữa!"

Nghe được cái tên này, Lam Ngọc hoảng sợ ngẩng đầu, cùng lúc đó, Thẩm Thất cũng trừng lớn mắt đầy khiếp sợ.

Việt Thanh Phong cũng có ý định đến thăm Vân Yên Viên, nhưng không ngờ vừa tới đã nghe thấy giọng của Hề Ngọc Đường, mặt biến sắc ngay lập tức, nhanh chóng xuất hiện ngoài cửa.

Vừa đúng lúc nhìn thấy nữ tử mặc huyền y lệ rơi đầy mặt.

Hắn như ngừng thở, nhìn về phía Lam Ngọc cũng chỉ thấy hắn hoàn toàn sững người, mà Thẩm Thất cũng khiếp sợ đến thoát hồn, không một ai phát hiện ra hắn.

"Còn người nữa."

Hề Ngọc Đường chợt quay đầu nhìn về phía Thẩm Thất với đôi mắt đỏ ngầu như một con thú hung hãn, người sau ngăn ra, chống lại tầm mắt của nàng.

"Hôm nay ta nói cho Thẩm Thất người biết, người không có khả năng phế được võ công của ta!" Nàng gầm lên: "Hề Ngọc Đường ta đến chết còn không sợ thì còn sợ gì? Đừng chọc ta, nếu không ta sẽ mang các người chết cùng! Người có tin ta nói được làm được hay không?"

Thẩm Thất chợt ngăn ra, nâng tay lên theo bản năng: "Đường Đường, đừng..."

"Cút!" Nàng vung tay về phía người trước mắt.

Cả người Thẩm Thất cứng đờ tại chỗ, mắt thấy đòn công kích đã ở ngay trước mắt, đột nhiên cả người bị ai đó kéo đi rồi đập vào trên khung cửa, tránh thoát trong gang tấc.

Giây tiếp theo, một bóng người thoáng qua, Việt Thanh Phong nhanh tay lẹ mắt điểm vào huyệt mệnh môn của Hề Ngọc Đường, nhân lúc nàng đang sững người thì giờ tay đập thật mạnh vào gáy nàng, người sau ngã đi trong chớp mắt.

Việt Thanh Phong ôm ngang người lên, sai bước vào phòng phía trong, thấy Thẩm Thất vẫn còn đang sững sờ thì trầm giọng quát: "Còn chưa chịu đi theo? Muốn để nàng chết vì tẩu hỏa nhập ma sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mặt Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Huỳnh Muội

Việc chân khí của Hề Ngọc Đường chợt rối loạn đã khiến Thẩm Thất và Lam Ngọc phải hồi thần. Hai người một kẻ không có võ công, một kẻ công lực tổn thương nặng, nếu không phải Việt Thanh Phong mở miệng, sợ rằng cũng chẳng cảm thấy có chuyện gì không đúng.

Trong phòng, Thẩm Thất mở hời đăm đăm thì chăm cho Hề Ngọc Đường vẫn còn đang hôn mê, cách đó không xa, Việt Thanh Phong và Lam Ngọc đều đang chờ đợi đây căng thẳng, nhất là Lam Ngọc, biểu hiện trên mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung. Vốn hắn đã mất hết sức lực, cộng thêm việc ban nãy Hề Ngọc Đường đã đá kích hắn quá nhiều, lúc này còn có thể trụ lại, tất cả cũng là vì lo lắng.

Hắn kéo ống tay áo của sư đệ đứng cạnh, xoay người ra khỏi cửa. Việt Thanh Phong thấy bên Thẩm Thất không có gì phải lo nên nghe lời đi ra ngoài.

Vừa ra đã bắt gặp gương mặt lạnh ngắt của Lam Ngọc: "Đệ nên cho ta một lời giải thích về tình huống lúc này của Đường Đường đi."

Việt Thanh Phong cứng họng, không biết phải nên giải thích thế nào. Nếu phải nói rõ ràng thì nhất định phải nói ra vấn đề trong công pháp của Hề Ngọc Đường, mà công pháp Thái Sơ lại liên quan tới chuyện mười mấy năm trước trên Tuyết Sơn, hơn nữa trong lúc nói sẽ không tránh khỏi việc nảy sinh thêm vài vấn đề khác, ví dụ như chuyện ám sát của Thánh Vũ Các...

Không phải là hắn không nói được, hắn chỉ cảm thấy, chuyện này không nên do mình nói.

"... Để nàng tự nói thì tốt hơn." Cuối cùng Việt thiếu chủ chỉ có thể trả lời như vậy.

Lam Ngọc nheo mắt, nhìn đăm đăm vào người trước mặt một hồi lâu, thấy hắn không hề có ý chùn bước thì không khỏi cau mày: "Đệ chỉ cần cho ta biết có phải tình huống thế này phát sinh rất thường xuyên hay không?"

Việt Thanh Phong chớp mấy môi, phun ra hai chữ lập lòe: "Có thể."

"Có thể?" Lam Ngọc nhú mày: "Tức Hề, giờ không phải là lúc đùa, ta cần lời nói thật."

Việt Thanh Phong bị bức đến đau đầu: "Nếu đệ nói cho huynh, chắc chắn Đường Đường sẽ giận, huynh đừng ép đệ."

Lam Ngọc ngẩn người, trừng mắt, trầm giọng: "Nói như vậy, đệ cũng biết."

Việt Thanh Phong vừa mở miệng đã biết mình lỡ lời, cũng không nói gì thêm.

Lửa giận dâng lên trong lồng ngực của nam tử tóc bạc, giọng nói cũng dần trở nên lạnh lẽo hơn: "Đệ biết thì sao lại không nói cho ta biết sớm? Đừng nói đệ không biết chuyện này nguy hiểm đến đâu."

"Nói thì sao, không nói thì thế nào?" Sắc mặt của Việt Thanh Phong vẫn lạnh nhạt như trước: "Vậy huynh có cách nào không?"

Lam Ngọc chột trảm mặc.

Thấy sắc mặt hần dần trở nên không tốt, Việt Thanh Phong mềm lòng: "Ngay cả Thẩm Thất cũng không còn cách nào, đệ có nói với huynh cũng chẳng được gì. Đường Đường tự hiểu bản thân mình, huynh tin nàng đi."

Lam Ngọc giận đến phì cười: "Tin nàng? Đệ nghe vừa rồi nàng mới nói gì kia! Sống chết muốn nói là xong sao, ta thấy không phải là nàng tự hiểu mình, là nàng vốn đã muốn mặc kệ tất thảy rồi!"

... Không thể không nói huynh rất hiểu muội muội nhà mình...

Việt thiếu chủ yên lặng nhìn trời.

"Còn đệ nữa." Khói lửa của Lam Ngọc đã lan ra khắp nơi: "Cái tên Đường Đường là đệ gọi sao? Ta để đệ chăm sóc nàng, không phải để đệ rước nàng vào cửa nhà đệ! Đừng quên cái tình trạng đó của đệ, muốn kéo muội muội ta xuống nước thì cũng phải xem ta có đồng ý hay không."

Việt Thanh Phong: "..."

Huynh phiền quá! Biết vậy đã không đi an ủi làm gì rồi!

"Đệ có thể làm sao chứ..." Hần thăm oán: "Tình trạng của đệ tốt hơn nàng nhiều."

Dù võ công của Lam Ngọc không còn như trước nhưng tai vẫn đủ thính, nghe được câu lầu bầu của người trước mắt thì lập tức trợn mắt: "Việt Túc Hề!"

Thấy hần giận thật, Việt Thanh Phong thờ dãi, không thể không nhượng: "Đệ không hề kéo nàng xuống nước, vốn cũng có suy nghĩ này nhưng đã bị từ chối rồi, tình huống bây giờ chính là nàng kéo đệ vào trong cái hố sâu của nàng, huynh nói đệ có thể từ chối không?"

Lam Ngọc vỗ một chương lên đầu vai hần: "Ta thấy đệ rất vui lòng đấy!"

... Đường nhiên là rất vui, nhưng cũng không thể nói toạc ra với huynh được.

Việt Thanh Phong bị đánh cho ho khan hồi lâu, không dám đánh trả, cũng không dám phản bác, dứt khoát cam chịu.

Thấy dáng vẻ này của hần, Lam Ngọc càng tức mà không có nơi xả, vừa muốn ra tay lại nghe giọng của Thẩm Thất vang lên từ phòng trong, lực chú ý vừa chuyển đã vội vàng đẩy xe lăn vào trong.

Việt Thanh Phong cũng vội, nhanh chóng xoay người bước vào, bỏ lại Lam Ngọc đằng sau.

Lam Ngọc: "..."

Vào phòng trong, Việt Thanh Phong nhanh chóng đi tới trước giường: "Thế nào rồi?"

Thẩm Thất thấy là hần thì cũng không nói lời thừa: "Ngân châm của ta chỉ có thể chặn một phần, người đỡ nàng, dùng nội lực phối hợp với ta." Nói xong lại ngáp ngừng rồi cau mày: "Người biết tình trạng trong cơ thể nàng chứ?"

Lúc này Việt Thanh Phong đã vén áo ngồi lên giường, vừa đỡ người vừa nói: "Đã chứng kiến vài lần."

"Tình trạng trong cơ thể nàng thế nào? Tệ lắm sao?" Lam Ngọc đến sau cau mày hỏi.

Thẩm Thất không có thời gian giải thích, chỉ đáp một tiếng rồi lại nhìn về phía hần: "Người thì sao, còn sức để giúp không?"

Lam Ngọc vội gật đầu.

"Vậy được, đỡ ta một chút." Thẩm Thất bắt lấy cổ tay của hần, thân thể hơi run rẩy, hiển nhiên là đã đến cực hạn.

Lam Ngọc vội độ cho hần chút chân khí.

Sắc mặt Thẩm Thất rất kém, lại nhìn Việt Thanh Phong: "Nhất định phải làm từ từ, tuyệt đối không được phép xảy ra sai sót." Dứt lời, lại không nhịn được mà than thở: "Nếu có Tư Ly và Lãnh Nhất ở cùng thì tốt rồi... Bọn họ quen với chân khí của Đường Đường hơn."

"Không thành vấn đề với ta." Việt Thanh Phong nói đầy lạnh lùng.

Thẩm Thát đã không còn sức để cãi lại hắn, chỉ nói một câu hi vọng thể rồi dời toàn bộ sức chú ý lên người Hề Ngọc Đường.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc Hề Ngọc Đường đã tỉnh lại, dù vẫn chưa tới một khắc (15 phút) nhưng vẫn nhanh hơn dự tính rất nhiều. Nhưng Thẩm Thát và Việt Thanh Phong vẫn không thu tay, Hề Ngọc Đường lúc bình thường lúc bất ổn, đầu óc vừa thanh tỉnh đã trở nên mơ hồ trong chốc lát, chỉ biết bản thân mình lại có chuyện, mà mấy người bên cạnh này đang cứu nàng.

"Tỉnh rồi sao?" Thẩm Thát là người phát hiện ra đầu tiên: "Tỉnh thì tự vận công phối hợp với Việt thiếu chủ đi."

Hề Ngọc Đường không nhớ tới chuyện mình suýt ra tay với Thẩm Thát lúc trước, vừa nhìn thấy hắn đã làm nũng theo phản xạ: "Không nhúc nhích được, cứu ta với Tiểu Mỹ TAT."

Bàn tay đang thi châm của Thẩm Thát cứng đờ, chống lại tầm mắt của nàng với vẻ bất lực: "Vậy cũng đừng nói chuyện, không nên làm ảnh hưởng đến Việt thiếu chủ."

"Tại sao ta lại không thể nhúc nhích được?"

"Bị điểm huyết."

"Ai dám điểm huyết ta!"

"... Vị phía sau người."

"..."

Vốn còn tưởng rằng đội nàng tỉnh lại sẽ ổn hơn, ai ngờ vì bị đánh ngất mà lúc này tỉnh lại, chân khí hỗn loạn bên trong cơ thể của Hề Ngọc Đường đã bắt đầu tự giải huyết. Việt Thanh Phong đã tốn biết bao công sức để khống chế sức lực giúp nàng điều hòa kinh mạch, đột nhiên bị gián đoạn, lập tức bị phản phệ, suýt nữa đã phun ra máu.

Lam Ngọc nhanh chóng phát hiện có điều không đúng, cau mày mở miệng: "Đường Đường, đừng làm loạn."

"Muội không làm gì cả!" Hề Ngọc Đường vô cùng uất ức: "Muội không thể vận công, chuyện tự giải huyết muội không quản được."

Lam Ngọc lặng người: "... Vậy tại sao phải tự giải huyết?"

"Sợ chết."

"..."

Cũng không biết suy nghĩ trong lòng Lam Ngọc sau khi nghe câu giải thích như thế là gì, chỉ thấy Việt Thanh Phong cố nén cảm giác khó chịu, cắn răng nói: "Đánh ngất nàng đi!"

"Người dám!" Hề Ngọc Đường lập tức hét lên.

Kết quả còn chưa kịp nói ra vài câu tàn nhẫn một chút thì đã bị ám khí của Lam Ngọc đánh vào huyết ngù, cả người lại mất đi ý thức lần nữa.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Việt Thanh Phong cũng thở phào một hơi, đỡ thân người mềm oặt đi vào lòng. Thẩm Thát cũng rút châm, trước mắt tối sầm, lúc suýt ngã quy thì được Lam Ngọc đỡ lấy.

Chân khí trong người Hề Ngọc Đường đã được điều hòa ổn định, lúc này đã tỉnh lại lần nữa, mở đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm vào Việt Thanh Phong hồi lâu, mơ màng hỏi: "Sao người lại ở đây?"

"Cứu mạng của nàng." Việt Thanh Phong nghiêm mặt giải huyết cho nàng: "Vì cứu nàng mà ta bị nội thương rồi, Hề giáo chủ định bồi bổ cho ta thể nào đây?"

Hề Ngọc Đường ngẩn người, ngồi dậy mà đầu đau như búa bổ, trước tiên thì vận công kiểm tra tất cả, sau khi phát hiện không có chuyện gì mới định đáp lời Việt Thanh Phong, tuy nhiên lại nhìn thấy Thẩm Thát cùng Lam Ngọc với đứng cạnh với vẻ mặt không tốt lắm.

"Tiểu Mỹ!" Hề Ngọc Đường vội nhảy xuống giường, dùng sức nâng Thẩm Thát lên chỉ với một tay, vội nói: "Ta đưa hắn về nghỉ trước, sau đó sẽ đến tìm hai người."

Nói xong, người đã phóng ra khỏi gian phòng trong chớp mắt, đảo mắt đã biến mất khỏi Vân Yên Viên.

Việt Thanh Phong nhìn vào hướng nàng rời khỏi, mãi một lúc lâu sau cũng không nói nên một câu nào, Lam Ngọc lại ngẩn người, sau đó chợt bật cười.

Việt thiếu chủ nhìn hắn mà đen mặt.

Ai ngờ Lam Ngọc càng cười càng khó ngủ, ôm bụng gập lưng, cười đến độ suýt chảy cả nước mắt: "Ngươi cũng có ngày hôm nay ha ha ha ha ha ha ha ha..."

Việt thiếu chủ... Hai huynh muội này, kẻ sau còn đáng ăn đòn hơn kẻ trước...

...

Trên đường, Thẩm Thất cũng đã ngất đi, Hề Ngọc Đường vô cùng đau lòng, một đường đi nhanh như chớp, dùng tốc độ nhanh gấp đôi bình thường vọt vào trong Vân Mộng Viên, sau khi đặt Thẩm Thất lên giường thì lau mặt giúp hắn, đứng bên mép giường nắm tay của hắn, vừa độ chân khí vừa kiên nhẫn đợi sắc mặt của hắn trở nên tốt hơn.

Một lúc lâu sau, cuối cùng sắc mặt của Thẩm Thất đã không còn khó coi như trước, người cũng đã hoàn toàn chìm vào mộng đẹp, Hề Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, lại tháo trăm cài tóc giúp hắn, lúc này mới nhìn hắn một lúc lâu, thầm nói một câu xin lỗi.

Tuyệt đối không nên, nàng không nên ra tay với hắn.

Lại đợi một lúc lâu, đợi đến lúc Thẩm Thất chậm rãi buông tay nàng ra, Hề Ngọc Đường mới đứng dậy rời đi, trở lại Vân Yên Viên.

Lúc đó Thu Viễn đã chạy tới, cứu tên tùy tùng của Lam Ngọc đã bị đánh bất tỉnh lúc trước, tiện thể đưa thuốc cho hai người. Hề Ngọc Đường vừa bước vào thì mùi thuốc đắng ngập trời ập đến, suýt nữa đã hại nàng muốn phá cửa ra ngoài lại.

Thấy hai người ngồi đối diện nhau, trước mặt đều là một chén thuốc đen xì, mặt như mang thâm cừu đại hận, chẳng biết vì sao, đột nhiên Hề Ngọc Đường cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật sự rất thê thảm, không cẩn thận đã phì cười.

Việt Thanh Phong và Lam Ngọc cùng nhìn về phía nàng.

"Xin lỗi, ta không cố ý đâu ha ha ha..." Hề Ngọc Đường che miệng: "Hai người uống đi, ta ra ngoài chờ ha ha ha ha..."

Nói xong thì định xoay người rời đi.

"Quay lại đây." Việt Thanh Phong quát một tiếng, khiến người sau khựng lại tại chỗ.

Hề Ngọc Đường quay đầu lại, cố nén cười: "Làm gì thế, trong phòng đầy mùi thuốc, ta không muốn ngồi, ra ngoài đợi một lát rồi vào sau, không chạy đâu."

"Không được." Mặt Việt Thanh Phong không có chút biểu cảm.

Lam Ngọc lập tức nhìn về phía đối diện: "Nàng không muốn ngồi thì cứ để nàng ra ngoài, cầu cái gì."

Việt Thanh Phong: "... Đây có phải sư huynh của hắn không!!"

Hề Ngọc Đường liếc nhìn Lam Ngọc, suy nghĩ một chút rồi lại vén vạt áo ngồi xuống: "Được rồi, ta chịu, ngồi trông mấy tên... ầm sắc thuốc yếu đuối các người cũng được."

... Ngươi còn mặt mũi để nói à!

Hai người cùng trừng nàng.

Khóe môi Hề Ngọc Đường cứng đờ, lúng túng sờ mũi: "Chuyện đó... Việt Túc Hề, chẳng phải ta có cho ngươi kẹo đường viên sao? Ngươi mau lấy ra rồi cho Lam Ngọc một viên đi."

Việt Thanh Phong tức đến suýt bật cười: "Tại sao?"

"Vì ta là sư huynh của đệ." Lam Ngọc tiếp lời.

...

Huynh muội các người làm tốt lắm! Tương bất nạt người khác để làm phải không!

Một dòng máu nóng trào lên cổ họng của Việt thiếu chủ, mãi một lúc lâu cũng không nói ra chữ nào, chỉ bung chén thuốc lên uống một hơi đầy cầm phẫn, sau đó lại lấy bình sứ ra rồi ném một viên đường sang.

Lam Ngọc cười nhận lấy, chậm rãi bung chén thuốc lên trước ánh mắt sáng quắc của Hề Ngọc Đường.

Chờ đến lúc hắn để chén không xuống, Hề Ngọc Đường mới nháy mắt với Thu Viễn, người sau nhanh chóng tiến tới dọn dẹp, thuận tiện kéo luôn cả tên tùy tùng đang rảnh rỗi của Lam Ngọc rời đi. Việt Thanh Phong nhìn thấy, yên lặng quay đầu, lại quyết định trừ tiếp một năm tiền lương của Thu Viễn.

Chờ đến lúc trong phòng chỉ còn lại ba người, Hề tiểu giáo chủ lấy một bình trắng nhỏ ra khỏi ngực, mặt không đổi sắc đặt trước mặt Lam Ngọc. Người sau mừng rỡ cầm lên ngửi, nói với vẻ kinh ngạc: "Cho ta sao?"

Hề Ngọc Đường bĩu môi không lên tiếng.

Việt Thanh Phong kinh ngạc trừng mắt, nén cơn ho khan rồi nói với chất giọng khàn khàn: "Hề Ngọc Đường, nàng làm việc công bằng tí được không, người cứu nàng là ta, sao chỉ cho huynh ấy mà không cho ta?"

Hề Ngọc Đường nhướn mày nhìn hắn, chẳng phải đã cho rồi sao.

Việt thiếu chủ giận đến ôm tim.

Lam Ngọc thu hết hành động ngấm của hai người vào mắt, mở miệng ngắt lời: "Đường Đường, có phải chúng ta nên nói về chuyện vừa rồi không?"

Nghe thấy hắn mở miệng, Hề Ngọc Đường thu mắt, lười nhác nói: "Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Có gì phát sinh, sao muội lại không biết?"

...

Biết nàng không định nói với mình, nam tử tóc bạc than thầm một tiếng, đáy mắt dần trở nên âm trầm.

Dù đã biết thân phận của nhau, nhưng Đường Đường vẫn chưa từng gọi hắn một tiếng huynh trưởng, mà trước đó, lời của nàng vẫn còn vọng vào tai hắn như sấm dội bên tai, mình có lỗi với nàng trước, sao bản thân có thể thuyết phục nàng cho mình một sắc mặt tốt được chứ?

Hắn không nói gì, Hề Ngọc Đường lại không thể chịu được vẻ mặt này của hắn, nghiêm mặt nói đầy tức giận: "Nghĩ nhiều như vậy làm gì, chỉ là do công pháp tu luyện có vấn đề thôi, đều là người tập võ, không có gì cần phải nói nhiều."

Dù lời nói có phần mập mờ, nhưng dù sao cũng vẫn là một lời giải thích, Lam Ngọc ngẩn người, ngẩng đầu: "Thật sao?"

"Lừa huynh làm gì, chỉ là công pháp tu luyện có vấn đề thôi." Hề Ngọc Đường quay đầu đi.

Lam Ngọc nhìn về phía Việt Thanh Phong với mong muốn chứng thực, khoe môi người sau co quắp, vờ như không nhìn thấy.

Không lấy được đáp án chính xác, Lam Ngọc nhú mày, đành phải hỏi: "Không biết là công pháp gì?"

Ai ngờ Hề Ngọc Đường lại nổi đóa: "Hỏi nhiều thế làm gì, muội còn chưa hỏi có chuyện gì xảy ra với chân huynh đấy, chuyện của muội huynh không cần phải hỏi nhiều, không chết ngay được."

"..."

Dù bị nàng quát, nhưng Lam Ngọc vẫn không có cách nào để giận người trước mắt, chỉ trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Nếu muội muốn biết, ta sẽ nói cho muội biết."

Lời vừa dứt, Hề Ngọc Đường ngẩn ra, không thể chờ được mà gật đầu, vừa muốn mở miệng thì liếc thấy Việt Thanh Phong ở cạnh, lập tức ho khan: "Chẳng phải Việt thiếu chủ còn bận việc sao?"

Việt Thanh Phong cúi đầu uống trà, ngay cả mắt cũng lười nâng: "Không có việc gì."

"..."

Hề Ngọc Đường trừng mắt: "Sao lại không có được, chẳng phải người vừa mới giao nhận một nửa Túy Hoa Lâu thôi sao? Hơn nữa không phải người còn cần dọn dẹp cái đuôi của đám Trịnh gia kia à? Đứng rồi, chuyện đó..."

"Hề giáo chủ." Việt Thanh Phong ngắt lời nàng không chút lưu tình: "Nếu ta nhớ không lầm, những thứ đó đều là chuyện của Huyền Thiên giáo."

"..."

Con bà nguoi!

Hề Ngọc Đường suy nghĩ một lượt, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết Việt Thanh Phong nói đó là chuyện của nàng thì có ý gì, lại chột phát hiện, thì ra nàng cũng chẳng hiểu hắn được bao nhiêu.

Thì ra từ khi nàng đặt chân lên đất Giang Nam đến nay, Việt Thanh Phong vẫn luôn hoàn thành chuyện của nàng.

Chút cảm giác áy náy xuất hiện trong lòng, lời đuôi người đến khoe môi lại không thể thốt ra.

Lam Ngọc không thể nhịn cười: "Không sao, để Túc Hề ở lại nghe cũng được, dù sao đệ ấy cũng biết được đôi chút."

Hề Ngọc Đường không quen nhìn hắn như thế, cau mày: "Huynh có thể tháo lớp dịch dung ra không?"

Người đối diện ngẩn ra, bất đắc dĩ lắc đầu, nâng tay lên sau tai rồi bắt đầu lột da mặt, một lớp da mỏng dần xuất hiện trong tay.

Hề Ngọc Đường nhìn động tác của hắn mà không chớp mắt, cuối cùng khi hắn để lộ dáng vẻ thật sự của bản thân thì trong lúc vô thức, nàng đã ngẩn người.

Gương mặt này rất giống nàng, nhưng vẫn có thể khiến người ta nhận ra đây là gương mặt của nam nhân.

Ngũ quan như ngọc, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thon gọn, đường cong trên gương mặt vừa cương nghị vừa ôn hòa, vừa chuẩn mực lại vô cùng khéo léo, nhiều một phần thì quá, thiếu một phần thì hụt, trong đôi mắt như đầm sâu như chất chứa cả hồng trần trong đất trời, mỗi mống cong nhẹ, trông như vô cùng phong lưu, vừa đa tình lại vừa vô tình.

Mái tóc bạc bị gió thổi qua trước mắt hắn, nhẹ nhàng phát phơ, hệt như có thể nhìn thấy dáng vẻ kiều ngạo lúc trước của hắn, còn có cả vô số những trải nghiệm đau thương được lắng đọng nơi chân mày, tạo vẻ vừa nặng nề mà hờ hững.

So với người trước mặt, dáng dấp của mình chỉ cũng có thể được xem là rất thanh tú rồi.

Gương mặt của nam hài đã từng cười nói "sau này ta sẽ bảo vệ muội muội" trong trí nhớ giống hệt với gương mặt của Lam Ngọc, Hề Ngọc Đường nhìn đến sững sờ, trong lúc vô tri vô giác, mắt đã nhòa đi.

Nàng nhanh chóng chớp mắt rồi quay đầu đi, mở miệng với giọng mũi nặng nề: "Sau này lúc ra khỏi cửa nhớ dịch dung, đừng dùng loạn gương mặt này, tránh để người khác cho rằng đường chủ Huyền Thiên Giang Nam đường lại có chuyện gì."

Vậy là đã gián tiếp thừa nhận quan hệ của hai người rồi.

Lam Ngọc, hoặc phải nên gọi là Hề Ngọc Lam, không nhịn được mà mở miệng: "Vậy muội không sợ mỗi ngày khi lấy dáng vẻ này đi gặp người khác thì sẽ bị nhận nhầm thành ta à? Đừng quên muội đang cái nam trang đấy."

Hề Ngọc Đường ghen hòng một chút, chột kinh ngạc: "A? Có thể sao, muội không biết huynh lại giống muội đến thế!"

"Không thể đâu." Hề Ngọc Lam đáp rất ngắn gọn: "Người đã từng gặp mặt thật của ta trong võ lâm này không đến năm người, chưa tính muội, cứ yên tâm."

Không đến năm người? Hề Ngọc Đường nhìn lướt qua Việt Thanh Phong, thấy mặt người sau không đôi sắc, nghĩ rằng có lẽ cũng đã gặp, bản thân lại không khỏi tò mò: "Là những ai vậy?"

Hề Ngọc Lam nheo mắt, ngay cả động tác nhỏ này cũng rất giống với Hề Ngọc Đường: "Sư phụ, sư huynh, Trương Ca, cũng chính là tên tiểu tử bị muội đánh ngất khi này, một người bạn tốt tên là Thượng Quan Hoảng, còn có..."

"Còn có ai?" Hề Ngọc Đường giục.

Hề Ngọc Lam hơi do dự: "Nói ra muội sẽ giận mất."

"Muội đảm bảo sẽ kiềm chế." Kiềm chế một chút sẽ không giận đâu.

"... Chắc chứ?"

"Yên tâm"

Hề Ngọc Đường thề son thề sắt, Hề Ngọc Lam ngây thơ thấy thế thì đã tin nửa phần, Việt Thanh Phong ở cạnh nhìn thấy thì không khỏi ho khan một tiếng. Hề Ngọc Đường quay phắt đầu lại, trong mắt mắt để lộ rõ ý uy hiếp.

... Việt thiếu chủ rút lui trong thất bại.

"Được rồi." Hề Ngọc Lam nói: "Còn có Trâu Thanh nữa."

"..."

Hề Ngọc Đường vỗ mạnh lên mặt bàn: "Huynh nói tên nào? Trâu Thanh à?"

Tên Trâu Thanh đập hư cửa mỗi ngày, mỗi ngày đều sợ bị giáo huấn, trong đầu ngoài đánh nhau cũng chỉ còn đánh nhau đó sao? Là tả hộ pháp của nàng đó sao?

"Tên phản đồ này..." Hề tiểu giáo chủ không nhịn được mà bắt đầu nghiêng răng, nhìn về phía huynh trưởng mình đầy dừ tợn: "Nói, hắn biết huynh chưa chết từ lúc nào! Nói ra thì muội tha cho hắn tội chết."

Hề Ngọc Lam mở miệng, nhìn về phía sư đệ mình để cầu cứu, người sau mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, rõ ràng sẽ không tham gia vào chuyện ân oán của huynh muội bọn họ, dáng vẻ đáng ăn đòn đó khiến cả hàm răng của Hề Ngọc Lam cũng phải ngửa ngáy.

"Chẳng phải đã nói không giận rồi à?" Hân nhìn muội muội với mong muốn lấy lòng.

"Muội, không, giận!" Hê Ngọc Đường phun từng chữ ra ngoài.

"..."

Muội gạt ta TAT.

Cân nhắc mức quan trọng của muội muội và Trâu Thanh, lòng Hê Ngọc Lam vừa chuyển, cố tỏ vẻ bình tĩnh, nói: "Sau khi học xong võ nghệ rồi xuống khỏi Nhất Trụ Phong, ta đã từng đến Tuyết Sơn một chuyến, sau này lúc nào có thời gian rảnh thì đều đến thăm muội một chút."

Hê Ngọc Đường ngán người, nheo mắt: "Muội đã trấn thủ Tuyết Sơn như một cái thùng sắt, nếu có người xông vào thì chắc chắn phải phát hiện ra được, không ngờ huynh lại có nội ứng..."

Chết tiệt, lúc về ta phải cắt chức tên Trâu Thanh kia!

Nhìn vẻ mặt nàng cũng biết nàng đang nghĩ đến chuyện gì, Hê Ngọc Lam yên lặng thầm nói lời xin lỗi với Trâu thúc thúc, sau đó lại nói lảng sang chuyện khác: "Chẳng phải muội muốn biết lí do chân ta bị thương sao?"

Nhắc tới chuyện chính, Hê Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là tạm thu lại ý định của mình, Việt Thanh Phong cũng buông tách trà xuống, mắt sáng lên.

Thấy hai người cùng nhìn sang, Hê Ngọc Lam trầm mặc trong chốc lát rồi nhắc đến một cái tên: "Là Trác Chính Dương."

Lời vừa dứt, hai người ở đối diện đều nhú mày như nhau.

"Trước là Minh chủ võ lâm, sau là chương môn Tử Vi Lôu..." Hê Ngọc Đường khiếp sợ không thôi: "Ông ta vẫn chưa chết sao?"

Hê Ngọc Lam lắc đầu.

"Giờ ông ta đang ở đâu?" Đột nhiên Việt Thanh Phong mở miệng, sắc mặt không tốt.

"Hoàng cung."

Hê Ngọc Lam đáp rất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nửa Mật Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.